

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Tanrı'nın Göksel Çocukları

Hani Astolin • Tanrı'nın Göksel Çocukları

HANİ ASTOLİN

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://raritey.org>

Tanrı'nın Göksel Çocukları

HANİ ASTOLİN

Elinizdeki kitapta, 7000 ile 9000 yıl öncesi yaşam diliminin roman kurgusuyla anlatımını bulacaksınız. Kendinden önce doğmuş yapıtlardan ve yaşam deneyimlerinden yola çıkan bu satırlar, gördüğüm, konuştuğum, sesini işittiğim, yazısını okuduğum ya da duyumsadığım tüm varlıklarla birlikte yazıldı.

Topraklarına izlerini gömerek soyunu toplayıp yola düşenler anlatıldı bu satırlarda. Kitlıktan, soğuktan, taşkından, salgından uzaklara, yeni topraklara gidenler anlatıldı. Gen ve kültür özellikleri, inançları, masalsi töreleriyle gittikleri ülkelerde yaşadıkları geçiş süreci... Soylarının karışmasını önleme çabaları, birbirlerinin yaşam biçimini benimsemeleri... Övgü ve yergi içinde geçen ilişkileri... Matalların, halap ve halaplahların nasıl mitolojiye dönüştüğü... Soylarının yayılışı ile tinlerinin ulaştığı yüksek düzeylerden gelen töre, tören ve matallarının kapışılması, bu çekirdek üzerinden sürgün verip yeni şekiller alması... Tüm bu deneyimlerden geçen soyun sürecinin nasıl da yaşanmaya değer olduğu anlatıldı.

“Yaşanmaya değer olan her şey, okunmaya da değerdir” diye düşünülüp sizlerle paylaşıldı.

Tanrı'nın Göksel Çocukları
Hani Astolin

CİNİUS YAYINLARI
ÇAĞDAŞ TÜRK YAZARLARI | ROMAN

Babıali Caddesi, No. 14 Çağaloğlu - İstanbul
Tel: (212) 5283314 — (212) 5277982
<http://www.ciniusyayinlari.com>
iletisim@ciniusyayinlari.com

Hani Astolin
TANRI'NIN GÖKSEL ÇOCUKLARI

KAPAK RESMİ VE İÇ RESİMLER: ATILGAN AŞIKUZUN

BİRİNCİ BASKI: Nisan, 2016

ISBN 978-605-323-571-2

Baskı ve cilt:
Cinius Sosyal Matbaası
Çatalçeşme Sokak No:1/1
Eminönü, İstanbul
Tel: (212) 528 33 14

Sertifika No: 12640

© HANİ ASTOLİN, 2016

© CİNİUS YAYINLARI, 2016

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü, gerçek adı
-LATİFE AŞIKUZUN-
olan yazarın yazılı ön izni olmaksızın,
herhangi bir şekilde yeniden üretilemez,
basılı ya da dijital yollarla çoğaltılamaz.
Kısa alıntılarda mutlaka kaynak belirtilmelidir.
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
Printed in Türkiye

TANRI'NIN GÖKSEL ÇOCUKLARI

Hani Astolin

BARINAMADIM

Bu topluma çok gezginci uğrar, benim gibi şaşar kalırlar. Kapıları, **tahaları** (pencereleri), sokakları, evlerinin duvarları, bacaları, göğerti çitleri eksiksiz, eşsiz sanat eseri. Şu satılan içlik, dışlık giysiler, koyun derisi kakım ve samur postu börk başlıklar, uzun saçlara uzun küpeler ve şeve, kabara, kolçak, tor dilmiş denilen bileziklere bak sen. Deriden tomak, keçeden edik, sokman, kaloş denilen başmaklar (çizme, ayakkabı, çorap vb.) püsküller. Koyunların kırpılış biçimi, tüylerindeki boyalar, atlar, eşekler, develer tak nen, tak nesne süslü... Şu gördüğüm bedizlerden, **Olamlar** (resim), **balballar** (gömüt heykelleri), **hunkallar** (insan yontusu) başka kavimlerde görülmemiş türden.

Buraya giren neyi alacağını bilemez, saatlerce çıkamaz, tek tek incelemeye kalkarsa biri diğerine benzemeyen eşsiz hunkallar, kaplar, fiskeler (lambalar), kapı tokmakları derken işin içinden çıkamaz. Kapı sürgüsü kösler bile gizemli damgaların bakan gözü içine çeken çizimleriyle dolu... Şu odkona (şamdan) nasıl bir şey bu? Hele bir de alevler üstünde oynasırken görmek gerek.

Dört hasır oturağa yerleşmiş toman (bol pantolon) giymiş kişilerin söyleşisi de eşi benzeri olmayan türden. Gözüm sergenlerde, kulağım söyleşide. Olmayan gözlerinin kapakları bitişmiş, çukura kaçmış olan, bir yandan değneğiyle satış evi tabanına simgeler çiziyor bir yandan da anlatıyor:

-Başka nenler yapacaksın, tak isteğe emek vereceksin? Gürültü değil ki bu. Birinin tiksinti duyduğunu, diğerinin sevebileceğini düşüneceksin. Güç bir iş! İlgi görecektir bir değeri simgeleyen bir tiginçenin (prens) başına yılandan bir taç koyarak hunkala dönüştürecek ya da daha pisi pisiden anlamayan sevimli bir kedi yavrusunu, konçlu ayakkabının parmak ucundan bakarken, ne oradan ne de koncundan çıkamaz biçimde tutsak edeceksin. Olmadı sazdan kaba yerleştirdiğin çiçeklerin ortalarına, solgun sümüklü böcekleri dağıtıverecek, bitöz (mücevher) gibi mercan kayalıklarının arasında gezen akrepleri, sülükleri yerken çizeceksin. Güzel kurabiyelere el atan kişi örümceklerle dolu olduğunu görüp çekecek elini.

Başka nenler düşüneceksin? Kapı önündeki kapıcıyı kral, kralı aksak yürüyen değnekli bir kambura çevireceksin. Bunları yapmazsan benim gibilerin de değeri olabileceğini anlayamazsın.

Görüyormuş~~dey~~ (dey: gibi) başını raflarda gezdiren görmez adam:

-Ayrıca şu burunlar, bu kadar yuvarlak olmamalı. Onu yaratan heykeltıraşın keser ya da mala izleri burnun ucunda belli olmalı.

Başka nenler başka başka, yoksa niye gireyim bu kapıdan, niye alayım tekdüze armağanları, niye alıp okuyayım şu ayrıca bile ilginç olmayan betikleri? Ben gözlerim kapalı da yaşıyorum, bu **kezekten** (sıradan) yeryüzünü. Başka nenler (şeyler) anlatacağısın? Beni alıp başka yurtlara götürecek başka nemeler (tinsel şeyler)?

22.12.2013

- Ben başka yurtlara gittim de ne oldu? Barınamadım arkadaşlar. İnanın bana, istemediğimden değil, olası değil, olası! Biliyorsunuz ki bizim boy bütünüyle sağlık, yine biliyorsunuz ki epimizin (hepimizin) gözü çıkar. Bir nen daha var; biz başka

bir inanç sabıyız. Ayrıca “U” diye bir damgaları var, yazı dilinde beceremiyorum emme çok dikkat edersem konuşma dilinde becerebiliyorum. Bir o kadar “H” dedikleri bir damga var ki yazı dilinde çok dikkat ederek kullanabildiğimiz emme konuşmaya gelince asla beceremediğimiz, sonsuza kadar çıkaramayacağımıza inandığımız bir ses.

Bu kısa boylu şişman adamın, biri kör ve değnekli olan üç arkadaşıyla tasalaşmasına kulak veren ben yabancı, konuşulanları ilgiyle dinlemeye başladım.

-Sağlaktıktan ne yitirdik ki bu güne kadar?

-Sorma arkadaş; sindiyi sol ele göre yaptıklarından bahsetmiyorum, onunla baş edebilirim. Eve sol ayakla gireceksin, lokmanı sol elle ağzına koyacaksın, sol elle bağrına vuracaksın, sol elle alaş (selam) duracaksın. Yemeği pişirirken sol elle ve belirlenen yöne çevirerek karıştıracaksın. Otururken sol dizi yukarda tutabilirsin. Kapı tokmağını bile sol elle vuracaksın.

-Bunları yapmasan ne olur ki, ölmezsin ya!

-Sen öyle san; dışlanıyorsun, inanmıyor musun, diye soruyorlar.

-Neye inanmıyor musun?

-Tanrı'ya, Tanrı'ya.

Kör olan arkadaş, kıs kıs yarı gülmeceli yanıt verdi:

-Sol elle mi inanılıyormuş Tanrı'ya. Benim gibi kör olanlar ne yapsın? Anla işte sağlam olanlar.

Dolambaçsız sorular, sözü dolandırmadan koruyucu savunmalarla, tatlı tatlı, arı duru **angeme** (sohbet) ediyorlar; kulak kesilen ben ise **kızıklanmış** (meraklanmış), söze karışmamak için kendimi güç tutuyordum.

- O inanç sahipleri birbirini tanımak için böyle bir -solla giriş- koymuştur, bir başkası da “Sol, Tanrı katında önemli, ” anlamıştır; böylece tak nen solla olagelmıştır.

-Böyle açıklaması olmayan başlangıç kuralları, duygu ve korkuyu dengeliyor olabilir mi? Belki bunu yaparsam koru-

nurum inancı ile kişi dinçleşiyordur. Yoksa niye koysunlar bu kadar kuralı?

Kör arkadaşları konuya girdi.

- Plasebo etkisi olmalı.

-“Ne ebo ne ebo?” dediler eksiksiz, bu anda.

-“Plasebo, ” dedi kör adam, eksiksiz bu uçurda plasebo dediler.

-Anlak neye inanırsa gövde onu yaşar. Bir kural da sen ek-
leseydin. “Bir yerde sağlıklı ve çakır gözlü, üstelik H damgasını
söyleyemeyen biri varsa o toplumun sırtı yere gelmez, bu büyük
bir uğurdur, sökellik (hastalık) uğramaz deseydin de bir plasebo
etkisi de sen yaratsaydın.”

Kısa boylu şişman anlatıcı, arkadaşının olmayan gözlerine
bakarak yanıtladı.

-Nerde sendeki kavrayış bende... Görmez olmak gerek sanı-
rım senin bilgi ve düşünsel bakışına sahip olmak için.

-Çakır gözle bir sorunumuz olmadı bu güne kadar, anlama-
dığım senin ne sorunun olabilir ki?

-Onu ben de anlamadım. Daha beni dışlayacakları bir olay
yaşanmadan kaçıyorlar. Daha konuşup beni tanımadan kimim,
nereden geldim, sorup soruşturmadan gözlerimi gören uzak-
laşıyor benden.

- Niyeymiş, öğrenebildin mi?

- Göz değermiş, göz değdirmişim. Bana “yek adlı” (şeytan)
dediklerini bile duydum.

-Demedin mi bizim ülkemizde bütün toplum çakır gözlü?

- Değişmedi bir nen. Onlar yalnızca bir kişiden öğreniyor-
lar. O bir kişi, yalnızca o bir kişi değişirse değişirler. Ona Aygır
dediklerini duydum. Aygır diye ad mı olur, şaştım ben bu işe.
Onları birtek, astığı astık, kestiği kestik olan Aygır değiştirebilir.

Ben kızıklanma içinde dinliyor, tak neresi ise oraya gitmek
için upuygun bir durum yaratmalıyım, diyordum. Ben solak

ve koyu boyalı gözleri olandım. Üstelik de H harfini söyleyebiliyordum.

-Din için yollara düşmüş, çölde esrik olmuş senin, din ile olan sorunun ne olabilir?

-Anlaşılr gibi değil, görünmez bir varlığa yakarıda bulunuyorlar, adı yok. Bir ara Erlik diye konuşurlarken duydum, o ne tam anlayamadım. Güneşe bakıyorlar desem değil, göğe bakıyorlar desem değil, Yaradan'a ait, imrenme uyandıran bir ağaç, bir su birikintisi bile yok. Bari kutsallar bir çöp dakin de şuraya ona yakarıšta bulunun, yaradana ait bir nesne, bir kapı olsun, o da yok.

- Nasıl ederlerse etsinler. "Alkış(dua) varsa ben orada ağaç olurum, " diyen seni niye mutsuz etti,

-Beni mutsuz etmedi, ben onları mutsuz ettim.

Yabancı olan ben, iyice kızıklandım, kesin bu yere gitmeliydim. Bir hasır oturak alıp aralarına oturdum. Yüzüme bakıp, gözleriyle ve yavaş bir baş eğişle, sözlerini kesmeden selamladılar.

-Bir gün kimsenin olmadığı bir yerde, sürekli yüreğimin üzerinde taşıdığım, beni Tanrısal berekete ve Tanrısal güzelliklere bağlayan **hunkalcıgımı** (sın, heykelcik) çıkardım. Kocaman süt dolu memeleri, kocaman doğurmak üzere olan göbeği ve kucağında sarılmış bebeği ile sevgi dolu Tanrımızı, ilerisinde sırça bulunan duvar boşluğuna koydum; bu tuzağa yakalanmış halkın kurtulması için yakarıšta bulunuyordum. Beni gören birisi "onlardan" diye bağırdığı gibi koşarak uzaklaştı.

-Ne demek istemiş o?

-İnanmayan demek sanırım.

-Neden orada hunkalı çıkardın ki?

-Alışkanlıklar; seni sen, beni ben yapan alışkanlıklar. Ortamı, yaşam biçimini, dinini değıştirsen de seninle geliyor. Öyle güçlüler ki dinle, soyla, durumla yarışıyorlar. Ha unuttum söylemeyi; ben nasıl, -tak **süremde** (zaman) yakarıda bulunmak içimden

gelirse- yüzümü Tanrımıza kanal olan, içimizdeki duygu-erke almaç kapılarını açan **tapıncağımıza** (putumuza) dönüyorsam, onlar da günde iki defa, sabah ve akşam **alkış** (dua) ederken güneşe dönüyorlarmış. Güneşin doğarken gönderdiği ilk ışıklar ve batarken gönderdiği son ışıklar kanalmış Tanrıya. Onlarda içlerindeki duygu-erke almaç kapılarını böyle açıyor olmalılar. Esen geldin ve esen kal ya da uğurlar olsun, der gibi, ilginç de mi?

-Bu güneş ışığı bütün gökyüzüne, bütün yıldızlara yayılıyor. Ancak sevgi duyumu, bereket, üretkenlik, özlem, koruyuculuk duygularını güneş değil emme benim ana Tanrım uyarıyor. Yalan mı?

-Duygu ve ürpertileri, güneşten gibi bellemek... Bizim de yaptığımızın bundan pek ayrımı yok. Böyle bir ana Tanrı var mı?

-Hayır biz, var olan bir neni içeri buyur ediyoruz. Tanrı'nın pek çok özelliği Tanrımızda var, güneşte ne var?

-Aynı nen. Biz Tanrı'ya açılan kapıyı **tapıncaklarımızda** (put) simgeleştiriyoruz, onlar güneşte.

-Emme güneşin bu yanında yakarırken doğuya; **narkı** (öteki) yanında yakarırken batıya dönüyorsun.

-Ne değişir? Sen de bin bir yana dönüyorsun. Tanrı'yı sonsuz yöne koyabiliyorsun.

-Onlar bir **noktaya** (çekit) başka başka yönlerden yaklaşıyor, sen bir noktayı başka yönlerle koyabiliyorsun.

-Sen de bir noktayı kapı bilerek odaklanıyorsun; Tanrı'nın kaybolmuş çocuğu olarak Tanrı'ya ulaşmaya çalışıyorsun; onlar da seçtikleri bir noktayı kapı bilerek yitirdiklerini arıyorlar.

-Ha yitirilmişlik ha yitirmek...

-Ne de saçmaladık ha! tak kim olursa olsun, nereye dönerse dönsün, kendisine öğretilen kaynakla oluşan, kafasındaki düşünceye alkış ediyor işte. Tanrı düşüncesi, şöyle düşünme, böyle düşün denildikçe doğasından sapar, Tanrı ile iletişimi azalır kişinin.

-Şu evren şu acun gözümüzün önüne okumamız için seril-

miş. Kişi Tanrı'yı bu toydan, bu şöleniden, bu şenlikten okumayı kendi bilmeli

-Arkadaşlar, isterse düşüncelerimiz yerin ortayına inen bu derin kuyulardan gelsin isterse Tanrı'ya yakışır kişi olmadsa, onların Tanrı'ları daha çok emek sağlasın, sonuçta bana öcü görmüşdey bakmaya başladılar.

Konuşanlardan kurugöz olan angemeye katıldı.

-Eee, sen sağlam ol ve çakır gözlü, üstelik de bazı damgaları söyleyeme, yetmiyor gibi bir de **hunkalcık** (kişi heykeli) taşı, olacak iş mi?

Yabancı olan ben bu şaşılmalı ülkedeki, Tanrı söyleşisini ilgiyle dinlerken şaşıyordum. Gelişmiş yörelerdeki Tanrı angemesi bu kadar özgür yapılamazdı. Tap içlerinden biri, diğerinin inancını suçlar, sen böyle düşünürsen bütün kötülükler kuşkusuz ki sana gelir, derdi. Bu **müren** (güzel akan) söyleşi ve bakış açılarıydı onların yaşayışlarını upuzun tutan. Ben, böyle derin düşüncelere dalmış, üstelik de boşluk vermeden tak sözcüğü dinliyorken dalgınlığımı bilip, aynı süremde tap birlikte bana baktılar. Bu sevecen bakışla, bu eğimli baş hareketiyle **alaşlayıp** (selamlayıp) söyleşiye devam ettiler. Nasıl aynı süremde aynı hareketleri yapabiliyorlardı? Binlerce yıldır çalışılmış bir anlayış ve sevgi birikimi...

-Uzatmayayım, buna karşın beni kovmadılar.

-İnsanlar yaban, kır yaratıklarını bile evcilleştirmeye çalışıyorken.

-Kazanmaya çalıştılar. Bir kişi bir kişidir dediler. Sayı çokluğuna önem verirler.

-Peki nasıl kovuldun?

-H damgası. Bu damga yüzünden! Mantralarını (kutsal söz) doğru okuma kuralı var, kendi dillerinde okumadıkları şöyle dursun, bir de o dilde doğru seslendireceksin. Bunu öğretmek için ortamları, öğrenkleri, orunayları var. Doğru okuyamayana işler güç, kendi dilinde kekeme bile olabilirsinemme o kutsal

sözde yanlış damga kullanamazsın. Kendi anadilinde de yapamazsın.

-O kutsal sözlerin anlamı neymiş?

-Onlar da bilmiyorlar. Kem kütü hümbе turbo lim, himmm. Kem kütü hümbе cumba cem, hemmm... Böyle, buna benzer gidiyor. Bu topraklarda yaşamış eski soylardan kalmış. Bu **beyrü** (kadim) soyların Tanrı'ya daha yakın olduğunu düşünüyorlar. Tanrı'ların ilk yarattığı soyların, aslına uygun olanı bildiğine inanıyorlar.

-Anlamadan yabancı bir **nava** (melodi) dinler gibi.

-Hoş bir nava! **Yakımlı** (hoş) bir **oben** (beste)! Dinçlik veriyor

-Bizim komşu da göç ettiği ülkede aynı sorunu yaşıyor. Kızı H damgasını söyleyemediği ve yazı dilinde de kullanmayı beceremediği için öğrenkte (okul) buyur edilmemiş.

- Eh o **sürem** benim neden barınamadığımı anlıyorsunuzdur. Anlayacağınız beni kovacaklardı da H damgasını mı bahane ettiler?.. Yoksa...

- Yoksa Tanrı'ları o damgayı anlamıyor diye mi?

-Yok yok, bana bir betik görevi verdiler; betiği alıp, olayı tüm görenleri öldürecektiler. Bu görevi almadım. Benim inancım da kişi öldürmek yoktu. Onların inancını öğrenmek için çabala sam da kişi, Tanrı simgesi T nin eksen olduğu atalarının (aTa) inancından uzaklaşamıyor. Belki de bu nedenle kovdular, görev almamak büyük suç orada, kendini, din başına, yöneticiye işşilerin (perilerin) Tanrılara ait oluşu gibi, eksiksiz bırakacaksın.

-Hani yakşı şarkılarla dinçleşiyorlardı, öldürmek de nesi?

-Ta öncesiz başlangıçta, öldürdükten sonra dinç olmaya alışmışlar.

Yabancı olan ben imrene imrene dinledim. Söylediği sözü, o söze binip gider gibi seslendiren bu yalnik kişiler ne de güzeldi. Sözlerinin sesine, içlerindeki öz anlam katıyor, bir tırıs bir rahvan giden atlar gibi navalı söylem akıp gidiyor, evrenin sevgisiyle kayradan (yeniden) doluyordu.

Ülkemde bu konular, arayış içindeki bazı gizli küçük topluluklarda konuşulurdu. Sonunda bir gülünce alan, bir ciddi söyleşen bu kişilere yaklaşılabildim. Sonunda öğrendim ki bu yad ellerde konuşulan benim kendi ülkemdi, orada bulunan güçlü, varlıklı tecim (ticaret) yapan, siyasi ve etkili bir tapınaktı. Oraya, kolay girilen güç kalınan bir yer olarak anladığım o yere gitmeli ve aylak aylak gezmekten kurtulmalıyım. Adımı Nanay koymuş olsam da yokluğumu, yoksunluğumu azaltmalıyım. Ve besbelli o betik nedeniyle, betikleri severim.

27.05.2013

BETİK (KİTAP) NASIL DOĞDU?

Binlerce, binlerce yıl önceydi...

Küçümsediniz. Çünkü ben bir keçi çobanıyım. **Yalınık** (insan) da denilen kişilerin; ayrımlı düşüncelerin duyulmasının, incelenmesinin, beyin gücünü beslediğini bilmediği bir çağda kaval çalan, üstelik ayrımlı tinsel yazılar yazan bir keçi çobanıyım ben.

Ve bilmezsiniz keçi çobanları, içlerindeki yalnızlıklar ocağında nasıl kor alevler taşır. Bu kor alevlerde sonsuzluğun aşını, ekmeğini pişirir. Bir konuşsalar, bir yazsalar bilgelik incileri dökülür ağızlarından. Bilinmez **nen** (şey) bildiklerinden anlaşılmaz. Ancak onlar bilirler ki bir nen birkez bilindiyse o sonsuz bilgidir artık. Var olan bir nen yok olamaz. O, birinin bulmasını bekleyen bir gömüdür yalnızca...

Ben de bu keçi çobanlarından biriyim. Yazan, buluşların erken olması için çabalayan biri.

Kendimi anlatmaya böyle başlamayı ne kadar isterdim bilemezsiniz. Böyle olsaydı canım daha az yanardı. 4.06.2014

Oysa ben bir bilim yalnızığıydım, bilim ve fene karşı ilgi ve yeteneğimin verdiği güç ve kuvvetle araştırmıyordum. Eski çağlarda

giz bilgilere ulaşmak için ne sordumsa evrene, yanıtı geldi. En bilge kişilerle paylaştım, **emme** (ama) anlamadıkları gibi bana şaşkın baktılar. Demek ki yazdıklarım, bilgiyi özümseyebilecek kişileri bekleyecekti.

Bana ses, görüntü ya da ışıktan cisimler eliyle sunulan ve kafamda birdenbire oluşuveren yanıtlar, yüksek bir varlıktan geliyordu. Ben de içine evrensel aktörelere serpiştirerek, duyularım ve aldığım bilgilerle, gece gündüz demeden, bir betiğe dönüştürdüm. Anca, güçlkle gelecek kuşaklara kolay, sağlıklı ve uzun yaşam bilgilerini aktardım. Ayrıca öze dönük gizlerle, Tanrı'nın bilgisine nasıl ulaşıldığının bilimini bu betiğe yazdım. Tanrı'nın bilgisine ulaşmak isteyen kişiyi ise Tanrı'nın bilgisi belirliyordu; bu da işte bu **damga** (harf), söz ve söylemleri geçit kılıyordu. Ancak ne olası, en bilge kişiler bile şarlatan dedi de başka bir nen demedi. Üstün yetenekler sergilediğim de büyücü oldum.

Bu bilgileri, deneyimsiz kişiler kötülük sanır da bu durumdan bir öldürme nedeni çıkarırlar. Şimdilerde pek bir ortak değerler sistemi yok. Oysa bu yalnlara ortak **ereceler** (kaide) gerek ki böyle bütün toplum bölük pörçük ayrı düşmesin, bu kadar bölünmüşlük kolay yıkıma neden olur. Odunlar bile ne kadar kıymık kıymık olursa o kadar kolay tutuşur. Ancak denge gerek. Bir davranış birliği, iyi bir değerler dizini bu bütünlüğü sağlar ve tutuşmayı önler de üçgenin tabanı genişledikçe tavan açısı genişler, tabanı daraldıkça tavan açısı daralır. Oranlarla çalışan ondalık sisteminde altın oran ne?

Bir gün ıssız bir yolda, arkamdan gelen biri, ayağını yan atarak bir çelme taktı, dalgın, düşünceli yürüyen ben, düştüm. Bir bilim yalnlığı iseniz kavga bilmezsiniz, başınız dopdolu, yumruklarınız ve diliniz bomboştur. Baş görevini yapar, durumu değerlendirir. Evet bu kişi yürürken bacağına yandan yandan atmıyor, ayağını dümdüz koyuyordu. Ben durumu anladım.

Ancak bilge kişilerin bakışları, susuşları, söze başlama biçim-

leri bile bana ayrı, tanımadık duygular veriyordu. Beni sakıncalı bulduklarını anlıyor ve karımı uyarıyordum: “Eğer ölürsem bu papirüsleri şu taş sandık içine koyacaksın ve benimle birlikte gömüte yerleştireceksin.”

Bakışlar ve davranışlar daha da kötüleşti. Önceleri, kıskançlık dolu, gülünce alan bakışlarını kendi kötücüllüğüme yorarken, şimdi kuşku kalmamıştı.

Köyümüzün içi dışı kalıntı höyüklerle doludur. **Kurgan**larımız (gömüt, mezar) de evlerimizin göğertilerindedir. **Tak** (her) gömütün başında upulu bir ağaç dikilmiştir. Ve ben karımın şaşkın bakışları altında kendime derin bir gömüt kazdım, önce boş papirüslere, sonra üç beş kat, kızıl keten dokumalara sardığım betiği taş bir sandıkla, derin çukura yerleştirdim ve üstünü örttüm. Ben ölünce derinlerde kalan betiklerin üzerine gömülecektim. Bu bilgilerin anlaşılabilirliğine ulaşıldığında, genç bir uygarlığın bulması umuduyla...

19.05.2013

* * *

-Anlattırmışsın, döktürmüşsün de niye eski sözcükleri kullanıyorsun ki? Yazar olmanın özgürlüğü korunmalı ki özgün olsun diye mi... niye?

-Sözcüklerin eskisi olmaz. Esin, usun derinliklerinde kalmış, unutulmaya yüz tutmuş uç yollarda gezerken bize ışık tutan güneş dilidir onlar. **Uçuru** (zamanı) geldiğinde kullanalım diye saklanmış gömüdür. Işık yılı, süre değil, ışığın bir yılda aldığı yoldur. Sözcükler yalnızca bir ad değil, çektikçe çekişen, tarttıkça tartışan anlamdır; içinde büyük bir sanak (hesap) betiği, bilgi, **düşüngü** (sorunç, felsefe) barındırır. O sözler, anlamamızı kolaylaştıracak, beynin daha çok bilgiyi işleyebilmesi için gereken gücü sağlayacaktır. Türkçede sözcükler, dönüşen erk ve erkeleri olan yakıttır ve üstelik o devirlerdeki kişiler, kendi sözcükleri ile anlaşıyorlar, dil ve düşünce kollarını kuramamış budunlarda

-Yapma canım, yansın varsın, biz sağız ya, bırak yansın.

-Yakmayın, söndürün şunu. (İşte iyilik enerjisinin, ılık gibi yansımayla kişiye geri döneceği, yaptığımızın, düşündüğümüzün, kalbimizden geçenin kendimize geri döneceği, iyilik enerjisinin toplanıp, **sankabında** (depo) biriktirilebileceği ve bu enerji ile kötülerin iyileştirileceği.) Yandı yandı!..

-Ev bu, yanan ev! Yeniden yapılır, **buyum** (eşya) yeniden alınır.

-Söndürün, susturun, durdurun (İşte suda, yelde, gökyüzü ve yeryüzünde devinimde olan tak varlıkta, bulutlarda, kavrayış arayanlar için göstergeler olduğu ve bunların nasıl okunacağı...) Yandı yandı!..

-Sakin ol, Tanrım sen koru...

-Tanrılar Tanrısı, yüce Tanrı, Gök Tanrı, upulu Tura, kurtar yazdıklarımı (İşte yakarış gizliliğinin önemi, işte yine yine döndürülüşümüz, geçmişin kayıtlarına ulaşma, düşlerin denetimi, düş içinde hizmet etme. İşte Tanrı biçiminde kişi denilen yalınık, içimizde tak nenin bilinişi ...) Yandı yandı!..

Birdenbire anımsadım ki ben yazdıklarımı bir lahit içinde gömmüştüm. Yazdıklarımı, derin düşünenlere, doğayı okuyanlara, bilge bilinmeyen bilgelere anlatmıştım. Ve ben başladım sevinç içinde kahkaha atmaya, hoplayıp zıplayıp etrafımda dönmeye.

-Çıldırıldı kocam yardım edin lütfen, su, su, su...

-Sakin ol hanım, yanan evdir, yeniden yapılır, bırak yansın...

Bu son sözüm oldu, daha konuşmadım.

Ben bilgimi aktarma hovumu bıraktım, yeni bilgiler edinmem de sona erdi. Ses, görüntü ve ışıktan oluşan yüksek varlıklar ya görevlerini tamamladılar ya da bu kişiliğin **nomsuzluğunu** (hak etmezliği) gördüler; belki de benim korkaklığımı görüp, bana yaşamı zindan edeceğini düşünerek yeter dediler. Üçüncü olasılığı düşündüğümde büyük bir acı duydum; kendimi ayrı

düşmüş, anasız babasız kalmış bir çocuk gibi korunmasız ve suçlu duyumsadım.

Işık, daha büyük bir ışık yanında eğer kendini karanlıkta ve küçülmüş duyumsar da o ışıktan beslenemez, onu çekemezse, kendini daha büyük ışıktan mahrum ederek karanlığa tutsak etmeye başlar. Ve asal görevleri olan ışık geçirgenliğini unuturlar ve çevrelerine ışık aktarma yayınını yapmadıklarından karanlığa hizmet ederler. İşte bu tür kıskanç bilgi adamları boğdu beni.

İtici gücüm bitti, istesem de çabamı sürdüremiyorum. Toprak suya doydu. Belki başka mürde (baharda) müren olmak gerek...

23.10. 2013

Konuşmadım. Bütün toplum benim çıldırdığımı düşündü. Oh be! Deli bilinmek ne güzel neme imiş... Nasıl da aldırma-zım. Bana upuzun süre bakıyorlar. Ancak benim de uzun uzun, upuzun bakmama aldırıyorlar. Ben de böyle bakmakla minik gizlere girdim. Oysa görülecek, gözlenecek ne çok neme varmış.

Tanrı'nın bilgisine ulaşmak isteyen kişiye Tanrı'nın bilgisi sunuluyor ya, Tanrı ile olan samimi düşüncelerin sonucunda birkez ağa takılmaya gör, artık betiğe bağımlılığın olmadan da Tanrı'nın bilgisi seninledir. Koca koca gizler de minicik gizemler de senindir artık.

Kadınların davranışlarını izledim; dereye çamaşır yıkayan, bağı bacağı açık uyumlu söz döktüren, çocuklarını yıkayan, saçını tarayan kadınlar. Nereden nereye, diyerek bana bir göz atıyorlar. Bir başka söz etmeden işlerine devam ediyorlar. Onların bulundukları bölgede, orada öylece dikiliyorum.

Sonra bir sürü köpek yavrusunun, daha kuçu kuçudan anlamayan, gözleri kapalı eniklerin anasının memesini arayışını, onun vücudu üzerinde gezinişini izliyorum. Orada öylece dikiliyorum.

Bir buzağının; burnunu, kafasını vura vura anasını borçlanmadan emişini izliyor, orada öylece dikiliyorum.

Köpek yavrusu olmak istiyorum, **tak nen** (her şey) bitmiş, ölmüş gibi, kendini emilmeye bırakmış köpek olmak istiyorum. Anasının memesini döver döver emen, gönül borcu duymayan buzağı olmak istiyorum. Yandan inek sağan; arkadan keçi sağan kadınları izliyorum, memeleri çekiştirip süt sağışlarındaki dinlendirici tekdüzelik beni de aldırılmazlaştırıyor. Ben anamı özlüyorum, memesine ağzımı sürte sürte ucunu arayışımı, emerken uyuyup kalışımı, o güven dolu, bedel ödemedenden sığındığım kucağı özlüyorum.

Küçük, dar yaşamlara daha çok dalıyorum. Solucan, böcekler, sinek kurtçuklarının kımıl kımıl büyüyüşü ya da bir kurtçuğun gelişim ve değişimini saatlerce izlerken bir başka acuna, o gelişim ve dönüşüm kararlarının alındığı, nasıl olacağının belirlenip sayma ve ölçmenin yapıldığı taslağın oluşturulduğu acuna gidip, tartışma denilmese de o çalışmaların içinde buluyorum kendimi. Gittiğim yerler öyle gerçek ki.

Karım da bu yeryüzünden ayrı düşüp, kendi yıldızına gidince, ben derinlere daldım iyicene... Saç sakal birbirine karışmış, avurtlarım çökmüş... Ben çıldırmış olmalıyım. 14/12/2013

Ne yapabilirim Tanrı'lar söyleyin ne yapabilirim? Keçi çobanı! Karın boşluğumdan gelen sese uydum, evet keçi çobanı oldum. Hulk yoldaşı keçilerimle kaya aralarından doğmuş otların yaşadığı dağlarda, yaşıl çayırın halı serdiği tepelerde, göğsünü güneşe vermiş ışıklı yamaçlardayım. Benden ayrı düşmeyen düşünceler, imgeler, bana ait imgelem ve düşler, Tanrısal olan tak nenle birlikte...

Sallarla keçi kılı, koyun yünü, boynuz, kuyrukluların kemikleri, porsuk ağacı kütüğü, ökse otu çekirdeği ve yaprağı, ağaç çanak, tekne, senit, oklava, değnek, çokmar almaya upuzak adalardan gelenlerden yazı yazabilmek için boya getirmelerini

isterim; onlardan sırça bölçekleri, tef, tarak, iğne alırız genelde. Dokuma değişimi, çekirdek (uruk, talkan, dene, tohum) değişimi yaparız. Sırça bölçekleri kapış kapış gider. Minicikleri bile yaptığımız kulübelerin duvarlarına oyuncak gibi bölçekler koymamıza ve gövde saati ile uyanamayanların gün saati ile uyanmalarını sağlar. Ancak benim kazancımın çoğu boyaya gider. Yazmayı oldum olası seviyorum, düşünmeyi ve yazdıklarımı gömmeyi de.

02.07.2014

Oh! Başıma gelenlerden sonra, küçümseme gereksinimleri giderilenlerin, tutkuları törpülendi, sivri dilleri yumuşadı. Doydular. Ormandaki en yüksek ağacı kesersen, yüksekliği bir başka ağaç ele geçirir. Bu onun yükseldiğinden değilse de sıralama değişmiştir. Edinmeden yükselmenin yolu, edinerek yükselenlerin ayağını kaydırmak ve yok saydırmak! Bedeli, ayağı kaydırılacağı kuşkusuyla içtenliğini kaybedip, korkudan, yüksek sesle bağırıp durmak! Ve belki de en acısı, çocuklarımıza gelecek ışık, bilgi, sağlık, em, **betik** (kitap) ve oyuncak gecikmesidir.

20.07.2014

Uyandığımda konuşulanları tam anımsamasam da düşümde bir söyleşi içindeyim. Ve anlıyorum ki buradaki yaşamın tasarısı orada oluşturuluyor ve o taslağa göre devinim içindeyiz. Öyle ya, sağa dönen demiryolundan sola dönerek gidemezsiniz, o durumda yoldan çıkarsınız. Anladım asal olan yaşam öyküsünün sürmesi; orada konuşanların, arkalarından koştukları tutkuları değerlendirmeleri. Nasıl sürdüğü, yaşadığımız yeryüzünde bir çalışma, belli ki önemli olan sürdürülebilirliği, sonsuzluğu. Anladığım kadarıyla düşümdeki o yerin yaşamı bu; düşünce evreni ve **kılgı** (eylem) için yeryüzüne gönderilişi... Yola çıkmadan önce bütün eylemler düşünülür. Biz ayırt edemesek de

düşünülmüştür. Bize yanlış gelen nenler de düşünülmüştür. Orada yalnız tek bir soy olarak görülür.

Başkalarının, soyların, boyların yolunu açmak için görev düşünülmüştür...

22.12.2013

Konuşuyoruz aynı dilden, o dili tanımıyorum. Düşünüzde konuştuğunuz okuduğunuz dili bilmemeniz, anlamamanız nasıl bir nendir bilir misiniz? Uzayın sonsuz boşluğu kadar yorumsuz bir açık seçiklik o. Acun yaratılmadan önce de orada olduğunuzun açık seçikliği... Acun yaratılırken verilen dilleri eksiksiz biliyor olabilir miyiz? Tanrı'ların şarkılarını...

Birçok kişi var, hele biri var ki Hani Astolin. O bir başka dinliyor, bir başka konuşuyor. O topumuzun toplamı gibi bir kadın. Uyanınca o duygunun tadı kalmış olsa da ne dil ne de anlam, bir sözcük bile anımsamıyorum. Yalnızca adlar, sürekli değişen adlar. Tek değişmeyen ad ve tek anımsadığım Hani Astolin, o tap orda.

15.12.2013

Tap o düş, bu düş... Binlerce yıl sonra, benden binlerce, on binlerce yıl önceki ben gibi, yine bu giz bilgilerle uğraşıyorum, yarım kalan anlaşılmayan giz bilgiler emme bu kez tümlüyorum, binlerce, binlerce yıl sonra, ben, o ben, şimdiki aynı ben, tap ayn, ayn, ayn...

06.12.2013

..*

BİNLERCE YIL SONRA – PAPIRÜSLER

Bizim çağımız buldu biliriz yazıyı. Kazıda bir taş gömüt içinde çıkan papirüsleri görünce anladık. Bizden belki binlerce yıl önce bulunmuş yazı. Ve anladık ki uygarlıkları yok eden doğal yıkımlar buluşların yine yine bulunmasına neden olmuş.

Ah bu papirüsler! Kazılarda, gömütlerde el yazması betikler, **betler** (yaprak, sayfa) çıkıyor. Ancak bu son çıkan papirüsler; başımı yakan, yıllarımın emeğini çalan, ölümüm papirüsler... Sahibiniz, yazarınız, göndereniniz sizi gömer miydi yoksa. Bir bildiği vardı demek, çağın uygunsuzluğu konusunda.

İlk çağdan kalma bir kentte bir kazı sırasında geçti elimize, ak taştan bir gömüt içinde hangi çağa hangi yurda ait bilinmez, binlerce binlerce yıl önce, yazılar, yazılar, anlaşılmaz yazılar...

Yorucu olsa da doğru, iyi ve yararlı peşinde koşan biri olarak, tak edindiğim bilgi, işlerimi kolaylaştırıyor, bilimin duyusal sevinci içinde gelişimimi sağlıyordu. Eski dilleri çözme, çevirme becerim, simgeleri dizme ve okuma yeteneğim arttı ve papirüslerin bana bırakılmasını sağladı.

Uzun süre aldı incelemem, bugünün anlaşılır diline çevirdim. Çok başka nemeler söylüyordu. Bu çağın inancı ile ilgisi yok ancak öyle bilinmezler var ki bugün bile bilinmemiş nenleri yanıtladığı gibi, papirüs dönemlerinde bilinme olasılığı olmayan bilgileri de şaşırtıcı biçimde veriyordu. Bilim, aktörel kurallar dizini, tinsel yolculuk, giz bilgileri...

Bu yalnız, elgin evreni ve yalnıklığı kurtaracak bilgiler... Ancak tak klanda değişse de bilinen dinsel anlayışa da son verecek bilgiler.

Ben papirüsleri yazan değil, çözen “Bilge” kişiyim. Şu başımı derde sokan papirüsleri yazan da “Bilge” kişi olmalı. Ben onlardan aldığım bilgileri basamak yapıyorum. Onlar gibi evrenden bilgi çekemesem de kendi kendime yazı/yazabileceğim bitkisel

liflerden kuru ince yapraklar yapıyorum; kumaşa, papirüse, deriye yazmaktan kurtuldum. Ayrıca kazılardan, eskiyle ilgili bilgiler toplarım, doğa ve doğaüstüyle de ilgilenirim. **Kam** (şaman) veya **baksı** olamasam da hastalıkların iyileştirilmesi, otacı, emci, atasagun olma çabalarımın onam (şifa) veririm bu arada; bilimin, bilginin ilkeler bütünüyle de ilgilenirim, düşüncü. Uzatmayayım, kendimi geliştiriyorum. Papirüsleri çevirdim çevirmesine de içimi bir korku aldı. Bu bilgilerin öğrenilmesine olur vermezler. Bu, kurulmuş düzeni, geleneği, sömürüyü, köşe başlarını tutmuş bütün şişkinleri çökertir, asla olur vermezler.

Böylece, papirüsleri ve çeviriyi vermeyi geciktirdim. Bir çoğut (san, nüsha) daha yapmaya karar verdim. Birini kendime saklamalıydım. Elimi çabuk tuttum, kuşkulanmasalar iyi olurdu.

Bu yazıları çoğaltırken, damgaların içine düşmekten kendimi güç tutuyorum. Aşırı yorulmuş olmalıyım; ya da tinsel bir duyarlılık oluştu. Damgalarla aramda bir bağ var ki beni çekiyor. Oysa ben hızlı davranmalıyım.

Betiği yerine gününde götürdüm. Bu, tak soyu ayrı bir çiçek olan ülkenin “Gizli Bilimler Merkezi (GBM)” mutlulukla papirüs ve çevirisini aldı. İlgi, saygı, sevgi güzeldi.

Birdenbire izlendiğimi ayırt ettim. Düşündüğüm gibi, Gizli Bilimler Merkezi, o yazıların yok edilmesini sağlayacaktır. Papirüsleri okuduğum biliniyor. Anladım öldürüleceğimi. Elimdeki ikinci çoğutu ne yapmalıydım? Bilgiler artık umrumda değildi. Onu en büyük din bilgini bilinen kişiye, merkeze götürdüm. Götürdüm de ne oldu? Bu çağda hangi babayiğit başını dik tutar da şirketten değil de Tanrı'dan yana olur.

Tıbbi bilgiler ölümsüzlük gibiydi ancak onu açıklayan, ötekini bilen demektir. “Nereden öğrendin?” yasası işler ve bir gün öteki bilgileri de konuşur, düşüncesiyle öldürülecektim. Başka yolları, anlayışları yok, bu çağdaki din adamları, bilim adamına güvenemez, koltuk paylaşmayı sevmezler; bizi sıradan bir öge gibi

kullanmak isterler, ayrıca beni satın alamayacaklarını da bilirler. Ölmek, hem de tıbbi bilgileri konuşmadan, buluşa çeviremeden ölmek... yazık. Yalınkoğlu, yüz binlerce yıl milyarlarca ölü verecek. Nereye götürebilirim bu betiği, kim bu betiği öldürmez?

Bırak da yanlık sayısı kadar Tanrı'ya yol olsun. Tanrı'nın alanı bütün yollara kavşak olacak kadar sonsuzdur. Böyle olmadığına, olduramadığımıza göre, kişilerin kendilerine yakın yalınklarla toplasma gereksinimini karşılayacak temel değerleri ortak olan, esnek bir din olmalı ki pinçik pinçik durum son bulsun. Sevgi ve saygıyı esas alan bir ortak kurallar dizini, birliği sağlayabilir. İyi bir birlik, yanlık sayısı kadar Tanrı'ya yol olmasının koruyucu kılıfıdır; senin ektiğini sen, benim ektiğimi ben biçirim. Bir din olmalı, sevgi ve anlayış yaymalı... Göksel bilgiler ve onu yayanlar olacağını bildiren bu dosya, bu betik, bu papirüsler yaşamalı.

Nereye verebilirim bu betiği. Görev ve anlam ortaklığı bulunan değerleriyle upuyumlu bir yer. Birileri, Gizli Bilimler Merkezini karşısına alır mı, korur mu, gerçeği açıklar mı? Kime versem, büyük başkana mı götürsem? Yoksa burnunun dikine yazabilen, emme (ama) çıkarsız, bir o kadar kimsenin papağanı olmadan yazabilen bir yazar, ağzına geleni çekinmeden yayan bir kadın, bir ozan mı bulmalıyım?

Yanıtı bilemediğim çok sorulu durumlarda düşüncelerim boşalıyor, ak mı ak bir yaprağa dönüşüyor, ya tap öyle kalırsa!.. Bellek kaybı yaşamak korkusuyla bir an önce yanıt bulmalıyım. Ölmeden, öldürülmeden yerini bulmak için bir karar vermemliyim. Ya da gömmeliyim. Kim bilir gömersem belki bu betik yaşardı, yeri bilinmese, ortaya çıkmasa bile yaşardı. Bu betiği bilmeseler de beni öldürecekler, o gizler dünyasında, gerçeği bilen, hele hele dışarıdan birine dayanamazlar ki. Bir bilsem nereye, kime güvenip bırakmalıyım?..

01.04.2013

HAŞOLA...

Betiği kime götüreceğimi buldum. Bu betiğin kurtuluşu benim ölüm kalım durumum. Öyle önemli ki binlerce, binlerce yıl önce sanki kendim yazmışım da gün yüzüne çıkaramadığım için süresi geldi diyerek kayradan dünyaya gelmişim ki onu çevireyim ve yerine ulaştırayım. Bu papirüsleri yazan kişiyi düşlerimde kendim olarak görüyorum. Bir yazarken bir anlatır, bir okurken. Ben o betiği yazan bilge kişinin bu uçura yeniden doğmuş birdeyi- ikizlenmiş olmalıyım.

Geceyi seçtim dikkat çekmemek için, kızım la kimi kimi gittiğimiz yoldan gittik. Geceleri de güvenlidir köyümün yolları, **yoktan** (hiç) öldürölme haberi duymazsınız buralarda. Ançıp ben ölüm kokusu alıyorum, arkadan geliyor, geri dönersem daha çabuk karşılaşacağım, kızım da bir ürperti duydu o soğuktan sanıyor, koluma sıkı sıkı tutundu. Benim de tüylerim diken diken oldu. Öldürölme korkusu değil bu. Korku değil bu, koku. Ölümün kokusu.

Tak nen içinde, at kokusu, atlı kokusu, iki kişilik fısıltı kokusu, hatta yelin eserken dalgalanışının değışken kokusu, gelen ikilinin aya ulaşan karanlık düşüncelerinin yansıyan kokusu... Ölüm onlar daha gelmeden içime sızdı, içimden beni kovuyor, “Hadi kaç, hadi kaç, yaşama bu ölüm anını, çabuk kaç, ” diyor. Kaçabilirim, ölmeden ölebilirim. Yanlış söylem, öldürölmeden ölebilirim. Onlara boş bir çuval gibi gövde verip, onları seyredebilirim. Onları sevmemek yerine kahkahalarla gülebilirim. Gövdemde ölmezsem eğer, onlarla dalga da geçebilirim. Ancak yapmadım, ne dalga geçmek ne de kahkaha atmak istiyorum.

Benim niyetim iz sürmek. Ölüm anında bile öldüreni dünya gözüyle bilmek.

Vay kutsal betik, bundan sonra senin korunman sana ait.

Kollarım kesildi, bağırmadım; bacaklarım kesildi bağırmadım, kılıçlar gövdeme girip çıkarken yine bağırmaııştım. Onlar da bağırmadılar, fısıltı bile vermediler, kim olduklarını bilme kızıklanmam giderilemedi. Bölüp bölçeklediler, tek tek üyelerimi bu kuyuya attılar. En son da başımı kuyuya atmak için yerden aldılar, kaldırıp da atmak için gövdesine yaklaştıırınca koku, tanıdık bir koku, inanamıyorum, kancarım (katilim) çok sevdiğim... Gövdesiz başım kuyunun derinliklerine inerken adını bağırdım. Haşola...

Ses büyüdü büyüdü, dağıldı, yükseldi ve gitti gökkubbeye yapıştı. 23 Nisan 2013

* * *

KIZIL ATKIYA SARILI BETİK

Karanlıkta ilerliyorum. Kan ter içindeyim. Kalbim güp güp atıyor. Gözlerimden yaşlar akmasa da kıpkızıl kan çanağına döndüğünü biliyor, acıdan kıvranıyorum. Kaçıyor ve sığınacak bir yer arıyorum. Yalnik denilen varlık **eles** (hayal) bile edemez böyle bir öldürölmeıeyi. Babamla kuyuya kadar gelmiş, ulaşacağımız yeri yarılamiştık. O sırada arkamızdan gelen iki atlı babama saldırmış, kol ve bacaklarını gövdesinden ayırarak, bölük bölçek kuyuya atmışlardı. Onlara saldırmam, yumruklamam, bağırmm fayda etmemiştı, çıt çıkarmadan kendilerini tekmelememe ses çıkarmadılar. Amaçları ben olmadığım için, beni görmezlikten gelmişlerdi. Babamdan aldıkları betiğı, omzumdan çektikleri atkıya sararak atlarına bindiler. Esen hırçın yelde kara

kaftanları savruluyordu, beni orada bırakıp karanlıkta sessiz ve hızla uçar gibi uzaklaştılar.

Yolları şaşırdım, saatlerce karanlıkta ayaklarım birbirine sürtünerek yürüdüm. Soğuk esen hırçın yel içimi titretiyordu yoksa acının titremesi mi bu? Babamı korumaya çalışırken kopan, çapan (palto) düğmelerimin kalanlarını iliklemeyi düşünebildim. Silik ay ışığında, deniz yanında karanlık bir kule sını gördüm. Deniz feneri mi?.. Bir umut ancak ışık yok. Yine de oraya yürüdüm.

Geceyi geçirmek için bir yere sığınmalıyım. Kapısına vardım, kendi kendine bırakılmış karanlık kulenin kapısını ittim, açılmıyor. Omzumla yükleniyorum olmuyor. Korku denilen duygu öyle doğurgan ki birisi duyar da yakalanırım diye gürültü çıkarmaktan korkuyorum. Kapı kolunu bastırınca, kol elimde kalıyor. Sessizce yere bırakıyorum. Boşaltılmış olsa da girmeliyim içeri. Gece ve güçlü esintinin bitmesini beklemeliyim.

Bir omuz daha vurdum, kapı açıldı. Dar basamakları tırmanıyorum. Tahası olmayan bir odada cansız bir mum, bir **kona** (masa) ve üzerinde kızıl bir atkı, benim atkım. Uçurunda (anında) açıyorum, babamın betiği, bize göstermediği, gece gece yazdığı betler. Üzerinde “DÜŞÜNGÜ TAYMAŞI” yazıyor. İnanamıyorum. **Tap** (hemen) babamın yanından eksik etme dediği **karandaşı** (kalem) çıkarıp, doğru yapıp yapmadığımı düşünmeden, düşüncü savaşı, yazısının altına evimizin yerini yazıyorum. Olur da eve götüremezsem bulunabilsin. Birden iki kişi içeri dalıyor. Karşımda kara kaftanlı iki adam! Ey! Olmazı olduran, dönmezi döndüren ulu Tanrı'lar. Beni çok seven iki amcam...

28.03.2013

* * *

TAK YER BULUT

Ağzım açık bakakaldığımda, küçük bir dokunuş, küçücük bir dokunuşla boynuma çizik attı. Elim boynuma gitti, ıslaklık. Bir söz bile söyleyemedim. Bulamadım, bilemedim ne söyleyeceğimi. Bütün bunları yapan çok sevdiğim ve beni çok seven amcam olunca ayırt ettim böyle bir durumda söylenebilecek tümceyi henüz dünyanın icat etmediğini.

İki amcam kızıl atkıya sarılı betiği alıp gittiklerinde, kalakaldım, mum ışığında. Mum ışığı duvarlarda oynuyor. Hızlı, hızlı, kesik kesik soluğum boş odada mum alevlerini dalgalandırıyor. Duvarlarda, babama kılıç sallayan gölgeler, başını yerden alıp kuyuya fırlatan gölgeler, atlarında; kuzgun karası kaftanlarını savura savura uzaklaşan gölgeler, kılıç ucuyla başımı kaldırıp, **sıpayıca** (kibarca) boynuma çizik atan kanatlı Haşola amcamın gölgesi... Ve yeniden babamın başını gövdesinden ayıran gölgeler...

Babam, sevgili babam, kolsuz bacaksız gitti, başsız gitti, bensiz gitti. Ayakta durmak istemiyorum. Gövdem ağırlığını duymasa da çıpçık (serçe) kuşu kadar yeğni de olsam bacaklarım ağırlığını taşımak istemiyor. Sırtımı duvara vererek güç alıyorum, bu da yetmiyor, yavaş yavaş çöküyorum. Baba bensiz gitmiş sayılmazsın, geliyorum baba...

24.11.2013

Baba, **Nardugan** (yılbaşı) gecemizde, gece ile gündüz arasında uzun ve çekişmeli savaştan sonra gündüzün üstün gelip güneşin eskisinden daha fazla yeryüzünü aydınlattığı günden sonraki ilk dolunay da (25 Aralık'ta) Kuday Ülgen'e alkış ederdik ya.

Aydınlığın karanlığı yenmeye başladığı günlerde kendiliğinden içimiz bir **umutla** **Doşlaya** **dolardık** ya, www.haniantey.org

Tanrı Ülgen'in armağanı olan bu kendiliğinden coşku ne güzeldi baba ya... Ülgen'e yakarıda bulunmak için ilk dolunayda, evde süslediğimiz yaşam ağacı akçaçam altında geçmiş anlatırdın da atalarımızın bu kutlu yılbaşında kopuz eşliğinde kımız içip, nasıl da **müren** (güzel) alkışlar edip, eğlenip, değişik değişik **mon**lardan (makam) **kaylar** (şarkı), **yırlar** (türkü vb.) söylediklerini anlatırdın da çocukların bekleyişleri, tak **mezgil** (mevsim) uzun ak sakalları ve ısıtan kaftanı ile dolaştığını bildikleri Ülgen'in o gün geyikleriyle, gelip, evin çatısında çam ağacının bittiği yerde bize uğrayıp çam ağacına armağanlar bırakacağını umutla bekleyişleri, evlerin ortasına çam ağacı dikmez olduğumuzda bacadan girip armağanlar bırakacağı ve bu bekleyişin bu umudun tinimizi büyütüşü, hulkumuzu genişletmesi, özümüze verdiği dirlik ve bizi Tanrı'ya yaklaştıran erinç nasıl da duyulur, elle tutulur duruma gelirdi. Ve ben, en güzel han kaftanını, en korkusuz alperen borkünü ve en iyi at binen Türk yiğidinin konçlu **butkabını** (bot) giydirdiğim, en görklü Türk'ün olamını çizen bir **olgaç** (ressam) olurum.

“Unutmayın bunları, ” derdin ve eklerdin: “Yaşatmaya çalışın, tak unuttuğunuz başkasının kültür ekini olarak karşınıza çıkacaktır. Unutmayın Gök Tanrı'ya, uzaya ve doğaya ait on binlerce yıllık biyli (danslı), yırlı, kaylı bayramlarımızı. Aralık sonu Nardugan. Şubat ortasında çağa-akay dediğimiz kavuşma bayramını kutlamayı unutmayın... Örü-Sara dediğimiz sürülerini otlatmaya çıkardığımız ilk gün **ayn** (ayın) yapmayı unutmayın... Şenliksiz, toysoysuz kalanın dayanıklılığı düşer, ” derdin de eklerdin: “Bolluk için yakarmayı unutmayın... Mart ayında topraklarının her bir bölçeği kutsal olan Ergenekon'dan çıkışı, Novruz bayramını kutlarız. Ne önemli gündür o, geçmişini unutanın geleceği sürgün vermez olur. Novruzu unutmayın... Nisanda adına Kötürer bayramı dediğimiz yaşıl yaprak, ıslak çayır bayramı, ahh ne güzel, ne kutlu bayramdır o. Ağaçların

damarlarında dolaşan su, atalarımızın anılarını taşır, Bayramlarımızı kutlamayı, sevinmeyi unutmayın ki çalışkanlığa besitin (evrenin erkesi) olsun. Hele hele, mayıs ayındaki binbir çiçek bayramı, sabahları çayırları örten buğunun serinlik berklığı veren, yenileyen, diriltiren kokusu; kırların serin esintili sıcacıklığının doyulmaz tadı, tak günde bir uçmag istemez miyiz kırların üstünde? Sakın, çalışkanlığa besitin olan, şenlikli bayramlarınızı unutmayın... Alkışsız kalmayın, uzun süre şenliksiz kalanın yeni durumlara uyumunu sağlayan esi, usu, elesi küçülür, anlağı anlamaz olur, tutsak bilgi kullanmaya başlar, ” derdin ve eklerdin: “Haziran El Oyun bayramı. Ağustosta Aş Pişgen bayramı. Eylülde **Takır (...?)** bayramı. Yirmi bir Aralık Yeniay bayramı ve diğerlerini çekirdek değişim günlerini unutmayın. Toprağı sevin, koruyun, o toprak ki atalarımızın yaşamından, belki gönlü üzüntü dolu, belki erinç dolu göğsü kabartan anılar ve evrene yumuş sunmuş olaylar taşır. Yedilinin (haftanın) orta gününde *yıldızlar arasında yürümeye giden ölüleri unutmayın; yükünme, alkış, yakarı yapın, evden bir kap yemek çıkarın, ölülerimiz bizi unutmaz; onlara ortagünde, kopuz eşliğinde erinç, sevinç, sagu armağan edin.*” derdin de eklerdin: “Uzun süre şenliksiz kalanın yakarıları, alkışları, **yağışları** (kurban) yürekten olmaz, teşekkürü dilinin ucunda kalır.”

Ah babam bu bayramların derin anlamları neydi, niye kutlanırdı, ilk kutlanışları nasıl olmuştu, eşlik eden oruç ve toyun kurbanlarına, adaklarına nasıl toktam (karar) verilmişti? Yılkıların özgürlüğe çıktığı Örüs-Sara bayramı tam olarak hangi süremdeydi. Ahh babam ah bu soruları sormak, derin derin üzerinde konuşmak isteği, neden yakının öldükten sonra usa düşer? Ahh, diz çöküp, başımı yere koyup, yumrukla yeri dövmek istiyorum. Ses ver ses ver binlerce yıl, binlerce binler yıl yuttuğun, yazdığın bilgileri geri ver...

“Kendi **baylığımıza** (zenginliğimize), bayramımıza, halap

halaplahımıza başı dik olarak tutunmazsak **yağı** (düşman) bizi verecek, kötöleyecektir, ” derdin baba.

Yağı ile ilk soluğumuzu ve son soluğumuzu aynı kutsal haryuvardan (atmosferden) alırız. Bilmese de yağı bizimledir, bizdendir, aynı Tanrı'nın, aynı anda yaratılmış çocuklarıyız. Yeryüzü kişiye ait değil, kişi yeryüzüne aittir. Bu yertinç tını bizi aynı besitinle beslemekte, böylece Oğuz boyunu birbirine bağlayan kan gibi ortak ve birbirine gereksinim duyan bir bağla bağlıdır tüm insanlar. İnsanlar kardeştir, insan olmak yeterlidir. İnsan olmak bütün din, dinleme, tur ve turanı unutmuş tak kişi ve tak çeşit toplumun üstündedir. İnsanlar eşittir. Yine de unutmama. Bütün söylediklerim doğru olsa da, buna karşın yağlar, yağı olmakta özgür ve peşimizedir. Yağıdan, sabah sislerinin güneşten kaçtığı gibi kaçmalısın. Ta ki önce o harcasın yiğitliği. Önce o kullansın, sözünde durmamayı. Önce o kansız kılsın delikanlılığı.

Ve ekler giderdin: “Kendi kültürümüze tutunursak, yağı bizi **atayın** (özel) bilecek ve değer verecektir. Kavminin doğduğu günden gelen inancını taşıyamayan kişiyi acıyarak severler, armağanlarla uyuturlar, dilenciye verir gibi karşılıksız verirler de tüm bin yılların on bin yılların erkesini-enerjisini yağmalarlar. Yumuşçusun, onun kültüründe çalışan, yaşamaya ayak uydurmaya uğraşan acınası, buna köle denir tanım değişir durur... Emme kendi matallarının izinden gidersen, onlar senin soyuna imrenir, korkar birliğinden, başı dikliğinden, kendine özgüveninden ve sana gelir, seni bay-bayındır bilir. Senin kültöre ekinini, aktörelerini, halaplahlarını çalamaz; bilir ki o senindir. Yitirmedin ki yolda bulmuş benim demiş olsun.”

Ve mitolojileri derleyip bana okurdun baba, yarım kaldı baba, yarım kaldı. Nardugan sonrası, ormana diktiğimiz yaşam ağaçları akçaçamlar yaşasın baba...

31.08.2014

Novruzı bir başka kutlayan Türkmen obalarına ve yürümekten yorulmayan Yörük Türklerine götürdün beni geçen yılki ıslak çayır mezgilinde. Novruzda erik ağaçlarının çiçek vermek için dallarına su yürüdüğü günlerde; soğuk ile sıcak arasındaki uzun ve çekişmeli savaştan sonra sıcakın üstün gelip güneşin eskisinden daha fazla yeryüzünü ısıttığı günden sonra nasıl da değişirdi eklemelerimizin esnekliği, nasıl coşardı koca koca yaşlı gövdeler bile, nasıl da gülerdi yüzler, baba. Soğğun ağırlığı nasıl kalkardı üzerimizden birdenbire. Koşmak gelirdi içimizden; kırlardan ufka, yaylalardan güzel göğüslü dağ yamaçlarına, ya ayaklarla, ya atlarla... Sıcakın soğğu yenmeye başladığı bu güzel günlerde gövdemize su yürür de yeni sürgünler, şıvgınlar verir de gençleşirdi yaşlılarımız bile. Sarı, kıızıl, yeşil sancaklar gibi, atlas dokuma giysileri ile kadınlar, kızlar, gelinler ne güzeldi, cıvılcıydı çocuklar. Yanan odunlar üzerinde dalgalanan alevlerden atlanan, sinsin oyununda, neşeli çılgınlığın eşliğinde sarı yeşil kıızıl **tüslü** (renk), kıızıltüslü giysilerin ıldamlı (hızlı) geçişiyle oluşturduğu sesli **alkım** (gökkuşağı), nasıl da güzeldi baba. Güzel atladın demiştin bana. Güzel atladın...

Ahh baba! Toprağın altında da gövdelerimiz dökülecek, özüt özüt dağılacaktı, boş ver be baba, nerede, nasıl, ne sürem öldüğümüzün bir önemi yok, Tanrı eliyle verilen **kut** (uğur, baht), **sür** (kut erkesi), tin yaşıyor ya, bir arada olacağız baba, baba... Kimin öldürdüğüne bak sen. Baba bizi amcalarım öldürdü.

“Üzülme kızım, üzülme, amcaların, hani poyam kırmak için iki taş ararsın ya, birini bulmak için dikkat harcarsın, ortasında bir çukur olmasını istersin, poyamın kaymaması, fırlayıp kaçmaması için. Diğerini pek önemsemezsin, avucuna yakışsın yeter. İşte amcanlar öyle iki taş bölçeği. Uslarını başlarına almazlarsa, hele Haşola olan, birileri eliyle kullanılacaklar, onların elinde poyam, **koz** (yangak, ceviz) ve fındık kıracağı olacaklar.” Bunları söylerken doğruymuşsun be baba, nereden biliyordun onların

böyle olduğunu? Bense beni seviyorlar diye, ne çok değer veriyordum onlara. Yanılmışım baba. Benim sevmemin bir faydası olmazmış onlara. Yine de sevdim onları baba. Bizi amcalarım öldürdü baba.

Dizlerim taşımıyor, diken kelebeği kadar kalmış yükümü. Sırtım duvarda bacaklarımı uzatıyorum. Elim boynumda durmak istemiyor, kolum kendini taşıyamıyor ve ıslak boynumdan yavaşça kayıyor, pat diye yere çarpıyor, acımıyor.

Acımıyor anne, acımıyor, boşuna üzülme anne, acımıyor. Yalnızca beni göremeyeceksin, yalnızca beni özleyeceksin anne, acımıyor. Orada da sevdiklerini bekleyenler var anne, babam, benden önce ölenler, kesişen yaşamlardan beri sevilenler, sevenler, üzülme anne. Anneme sınıksız sarılıyorum, öpüp kokup, yavaş yavaş vurarak sırtını sıvazlıyorum.

Mum ışığı azalıyor. Dalgalanmıyor, soluğum azalıyor, kaftanlar savrulmuyor, duvarlar görünmüyor, eriyor. Gözkapaklarımı taşıyamıyorum, çok ağırlar çok. Duvarlar **buğhar**laşıyor (buhar), bulutlara dönüşüyor. Tak yer bulut.

Bulutlardan atlıyor babam, elini uzatmış beni yerden kaldırıyor. Bilge babam, ıslıl ıslıl gözleriyle gözlerime bakan, sıcacık babam! Aaa yakışıklım da atlıyor bulutlardan, sevgilim de gelmiş, babam benim elimi sevdiğimin ellerine koyuyor.

En sevdiğimiz kay kaydesiyle söyleniyor. Soyumuzun, gelmiş geçmiş, bu dünyadan çoktan uçmağa varmış, en **müren** (güzel) çalan çalgıcıları, ellerinde kay ve küy çalgıları ile bulutlardan bir bir atlayarak çevremizi sardı. Köyümün, çoktan göçmüş, bazıları matallarda kalmış; en müren, en navalı kaylarını kaydesiyle söyleyen kayçılara, kayırmalarda bütün takım eşlik ediyor. Sanki bir kayım (şarkı yarışması) töreni izliyoruz. Ardı sıra, kaylayan-yırlayan kızlı erkekli gençler; üç telli kopuz; dana derisi davul; turna kuşu kemiğinden çift kaval ve ağızlık, nav ve gövdesiyle şişko tombul bir şoşkaya (domuz) benzeyen tulum eşliğinde,

tapımız hora tepiyor, kolbas oynuyoruz. Tak yer nava, tak yer küy ve tak yer kay, tak yer bulut...

24/11/2013

GÖK TANRI DEĞERLİSİ

O da ne!.. Konuklarımız var. Ey Tanrım! Bu, bu bu, Ulu Tanrının, Gök Tanrının değerlilerinden bu. Samrav'ın sıcak ve **ayas** (parlak) sarı yuvarlak Koyaş'tan olma kızı gümüş saçlı güzel yüzlü Humay (Umay) kız atladı bulutlardan. Ak bir ata binmiş; elinde, ucunda yıldız olan asasıyla. Kanatlarını toplamış ak giyinmiş güzeller güzeli. Çocukların, bütün canlıların yavrularının koruyucusu, göklerden kayın ağacıyla inmiş Humay Ana... Sabah yıldızında savaşçı Humay Bey, akşam yıldızında sevgi yayan Humay Beyçe, baybüke, güzeller güzeli Tanrımız.

Tanrım! Bu da ne! Ayhulu geliyor ardı sıra. Ulu Tanrı (Kovak han) Samrav'ın, soğuk ve ayas ak yuvarlak Yalçuk'tan olma kızı Ayhulu, **Sarat** (Sarı at) üzerine binmiş, yıldızlardan daha ışıltılı parıldayarak indi gökten. Ölümsüzlük pınarı Bengüsü yurdundan gelen ölümsüz sarışın Tanrı, sarı at üzerinde nasıl da ışıyor. Oğuz Kam'dan bu yana kamların en navalı kayları çalınırken, Ayhulu Tanrımız, hora tepenlerin arasına daldı, eksiksiz, tak nen durdu, Bengüsü pınarlarının, müren kızı, bir horur olmuştu. Oğuz Kam'ın Kam aynında da tek başına hora tepen urunan kızı. Horur. Ahh! Yüce Oğan, yokluktan var eden yaradan, ol de olam...

Anam anam! Doğurgan, üretken, bereket Tanrımız Ötügen anamız izliyor. Tak süremki gibi, çift başlı kartal belirtkeli sarı kalkanını döl yatağının üzerinde tutmuş, sarı kanatlarını açmış, çift başlı kartal ongunlu asası elinde tüm görkemiyle egemenliğimizi koruyan anamız kutluyor bizi.

Ooo! Güzellik ve yaratıcılık Tanrımız, Ayzıt da geldi. **Koyaş**'ın (Güneş) doğduğu ve Koyaş'ın battığı yerde gülümseyen sevgilimiz. Süt gölünden getirdiği sütü çocuğun ağzına damlatır ve çocuğa tin verir. Anaları, çocukları, tüm canlı yavrularını korur. Tak süremki gibi ak kalpaklı, çıplak omuzlarına almış ak gökten bir atkı, kara konçlu butkabını çekmiş baldırına, çevresini kuğular sarmış. Tüm görkemiyle orada, o da kutluyor bizi. ..

Anam anam, Tanrı Kübey köklerini salmış yeryüzüne, yaşam suyu aktarıyor yine, yarı beline kadar çıplak, iri ve diri memelerinden ak sütler fışkırıyor, yeraltına ve yerüstüne yaşam ekiyor. Eksilmeyen bereketin, salt gerçekliğin ve yaşamın simgesi Tanrımız, yaşıl saçları çift başlı kartaldan **ongun** (uğurlu) taciyla karşımda, tüm görkemiyle duruyor.

Yaşam ekici Kübey Tanrımız, yarım teker çizer gibi, bir imce çaktı eliyle. Yükseklerden bir şakırdan (şelale) belirdi, kaynağından sular aktı şakır şakır. Su iyeleri, güzelim su perileri **su işşileri** (su perileri) sardı güröldeyen dereyi. Ak giyimli, mürenler müreni su işşileri, şırıl şırıl su sesi eşliğinde şakıyan ak kuşlar, ak yılanlar arasında geldiler törenin ortasına. Yılanlar uzun kuyruklarını, üzerinde sesver delikleri bulunan, ileriden boynu dönük ve şaşvar (hayrete şayan) bir ses veren bir üflemler çalgı olan Hou Kya dönüştürdüler, başladılar üflemeye. Bazı yılanlar da kuyruklarını boru, sızgı, kaval biçimine getirmiş üflüyorlardı. Semrük adlı iki başlı kartal olan büyük kuş, havada kös vuruyordu; öteki büyük kuşlar, değişik boylarda davul, tef, çeşit çeşit çan çalıyorlardı. Öteki küçük kuşlar, cıvı cıvı ötüşen kuşlar, perilerin üzerinde ısıltı oluşturdular. Kah vurmalılara kah soluklu çalgılara geçiyordu sıra.

Vay, alaf alaf kıvılcım Tanrımız Od ana, al kırsığıyla girdi alana, vurdu iki telli, dut ağacı Kopuz'a. İnledi Tanrıların yüreği, erinçden (huzurdan). Ak giyimli, güzelim su işşileri horun oldular urundular, kıvrım kıvrım oynadılar.

“Yek adlı” yoktan sevmez kopuzu, davulu. Anlamaz kay nedir, oben nedir, nava neye denir. Korkar urunmadan, tepinmeden, kayırmadan. Biz de böyle törenler yaparız Oğuz Han’dan bu yana. Doğum, ölüm, av, taht, kurtulma, benimsenme-buyur edilme, düğün, ad koyma, dilek, ant, uğurlama, kaçırmayız yoktan bir neni; yeter ki uzak kalsın Yek Adlı toydan, toplan-tıdan. Öyle bir toy ki bir tören bulmadan konuk ağırlamayız. Bir dilek, bir ahdım olsun, buluruz. Çalışır çalışır, yorgunluğun tadına vara vara, bir toyda kutsal kopuzu dinler, Gök Tanrı’ya kamın söylediği alkış (dua) içeren kayları yineleriz. Davul, tef zil başlayınca hızımızı alamaz, oynar, urunur, tepiniriz. Yorgunluğu kopuzla dinlendiririz, Hou Kya ile ödüllendiririz. Değil mi ki biz, Tanrılar, Tanrılar armağanı, göksel Türkleriz, Tanrılara yaraşır çalışır, üstüne üstlük Tanrı’lara yaraşır tören ederiz. Ahh! Yüce Oğan, yokluktan var eden yaradan, ol de olam...

Vay, alaf alaf yalaz Tanrımız. Ne de güzel kopuz çalarmış. Alaz alaz yalım kadın. Od Ana. O da burada ya, sıcacık. Tak süremki gibi yanımızda! Tepesi yere bakan üçgen simgemiz dişil ocak ve tepesi yukarı bakan üçgen simgemiz eril alaz. Üç kez Od Ana’ya yakarmadan ocak yapmaz ve boşa odun yakmayız. O bizim ısı-mız, ışığımız, karanlıktan soğuktan koruyucumuz. Ocağımızın tütmesi, obamızın, boyumuzun, budunumuzun sürmesidir o. Korlardan fişkırان yalımlardan, dalgalanan kızıl ipekli dokumalar giymiş, genç al atına binmiş, ak saçlı kadın. Kendisinden olur almadan ocak yapmadığımız, karanlık gecelerde, genç kızlar gibi saçlarını yalım yalım sallandırarak oynayan; seyre daldığımız, ana yaşında, iksir kadın. Uzun uzun onu izleyerek esrik olduğumuz, ana güvenliğinde dinlendiğimiz, ana bakışı altında sıkıntılarımızı attığımız, baştan çıkarıcı savurduğu saçlarının gölgesindeki ciddiyeti, kendinden emin güzelliğin içinden bakan koruyucu gözleri ile boyu, soyu ne olursa olsun, kişi denilen tak varlığı kendinden geçirici em. Isıtan, ısıtan Tanrı! Soğuk gün ve gecelerde kızıl ipekli dokumalar sallayarak oynayan, saçlarını

bir o yana bir bu yana atıp el sallayan, korların üzerinde genç al kısrak üzerinde tırıs gezinen, uzaklaşırken rahvana geçen, tak gün ocağımıza gelen bütün Tanrı kızları kenara atıp onu seyre daldığımız, ana, yaşlı, güzel Tanrı. Od Ana...

İyice yaklaştığında öyle bir bakar ki gözlerinin içine ta dibindeki, asal görme noktasında kendini seyrederek ve ona verdiği değerini gücünü. Ana, sevgili, tutku, tadınç ne bulduysan onda, bilir o. Böylece senin yüreğinin değerini de bilir ve sana, yalnızca senin anlayacağın bir balık gülümsemesi gönderir.

Asena, o da burada. Kurt kalpaklı, kara konçlu butkabı giymiş, kara, uzun saçları örgülü güzel; soyumun güçlü, tek eşli, yol göstericisi. Kızma öyle, albıslara, ters ters bakma öyle. Ay ışığından gelen, Tanrı'ların yeryüzündeki sembolü, Kurt Ana. Sen de biliyorsun, albıslar bize dokunca veremez, kamlar onların korkularını buldu. Güzeller güzeli Asena, kanım, soyum, yakınım, göksel Asena... Bak bana, bakma öyle albıslara...

Biliyor musun Asena; babam bana, "Kişi olmasaydın, hangi kuyruklu olmak isterdin?" derdi, ben de "Kurt," derdim. "Neden?" dediğinde sayardım da sayardım. O da "Kurtta saydığın özellikleri bir düşün, onlar sende olan özelliklerdir," derdi. Bu özellikler: kolay kavrayan, sorumluluk sahibi, soy kökü toparlayan, tek eşli, özgür, güçlü, dayanıklı, çocuklarına baskı yapmadan, sevgi ve şefkatle davranan özellikler. Çocuklar doymadan yoktan bir yetişkinin doymadığı bir soykökü mutluluğunun yaşandığı özellikler. Bu da bana; yalın-kişi ve çocuk canlısı, asal ana, ata kurtlar gibi olacağımı düşündürürdü. "Gök kurtlar, Tanrı'nın ona verdiği özel bir duygu ile devinirler. Kurt sürülerini şaşmaz bir taktikle, usun almadığı ve kişide imrenme uyandıran bir biçimde yönetirlerdi," diyerek yönetici bir yanımla olduğunu vurgulardın da devam ederdin: "Gök kurtlar, biz onlara Gök börü derdik; bu kurtlar hırsız, acımasız **kaskır** (sıradan kurt) kurttan; kıyacı (cani) yıkım getiren, kötülük aşığı al kurttan ayırdırlar. İnsan canlısı, küçük çocukları koruyan emziren, yol

gösterici koruyucu kurtlardır bunlar, boz tüslü, bozkurttur, ” der ve sözü getirip bağlardı. Asena, sevgili Asena...

Ahh ah ben de bu **yertin**’de (fiziksel yeryüzü) yaşamaya devam etseydim; usumun üzüntümün yoğunlaşmasından dalgınlaşmaya geçebilecek miydim ve sizin evreninizde konaklayıp sizlerin benimle iletişim kurmanızın yolunu öğrenebilecek miydim, sizle bütün olup sevginizi kazanabilecek miydim?

Türk’ün son çocuğunu emziren, büyüten, kutman veren göksel Asena... Üreyip sığmadığımız bozkırdan, dağın demir bölümünü gösteren, eritip çıkmamızı sağlayan, kut, kutlu, kutsal Asena... Bir işe, örse çekiç vurmada başlamayan budun, göklerin armağanı, Türk soyunu, gezegene geri veren; Tanrı’nın gönderdiği onur, Tanrısal kendine güven, arkamızda Tanrı’nın olduğu inancı ve geleceğe sağlam baktıran Asena... Gök kurt. Kök ata, **negiz** (esas) yol gösterici ve kurtarıcı gök börü, bozkurt Asena... Başımız ne sürem sıkışsa Tanrısal özden gönderilen, su gibi akıp giden yaşamımızı uzaktan izleyen, tepede, ufukta belirip yol gösteren Asena...

Ah! Ah! Ben bunları matal bilirdim. Babam beni kendi matallarımızla büyütüyor derdim emme Asena seni gördüm işte, yalın denilen kişi nasıl da biliyor, ölürken tak gerçeği.

Ben bunları düşünür söylerken, güneş nasıl doğarken şafakla tüm güzelliğini sunar, Asena da tüm güzelliğini, o güzeller güzeli, ciddi ve sorumluluk sahibi yüzünde güzel bir gülümseme ile bana sunuyordu. Birdenbire, öyle ki bana bakamaz oldu, gözünü alblıslardan ayırmıyordu.

28.08.2014

Alblıslar, uzaktan seyrediyorlar. Vay vay! Ciddi ve ağırbaşlı iri gözlü, kara alblı kadın yanında kara bir keçi ile gelmiş. Hoppa ve şarlata, sarı alblı yanında sarı bir tilki var. Uzakta duruyorlar, alblılarda kızıl kara, basma **yubka** (etek) var. Bunlar üstüne kızıl kara giyerler üstelik kızıldan odları kopar. Bilsen, ne korku,

kızıl olan yere yaklaşmazlar. Ellerinden gelse bütün kızılıları kendilerinde toplarlar ki karşıda görmesin, bu alev varlıklar için böyledir. Bizde çözdük ilimini, yaptık bilimini. İlim albislarda ise, bilim bizde. Kızıl bez bağlarız, bunlardan korunması gereken yerlere, lohusalara, mezar başlarına. Bunlar albastıramazlarsa atlarımızın yelelerini örmekle uğraşırlar. Bunlar demirden de çok korkarlar; üstelik erkekleri demirden don giyer; ellerinden gelse yerdolunun tüm demirlerini toplamak isterler ki bizim elimize geçmesin. Erlik Han da öyle değil midir? Tüm demirleri yerin altına çekmek, kaynatmak, onunla uğraşıp durmak istemez mi? Elinden gelse hiçbir huna, yalnızca demir bırakmaz. Biz de, onların ilmini okur, bilim yaparız; ölen kişinin üzerine bıçak koyarız ki, tinsel yolculuğunda, yolunu şaşırtmak için Erlik tinleri, ölünün tinine yaklaşmasın. Yağmur çok yağarsa demir sacayağını ters çeviririz. Dolu çok yağarsa bir tanesini alır, demir bıçakla keseriz ya da yağmur, dolu, dokunca boyutunda yağarsa bir demir parçasını dışarı atarız, ya da bir baltayı, bıçağı keskin yanı yukarı gelecek şekilde çeviririz. Kötü ruhlar, bu simgesel davranışlardan ve içerdiği demirden korkup kaçarlar. Demirin olmadığı yerde de bu simgesel davranışları yapmış gibi davranmak, anlam nersesinde (aleminde) koruyucudur. Su olmayan yerde, su varmış gibi davranıp, su içme nomunun işe yaraması ve anlam nersesindeki koruyuculuğu gibi. Kişinin varlık ve yokluk nersesinin tak anının ve anlamının içinde olduğunu bilmesi, sürekli bunun bilincinde olmak demektir bu. Tak an Tanrılara bir alkıştır. Tak an, Gök Tanrı'ya bir yükünme ve yakarıştır. Üstelik yalnızın yaşamından yaşam çılmadan.

Yalnızın girmeyeceği, yol ve yolcunun uğramadığı her yere girip çıkan kamlarımız, demirden çanlar çingiraklar takar, kötü ruhlar daha demir sesini duyunca huylanıp kaçar. Yalnız yalnızlar, yolda yürürken, elindeki iki par (metal) parçasını birbirinin üzerinden aşırarak, şık şık şık sesleri eşliğinde kötü ruhları kovarken, kendi tinlerini tanrısal göğün tanrısal koru-

yucularına tapşırlar da, karanlıkların esintisiymiş, kötülüğün çiçeğiymiş, buzdan sırça saraymış demeden, aldanmadan nasıl da dağların ıssız yarlarından, derin loş koyaklarından geçerler.

Biz de bu yon (uygun) davranışları birçok yon (kez) uyguluyoruz. Atlarımıza, dizgin, eğer, üzengi, yaparken demirden yararlanırsınız, demirden nallar takarsınız ki aksi durumlar bile aksiyon olsun. Lohusalarımızın yanına iğne veririz. Albısları yakalamak için bir iğne batırmak yeter ki öylesine korkarlar iğneden.

Bunların saçları dağınık, kaşları yakın, avurtları çökmüş, uzun yüzlü umacı olanları da var emme güçlü kuvvetli bir o kadar da uzun boyludurlar. Buraya güzeller güzeli Tanrıların arasına, dünyadaki en güzel kadından bin kat daha güzel olan albıslar gelmiş. Bu anlamlılığı eksik bir güzellik görünse de belki mordsan (ölümden), belki mer dediğimiz tortunun tortusu mermerden gelme, belki kişi olmayan bir varlıktan dönme. Bu, yad bir güzellik olsa da bağlayıcıdır. Onlar da bunu bilirler ki bizim güzelliğimiz sizden üstedir dercesine görkemliler. Emme soğuk, yad, bir o kadar da ayas ve görkemli...

24.08.2014

Yeryüzündeki en güzel bin kadından daha güzel olan, karaşın albıs, belinden aşağılara süzülen memelerinden birini, havalı havalı omzundan arkaya attı. Öyle bir attı ki bu atışı senin için bilirsin ya, onun görkemi ve kendine güveni karşısında gövdesindeki tüm eklemler devreden çıkar da tüm kemikler birleşir de yalınk olduğunu da unuttur, bir dededikenini olursun ya, şu an dededikenini gibiyim.

Sarışın albıs, belinden aşağı inen memelerinden birini aldı ucundan öptü ve bir bel kırış, omzunu ve saçlarını bir geriye atışla, öpücük gönderir gibi memenin ucunu bize doğru uzattı. Albıslar, yerinde duramayan, koşmaya yeltenen kısıraklar gibi bir o yana bir bu yana kıpır kıpırlar.

Onlara bakmamak gerek, böyle bilinir, böyle anlatılır. Gördüğünde başını çevireceksin, bakan kişiyi bırakmazlar. Görkemleriyle seni etkileyip, tinini alıp giderler. O sırada iğne batırdın batırdın, yoksa gittin, gitti. Ve tinin tap onların kıpırtısına imrenerek bakan bir tin olarak kalır. Onları besleyen bu bakıştır. Onlar tap senin imrenen bakışlarını canlı tutmak için uğraşıp didinirler, onların yakıtı şu durumdaki imrenme duygumdur.

Alevi canlı tutmak için ocağa odun atar durursun ya, onlar da seni imrendirmek için tüm yeteneklerini döktürürler, bir bakarsın memeleri havalı havalı omuzlara fırlatırlar; bir bakarsın saçları geriye savurarak, omuz üzerinden arkaya gözlerinin içine bakarlar; bir baktığındaysa meme uçlarını öperek durumdan mutluluklarına çekit (nokta) koyarlar. Ve o çekit evrendeki sonsuz sayıdaki çekit arasında gelir gelir senin çekite bağlanır. Emme senin için koşmaya, şaha kalkmaya yeltenen kısrağın kıpırtıları yoktan durmaz, onlar da tak nen, sürekli senin içindir. Kıpır kıpır kıpırdayışlarıdır, odaklandığı kişinin usunu başından alan. Tak yapılan senin içindir bilirsin, sonsuza kadar senin için. Gırtlaktan gelen derin bir sesle söylenen öyle derin bir **kay, kömey** (gırtlak şarkısı) içinde, öyle bir kayırmadır ki o, tap usda kalan. Vay be! Albıs!

Ah! Ah! Albıs, sonsuz Albıs. Albıs, yoğunlaşıp yuvar olmuş bir sevgi buldu mu kendine, bakmaz başka birine. Sonsuza dek, usunu baştan aldığı, bu yoğun sevgi için şaha kalkmaya yeltenen bir kısrağın gibi kıpraşır durur, tutkusunu teze tutmak için kıpır kıpır döner; bir alımlılık, bir çekicilik, bir kırıma ki görkemine gökler yetişsin.

Tam tutkunluk ve birbirimizden beslenme duygularımız eşleşiyordu ki Albıs, esimi usumu alıp tin evimden vuruyordu ki beni; Asena göklere kolunu kaldırarak bir imce çaktı ve gökten bir ses, arkasında kurt uluması vuu huuuu eşliğinde; “Nava! Haydi sıra sende çık ortaya!” dedi.

Yalnik nasıl da bilir göksel adını, tulum sesini kendimden geçer gibi beğenimden olmalı ya da tulum yapılırken işle kendinden geçmiş Türklerin, göksel uyum içinde yaptıkları navlara imrendiğimden mi bilinmez, adım Nava! İster tulum sesindeki, navdaki uyum olsun, isterse küylere, kaylara tadını veren uyum olsun, isterse de ezgi, türkü olsun. Yalnik göksel adı ile uyum içindedir, onun türküsünü, navasını içinde taşır.

Yalnik nasıl da bilir göksel adını. Göklerde tak kişinin adı tektir. Çıktım, Tanrı'ların, işşilerin, albısların ortasına... Horur oldum son bir defa, urundum, urundum, tulum sesi, kopuz, davul, çift kaval, tef, hou kya gibi tüm Tanrısal seslerin ortasında urundum. Tanrısal sesler ve onlarla uyumlu Tanrısal hareketlerle urunmalar, döngüler ve havalanış, göklere yükseliş, dairenin tepe noktasında ben Nava. Genişleyen bir sarmal olarak döne döne beni takip eden tören konukları... Ve benim için çalan, söyleyen sesler. Nava sen, bilime yönelenlerin uyum koruyucusu; bilimle uğraşanların, bilgi taşıyıcısı, bilime yön verenlerin esin kaynağı, buluş yapanların Navası, Nava. Ve göğün katlarına sunulacak tören yükselişi... Ve töreni izlemiş olan, bizi uğurlayan, benzer işleri yapsalar da, adları baksı, gam, şaman, ojun, udagan diye değişse de bütün kamlar ve toyonların (büyük kamların)... el sallayışı, Alaş...

... (Alaş: hayırlı olan gelsin, hayırsız olan gitsin; amin. Tanrı bizimle gelsin, Tanrı bizimle, o halde öyle olsun, savaş parolası. Esenlik alıp verme, selam. Düşündüğün sana dönsün. Ayttığın gelsin. Yurt, ulus)

25.08.2014

..*

SONSUZ ULÇA (KIZ)

Kızların çığlıklarıyla başlar çığlıklarım. Kim bilebilirdi ki bu kızın sabah olunca yaşamına son vereceğini? Bilseler ne yapabilirler? Burada başına bu iş gelmeyen yok ki. Ve korku ve sorgusuz boyun eğme! Bu kaçınıcı kişinin kaçınıcı çığılığı ve kaçınıcı suskunluk!

Suskunluk, toplum taplamasına çığılık atmaz, kimi sessizce içeri buyur eder, bir biçimde bilir, bekler, ister.

Benim, bekleme, isteme, acı içinde bağırma şatafatım yok, hovharım (lüksüm) yok, bitti. Yine de liderin kıllı gövdesinin altında çığılık çığılığa ezilen kızların havasız kalmış boğuk çığılıklarıyla başlar duyulmayan çığılıklarım ve kan ter içinde kalışım.

Küçücük bir kızken bir kaza geçirmişim, bana söylenen bu, ancak ben bacaklarımı birleştirerek kocaman ayağıyla üzerine basan, ellerimi göğsümde kavuşturup, bir eliyle sımsıkı tutan ve öteki eliyle gövdeme kızgın yağı döken bir yalınık gölgesi ve umutsuz çığılıklarımı bilirim. Ve ben iyileşmeyen derin yaraların acılarını duyuram ve büzük büzük kalan pütürlü izleri görürüm. Yürek atışlarım hızlanır, havasız kalan canım, ağzımdan çıkıp kaçacakdey olur.

Böyle başlar yaşamımın dizi dizi, hızla gözümün önünden geçişi. Sonra unutuş, susuş, çocukluğun getirdiği oyun yılları. Annemin olmayışı etkilemez genç kızlık eleslerimi. Sevmek, sevmek istiyorum. Şıarmak, sevdiğimle oynamak benim de nomum (hakkım). Boy, pos, endam, uzun gür dalgalı saçlar ve bakanın gözünü alamadığı işşiler kadar güzel, duru su gibi bir yüz. Beni gören Günışığı der. Adım yok, gerek de yok. Köyümde bana günışığı kadar aydınlıksın derler, Günışığı yeter. İyi de bir terslik var, bir göğsüm dik ve diri, diğeri aşağıya doğru yol alıyor, içi boş bir kese. Yine de gözümün önünden geçen, yaşam öykümün oluşturduğu dizi bu bölümünde, pek etkilenmem,

o kadar beğenen ilgilenen var ki ilgi görmek ilaç gibi geliyor sorunlarıma.

Güzel yüzümün tutkulu seveni ile sözlülük dönemi, yavuklum bu gençle çak çak çak çakşı baaa! diye, sevinçle ellerimizi çarparak buluşmalarımız; alaş diye diye başlayan karşılaşmalarımız, söyleşiler, şakalaşmalar, gezmeler ve fıkır fıkır mutluluk.

Kavmimizde boşanmak görülmez ancak bir gelenek var. Evlilik öncesi bir olur-olmaz günü! Erkek evleneceği kızı çıplak, çırilçıplak görür ve evlenmeden önce “olur-olmaz yetkisi”ni kullanır. Yüz bini bırakıp, kıza olmaz der ve evlenmekten vazgeçer; ya da yüz bini ev kurmada kullanır ancak eşini, ömür boyu, sakatlınsa, çocuğu olmasa, esini usunu yitirse bile boşamaz, incitmez.

Kız da erkeği çıplak görür. Kıpırtısızlık arar. Erkek bir kızı çıplak gördüğünde uyanmamalıydı. Bir kıpırtı görürse kız hayır der. “Us gövdede, bütünden ayrılarak bölçeğe takılıyor ve ayrılamıyorsa o kişide bağlılık olmaz, ” diye düşünür, olmaz deriz. Bu kusur, toktam (karar) denetleme gücü ve aktöre ölçüsü olduğundan bırak yüz bini, bin bile ödemeyiz. Emme onun esi-usu olması gereken yerdeydi, başında ve ben “olur” diye bağırıacaktım. Bizim kavmimizde, eşeysellik-cinsellik yaşamı evirip çevirerek altüst etmez, bağlılık eksiksizdir. Halay çekeriz, ancak evlenmeden şiltemizi paylaşmayız.

Kavmimin genç kızları ve genç erkekleri dışarıda, ezgiler, türküler, kaylar eşliğinde, urunup eğlendiler. Kavmimin bütün törenlerinin urunması, halayı en güzel, türkü söyleyişi en güzel kızı olarak ben de eşim olacak delikanlının önünde, loş bir odada bir kayçı gibi kaydesiyle türkü söyledim. Günlerce çıplak olarak bu odada urunup, tepinip oynadım, bugüne anıklandım. Çok sevildiğimi bildiğimden, Günışığı olduğumdan, artılarımı ve eksilerimi kıyasladığımda “olur” alkışları arasında, oynayarak, kavmimin gençleri arasına katılacağımızı düşündüm. Ancak so-

ğuk bir “olmaz” sesiyle irkildim. Toplum taplamasına suskunluğa gömüldü ve o uçurda yeryüzü, güneş, ay, yıldızlar, toprak, su ne varsa başlangıçtan beri yaratılmamış gibi bir yokluk, boşluk ve suskunlukla dağıldılar.

Sevdiğim gencin adını belleğimden sildim, ne bir daha adını anacak ne düşünecektim. Artık benim için yalnızca bir C.

Burada, bütün budunlarda acı sessiz yaşanır. Kimse neden diye sormaz sorgulamaz. Bu başkasının yaşam deneyimini elinden alır, engeller, önyargılar getirir, böyle denir, böyle bilinir.

Biri yerde biri gökte olan memelerim yüzünden mi, pütür pütür, büzük yara izlerinden mi bilemem ancak, sonuç “olmaz” işte. Ve ben onun adını belleğimden sildim. Ona, C diyeceğim, sadece C.

O günün gecesi düşümde, ayaklarıma basıp, ellerimi tutarak kızgın yağ döken şiş karınlı yalınığın yüzüne baktım. Donmuş, derinliği olmayan bakışlarıyla babamdı! Niye onca yıl anımsamamıştım, yanık acısı, kim olduğunun üzerini örtmüştü besbelli, bir gölge idi anımsadığım, bir erkek gölgesi. Ancak o gün, eski yavuklumdaki yüz bini alırken babamın yüzünde gördüğüm mutluluk o örtüyü kaldırdı. İkinci yüz bini aldığımda da yüzünde aynı mutluluğu gördüm. Güzelliğime imrenen ve babamın gösterişli, gür sesli konuşmalarıyla etkilediği yüz binlikler sıraya girmişti. Onluklar ya da binlikler neyi değiştirir, altının tını yoktur ki.

Babam yüz binlerin özlemiyle beni yakmıştı besbelli. Yaradılış, yapım yanlış gösteriyor ki yakması da boşunaymış, doğrusu beni bu memelerle kimse seçmezmiş.

İçim acıyor, saçlarım tap yakamdan aşağılarda özgür ve uzun akacak, kestiremeyeceğim. Ak ve seyreلمiş saçları omuzlarımdan aşağı yoluk yoluk eski bir aba bir kepenek gibi sarkan yaşlı bir kadın olarak kendimi düşündüğümde içim yanıyor, bizim inancımız böyle. Genç kızlar saçlarını kısa kesemez ve toplayıp

biçimden biçime sokup yokmuş gibi davranamaz, bu özge (öteki) kişileri aldatmak olur. Onların uzun, yoktan makas vurulmamış, **yazıksız** (günahsız) saçları uçuşur ılık, tatlı esintilerde.

Evli kadınlar başlarını, saçlarını süslü püslü dokumalarla örük örük biçimlendirebilir, tadıncına göre örüp süsler, süsleyemezse örter. Tak saç örgüsü bir sanat örneği olup çıkar burada. Yalnız bir dakika dur orda, kızlar gibi özgür omuzlardan aşağı salamazlar, dedim ya bu başkalarını aldatmak olur. Ta kocası ölecek ki bir süre örgülerini söküp yarıdan aşağısını kesip saçlarını dağıtabilsin, yas belirtisi olsun. Biz yalnızca saçlarımızı ipek erbilerle, oyalı yazmalarla toplamak, topuzlarımızı boyalı püsküllerle süslemek için çiçekli dokuma örtüler ve başlıklar kullanmak için bile evlenmeyi, yuva kurmayı düşünürüz.

Genç kızken gölgemize imrenerek baktığımız, mutluluktan uçtuğumuz oyunlar oynardık. Başımıza keçe, hasır, dokuma başlıklar ya da çiçekten, dal ve yapraktan çelenkler koyup gölgemize bakar; inci özekli, altın, gümüş yapraklı çiçeklerle süslenmiş, han koltuklarında oturan ve ülkeyi yöneten tiginçeler olup çıkardık. Omuzlarımızı düz, başımızı göğe değmiş gibi dik, komut verecek biçimde çenemizi yukarda tutar, el ve ayaklarımıza, sırt ve omurgamıza gereken ciddiyeti verir bir soylu yaradılış düzlemine girerdik ve soylu yaradılış erkesi de mutlu olur, “Yoktan buraya gelmediniz ki, soylu yaradılışı size ekleyeyim, ” demekten kurtulurdu. Bu oyunlarda, sırası gelen oyuncunun da duygularını kendimize eklerdik. Sonradan kazanılan erkeleri edinirdik.

Yalnız benim işime yaramayacak bu çelenk ve başlık oyunu. Beyçesi olacağım çoluklu çocuklu bir oğuşum olmayacak. Acı ki ne acı. Aaa! Bir dakika, oynanan yoktan bir oyun boşa değildir, oyunsuz kalmayın derdi atalarımız... Bana ne getirecek bu tiginçe olmalar bakalım bekleyelim görelim.

İşte böyle ayıp yerlerimizi örtmek için, doğanın armağanı pamuk, keten, bambu, ipek iplikleri dokuduk, sonra, onu evli

ya da değil ayrımı için kullandık. Evli kadınlar, artık eşlerinin katılmadığı bir törende evlilik birliği gereği horur olamaz, tek oynayamaz. Saçlarını salmaları ise evlenmek için aday arıyorum anlamına geleceğinden yoktan olmaz. Ha bunu söylemiştim değil mi?

Benim de saçlarımı bağlayabilme umudum kalmadı. Çok üzgünüm, ben artık saçları özgür, sonsuz **ulçayım** (bekar). Sonsuz ulça...

Erkek kurullarında yer alabileceğim, bütün kavmin toktam (karar) ve tartışmalarına katılabileceğim, topluluklarda konuşmalar yapabileceğim. Sonsuz ulçalar, soyut düşünme ve sanatsal anlamda çok gelişirler. Gelişim seviyesi yükselenler budunların bir araya geldiği kalabalıklarda düşüncelerini paylaşır, öğütler verir. Daha çok gelişenler DİM diye bir merkeze giderek gelişimlerini sürdürürler. Ancak ulçalık benim yeğ tutmam olmadığından, bu ayrıcalık acılarımı dindirmiyor.

Düşlerime inanmaya başladım, bugünüme kadar tek sığınağım olan, geniş omuzlu, tok sesli, şiş göbekli gösterişli babamdan kuşkularım arttı. Tanrı'lara sığındım. Serinlik veren, güzel esintili yel; tatlı sesli, dertleri arındırıcı su; doyuran, yok eden, doğuran toprak; ısıtan, ısıtan, aydınlatan, boyutların geçişi alev Tanrı'larına, oz damgası ile simgeleştirilmiş dörtlü güce yalvardım.

Kendi kavmimin Tanrı'larından yanıt alamayınca, yıldızlardan geldiklerine inandığımız komşu kavmin Tanrısı olan, bütün Tanrı'lara barınak olan, ev sahibi, Yer Tanrı'ya yalvardım. Bir türlü **gönül angımı** (gönül hakimiyeti), dinçlik bulamadım, yerin derinliklerinden geldiğine inanan, daha elgin inançları olan başka bir kavmin Büke (ejderha) Tanrı'sına da yakardım. Göğün altında sürekli yer değiştiren, kolayca göç eden, bilgi ve ekin taşıyan Türklerin inancındaki Tanrı'ların başına, baş Tanrı'ya, kapsayıcı, tüm görev Tanrı'larının yöneticisi, Gök

Tanrı'ya yakardım. Tanrı'dan ne isteyeceğimi, ne diye yakaracağımı bilemedim, Tanrı'lar yerilmez de övülür mü bilmem; ancak yakarışlarımda Tanrı'ları övdüm, övdüm, övdüm. Yaralarımı iyileştir, memelerimi eşitle diyemedim. Var mı böyle bir nen bilemedim. Bilemediğim için mi gönül angımı dinçlik, erinçlik bulamadım, onu da bilemedim. Sonunda bana verilen bütün kaygıları alıp, "Ey! Sevmezi sevdiren ulu Tanrım dayanma gücü ver, bayır da olsa bir yol aç ki yürüyeyim," dedim.

Biliyorum ki olmazı olduran, gülmezi güldüren Tanrı'lar vermiyorsa çözüm orada değildir, orayı bırakıp tıpış tıpış gitmelisin diye düşündüm. Ve babama sordum, "Ben yandığım sürem evde kim vardı, annem, babaannem, dedem, bir konuk, kim vardı?" dedim. "Kimse yoktu," dedi. Benim, üzerimden kazanan babamı ve buna olur veren, destekleyen kanatlı Tanrıları bırakıp gitmeye yöneldim. Ve tak derdi iyileştiren büyücü kamların bile iyileştiremeyeceği çözümsüzlüğümle, sırtımı köyüme dönüp, dağlara vurdum kendimi. Kurda kuşa yem olmaya, doyut olmaya açlıktan ölmeye, soğukta kar, kış olup donmaya olur dedim. Bu işi doğaya yaptırmaya olur olur olur...

13.10.2013

Yürüdüm, yürüdüm. Benimle bağlantısını kesmiş olan şu acunda, durgun sudaki hava kabarcıkları gibi ereksiz; köklerinden kopmuş ve esintiye göre uçuşup duran bir yaprak gibi yalnız, arada bir sendeleyerek yürüyüp duran ayaklardan oluşmuş bir varlıktım.

Ben, ben olmayı, korumam altındaki ben varlığı yitirince, onu Tanrısal haline terk edince; eskiden beri var olan, iç içe olduğu için ve ben en dıştakini gördüğüm için, unuttuğum **bayrı** (eski) durumuma geri dönmüş olmalıyım ki karşıdan, arkadan, sağdan soldan, yukarıdan aşağıdan, sessizce gelen köpekler sardı çevremi. Biz suskun, sonsuzluğun çocukları bir gruptuk. Ben şimdiki varlığımı unutmuş, onlardan biriydim. Onlar arka

ayakları üstünde yükselip, ön ayaklarını göğsüme koyduklarında ve yüzüme yüz sürmeye çalıştıklarında, bir gövdem olduğunu anımsar gibi oldum. O sırada uzaktan, bir bacağı olmadığı halde hızla, havlayarak gelen özürlü, hırpalanmış ve de umacı görünümlü köpeğe, tap bir ağızdan güçlü hırlamalarla karşılık verdiler, özürlü köpek bir adım daha atınca havlamaya geçerek yaklaşmasını önlediler. Dışlanmış özürlü köpek durdu ve bakakaldı. Tanıdıktı, onun bir yanlışı yüzünden kaskır kurtlara (adi kurtlara) yem mi olmuştum? Issız yerlerde kurt görmek erk, yönetimi eline alan demek mi; köpek karşı olan, yönetilen demek mi?

Buralarda inançlar böyledir. Yalnik, yalnik olmadan önce varlık aşamalarını geçer. Yalnik olmaya ayak uydurabilmek için bu alt aşamaları deneyimler. Öyle ki bir kişi ölümlü iki yaşamı arasındaki boşlukta bir kumru olmayı niye denemesin, içtenliği biraz daha anlamak için uygun değil mi, biraz daha Tanrısal birikim.

Sizi çok seven bir yalnik gibi gözünüzün içine bakan bir canlı ile arkadaşlığınız yoktan olmadı mı? Bu önemli duyuşla, buradaki sıradan yalnik kişiler bile yaban kuyrukluları ve öteki canlıların ömrünü uzun tutmaya çalışırlar; bilirler ki ölmüş bir yakınları yaşamı bir başka açıdan deneyimliyor ve yararlı olmaya çalışıyor. Bozkurtlara bak; sürülerine liderlik ediyor, yavruları doymadan, kendilerini doyurmuyor, bazen biz yalniklara yol gösteriyor, beklenmedik bir biçimde tek kalmış bir çocuğu besleyip soyunun devamını sağlıyor. Bizim buralarda böyledir; bozkurtlar damgaları okumayı bilmese de bunun için okula gitmese de çıkış arayan arı duru hulku okur ve çıkışı gösterir. Bu değerlerle, beni öpüp yalamalarına karşılık verdim, köpeklerin başını okşadım.

Bir yas tutar gibi sessizce çevremi saran köpekler arasında; dışlanmayı öğrenen ben özürlü kız ile dışlanmayı öğrenen özürlü köpek bağlantısını çözmeden, **ektizleri** (evrensel kayıt)

okuyamadan, kendime geldim. Kendimi unutmuşluğumun verdiği yeğnilikten, sızlaması gerektiğini unutmuş ayaklarımla köpeklerin yönünde yola koyuldum.

23.07.2014

Evden ayrıldıktan sonra günlerce yanık ağıtlar yakarak yol aldım; dumanı tüten, teze, daha önce yoktan söylenmemiş ağıtlar. Tek memeli canlı bir tek ben miyim bilmem, ancak iki, üç, beş, yedi, dokuz memeli kuyruklular var. Ancak şu yerin kuruluşuna tanık dağlar bin bir memeli. Yerin baskısı, tutanı dağ, ulusun baskısı, tutanı beydir, biliriz biz. Kim bilir şu boylara, soylara, şu budunlara kaç kıran girdiğini kaç salgının üstlerinden esip geçtiğini gördü bu dağlar.

Bin bir doruklu, başı göğe değen dağlara yürürken, Ötüken dağlarının, Ötüken ormanlarının, o bayrı, eski yurtların düşlerinde kayboldum.

Acı ve içinden çıkılmaz yazgımla, kendimi yine yine yitirdim. Kayaçlara kaçkez takılıp düştüğümü saymıyorum. Küçük çalı toplulukları, kaçkez tırmık gibi tırmaladı, kedi gibi cırmaladı bilmiyorum. Köpekler uzaktan sevgiyle bana bakıyorlardı, onlara doğru yürüdüm.

Gökten şakır şakır yağın yağmuru içip içip başı dumanlı, kafası kıyak olan temelli toprak, gözyaşlarım ne işine yarar senin, bırak beni... Günü tak sabah, kızıl şafakla doğuran gebe yeryüzü, senin birçok kızın var, sal beni... Güneşi ayı batırıp duran, sıkışınca patlayıp alevler yayan, çökünce yuvalarımızı, ağıllarımızı yutan gezegen, benim küçük, bozuk gövdemden ne istersin, koyver beni... Eyy doğmazı doğuran, batmazı batıran ulu Tanrı, büyük öke, sanatların urunmaların, kahkahların sahibi; göklerden yağdırdığın günlerden, yıllardan bana düşeni geri veriyorum, şu dibi delik, gemi azık acundan al beni...

Ey ulu Ülgen, Erlik Han'ı da içeren bütün canlıların öldüğü, bir tek senin kaldığın gün ve kalkın ey ölümler, diye bağırdığın ve

bütün ölülerin yattıkları yerden kalktıkları, yeniden dirildikleri o temelli çağa mı bırakmak istersin benim sıramı, hadi şimdi yolla beni...

Bulutlar hızlı hızlı toplandı bulamaç gibi karıştılar, ne karar aldılarsa çalkanıp çalkanıp, şimşekler çaktırıp, savrulduklar dört bir yana, bir karardılar, bir ağardılar. İşte ne güzel, olmazı olduran ölmezi öldüren, göklerde öfkeyle gürleyen, yıldırımlar savuran Gök Tanrı, sen de al bir toktam, al canımı işte... Öyle büyük bir gök gürültüsü geldi ki susmazı susturan ulu Tanrı'yı böyle gürlerken duymamıştım yoktan. Olmaz olmaz, olur olur, en yaşlı Tanrı benim yaşamamı istiyor, kızdırdım **ellem** (herhalde), sus diyor, ölmeyeceksin diyor...

Bardaktan boşanırcasına değil, kovadan, kazandan boşanırcasına değil, gök delinmişcesine devam eden sağanak yağmur bağıra bağıra ağladı benim için. Çam deviren esintilerle savrulan sisler bir aşağı bir yukarı kaynaştı. Denizin köpüklü, koca dalgalarının altüst olmasıyla yarışan bulutlar, göğüs göğüse çarpışarak karıştı, göz gözü görmez, gözyaşlarım görünmez oldu. Ne çabuk, sarı dalgalar ve köpük köpük köpüren ak köpüklerle sel suları arkları doldurdu. Binbir doruklu dağlardan sürükleyip önüne kattığı tomruklar ve omçalarla yarlardan aşağı öyle uğultulu çatırtılı aktı ki sanırsın dingili çıkmış acun, özekteki ekseninden dağıldı da tüm tangirtisi şangirtisiyle, çatır çatır dökülüyor. Beni ölümden kovan borandan, yeryüzüne pinçik pinçik düşen acundan, dağlardan gelen bulamaç selden kaçıp, kuytu bir kaya kovuğuna attım kendimi. Tirkleye tirkleye sığındığım yer kovuğunun (mağara) dışarıya bakan duvarına yaslandım, daha önce yeryüzünü böylesi başka bir acuna çeviren, kendimi böylesi elgin duyumlandıran, ölümden böylesi kovan bir boran görmemişim.

Açlık için ot, su bulabiliyordum; iyi de barınak nasıl da önüme çıktı? Evet evet, en yaşlı Tanrı benim yaşamamı istiyor... Şimdi mi, nice sonra mı, nasıl uyuduğumu bilmiyorum. Uyan-

dığımda bir sürü köpek sağımda solumda, üzerimde yatıyordu. Kurumuş ısınmış bir biçimde, mür dalı müren şafakla kalktım. Benden önce burayı yuva tutmuş birinin bıraktığı, parlak yüzlü, bir de elimin tutmasına uygun kıvrımlı yerinde, kızıl bakırdan bozkurt başı olan, gövdesi yedi dene **bukranın** sarılmasından oluşmuş çokmar değneği aldım. Doğan güneşin ilk ışıklarıyla kızıllaşan, ipince tülde bir sisle örtülmüş, uçsuz bucaksız ovaya baktım. Bu değnek, bir değnek mi; kamların, din adamlarının taşıdığı, yelbeğenlerden koruyan güç sembolü kutlu bir çokmar mı bilmiyorum ancak şu uçsuz bucaksız göklerin bana bir imcesi olmalı dedim. Uzakta, çok uzakta, kendi çevrelerinde dönüşerek oyalanan köpeklerin ardından, beni Tanrı'ların armağanı bir gök kurda **tapşırdıkları** güne kadar yürüdüm.

Ey Us Tanrısı Mergen, anlayışımı, kavrayışımı o gün için **belen** (anık, hazır) eyle. Ey Akana, Ülgen'e yaratma esinini veren, göksel Tanrı, arkamdan ayrılma, koru beni. Ey Gök Tanrı, sonsuz göksel **ongunayında** (saray) yaşayan, **yarlıg** (buyruk) verdiği Tanrı ve Tanrı'larını görevlendir ki bu onmaz görünen yazgı onsun.

Ey sonsuz yükseklikteki karlı dağlardan binyıllardır yuvarlanarak gelen kartopunun oluşturduğu söylenceler (destanlar). Söyleyin size ses veren, binlerce yıldır yaşayan ozanlara, yükseltsinler seslerini ki yüreklerinden yayılan ışık aydınlatsın beni, ısıtsın bendeyimi (ben gibi).

Dağına göre kış, toprağına göre kuş, ırkına göre ıra veren; bir olmak için çırpındığım bir, var olmak için didindiğim var, kutlu olmak için çabaladığım Kuday, yerin ve göklerin iyisi Gök Tanrı, göksel olmanın kapısını aç, aç ki inanmanın ötesindeki bilmeye geçeyim. Bilgiyi, siner (afiyet) ile nuş(afiyet) ile özümseyeyim.

Ey Güzel Tanrım, Ulu Tanrım; Yupyukarı tırmanırken, yuvarlanan yusuvarlak taşları tutmuyor yapıyassı kayalar. Yapyakınsın görüyorum, çarçabuk uzanıyorum, tam kısıvrak

tutunacakken, tostoparлак aşağı yuvarlanıyorum. Yüceler yücesi aç yolumu, yararlı olmanın aç yolunu ki sana yürüyeyim...

Köpekler kurtla bakıştılar, anlaştılar, sonra dönüp yanıma geldiler; bir bir ön ayaklarıyla bağrıma sarılıp yüzümü yaladılar, öpüp öpüp ayrıldılar. Görevlerini bitirmenin mutluluğuyla güle oynaya geri döndüler. Artık uzakta, ufukta, ara sıra altın şafakla doğmakta olan kızıl güneşin özeğinde, ara sıra da kocaman serin, gümüş ayın göbeğinde, başını Gök Tanrı'ya dikmiş yakarış içinde uluyor bozkurt ve ben o yöne gidiyorum. Vuuu Huuuuu... sesine...

..*

HAŞARI KIZ

Şu yere çakılmış kıştan kalma yaşlı kar öbeği zamin yanına oturdum, sırtımı ona yuva olmuş yaşlı kayaya dayadım. Üşüdüm, büzüldüm. Daha çok üşüdüm, daha çok büzüldüm. Daha çok soğusun hava istedim, daha çok küçüleyim. Ben de bir özdek, değil miyim? Soğudukça, soğudukça, küçüle, küçüle küçülemez olup, çatlayıp toz olayım, toprağa karışayım. Ya da ben bir töz değil miyim? O duruma geleyim ki bu yertince çıktığım gök delikten, geldiğim yere geçeyim.

Çıktığım delik deyince, bu dünyaya gelmeme aracılık eden anamı anımsadım birden.

Ana... Başka analar, kızlarına:

-Ocaktaki köze biraz koz kabuğu at da canlansın.

- Koz bitmiş ana.

- Kozak ya da kozalak at o sürem kızım, söner bekletme, üzerine odun atmayı da unutma. İşin bitince de korları küle göm ki birkaç köz kalsın sabaha.13.10.2013

-Hem koz deme, yangak de ana.

-Ne bileyim yavrum o da bir kozak işte, ha ak kozak ha kara kozak; gelincik kozağına benziyor işte.

-Dilimiz bozulur ana, üstelik çok ayrılık var, deme bir daha...

Karga açtı ağzını gak dedi

Yangak ağzından düştü

Çat dedi

Karga başını yan çevirdi

Yangak nerde, gözünü dikti

Hangi yerde

Baykayıp baykayıp

Abaylayıp (dikkat edip)indi.

Ağzında yangak aydadı (sürdü) gitti...

Böyle böyle koca dalda

Yangak kalmadı bitti...

-Aydadı da aya vardı değil ya, **kattam** (rota) bellidir onda; karga bugün yarın gelir koza, öteki dallara da dadanır, gör ha! Yangak ağacı dik de sana da yetsin karga yavrusuna da. **Em** (hem), yangak çocukların bulması bir söz.

Bir daha duymayayım. Koz bizim sözümüz, kozdan kozağı, kozaktan kozalağı türetmişiz. Kozalakta koz kabuğu gibi bir sürü **alak** (kulübe, odacık) vardır. Nardugan yeni yıl bayramında akçaçama uğradığımızda görmedin mi, kaç kez gördün akçaçamı ve alaklarını açmış kozalağı, eve dal getirdiğimizde de mi görmedin de bağ kurmadın. Hem bize kutsal ağacımızın adını başkasına mı vereceğiz. Kozumuzu paylaşmayalım seninle...

Derken ben bunları duymak için kulak kesildim, analar kızlarına ne der, ne öğretir, nasıl över, nasıl konuşurlar diye diye tak sesi dinledim. Eyy binlerce, adı bilinen bilinmeyen, güçlü analar, Tomris ana, Börte ana, İlbilge ana, gücünüzden, öğretinizden ben de alayım. Dedim yakarı ettim. Alaş.

- Kim sana yanan yağa su dök dedi?
- Ne bileyim ana yanan her şeye su dökülür gördüm ben.
- Görülmeyene de bilim derler burada. Üçüncü gözün açılmamış senin daha. Neler neler görürsün karanlıkta.
- Açılır gider bende de kozalak gibi göz göz açılan üçüncü göz. Boşa mı gidiyorum **orunaya (kurs), sen konuya gir.**
- Bak bak kozalağı bilirmiş de... Orunaya gidince bilinir de bağ kurmayı öğreneceksin, söyle onlara her konu bitiminde bağ kurma çalışması yapsınlar sizinle. Olabilirlikleri çalıştırsınlar.
- Ana konuya gelecek misin?
- Su üstte kalırsa söndürür; altta kalan soluyamaz da söner. Görmüşsündür suya damlayan yağ üstte kalır. Bu suyun altta kalacağı demektir. Suyun yanması olsaydı, yağ suyu söndürürdü.
- Su söndüren değil mi ana?
- Şu kulağına söyle, beyninle takım çalışması içinde olsun. Sen su dökünce su alta indi de mi? Kızgın yağ kaynar sudan bile çok sıcaktır de mi? Suyu anda buğhar eder de mi? Yükselen buğhar üstteki yağı alır gider de oda, ev yanan yağ aleviyle dolar. O usuna söyle, olayların ardına bakmayı öğrensin. Görüngü, görüldüğü gibi değildir. Em dil kadar, çok eğlenceli, iyi bir oyundur bu bilmece bulmaca.
- Off! Ana. Dövüyor musun, seviyor musun bilemedim ha!
- Bilirim ben seni. Kişi güttüğü domuzun (çoçkanın, şoşkanın) huyunu bilir. Şimdi sen olayı anladın mı yoksam içindeki bir sözcükte mi takılı kaldın? Bilirim ben seniii. Takıl T'yi kaldır yalnız kalsın akıl. Takıl mı iyi akıl mı ha? T, tanrı simgesi,

denge simgesi, bir yanda kadın, bir yanda erkek denge. Aklın T'yi arasın da sakın takılmasın kız. Ona buna takılma, akdan akıldan, ak ilden akilden ayrılma.

- Off ana çoçka deme bana, ben domuz yavrusu muyum da... Çocuk dersin; bala de bana.

-Sen de sakın ha buhar de, anca buğ-har, buğ-ar deme, demiyesin. Buhar da bizim buğhar da ses mi yok şu acunda da kesip kırıp, bir damga ekleyip, eksiltip, öne alıp sona koyup bizi bocalatıyor kıskanç haşarılar. Ha hırla (kavgayla) çalmış, ha hırsız (kavgasız) çalmış var mı birbirinden ayrımı. Güttüğümüz domuzun huyundan, uyy dediğinde korku, acı, acıma uyumunu, uyuştüğunu, uyuduğunu, uydurduğunu, biliriz biz. Koca-dan hocayı, üyük-den höyüğü, benden, bendey sözcüklerinden beden-i; nedenden, neni, nerseyi, nesneyi; yaparız biz. Aşırı da deriz haşarı da deriz; abazandan habazanı, kangıdan hangiye kim bilmez kız? Sıkma beni. Çocuksun işte, domuz yavrusu, çoçka, domuz insana benzemez mi çokça (sıklıkla)...

Ahh bu ana ve haşarı kız didişmeleri, çekiş edip verip ve-riştirmeleri, atışmaları kapışmaları kavrayışlarına hız katan, kav gibi çabuk tutuşan, kavurga gibi patlayı patlayıveren tatlı tatlı kavgaları... Bakar mısın sözcük kalmamış ki yad ellere, ne yapsınlar kes yapıştırdan başka...

Bakar mısın ben de dil bulmacasına başladım. Bu ana, haşarı kız tutuşmaları gibi öğretmen mi var şu acunda. Anam olmadığından başka anaları dinledim de çok öğretmenim oldu benim. Mer (meğer) anasızlıktan neler doğarmış. Meh (al, buyur, işte) deyip veren olmayınca, kendin ararsın da şaşarsın. Mer, ak ne de yakınmış şaşarsın da "Kara sandığım mer ak imiş, " deyip deyip, tak zaman mer ak ararsın. Andaki zam sana gösterecektir neymiş zaman.

Şu yanına oturduğum "zam" denilen, "Yel ve güneş almayan, kuz, kuytu yerlerde kıştan kalmış kar"ı nerden bilsin yad eller-

deki adam. Ahh zam, iki karşıt gelen tersliğin kesiştiği yerdeki, sistem dışı, geçici zam, anda, kesişimde kalmış, zamp var gibi yere yapışıp kalmış zaman. Ahh ağılycam şimdi. Hangi gün bu, yerine zamp var gibi yapışmış zam görsem o yerin kesiştiği ana, o öncesi ve sonrasının kesiştiği ana götürür beni. Ahh ağlatma beni zaman, nerden bilsin yad adam zampın iki yanındaki yeri, nerden bilsin altındaki ve üstündeki süremi? Nerden bilsin zamanın, yere, özdeğe bağlılığını, nerden bilsin tek kökten çıkıp çift yöne dallandığını?.. Ağılycam şimdi. .

Mec gibi keskin olana dayanır mı bur (sert) toprak. Mec ve bur, yan yana geldiyse, olursun mecbur.

Ha maf olmuşsun ha mah olmuşsun ikisinde de bağışlanma dileyerek, ah diyerek düşersin mak içine. “Ah”, “mak” içine düşerse ne olur. Ahmak olur. Mak olmadan aşık oynanmaz. Mak içinde olan aşık avlanmaya adaydır. Tanrım benim ahlaramı sen al, mak içine koyma... Mah ve maf olacağına mat ol. Mat şaşkın demek olduğu kadar bilmece demek anlamı da taşır bizde. Mat etmekte bir çaba bir bilmece çözmek de vardır işin içinde. Ya mat olursun ya mat edersin. İki uçluluk her zaman tek uçluluktan iyidir. **Mec** (iki yanı keskin kılıç) sende ise mecbur değilsin.

Dibine kadar düşündükçe hulkum düzeldi. Dibe vurmak dipten güç alıp yeniden fırlamaktır. Dibe öyle bir vur ki itici güç olsun.

Anamla ilgili bir anı gelmese de gözümün önüne; yaşamımda bıraktığı etkiz aradım gövdemizin gözeciklerinde. Beni düşündüğünü gösteren, etkileyen bir davranış!

Çocukluğumda çışım gelince odadan çıkardım ancak çıkış o çıkış. Gece gündüz ayırt etmeden oyun oynadığımız alana doğru yürürdüm; sonrasında hangi bağ, hangi göğeriye doğru gideceğimi öğrenmeme bir türlü yol vermeyen bir el, anamın eli ensemden yakalar ve beni geri götürürdü. Bir türlü uyurgezer olmama yol vermedi anam. Geceleri tak kalkışımda beni

izlemesi, basamaklardan değil de bir yükseltiden, yola atlarken tutması, beni koruyan görünmez eli, kimin kullandığını önemsemediğim o yıllardan bu yıllara birdenbire öyle anlam değiştirdi ki sıcak bir sığınağa gerek duyduğum bu uçurda, ensemden o elin tutuşunu duydum.

Ensemde, anamın elinin dokunuşunun gezinmesiyle görünmez elin sahibi, benim bildiğim yoldan, anacığımın sevgi dolu koruyuculuğundan bana ulaşıyordu. Ellerimi açıp havaya kaldırdım.

“Ey dönmezi döndüren, görmezi gördüren, ulu Tanrım, döngümü elimden alma!”

Geriye geldiğim yola döndüm, ellerimi geçmişimi kucaklayacakmış gibi açtım, töreler gereği bu sonsuz boşluktan, ayrı düştüğüm kişilere: “Siz sakın böyle yapmayın ha!” diye bağırdım. Buralarda bir yanlışlık yaptığımızı algıladığımızda, bunun bulaşmasını ve aynı yanlış başkalarının yapmasını önlemek için bunu söyler, üzerine bize özel belgimizi çizer ve çakşı baa ya benzer bir hareketle çıkarır. Anca böylece bizim sinden başkasının sinine bu yanlış geçmez, evden kaçış yayılmaz. Başkalarına kötülük vermeme önlemini aldıktan sonra, geri dönüp bin bir memeli, sarp doruklu atadağlarına doğru, görünüp görünüp kaybolan kurdun imcesinden yürüdüm.

Yaşam nasıl bir nen, düşündüm durdum. Bir gidiyor, bir geliyorum; bir kaçıyor, bir istiyorum. Anlaşıldı... Bu devreyi, bütünlemek durumundayım, yine, yine döndürülmek üzere bir devre.

Öteki döndürülenlerden ayrılığım ne? Su buğhar oldu havalandı, bulutlarda yaşadı gezdi, durum gereği, kar mı, dolu mu, yağmur mu olacağını düşündü, bütüme geldiğini sandı, durum gereği yağmur oldu yere düştü. Bitkilerin gövdesine mi, toprakça emilmeye mi, ırmak, göl, ya da denize mi nereye gideceğini düşündü, bütüme geldiğini sandı, durum gereği bir

kaya kovuğunda birikti. Su buğhar oldu, havalandı. Yine, yine döndürüldü. Benim sudan ayrılığım ne...

Çekirdek toprağa düştü, bitki-ösümlük oldu, gökyüzüne büyüdü, yeşillendi, yenilendi, çiçek açtı, yemiş verdi. Çalışıp çabaladı, canlıları besledi; çekirdek verdi. Çekirdek düşündü, nerede doğsam; elma mı, armut mu olsam dedi. bütüme geldiğini sandı, **nom** (sır) bırakır mı yoktan, nomları gereği kendisi oldu. Büyüdü, büyüdü, yeniden, yeniden döndürüldü. “Benim çekirdekten ayrılığım ne?..”

desem de kurtulamıyorum; ara sıra gelen, dağılıp sıfırlanmaktan...

Yaşam nasıl bir nen? Bir devre! Yine yine döndürülmek üzere bir devre... Baştan almak, yeniden topraktan doğmak için, çekirdek olup toprağa düşmeliyim.

Doğduğum güne bir daha, bir daha ağladım; ağır tınılı, sisli, puslu ağıtlar yaktım; tasalı, yaşlı, ıslak; benim bebekliğime söylenmemiş ninnilerle, soluya soluya, kaya kaya üstünde tepeleri, bağrıma taş basa basa aştım; otların bile bırakıp gittiği tepelerden, dik yamaçlı, derin vadilerden geçtim. 13.10.2013

Göklerin armağanı boz tüslü gök kurt tepede belirdi “Vuuu huuuu...” sesiyle bu yana diye çağırdı. Ona doğru, içim içimi yiye yiye, yaslandığım değneğimden güç ala ala yürüdüm, durdum, yine yürüdüm, bir oh çekerek oturdum.

Aaa morça, çakşı baa! Buralarda olmak ne iş, senin yolun pek tak yere düşmez. Eee nasılsın görüşmeyeli, çocukluğumun yoldaş çiçeği, özlemişim seni. Güzeller güzeli morça, sen de benim gibi, içine daha yakından bakınca, anlatılacak çok tasan var gibi durursun, ya da ben neye baktıysam kendimi bulurum. Eşit değil türlü boyalı borkan (ebruli) yaprakların, bencileyin. Bin bir boyalı bin bir bölçeksin, dilim dilim yüreğin, belli ki, saklı tasalar taşırsın bağrında, Ahh! Sevgili morça, çocukluğum, güzel bakışlı gizdeşim, esintilerde çalım atar gibi kafa burkan,

morun soyluluğuyla dertlerime onam (şifa) örten çiçeğim, morçam benim.

Saş (gül) çiçeğim nasıl durumda kim bilir? Kokusu azaldı mı, kızıl yaprakları döküldü mü?

Ardışan (glayör) çiçekleri boy atmıştır.

Çaşı otunu bile özledim, kuburumuzdan içeri, basma üstünden seve okşaya göndermez miydik?

Kızlarla hastalık olduğunda işmer (işin ustası) otları toplamaya gitmez miydik? Sonra oturup, içlerine karışmış kır çiçeklerini tutça, şanyu, şakır, meleş ayırmaz mıydık? Hele bir de koyaş (papatya) karışmışsa, seviyor sevmiyor, seviyor sevmiyor diye sayıp son yaprakta seviyor çıkarsa sevinçten uçmaz mıydık?

Ben en çok boşuğ (karanfil) çiçeğinin kokusunu özledim. Boşuğ (izin, onay, olur), yol verme istemek. Kızlar bir erkeği seviyor ve onu annelerine açıklamak istiyorlarsa kırdan bir boşuğ çiçeği bulmaları gerek. Anne karanfili görünce Tanrı kut versin sözüyle başlatır ki konuyu, uraz (talih) açılsın, orus (saadet), sıtara (baht) açılsın. Off içim acıdı, ah, annesizlik...

Çiçeklerde bile urazlı urazsız var. Çit sarmaşığı “kaşa (çit)” çıkarsa otların içinde, beyaz kabdam (kubbe) çiçeğini görünce birbirimizin üzerine atmaz mıydık? Al sana yek çanağı, yok istemem al senin olsun şeytan çanağı, kaşa çiçeğinin adını ettik yekadlı, yaa kötü uraz (baht) işte bu.

Toyaş otu baştan urazsız; Toyaş (yemlik), konuk ağırlamada birebir emme arıtması, otlar suda boğuluyorsa işte toyaş boğulur, ne güçtür onu durulamak, tüylü yaprakları tozları toplar da kendini böce börtüden korur, ya yıkaması nasıl olur bir düşün.

Ahh ah, özledim kışlağımızın otlarını, çiçeklerini; taşra kızı, üleş, burşa, şıray, şumkar, tendes, coşa, şuma, şıpsendi, kendi gibi adıda güzel binbir yüzlü kır çiçekleri özledim sizi, mor tüslü toyşor onlarca mor denecikle çevirmişsin gönderin (sapının) etrafını, ne güzeldin öyle. Ballıbaba gerçekten balın ne tatlı be öyle... Unuttuğum kalmadı umarım, göç bizede düşerse bu

çiçekler ve adları unutulacak, hangi isim hangi çiçeğin adıydı sorulacak, tak kır çiçeği tak yerde yaşamıyor ki. Çok üzgünüm çok. Başka kaldı mı çiçek adı gücenmeyin bana; tüm dirilmiş çiçeklere, yayılmış otlara, serpilmiş yapraklara buradan alaş...

-Morça kalmadı değil mi unuttuğum arkadaşın?

Ooo burada aslım da var. İyi arkadaşlar, sizi gidi sizi... Niye söylemiyorsun morça, arkadaşım burada deseydin ya. Aslım, biliyor musun, kundaktan çıkışın, büyüyüp tek dalda tomurcuklar açışın, bana dallanıp budaklanmayı, çoluğa çocuğa karışmayı anımsatır. İnce sapta taşıdığın ağırlıkla boyun eğişin, anaların omuzlarındaki yükü, çektiği çileyi, onların ağırbaşlı, onurlu gizlerini düşündürür. Aslım, adını analar koymuş olmalı. Ben bu tür analık umutlarımı yitirdim biliyor musun? Güzel kokusunu dağlara taşlara yayan aslım. Ben de üzüntümü, sıkıntımı dağlara taşlara yaymaya çıktım.

20.07.2014

*Dumanlı dağlara üfledim yasımı,
Gümüş pırıltılı derelere verdim yaşımı,
Yürüdüm rap rap rap
Işıklı, sıcacık sarı güneşe
Kattım ısıımı, aldım kışıımı,
Titredim pır pır pır
Gizdeş arkadaşlar aldı kaygımı;
Akan sular sesimi bir dinledi bir inledi.
Şıpır şıpır şıpır şırrrr
Öncesiz bayat (ezeli) toprak;
Yer, gök, tasamı bir dinledi, bir inledi.
Rap rap rap
Başı börklü dağlar
Bengü (ebedi) gök; sonsuz deniz,
Üzüntümü, acımı bir dinledi, bir inledi;
He hey bire heyyyyy...*

Bireh bireh bireh...

Ak, kara boyalı, düz, oyuklu, sivri taşlar,

Başı göğe degen ulu tuğlu ağaçlar, bir dinledi, bir inledi

Hey yavrum heyyyyy...

Güzel ötüşlü, cıvıl cıvıl kuşlar,

Başını uzatmış bakarken bana,

Başı üstü düştü, sarsıldı da bir irkildi bir silkindi

Pırr Pır Pırrrr...

Uçmayı unutup, ürperdi, bir dinledi bir titredi

Sırkaladı, silkeledi de kendini

Benimle yürüdü, tasalarımı bir dinledi bir inledi...

Rap rap rap...

Tir tir titredi...

Huuuu yavrum huuuu, bre huuuu

İnim inim inledi

Rap rap rap...

07.03.2015

Çocukken bunlar bize neşe veren kayradan vuruşlu ezgilerdi, yürürken yerleri inletirdik, rap rap rap; sizi de izlerken görürdüm gülümser ve başınızı daha bir göğe dikerdiniz. Şimdi arada bir usuma düşer de derin bir iç geçiririm, biliyor musunuz, güç ve güven veren marşlarımızı, vurgulu ezgilerimizi öldürdük. **Nomkut** (zevk, tadınç) içinde nasıl da **nomhul** olurduk (birlikte ilahi söylemek). Nasıl bir **nomhun** (koro) idi bizimkisi, gören de nom, nomus, nombe okur sanırdı bizi... "Bu ne **toyşa** (huşu) böyle, " derlerdi bize. Sanki kaylama sınavına girip ezgi, türkü okuyacağız da en güzel, marşları yine yine söylüyoruz...

Hey! Bana bakın bakayım, siz bana ne demeye getirirsiniz? Bilmediğim bir tasarı mı var? Bin bir tüslü morça, bana, saklı dertlerini soylulukla taşı mı dersin? Ya sen aslım: Bir dal, eğri düşse de o dal da çok tomurcuk çiçek açabilir mi, dersin? Ne

dersiniz siz ha! Haydendi emmim dayım; kökün kurusun, kötü yazgım. Açıl kutum açıl...

* * *

SUTACI

Bir gölet kenarında soluklanmak için durdum. Su sesinin verdiği özgürleşme ile bağ ve bağlantılarımdan koptum, çimenlere uzandım ve bir düş denizine daldım.

İnsan denilen bitkinin köklerinin beslendiği, tüm bilgilerin bulunduğu, ortak yerin merkezine ulaştım. Dar kapıların, derin geçitlerin bulunduğu mağaralardan, in içinde in, kuyu içinde kuyulardan geçtim. Karanlık ormanlara ulaştım, gecenin zifiri karanlığında uyumaya anıklanıyordum.

Su şırıltısı gibi kişiyi dengeye çeken, kişinin içini ürpertecek saydamlıkta ipince körpe bir kız belirdi yanımda. Birden, şimdi oradan ayrılmam ve onu korumam gerektiğini anladım. O duyumla kazandığım, yüzer gibi bir hızla bırakıp çıktık orayı. Yıkıntı halinde bomboş bir kente ulaştık.

Kötü bir duygu daha beni, yanımdaki çukura kirli balçık ve çamura baktırdı; içinde, düşük bebeklerdeki cenin başı gibi bir baş oluşmaya başlıyor, büyüyor kocaman at başı gibi bir adam yüzü beliriyor, ipiri bir burun çıkıyor, yanaklar, esmer gergin bir beniz; kıvrıkcık kara saçlar yavaş yavaş uzuyor. Sonra boynu oluşuyor, elleri çıkıyor, kolunda balçığa bulaşmış bir yara var. Ve elinde bir betik tutuyor. O betiğe bakarak, henüz heceleşmeyen bir sesle, ık, kık, kök, der gibi ıkınıyor. Daha gövdesi çamurdan oluşup, çıkıp bütünlenmeden; beynime bilgiler doluyor.

Yalınk denilen yürüyen bitkinin köklerinden, yer altı derinliklerinden gövdeme su yürüyor. Nasıl olduğunu, oluştuğunu

aktarmak için yeni sözcüklerin belirlenmediği yeryüzünde, bu yürüyen su, bu besin şöyle diyor: Bir betiği bozarak kullanacaklar! Yanlış yorumlayacaklar ve aslı yok edilmiş, sanı-çoğutu alınıp saklanmamış bu betik kullanılarak, kadınların değerini, binicilik, kay, küy, **sagu** (hanlara Tarkanlara ağıt), nava, urunma, horon, halay, ağıt, savunma yetilerini sıfırlayacaklar; evlere kapatacaklar, ezecekler. Bunu küçük bir azınlık olan klan başları yapacaklar. Bütün klanı geri, ilkel bırakacaklar. Gelişeni karalamak için de bu tözsüz betiği, bozdukları betikleri kullanacaklar. Kendilerini büyük duyumsamanın yolunu, öteki cinsi, kendi cinsinden sıska-arık olanların çocuklarını, hatta öteki canlıları değersizleştirerek bulacaklar. Aynı kötülükten kendilerinden küçük görmek istedikleri erkekler de kurtulamayacak.

Yanımdaki saydam kızı koruma içgüdüleriyle; balçıktan gelen adamın, kadınları yatağa köle yapmasına razı olmayan ben; orada bulduğum bir çapa ile vurdum çamura... Gelen adamın doğduğu balçığı hızla çapalarken, bu çamur toprağa dönüşerek katılaştı. Baş, boyun, betik ve eller, hızla toprağa karıştı. Ve ben toprağı çapalamanın sesi ile uyandım.

Düşte olduğumu anlasam da düş, kurgudan çok daha ilginç ve ürkünç olsa da düşü yorumlamak için, al baştan yapıp döndürdüm durdum.

Topraktan doğmaya çalışan, kadın düşmanı kötü adam ve bu gezegenin milyonlarca yıldır, Tanrı'ların koyduğu özden, doğadan beslenerek gelen ve gelişen kültürünü betik yapraklarıyla yok etme çabası. Bu düş, yaşamı bırakıp gitmek için çıktığım bu yoldan döneceğimin, yaşam denilen çorbaya benim de katacağım bir nenler olacağının aynası mı idi? Bekle ve gör.

Tun (huzur, saygın), Kan(suç, ceza, cinayet), çift başlı kartal. Koyaş ve Yalçuk (Güneş ve Ay). Biri olmadan diğeri olamaz ki, onlar ayrılmaz ikili, biri azalırken diğeri çoğalan çift, denge. Yalılık denilen, yürüyen bitkinin büyümesini Tun ve Kan de-

nilen bütün olarak birlikte sağlayacağız. Kan ve Tun... Erkek ve Kadın, suç ve saygı duyulan, çelişkinin, zıtlıkların birbirini bütünleyişi...

Düşten gözümü açıp gölete baktım. Yeşil yosunlu, üzerinde kuru yapraklar yüzen kirli su. O da ne! **Sutacı çiçeği**. . . . Yer-yüzünde açan ilk çiçek, kutsalım. Pis sularda yaşayan kusursuz Ongunay. başı dik, çalımlı hatun, çamurdan çıkan, ongun ece; yeşil, kırık yürek biçimli yapraklarıyla ak, açıkarak kızıl, sarı, gök, gök kuşağının bütün tüslerini çiçeğinde bulunduran; bir sanat eseri gibi kendine has, gösterişli sutacı. . .

Tanrım, bana beni mi tanımlarsın, yol mu gösterirsin? “Kalbin kırık, üstelik pislikten çıktın ancak bir sutacı çiçeği gibi tak sürem doğal ve durusun, ayrımında değil misin?” mi dersin? Yapacağın tek neni yap, doğaya bırak kendini, o arındırır seni, besler; çamurdan da gelsen o sana tacını takar mı dersin? Ne dersin?

Suyuk (sulu) balçıkta taçtan bir çiçek döllemiş Tanrı, onun su üstünde açacağı günü de bilmez mi? Kötülükleri veren, umacı görünümü engellemeyen Tanrı'lara karşı, “Biz kötülüklerden, kılıksızlardan, **sıtarasız** yüzlerden; iyilikler, güzellikler yapar, çiçekler yetiştiririz, ” diyen Tanrı'lar var yanımda...

Gövdem çamurlu pis sularda da olsa başımı ongun bir taç gibi taşıdım, güzel, şırak (anlak, zeka) evreniyle uyumlu. Ongunayın bağlı olduğu Tanrı'lara saygılı. Başım göğe değercesine dik yürüdüm. Gök tüslü bozkurt ileride başı dik, burnu havada ongunay çiçeklerinin güzel kokulu Tanrı'larına, huuu vuuu diyor, güzel kokusunu içine çekiyordu...

20.07.2014

ŞAKIRDAN

Birden uzun, ipince, sık ağaçlı ormanda bir su sesi duydum. Şırıl, şırıl akan bir çay; kıyısından doğduğu yere doğru ilerledim. Bir yürüdüm, bir dinlendim.

Ben suyun yeşilimsi gök tüsünü, zümrüdümsü almas aynasında ata binmiş tırıs giden öbek öbek, ak bulutları seyreder dururum. Yeşil başlı, ipek yansımali, düş kanatlı, uzun boylu, gök kuyruklu kız böceklerine takılır gözüm. Kısacık bir sürem mutluyusam suyun aynasında, ata binmiş tırıs giden erlere büyüülü kargı olarak, kendilerini korusunlar diye veririm kız böceklerini.

Ya mutsuzsam, us bu ya, beni mi dinliyor, bildiğini okuyor ve bir ağaç kıymığının üzerinde titreşip duran gelin gibi kız böceklerini, kara çapanına sarınmış söz taşıyan kara çayıt yunak böceği ile karşılaştırıyor. Hangisi daha yararlı, kim daha gerekli, hangisi önce yaratıldı, kime hangi görev verildi? Çayıt böcekleri ile kız böceklerinden bir gezegen kurulsa o toprak benim bu toprak senin savaşır mı, hangi yan kazanır? Mutlu yanımla mutsuz yanımla, kız böcekleri ile çayıt böcekleri arasında yer değiştirir durur.

Çayıt böcekleri erkek, kız böcekleri dişi olsa, olsa dedim. Çayıt böcekleri mi kazançlı çıkar, üstelik de düğün gecesinde, karısı olan kız böceğinin kendini yiyeceğini bile bile? Eh başı olmasa da yaşar nasılsa haftalarca, yenmiş başıyla yok olan gözü görmese de başında olmayan beyni düşünür kız böceğinin gelinsi güzelliğini gece gece. Peki imrenir mi kız böceği, düğün gecesi kocası olacak çayıta ya da düğün gecesi sabahı başsız kocaya. Kız böcekleri kocaları çayıt böceklerinin evden eve söz taşıyıp çayıtlık yaptığı ve iki köy arası gidip gelerek ne kadar yorulduklarını, ne kadar yararlı bir iş yaptıklarını, kara çapan (ceket) kanatlarının soyluluğunda mı bulurlar?

Kız böceklerini himbıl, yararsız ve gereksiz bulup öfkelenirim

bile, yaşam yoktan eşitçe dağıtılmamış. Güzel ol, kime yarar. Öyle havada asılı kal dur, ara sıra da birazcık öteye git, bir o kadar da orda dur. Eh yeter, şimdi biraz geri git, hatta eski yerin olsun, oh be, yaşam yoktan doğruca değil. İyi de benim kafam da böyle, bir onu düşünüyor bir bunu, biraz geri gidip, biraz önce düşündüğünü biraz daha düşünüyor. Sonra biraz ileride bir nerse görüyor, dur bir de ona bakayım, bir o kadar da orda düşünmede kalayım derken askıda kalan kız böceği oluyorum.

Yoktan sevmem, düşüncenin geniş getirip durmasını. Neyi beğenmiyorsan sen osun. Kız böceği gibi düşünüp durma ve bir nene takılıp kalma yanımda, beni dinçsiz kılıyor olmalı. Nasıl kurtulmalıyım? Uğraş bulmalıyım, gündüz örmeli, ipim yoksa gece sökmeliyim, gizli **urzalar** (amaç), ardalar koymalıyım.

Şuna bak, zümrüt parıltılı tüslerinin, yanıp söner gibi ışığı yansıtmaması, titreyen kanatlarının var mı, yok mu, az mı, çok mu anlaşılamaması ona, nasıl da gizemli bir kusursuzluk veriyor. Benim bazı gereksiz çekememezliğim uslanır da güzellikleri görmeye başlarsam ne iyi. Yok yine de devam ediyorsa mutsuzluğum, o süremde; şu, çakım saçan yeşilin, kapı gibi kocaman yapraklı otların; şu solgun, ince yapraklı söğütlere caka satmak için mi bu kadar büyük olduklarını düşünürüm. Hey gözünü sevdiğim, mutluyusan düşünceler bile mutlu.

Mutluluk, gülmek gibi tak gözemi etkiliyor. Mutluluk ısı olmalı, gülmek sıcaklık olmalı. Bir nen bile ölümsüz değil, bir uğraşı bulmalıyım.

21.08.2014

Şırıl şırıl akan çay kıyısından kaynağın doğduğu yere doğru ilerledim. Bir yürüdüm, bir dinlendim. Sonunda taşlara vura vura, çağıl çağıl akan kayalık çağlayanı vardım. Çağlayanlardan şırıldaayan sular, kayalık eşmelerden navsız sızan sular gördüm de böylesi azgın, üzgün, öfkeli dalgalar gibi şaklayanını görme-

dim. Döküldüğü için mi, yaban ellere geldiği için mi yaslı, yalnız ve saldırgan bir coşku ile şarıl şarıl şarlayan sularıyla; görkemli, köpüklü bir şakırdandı bu.

Ana rahminden bebeğin çıktığı uçurda, “yakşı geldin, esen geldin, uğur getirdin” törenlerinin, bilinmezin alkışı; sisli, dumanlı şakırdan. Yükseklerden basamak basamak dökülen sularıyla, ak kayalıklı çağlayan, sen ne yüce tinleri barındırırsın ki görmedim böyle iyileştirici bir onam. Sen ulu bir Tanrı’nın belirtisi olmalısın.

Ey onam kaynağı Şakırdan Tanrısı; duysun beni, bırakıpd a ayrı düştüğüm, gücendirdiğim Su Tanrısı; arındırsın kaygımı, tasamı...

Ey Tanrı’lar, demiyor musunuz baş Tanrı’ya; “Biz yanlış bir iş yaptık bu kııda, ” diye? Yardım istemiyor musunuz, “Biz bunu düzeltemiyoruz, ” diye? Ben böyle der demez, yeryüzünün tak yere yüzeye eşit uzaklıkta bölgesinden gelip, karnımdan yayın yapan ses ve içine karışabilsem, ulaşılmaz sonsuzluk armağanıyla ödüllendirileceğim ses dedi ki: “Onu bilimle uğraşan yalniklar bulacak, Tanrı’lar tak işe karışmaz. Eğer bir yalnik kişi düşünür veya bulursa yalnikların ortalaması uygun demektir ve Tanrı’lar bunu yeryüzünün tak noktasına yayınlar. Birinizin başarısı tapınızın başarısıdır.”

Bitmeyen gözyaşlarımı suyun kaynağında, Tanrı’ların suyu ilk sunduğu yerde, arınmak için yıkadım... Gözyaşlarım suya, toprağa, havaya karıştı; güneş ısıttı buğhar oldu; yağmur damla damla yere düştü. . Uçuran yelin, taşıyan suyun, emen toprağın, ışitan alevin ve bütün yardımcı Tanrı’ların duyacağı kadar çok, günler böyle geçti.

Yaslı gönlümü avutmaya su işşileri toplandı; sarı, sapsarı düz saçları, yeşil, çakır gözleriyle onlar da ağladı, gözlerinden akan sicim gibi yaşlar birleşip dereye karıştı, dere coştı, köpük, köpük ağıtlı seslerle aktı... Dereye yüzen yaprakların üzerinde, üzüntülü

işçi bebeleri el salladı, bazıları elleri dudaklarından ayrılarak öpücük yolladı, yumuşak hareketlerle etekleri uçuşarak, suda dönen yaprak üzerinde, ıslık seslerinin oluşturduğu yakımlı bir nava ile tepinip, urunup durdular da beni bu yakada tuttular...

Tokay (orman) işşileri ak çiçekli yeşil giysileri, topraktüsü saçları ile geldiler, gözyaşları damla damla indi, bir çekirdek gibi toprağa düştü, boynu bükük gelincikler tomurcuklandı.

Bulutlarda yaşayan hava işşileri büyük ak kanatları ile yere indi, ak giysileri içinde gözyaşları minik buğharlara dönüştü, saydam kanatlı kelebekler olarak bebeleri havada döne döne kıvrımlar çizerek, raks edip uçtu... Sonunda onların gerçekliklerine inanan ben, başımın yavaştan eğimiyle gülümsedim. Başlarının yavaşça eğimiyle gülümsediler.

Ey! Onam kaynağı Şakırdan Tanrısı, sendeki nom ile benden bir Kam mı yaratmaktasın? İşşiler tak kişiye görünmez, sen de bilirsin. Şu an kam olsam da kaygı doldurduğum sin, şakırdanın ak köpükleri gibi kaynıyor. Yaşanmış belgeler, çarpışa çarpışa bilgiye; bilgiler alaf alaf düşünceye, düşünceler kayradan oya (düşünce) salıyor. Bu aşamalardan geçmeyen oyun (düşünmenin) vay haline! Bu aşamalardan geçmeyen Kam'ın vay haline!

Biraz kendime gelip de başımı kaldırıp çevreye baktığımda, olur nen değil, tak yer diri ve iri memelerle doluydu. Tak yerde çok güzel memeler var. "Al sana meme!" mi diyordu Tanrı'lar? "Sende olmayan bizde çok, ancak sende yok!" mu? diyordu. Bu nasıl bir belirti, nasıl bir kanıt bu! Bunu nasıl okuyacağım ben, bu yazı nasıl okunur? Tanrı'lar Tanrısı yardım et, öleyim emme usumu yitirmeyeyim. Memelere baktım, asmaların arasında, dallardan sarkıyor.* Çağlayanın çevresinde, karşı kıyıda, arkamda, sağımda solumda, tak yerde, yelin yalayıp geçen esintisinde salınan; dolu, dolu memeler! Çoğaldıkça değersizleştiren doğa yasasının etkisiyle memelerimin önemi azalırken, düştüğüm

(*) *bk: vietname loofah

tutsaklıktan kurtuldum. Bu gülünç durumun görkemli şaşırtıcılığıyla, yine yine, kendimden yeniden doğdum.

Bağrıma giden elim, yavaş yavaş düğmeleri çözdü, açtım memelerimi, asma kabağındaki memelere karşı... Konuştum, küsüp darılıp durduğum Tanrı'larla, unuttum kırılıp gücenmişliklerimi...

-Ey! Tanrım... Şu yertinçin güzelliğine bak, bir de şu kötülöklere... Kötölöklere bakarak bu Tanrı, Tanrı'lar ne iş yapar, demeyeceğim. Ben kendime konuşacak bir Tanrı istiyorum. Şu güzellikleri anlatacak, paylaşacak bir Tanrı. O mu yarattı, o da mı **belen** (anık) buldu, umurumda değil. Yarattığı yeryüzünü ona, benim gözümünden nasıl görünüyorsa öyle anlatacağım. Kendi gördüğü ile benim gözümünden görünen aynı mı, değil mi; boşa mı konuşuyorum, doluya mı, demeyeceğim. Beni yaradanla mı konuşuyorum, ben konuşmak için bir kavram mı yaratıyorum, umurumda değil.

“Benim yarattığım yardımcı, ışık ya da işçi Tanrı'ları sorgulayan bir varlık, yarattığım evrenlerden birini bana anlatıyor, ” diye, bana gülümsüyor musun; şu sonsuz gök tüslü göğün iyesi (sahip) Gök Tanrı?

Ey uçursuz bar (var olan), oğan, Gök Tanrı, birazcık seviyorsan beni, söyle dokuz dallı ağacında dokuz yalnik yetiştirip soyları üreten Kayra Han'a, o da söylesin “yasak ağaçtan yemiş yenilecek bundan sonra, ” diye Tanrı halkını aldatan, çatal sakallı kötücül Tanrı Erlik Han'a ki, elini çeksin üzerimden. Yetmiyor mu ona yeraltındaki yaşıl demirden sarayı; yetmiyor mu, dokuz semerli boğası; koyu kızıl parlayan az ışıklı güneşi ile oğulları, kızları. Kendine yaratmış bir acun işte, bıraksın bizi, gözkapığı bir karış, kara yılan kamçılı kötücül Erlik Han, uğraşmasın benimle. O kendi kızlarına baksın ki kamlarımızı baştan çıkarmasınlar. Ben onun kızları kadar baştan çıkarıcı güzel olsam da soyumun kızları gibi soylu olacağım. Sevgide

bağlı, güvenilir olan soyum kızları gibi olacağım. Yanlışlarımı simgemi kullanarak kapatacağım ki geri alınamayan yanlışlar, kötü örnek olmasın.

Offf of! Büyük tura, Gök Tanrı, sev beni... Yel alsın kötü düşüncelerimi...

Ey sonsuz Kудay, Çalap, bildiğimiz, bilmediğimiz sonsuz ad sahibi Gök Tanrı, birazcık seviyorsan beni, söyle senin buyruğunla, öteki Tanrı'ları yaratan Kayra Han'a, o da söylesin ak ve kara taşı sürterek yalnıkoğluna atışka (ateş) yakmayı öğreten, iyicil Tanrı Ülgen'e ki el atsın bana. Hani Kötücül Tanrı Erlik Han'ın hilelerini tap anlar ya, dizginlesin Ülgen işte Erlik Han'ı. Güneşin, ayın, yıldızların ötesinde, altın sarayında oturup, yaşadığımız evrenin yıldız ve gezegenlerini yönetirken atlamasın şu yeryüzü dediğimiz acunu. Ben Ülgen'in dokuz tane akkızları gibi ak ve iyi olmak istiyorum. Ey Suyla, at gözlü, kartal gagalı, eşek kulaklı ve yılan saçlı Suyla, Karlık Han'la bir olun ve salık verin Ülgen'e ki tüyü kesilmemiş, sütü sağılmamış bir **uduk** (adak) salacağım onun için doğaya...

Offf of! Büyük Tura, Gök Tanrı, sev beni... Yel alsın kötü düşüncelerimi...

-Bir nen diyeceğim abla sana, at gözlü, kartal gagalı, eşek kulaklı ve yılan saçlı Suyla denilen kutsal **salık** (öğüt) vericiyi, Tanrı'lara kurban tinini ileten elçiyi yazmasan olmaz mı?

- Yazacağız, olan bitenleri, bizim bildiklerimizi, bize bildirilenleri anlatacağız. Kötüleme ile beslenenler neden bulur nasılsa, tanrıya bet yazdırır onlar isterse. Evrenle bağ kurma sanatından anlamayanlara karalama nedeni vereceğiz ... Onları nasıl besleyeceğiz, nasıl karşılaştırıp, sorgulayıp bulacaklar yanlışlarını?

Üstelik at kadar söz dinleyen, bağlı ve hızlı; kartal kadar, gözü binlerce metre yüksekten gören, güçlü, tek

eşli ve yuvasına bağlı, uzun ömürlü; eşek kadar, dayanıklı, çalışkan ve uysal; yılan kadar duyumları kuvvetli, bilge ve doğar doğmaz yaşamın sorumluluğunu alıp aylarca aç yaşayabilen kaç canlı var? Suyula, pek çok canlının özelliklerini taşıdığını gösteren bir elçidir. Tanrı'lar Tanrısı Gök Tanrı, yaratım için aynı süremde pek çok Tanrı özelliklerinin aynı yaratılmışda bulunmasına onay vermiş, katman katman yaratılmışlardaki ayrı ayrı özellikler buradan ileri gelmiştir.

Üstelik bu açıklığa tüm varlıkların gereksinimi var. Böyle böyle tüm varlıklara saygı duyacağız. Biz buyuz. Kara çalma dinçsizliği olanlardan kaçacağız diye kendimizi saklayıp, binlerce yıllık birikimimizi yok ettiremeyiz, yoksa yok oluruz, birbirimizi bile tanımayız. Biz buyuz ve onlardan çok çok eskiyiz, onlar gibi binlercesi geldi geçti elimizden, onlar aramaya giderken biz dönüyorduk, bengüden ve beyrüden...

-Evet evet devam et sen.

Ey ulu, Yalap, Bayar, bildiğimiz, bilmediğimiz sonsuz ad sahibi Gök Tanrı, birazcık seviyorsan beni, söyle senin onayınla, göğün son katında oturan, tüslü yıldırımlar yağdıran, yıldırım çarptırdığı yalnikları kama çeviren üstün Kayra Han'a, o da söylesin, üç boynuzlu Akana'nın buyruğuyla gök cisimlerini yerleştiren, yöneten Ülgen'e ki el atsın yazgıma. Doğurganlık Tanrısı Ülgen'e söylesin ki ben ana olmak istiyorum. Kötücül Erlik Han yüzünden yasak ağaçtan yemiş yediğimiz için doğum acısı almış olmak caydıramaz beni. Söylensin Ülgen'e onun o iyi ve yakışıklı ve becerikli güçlü yedi oğlu var ya. Onlar gibi bir kocadan onlar gibi oğul istiyorum. Gök sakallı Hızır insin kayın ağacından versin oğluma adını. Bu bir **tansık** (mucize) emme tansıklar sizdendir.

Ülgen Bey'e salık veren kızıl bulut kenarlı Ak Yayık, üç boğumlu Ak Eren, gök kuşağı dizginli solgun şimşek kamçılı, gökten salık alan Ak Yayık, ilet ki Ülgen'e bir çocuk istiyorum. Sen ki Yayık Han, on yedi ırmağın kavşağındasın, Taşkın'dan sonra gökyüzüne çıktın, göğün üçüncü katında oturursun, ırmaktan sular taşıdığına, coşup taşan suların tini Yayık Han sudan çıkmıştır biliriz. On yedi ırmağın kavuştuğu yerden, selleri denetler, bizleri korur, kamlarımızın düşüncelerinde yol gösterirsin; salık ver Ülgen Bey'e ki çocuk istiyorum, koca bukra Yayık Han, Talay Han. İlkbaharda Novruz'da evcil davarların ve atların avuzları (ilk sütleri) ile bulgur karıştırarak lapa yapacak bir ırmağa saçacağım. And olsun ki uduğumdır sana.

Off of! Büyük Tura, Gök Tanrı, sev beni... Yel alsın kötü düşüncelerimi...

Ey Yaradan, **Bayat** (öncesiz), **Buyan**, bildiğimiz, bilmediğimiz sonsuz neteg (sıfat) sahibi Gök Tanrı, birazcık seviyorsan beni, söyle senin izninle, tak nenin yaratıcısı, yıldırımlar göndererek Türklere yurt gösteren, kışın yerde yazın göklerde oturan Kayra Han'a, o da söylesin Mergen'e ki el atsın, anlayışına, kavrayışına. O, tak neni bilen, göğün yedinci katında oturan Mergen. Bilgelik Tanrısı Mergen'e söylensin ki bir ok istiyorum. O ki attığı oklarla ardayı şaşmadan istediği yalınğa bilgelik veren. Bilim ve düşüncüyü temsil eden Mergen'den ok istiyorum, öyle bir ok ki kaşlarımın ortasındaki üçgenden dalsın içeri ki ben görüp, duyup, düşünüp, bulup, dile getireyim. Ya da öyle bir ok ki karın boşluğumdaki üçgene sapsın ki belen verilsin düşünce, bileyim.

Off of! Büyük Tura, Gök Tanrı, sev beni... Yel alsın kötü düşüncelerimi...

Ey Tanrı'ların koruyucusu Olcay, Yazgan, Gök Tanrı, bildiğimiz, bilmediğimiz sonsuz ad ve sonsuzluğun sahibi Tura, birazcık seviyorsan beni, söyle buyruğundaki Tanrı'ların en büyüğü,

en önde geleni Kayra Han'a. O da söylesin, orduları yöneten, savaşlar kazandıran, kızıl yularlı kızıl **pura** (buğra) sırtındaki Kızagan Han'a ki el atsın kuvvet ve dayanıklılığımıza. Güçsüzlüğüme bir çare bulsun, soyumun kadınları gibi at binmek, **pusat** (silah) kullanmak, savaş bilmek istiyorum. Acımasız Elbis biçimi savaş değil, Kızagan Han'ın savunmacı, barışçı, doğrucu, ayakta kalma savaşını, yıkılmamanın temelli kuvvetini istiyorum.

Ey sonsuzluğun sahibi Tura, Beyrû ve Bengü; bildiğimiz, bilmediğimiz sonsuz ad ve sonsuzluğun sahibi Gök Tanrı birazcık seviyorsan beni söyle Kayra Han'a ki söylesin Kızagan Han'a öğretsin bana sürekli çabayı; öğretsin savaş sanatını; kullanmasam da bir kavrayış savaşçısı, bir soykök savaşçısı da olsam bilmek istiyorum. Ülgen Han'ın vereceği çocuklarıma duygusunu öğretmek için savaş sanatını bilmeliyim. Bilmek özgüvendir, bağımsızlıktır, ataklıktır, "Ben senden daha çok biliyorum," tuzağına düşmeden tartışabilme gücüdür.

Offf of! Büyük Tura, Gök Tanrı, sev beni... Yel alsın kötü düşüncelerimi...

Maygıl Ana, unutmadım seni Maygıl Ana, yeryüzündeki sulardan sorumlu koruyucu Irmak Tanrısı. Şu güzel şakırdan için bir kayın ağacı dikimi uduk olsun sana.

Su sesinin güzelliğinde ben yaşamdan neler istediğimi, onu gerçekleştirecek Tanrı'lara sıraladım durdum. Gök Tanrı'ya uduklar olsun ki beni dinledi. Doğaya salacağım tüyü kesilmemiş, sütü sağılmamış, yük vurulmamış, boynuzu kırılmamış, süslü, kınalı bir melel uduğumdur Gök Tanrı'ya. Yoktan doğa olayı, ses, ışık, düşme, taşma kesmedi Gök Tanrı ile aramdaki iletişimi. İletişim en kutsal bağ ki kamların tören alanına, "Kaba Ağaç" bölgesine dikeceğim bir huş ağacı ulu Gök Tanrı'ya.

- Bu nasıl bir nen! Bir nota bir besteyi anlatabilir mi, bir damga bir tümceyi? Ben damga mıyım, ses mi, bilmem olası değil. Tümce bensem damga kim, bilmem olası değil. Ben bütü-

ne gereksinim duyuyorum. Bütünün bölceklerden mi oluştuğu yoksa bölceklerin bütünden mi doğduğu umurumda değil.

-Ben yitiksem; sonsuzluğun, Tanrı'ların bütünün sahibi Gök Tanrı; yitik varlığını neden aramazsın. Sen yitirmediyse eğer ulu Tanrım, senin yitirmedığın var olan bir neni yitirmeyi, ben nasıl beceririm. Üstelik sen yitirmediyse beni bana neden vermezsin. Ben kendimi yitirdiysem, sana karıştım demektir. Bu yaşamın başarısı sana aitse bir yol aç bana. Açıl kutum açıl... Ah! Tanrım bul beni, buldur beni...

19.06.2014

-Bir kız var burada.

-Ha ha Haşola bir işçi olmasın bu?..

-Bir kız bu, maya maya... Çok güzel. Ömrümde böyle güzel kol görmedim.

-Ha ha hayır bir peri olmalı.

-Sen uzaklaş buradan, hadi uzağa, savul.

-Ta ta tamam, gidiyorum. "Naş naş naş mış." He he tak bir neni de öğrenivermese.

Sesi duyar duymaz, bakırdan kızıl bir kurt başı olan bükrek/bukra gövdeli değneğimi yanımdaki sık çalılarının altına ellerim çizile çizile usulca, çaktırmadan ittim.

Bulundum! Yaşamta; benim evrenimden oluşan ve sin denilen bu küre içinde; tak yaş ve tak aslım kokulu sabahın "Çak çak çak çakşı baaa" savaşı ile gelen gün; bana düşünmeyi, coşa (vecd) ile doğaya atılmayı, coşkuyu, sevinci; bir de içime sinmeyi, korkup susmayı, görmeyip duymamayı öğretti. Anladım ki bana verilmiş evrene sinmem doğru. Sönmüş günışığı gövdem bu düşünceye, büzülüp biraz daha sinerek eşlik etti.

Bir gün, gök sin yaşamdan koparıp beni kendi oylumuna, sinine (küresine) alacaksa sinmenin, saklanmanın gereği de yok. Gövdem oturduğu yerden başını kaldırdı ve Haşola denen adama baktı. Dilim kıpırdamasa da gönlüm çak Haşola

çak çak çakşı ba! dedi. Elimin çak yapmak için havalanmasını güç tuttum. Öyle özledim ki birilerine “Alaş, ” diyerek esenlik vermeyi. Alaş arkadaş, dememek için güç tuttum dil, diş, damak üçlümü. Sessizce alıştırma yaptı onlar da. Esensiz, savaşız olur mu yoktan, kişileri görür de alaş demez misin yoktan. Binlerce kez alaş, alaş, alaş...

-Daha çok uzağa, uzağa... Yok ol! Yok ol!

“Boşuna uğraşıyorsun, tak kimsen Haşola ağa, ” dedim içimden. Dediğim gibi, sarkmaya yeltenmesiyle; hadi giyin, demesi bir oldu.

-Hadi gidiyoruz. Aygır’a bir şaşırtım (sürprizim) var.

- O o ona şaşırtı ha! Ka ka kadın gövdesinde, e e erkek organı bulursan, i i işte şaşırtı, a a ancak o olur.

-Bu daha iyi bir şaşırtı!

Bir kez daha, bu kez de, sarkıntılığa bile değer bulunmamış, şaşırtan gövdemle aşağılanmıştım. Haydendi emmim dayım; kökü yansın, böyle yaşayanın, açıl kutum açıl...

Off of! Büyük Tura, Gök Tanrı, sev beni... Yel alsın kötü düşüncelerimi...

Haşola’nın bana gösterdiği, Tanrı’lardan istediğim, bana açılan yeni yoldan yürüdüm. İki tane kara at, atlardan sağlık fışkırıyor, ha çatladı, ha çatlayacak. İki tane genç adam, biri kişi azmanı, kasları yemekten içmekten şişmiş. İçlerindeki kan ha çıktı ha çıkacak, öyle güçlü ki kanatlı uçuşacak. Bu kadar sağlık, emme atta emme avratta bir o kadar da erkekte, ürkütüyor yal-nık denen varlığı. Diğerinde sağlık yakışıklılık olarak fışkırmış, bulabildiği tak gözenekten yayılan bir yakışıklılık. Tanrı’lar, ya oğluna ya güveyine özgü gövdesel özellikleri vermiş olmalı bu çocuğa, ne ödül, ne ödül. Bu ödülün bir görevi olmalı...

Haşola beni tuttuğu gibi, fırlatır gibi, atar gibi, tiksindir gibi atına bindirdi. Kucağıma kurtulmak ister gibi, al senin olsun der gibi, kötülük eder gibi, tokat atar gibi, kızıl atkıya sarılı bir bağça koydu. Bulut giyinişli söğütlerin altından geçerken, bu

betiği düşürme sakın umacı dedi, umacı ne demek soramasam da öyle bir biçimde dedi ki... Tiksinç bir nen görmüş gibi bana bakıyordu... Değneğim, değneğim onu yitirmenin derin üzüntüsü ile içim yanarken karnımdan bir ses “Değneği ve konuşmayı unut,” dedi... Toynakları, toprağı çekiç gibi döven atla ve kulak zarımda güm güm öten yürek çarpıntıyla uzaklaştık.

Bir yalnıza rastlayana kadar bana yol gösteren, gök tıslı bozkurt da görünmez oldu.

Ve Haşola. Kurtarıcım. Beni bu merkeze getirdi... Gizli Bilimler Merkezi. Yaşanacak günler varmış daha, demek ki...

Ah! Şu kız...

13.10.2013

..*

NİYE BIRAKIP GİDEYİM?

Tanrı kötölük yağmurunuzu eksik etmesin, tak kişinin dilinde bir Haşola yağmuru. **İldam** (hız) mı gerekli, güç mü gerekli; tap kanatlı Haşola. Ya başka sürem, kanat gidiverir, kalır sap gibi Haşola. Haşola kadar başınıza taş düşsün emi.

Sanki klanları ben kurmuşum. Sanki klan kıcını oraya ben oturtmuşum. Sanki aygırı ben klan başı yapmışım. Buradaki düzene omuz verin, ses etmeyin, tepenize çıkartın, sonra da “Haşola şöyle, Haşola böyle,” bana kızıp durun. Babam da olan bitene sesini çıkarmaz; emme bana; “Ha şöyle dur, ha şöyle yap, ha şöyle ola,” derken, adımı Haşola yaptı.

Ellerinize kurduğunuz sizin düzeninizden, karşı çıkmadığınız yöntemlerinizle yararlanmaya çalışıyorum, ne var bunda? Sizi gidi çıkarcılar, ben yararlanmasam ne olur, bütün toplum yararlanma yarışında.

Ha! Bak, kutsuzluk olmuyor değil. Tanrı'lar tak kişinin işini, kutmanı bol kılmıyor. Bir betik için Bilge ağabeyimi ve kızını öldürme sıkıntısını yaşadık. Biz öldürmesek başkası öldürecek. Nasıl olsa öldürülecek birisi için bin bir güçle ulaştığım dorukları niye bırakıp gideyim? Bırakın da abimin ölüsü bana yarasın, aşna fişne için GBM'ye gelmeyi iyi bilen uçkursuzlar sizi...!

İlke imiş, etik miymiş neymiş. Yönetime gönderdikleriniz, sizi kandırma yarışını kazananlar, çok mu ilkeliler, etikler mi, neydi o söz?

Sen çıkarını düşünerek seçmedin mi, seçerken başkalarının çıkarını mı düşündün? Senin çıkarını nasıl karşılayacak? Erece-leri (kaide) bozarak elde edecek; "Kim bozuyor bunları?" deme ha! Senin çıkarını ancak öyle verecek.

Bende mi kötü alışkanlıklar? Haşola'ya gelince mi alışkanlık kafanıza takılıyor? Çakış ba...

Ha! Bir çıt bekle. Şimdi, günaydın, iyi sabahlar, demek gerek öyle ya. Bozun bozun, özünüzü, sisteminizi bozun, sonra sorun, "Kim bozuyor bunları?"... Ben içine doğduğum düzenin kurbanıyım, beni bu sistemde eli kolu bağlı bırakan sizler utanın.

Neden doruk kapma yarışı var? İlke ve etik dediğiniz kurallar işleseydi, böylesine aktöresi bozuk yönetimi kapma savaşları olur muydu yoktan? Bütün toplum aktöre sahibi olacaksa yönetimde kim olursa olsun önemi var mı? Klan başı denilenler var ya, ne dersin de kirli ve aktöreden uzaktır, bazen de kanlı. Hele oradaki çıkar ne kadar çoksa pislik de o kadar çoktur. Ben bunu bilir bunu söylerim. Azaltın gelirlerini bakın bakalım, bir buluşa, buyuma belgi çakmak isteyenlerin dışında çıkarıcılar geliyor mu, yönetimin tepesine? Arkanda güç olmayınca kaç toktama (karara) kaç belgi çakılır, güç için senin buluğu ya da toktamı kavrayacak anlakta kaç kişi var? Güç için buduna neler dağıtılır, dağıtmak için önce, onlar cabanın tadına nasıl alıştırılır,

o cabanın akışı nasıl sağlanır? Eh geldik yine takıldık kirliliğe, gördünüz mü ben yaratmadım sizin kirliliğinizi...

Tak neyse bana soran mı var? Ben işime bakarım arkadaş. Yükselme tutkusuyla doluyum. Sınavlar korkutmuyor beni, onu aşarım, yeter ki bir klan başı gebersin, yer açılsın. Gerisi kolay.

Alırım sınavı. Klan başı olurum. Gözüm aygırın yerinde. En gösterişli tapınak Gizli Bilimler Merkezi. Aygırın yeri. Aygır geberse, oh! Ne güzel olur ha?

Klan başı olduktan sonra sıra gelir klan kıcı olmaya. Emme klan kıcı olmak güç, sınav kazanmış klan başları arasından, yüz yüze seçim var; klan başı olmaya kadar yükselmiş kişiler, yüz yüze ayıklanacaksa düzende bir bozukluk olduğu belli değil mi. Belli ki adamın oyunu almak için onun çıkarına hitap edecek-sin. Çıkar, çıkar, çıkar. Adamların hovu mu var, ezen olmaya mı çalışıyor, gerçekten Tanrı'ları tanır mı, yoksa dini paraya, saygı görmeye, cinselliğe mi, kısacası kendine yontmaya mı çalışır? İyi okumak gerek. Oraları tanıyan düzenbaz bir işmer (işinin ehli) bulmam gerek. Bunları çok iyi düşünmeli, çok iyi tasarlamalıyım.

Gizli Bilimler Merkezi klan başının buyruğu olan betiği aldım. Gizli bilimler klan başının kızı, güz tüslü Güzgüneşi ile evleneceğim. Ve klan başı olacağım. Ve sonra klan kıcı! Ereklerim, amaçlarım belli. Ne düşünürsen o olur derler. Klan başı ölecek, bir punduna getirip ben öldüreceğim.

İrili ufaklı tepeler arasından, irili ufaklı düşüncelerle ilerliyoruz. Kardeşim, "Klan başı bizi karşılamaya geliyor, " dedi. Nereden anladı diye baktım ki; bir hoş (bayrak benzeri) dalgalanıyor. Bizim klanın yedi başlı ejderhadan oluşan hoştu. Kanatlı bir dev sürüngen, yeraltında yaşayıp gömümüzü (hazinemizi) korur. Ağzından alev, atışka saçır, kuraklığın ve ölümün simgesi olarak ürkütücüdür. Evren aslında bir ejderha olduğundan, yalnik usu onu bütünüyle kavrayamaz. Türkler böyle bilir böyle söyler. Aygır Türkleri sevmese de Türklerden

simgeler kullanır. Tak kişiyi ürküten kaçırın bez simge... Atlar bize doğru koşuyor.

Betiği havaya kaldırarak, sevinçle bağırdım. “Kazandım!”

Merkeze götürmemizi beklememiş, bizi karşılamaya geliyordu. Betik dediğim bağçayı verdiğimde, onu merkeze götüreceğini sandım. Tak adımında kendini yerin merkezine yeniden çakan Aygır, içine bile bakmadan, betiği iki atlıya verdi. Ah! Boş bir bağça verseydim sana, ben boşuna mı öldürdüm atak mı atak, us sahibi, parlak sözlü abimi? Aygır, bağçalı betiği, verileceği bir başka yere gönderdi. Atlılardan birine bazı bilgiler fısıldadı. Gel de şaşırma bu işe... Gizli bir taşımacılık sistemimiz var. Alıcı ve verici sürekli değişir. Gel de çık işin içinden...

Günüşiği gibi kızı görünce gözleri açıldı, yavaşak Aygır'ın. Kız da büyük özekteki güneş sanki. Şu Türklerin Koyaş'ı. Güzel bir nende “Tanrı'nın güzelliğini gör, gevşe ve içinde eri, yok ol,” derler ya, biz onu böyleye de kullanırız; yok oldu aygır, şimdi kendini Tanrı yardımcısı görüp kutsayacak kızı, hadi yararını gör, şaşalak!

30.06.2013

* * *

GEÇİTTE SABAHLADIK

Kimsede ağının kökü olmasın, sende olsun, kimsede ok, yay, kargı, mızrak, kılıç, pusat olmasın sende olsun. Bu adam esli-uslu ve güçlü! Betiği yardım umacağı günlere saklıyor. Yüzücüyü kim kurtarabilir boğulmaktan? Daha iyi bir yüzücü. Klan başı Aygır'ın kuyruğuna takılmalıyım.

Klan başı yanımıza yaklaştı:

“Uçan kanatlı Haşola, kardeşinle geçitte bekliyorsun. Bu iki adam dönerken sorunu bitiriyorsun.” dedi.

“Taplamasına Beyim. Yarlıgıdır başıma, başım üstüne Beyim, ” dediğimde, klan başının seçimine imrendim. Abisini, yeğenini öldürmüş bir adam için bu öldürme işi çok daha kolaydır. Takdır. 30.06.2013

Geçitte sabahladık. İki atlıyı bekliyoruz. Dağlar, yamaçlar arasındaki kayalık geçitte çıt yok. Ne böce börtü, ne kurt kuş, ne de bulut var gökyüzünde. Bir boşluk ve bu boşluğu **görnüş** görnüş (sahne) gözümün önünden geçen yaşamım dolduruyor. Uzun uzun düşünüyor.

Sessizlik nasıl bir nen, burada uzun sürem kişi yalnız kalsa ve kendini sorgulasa düzgün bir kişi olur çıkar. Bütün kişi sesleri ortadan kaldırılrsa, örneğin birisi, “Hey! Bilge kişinin kardeşi, ” demese...

Sessizlik; varlığın kutuplarını değiştiren, ağaçların köklerini gökyüzüne doğru çeviren, canlıları boşluktan besleyen, kişiyi kendi yargıcı kılan sessizlik... Ölen ve öldürenin yerini değiştiren sessizlik...

Bilge ağabeyim tak kişilerce sevilirdi... Kışkandım, çok nen bilmesini, zengin olmasını, değer bulmasını çekemedim. Gölgesinde yaşamaktan, adım yokmuş gibi Bilge kişinin , “gazan-agan- agazanganın gardaşı” (zengin ağanın kardeşi) denilmekten bıktım, bezdim.

Ah abi! Sen de biliyorsun ki ön teker nereye giderse, arka teker oraya gider. Olan terslik ise yaşamda, tap ön teker kendi yaptıklarının arkasında kalır. Ve gelecek ön tekerin yanlışlıklarının birikimi olarak çıkar karşımıza.

Biliyor musun seni geçmek için senden önce evlendim. Esli- uslu sanıp düşünürken, deli evlenirmiş derler ya ben de senin sanıp düşünmenle dalga geçtim. Çoluk çocuğa karıştım, yaşam denen birikimde senden bir adım önde oldum.

Güç bulmak için klanın yolunu tuttum. Çocuklarımı, karımı evimi bırakıp GBM’ye gittim. Güç oradaydı, yükselmek oradaydı.

Ben güç peşindeydim abi, senin gölgenden kurtulmak için yol buydu.

N'oluyor bana? İlerlemeyen, boşlukta asılı süre, törbile (vicdana) karşı kendimi **nomlu** (haklı) çıkarmaya çalışmama neden oluyor. Bir vicdanım varmış demek ki yoksa usumun, yaptıklarımın kötülüğünü bulması mı bu?

Klan başı olmak istiyordum abi. Bu aynı doğrudu, tapınağın başı, oradaki tüm yaşamın, başı idi. Gücü elime geçirip sana- Bilge kişiye, kim güçlü, kim daha çok tanınıyormuş gösterecektim. Gittiğim klan, çekirdek oğuş almıyordu, orada evlendiriliyordun. Ve ben evimi bırakarak oraya gittim. Gücü elime geçirince nasılsa aileme bakarım. Yalan bu, külliye yalan, unuttum onları, öldürsünler beni abi...

Evli, çoluk çocuklu ailelerin gidebileceği klanlar da vardı emme orada yükselmek yoktu, toplum taplamasına öylesine eşitti ki klan başı olmak bile sırayla idi. Bir bir kişiler klana başkanlık etmeyi deniyor, anca böyle, yönetme ilkelerini öğreniyor, bilgelik-anlayış yolunda ilerliyordu. Bu da bir durumu anlama, öğrenme biçimiydi. Emme orada güç yoktu. Hovumu doyuracak bir yer değildi orası.

Gittiğim klanda kalmak ve yükselmek ise karlı dağlarda aç ve soğukta kalıp sağ kalmayı başarmak için ölü arkadaşlarını yemek kadar çetin bir işti. Karda yürüyüp izini belli etmemek, tak verilen işe, abiyi öldürmek de olmak üzere gönüllü olup yeltenmek, mutlu görünür olarak dönmek.

Kendi kendime:

“Hayrola Haşola, durup dururken duyunçlu, ne yaptığını bilen bir adam gibi konuştun, ” derken Kardeşim:

-Haşola geliyorlar.

-Şişşt! Sus!

17.11.2013

ÖLDÜRSÜN BENİ KANCAR

Yok yok soykökümü almazdım. Ben Aygır'ın artıklarına dadanmaya alıştım. Sonunda onun gibi, **kancar** (katil) oldum. Sen tak günde iyi ve nomluydun abi, öldürsün beni kancar.

Niye kurtardın beni? Bana yoktan us bırakmamış, olanı biteni kapmış abim, niye kurtardın, anlamış değilim. Düştüğüm gölete, hızla taşıdığın koca kayayı nasıl attın. Senin gibi **sıpayı** (kibar) birinin o kayayı nasıl kaldırıp taşıdığına şaşıyorum. Onca adam gördüm, ikisi üçü bir araya gelse güç kaldırır o kayayı. Biliyor musun seni sevmememin en büyük nedeni, kimse görmemiş, kimseye söylememiş olsan bile, o kayayı suya atıp benim tutunup üstüne çıkmamı, kurtulmamı sağlamış olman; durup dururken kurtarıcım olman. Yaşıyor olman bana, yaşamımı sana borçlu bir acınası olduğumu anımsatıyordu, kışkandırıyordu beni, yoktan anlamış değilim abi. Ben nasıl kusursuz olan seni öldürdüm; kancar da beni öldürsün. Evet, öldürsün beni kancar.

Yaşamını kimse kimseye borçlu olmak istemez, öyle değil mi? Peki nasıl oluyor da yaşamını başka birine borçlu olanlar arasında derin, bağlılık dolu arkadaşlıklar kuruluyor? Ana, baba-oğul, kız arasında taş gibi bağlılıklar kuruluyor, anlamış değilim. Öykü bunlar öykü derdim abi. Öldürsün beni kancar.

Peki bu kekeme ancak yakışıklılığı kapmış kardeşim, o da gölete düştü, ben onun debelene debelene gebermesini seyretmek istedim. Güzel donakları başlarında, soylu sutacı çiçekleriyle boğuştu durdu ve ben yanımdaki upuzun, kendir urganı bile atmadım. Çırpına çırpına çıktı dışarı ve bu sazan görünen yakışıklı, köpek gibi bağlı bana, niyedir anlamadım gitti. Kendi **sımsır** (cimri) değil emme eli açık, bir o kadar da sımsıkı ağzı var, iyi giz saklar. Kendisini ölmeye bıraktığımı yoktan kimseye söylemedi, anlamadım gitti. Önceleri biraz konuşuyorduk, eğitmeye çalıştığım da oldu. Şimdilerde ise ne yapsam seyirci,

susuyor. Geçenlerde bir gece okla, canlı arda olan yalnız kişiler üzerinde, **kezletmek** (isabet ettirmek) için atış yaptığımda; yere dikilen çubuk arda gibi, vurma alıştırmaları yaptığım bir kezcik açıklama istedi benden; ilk avımda, “Bu bu bunu niye yaptın, anlamadım!” dedi.

Ben de, “Anlama işini bana bırak ki aramız bozulmasın, ” dedim. Bir daha da ne soru sorduk ne doğru dürüst birbirimizden açıklama istedik.

Esli-uslu ve atak kişileri kıskanan, zayıf olanları aşağılayan beni kim yarattı, seni kim yarattı, ya şu kekeme acinasıyı kim? Aynı ana baba, aynı soy, aynı gölet. Aktöre yağarken ben ne yapıyordum abi? Öldürsün beni kancar.

04.08.2014

..*

ALICI KUŞLAR

Geçitte sabahladık, gün ışıktan oklarını yeryüzüne yağdırıp da yeryüzü okçularını görünür kılmadan, daha adamlar geçide girer girmez, nal seslerini duyar duymaz, yamaçlardan oklarımızı göğüslerine yağdırdık ve sorunu çözdük.

Öldürmekle görevlendirildiğimiz adamlardan biri son soluğunda, derinlerden asıla asıla, güç ile çıkardığı sesiyle konuşuyordu.

-Haşola sensin biliyorum. Bak bir bir kırılıyoruz. Esini usunu başına topla, su testisi su yolunda kırılır. Klan dini diye bir nen yok, eksiksiz dalavere, bir çıkar oyunu bu. Gizli Bilimler Merkezi denilen, gizli bir çete. Köle olduğunu anlamayan kıt beyinli işçilerle, bu köleleri öldürme işlerinde kullanan iyeler. Bak betiği kime verdim biliyor musun, Aygır'ın damadına. Ne

kadar sarınıp sarmalansa da ben kişiyi kokusundan tanırım, adımlarının aralığından, bir nen alırken kolunu uzatış süresinden. Ereceleri bıraktım, adamın peşi sıra gittim. Girdiği sokağı gözledim saatlerce; klan başının kızını, güz yüzlü Güzgüneşi'ni gördüm o sokakta. İnan bana, Aygır'ın, kızını ve damadını kovması tasarı içinde. Din min yok bu klanda Haşola...

Kafam karıştı; ben din var diye girmedim ki bu işe... Ölmekte olan birinin son sözleri emme de baş döndürücü oluyor. Bir an için klan başı: "Birisi seni öldürürse bu kesin Haşola'dır, ona bunları, bunları söyle, " der mi, diye düşündüm. Der vallahi, klan başı bu, yelbeğenin alt bacağı. Bunları söyleten o ise beni kendiyiyle yarışan görüyor, beni sınıyor. Başlıca güçlük bu! Yok, yok, olmaz buna inanmam; beni yarışır görmemeli, güvenmeli. Benim yolum tumturaklı emme böyle kuşkuları kaldırmaz.

Buralarda alıcı kuşlar gökyüzünde belen bekler; çok öldürme olduğundan mı, kişileri takip etmek en büyük tadınları olduğundan mı bilmem, emme işte en tepemizdeler ve uzaklaşmamızı bekliyorlar.

Gitmek gelmiyor içimden. Gün ışıdı, tüm kişiler birbirini görür oldu. Kayalık dik yamaçlarda, kayaların taktığı yeşil yosunlardan bitöz bezekleri bile görünür oldu. Üzerimizde gökyüzü, usumdan geçen düşüncelerle yarışırcasına, geniş ak köpüklü gök bir ırmak gibi akıyor.

Peki, bu adamları bize niye öldürttü? Güveyi biliyor olabilir diye mi? Bunun pek önemi yok. Betiği biliyor diye mi? Betiğin önemini bilen, bir ben, ah evet, bir ben ve kardeşim. Başlıca en büyük tehlike bu! Yaşatmayacak beni, betiği bileni...

Betiği yükseğe kaldırıp, evet büyük yanlış bu, betiği yukarı kaldırarak sevinçle bağırdım. "Kazandım!" Merkeze götürmemizi beklememiş, sevinçle bizi karşılamaya geliyor sanmıştım. Betiğin önemini unutmuş ve onun abime, "Sen misin betiği ye-

dekleyerek bize oyun atan!” diye öç aldığını düşünmüş, Aygır’ın da “Kazandım!” sevincini yaşadığını sanmışım.

Klan başı öldürdüğü, öldürttüğü yalnik kişiler ve onların yanırları üzerinde konuşmaz bile, yalnik kişiler onun için kayadan ibaret. Yolunun üstüne çıkıp engel yaratan, daha sonraki geçişlerde sıkıntı yaratabilecek kayaçlar nasıl ortadan kaldırılırsa nedenleri bilenler de ortadan kaldırılır ki belleklerdeki kayıtlar silinsin, dedikodu ve dilden dile mite dönüşmesin.

Eyy Gök Tanrı, okumun önüne yerleştir şu Aygır denilen klan başını, okun en ucuna yüreğini koy ki deşeyim, deleyim onu. Gök Tanrı beni dinler mi? İster din denilen sistemin doruğunda ol, ister onun en yaman savaşçısı, Gök Tanrı’nın bize söylemediği ölçüleri olmalı. Bize söyledikleri, Aygır’ın Tanrı adına söyledikleridir. Belki bu dini kurumun dışında, suçum olsaydı, “Eksik yarattığım varlık, ” der, acırdın bana; ya şimdi, şimdi ben ne yapacağım?

Tanrı’yı kullanıp Tanrı adına işledik bütün suçları. Onun için yanımda duyumsamadım seni ey yüce Tanrı. Yoktan bir sürem duyumsamadım, bu nedenle de anlayamadım. Yoktan mı desem, toptan mı desem, olmadın, içimde olmadın; tümnden dışımda, biçimimde, dilimin ucunda, giyimimde, senin adına biçim verdiğim saçımda, sakalımda oldun ki başkası benimlesin sansın.

Bu alıcı kuşlar niye gökte belen bekler? Ölüleri aradıklarından mı, kişilerin ne suç işleyeceklerini bildiklerinden mi, geleceği gördüklerinden mi, neden izlerler bilmem, emme işte en tepemizdeler ve uzaklaşmamızı bekliyorlar. Emme bu alıcı kuş ölülerle niye kalmıyor, niye bizi takip ediyor?

Off! Belirti anlaşılmıştır. Ölen ben olacağım anlaşılan. Ah Aygır, yubka gıyesi aygır, baban seni total bırakmasaydı da öldürseydi ya...

Evet klan başı, buradan sağ çıkarsam ölümün şimdi çok yakında benim elimden olacak. Ancak biraz sonra öleceğimizi de biliyorum. Şu alıcı kuşların bildiği gibi...

Üzerimde bir çift göz bana bakıyor. Tepemde dönen alıcı kuşun gözleri, abimin gözleri ile bakıyor bana. Yatağımda sakın sakın ölürken gelip, gülümseyen gözleri ile gözlerime bakıp, uzattığı elleri ile ellerimden tutup, erinç, ermişlik veren sesi ile “Haydi gidiyoruz, ” diyerek ölümüne eşlik etmeyi sunmadım ona; şimdi keskin ve **abaylamış** (dikkatli) gözlerle, sunduğum görnüğü, öldürülüğümü izliyor.

Bu alıcı kuş, kendisini görmemi sağlamak için öne geçip halkalar çize çize tepeme çıkıyor. Abimin gözleri belli ki bu alıcı kuşun gözlerinden bakıyor. Arkada kalan alıcı kuş, eşi olmalı, onda da kızının, yeğenimin gözleri.

Bilge kişi gözleri ne de olsa! Keskin ve abaylamış bakışları bir ok gibi saplanıyor beynime; kızgın, çok ince bir ok, öldürmüyor emme ölmek bundan daha iyi. Usum da esim de elesim de bu okun açtığı boşluktan yavaş yavaş çıkıp gidiyor, usumdan kalan boşluğu, ince, ılık, havası az bir gaz katmanı doldurdu. Beynim düşünme yetisini yitiriyor. Düşüneceğim neni seçemiyorum, bulamıyorum, bilir gibi oluyorum emme tutamıyorum, tutunamıyorum. Silik düşünceler uçuşuyor, kaypak, yakalayamıyorum.

Us denilen görünmezi kapmış, ağırlığı yok ki yanında götürmüş abim, tepemde hala beni izliyor, belli ki öldürülüğümü görecektir.

Kalan usum tap onun gözleri beni izlediğinde, abimle bağlantıdayım, ipler onun elinde. Kardeşime yoktan bir nen söylemiyorum; abimin bizi izlediğini bile...

Bilge kişi, tak nemeyi derin bakışlarla izlerdi... Şimdi de daireler çize çize beni izliyor. Başımı kaldırdığımda göz göze geldik; tak uçurdaki gibi anlayışla bakıyor. Tak sürem anlayış... Bu anlayışı nasıl başardığına şaşıtığım, öfke ile dolduğum günler geride kaldı da o günden bu güne şaşıyorum, bunca yaşanandan sonra sonsuz anlayış, tak sürem anlayış... Nasıl oluyor da anlayış ölümünden sonrasına götürülüyor?

Bilge kişi, tak nemeyi bulur, bilirdi... şimdi de usumu yitirmememin yolunu buldu. Öfkeden başımı şu kayalara vurup delirmemem için usumu başımdan aldı, besbelli. Ölüme bile bile gidişimi, çıldırmadan boyun eğişimi sağlamak için yeryüzünden ayrılışıma tanıklık edip sonrasında tak neni doğru bilmem için izlememi ve kendisiyle bağlantı kurmamı sağladı. Abimin bir özverisi daha...

Ölüm orada, geçidin tap çıkışında. Geçit çıkışı, üstte gök, altta uzak dağlar tepelikler, daha altta ağağlar, toprak, su ya da serap... Geçidin yamağlarındalar; yeni katılanlardan küçücük bir ordu, kimi öldürdüklerini bile bilmiyorlar. Yeter ki gelsin av deneyimleri! Çoklar ve avın kaçma kurtulma **urazı** (şansı) yok. Ve abim içlerinden birini bile öldürmeme yol vermiyor, kollarım kıpırdamıyor, ellerim duyumsuz. “Yeter kullanıldığın, yeter canlı ardalar avladığın, daha fazlası yok,” diyor.

Kalan cımcık (azıcık) usum, uykulu bir seyirci! Olan usum neydi ki kalan usum ne olsun? Oyuncunun işini yaparken, kendini ve olan biteni karşı yönden izleyebilmesi gibi birşey bu. İyi de niye yukarıdan kuşbaşı izliyorum? Abim kendi gözlerinden, alıcı kuşun gözlerinden bakmama yol veriyor. 20/10/2013

Küçüldüm, o iri bendey (gövde), kısa, çelimsiz ve güçsüz kaldı. Avurtlarım çöktü, duluklarım (yanak içi) birbirine yapıştı yapışacak. Ha çatladı ha çatlayacak kadar sağlıklı atım yürümeye gönüllü değil, tüşü değişti, sarardı soldu, zayıfladı. Ayaklarım birbirine değdi değecek. Atım başını utançla yere eğdi, yularını çekecek durumum yok. İlerlemiyoruz, nasılsa yol altımızdan geri geri gidiyor. 18/11/2013

Oklar yağdı üzerimize. Oklar saplanırken göğsüme, kollarım, bacaklarım, başım ölüme karşı çıkmayıp yerinde dursa da göğsüm karşı saldırıya geçiyor, tak okta ileri atılıyor ve tak okla yenilip yenilip geri çekiliyor. Yitirdi...

Kardeşim ve ben can çekişirken, o da ne! Kardeşim yok, hangi ara yok oldu, boş at yanımda. Onu ben öldürmedim. Bir kezcik inanın bana, ben öldürmedim.

Klan başı ile olanlar üzerinde yoktan bir nen bilmeyen yeni sağ kolu atlarında dimdik duruyorlardı; kendi yüzümü yüzlerinde gördüm ve bir işi bitirmenin mutluluğu olan, o umursamaz gülümsemeyi. Suç işlemeyi, başarı, atılganlık, yengi olarak gören, yüz derisinin parlak kalınlığında gördüm kendimi.

İçinde ölmüş bir acun taşıyan kof bir çuval gibi düştü bendeyim yere, poff...

Yamaçlardaki küçük tepeciklerin arkasından çıkan çelimsiz gözcü adamlardan ikisi, bizden kalan boş atlara bindiler ve on altı atlı, minik bir ordu gibi, hızla uzaklaştı.

Gökyüzünde olayları önceden biliyormuş gibi takip eden alıcı kuşlar, çemberlerini daraltarak üzerimde dönüyorlardı. Bağışla abi... Bağışla.

-Bu ölüm bana yoktan yabancı gelmedi.

-Demek ki başkaları da böyle ölmüş. Alıcı kuşlar yaşadıkça böyle ölen başkaları da olacak. Demek ki...

30/06/2013

* * *

İNİNE GİRECEĞİM

Bilge kişinin kardeşi diyorlarmış da!.. İş mi bu, bana da Haşola'nın kardeşi diyorlar. Bey efe, bu değerli edinin (adamın) kardeşi olmaktan üzgünmüş, ben ne yapayım o sürem, eli kanlı bir kancar olan Haşola, abim oluyor. Birinin gölgesinde kalmak güç olmalı iyi de o gölge kalksa da sen o kadarsın kızıkklanma boşuna. Sana göre o çok değerli gölge, seni, o çok sevdiğin,

yürüyen ölümle kol kola gezdiğin yerlere getirdi, acımasız bir kancar olmanı sağladı; öyle ya, istediğin oldu işte, değer bil biraz.

Küçücük bir çocukken izledim seni. Gölette boğulurken, Bilge abim kayayı yerinden söküp kucakladığı, yukarıya varınca suya yuvarladığında, yüzü öfke kızılı olmuş, gözleri fırlayacak gibi yuvalarından çıkmıştı. Sen kıyıya çıkınca o bayıldı da saatlerce ayılmadı. Ben o öldü sandım; ya sen ne diyordun ona?

“Şapşala bak, en şapşal bu, bir kaya yuvarladı diye düştüğü duruma bak. Ana kuzusu, saksıda süs biberi, deve derisi bu,” deyip gülüyordun. Çocuktum, usumda tümü kalmasa da demediğini bırakmadın.

Bilge abim tutarlı, istençli ve upusluydu. Kayayı kaldırdı diye kendi bayılmasının duyulmasını mı yoksa senin boğulmanın kıyısından döndüğünün bilinmesini mi, hangisi olursa olsun annemin babamın üzülmesini istemediğinden mi? Neden bu konuyu kimseye duyurmadı bilmem. Yoksa seni tanıdığından, bunu utanç meselesi yapıp yeni öfkeler edinmemen için mi sustu, onu da bilmem. Kim bilir belki de bana, “Ömür boyu susulacak konular vardır.” öğretisini canlı göstermek istedi. Ben böyle bildim, sonuncuyu seçtim.

Ya ben, ben boğulurken, sırtarak seyrettin, sanki ben su soğuk diye çığlık atıyormuşum gibi eğlenerek gülüyordun. Ne urgan attın, ne korkuyla baktın. Derdin neydi, çözemedim; çelişkili, çetrefilli, çapraşık bir kişilik. Usu olmayan, ne yaptığını bilmeyen biri gülse anlayabilirim, en azından anlamadığını bilirim. İyi de sen Tanrı’ların bir alttan bir üstten delip koy verdiği bir kaçık mıydın ki.

Gülüş, aparı, dupduru, şu papatya kadar saf, kavun kadar güzel kokulu, içten gelen bir gülüş olsun da seller gibi coşsun, çam deviren esintiler gibi savursun, ak yeleli atlar gibi koşsun; yer gök kahkahdan çınlasın, sözüm yok. Tüm doğaya bulaşır; ben de gülerim, çiçekler kahkah açar, kuşlar kahkah uçar, yeller

kahkah eser. İyi de o senin gülüşün nasıl ağır geldi bana, taşıyamadım, çöktüm, korktum. O an senin yanından kaçacak kadar bile gücüm yoktu. Bilge abimin, “Ömür boyu susulacak konular vardır.” öğretisini canlı gösterdiğini anımsadım. Ben bunu böyle bildim, bunu seçtim.

İki olayı da gördüm ben. Bunlar ölümlerin belirtisi davranışlar. Ölüm buyruğu verildi mi, bir abini ölümden, diğerini, öldüren taş yürekli bir kancar olmaktan koruyamadığın olur. Öldüren den önce, ölüm buyruğunu vereni bulacaksın. Birinin adına başka biri ölüm buyruğu vermez. Kancar mı aradın, bir aptal olmasa diğerini bulursun. Ölüm komutu vereni bulacaksın. Ben de yıllardır iz sürüyorum. Kayalık dağları aşır buyruk verenin inine gireceğim.

Baba baba sözlerle, us veren, yol gösteren babacan bir öğretmen görünen birine biraz daha yakından bak; belki savunmana boşuğ (izin) vermeyen, aşağılayarak komut veren, kusur arayan bir kancar bulursun. Us verirken ussuzluğumu söyler, yol gösterirken yol yordam bilmezliğimi vurgulardın.

Senin Tanrı'lara inanmadığını bilmeyen yok. Ne yardım etmeyi düşündün ne de iş görmeyi, ne de çalışkanlığı; varsa da yoksa da egemenlik! Sen din ile Tanrı'yı ayıramayıp, dinlemeyi tanrılaştıranlardansın. **Turdu** (din), o törelerden yaratılmış bir birlikti, amacı içte tin, dışta bendey duruluğuydu. İyi de sen binlerce yıllık birikimleri toptan yokederek yeni denetim kuralları peşindesin. Uymayanlara çetele tutmaya başladın. Din için değil, çıkarına uygun dinlemeyi yaratmak, kullanmak, bundan güç sağlamak isteyen Aygır'ın, tak ölüm buyruğunu uyguladın.

Kızıkılanma abi, zırtapoz bir adam olan senin yanında, sazan olduğumdan değil, inin içindeki bilinmeyen kişiyi ve inin yerini bulmak için kaldım. O ine gireceğim. Esen kal uçan kanatlı Haşola. Ölümün esenlik vere.

ALP

Bıraktım seni Haşola. “Bırak onu, yav o. Av olmaz ondan, görmüyor musun kaçmıyor, evcil yıldı (hayvan) o, yav o, salınmış adak o, ” diye diye sana yalvarışım belleğime kazınmış, geniş getirir gibi, derinlerden aklımın ucuna gelip gelip gidiyor. Sen ise, “Yav ha! Sonunda ya av olacak, ya av olacak.” dedin.

“Duysun diye “Ya” Duysun diye “Hu” diye diye salınmış o. Ya duydu onu, Hu duydu onu, vurma ne olur vurma, uğursuzluk getirir sana. Ya-Hu denilip adak bırakılan melel vurulmaz. Yav vurulmaz. Ya-Hu de bırak onu doğaya.” dedimse de, dinlemedin avladın Haşola. Uğursuzluk orada başladı. Ya’ya bırakılmış, doğaya bırakılmış av, avlanır mı yav! Yav avladın sen. Bırakmadın onu. Ben bıraktım seni, yav bıraktım doğaya Ya’ya...

Sine saklana uzaklaştım. Kayalık bölgeleri kan lekesi bıraka bıraka aştım. Korkudan gözleri büyümüş kasırgalarda, yılan kıvrımı keçi yollarını geçtim. Sonunda doymaya, üstelik ölmeye, üstelik de iyileşmeye barınak olan ormana vardım. Bir ses, coşkulu birçok ses; aralarda, yer yaratıldığı gün duyulan tümlenmenin sesi, dam damam diyen davul sesi geliyor.

Vuuu Huuuu...

He hey, bire yürü,

Ara at güdücüsü, (dam damam)

Türk’ün büyüğü,

Bulur höyüğü... (dam damam)

He hey, bire yürü,

İnlet yerin yurdunu, (dam damam)

*Bul, önce gelmişlerini,
 Özler onlar geçmişlerini (dam damam)
 Dönmez gerisin geri,
 Türk'ün erkeği... (dam damam)
 Sür sür sür ovaya ovaya,
 Savur tozu dumamı havaya, (dam damam)
 Al bir el kızı,
 Sev sev doya doya, (dam damam)
 Titresin titresin,
 El kızı türkü dinlesin,
 Dinlesin (dam damam)
 (dam damam)
 Vuuu Huuuuu...*

Sesin yaklaştığı yönde bekledim. Çak çak çakşı baa, diye karşıladılar. Ne güzel karşılamaları var ve kekemeliğime göre “Ça ça çakşı ba, ” dedim. Alaş, dediler iş bozuldu. “A a a alaş, ” diyebildim. Kaybolduğumu belirtip yardım istedim. Birçok boş attan birini gösterdiler;

“Alpamış Han'ın atı Şubar, çok değerli bir attır bilesin, istersen bunlardan seçebilirsin. Yunt, yabu, yilkı, beğen beğen al, tak soydan, tak budundan at var burda. Bak bu, Akkula, Manas Han'ın atı. Bu ise Burul, Koblandı Han'ın atı. İşte bu da Çalkuyruk; Töştük Han'ın atı. Bu da Akbut, Ural Han'ın atı.”

Yoktan böyle atlarla tanıştırılmamıştım. Atlara kişiymiş gibi değer veren bir toplum da görmemiştim. Biz burada kişilere ad vermeyi, eski köye yeni töre sayarken, kendini beğenmişlik bilirken, bu yalılık kişiler, ata ve de iyesine ad vermişler. Atın değeriyle artmış iyesinin değeri. Kışlağından çıkıp, geri dönen yalılık kişiler niye daha bilgili oluyorlar anladım. Ne kadar etki, o kadar tepki...

Atlardan bana önerileni seçtim ve bindim. Üzengi, eğer ve

dizgin; ben böyle kullanışlı koşum takımları görmedim; elbet uçarlar bu atlarla. Titreyen alafı, tuzu ve kağı denilen at arabasını, tekeri, yazıyı bulan, at uçuranlarla karşılaştım. Böyle atları uçan, konuşan, dinleyen, sahibini koruyan, Türk denilen bir soydan, sürekli bahsedilir buralarda.

Birisi bana döndü, “Bize esenlik getirdin Alp,” dedi. Ben de Alp adını aldığımı öğrenmiş oldum.

“Senin atının adı, Alpamış Han’ın atının adı “Şubar”. Şubar, hızlı giden demektir, çok değerlidir bilesin,” diye yineledi. Öteki atları alsaydım adım ne olacaktı kim bilir? Akbut olanı da beğenmiştim, onu alsam adım Ural olacaktı görünüşe göre. Ben böyle düşünedururken, onlar başladı yerleri inleten, göğün gözlerini büyüten şarkılarını söylemeye...

Vuuu Huuuu....

Çıktık Ergenekon dağından,

Acuna ün salmaya, (dam damam)

Korkmuş kasırgalara can verdik,

Bulut giymiş söğütlerde dinlendik (dam damam)

Türk kanıyla coşan topraktan,

Kurda kuşa yem verdik (dam damam)

Türk’üz, barınağımız,

Göğsümüzdeki demir yürek (dam damam)

Bu yüreği tuğ verdik,

El kızına uğur verdik (dam damam)

Türk’e yavaş yakışmaz,

Koş koş koş, durma boş (dam damam)

Topla bilgiyi, al obayı, sür atını,

Koş koş, yeni yurtlara koş (dam damam)

Ötüken’de gibi

Yine yine coş (dam damam)

Ergenekon’da gibi

Yine yine kooş (dam damam)

Vuuu Huuuuu...

Alaş...

He hey bire heyt, Haydaaaa...

* * *

DİLLERİNE BAK

Dillerine bak; Tanrım ne güzel bir dil vermişsin bu soya, bu yarattığın buduna. Doğa seslerindeki coşkuyla akan o ezgiye eşlik eden sese, derinlerden gelen bir davul sesi dambıdı tutuyor da; yaşıla çalan, bir koyu gök boyalı dalga gelip kayalıklara “Çakşı ba, ” yapıp sevinç katıyor. Nasıl bir dil bu, kolayca söyleniyor, bir kurul yıllarca kurallarıyla uğraşmış da öyle imrenme yaratan bu koyu gök boyalı dili anca bulmuş sanırsın.

İnatatürksohı derken ölüyor ölüyor diriliyorum. Kekeme-liğimden, pepeliğimden mi? Hayır bütün toplum öyle! Önüne gelen, beğenilen tak sözü, kapıyı çalan, başka giyinmiş tak sözcüğü doldurmuşlar. Bir kuralları yok ki bizimkilerin; kaya, küye, ağta yakıştı mı tamam, donak sanki, **bezek** (ziynet) değerlidir deyip buyur etmişler, sığınmacı dolmuş evleri. Bu sözcüğün yabancı olduğu, söyleyemediğimden sırtıyor. Anlak küçülüyor bende. Düşünmek için anlak bırakmayacak, çoğaldıkça yad sözler. Konuşurken, konu kadar, usum o sözcüğü doğru kıvamda, ağdalı söyleyebilmekle uğraşiyor. Usum konu yanında, sözcüğü uçuruma yuvarlamadan, keskin dönemeçlerden geçirmek durumunda kalıyor. Dil yalnızca simge değildir ki, kan bağı olan öbür sözcüklerle uyumu ve ortak kökleri olmalı, onların da bir soykökü olduğu, oğuş olduğu unutulmamalı.

Sen söyleyebiliyorsun diye, bunu bana niye dayatıyorsun. Dil bir yetenektir; sen senin budununa, ulusuna verilen Tanrı vergisi bir yeteneği niye sıkıntıya sokuyorsun?.. Hızlı koşma yeteneğin yüzmede işe yarar mı? Oyun yeteneğin çizge yapar mı? Soylar dil yeteneklerini, ezgisini, tınısını, navasını korumalı; o, onların tin yurduyla kurdukları bir iletişim ağıdır. Onların sesleriyle mutlu olan tinler soyu vardır, gün gelir onlar sizinle konuşamaz olur; ananız, babanız, abanız, atanız, sizden önce öbür yakaya yolcu ettiğiniz bebeleriniz. El kişilerin konuşmasını, ninni ve sagularını, ağıt yakmalarını dinlemekten mutlu oluyor, onların desteğini aldıkları tin grubunu hatta onların hulkalarını duyumsuyorum.

Ben elin sözcüğünden ne anlayayım? Bir damga yanlışıyla kahkahlar yaratıyorum, eh biraz da kekemeyim. Bizim dili, tak telden sığınmacılara dönüştürenler, üstelik bir yere gitmeden yaptılar bunu, demeli alışmışlıktan da değil. Sonradan görme, kolayına köşe dönme olayı; gök görmediğin oğlu olmuş; çükünü, taşacağını yolmuş; başka bir nen değil; caka satacak zırtapozlar; amaçları bütün toplum anlamasın. Yüksek bilim yap da öyle toplum anlamasın. Olur mu? O tadı cabaya getirecek. Dili bozarsa, yüksek bilim yapmış sanacağız. İsteyen o dili bütünü bütününe öğreniyor, dilini bozmadan yeni bir dil kazanıyor.

Şimdi bir de klanlar kendine merkez demeye başladılar; bilim merkezi, ilim merkezi; “Ha ha sevsinler sizi, niye merkezmiş?” Merkez diyen dillerden gelen yalniklar, kolay buyur etsin bu dili. Bir gün dağıldığında anlarsın, bütün toplum dilini alır gider de sap gibi kalakalırsın ortada, dilini bozmuşluğuyla. Karışmış bir dil edineceğine dillerden birini edin.

Bazen kızıyorum ha! Kekemeyim ben ya! Kötü sözlerimi yel alsın da... Ben bunları kekeme olduğum için söylüyorum sanmayın da. Kekemeliğin yarattığı sıkıntı, konuyu daha yakın gözle görmemi sağlamış olabilir, uygunu bu. Emme ben onları

da yakından gördüm, yaşadım. Başkasının söyleyemeyişi, onları ayrıcalıklı kılmış; tak kişinin öğrenememesi, onların daha kavrayışlı sanılmasına, bu da böbürlenmelerine yol açmıştı. Bu dilin köyle, soyla bağı koptukça, geri bıraktıkları soydan üstünlüklerini, kendilerinin çok çalışarak edindikleri bir beceri sandılar da kendi soylarını küçümsediler.

Benim, “Diller bozulmamalı, unutulmamalı, ” demem kekemeliğimden değil anlayacağınız. Sözlü ağıt, sagu, söylence, yazım dili, sanat, bilim, matal üretmeyen diller, bırak, kendi kendisini tüketsin; kendi bilir. Ancak sen dilini bozma. Dil bir sanat, yeryüzünün bir yurdundaki inleme, ağlama, ninni, gülme, sevinçtir. Doğanın ezgisel dengesine hizmet eden bir erkedir o, bir ısı bir ışık, bir tüs erkesi. Karışmış bir dil edineceğine dillerden birini edin.

Kekemeliğimden çok canım yanmış olmalı. Şu kaylı, manılı, navalı dile, boş bir böbürlenme için yabancı söz katmamalı. Bu dilin korunması ahdım olsun! Geliştirilmesi ahdım olsun! Yayılması ahdım olsun!

-Hey bu ağacı ne diye anlatalım, nasıl adlandıralım.

Bakalım: ab, aç, ad, af... ak, al, an... aş, at, av. Bu sıra dolu.

Bağ, bey, bir... boş, boy, buğ, bük... Bu sıra dolu.

eğ, eh.....ek, el, em, en.....eş, et, ev. Bu sıra da dolu.

... çam, çan... ced, çek, cem, cep, cet... çığ, çık... çim, coş, çöz, çul, cüz... Bu sıra da dolu.

Sürdüreyim mi?

-Sonra devam ederiz, ağacın verdiği Tanrısal duyumla ağzımızdan çıkan ses uyum içinde olmalı, bir köksöz varsa ondan türemeli, benzer görevdeki öbür sözcüklerle de anlaşmalı; öbür obalara da sorulmalı, ad konulmuşsa hangisini yeğ tutacağımız konuşulmalı. Türklüğü yaşatan, yeryüzü ile yaşını yarıştıran ortak dildir. Şimdi şu yalnlıklara yardım etmeliyiz, hadi gel, Alp...

Ben Alp adını sevdim. Derinlerden gelen bir bilgi ile

Türk'lüğün bir yaşam tutkusu, bir coşku olduğunu sezdim. Ve Türk olmaya bütüm (karar) verdim. He hey, bre hey, içinde bir sevinç var...

Yolda tınaz savuran köylülere katıldık. Alaş, dediler. Bolluk, ongunluk olsun mu demek istediler, kolay gelsin mi, Tanrı güç, kut versin mi, bilemem ancak tüm dileyişlere, olmuş gibi, tanıklık etmiş gibiydiler. Alaş dedikleri gibi; ahanda, deydaha, haydendi diye diye giriştiler işe. Ezgilerle, türkülerle kaptılar yabayı, savurdular, toz kaldıran yellerde tınazı, güzelim bozkırda vuu diye esen yellerle ayırdılar; **tobandan** (tahıl sapı), samandan, arpayı, buğdayı; ılık yelde savrulan sarı sap ve samanlar uçuştukça aldırmadılar güle oynaya toza bulanmaya. Doldurdular kıl torbaya, kenevir, arpa, buğday ne varsa. Büyük büyük mutlulukla, arada bir coştular vuuu huuu.

-Alp! Görüyorsun, çalım atmıyoruz ha! Çalışıyoruz burada. Bu işin duygusuyla tanışıyoruz. Başkalarına yardım etmenin sevinci de cabası.

Üşenme-erinmeyok bunlarda, ben de ufak ufak işin ucundan tutmaya başladım. Onlar gibi mutluluktan uçabilecek miyim, bakayım. Bunlar iş yapmıyor, yumulmuş işle sevişiyor. Bunlara ne iş dayanır ne yumuş. Ön yargısız yalın kişiler, tak kişiye aynılar, içlerini yansıtıyorlar dışarıya. Günün aydın olsun, iyi sabahlar gibi, başlama sözlerinin altından dikizlemiyorlar kişiyi. Doğrudan; "O elindeki ne, ne işle uğraşıyon, nörüyon, nereye gidiyon, nerden geliyon, durum ne?" diye dolaysız konuya dalıp, sözü karşıya veriyorlar. Ya da: Ver o yabayı biraz da ben savurayım tınazı, tobanı, samanı, deyip, sözü dolandırmadan, dalıveriyorlar yumuşun içine. Sevmeye sürem kalsın diye oyalanmadan ne diyecekse deyiveriyorlar. Gelip geçtikleri yerlerde görmüşler, bakarak, dinleyerek, dokunarak öğrenmişler; anlamadıkları, yapmadıkları iş yok bunların. Biz Aygır'ın gezegeninde, kembüdü kümbe ile uğraşırken bu kişiler

yerin bağrında gezip, yüreğini arıyorlar. Sevdim ben bu soyu. Alp ne demekse, ben de onlara Alperen desem olur mu?

Tınaz sahibi köylüler, hani göçmen kuşlar giderken içimizi bir yalnızlık, derin bir tasa basar ya, nasıl uğurlanır bilmeyiz, ancak yine de içimizdeki binlerce yıllık bilgiyle, çözüm yok buna deyip, sessizce yolcu ederiz, işte öyle gözleri nemli uğurladılar Alperen'leri. Tak gördükleri devinimli ile yemeklerini üleşmekten boşalan heybelerini, torbalarını; köylüler, yiyeceklerle doldurdular; yeni bir devinenin olması için gereken tak besini bulunduran kuruyemişle doldurdular, sanırsın hulklarını verecekler. Ellerinden gelse yalvaracaklardı kalın bizimle, evlenin kızlarımızla, şu güzel gök altında, yaşayalım bir arada ...

Arkalarından fısıldadılar: “Soydaşlarını arıyorlar, Tanrı buyursa bulurlar.”

Arkalarından bağırdılar:

-Gücünüz kurtlar, gözünüz kartallar gibi olsun... Düşmanınınız koyunlar gibi doğsun, olsa olsa koç olsun... Ey göklerin özeğinde oturan öz, bu Türklerin erlerine verdiği erdemini, aktöresini koru. Tecleri bol, tecimleri kazançlı olsun. Atları ıldamlı olsun, koşarken sürçmesin, demir ançları (nalları) düşmesin. Kazançlarını ançlarıyla getiren atlarını abaylayıp sürsünler. Kılıçları dürtüşürken fırlayıp uçmasın. Sağ gözleri, sol gözlerine gereksinim duymasın. Ve ey çiftçilerin koruyucusu Diykan Ana; bu gezegenin geleceği ile ilgilenmeden, kendi yemeğiyle ilgilenmeyen Türklerin emeğini, aşını, bağını, nemi yerinde ekime belen, taraslı toprağını koru. Onlara soğan pürçüklü, sarımsaklı, güzel kokan çiçekli belirtisi çoşkulu, gökten gelen erti (bereketi) bol, topraktan gelen ertisi (sebzesi) çok büyük büyük göğertiler ver. Ey Ulu Gök Tengri, Türklerin Biri, tek Tanrısı, bu göksel çocuklarının, işleri uz gitsin, hulkları esenlikle dolsun, uğurlar olsun... Aradıkları soylarını, hızlı elden buldursa yaradan! Buyursa... Eyy yaradan Tanrım! Turkuvaz çocukların nerede?

Yola çıkarken atları bağlamak gerektiğinde çaktıkları demir kazıklarına, çekiçlerini bir defa vurdular. “He hey! bire hey!” deyip, “vuuu huuu...” diye, kendilerini izlediklerini düşündükleri, göksel varlığa **sava** (selam) çakıp, güç aldılar.

İndiler dereye, yıkandılar ak sularla sevişir gibi, güle oynaya.
-Gebre kimde gebre?

-Bende, buyur, at kılından örülen.

-Keçi kılından olan da bende...

Sıkıntı gelince üzülüyorlar, bugünden değil. Bugünden çalışıyorlar, sıkıntı gelince değil. Bunu başaran bu soy yaşadı gitti...

Gebre ile atlarının tozunu aldılar, yıkadılar onları sıvazlaya sıvazlaya. Yine daldılar çelik gibi soğuk suya.

Korkudan inleyen, üşümekten titreyip soğuktan kaçan kasırgalar gücünü bu Alperenlere kaptırmış olmalı. Üşenmiyorlar, erinmiyorlar, ne güçleri bitiyor ne şenlikleri azalıyor. Ne biçim bir arkadaşlıktır, bunlarınkı?.. Bana da kırk yıllık arkadaşlarıymışım gibi davranıyorlar. Ben Türk'üm...

16.08.2014

* * *

TÖRELERİN GÜCÜ

“Alp,” dedi biri, “Bizden önce gelen Türk soylarını aramaya gidiyoruz. Buba diyecek babasına; men diyecek kendisine; er diyecek bizim gibilere; az diyecek eksik olana; eşik diyecek giriş taşına; kıza kız, kuşa kuş diyecek. Biliyor musun çok eskiden yalnızca göklerden getirdiğimiz Türkçe konuşulurdu. Taşkindan sonra tüm boşluklara Türkler yayılmıştı. Dağılan Türkler birbirinden kopuk yeni sözcükler edindiler. Sözcük sayısı arttıkça

kökler benzeşse ereceler aynı kalsa da Türkçe değişti. Ancak dağılmadan önceki ortak sözlerden kalanlar bize yol gösterecek.

“Ha sen iyi yaşa Tuva, ” dedi biri; “Ekle bunlara; yarım, uzun, ağır, çark gibi sözcükler düşünmeden söylenildiği için ölçümüz olacak.”

“Devam et Şor, ” dedi diğeri; “Ağa, ata, apa, diyecek yaşlılarına. İni diyecek küçük er kardaşına.

-Ekle Kerkük ekle; töre diyecek geleneklerine. Güzel diyecek kızlarına... Sün, hu, yumak, kün, aş, yeşil, tepe, dede, yu, çakır... say say bitmez.

-Sayıları da söyle Burça, Bir iki üç, diye diye ad takacak sayılarına.

Anlamadım, bu sözler kılık değiştire değiştire ne oldu kim bilir? Kolay mı bulsunlar soylarını. Geçenlerde neredeyse korkulacak biçimde inek öküz benzeri bir yılık (hayvan) gördüm. Adı ne dediğimde biri kömüş dedi; diğeri camış; bir diğeri camız dedi, öteki biri manda; öbür biri de su sığırdı dedi. Ben de ilk kez gördüğüm bu varlığa bön bön bakakaldım.

-Alp, sözler dönüşmüştür diye, kırılıp ses değişimiyle ya da anlam kaymasıyla bozulmuştur diye, belki de karışıkları önce giden soyları nedeniyle birçok ad türemiştir diye bulamayız soyumuzu, sanıyor olabilirsin. Ancak bizim kök sözlerimiz göksel. Evrenin yaradılışı gibi önce kök dediğimiz bir öz, merkezi güneş var. Sonra kök söze eklenmişlik gibi; gezegenleri, gezegenlerinin çevresinde ikincil ayları, gök taşları var. Örnek verirsek;

‘Ev gibi bir merkezi güneş sözden üreme, doğurganlık söz konusudur; ‘evcil, evcimen, evsel, evre, evrim, evril, evren, evli, evsiz, evet’ gibi yeni sözcükler doğar.

Kök ya da türemiş söz çoğul ise -ler -lar eki alır. Bunlar gibi kurallarımız var. Seslerin uyum kuralları konuşma kolaylığı getirir. Evciler ile avcılar gibi.

‘Ev, evi, eve, evde, evden’ gibi bir kökün bağlı olduğu gök

cismine karşı, ayın evreleri gibi durumları var. Kışlakların adı değiştiyse bile, eski adını öğreniriz Alp

Bunlar düşünceyi de okuyor olmalılar.

-Dönüşse de anlaşılır kalır Alp; sözlerimiz tadıyla, duyumuyla konuşur bizimle... dönüşse de anlam benzerliğinden yakalarız.

Tac, içi oyuk damgalama aracımız, içi oyuk, baş tacımızın tacı ne olur, hadi tac olsun.

Taf, 'Bulunmazı bul, aranmazı ara, ' dediğimiz yer sözümüz, hadi olsun kaf.

Tag, bir nenin bir yerin bir kişinin tanımlanması için konulan belgi, bir kez mühürse bir kez **madalyon** (tag), hadi anlam değişikliğiyle omuzlara konulan dikilen belirti olsun.

Tah; **eşiksiz** (sınırsız), oylumsuz, korkusuz, yer ile değil gök ile bağlantılı, taha dediğimiz pencereyi gösterip, **tah** (işte) orda demedin mi hiç, ancak iş ile tah yan yana gelirse, iştah iyi abayla ha, eşikleri aşı aşı eşiksizliğe, sonluluğu tada tada sonsuzluğa varacaksın. İş, tah, iştah, sözü varsa oradaki kurgu da Türkler vardır diye çalışırız Alp.

Tak bir nenin, ne ileri ne geri, yerine oturtulup takılmasından sonra sıra gelir, takip takıştırmaya, aynda tören süsü tak yapmaya gelir sıra. Tak sözümüz dağılsa acuna, benzer şekilde yayılır. Takip olur ki takılmada ipten süreklilik alsın, takip kolaylığı. Bu da "Burada Türkler vardı, " demek Alp.

Tam; bakır dövme gibi işi bitmiş tam deriz. Ne ileri ne **ilgeri** (geri), ağır, dolu, kalaylanmış eksiksiz demek. Dönüşse dönüşse tamam olur.

Tal; ilk süt, ilk ağız, ilk dal, ilk doğduğu gibi dilsiz, ilk doğduğu gibi çıplak. Neye döndürür bilim bunu? Kök, sap, yapraktan önceki ilk organa. Alp, yeryüzündeki tüm tek, iki, üç dört damgalı sözcükler bizimdir, izimizi onlar üzerinden süreriz.

Tap; yetişir, doğru, hatasız, büsbütün, hep, eşit, birdenbire, uygun, oranlı... Bilmem bu sözümüz neye dönüşür.

-Yeter be, ne uzattınız, tan, tar, tas, taş, tat, tav, tay, taz, tümünden bizim tanıtılarımız.

-Kıpçak sen de bir nen eklesene, tandan gelen görünür bilinir olma başlangıcı olan tanıtılarımıza.

- Mor sözcüğümüz, sarı, kırmızı, yeşil gibi bir tüs. Morarma ile ilişkili sözlerimiz: Mort, beklenmedik zamanda söylenen morar-tan) söz; (morarmadan) dolayı ölü. Morg, (moraran) ölü konulan yer; mors, ölüm; Morç, ağaç dallarında, moraran gözlerinden çıkan filiz. Mora, morluk döneminden dolayı böğürtlen, dişlerde biriken kir, kadınlarda fazla kanamadan dolayı hastalık... Mor tüsümüz bile pek çok sözcüğün anası olarak Türklerin bulunduğu yerleri işaret eder... Teleüt, sen bir şey demiyor musun?

-Olur, Kıpçak, ekleyeyim. Oyunlarımız, uzuneşek, sicim oyun-u, tepük, matrak, tokmak, buzkaşı, kayak...

- Güreşi unutma, Teleüt.

-Soyumuzu bulmaya gidiyoruz Alp; soyumuz, boyumuz el kızıyla evlenirken dağılmış mı, bir arada kalabilmiş mi, sağlar, sağlıklılar mı? Ekin birliğini, törelerini ve en önemlisi dillerini koruyabilmişlerse buluruz Alp.

-Ekle Avar ekle, Ey Türk, gökte yer çökmedikçe, altta yer in-medikçe, senin dilini, senin inancını, senin töreni kim bozabilir, titre ve kendine dön (Bilge Kağan).

-O konulara mı girdin, Saha; Türk'ün erkeği korkusuz, kadını doğru duruşludur, ondan ötürü bozulmaz.

-Türklerin soylulukları aldıkları eğitimden değil, soylarında kötülük görmediklerindendir, ondan ötürü bozulmaz.

-Türk iyiliği başka bir Türk'ten öğrenir de ondan ötürü...

-Türkler, askerliği-erliği bırakmazlar, kendi **kanıbilimlerini** (tarih) yazmasalar da tarih Türkleri yazar, Türkleri okur, ondan ötürü.

-Yeter Göktürk, sıraya girdiniz Alp'le tanışmak için. Bu konu bitmez Alp, geleneklerimizden buluruz Türkleri. Ölülerin kır-

kıncı günü, taktan, tümünden bu yerden ayrıldığı inancı ile tören yapmak; ölünün çıktığı odada kırk gün ışık yakmak ki ayrılan töz aradığı özelliklerini kolay bulsun, yeni doğum yapmış analara verilen değer ve bebeğiyle birlikte kırkının çıkması töreni.

-Hay sen çok yaşa Olcay, devam et: .

-Yeni doğum yapmış kadınların başlarına kızıl erbi bağlamak. Dilek tutarak ağaçlara bez bağlamak, gözdeğme inancı, gözdeğme boncuğu, belirli günlerde kötü tinleri kovmak için mum yakmak, yatırda mezarda ışık yakmak, ölü çıkan odada 40 gün ışık yakmak, yeni doğan şuması (şerbeti), daha neler neler... Gömüte uğrayıp ölümsüz olanla konuşmak, saygı duruşunda sessiz konuşmak ve gömüt taşına kızıl bez bağlamak.

- Ekle Orhun, ekle.

-Büyüklerin, Ata Türklerin **atayın** (özel) mezarları yapılıp, üzerlerine bir bark yapılır, bu yapının iç duvarları ölünün yaşarken katıldığı savaş görünüşlerini anlatan ve güzel duygu yaratan çizgilerle süslenir.

- Öbür gelenekleri de say, Bayar.

-Ağaca üç kez vurmak; gidenin arkasından su dökmek; gök boncuk takmak ve kurşun dökmek...

-Sen de ekle, iz sürmede ussalman usta olan Buyan.

-**Atışkaya** (ataş) yağ atma; Tanrı'lar ve koruyucu tinler için; içki, kımız, esri serpererek kansız kurbanla (yağış) yakınlığı sağlamak. Düğünde, gelinin başından bolluk, ongunluk dileğiyle buğday gibi uruk aşıklık dökmek. Yine düğünde nava, manı, ezgi eşliğinde atayın içki, kımız içilmesi; içki içmek denmez ona, dolu alınması denir. Neyi, nerede, niçin, nasıl, ne kadar içeceğini onlar iyi bilir. Kendini bilenlerden onlar, şaşırınlardan değil...

- Ah, işmer (işin ehli) taşıyan, tartan, teneştiren Oğuz Ah! Ağzına sağlık... Ah o navalar, obenler, ezgiler, türküler eşliğinde özel **aşköz**lerle (yemek) eğlenmek, önce Tanrı'lar, koruyucu tinler için, kımız sepelemek; ve sonra koruyucu hulklar yanımızda

olmak üzere içkilerden (tarasun, bengi, medüs, camum, boza ve lo) doldurup doldurup dolu almak. Olumlama bu Alp, toparlanma bu, koruyucu hulkların yanımızda olduğunu düşünmek ve bütün kötü davranış ve düşüncelerden, korunduğumuzu bilerek, uzak olmak. Hadi biriniz evlenin de şu özlediğimiz düğünün tadını çıkaralım.

-Şen kuşlar, öpüşen kuşlar...

-Konuyu değiştirme belsemli (kararlı), ayak diretme işmeri, toktamlı (kararlı) Kayı, gelenekleri sayıyorduk Alp için. Ay ve güneş tutulmasında açık alanda tencere teneke çalıp, taş vurarak tempo gürültüsünde duramayan kötü tinleri kovmak, ters duran terliği düzüne çevirmek, güneş tutulunca, onları yiyen yelbeğenlerin kötü tinlerini korkutup kaçırmak. Yel, yek adlı iblisin taşlanması, kargı atma, ok yollama, güneş ve ayın bırakılmasını sağlamak içindir. Tencere, tava, teneke vurup demir sesiyle kötü tinleri ürkütmeye çalışmak içindir. Sana elgin gelmesin Alp, içindeki ana öğretiyi almalısın, kötü hulkları anımsayıp, onları kendinden ve yurdundan ve acundan uzak tutmak için olumlama yapmalısın, kovduğunu düşünmelisin ki kötü tinler senin yurduna yanaşmasın. Ne düşünürsen onunla karşılaşsın. Kötü tinler bile kendisini çekmeyen yere gitmez Alp.

- Daha da daha da ekle, Pura; ölüye ağıt yakmak, sagu yapmak, kırkuncu günü un kavurma, ekmek dağıtma, eve sarımsak asmak, sirke ile durulamak. Konuğun ayakkabısını düz çevirmek.

-Halap ve halaplah okumada ussalman Çuvaş, önemli olan bir geleneğimizi unuttun; eşiğe basmamak. O evden, o soykökten çıkan ölülerden biri, o evi koruma görevi üstlenir ve dış kapıda eşikte bekler Alp, eşiğe basmamalısın. Türk obalarına açkı (anah-tar) ile girilmez bilirsin. Onlar korunduklarını, güven içinde olduklarını bilir. Böyle bilince de böyle olur Alp. Yalnik, düşünceden oluşmuş bir varlıktır. Ne düşünürsen o olur unutma...

-Ben de ekleyeyim Yaşıl; ölünün üzerine bıçak konulması, ölünün peşi sıra gidilmesini önler, böyle düşünülünce böyle olur Alp, ha bir de demirden yapılan bıçak gibi ev aletlerinin elden alınmaması, bıçağın kötüye kullanımını önler, o bir yakarı bir alkıştır. Ne düşünürsen o olur Alp, bunların tümü bir yakarış, bir olumlamadır. Abartmadan uygula olur mu Alp.

-Daha da ekleyebilirsin, doppa (başlık)yapmada işmer Karluk; Tak nenin iyesi Tanrı'yı yerde değil göklerde bilip, yukarda Tanrı var demek, yakarırken yukarı, göğe bakmak, acunun özeğindeki öze, ona baktığın sürem, kendi özeğindeki öze bakmış olursun, onu bilmek kendini bilmektir. Dağların kutsallığı ve Gök Tanrı'ya yakın olmaları düşüncesiyle kutsanan bu dağları Tanrı'ların konuk olduğu konutlar bilmek, ondaki büyüklüğü bildin mi kendindeki büyüklüğü bilirsin. Öldükten sonra yükselen tinler oraya gider. Tak boyun bir kutsal dağı vardır ve o dağda oturduğu varsayılan kutsal koruyucu tinlerin kutman (uraz-talih) verdiği inandır. Böyle bilinir, böyle söylenir Alp; koruyucu tinlerin varlığını bilmek, korunma, güven içinde olma, mutlu yaşama adına bir yüceliş bir olumlamadır Alp. Kendinin iyesi olmayı unutmadan ve de abartmadan bu olumlamaları düşünce evreninde yap. Abartılı yakarış, olumlama bile olsa tutsak eder kişiyi. Bu nedenle soyumuz bunları yapmayanlara, göreneklerine, ülkülerine, inançlarına uymayanlara bir yaptırım, bir kınama uygulamaz. Kişi kendini bilir- kendi bilir.

-Şen Türkler, gülüşen Türkler.

-Kayı değiştirme konuyu.

-Şen Türkler. Sevişen Türkler. Çalışan Türkler. He hey bire hey, Yaptığın işin de, konuştuğun dilin de tadını çıkaracaksın Alp.

-Kayı

- Peki peki sustum...

Peki peki sustum...

-Alıcı kuşları eğitmede ussalman Beyrü, şunları da unutma; kurban süslemek, yağmur yakarışına çıkmak.

-Heyy! Ciritte esli uslu Semetey, unuttun yuğ törenlerindeki yaşları, ağıt yakanları, sagu dizenleri...

-Bitmez törelerimiz saymakla Alp, tak töremizin içinde bir aktöre, sağtöre bulunur. Devinen ve devinmeyene ad koyarken bile acunla arasındaki uyuma bakarız, adları şu gökten, yukarıda olandan bize gelen eksen bundiden özümüze uygun düşenden alırız. Bilirsin iki özekten bir çizgi geçer, bu eksendir bizi göksel kılan. Bu adlara bakarız, anlayacağın Alp.

-Köy, oba, yurt, yöre, kişi adları gibi demelisin Bayar: Hakas, Altay, Kırgız, Kazak, Nogay, Başkurt. Unuttuğum varsa eksigi giderin.

-Tatar, Uygur, Özbek, Bektik, Gagavuz! Ekleyin başka.

-Türkmen, Yörük, Tuva, Şor, Saha, Saka, Avar, Hun.

-Turuva unutulmasın. Turksa, Etrüsk, daha niceleri, kırılmayın saymadıklarım, tapımız Türküz işte...

- Yeter arkadaşlar, saymakla bitmez bu. Yeter ki sözcükler, kuşların, atların, yaşadıkları yöreye göre değişim gösterdikleri durumda da anlaşılır kaldığı gibi anlaşılır kalsın.

- Endişelenme kam yardımcısı Saha; kuşu, atı tanıdığımız gibi, tanırız, Yörük geleneklerinden, Türkmen düğünlerinden...

- İşte böyle Alp, dil, aktöre, taşınır taşınmaz tak nene- nerseye ad verme ve daha nice geleneklerin korunmasının faydaları. Soyumuzun, yardıma gereksinimi var mı, ne yapabiliriz? Bulup, bilgilenip, yardım edip, iyi duygularla, döneceğiz ve destek göndereceğiz biz.

Uçsuz bucaksız gök tüslü gökler altında, vurdular ak derili davula... Sürdüler tek toynaklı, kuyruğu alev alev dalgalanan atları ovaya...

Ben Alp, iyi de konuşmalarının ne kadarını anlıyorum ne kadarını anlamıyorum, demeden, baskı kurmadan benimle

konuşmaya devam ediyorlar. Konuşmalarını dinleyen mutlu olur; dilmaç olmadan, konuşmalarına katılmanın tadına doyum olmaz. Sözcükleri benzeşen kişilere yardım, düşünüyorlar. Biraz önce, yoktan tanımadıklarına da yardım ettiler.

Acun denilen büyük sinde bunların yardım etmeyecekleri, yarasını sarmayacakları bir yalınık olmaz. Bunlara esir düşen gönüllü Türk olur. Gün gelir bunların büyükleri, ata Türkleri “Ne mutlu Türk’üm diyene,” diyerek onlarla yaşayan tak kişinin Türk’lüğünü benimser de benim gibiler erinç bulur.

Nitelik ve değer, bildikleri en önemli nen. Doğru ve dik duruşlu yalınık bunlar; sözünde ant içmiş gibi duruyorlar; aldatma bilmiyorlar; iyi yola götürmek, kötülüklerden korumak istiyorlar. Ata Türklerine, büyüklerine bağlı ataman kişiler. Değer biliyorlar. Baksana tuttukları eli bırakmıyorlar, arkadaş değeri bilir, yendiği yalının yarasını sarar bunlar. Ben bütünü bütününe Türk olmaya yaklaşıyorum. Türkçe’yi bilen kadın ve erkeklere Türk diyen bu Alperenler’e imrenmemek olası mı? Onlarla dönemesem de yurtlarına, artık ben bir Türk eriyim... Tanrım, bildir neredeydi bu kekeme, bugün nerede bu pepe, Alp Alp... 18.08.2014

Alperenler, benim düşündüklerimi duymuş gibi, ant okuyorlar. Tanrım, bunlar benim düşündüklerimi duymuş olmalılar.

“Türküm, doğruyum, çalışkanım, ilkem, küçüklerimi korumak, büyüklerimi saymak, yurdumu ulusumu özümnden çok sevmektir. Ülküm yükselmek, ileri gitmektir

EY BÜYÜK ATATÜRK! Açtığın yolda, gösterdiğin amaca, durmadan yürüyeceğime ant içerim. Varlığım Türk varlığına armağan olsun.

Ne mutlu Türküm diyene!” (Dr. Reşit GALİP)

Keşke ben de aranan Türklerden olsaydım, bulsaydık birbirimizi, sarılsaydık gözyaşlarıyla. Eyy yaradan Tanrım! Turkuvaz çocukların nerede?

YANLIŞ YAPTIM

Ah! Yanlış yaptım yanlış. Dönüşü olmayan yanlış! Bu GBM denilen batası yere, oğuşundan bıkip soluk almak için gelen gençler ve oğuşların kendi yetiştirmelerine güvenmeyip gönderdikleri çocuklar, bir de ailesiz üstelik de kimsesizler var. Buna bir de benim gibi, yüreği kırgın olup kızıktandığı için gelmiş birilerini ekleyin.

Bu kalabalığın dış acun ile iletişiminin olmadığını düşünün. Buradan kişi ya bir daha çıkmaz, çıkamaz, ya da artık bir başkası olarak çıkar ve yaşam boyu bir baltaya sap olamadığı gibi, kendine saygısını yitirir.

Buraya geleli epey oldu. Burada boyun eğmek, soluk alabilmenin ilk şartı! Tak söyleneni yapmak yaşamının tek güvencesi! Eğer yapmıyorsan açıklıkla tanıştırılırsın, tak küçültücü söz ve davranışla karşılaşırın, yapı dışında soğukla baş başa bırakılırsın, düzenin bozulur gece bir sürem sözleri **tutsak etmek** (ezber) için kaldırılırsın, gündüz uyuyamadığın için gövde saatin bozulur. Şapşal bir biçimde geze geze, beynimiz buna alışıyor demeyeyim, donuyor. Böylece tak sürem şapşal kalmayı beceriyor. Artık burada yaşamasan da bundan başka bir davranış kalıbı bilemezsin. Bana tap ne yapacağım söyleniyor, davranışım tanımlanıyor. Sürekli başkasının buyruğu ile davrandığım için kendi kavrayışım bir davranış kalıbı çizemiyor. Elim başkasının komutu ile iş yapıyor. Hızımı, yönümü, bakışımı, giyimimi, inancımı, neyi nasıl yiyeceğimi, içeceğimi başkasının usu belirliyor. Benim dilimi, gözümü, kulağımı, soluğumu başkasının düşün-

cesi kullanıyor. Ve o başkasının usu olmayınca elim ayağım, gözüm kulağım işlemiyor.

Tasalarım bununla kalsa iyi, lider olan adam peşimde, sürekli gözü üzerimde, beni görünce orasını burasını elliyor. Bakmakla kurtulacağımı sandım. Kendi kendime nerden biliyorsun, belki sana öyle geliyor diye sordum. Kendimden şöyle bir yanıt geldi: “Sana yaklaşıncı, soluğu hızlanıyor.”

Nasıl önlem alınır burada bilmem ki. Öbür kızların şapşallığı oturmuş. Alık alık dolaşıyorlar. Tak ne olursa içeri buyur ediyorlar. Ben ise delirmek üzereyim. Ya delirecek, tak neni buyur edeceğim ya da delirmeden buradan kaçmayı başaracak, bana karşı giz sakladı diye tartıştığım, küstüğüm, bırakıp gittiğim ve adını dilimden sildiğim, güç durumda kalırsam C diyeceğim, bana alev gözlüm diyen sevgilime döneceğim. Ona C diyen ikinci kişiyim. İlki, C'nin bırakıp gittiği kız, Günişığı; ikinci C'yi bırakıp giden kız, ben, Saha. Adımı bir kavmin adından esinlenerek koymuştu babam, o kavme gidemedi, kızıklandı, gideremedi delirmek...

Kaçmadan önce delirmemi sağlamak, tak ne olursa olsun buyur etmemi, benimsememi sağlayan şapşallığa düğümlemek için, erken davranan koca karınlı klan başı, kapımın **du-raç** (menteşe) yanını söküp kapıyı geri çekerek bir gece yarısı odama girdi. Çılgınlıklarımı bütün kişiler duydu, emme o bütün toplum ertesi günü yoktan bir nen olmamış, kimse yoktan bir nen duymamış gibi şapşal şapşal sağa sola gidip gelmeye devam ettiler. Besbelli aynı neni yaşamışlar, birisinin yaşamadığı bilirse belki o sürem, yaşayan mı yaşamayan mı **kıygın** (mağdur) sorusunun uyarıcılığında tümen (bütün) toplum kendine gelir de bir başkaldırı ile alıklığı atarlar üzerlerinden.

Benim onurum, kendime saygım özümü bırakıp çekip gitti, oluşan boşluk tiksinti ve öç duygusuyla dolarken; buradaki

kişilerin ezilmişliklerinin ve özgüven eksikliklerinin yarattığı boşluk alıklıkla doluyordu.

Ah! Karnı tokken yiyecek peşinde koşan, şiş karınlı şoşka Aygır. Ah!.. Karısı çokken bile karı peşinde koşan sapkın. Han mısın, ülke mi bölüştüreceksin ki tigin ve tiginçesiz kalmayasın diye çok kadın alırsın. Baban, hay seni total bırakmasaydı da öldürseydi ya, neden bıraktı bu işi bu ulusa...

Artık kaçış urazım yok. Olası mı birileri burada sarkıntılığa uğradığıma inansın, olası mı artık C'ye dönebileyim ya da kendi seçeceğim biri ile evlenebileyim ve konuşup kendimi ağızdan ağıza sakız edeyim. Suç attığım, başkası ile yattığım, utanmaz, aktöresiz olduğum dilden dile dolaşacak, kanıtım olmayacak, kimse tanıklık etmeyecek. Soyköküm utandırılacak ki bu yan doğru sanılsın, kızlar suçlanacak ki aygırlar bu işlere devam edebilsin. Soyköküm bu sorunla baş edemeyecek. Demeli bana sarkıntılık eden aslında tümen toplum, bütün kadınlar ve bütün erkekler.

Yarın buraya Gizli Bilimler Merkezi üst yönetiminden konuklar gelecek, çok önemli bir gün. Sonunda, o çok önemli kurtlay büyük bir topluluk halinde gelip kapıyı yedikez çalacak...

Böyle günlerde kimse dışarı çıkmaz, tak kişi odasında saklanır. Taha dediğimiz pencereler, kapılar; **görkes**lerle(örtülerle) **yamay**larla (perdelerle) örtülüdür. Göğeride, ağılda, tarlada, yollarda kimse olmaz.

Benim için de önemli bir gün. Anıklandım (hazırlandım), belen oldum. Kızıl yemişlerden bir iki, bir iki taşıdım, yatağımın altında kuruttum, içime giydiğim kara yubkamdan dört parmak kalınlığında uzun bir bölçek kestim. Bu gece tasarımı uygulayacağım. Kara kurgula (kurdele) gözlerimi bağlayacak. Kuruttuğum kızıl yemişlerden elde ettiğim, kızıl boya çıplak gövdemin belden aşağısını boyayacak. Sağ bileğime bağladığım kızıl erbi, bağımsızlık bayrağım olacak. Bu ölüm, bir yengidir.

Bayrak direğe çekilmiş, yas için yarıya indirilmiştir. Ve konukların gireceği büyük ana kapının üstündeki taha parmaklıklarından bir takı gibi sarkan ölü gövdem, başta Aygır olmak üzere tapınıza taktığım kirli bir tag olarak anılacak.

Gecenin sessizliğinde tahaya doğru giderken, bir yanlışı yapmadan önce töremiz olan son görevimi yaptım. Geri döndüm, ellerimi geçmişimi kucaklar gibi açtım ve geride kalanlara, kendi duyacağım bir fısıltıyla, “Siz sakın böyle yapmayın,” dedim ve belgimi çaktım. Azıcık açılmış kapı aralığında bana bakan bir çift göz gördüm. Konuşmayan günışığı kadar **matur** (güzel, yakımlı, albenili) kız, uğurlar ola, dedi...

04.06.2013

..*

BOŞLUK...

Başkasının çıgıllıkları ile başlar çıgıllıklarım. Ve ben diziyi baştan alırım. İyileşmeyen derin yaraların acılarını duyar ve pütür pütür kalan büzüşük izleri görürüm.

Yeni bir yer, yeni bir şok. Bütün toplum beğeniyle bana bakıyor. Emme geç bunları diyorum, kendi kendime. Bana imrenen bakışlar, gözlerimde Günışığı arıyorlar, imrenmenin yansımasını, ışıltısını göremeyince, bakakalıyorlar. Gönderdikleri beğeniye dönüştürüp, ışığını yaymamı bekliyorlar. Geç bunları geç... Benim kalbim kapalı, dilim de söylemez.

Burası sıcak, korunaklı, bereketli bir yer. Daha ne ister ki bir yalnik bilemiyorum. Haşola'nın iyi bir kişi olmadığını biliyorum; ancak Tanrı'ların onu, beni kurtarmada kullandıklarını da biliyorum, babam gibi iyi bildiğim bir kişiden sonsuz bir kötülük gelebiliyorsa Haşola gibi kötü dediğim bir adamdan da sonsuz

bir iyilik gelemes mi? Yaşamımı karartan bir baba ve onu geri veren Haşola...

Yine de kapattım ben kendimi. Yoruldum, söylemekten, Tanrı'lara yalvarmaktan. Yeryüzünü bir tek ben sırtımda taşıyormuşum gibi yorgunum. Bazı bazı bu sıkıntıları çekmeyi, **sankabında** (depo) biriktirmeyi, tutmayı, taşımayı bir bırakırsam yeryüzü yuvarlanıp gidecekmiş, dağılacakmış gibi sorumluluk ve çabayla dayanıyorum yaşamaya. Sıkıyorum omzumu, çenemi, boynumu. Dayanıyorum, yeryüzü denilen görnüşte, bana düşen anlamadığım bu göreve...

Benim özel günümüş, kutsanacakmışım. Sonradan beni kutsayacak GBM klan başının karısı olduğunu öğrendiğim, gösterişli, güzel, albenili matur bir kadın, **tamazkala** (hamam) götürdü beni, adını "temizkal"a çevirmişler de klan başı "hamam" diyeceksiniz diye tutturmuş. Üzüntü duyumu veren, kokulu tütsüler içinde, sakın kokulu sabunlarla gülümseyerek yıkadı. Şaşılası! Beni ilk kez bir kadın görüyor ve umacı görmüş gibi bakmıyordu. İnce bir gülümseme vardı yüzünde, neşe kokulu yağlarla gövdemi ovdu, dinçleştirdi. Yanıt vermemi beklemeden konuştu, utanma, dedi. "Seni kutsamayacak, dolayısıyla korkmana da gerek yok!" Bir han kızı gibi giydirip, kutsanacağım/kutsanmayacağım loş odaya uğurladığımda, gözlerinde açık göz, yüzünde upuyanık, ayık bir gülümsemenin kalıntısı vardı.

Gecenin karanlığında, sırça bölmeden sızan ay ışığı düşleriyle boyanmış odada, çam yarması gibi bir adam eliyle, yatırıldığım yataktan anında, "Odana gidebilirsin, " diye kaldırıldım. "Bommm!" diye patlayan bir bütün nasıl dağılır, yine dağıldım. Eksik memenin, çekip gitmeyi doğuruşu; umacı gibi gövdenin, güzelliği öldürüşü; sarkıntılığa değmemenin, sarkıntılıktan koruyuşu; duru kalmanın, savaşız sağlanışı; şu, şü, şu, şı ögeler, ögeler... Geri çevrilmeye alışmış olmamdan ötürü etkilanmemem gereken ancak bir türlü başaramadığım şaşkınlığı

yine yaşadım. Ve giysilerimi ucundan tuttuğum gibi, boşluğu giyinmiş olarak; çıplak ayaklarla, başım önde, gölgem içimde, karanlıkta ağır ağır süzülerek ve giysimi hıştırtıyla sürüyerek odama yatağıma gittim. Odadaki, ıssız yataklarına oturmuş, sinmiş tinler ve benden oluşmuş boşluk, suskunluğu paylaştık. Sırça kırıkları gibi dağılmış süre; uzayan, birbirine yapışarak sünen, sümüksü en, boy ve genişlik!

İşte, birilerinin sarkıntılık çıgıkları ya da kutsanmışlık suskunlukları ya da boşluk! İnanmamak ya da inanmak ya da boşluk sen nelere gebesin? Ben kapattım kendimi. Tanrı'ların deneyi ya da oyuncağı olmaktan bıktım. Tak açtıkları yolun, düzen ve tasarılarının bir bölçeği olmaktan yıldımd.

Durakladım. "Hadi yavrum, bir başka bahara, " diyerek yaşamıma son vermeyi yine düşünürken, o kızın kendini öldürmesiyle irkildim. Bir varlığın yok oluşunun, başka bir varlığa yem olması gibi; bu kızın ölümü beni yaşama döndürdü. Kurtarıcı... Tak kapı çıkışında; olmaz, diyen Tanrı'lar. Nasıl bir çıkış bulmamı bekliyorsunuz benden, nerde o kapı ha!

14/17.10.2013

..*

MERKEZDEN GELENLER

Tapınağa, GBM'ye geldiğimizde, bir genç kızın tahadan sarkan, cıscııldak ölü gövdesini görünce donduk kaldık. Gözlerinde utancını simgeleyen kara bant! Kasık bölgesi cinsel kabalığı anlatan kızıl boya!

Kahrolası klan başı, nasıl yapar böyle bir neni, nasıl küçük düşürür bizi? Kızı şapşal duruma getirmeden becermiş, beceriksiz soysuz. Bakalım ne diyecek?

Sava veriştikten sonra toplantı odasına vardık. Bilgi aldık. Tak nen kusursuzmuş gibi anlatıldı. “Peki, dışarıdaki kız neden yaşamına son verdi?” dediğimizde bu kez o dondu kaldı. Toparladı kendini, bildi, hangi kızın özkıyım yapabileceğini.

O kız inancımızı sorgulayan biriydi. Neden güneşe tapıyor-muşuz? “Yaşam güneşe bağlı, o olmasa yaşam olmaz, ” dedik.

“Hava olmasa da yaşayamayız, su olmasa da” dedi. Güneşi orada tutan daha büyük bir kuvvetten bahsetti, o kuvveti oluşturan başka bileşenlerden. “Kadın ve erkek eşit, ” dedi. “Tak kişi giz bilgiye ulaşabilir, ” dedi. “Güneşin Tanrı olduğunu benimsemedi.” Tanrı’dan gelen bir üzüldü (bölçek) varmış ve tak kişi o üzüğü (bölçekciği) içinde taşırmış. Kişi isterse içinde olan o tin, kut, sür, hul, adını hangi kesitte ne koyarsan koy, onunla yaşam yolculuğunu yaparken Tanrı’ya kavuşur, tak bilgiye ulaşmış. Bilginin bazılarımıza verildiğini usu almıyor, tak kişiye verilir emme bazı kişiler alır ve bazı kişiler açığa vurur, bazı kişiler de yayarmış. Gün gelecek yaymaya gerek kalmayacak; isteyen topluluk kişisi, istediği kadar Tanrı bilgisine kavuşacakmış. O kız daha birçok mış, mış, mış deyince bütün toplum kızı dışladı, esi, usu sarsıldı. “Adı ne biliyor musun?... Saha. Size ne düşünüyor? Tek Tanrı’yı, Gök Tanrı’yı değil mi? Şu tak yere giden, bilgi, erece, ekin götürüp tak nene eli değen kavim var ya, hani kaybolmuş gibiler de emme tak neni dönüştürüyorlar...”

Konuşmalar uzadı gitti. Sonunda konuyu kapattık, simgelerin anlamının çözüldüğü papirüsleri istedik ve ürpererek elimize aldık, hala bozulmamış duruyordu. Bilmediğimiz bir yazıydı, imrentiyle baktık. Bir yazı kişiyi büyüler mi? Bu yazılara baktıkça içimizden dışa doğru bir akış duyduk, gövdemizdeki öz çekiliyor, emiliyor, çıkıp gitmek, yazıya akmak, damgaların içinde erimek istiyordu. Orada, bir ben vardı, besbelli asal ben. Buradaki, içimdeki ben onunla birleşmek istiyordu. Anlak kalmadı bizde.

Düşünme yetisi başımızdan gitti gidecek, neyse ki toparladık kendimizi de çevirileri isteyebildik. Ohh be!

Uzun, uzun saatlerce okuduk inceledik. Klan başının, kızın ağzından diye anlattıklarının bu papirüs bilgilerinden alındığını gördük. Daha nice aydınlatıcı bilgiler. Birdey doğruda, koltuğumuzu yok edecek, bolluk ve gösterişli yaşamımıza son verecek bilgiler. Anda bütüme geldik ki papirüsler ve çeviriler yok edilmeli, bilen okuyan tak kişiyle birlikte. Çeviren, bilen öncelikle yok edilmeli ve paylaştığı biri varsa soyu boyu yok edilmeli. Yoktan kimse bu yazıları görmemeli, etkilenmemeli.

Yalniklar bırak güneşi, bu yazılara taparlar, bu yazıların bulunduğu betiğe taparlar. Tapıncağa tapanlar, tapacak bir nesne bulunca ve bunlara katılınca, onların **annacında** (huzurunda) ne duruma düşeriz? Gücümüz elimizden uçup gider. Yazı, betik bilgilerden daha tehlikeli, bilgi uçuşur, dağılır, eylem anında akla bile gelmez, çıkar karşısında, şimdi olduğu gibi, anlamını yitirir. Emme ya betik elde havaya kaldırıldığında, betik elden gidiyor diye bağırıldığında, Tanrı gibi ilgi görür ve kişi Tanrı'nın koruyucusu durumuna geçer, kancalar, sapkınlar, satkınlar bile, inanıyor görünümüne girer, "Vurun ha!" diyerek, bu durumdan pay kapmaya başlar. Sakın ha böyle bir dinsel betik olduğunu kimse bilmeyecek.

Anında orada papirüslerin yok edilmesi toktamı verdik. Bir görevliye verdik, göğeriye yakıldı, tahadan yanışını izledik. "Papirüsler yıpranmış, yoktan bir nen görünmüyordu, bomboştu, " demek üzere anlaştık. Bir tartışma başlaması, **ushak** (dedikodu); güvenilirliğimizi cılız bir güce dönüştürür, eneze oluruz düşüncesiyle, öteki üyelerle bile konuyu paylaşmadan daha burada bu olaya son benek konuldu.

Klan başı kendisi de biliyor, kızın bilimsel ya da dinsel tartışma gibi bir nedenle özkıyım yapmadığını. Ve buradan geçen

köylüler çoktan anlamıştır, bu kızın aktöre yüzünden canına kıydığını.

Dangalak klan başı! Türklerle niye uğraşırsın bu kadar? Bilmez misin Gök Tanrı onlarla! Bilmez misin onlar göksel Türkler, kendilerine öyle derler. Bilmez misin ataları, ya gök kurt kılığına girmiş bir Tanrı ya da geyik kılığına girmiş bir Deniz Tanrısı. Yoktan atalarının Tanrı'lerden geldiğine inanan bir soya dokunulur mu? Yoktan Tanrı'lar yeryüzüne aktöre getirmek için gönderdikleri bu soyu korumasız bırakır mı? Bilmez misin onlar yitirirler ancak yenilmezler. Şimdiye kadar öğrenmeliydin, onların tap bir uğraş içinde olduklarını, beyinlerinin tap yeni bir nenler öğüttüğünü, senin gibi geviş getirip durmadıklarını öğrenmeliydin.

Klan başının suyu ısınmıştır. En kısa doğruda, Gizli Bilimler Merkezleri kurultayı, üyelerini incitmeden klan başı için gerekeni yapacaktır. Ah Aygır; hay baban seni total bırakmasaydı da öldürseydi ya...

09.06.2013

* * *

ÖLEN ÖLENE

Ölüm bir son değildir, paşa babanın kızı, dik yürüyüşlü Saha. Ben, Aygır'ın karısı Maya'yım. Adımı bir kendim bilirim, doğru mu bilmem ancak bir Türk boyudur derim. Aygır, kadınların bir adı olmasından nefret eder. Kendini beğenmişlik der buna. Kendine ad koymama nedeni de alçak gönüllü sanılmak. Klan başı denilmek, kendini beğenmişliği beslemez gibi. Bir ad almak, kendini değerli görmeye bağlı olabilse de kendini üstün görmek bir ad almaya bağlı değildir. Adı olmasa da kişi böbürlenmeye

devam eder. Örneğimiz başımızda. Adı olsa da olmasa da kendini beğenmişliğin hastası o.

Ölüm bir son değildir, elma yanaklı, alev bakışlı kızım. Ölüm bir davranıştır. Bazı ölümler vardır ki büyük işler yapar, yapar ki yoktan bir nen artık eskisi gibi olmayacaktır. Soy sop, döl ekilmiş, dikilen körpe ösümlük dikilmiş, belgi yerine konulmuş, dolaya çeki düzen verilmiştir. Öç kılıcını çekmiş, öfke hoştunu dikmiş, boşluk hov ile dolmuştur. Ödenmek üzere borç kesilmiş, kimlerin birbirine düşeceği, kimlerin el ele verip yol alacağı; neler yapılacağı tasarlanmıştır. Yeni taslaklar çizileceği, yeni yerler bulunacağı çağlara, çağalar (bala) eliyle, yelde yelken açılmıştır.

Yoktan ölüm boş değildir, bazıları ise taşarcasına doludur. O can çekiş bir ömrün, bir emeğin seyri için çekiliştir. Seyret bundan sonrasını Saha, küçücük ömrün, kocaman yiğitliğin neler yaratmış seyret. Taşan son damladır kaptakini ele veren. Bir ısıktır, pusudakileri harekete geçiren. Bu klanın gelmişinde geçmişinde bir çığır açtın, bir çağ başlattın. Tanrı'ya yakın olasin, küçük kız; Tanrı'ya karışasın Saha...

Ey bizi, altta kalan kişiler gören yek adlı, yel bacaklı güçlüler, sanmayın ki yeryüzüne üsttekiler biçim verir. Susup olur veriyoruz diye aldanmayın. Tak neni altta kalan yapar, yüksek basamaklı altın tapınaklarınızı taştan topraktan, bir temel tutar, altın kapılarınızı, bir demirci takar.

30.04.2014

Ey aygır kılıklı! Sen bu klanın hanı olacaksın ha! Eşin senin hanın değilse, güle güle sana. Bir yandaki bacağı kırık kırkayak. Oğullarına en iyi ana olan anaç, güçlü kadınlar, erlerine en iyi eş olan hanım kadınlar, babalarına en tatlı oğul (evlat) olan güzel kızlar, Oğuşların (ailelerin) bel direği savaşı kadınlar, senin gibi soysuzun yüzünden ne acı çekiyorlar. Senin sapıklığın bu acunda onları baskı altına alamayacak, Tanrı vergisi ilgi ve yetenekleri

kapanmayacak. Bu acunda Türkler var. Kadın öldürenleri ba-
ğışlamayan Türkler...

* * *

GBM'de SAVAK (DERS)

Suskun dilsiz de olsam, Günişığı sönmüş olsa da gözlerim görüyor, kulaklarım duyuyor, ayaklarım yürüyor. Işık yaydığımı söyledikleri günler geride kaldı, pırıltılı yüzüm solarken, loşluk gözlerimi yurt belledi. GBM'de, birikmiş özürlerimden olsa gerek, bana iş verilmiyor. Ben de GBM arazilerinde geziniyor, çocukları, oyunlarını izliyor ve tak odaların ilk çocuklarının öğrenim gördüğü **savakları** (ders) dinliyorum.

İlk çocukların gördüğü savaklar! Varın gerisini siz düşünün. Neden ilk çocuklar anlamış olmalısınız. Anlamadıysanız tasa etmeyin. Gözükara bir keskin bıçak olacaksınız. Uslu düşünürken siz evleneceksiniz.

Öğretmen olmak sevdası doğuyor içimde, madem Günişığı adım, ışık yaymalıyım. Çocuklara eşit olmayı öğretmeliyim. Eşitsizliğe karşı çıkma duygusu verilebilir mi diye, denemeliyim! Bu duygu ile eşitlik verilmiş kaba ve aç çocuklar, Aygır gibi tümünü istedi de onun için mi böyle oldu, yoksa yer yutasıca aygır bunlardan biri miydi gerçekten!

Asmaların altında, üstleri düzleştirilmiş, uzun çıra kokulu çam kütüklerinin üzerinde, öğretmene doğru genişleyerek uzayan dörtgen biçiminde oturuyorlar. Ya bir metin okunuyor ya da anlatılıyor, sonrasında onun üzerinde bütün toplum istediği gibi konuşuyor. Öğretmen çok devreye girmiyor. Bu nedenle çocukları tadınçla izliyor; yaşamın devamının, umut, sevinç, çalışkanlık anlamını daha bir iyi öğreniyorum.

(Küçük kız “ıyyy iğrenç” diyerek süt kovaşında kol ve bacaklarını açmış yatan kurbağayı alıp ağaçlara doğru fırlattı. Kurbağa düştüğü yerden yavaşça başını doğrulttu, çalılık ve otluk alana sıçrayarak kayboldu.

Başına gelenler üzerinde çok düşündü küçük kurbağa. Yeşillikler üzerinde sıçraya sıçraya geziyordu. Kendi kendine “Hob-bala hobbala,” diye de bir tempo tutturmuştu. Nerden çıktığını anlayamadığı kocaman bir süt kovaşının üstüne düşüvermişti. Ak mı ak süt denizi üstünde yeşil bir kurbağa! Sütün içinde korkuyla çırpındı. Biliyordu sudan başka bir sıvıda yaşayamayacağını. Nerden biliyordu, kim söylemişti anımsayamıyordu, yoktan süte de düşmemişti daha önce, emme biliyordu işte, sudan başka sıvıda yaşayamayacağını.

Kurtuluş yoktu, bıraksa şimdi ölecekti, genç ve dinç olarak. Çırpınarak da ölecekti gerçi, üstelik o sürem ölüme yorgun gidecekti. Yine de çırpındı. Batmamak için kıvrandı durdu. Öyle de ölecekti, böyled e; yine de gücünün elverdiği son hareketi bile yaptı, sonunda sütün üzerinde baygın, durgun suda bir yaprak gibi serildi kaldı.

Soluğu gittikçe gerilemiş, bu arada sütün daha yeğni olan yağları yukarıya doğru yol alarak üstte birikmişti. Belli ki yağ süte göre daha sağlam bir yatak yaratmış ve kurbağa bir sal gibi süt yağının üzerinde kalakalmıştı. Kurbağa çırpınmayı bırakıp da sere serpe yatınca gövde yüzeyi artmış, süt onu daha kolay kaldırır olmuştu. Elesinde kendini gök boyalı bir göl üzerinde, kocaman yeşil ve serin bir yaprak üstüne uzanmış uyumak üzereydi. Mandıradaki küçük kız “ıyyy iğrenç” dediğinde uyanır gibi oldu. Kendini pat diye çalılardan içine atılmış buldu ve uyandı.

Anlamaya çalışıyordu. Sütün yağları yavaş yavaş yukarı toplanıp kurbağaya yatak anıklarken, kurbağa yavaş yavaş çırpınışlarını bırakıp, sütün dibine dalmaya ölüm uykusuna doğru gidiyordu. Anlaşılr gibi değil ancak batmamıştı, bu durumda

çırpınmayı bırakmam doğru olmuş diye düşündü, emme çırpınmasam çoktan ölmüş, sütün dibini boylamış olacaktım. Peki de ben kurtulma **urazı** (şans) gördüğümünden çırpınmadım ki, ölüm korkusundan çırpındım. Şu içime konulan korku nelere kadir! Şu yaşam, şu olaylar eksiksiz bir bilinmez. İşin içinde iş var...

Küçük kurbağa, "İyyy igrenç, " diyen küçük kızın sesini duydu.

Eveleme, develeme, deve gıçı, habba, hubba, yarıl yırtıl, sen çık kurtul.

Kurbağa çabuk kaçması gerektiğini düşündü. Oyun oynayan çocuklarla aynı yerde durulmazdı. İyyy denen igrenç lafı, tap kendini taşıyorlarken duyardı. Yaşam kurtarıırken ilk kez duymuştu. Şu kişileri oldum olası, yoktan anlayamamıştı.)

Evet çocuklar ne öğrendik, konuşun bakalım kendi aranızda.

-Kız, kurbağanın yaşamını kurtarmıyor ki, sütü kurtarmak istiyor.

- Tümen varlıkların birbirini anlaması güç, kurbağa sütün değerini bilmez.

-Aygır bilir, sütün hesabını sorar çünkü.

-Klan başı demelisin.

-Bazı bilgiler içimizdedir. Kurbağanın öleceğini bilmesi gibi!

-Yaşamda bilmediğimiz denk gelişler var.

- Bu denk gelişler emek verene verilir. Ancak, çırpınmasaydı, süt kaymağının katılaşması denk gelmezdi.

-Baştan beri baygın gibi yatıp, ölü rolü yapsaydı da batmazdı.

-Sahi, yabani kuyruklular saldırınca ölü rolü yapmak fayda eder ya.

-Konuyu değiştirmeyin emme.

Yeni gerilmiş uyumlu davula, tek birkez vurdu öğretmen, savak süresi yetmişti.

-Haydi saklambaç.

-Ebe kim?

-Kimde kalmıştı en son?

-Boş verin, hadi sayışalım.

-Aba aldım sana- **Kaman** (sini) getirdin bana- Senit üstünde oklava- Tepsi içinde baklava- Ham ham ham- Ormana saklan-sam- Kimsen, bilsem, öpsem- Bu oyunda ebe sen... 30.05.2014

Sayışan çocuklar ebeyi öpüp öpüp uzaklara doğru dağıldılar. Ebe arkasını döndü, kimseyi görmese de gözlerini kapadı. Bir iki üç... on altıya kadar sayarken, çocuklar saklandıkları yerlere sindiler, erken davrananlar yer bile değiştirdi. Böyle mutlu ebe görmedim. Ben çocukluğumda ebe olanın incinmişliğini bilirim. Ebeyi, sayışmaya girdiği oyuncuların öpmesi, küçük bir sarılma, neleri de değiştiriyor...

Bir dakika dur, öyle mi dersin?.. İzledikçe anladım ki bu öpme oyunun içinde, ilk ebeye uyanıklık tanıma! Ebe eğer bu öpüşmeye samimiyetle yanıt verir de o kezekde (sırada) kimin hangi yöne kaçtığına dikkat etmezse yandı gitti, ebelikten epeyi bir kurtulamaz. Sonraki ebelerin böyle bir urazı yok; onlar doğrudan arkasını dönerek saymaya başlar, kimin nereye gittiğini görmez. Bu GBM'de tuhaflaştım. Ebe öpülürken, bir yandan da sağa sola bakarken, yukarı saklanacakmış gibi yapanlardan birçoğu, ebe arkasını dönünce aşağı kaçıştılar. Kimin kime uyanıklık tanınması anlamadım. Yaşam oyun içinde oyundan ibaret.

01.08.2014

Çocuklar, savaklarda topluyor, çıkarıyor, çarpıp bölüyor; sayıları kendi kendisiyle, üç kez beş kez... çarpıyor. Bir sayının kaç kez kendisiyle çarpıldığı söylenerek, sonuçta verilen sayıya ulaşan bu sayıyı bulmaları isteniyor. Sonra bu işlemleri değişik sıralamalarda soru çözümlerinde kullanıyorlar. Yeni yeni sorular uydurarak çözüyorlar. Bu işlemlerden binlerce soru ve çözüm yapılabileceğine göre, tak kişide binlerce çözüm var demek ki. "Sende bende sorun olmasından doğal ne var?" dedim kendi kendime... "Kendi yeni durumlarından korkma, başını dik tut,

yürü.” Kendi kavrayışımı canlandırmamla, yaşamın sunduğu yeni sorunlarıma başım dik yürürken yaşama sevincini yitirmiş, elgin bakışlı gözlerle karşılaştım. Ve hayır, yeri burası değil, başını eğik tut, bir çâşitlik uydurmalarına engel ol. 03.08.2014

* * *

KLAN BAŞI

Şu kişileri yoktan anlamıyorum; ömrümü onlara verdim. Ben bu topluluk için doğmuşum, tak neni bu topluluğun gücü için yaptım. Eşikleri olmayan şu şaşkın kavimler içinde, GBM nereden nereye geldi, **baylığa** (zenginliğe) bak... O aşağılık, Saha adlı kızın görünür biçimde yaşamına son vermesi, tak neni bitirdi, bir kızın adı varsa korkacaksın. Kendine önem veren biridir o; kendine ad koymakmış, pöh!

Olana bak, onca emeğimi sildi süpürdü. Başarılarımı anımsayan bile yok. Karımın somurtkan yüzü, bütünlüğünü yitirmiş, bin bir bölçek. Kızım, ipsiz sapsız bir genç olan Nanay’la kaçtı gitti. Kızım da kendine bir ad koymuştu, Güzgüneşi, o da kendini beğenmiş; kendine ad koymakmış, pöh!

Gücüm düştü, klan başı olmam elimden gitti gidecek. Bu güç için neler yaptık, ne kayalık, yüksek dağ doruklarını deşip geçtik, ne derin yarıklardan sızıp çıktık. Kolay mı geldik biz buralara, kolay mı ha!

Hele o yönetime girmek! Kapıdan girdiğimde, baktım kaldım; kılan kıcı başında tacı, sırtında kaftanı, önü açık, emme çırılçıplak. “Öp,” dediler; neyi? Eli kolu görünmüyor, neyi? Öp dediler birkez daha, usum başımdan gitti. İnsanın usu başından gidince tak nen kolaylaşıyor. Normal bir nen yapıyor gibi yaparsın tak bir neni. Öptüm, öptüğüm nen tuhaf göründü bana,

niye öyle, ne sorulur ne konuşulur, tuhaftı işte. Orada, yanında bir tabak var, içinde pis kokulu bir nen, içinde ağaç bir çubuk. “Ye, ” dediler; neyi? Bu pis kokulu neme ne, yenir bir nen değil ki bu, neyi yiyeceğim? Yanda üç tane başı kesik cesedi kanlar içinde görünce, neyi yiyeceğimi anladım. Usum başımdan gitmiş olduğu için güç olmadı. Buna karşın, yediği halde öğürenlerin başı öldürücüler eliyle bir bir kesildi. Aah, Ah! Kolay mı geldik biz buralara, kolay mı ha!

Şu özkıyım yapan kız, kendi gelmiş. Niye geldin ki? Bize hizmet eden ya hulk sağlığı bozuk ya da kimsesiz kızlardır, ya da karşı çıkmayan yoksul soykök kızları. Burada adet böyledir. Bu kızlara giz vermezsen biri girer biri çıkar. Ne yumuşcu olurlar, ne susarlar. Bir leke, bir suç, bir giz, bir korku vereceksin ki boyun eğecek; bize vermediler mi sanki. Bu kızları, benzer durumdaki erkeklerle evlendiririz. Çok sağlam evlilikleri olur. Çocukları da çok sessiz, buyruğa uyan, yumuşcu bir yapıda doğarlar, her işe yumulurlar; böyle büyür, kalabalıklaşır gideriz.

Bu kız söylemiş “Paşanın kızıyım, ” diye, kimse inanmamış, gövdesine dokunuldu diye de özkıyım yapılmaz ki? Üstelik bu kızları kaparken; “İster çocuk doğurursun, istersen doğurmazsın, ister çocuğunu emzirir, istersen emzirmezsın, ister iş yapar, istersen yapmazsın, ” deriz ve ekleriz, “İster öğrenir istersen öğrenmezsin; senin başımızın üstünde yerin var.” Eeee bilmesi lazım, bunları yapmayan başka ne yapar ki. İşten ve öğrenmekten kaçmak, pırpışlanmak için geliyorsun buraya. Bön müsün, alık mı? Şaşkın ve kavrayışsız bu işe yarar işte. Burada soran, sorgulayan kişiye, çıkarları bir olan klan uğruna gövdesini veremeyen kişiye ne gerek. Şapşal kız, kutsal nenler öğrenmeye gelmişmiş. Kutsal nenler tak yerde, yalnızca onu istiyorsan niye buraya gelirsın. Görüneni oku yeter. Şu koca acun da sana bir nenler anlatamıyorsa ben ne yapayım?..

Kutsal nenler dedim de şu betiği elime geçirmeliyim, vakti geldi. İyi ki bunu esimde usumda tutmuşum, iyi ki. İnsan bazen

nasıl davranacağını bilemiyor. Güç bendeyken ki doğrularım, güç yitirince yanlışlarım oldu. Aslında işim güç. Emme şimdi sırası, “Sizin kutsal diye öğrettikleriniz, saçma sapan, uydurma nenler demenin -işte gerçek- demenin **uçuru** Sivrilmenin şimdi sırası! Yok ettik sandıkları betiği almalıyım. Kolay mı geldik biz buralara, kolay mı ha!

O kazıda bulunan papirüslerin, buradaki **uçmağımı** (cennetimi) sarsacağını ne bileyim. Bugüne kadar öğrettiklerimizin yalan yanlış olduğunun ortaya çıkmasını güç önledim, papirüsler saltanatımızı bitirecekti neredeyse. Sanki biz yazdık, bize de böyle öğretildi, kardeşim, ne yapabiliriz ki?.. Emme keşke onları yok etmeseydim. Nerden bilebilirdim ki bir gün lazım olacağını? Neyse o sürem ortaya çıksaydı beni bitirecekti. Emme şimdi başkasını... Kolay gelmedik biz buralara...

Papirüsler... Küçük bir gömüt içinde çıkınca, kazıyı yapan Bilge kişiye vererek gizli gizli inceledik, çevirisini yaptırttık. Bazı öncesiz klanlarca usta, este tutulan nenlerin aslıydı. Ancak bizim öğretilerimizden çok başkaydı. Aslı bulununca, tak neni, bütün varlığımızı bir çırpıda yok edecekti. Papirüsleri ve çevirileri yaktık. Ahh ah! Şimdi tek silahım olacağını bilsem yakarmıydım yoktan! Yaktık sanıyorduk, nerden bileyim o açığöz Bilge kişinin yedeğini aldığını. Şimdi iyi ki bir betik biçiminde birdeylemiş diyorum. İyi ki, iki erkek kardeşi uyanık davrandılar da çeviri elime geçti. Bilge kişi ve kızı da canlarıyla ödediler, yaptıklarının bedelini. Kolay mı gelmişiz biz buralara, kolay mı ha!

İpsiz güvey Nanay da beni bilmeden bu birdeylemiş değerli betiği sakladı. Ve şimdi elimde! O olmadan kişilerin iplerini nasıl elime geçiririm? Kesinlikle, ereceler olmalı, o kuralları kimlerle yazar, kimlerle yaparım, sonraki iş. Ereceler koymalı, ödölsüz, ödöl umudu; yaptırımsız yaptırım korkusu koymalı. Güçlükler koymalıyım ki güç benim olsun. Güç usu çalıştırır nasıl olsa. Yeter ki betik elime bir gelsin.

Güçlükler koymalıyım; buralarda alıp satmadan gelen kazanç başıboş süreler veriyor kişilere. Güçlükler koymalıyım ki iletişimleri azalsın; bir uğraşı bulmalıyım derdi bitsin; ipim yoksa gündüz örmeli, gece sökmeliyim derdi de bitsin. Ağıtçıları ele geçirmeliyim, yascılarla yuğ törenlerine sızmalıyım, aldatmalıyım aslı, temeli olmayanlarla, aktörelere yok etmeliyim. Kara töreler, baskı, kara çalma, kargımın, okumun, mızrağımın ucuna... Ve gizli bir amaç, onlarda değil yalnızca bizde olsun. Haydendi emmim dayım; kökün kurusun, kötü yazım.

Benim klan başı olmamı engellemek kolay mı bakalım. Bir sorun var. Papirüsler olsaydı kesin kazanmıştım, ancak şimdi, “Sen yazdırdın, yalan,” diyecekler, “Bunlar yeni yazılmış, sen gösterişli koltuğundan düştün diye böyle yapıyorsun; uydurma,” diyecekler. İnsan neyin doğru neyin yanlış olduğunu, sonunu görmeden bilemiyor ki. Şimdi, taşıyıcı güveyden betiği alma günü. Ah papirüsler! Kolay gelmedim ben buralara...

18.04.2013

* * *

İPSİZ

Babam, klan başı! Bence kral! Buradaki bütün kadınlar onun karısı. Bunu yalnızca o kadınlar bilir. Bir de bizim gibi bilmez davrananlar. Kadınların bir değeri yoktur bu sapmış yerde. Dışarıya çıkarılmazlar. Toplum onları eğitim alıyor bilir, bir de yaşamlarının güvencede olduğunu. Şu koca acunun bütün bilimlerini yutsalar, tüm sözcükleri tutsak etseler ne olur ki, toplumda herhangi bir etkileri olmadıktan sonra. Kadınlar,

erkekler et yerken ot yerler, yetiştirdikleri otları. Acınası kızlar buraya ne umutlarla gelir kim bilir.

Babam, Bilge kişiyi, yazan çözen kişiyi öldürttü ve onu öldüren, bilge kişinin kardeşi, kendi sağ kolu Haşola'yı da öldürttü; onu öldürme nedenini bilen de. Aslında bir Bilgeyi öldürtse üstelik bunu göz göre göre de yapsa, kimse ses çıkarmazdı. Bu klan çok güçlü, varlıklı ve bütün toplum korkar bunlardan, ancak babam kanıt bırakmak istemez.

Bütün bunlar bilinir ve karşı çıkmadan buyur edilir burada. Karşı koymayız, buyruğa uyarız. Bu topluluk burada kolay yaşamak, sorumluluk almama gevşekliği, toktam verme yükünden kurtulma, kıtlıkta bile karın doyurma ve toplum içinde parmağını oynatmadan değer bulmak için bulunur.

Ben bu koşullarda büyüdüm, sanki bütün bir yertinç, bilmediğim tak yer böyleymiş gibi büyüdüm. Ta ki eşim olacak genci görene; onun, boyun eğenlere, tak kötü komutu bile koşarak sevinçle yerine getiren gençlere şaşırarak baktığını görene kadar. "Sormayan, sorgulamayan, üstelik yıllardır eğitim almış gençlere niye yaptın onu, duyunç (vicdan) yok mu sende, nasıl yapılabiliyorsun?" der demez, atladım, "İnce düşüngünün sırası değil, " dedim. Ben devreye girince, konu babama ulaşmadı, anca başının gitmesini önleyebildim. Klan başının, bana göre kralın kızı olarak birini kurtarmış oldum.

Biz de biliyoruz yalvaç osurursa din ne yapar, din osurursa rahip ne yapar, rahip osurursa takipte olanlar, ne yapar?

Üzölmek duyunçda değilse özmek neye yarar. Yörekten gelen acının dili yok ki çevirisi olsun.

Küçücük kızları yatağına alan güce sapık denir mi? İçinde duyunç olmayanı sorgularsan dokunca uygarlıkları yok eder. Git başka uygarlıkları sorgula, yoktan değilse onların sorgulamaları gelişsin, sorgulasınlar ki şu acun dönüşsün, sorgulasınlar ki değişsin de yumuş işe yarasın.

Adın öneminin olmadığı, kara kız, kıvrıcık, gök göz denilmesinin yettiği buralarda, bana Güzgüneşi denmesini beğendim. Yaprakların sarardığı, hangi yaprağın önce düştüğünün önemi olmadığı halde, düşsem mi düşmesem mi diye titreşip durduğu; tak düşüşünde yeryüzünü biraz daha çıplaklığın sardığı mezgilin güneşi. Eh! Ben bir tiginçeyim (prenseseim) kişinin değerinin olmadığı, beynimin varlığının önem içermediği yerde; adları bilinmeyen, öbür tigin ve tiginçelerin, ilk çocukların içindeki tek onaylı tiginçe.

Adımı doğru seçtim, Güzgüneşi. Tiginçeliği ile güneşin parlaklığı görülse de üzerinde; bütün ürünü, uruğu kaldıran oymuş gibi yorgun olmalı, yaprakların, yemişlerin, talkanların, göçmen kuşların ayrı düşmüşlüğünden ıhmış (çökmüş) olmalı. “Ayrı! Ayrı!” deyince usuma, ayrılmak geldi. Ben de... evet neden olmasın ben de...

Babam bana koca olarak, öldürttüğü Haşola’yı seçmişti. Ben burada tiginçe olmaktansa, babamın sağ kolu Haşola’nın karısı olup ot yiyen kadınların arasında et yemektense, dışarıda kışlağın birinde tarla işçisi olup “geh bülü bülü” diye, kendi tavuklarımı beslerim.

Yaşamını kurtardığım Nanay’a burada neler olup bittiğini, nasıl davranması gerektiğini anlattım. Ancak o gözleriyle burayı eleştirmekten geri kalmadı, bana dışarıdaki yaşamı ve güçlüklerini anlattı. Yakınlaştık gitti...

İnançsızdı, ancak bir yandan da “Böyle inanç mı olur? İnanç dediğin, yalan söylemez, adam öldürmez, tak kişinin kadın erkek klanda olan ya da olmayan, tak kişinin tokluğuna çalışır, ” diyordu. İnançsızdı, ancak “Böyle inanç mı olur? İnanç dediğin, gücü elinde bulundurup korku salmaz, baskı yapmaz, kişisel davranışlara karışmaz, tak kişiye açık ve aynı olur. Saklısı gizlisi olmaz ki başkalarının da saklısı gizlisi olmasın, ” diyordu. İnançsızdı, yalnız diyordu ki, “Böyle inanç mı olur? İnanç dediğin, gücü kişilerin gülen yüzü için ister; biz, siz yaratmadan duygu

ve düşüncelerini önemser. Tak duygu ve düşüncenin konuşulabilmesine, sorgulamaya yer açar. İnanç dediğin saygı ile başlar. Yükümlülük ile çıkarı ayırır ve kişisel çıkar adına borçlandırmaz kimseyi, ” diyordu.

Keşke dedim, keşke sen burada eğitim alsan, bu klanın başına geçsen. Ancak o, ben dinbilmezim dedi. Ve ben bir inanç klanının beyçesi, bana göre krallığın tiginçesi olarak bu dinlemesiz genci sevdim. Babamın, Haşola'yı neyin nesi ise kendisine bir betiği getirmemesi yüzünden öldürmesi ki ben buna asla inanamam, bu soğan keser gibi adam kesebilecek babama kimse yanlış yapmaz, öldürebilirler, ancak yamukluk yapamazlar. Bu ölüm sonucu, güvey adaysız kalan klan başı, bana göre kral babam, Nanay adlı bu gençle ki -ona ipsiz der- kaçmama göz yumdu. 17.06.2013

Babam denilen yek adlının gözünden kaçır mı yoktan, gece karanlığında arkamızdan bağırdı. Tanımaz mıyım onun sesini!

-Tanrı, bu Tanrı tanımazları niye yaratmış bilmem ki!

- Tanrı, bu Tanrı tanımazlara, öyle güzel bir könilik (adalet) ve dürüstlük vermiş ki inananlar bakıp utansınlar diye.

Aynı, duyabileceği sesle yanıtladım ve ayrıldık.

01.03.2014

BULANIK İŞLER

“İşte bir meşe ağacı, ” diyerek yaklaştığımda, onun bir keçi-boynuzu ağacı olduğunu görünce şaşırdım kaldım. Bu benzerlik sinirimi bozsa da söve süpüre yola devam ettim. Sırtımdaki oyulmuş ağaçtan su kabını çıkarıp bir yudum içtim. Kuruyan dudaklarım biraz olsun yumuşadı. Uçsuz bucaksız ovada var olan tek bir meşe ağacını bulana kadar, dümdüz batıya git, ağacın

yanına varınca sola dön ve dosdoğru yola devam et. Bu güneye yürü demek. Yaşamım Nanay, işim Nanay, adım Nanay...

Bir ırasız (karakter) yüzünden başıma gelene bak. Kızı, Güzgüneşi'ni sevdim ve kaçtık diye, yoktan bir yerde iş bulamıyorum. Konçlu ayakkabı da ayağımı sıkmasa olmaz. Tırnağım batacak sürem buldu. Tırnak sındısı yok, ancak çantamdaki bıçak usuma geldi. Don, çapan (ceket), göynek (fanila), ışkan, dambal, yelek, kolkap, kolça hangi giysi varsa çıkardım çantadan da bıçağı aldım. Batan tırnağı keserken terslik ya parmağımı da kestim. Ah gözünü sevdiğim sındı, senin kıymetini bilmemişim, yoktan sındısız yola çıkılır mı?

İki parmağımın arasına küçük bir ağaç bölçeği bulup koydum, bulamasam taş koyacaktım, ne kısı ya. Üstüne **uyuk** (çorap) giydim, biraz dinçlendim. Ancak çok sürem yitirdim. Şu betiği tapşırmam gerek. Ekmeğimi bu işten kazanıyorum. Sık sık bir buyum (eşya) bırakırım bir yerlere. Kalın ya da ince bağça halinde betikler, kaplar, sanki bazıları bir yaprak. Bazıları bende uzun yıllar bekler. İkinci bir emre kadar onları saklarım. Bu da kara kaftanlı iki adamın getirdiği ve yıllardır bekleyen bir betik. Gün batarken benden ayrılacak ve daha meşe ağacı görünmedi bile. İçlerinde ne var bilmem. Açmam yasak. Bıktım, bu ne olduğunu bilmediğim betik işlerinden. Besbelli bulanık işler.

Ben, ipe sapa gelmeyen, bir baltaya sap olamamış, şapşal, üstüne üstlük, kendine uğraş bulamamış dinlemesiz yalnığın tekiydim. Yine de kendimle barışık, mutlu, sanaksız başkalarına dokuncası olmayan, tek kargı dedikleri bir yalnik olarak yaşayıp gidiyordum. Buralarda sık rastlanan gezginci bakıcılara takılıyor, onların gördükleri, duydukları, olayların anlatılarıyla besleniyor, onlarla geçici arkadaşlıklar kuruyordum. Ancak ne olduysa, başka kavimleri gezer ve yaşamın anlamını ararken, yoktan yerde barınamamış bir çakır gözlüden dinlediğim bir

angemeyle ilgimi çeken ve bir elin nesi, iki elin sesi var, sözüne uyarak, kızıklanmanın da etkisiyle bir klana girdim. Önceleri sıcak ilişkiler hoşuma gitti. Sonra, sonra bir çarkın küreği olduğumu, kimlik ve kişiliğimi iyice yitirdiğimi gördüm. Bir türlü onlar gibi olamıyordum. Ne yaptım, ne ettimse olmadı. İçimdeki, dinleri yanlış bulma duygum ölmüyor, için için konuşuyordu. Dini kullanmanın, çıkara yararını bulmuş yalınkların, klanlaşmasında sakınca büyük. Bu ikiyezlülük canıma tak etti.

Emme bizim klan başının kızına vurulmuştum. O da bana, adı gibi, Güzgüneşi gibi sıcak davranıyordu. Angemelerimiz ilerledikçe onun içindeki din ve dinleme (din edilmiş rivayet) bilmezliğin benden ileri olduğunu gördüm. O benim gibi dini anlama dönüştürmeye çalışmıyor, yaşadıklarına bakıp dindarlığını din bilmezliğe, anlamazlığa çeviriyordu. Uzatmayayım, birimiz soldan geliyor, diğerimiz sağdan ortada buluşmuş, tak iki yandan olaya bakabiliyorduk.

Tak nenin sahibi olan babası, benim duruşumdan, bakışım-dan, susuşumdan, kim bilir belki de gittikçe solan tüşümden, bir nenleri kötü bulduğumun ayrımındaydı. Ona göre ipsizin teki gelmiş, doğrucu kesilmişti. “O kendi kirine baksın, ” diyordu. Bense, “Kir tak yerde fazlasıyla var, niye arayayım, ben senin gibi kir yaymıyor, toplayıp kir bağımlılığı yaratmıyorum, ” diyordum. İşte böyle, neyse yormayayım sizi.

Klan başı bilebileceğiniz gibi kızı ile evlenmeme boşuğ (izin) vermedi. Ancak kızı gönlünü bana vermişti birkez. Kızı tüm uyarılarıma rağmen benimle geldi. Bir nen değişmedi. O grupta olsaydım da kirli bir acunda idim. Şimdi de öyle. Ancak nereye gitsem, adamın soluğu üzerimde! Ülkenin tak yerinde eli var. Artık ömür boyu işsizim. Ancak bu iş gizli bir iş, anlattım ya. Kimse bunu yaptığımı bilmiyor. Karnım doyuyor, sorun yok. Betikleri verdiğim kişileri tanımıyorum, tak kezinde başka biri alıyor. Aynı kişiyi ikikez görmedim. Onlarla konuşmam da ya-

sak. Doğduğum ve bir gezginci olarak yola çıktığım kaviminden de karımla kaçtığımız günden beri uzağız. Anlayacağınız kimim kimsem yok. Ne yalan söyleyeyim tasam da yok. Karımla birbirimizin gözlerinde yıldızlı acunu bulur, tak nenin iyesi biz oluruz.

Ah işte yolun sonuna geldim. Uçurumun başı. Sarp kayalardan ineceğim, oradaki bataklık bölgede bulunan saldaki adama betiği vereceğim. Bir yük daha üzerimden kalkacak. Emme konçlu ayakkabımın içinde bir ıslaklık oluştu, vıcık, vıcık, parmağım epeyi kanadı sanırım. Bir o kadar da acıyor. Nasıl inilecek şimdi bu kayalıklar. Neyse ki yolun sonu. Tepeden sala baktım. O da ne bu adamı tanıyorum, onu tanımam için sını, oylumu yeter.. İnanılır gibi değil. Bu işlerden mi kazanmış bunca güç ve parayı. Benim işverenimmiş oysa. GBM'nin klan başı. Karımın kargış olası babası...

11.04.2013

..*

YOLUN SONU

Aksakallı, çipil gözlü, karımın babası bugün bile yaşlanmamış, tapındığı tutkusu dik duruşundan belli. Ve ben yolun sonuna geldim, üstelik de ne yolun sonu. Betiği vermemek ölüm, vermek de ölüm, biri çok yakında, diğeri şimdi.

Karımı düşündüm. Kirli işlerin içinde bir almas o. Duru ve görkemli. Ağladığını, ince dudaklarındaki titremeleri gördüm. Gözünden akan yaşları silmediğini, ağlarken yoktan ses vermediğini gördüm. Yeryüzünde yapayalnız kalsa da babasını aramadığını gördüm. Babası da onu aramadı. Borç, alacak güdüyordu besbelli. Ben biliyorum ki yerimizi bilse -ki, bence biliyor- bu adam bizi öldürmeyecek. Bunu klana anlatamaz, kızı ve klandan

birisinin kovulması ve öldürülmesi, durumu bilenlerce besbelli ona yüklenecek. Kirli yaşamına çıkar için evet diyenler, belki buna, kızın ve güveyin kan dökümüne, evet demeyecek. Ancak burada beni öldürme kolaylığını da asla kaçırmayacak.

Ah Aygır, baban seni total bırakmasaydı da öldürseydi ya... Haydendi emmim dayım; kökün kurusun, kötü yazım...

Bu GBM'nin çıbanbaşı, bu hasta bakışlı adam öldürmesin de beni, kim öldürürse öldürsün. Sürem dar, bir bütüme gelmeliyim. Ölüm düşündükçe, kan beynime akmış olmalı ki önce bir atışka bastı, peşinden soğuk terler döktüm. Gücüm kuvvetim kalmadı. Betim benzim atmış olmalı ki yüzüm soğudu, yanaklarım sarktı. Yüz kaslarım çalışmıyor, ağlama gülme yetilerini yitirdi. Usuma **gözüğü**ye (ayna) bakmak geldi. Gözüğü dedim de, her sürem yanımda taşımak durumundayım. Betiği ulaştıracağım kişi ile ıssız yerlerde ve güneşli günlerde buluştururlar beni. Konuşmam bağırmam yasak, birbirimizin sesini duymayız. Gözüğüyü güneşe tutarak ışığını belirtilen bölgeye yansıtırım, ilgili kişi beni bulur, sessizce betiği alır, döner gider.

Gözüğü bu kez kendime bakmama yaradı; tüşüm boz bulanık. En az on yaş kocamışım. Gözlerimin canı kalmamış, günler geceler geçti yollardayım, sakal bıyık kıllarım iyice zayıflamış ince tüylere dönmüş. Gözlerim küçülmüş, bir sis basmış da akı aklıktan çıkmış. Terim soğudukça, üşümüş gibi bir titreme geldi geçti. Kendimi toparlamaya çalıştım. Ben şimdi ne yapacağım? Adımı niye Nanay koydum?

Yolun sonuna geldiğinde, ereceler biter. Biten, anlamını yitirmiş ereceleri bozarak yeni kurallar yapar ve yeni yollar yaratır. Bozduğum birinci kural betiği açmak oldu. Bir işime yaramaz, olsun bu adamı böyle bir işte de gördüm ya, bütün kuralları bozabilirim. Bir sürü karmaşık yazı var, en baştaki büyük bir yazı tak ne ise fotoğrafı şöyle; DÜŞÜNGÜ TAYMAŞI. Bozduğum ikinci kural, konuşmam. Konçlu ayakkabımı çıkardım. Neredey-

se dizlerime kadar uyuk kan emmiş, kıpkızıldı. Çorabı çıkardım, kanla bacağımlı boyadım. Gözğüyü kullanmadım var gücümle bağırđım. “Kayalıkları inemiyorum, bacaklarım kan içinde, yılan soktu, sürünerek geldim. Gelin emaneti alın.” Bu arada kan içindeki bacağımlı onların göreçeğı biçimde havaya kaldırdım. Ha bu arada sesimi yapabildiğim kadar başkalaştırdım. Kaldırdığım kızılaltıklı betiğı yüzüme tutmayı da unutmadım.

Ne yapacaklarını şaşırđılar, ereceye uyarak ses vermediler. Karımın babası, havası, daha doğrusu, açıkgozlülüğü gereğı dik dursa sağlam ve egemen görünse de yaşı epeyi vardı. Salcının geleceğı belliydi, tabii tahminim tutarsa. Salcı atkısını başına doladı, ben de atkımlı başıma doladım. Anca alışverişe belsemli (gayretli) anıkdık. Geldi betiğı aldı, kokmuş kuyruklu ölüsü gibi kan kokusunu duymuşçasına uzaklaştı. Ben de geri döndüm, önlem için sürünerek uzaklaştım.

15.04.2013

..*

DÖNÜŞ

Karımın babasının tini kayalıkları tırmanırđa sürünerek git-tiğimi görsün diye, ağzımdan çıkan, sürünerek geldim yalanını doğru kıldım ve bir süre emekler gibi süründüm. Elimde, betik karşılığında verilen çil çil paraların bulunduğı keseyi sımsıkı tutuyordum.

Bir öyküyü oluştururken, yaşadığım yaşamı mı yoksa düş-lediklerimi mi anlatıyorum bilmiyorum. Belki de yaşadığım yaşam düşlediğim yaşamdır kim bilir. Eğer böyle ise iş kolay. Başıma gelen gelecek olan ve başıma gelmesi gereken bu du-rumda şöyle gelişmeli:

Betiği verdiğim uçurumun dibinde olan bataklık, denize akan hızlı bir ırmağa açılıyor. Bu ırmak, köpüre köpüre, güm-bürdeyerek dökülen, atılğan bir çağlayandan geliyor. Bataklık ve ırmağın karşı yanı balta girmemiş **tokay**larla (orman) kaplı. Ben yoktan geçmedim o yakaya. Görüntüsü yere inmiş kapkara bir gökyüzü sonsuzluğunda koyu, dalgalı bir deniz gibi görünüyor.

İşte o ormanda orangutanlar, kurtlar, aslanlar ve nice yabanıl kuyruklular yaşıyor. Söylenen bu. Peki kan kokusu sevdasına kayalıkları kim tırmanır, kim uzaklara üşenip erinmeden yol alır, ben kurtları seçtim...

Ovanın özeğine, meşe ağacına geldiğimde bir grup yolcunun ayak seslerini duydum, arkama baktığımda, iki söz edecek yolcuları değil, iki ısırıkta beni bölük bölcek edecek hırsız kaskır; kıyacı, acımasız kaskır ve daha arkasında yıkım getiren kötülük aşığı al kurttan oluşan kurt sürülerini gördüm. Derin bir soluğu kesik kesik birkaçkezde aldım. "Sakin ol, ne korkuya kapıl ne öfkeye, " dedim kendime. Ya gerçekten yaşadığım yaşam düşlediğim yaşam ise; bu görüntüye bir çarpı atarak yok ettim. Nanay, iyi ki adımı Nanay koymuşum.

"Hey! Öykü bu öykü, " dedim kendime, belki de öykü uydu-ruyor olmalıyım. Bu bölümü çıkarmalıyım, yoksa burada biter bu iş. Benim yapacaklarım var. Bu kurtların gelişi bölümünü ölmekten kurtulmak için çıkarmalıyım, çıkarıyorum, çı-kar-dım! Bu benim yaşamım; ne onu bitireyim ne de sizi üzeyim. Baktım görüntü yok, o yok olunca korku da kayboldu. Nanay...

Birdenbire, bu kirli işlerden kurtulmak usuma düştü. Najsılsa bana iş vermeyenler, güzel eşime güzel işler öneriyorlardı. Anladım ki babası olacak görgüsüz, benim yoksul olmamı istiyor, ancak kızının iş bulmasına engel olmuyordu. Eşim de belki sevdiği adamı kurtarmak belki de sevdiği için çalışmak istiyordu. Şimdiye kadar buna evet dememe nedenimi sorguladım durdum. Babasının bizi kovması sonucu oluşan karmaşa

içinde bir direnim geliştirmiştim. Oysa bu kavimde çok kadın çalışıyordu. Birden bütüme geldim, eşim çalışacak, ben ev işleri, aşküz, alışveriş yapacaktım. Neden olmasın? Kim demiş erkek bu işleri yapamaz diye, bal gibi yapabilir. Giderken bir şişe de uçmag kokusu aldım mı tamam.

Eve girdiğimde elimde uçmag kokusu şişesini sallıyordum. Beni gördüğünden çok, bu kokuya sevindi.

-Uçmağı bulmuş gibisin.

-Evet.

Burcu kokusundan derin bir soluk çekti. Yavaş yavaş bir ohh, çekerek bıraktı.

16 .04. 2013

..*

ORANGUTAN ÜZGÜN BANA SIRITIYOR

İşte böyle, yedek betiği aldım, bu kızıl örtüsü de simgesi oldu hani betiğin. Kızıl betiği aldım, kızıl betiği verdim. Hey yavrum! Tüsü olmasa sanki değer yitirecek. Bir kutunun içine koydum betiği, kıyidan toplattığım muzları da kutunun üzerine doldurdum. Bu kadar basit, klan başı olanlar bu muz için buralara kadar mezigil mezigil gelir.

Salımız sazlıklar arasından ilerliyor. Sağ yanımız, muz ağaçlarının, daha birçok ağacın bulunduğu bir kıyı, sol yaka keskin kayalıklarla çıkılan bir düzlük. Benim acınası güvey Nanay, epeyi kendini ve kızımı geçindirecek altını aldı. Nasıl da sesini değiştiriyor kavuk. Bu işi sana ben verdim züppe. İşsizlik yaratıklarımıza işi biz veririz; bilmeseler de...

Bu sağ yanımda kalan bereketli tokay, ağzınızı sulandırmasın sakın. Tekin değildir orası. Giden gelmez, aramaya giden de

dönmez. Dar ırmaktan, yılan kavisi çize çize ilerliyoruz. İnce bir salımız var, ben durgun, iç erinçliği içindeyim, yıllar önce güveye koruması için verilmesini sağladığım betiğe sağ salim kavuşmuşum. Kürekler çekiliyor, kısa süre sonra gemimizdeyiz. Gemiyi koya çekip atlara geçeriz ve sür... GBM'deyiz. Salımız kayalık yakanın taş fırlatma tehlikelerinden uzak; bereketli, tekinsiz, bir bataklık, bir sık ağaçlardan oluşan ormana yakın ilerliyor.

Yedek betik bende artık! Bu acunda olmam gereken yerde bulunuyorum, doğru yerde. Şu yeryüzünde tapımız bir töre uygulayıcısı oyuncu değil miyiz? Peki, aktöre uygulayıcı oyuncular görünüşde gözyaşı dökerken ya da kahkah gülerken, aktöre uygulayıcısı oyuncu olduklarını anımsarlar mı? Bilseler ağlatmakta ya da güldürmekte başarılı olabilirler mi yoktan? Biz de dünya görünüşünde bir töre oyuncusu olduğumuzu biliyor muyuz? Yertinç işlerini güçlük çekmeden başarmak için, iyi bir töre uygulayıcısı oyuncu olmak gerektiğini unutmamız gerekmiyor mu? Görnüşte tak rol doğru dağıtılmamış olabilir, ancak benimki doğru. Çok başarılıyım.

Birdenbire önümdeki betik-muz kutusuna bir çift el uzandı, baktım kıvılcı çalan kahverengi tüyleri, güneş ışığında portakal tüsünde parlayan bir orangutan. Kızıl saçları alnının iki yanından dökülerek yüzünü çerçevelemiş, sarkık boyunlu, basık burunlu, öne doğru çıkık ağızlı, kalın dudaklı, küçük kulaklı, bu orangutan bana üzgün üzgün sırtıyor. Anlamadım ne oluyor? Emme kutuya tutundum hışımla, o da güç almak için sandala bastı, kaşla göz arasında bir çılgılık, bir bağırışma, su sesi, dalga sesi, kürek sesi, yaprakların hışırtısı ve biz derenin içindeyiz. Tokayın yamaçlarına tırmanan orangutan sık ağaçlarda kayboldu. Tak sürem betik, mektup, buyum alır veririz, yoktan böyle bir nen başımıza gelmedi. Yalnızca ormanın derinliklerine gitmeyiz, o kadar. Kıyıda muz bile toplarız emme yoktan orangutan

saldırısına uğramamıştık. Aptal kuyruklu, kuyruğu var mıydı bunun, seni kişi benzeri seni, seni bir elime geçirsem...

Sudan çıktık ormana, biraz koştuk emme ne olası sıklaştı ağaçlar, orangutan çoktan gözden kayboldu. Tekinsizlik korkusu, sıcak terler dökmemize neden oldu. Yaşamım boyunca tek yenilim bu oldu. Bir orangutan, aptal kuyruklu, kuyruklu muydu bu, bu kuyruklulara ne oluyor böyle, kim öğretiyor, kim çevirtiyor bu dolapları bunlara?..

Koskoca GBM klan başı olan ben yenildim. Saldan iner, görkemli bir biçimde dönerdim. Ya şimdi, içimdeki boşluğu bir ben biliyorum. Ancak bu yenilgiden kimsenin bilgisi olmayacak. Bu betik benim kapsama alanımda. Büyük merkezin bilgisi dışında bir olay! Yalnızca Haşola ile ben onun öyküsünü biliyorduk, onu da öbür yana gönderdim. Bu betik, kazıdan çıktığı günden bu yana, bu orman gibi, bu orangutan gibi, bu dere gibi tekinsiz. Ne sürem el atsam altından bunaltıcı nemeler çıkıyor. Ya ben, ya da bu betik kargışlı...

22.06.2013

* * *

UÇAN YILANLAR

Ormanda ürperti içinde ilerliyoruz. Sık sık olan depremler eski yolların kapanmasına, yeni yolların açılmasına neden olmuş. Tak defasında yeni yolları bulmak, bir bulmacadan çıkışa ulaşmak gibi olsa da ikinci bir depreme kadar dinçiz.

Ormanda ürperti içinde ilerliyoruz. Buralarda cinler (abası), işiler (periler) koca ayak da denilen yetiler, uçan yılanlar bilinmez nemeler değilse de ürpertimiz sürüyor. Alanlarına basma yeter, desek de görmek bile ürpertiyor.

Ormanda ürperti içinde ilerliyoruz, savaşçılarımız bizimle, atlarımız güçlü. Kutsal huş ağaçları ormanında, kutman açan kutsal bir çağlayan var. Çocuğu olmayan hakan eşi hatunumuzun bu kaynakta yıkanması gerek, huş ağaçları altında; ak boz at postunda oturup, Tanrı Ülgen'e yakarması gerek; ormana yünü kesilmemiş, sütü sağılmamış, yüke vurulmamış, bir uduk salması gerek ki çocuğu olsun, yağış vereceksin ki yağış alsın. Kaynaktan çıkan su uzun yılan kıvrımı, devine devine akan bir dere ile huş ağacı ormanı içinden göksuya akıyor. Ve biz yılan kıvrımı yoldan dönüyoruz. Kraliçemiz yıkandı, artık çocuğu olacak.

Ormanda ürperti içinde ilerliyoruz, orangutanlar, şebekler, daldan dala, kurbağa başlı ejderha yerden yere sıçırıyor. Kocaman kanatlı ala bula yeşil kuşlar kocaman erkeksi sesleriyle havayı yırtıyor. Kanatlı karacanın geçişi ürpertimizi azaltıyor, onu görmek ömrü uzatır. Evimize sağ varacağımız umuduyla bir dinçlik dinginlik geçiyor yüreğimizden...

Ormanda ürperti içinde bile ilerleyemiyoruz. Sıra sıra, dik, direk gibi varlıklar, karşımızda duruyorlar. Sanki bir nava başlamış gibi yavaştan sağa sola kıvrılıyorlar. Daha hızlı, daha hızlı, derken, hoplamaya zıplamaya başlıyorlar, dalga geçiyor, gülünce alıyorlar. Tak yanda sıçrayan biçimden biçime giren sünen varlıklar. Uzuyorlar kısalıyorlar, gövdelerinden uzantılar çıkarıyorlar, el, kol bacak kafa üretiyorlar şişmanlıyor, zayıflıyorlar, ilerlememize yol vermiyorlar. Atlar ne yapacaklarını şaşırıp kırıptılar. Hanım kraliçenin arabası aynı yerde, düğüm atar gibi dolandı durdu. Sünüyor bu varlıklar, onlar da gövdelerine düğüm atıyor sonra yine yeni bir biçime giriyorlar. Kurtçuk gibi ilerleyenleri, kanat çıkarıp uçanları var. Gösteri yapa yapa çevremizi sarıyorlar. Kimi takoz olup arabanın tekerlerinin önüne yatıyor, kimi atların boğazına gövdelerinden düğüm atıyor, kimi ayaklarına bağ oluyor. Savaşçıların kılıçları ikiye bölüyor, iki varlık çıkıyor ve kayradan büyümeye şişmeye başlıyorlar. Kay-

radan kol ve bacaklar üretilip yürüyorlar. Savaşçılardan birinin boynuna bir kırbaç gibi döne döne sarıldı biri, yağlı bir kayış gibi sıktı, savaşçı çırpınıyor. Atın ikisi yerde yatıyor. “Vıcık vıcık,” diye sesler çıkarıyorlar. Lastik ağacı gibi kokuyorlar. Ölü gibi davranıp birden kalkıyorlar. Tapımız darmadağın, arabanın tak yerinde süne süne oynuyorlar, sırtımızda omzumuzda bacamızda yapışmış gibi kalıyorlar.

Gökten, daldan kızıl bir bağça düştü. Kızıl bir atkı açıldı, bir betik! Kızılda ne varsa, lastik varlıkların canları azaldı, hareketleri yavaşladı, kaçmaya başladılar, sis gibi dumanlar dağıldı, kokmuş hayvan ölüsü kokusuna benzer bir koku yayıldı çevreye. Henüz ölmemiş savaşçılarımız kıpırdamaya başladı, atlar canlandı, baygın hanım kraliçemiz ayıldı.

Toparlandık, kızıl örtü, betik ve ağaç sandığı alarak ağır ağır ilerledik. Saraya vardığımızda derin bir ohh, çektik. Kanatlı karacayı (ceylanı) görmeseydik, yürek atışımızdan ölecektik.

Ben, Han babamın ölen hanım kraliçesinden olan oğlu tigin İlteber olarak, durumu anlattım. Kral Han babam Gök Tanrı sizi korumuş dedi. Kızıl tüsü gören sünen varlıkların kaçtığını anlattım. Gök Tanrı’ya istinaden, ayyıldızlı gök tüslü bayrağımızı, bundan sonra kızıl yapıyoruz, korunmak için Kıvılcım Tanrısı Od Ana’nın tüsünü kullanacağız dedi. Kızıl atkıya sarılı betiği uzattım. Derledi, topladı düzeltti. “Eski uygarlıkların yazıları, simgeli biçimler, kutsanmış damgalar, tak biri **taglanmış** (mühür) bir geçittir ve kökleri o uygarlıktan gelmiş olanlar geçebilir, geçecek kişiyi bu damgalar seçer,” dedi. Bulunak (adres) neresi diye baktı. “Bir klan adı,” dedi. Betik üzerindeki adrese baktı, “Bir ev adresi,” dedi. Başını kaldırdı, şöyle bir düşündü. “Bu eve bırakılacak, klana değil,” dedi.

22.06.2013

ŞAPIRT

Haşola öldü, keşke ölmez olaydı. Klan başının sağ kolu oldum. Keşke olmaz olaydım. GBM'de önemli göreve geldim, gelmez olaydım, Kanan adını almaz olaydım. Yaşamaz olaydım.

Papirüsleri yakmak üzere giden Şapırt'a eşlik etmek için toplantıdan çıktım. Şapırt'ın elinden, yazılı olanları aldım, daha önceden ayıklayarak ayırdığım boşları vererek, "Bunları yakıyoruz," dedim. Burada bir üstün boyunduruğuna giriş tamdır, denilen yapılır ve susulur. Suçta, kişiyi dirliksiz eden yakalanma korkusudur. Bilirlerse, kol kırılır yen içinde kalır, suçun tadına doyum olmaz. Biz de bunu bilir, bunu kullanırız, yoksa din bize hizmet etmez. Eğitimi dışarıda ara, GBM'deki öldü. Burada dini sorulara yanıtlar aranırken, suça kılıf aranmaktadır. Onun için suçlarımdan ötürü kendimi yakımlı görmek durumundayım; usluca, olan tak işi yapmak gibi...

Suskun, özürlü kıza, kısa süre önce verdiğim boşları alıp doluları verdim, boşları da şu alık kapıcı Şapırt'a verdim ve yaktığını kesin görmek için başında bekledim. 17.06.2013

Toplantıya geri döndüm. Klan başı, "Bu saf, essiz-ussuz Şapırt'ı ağıla gitsin," dedi. Açtım ağzımı, "Siz onun dalga geçmek için konan adına bakmayın, adının "şapırt" sözcüğünün anlam kaymasıyla ispiyoncu, gammaz, ağzında söz tutmaz olarak kullanılmasına aldanmayın, ivedilik, tezlik anlamına, aslına bakın. O aşküz yerken şapırdatmaktan başka ses vermez," diyecek oldum. Ağzımdan bir sözcük çıkamadan susturdu beni.

"Şimdi ağıla, öldür onu. Esli uslu birinin doğruyu söylemeyeceğini, ekleme çıkarma yapabileceğini, evirip çevirip, anlamı değiştirebileceğini toplum bilir emme essiz ussuz birinin bu işleri beceremeyeceğini tap diye doğruyu söyleyeceğini de bütün toplum bilir. Ya da söylediği usunda tutsak olandır ki o da tap tapları söylemesinden bigiyi işlemediğinden bellidir. Ağıla onu.

Ve tap yarına kadar, bir şapırt daha bul. Doğuştan sağır ve dilsiz olmasını unutma, hadi bakalım.”

Öldürmek için ayrıldım odadan. Öldüreceğim onu; gönüllü öldürseydim eğer, senin papirüsleri yaktığının bilinmemesi için değil, benim boşlarla dolu papirüsleri değiştirdiğimin bilinmemesi için öldürürdüm; kadak türü yalnik; başparmağın kökündeki kalın kadak, bu kezeklerde nasır dedikleri kadak. Attığı tak adımda can yakan ölü kadak... 06.08.2014

Çabucak yerine yeni bir dilsiz, söz getirip götüren, Şapırt bulacakmışım. Oldu kağanım. Üstelik de doğuştan suskun olacakmış. Evet başbuğum. Üstelik de saf olacakmış. Komutunuz başım üzere Tanhu, Han, Yabgu, İlteber, saygıdeğer sözü geçenim, ömür biçenim.

Bire ulan, lan, loyn; tahtın, otağın, tuğun, davulun, sorgucun bol da olsa olan oldu, yalan dolanı aslında boldu deyip, ölüsüne susacağım, öldüren Tanrı'lara bir aygır kurban salacağım klan başı. Boyun eğdiğim; kör de de, oyayım birinin gözlerini; çolak de kırayım kolunu, topal de keseyim bacağını. Kesmek, evet kesmek!

Kesmek deyince, evet buldum. Kes, sol elinin belirten parmağını kes, saçını kes, sakalını kes, başka nesini kesebilirim, hareketlerine ve yaşamına dokunca vermeyecek başka neresini kesebilirim. Neyse burnuna bir halka takar tüm **baykayı** (dikkat) dağıtırım.

16.08.2014

ELLER YUKARI

Kanan, “Hadi gel Şapırt, gidiyoruz,” dedi. Ölüme gidiyorum. Alaş diye fısıldayacak bir sevenim olmadan ölüme gidiyorum “Çak çak çak çakşı baa!” yapacağım bir dost bulamadan ölüme gidiyorum. İnsan niye anlar ölüme gittiğini bilmiyorum. Yavaştan bir kapı açıldı, biraz önce papirüsleri değiştiren suskun güzel, “Alaş, é diye fısıldadı bana; “Alaş,” dedim ona. Tanrı’lar Tanrı’sı ölümüm çok yakın olmalı. Sıtarasız, marsık karası yüzülü, **yılık** (çarpık) omuzlu bana, ömrümde ilk defa “Alaş,” diyen biri oldu, yaşamdaki son isteğim gerçekleşti. “Alaş: Güç seninle olsun, sağlık seninle yok sağlık olmaz, dayanıklılık seninle olsun,” demek istedi. Hani bu kız konuşmuyordu. Ölü adayları ile konuşuyor demek ki. Eh ben de konuşurdum, ölü adayıyla...

Ölüme gidiyorum. Çak çak çakşı baa, gözü görmez acun, yüz­süz yeryüzü. Benden yana sorun yok. Ne dediysen yaptım. Çatışmadım sustum. Tak işe koştum. Düzseler düzüldüm, sövseler sövüldüm, döv­seler dövüldüm. Daha ne diyeyim. Ne karşı koydum ne de sorun ettim. Tanrı’lar önüme ne çıkardıysa olur dedim. Tanrı’nın önüne çıkardığıyla savaşınlara baktım kaldım, Tanrı ile savaşırlar sandım. “Tanrı seni böyle yaratmış dediler,” kandım. Şu Kanan adlı kancar türün adı bende olmalıymış. Baştan sona aldandım. Benden yana sorun yok dünya. Çak çak çakşı baa!

Benim gibi sazan bir çocuk nasıl yetiştirilirdi? Benden adam olur muydu? Üstelik bön bir çocuk olup, üstelik mısmıl ana babaya düşmedin mi, **gongaz** (salyangoz) ol daha iyi; yoktan olmazsa kötülük gördün mü kabuğuna saklanırsın. Ben de saklandım gongaz gibi, saklanmadım değil; ellerimle yeri geldi ağzımı, yeri geldi, kulağımı, yeri geldi gözlerimi kapadım da yaranamadım.

Babam anamı öldürürken; “Seni sarıakreple öldürmeliydim,” dediği de babamı sarıakrep, yürüyen ölümle öldürmeyi becerdiydim. İşe yaradığım tek olay bu oldu. Başka da bir işe yaramadım.

29.10.2014

Üstelik sıtarasız olup, üstelik hımbıl bir ana babaya düştün mü, çıktığın delikten geri dön, çıktıysan gerisin geri gir o deliğe, bir daha da çıkma, çürü orda, yaşama gelmeden öl, geber gitsin. Yaşayıp da öldüğünde bir işe mi yaramış olacaksın. Ah! Şimdiki, ölürkenki kavrayışım olsaydı. Nerde bende o anlık. Bir dakika dur orda, bir işe daha yaradım sanırım. Şu pap pap neydi, papirüs, papirüslerin değişmesini, boşların yakılıp, asallarının kalmasını, dünya bana borçlu, üstelik de benim gibi birine. Oh be! Acunlular bana borçlusunuz. Bir yakarışı nom etmedim mi? Hadi bakalım eller yukarı...

05.08.2014

Kanan beni öldürmek yerine, saçımı kesti, sakalımı kesti. Sol elimin belirten parmağını kesti. Ne yapmaya çalıştığını kestiremedim. Çükümü de keser korkuma, elimle çükümü kapattım, bir işe yaradı da sanki yarasa ne olur ki, anlık çalışmayınca... Amaaan organ işte, kulağımı kesse onu sakınacağım; ası gelmeye yeyim, ters düşmeye yeyim, yine de işememe yarıyor işte.

Kanan sakalım kesilince gördüğü, çenem ve yanaklarımdaki benlere pek sevindi. Ağzımın kenarındaki, pos bıyıklarımın örttüğü yara izi ortaya çıkınca katlandı sevinci. “Sıncık kafan, sübek burnunla uyum içinde oldular, ” dedi. Tanrı’lar bu işi destekliyor dedi. Tanrı’larla alıp veremedikleri ne bilmiyorum emme adımı birdenbire, Şork yaptılar.

Kanan, beni Aygır’a tanıttı, “Adı Şork (Aygır güldü, Şork adı gülünç olmalı.), ” gönüllü geldi; bir kesme işinde çalışırken sol

elinin başparmağını kesmiş. Yoktan bir sürem Şapırt halimin gözlerine bakmamış olan Aygır, Şork halimin de gözlerine bakmadı. Usu esi, kesik parmağımdaydı. Gözünü dikmiş ona bakıyordu. Korktum, GBM'deki tak kişiye belirti koymak için sol elinin belirten parmağını kesmesinden korktum. Seni alık Şapırt, şimdi de sazan Şork oldun, bön bön düşünüyorsun. “Yoktan öyle nen mi olur? dedim kendi kendime; aslında tak neni kendi kendime derim ya ben. Neyse; dedim emme en ufak bir boyunduruğa uymama yanlışımda, **aza** (ceza) olarak, sol elin belirten parmakları kesilmeye başlandı. Yakında tak kişiyi eksik parmakla görürsen şaşma Şork. Sen doyum almayı bilmezsin emme baştakilerin doyum yolları başka başka...

16.08.2014

Ben Şork; hani, kasırğa değil ya deyip de Banaz yelinde çok kalırsın da darmadağın, karmakarışık olursun da angıt kalırsın ya, işte ben tap öyleydim. **Ançıp** (ama) Şork adını aldım ve yaşamım değişti, Aygır bana değer verir oldu. Tersliğe bak; Şork, “Arızalı, değersiz, bozuk, kullanılamaz, ” demek için sövgüde kullanılır, ben Şork olalı değerim arttı. Öyle ki altınlar, gümüşler veriyor bana onları götürüp bir kuyuya atıyorum, üzerine biraz da toprak. Başiboş yolkı gibi, dağ bayır dolaşıyorum, kişi yanında konuşmam emme yalnız kendi kendime isem fısıltıyla konuşurum. Bir de ölüme giden birini görürsem “Alaş, ” diyeceğim. Şu suskun güzel, ben ölüme giderken “Alaş, ” dedi. Onu seviyorum. Bir gün klan başı Aygır ölünce altın kuyusunu bu kıza günışığı gibi güzel kıza göstereceğim.

..*

ÖYLE BİR KELİME...

Tak neni bilerek isteyerek yaptım, ancak bu görev, kargış olası bu görev, yapmazsam, yaptığım tak nenin boşa gideceği bu görev. Ahh! bu görevi almaz olaydım, bu yaşama gelmez olaydım. Kanan adını almaz olaydım.

Ah Aygır ah! Başına taş düşeydi de baban olan baba benzetisi, total bırakmak yerine seni öldüreydi de yollarımız kesişmeyeydi ya...

Elime bir kese altın tutuşturdu. Bu yörenin en başarılı ozanı-na gideceğim. Klanlarda ortak bir koşuk olacak, köyler kentler, klanlar bunu söyleyecek. Bizim klanın ezgisi yarışmayı geçecek, bu sorun çözülmüş, kaç kese altına bilmem. Sorun, bu koşuk nasıl yazılacak? Güzel yazılacağı kesin, tak yazdığı, koşuk, ağıt, matal, dilden dile dolaşan büyük bir ozana gidiyorum.

Tanhu dedikleri ozana ulaştım. Bu kay, küy, sagu, koşuk, nava, ezgi, adı tak ne ise tak yerde söylenecek. Sakın ha halka güven verecek, coşku yaratacak bir ezgi olmayacak. Kimse bu manıdan güç almaya kalkmayacak. Öyletarlada, bağda, göğeride söylenme isteği yaratmayacak, savaşçılar onu söyleyerek kuvvet bulmayacak. Kadınlar, mutlu olup bulaşık yıkarken, aşküz yaparken falan söylemeyecek, cirit oyunlarını ve yayık su gibi büyük alandaki yarışçıları seyredenler, kazanma sevinciyle onu söyleme isteği duymayacak. Ancak çok güzel olacak.

Bir kapı, bir odaya açılan bir kapı, bir baş uzanıyor, yalnızca bir baş, saydam bir yüz bize bakıyor; dümdüz kaşlar altında, yanlara dümdüz uzanan iri, karamsı gözler ve derin bilge bakışlar, göz göze geliyorum. Gözler, gözlerimi de alarak uzaklaşıyor...

Sakın ha, ozan Tanhu “Çıktık, kurtulduk gibi ataklık, atılganlık ve umut verecek sözcükler kullanılmayacak. Çıkma, diyebilirsin, karşı yakada çıkılmamasını gerektiren bir gücün varlığını vurgular. Korkma, diyebilirsin, karşı yakada korkul-

masını düşündürecek bir erkin varlığını belirtmiş olursun. Tak kullandığın söz öyle olacak ki karşıda bir canavarın, kuvvetin varlığını anımsatarak, saygıda kusur edilmemesini, bulaşılmasını sağlayacak. Sorgulamayan, eleştirmeyen, boyun eğen, uyuşmuş bir topluluk gerek bize, biz onları korur, kollarız. Korumazsak bir nedeni vardır.

Bir nen daha, ozan Tanhu, koşuk ve nava sana ait olmayacak emme bu bir kese altın sana ait. Sagu ya da koşuk bizim klana ait olacak, bu ezginin doğum günü tak yıl kutlanacak ve bizim klan adımız sürekli vurgulanacak, inancımızla toplum bilgilendirilerek, inancımız, bütün halkın inancı haline getirilecek. Bunu da kimse bilmeyecek. Bu ezgi bittikten sonra klana kendin getireceksin.”

...

Acınası ünlü ozan, ezgisini klanagetirdi, çok beğenildi. Evine gitmek için ayrıldı. Kışlağına varmak üzereyken iki atlı eliyle yaşamına son verildi. Öldürenlerden biri bendim. Klan başının sağ kolu, olmaz olaydım, Kanan adını almaz olaydım.

Bu işler böyle, siz önemsiyor musunuz bilmiyorum emme buralarda koşuk ve sagu çok önemli bir övünçtür. Ya birine söylerse, yalnik zayıf varlık, bir gün övüneceği tutar, biz arkada kanıt bırakmayız, bu ülkenin ezgisini, navasını, sagusunu, ağıtını bile, kay, küy tak ne varsa biz yazdık, biz yaptık diyeceğiz. Hay yazmaz olaydık.

17.06.2013

..*

İÇİM DİNÇ

Ozanlık yeteneğimi kullanıyorum; doğuştan gelen, Tanrı vergisi. Yalnik tininin derinliklerinden gelen itkiyle yazıyorum. Bugünlerin duygularını, düşüncelerini, dilden dile dolaşacak, iz belgesine kazınacak biçimde yazıyorum. Yalniklar kendi hulkalarında bir yanardağa dönüşecek patlamalarını benim ılık duygu akışlarımla, yavaş yavaş boşaltıyorlar. Ağıtlarımla ağlıyorlar, sagularımla coşuyorlar, kay ve küylerimle sakın sakın yaşıyorlar. Onun için Tanrı ozanları gönderiyor yeryüzüne.

Emme şu acunda Tanrı'ya elgin, yalığa elgin nice erke sahip olanlar var ki hulkumuzun derinliklerinden gelen Tanrı gönderisi sanatımıza, yazınımıza, sagu ve ağıtlarımıza yön veriyorlar. Bu öyle bir duruma geldi ki yazılanları kimin yazdığının getirdiği övüncünü bile elimizden alıyorlar. Yazdığımız için para veriyor gibi görünüyor ancak yazan kendileriymiş gibi sunuyor. Ve klan başı gibi sahte yazarlar için övünç günleri düzenleniyor. İşin kötü yanı yalanı bilmeyen yok, konuşmayan çok. Bu asalsız yazma tutkusu nereye varacak dersiniz, hele hele bunu dillendirmeyenlerin çokluğunda? Bu gidişle birgün ölmüş alplerin ağzından yazılmaya da başlar ha...

İçim acıyor, sıkıntı içindeyim. Ben o kayları, saguları nasıl yazar, nasıl nava ile kaynaştırırım. Yurt övüncünü, güvenini, coşkusunu nasıl da verirdim. Ezgilerdeki o güzelim sözler, tınılarındaki doğanın alkışı, urunması; çalışma isteğini, üretkenliği artırır, hulk gücü verir. Bir ezginin, bir türkünün ve sözlerinin akışı; gücü, cüreti, uyanıklılığı etkiler. İster mayıştıtır, ister coşturur, isterse de koşturur.

İçim acıyor, bir ülkenin uyuklamasında, istem dışı da olsa, yazdıklarımla pay sahibiyim. Ve bunu bana yaptıran klanı tanıyor, öldürülmemin yakın olduğunu biliyorum.

Emme kızım Saydam'la konuştum, o ne yapacağını biliyor. Ben Tanhu babasının da içi dinç.

Ve söylenmesi gereken başka bir sagu yazdım, onu da Derin Bilimler Merkezine verdim. Us es açıcı bir kay, yır, mutlu edici, özgüven verici! Gönül gücünü düzeltmeye çalışan bütün toplum söylemeye başlasın. Kavrayış gücü ve erkeyi ayakta tuttuğu gibi anlayışı artırır. Coşku vericidir, sıkıntılı bir işe başlamadan önce söylenilsin, güç verici özelliğiyle işleri kolaylaştırır, **toykut** (tadinç, zevk) alırsınız. Yakarış gibi güçlendirici! İçim dinç.

19.06.2013

..*

BİLGE BAKIŞLAR...

Bu son gelen kız, sıska emme saydam tenli, bir o kadar da kişinin içini titreten, istediğim gibi, inanılmaz bir güzellik. Dalgalı saçlarla çerçevelenmiş bir tablo. Dümdüz kaşlar altında, yanlara dümdüz uzanan iri, iri kara gözler. Buradaki yoktan bir kızda olmayan bilge bakışlar. Bir heykeltıraş elinden çıkmış burun altında, giysi tüsünün vurduğu morumsu küçük etli dudaklar. İnce uzun servi gibi yeni yetme bir gövde. Şu kız, yalnızca bu kız, bir tane de bana düşse bir tane. Boğa klan başı, Aygır'dan düşer mi dersiniz!

Ancak bu kızı ben görmüş gibiyim. Tanıdık bu kız. Nereden, kim?.. Ey yüce tin, anımsat bana, bu kız kim?

Tap bu kızı görmek peşindeyim. Anımsamam için görmem gerek emme gördükçe kaç buradan git diyorum; emme gördükçe tutuluyorum, kal burada diyorum. Yok hayır kaç, kaç. Bana

sevgili olamayacağına göre, klan başına doyut olma, kaç. Ancak onu görmeden duramıyorum, kal, kal.

Kim bu kız eslemem, anımsamam için kalması gerek. Gözleri, bu gözler güneş Tanrı'ya ait değil, bu gözler, görünmez elin sahibi yüce tinin gözleri. Kim bu kız? Ey yüce tin, anımsat, kim bu kız?..

Odaya açılan bir kapı, bir baş uzanıyor, saydam bir yüz. Bize bakıyor, dümdüz kaşlar altında, yanlara dümdüz uzanan iri kara gözler ve bilge bakışlar... Şairin kızı!..

Babasız bıraktığım, bilge bakışlı kız. Babanı öldürmek durumundaydım. Burada güven kazanmanın yolu, tak pisliği yapmaktır. Üstelik de sevinçle yapmaktır. Bilge bakışlı şairin kızı! Burada tak neni bilmek için en iğrenç işlere bulaşmak gerektir. Eyyüce tinin bütün güzellikleri esirgemeyip bir de bilge bakışlar verdiği, babasız kız, burayı yıkmak için tüm kötülüklerine ortak olmak, bütün bilgiyi toplamak gerektir.

Bu kızda bir nen daha var, boynundaki takı kıpırdıyor. Yanından geçerken, takını içeri koy, diyorum.

20.06.2013

* * *

GÜLÜMSEME GEÇMİYOR DUDAKLARINDAN

Ben klan başının karısı, Maya; adımı bir kendim bilirim. Tak kişiye göre kraliçe. Buradaki tak kadın, kocamın karısı! Bunu bir bu kadınlar bilir bir de bilmezden gelen biz. Burada kadınlar eşiyle Aygır'ı kıyaslar olmalı... Elimden gelse yoktan bir kızı eğitimsiz bırakmazdım. "Aygır'ın kadınları eğitimsiz bırakma isteği, dişil sömürden başka bir amaca yönelik değil, " demeli kadınlar; "Bilime, sanata, **toyberke** (spor), kamlığa girmeden

kişioğlu ilerlemez, ” diyerek, geri kalmışlığı yönetme kolaylığı değil onun aradığı.

Tak kişinin hanım kraliçe bildiği ben, klan başının yeni gelen kızlara saldırmaması için soğutma aracıyım; yanımda, soyköküne değer verir gibi yatar, bana dokunduğu sürem bilirim ki yeni bir kız gelmiştir ve ona olan isteği ile bana dokunur. Çabucak atlamayacak kıza ki kız kaçmasın ya da canına kıymasın ve tabii ki konuşmasın. Bugün de bir kız gelmiş olmalı. Kızı yarın göreceğim. Usulleri anlatacak, tapınağı tanıtacağım.

Sinekler nasıl üzerinde yüzlerce sinek ölüsü varken, gelir ölümüne ağının üzerine konar; nasıl “Sinekler üşüşmüş bana kalmıyor, ” sanır da ölür gider. Buraya da tak gün, kavminin kültürünü öldürmek üzere, yeni yalınk kişiler gelir. En çok kişi sürüsüne sahip klan güçlü olandır. Kelle sayısı aradığı için dışarıda karşılaştığı en değersize bile büyük önem verir. Acınası, biraz da toyluktan bilgisiz kişi; bilirmiş tak işi sanır ve tak kişiden önemliymiş sanısına kapılır. Kendini beğenme, çalım, yönetmeye kalkma, gözdağı, dedikodu alıp başını gider. Ta ki buraya düşüp çıkamamayı görene kadar... Aygır, toplumun töresizliğinden ve bilgisizliğinden yanadır. Ağızlarına bir parmak bal, kulaklarına bir tatlı söz, onları kandırmaya yetsin ister.

Nitelik yerine nicelik öne çıkarsa güçlü olan, çoğunluğu bön bırakmaya devam edecektir. Onun derdi din ve dinleme baskısıyla kolayca varsıl olmaktır.

Ancak güçlüler için durum başkadır. Bilenleri öldürmek, seçkinleri susturmak ister. Sinekler konuşur, “vizz, vizz, vızın...” onlar yayar övgümüzü, kim daha çok sinek getirecek ağının üzerine, yarışılar bile. Tak ne kadar aktörelere olan soydan, boydan, eğitilmiş kavimden oy çıkmasa da Aygır’a sinekler toptan buyur verirler, karşılıksız; aygırlar başka, sinekler başka bilirler. Onların tasarısı arılara ve karıncalara benzemez. “Nerde çalgı, orda kalgi, ” sanırlar burayı. “Caba olsun, karın doysun, ”

derler. “Sorumluluk almam, elle gelen düğün bayram,” derken; iş işten geçtiğinde, dışarıda bir baltaya sap olamayacaklarını anlamışlardır artık. Diyeceğim buradan giden de olmaz. Aygır, nasıl yönetirse yönetsin, ölene kadar başımızda klan başıdır, bilesiniz. Söyleyeyim de söylemedi demeyesiniz.

* * *

DEĞME KİŞİNİN BİLDİĞİ

- Söylemesine söyle de yazar değme kişinin bildiği şeyleri akıl verir gibi yazmalı mı?

-Yazar olarak ne yapmamı istiyorsun? Anlattığı, söylediği bu... Yazar, anlatılanı, okuyucu ne der, aygırlar ne der, din sömürücüsü ne der, başkalarının kültürünü hem de o kültürden topladığı dinleme ile yok eden ne der diye yazı ile, anlatılan ile oynamalı mı, kırıp kırıp kutsuz (uğursuz) bırakmak için kullanmalı mı? Bırak nasıl anlatıyorsa öyle kalsın. Esi usu tutsak olan bilmezse kaçan Kutu (uğuru) bilir...

Biliyor musun, tak nen sende bitiyor. “Bak görmüyor musun, seni nasıl sömürüp yok ediyor,” söylemiyle başlar tüm sömürüler ve sömürülmeler. Din avcıları, başkalarının dinsiz olduğu söylemiyle başlar din avına.

Gözüye bakmak gibidir yaşam. Gözgüde sana bakan sen; sana senin kadar uzaklıktadır. Sen sana senin kadar, ben bana benim kadar, dediğimiz gözgüdür yaşam; bildiğin yakadaki sen ile bilmediğin yakadaki seni, senleri bir tut. Sen ben; sana bana tinselde aynıyız. Gözgüde gördüğün seni gösterir, öbür kişiler senleri gösteren gözgüdür. Düşersen sömürenin eline yalnızca gözü yer değiştirir, böylece ne kendini ne kendin olan diğerini görmez olursun.

-Demeli sen yazıksızsın (günahsız).

-Yazıksız ile ne yapacaksın?

-Doğrusun. Bütün, sende, bende, bizde, birde saklı. Senler benler, bizler olup bire katılmak. Derin Bilimler Merkezi Kut Araştırmaları Bölümü, nasıl giderim oraya?..

29.11.2015

..*

MAYA

Ben klan başının karısı, Maya; adımı bir kendim bilirim. Bildiklerimi söyleyeyim de söylemedi demeyesiniz.

Gizli bilimler merkezi mi?

Az bile düşünmez

Tam çor (dert) olmuştur.

Düşünmeyi öğrenmek yerine

Düşünce verenlere işi bırakmış,

Cabaya konmuştur.

Açıklık ne söz

Tak bir nenin üstü örtülmüş

Ne gerçek, ne değil kaybolmuştur.

Dinleme (din) kardeşliğiyle örgütlenip

Kan gövdeyi götürür olmuştur.

Sakal, bıyık, giysiyle, dışıyla uğraşıp,

Bilim, fen, sanat ve toyberkde (sporda)

Gerilere düşmek ne demek,

Ölüm döşğine düşmüştür.

Düşünceyi başkası verince

Elin ağzıyla konuşur

*Belene konmayı uyanıklık sanıp
Havasından geçilmez olmuştur.
Boyun eğmiştir,
Söylemedi demeyin,
Boyunduruğa girmiş,
Çoktan köle olmuştur.*

08.09.2014

Nerde o eski günler; bozkırın yerden esen yellerinde, kurumuş çörtlüklerin hışırdayarak, yuvarlana yuvarlana toplayıp getirdiği gizlerden anlayış kazandığımız günler?.. Nerde o akarsuların navalı şırıltılarıyla kulaklarıma tatlı bir ninni fısıldadığı bayrı (kadim) günler?..

Nerde o buradaki klan benzeri yerlerin Oğuz Kam'dan bu yana değerli kamlardan bilgi toplamış yaşlı kurulları, birikimli kocalardan olan, yaşam deneyimi çok aksacli, aksakalli kadın ve erkek yaşlıları; uzlaştırmacı, uyumlaştırmacı, yaşlı kurulları nerde?.. Varsa yoksa ben ben, dinleme uydurup denetimde kullanmak da, ben ben için. Bu Aygır'ın baş olduğu klanda, bir olayı anlayamadan, o olayın kurşun tüsü göklerden getirdiği gizi bulamadan gündem değişir, değiştirilir. Nerde o, takla tapın bir olduğu günler

Bu bayrı günlerde, çocukluğumuzda, üzerlik toplamaya gittiğimizde, göğüs göğüse iki aygır boğuşması gördük mü bize aylarca yıllarca yetecek bir düşümüz olurdu.

Toktamı doğmadan verilmiş bir okun, birdenbire yaydan fırlayışı gibidir aygır kışnemeleri! Kışnemesiyle de çevik bir biçimde arka toynakları üzerinde göğe yükselişleri ve ön toynaklarıyla da birbirini tırmalayışları! Yine yine şahlanıp, uçacak gibi, başı göğe degecek gibi geriye kaykılarak, yükselip yükselip ön toynaklarıyla göğü dövüşleri! Yelelerini, söz geçmez, ası yellerde çam dallarının salınışı gibi, savur savur savuruşu ve birbirine,

göge, boşluğa çifte atışları öyle güçlü ki gücüne bu kutlu savaşı armağan eden gökler yetişsin.

Yeter ki, sürüye ongun bir baş vermek için soylu yarışlara yol veren gökler, bu yarışı ölümsüz bitirsin.

Hele aygırın biri başını diğerinin dizlerinin arasına sokarak, tüm gövdesiyle itip; onu “Otur oturduğun yerde,” diyerek, düşürmeye çalışması ve birdenbire bu soylu savaşa son vermeleri yok mu? Başları, kazanmış olmanın dikliğinde geri geri gidişleri ne şaşırtıcı. Öbür aygır ve kısrakların, tayların bütün sürünün sessizlik içinde toynaklarından yerin özeğine çakılmış gibi duruşları; saf tutmuş olanların, “Benimki mi uzaklaşan?” diye yüreği durmak üzere, çıt çıkarmadan bekleyişleri arasında, aygırların birdenbire ileriden hızla koşarak, göğüs göğüse yeniden çarpışmaları, öyle güçlü ki! Gücüne bu kutlu savaşı armağan eden gökler yetişsin.

Yeter ki, sürüye ongun bir baş vermek için soylu yarışlara yol veren gökler, bu yarışı ölümsüz bitirsin.

Göksel bir ışığın bir ak, bir kara aygıra geçişi, kişneme sesleriyle göge yükselip gezip gezip yine gelişi, sürünün üzerine geçip yürek atışlarını dinleyişi seyre değerdi. Soylu aygırların, soylu liderlik için bağır bağıra vuruşup çifte atışlarında, artı imi hangi yana konulursa, o yanda beliren bu göksel ışık, umudun ışığıydı ellem. Aygırların geçmeyen öfkesiyle birbirini dişlemeleri ve kapışmaları sonunda; yeni savaşçının eskiyi yenip, tozların içine devirmesiyle göksel ışığın kazanan aygıra bir aba gibi yerleşmesi dingin bozkırda akan bir duygu seliydi... Bu öyle güçlü bir duygu seli ki! Gücüne bu kutlu savaşı armağan eden gökler yetişsin.

Yeter ki, sürüye ongun bir baş vermek için soylu yarışlara yol veren gökler, bu yarışı ölümsüz bitirsin.

Nerde o eski günler, hey gidi bayrı günler?.. Ya şimdi nasıl da büyük olay çabucak küçülüyor. Yerini yeni ve başka olaylar alıyor, sanki aygır olmuş da sürüye baş olma yarışı yapıyorlar,

toptan yeni gündem savaşı kazanacak biçimde tasarlanmış, birinin elinde pusat diğerinde yok. Bunlar o büyük olayı itip, daha da küçülterek unutulup gitmesine, düşlerimizi aydınlatan ışığın sönmesine neden oluyor. İşte buradaki durum bu! Buradaki aygır aynı aygır; şiş karınlı, marsık karası, yalnik azmanı. Ancak sürekli gündem değiştiriyor, tak gün bir olay, parmağı kesilen biri ve bize bir **sıklat** (bunaltıcı) basıyor. Hulkumuz daralıyor. Bu bunaltıcı durum sonucu gelsin anlak, tin ve gövde hastalıkları; gelsin, üzünc, usanç, bozunç, utanç, ilenç ne varsa. Gitsin sevinç, erinç, kıvanç, övünç, tadınç ne varsa ve gitsin güvenç, gönenç, direnç... Gitsin dayanç...

11.10.2014

Aygır'ı kıskanmıyor muyum diye düşünmüyorsunuz sanırım; kıskanmak için sevmek, sevmek için bağlanma gerek. Bağlanma gibi kutsal bir duygudan uzak olan bu adamı sevmem, dolayısıyla kıskanmam olası değil. Bu konudaki düşüncesi, klan başı gibi, organı ile sıkışmış olanlardan değilim. Ancak buradayım, bir görevim olmalı besbelli, belki **penk** (virgül, ötür), evet evet penk, penki doğru yere koyup anlamı değiştirmek ve sonra **pavas** (çeki, nokta, tük), pavas koyuldu mu, artık başka nenler söylemek gerek; yoksa Tanrı'lar beni buraya yerleştirmezdi, değil mi?

Ancak bu kız, diğerlerine benzemiyor. Diğerleri gibi açlıktan, bilgisizlikten gelmemiş, besbelli. Bu kız tak neni biliyor, bu kız yaşlı bir öze sahip. Ne yüzü asık, ne öç var gözlerinde. Duru mu duru, dingin mi dingin, saydam bir yüz. Bu kız ne et güzeli ne de ot. Ya o gözleri!.. Bir nen var bunda, içinden bir nen yayılıyor. Bir nava, üzüntülü mü üzüntülü, bir betik, dünyanın bütün bilgilerini içeren bir betik, bir sagu, derin bilinmeze götüren bir sagu. Bu kızı alıp içime yerleştirmek, korumak, tinimde, karın boşluğumda saklamak, hatta doğurmak istiyorum. Kaçıp yok olan kızımın yerine koymak istiyorum. Saklayamayacağıma,

doğuramayacağıma göre kaçmasını istiyorum, kaç yavrum kaç çocuğum. Ancak kocam akşam benimle yattı, bu kızı biliyor. Kaçıramam, kaçamaz, kaçartılamaz.

Ona yeni giysiler veriyorum, soyunuyor, yıkanıyor. Ovv! Tanrım, üçgen! Bu kavmi bilirim, kendilerine belirti, erkeklerin sol poposu üzerinde tepesi yukarda, kızların sağ poposu üzerinde tepesi aşağıda, çıkmayan üçgen dövme. Bu soy sanatçı doğmuştur. Sagu gibi duygu doludur, onlar gibi seven yoktur. Emme bir o kadar da onurlarına düşkündür Troyalılarla Akhaların karışımı gibidirler. Kızlarının, oğullarının başına bir nen gelse Tamu'da da olsa peşini bırakmazlar. Bu kız ölüm elçisi. Eski giysilerini bıraktığı yerden alıyorum. Bir takı var aralarında; küçük, nakışlı bir kutucuk. Ses çıkarmadan yavaşça açıyorum, açmıyorum, hızla kapatıyorum. Kız banyodan çıkıyor. Giyiniyor, yeryüzündeki bilinen tak nene sahip bu kız gerçek, yavru bir tiginçenin soyluluğunu taşıyor. Yoktan banyodan çıkan kişilerin, yüzünden geçen gülümseme geçmiyor bu kızın dudaklarından.

Bu saydam kız, sorumluluk almış, ardasına-urzasına odaklanmış kişilerin tutkulu bakışlarına sahip, bilge bakışlı kız. Onu odasında bırakıyorum. "Çıkarken takını içine koy, " diyorum.

21.06.2013

* * *

BELGİLERİ OKUMAYA BAŞLARSAN GÖRMEYE DE BAŞLARSIN

Başkalarının çığlıkları ile başlar çığlıklarım. Ve ben diziyi baştan alırım. İyileşmeyen derin yaraların acılarını duyar ve büzüş büzüş kalan pörtlemiş izleri görürüm. Bitmeyen süreme

binmiş sümüksü en boy genişlik yapışkan bir biçimde uzar, uzar; uzayarak, bazen belime doğru meme olup akar gider. Yürek atışlarım hızlanır, **solunçsuz** (hava) kalan varlığım ağzımdan kaçıp gidecek gibi olur...

Uykusuzluk hastalığına yakalandım, bir bu eksikti, dedim önce! Uykusuzluktan, ölümsüz uyku, kötülük görmez de ben ne olacağım? Emme mutluyum. Artık çığlıklı ve çığlıksız ortalıkta olan biteni beklemeyi, dinlemeyi görev bilir oldum. Gece gündüz olanları, duruşları, bakışları, gelen gidenleri, dinleyip izlerim. Adımların sıklığı, yere basış ağırlığı ya da yeğnilliğini dinleyerek tak kişinin yürek atışını ve kim olduğunu söyleyebilirim. Soluk alış verişteki darlık, genişlik, incelik, sıklık seyrekliği dinleyerek üzüntünüzün derecesini, derinliğini; karabasani izleyen mi yaşayan mı olduğunu katman katman bilirim. Gövde eğiminizden hangi tasarının içinde olduğunuzu, göz kısıklığından hangi düşünceye yöneldiğinizi anlarım. Ya gözden yayılan ışık neler söyler neler... **Oyu** (düşünce) gövdenin gereksinimleri kullanır. Bir seçme yapılsa oylar klan başı Aygır'a gider ancak özleri klan başını sevmiyor...

Bu kız tek kişilik odada kalıyor. İnce uzun servi gibi, sıska, şeffaf tenli bir kız, saydam mı saydam bir yeni yetme. Haşola öldükten sonra onun yerine geçen genç adam, Kanan onu koruyor. Kutsayıcı Aygır'ın karısı da ona değer veriyor. Duydum, kıza sessizce, "Takını içeri koy," dediler. Bunun önemi yakında ortaya çıkar. Takısı içeride olduğu halde, yanından geçerken "Takını içeri koy," diyorum.

Çok az kişi tek kişilik odalarda kalır. Şu kendini **sinmerden** (zincir) sarkan tag gibi asarak yaşamına son veren Saha kız da tek kişilik odada kalıyordu. Bu kızların yüzünde önemli olduklarını belirten bir belgi var. Belgileri okumaya başlarsan görmeye de başlarsın. Adı gibi Saydam olan bu kız önemli işler başaracak. Su, solunç, toprak ve alevdeki, izlek ve kanıtları nasıl okursun da görünmez görünür olur. Nasıl yel ve bulutun varlığındaki iz

ve imleri okursun da görünmez olanın varlığını bilirsın ve bunu henüz gözü ve gönlü kapalı olup, okuyamayana anlatamazsın. Ahan da yazıyorum, biliyorum ki bu kız önemli işler yapacak...

Beni de özel bir odaya aldılar, bana da önem veriyorlar, belli ki benden bekledikleri çok önemli bir görev var.

17.10. 2013

..*

YÜRÜYEN ÖLÜM

Bir yıl bile aç kalabilen, karanlığın bekçisi sarıakrep, yürüyen ölüm. Bizim buralarda yaygındır bu tür ölüm. Onun için bütün toplum kendisini az çok, yürüyen ölüme (akrebe) sokturur ve aşılır, bağışıklık kazanır. Artık kendisini akrep (kıvrık ağı) soksa da etkilenmeyecektir. Bu kıvrık ağı yalnızca bu yörede yaşar, yabancı birini sokarsa kısa bir süremde öldürür. Bu kıvrık ağıyı gören tak kişinin ilk işi “sokar bu loyn” diye bağırmaktır...

Babamı, ozanı öldüren Gizli Bilimler Merkezi. Bu merkez ile yapılan tak işlem bir gizdir, konuşulamaz, gizli adı oradan gelir. Hani kol kopar yen içinde kalır ya! İşte öyle. Demeli onların yalanları dağlar aşar, bizim doğrularımız düz ovada şaşar. Ancak babam, başına gelecekleri bildiği için, giz kuralını bozdu, olayı bana anlattı, aslında tak kişi bilir ki kiminle ilişki kursalar, onun ölüm ilanı verilmiştir.

Burada yaşayanlar, Gizli Bilimler Merkezini yoktan sevmez aslında, ancak onlar tak nasılsa güçlüdürler. Yalılık kişiyi **kuyruklu** (yılık) gibi görürlerse, doyut verirler, yok korkak bulurlarsa gözdağı verirler. Açgözlü olduğuna toktam verirlerse ilgi, sevgi, saygı gösterir, yetki verirler. Bu kadarla kalsa iyi, kız ve erkek çocuklarını kaptırırsan artık senin değildir, bu da gözbağı

olsa gerektir. Buraya nasıl oluyorsa kendiliğinden gelen gençler olur, bir nen kapmaya gelirler, ölümüne klanın savaşıcı olurlar. Bütün bunlara, yalan dolan dümen içinde olduklarını bilse de sevmese de kötü demez bu yörede yaşayanlar, birileri güçlü olmalıdır. Büyük bilimsel işler yapmak için büyük varlıklılar gerektir, töre budur. Bilirler, yine de birileri büyük olmalıdır.

Ah babam, canım babam, Tanhu babam, tak yuğ töreninin ağıtını/sagusunu düzen babam, ezgilerin, türkülerin sözlerini dizen babam, sözlere güç verip, koşuklar yazan, piyesler oynatan babam. Sevilen, sayılan, sırtımı dayadığım dağ gibi adam. Benden istediklerin için buradayım, özüm, sözüm, soyum babam. Ozan babam, saydamlığı önemseydiği için bana Saydam adını koyan babam.

Gün geldi... Kapı gıcirtısı...

Sonsuz sessizlikte, sinek vızıltısı ne hoştur. Nasıl bir uyumlu sestir o. "Yalnız değilsin vızzz, bak ben buradayım vızzzzn." Ölümün ötesinden ölümsüzlüğü haber verir, konuşur ya sinek, o dili anlayana. Düz gittiğini, döndüğünü, tok mu, aç mı, sakın mi öfkeli mi, saldırıda mı olduğunu anlatır ya o dili anlayana... vızzz...

Kapı gıcirtısı, sinek vızıltısı, yaşamın son anlarının fısıltısı, sessiz, dingin, uzamsal...

Bağırımıyorum, sarılmaya katılıyorum, şaşırıyor. "Ne azgın kız bu böyle mi?" diyor, başını çekip, görmek istercesine bakıyor. Özlemi sona erip kızına kavuştuğunda, sarılmadan önce, tutup şöyle bir bakan babayı anımsatıyor, babamı emme değil, babam yaşımda, emme değil. Göremiyor. Yine sarılıyor. Beni, henüz ergen bile olmayan beni yaşlandırarak, gençleşmek istiyor. Kendini genç kılmak için gençliğimi benden, gövdemden çekiyor.

Haydi! Yürüyen ölüm, takıdan, küçük kutucuğundan çık, çık ve yürü sarı kızım, şah damarına, -Ben mi tırnaklarımı geçiriyorum, boynuna, ne azgın kız bu böyle.- diye düşünüyor

olmalı. Hızlı, aşırı bir titreme, yüksek ataş ve üşüme halinde, klan başı titriyor. Hızlı, **eğrin**(fena), ıhmış ve yorgun yaşam titriyor.

21.06.2013

* * *

SİNSİ KÖRPE

Bir nen daha söyleyeyim sana küçük körpe, şork yapıp getirdikleri şapırt var ya benim kapıcı, o benim kardaşım, anladın mı karındaşım. O beni tanımaz küçüktü. Ben onu yüzündeki benlerden, ağız kıyısındaki yara izinden bildim. Şapırt'ı, Şork yapıp getirdiklerinde ölüm buyruğunu yinelemedim. Kanan da beni kandırdığını sandı. Onu çocukken en son gördüğümde ikimiz de bön bön, ağzımız kaya kovukları gibi açık, gözlerimiz belermiş, bağırان babamızı seyrediyorduk. Babam bağırıyordu: Seni bağı başı açık, yakalar mıyım seni... Anam bağırıyordu: Türk kadınlarında sanat eseri gibi giyimler görmüşsün diye, giydirdin giyimbilmez köyümden getirip beni. Onlar soğuk yer kişileri giyinmesinler de ne yapsınlar. Ya ben? Burası, yüksek serin yer diye olur dedim demesine de ya şimdi alaf alıyorum, alevler içinde yalım yalım yanıyorum, ter basıyor tak yanıımı.

Babam ekliyordu: Öyle mi, giyimi Türklerden almışım öyle mi, kızlarını alamadığımdandır, atla bile yakalayamadığımdandır. Soğuk yerde giyinmesinler de ne yapsınlarmışss... giyim bana yakışmıyor demiyor da giyinmezken daha da yakışksız ya, Türk kadınları gibi olmuşss da olabilmişss de...

Anam ekliyordu, Ben bir nen mi dedim Türk kadınlarına, saç köklerim boncuk boncuk, koynum top top ter, dedim...

Babam; top top ter ha! Al sana, top top yuvarlan, diye diye

tekmeledi. Anam yar dediğimiz uçuruma doğru, sessiz bir ip yumağı gibi yuvarlandı.

Benim anlak, Türk ve Türk kadını sözcüğünü ince ince yazmış ki yaşamımda tap o sözcüğü aradı, avladı, okudu, imrendi, ilendi. Türk takıntımın nereden geldiğini bildin mi şimdi, anladın mı, Türk kızı.

21.06.2013

Anladın mı şimdi, neden sağ kol kökümde bozkurt, gökkurt; sol kol kökümde çift başlı kartal dövmesi var ha! Beni gömmek için yıkayan kişi; sırtımdaki kanatlı, tek boynuzlu tulpar, konuşan at, Türkleri göğe taşıyan at ile gözgöze gelince ne şaşacak!.. Ne dersin?.. Ne dersin bu dövmelerin yükselmemdeki payına ve kötüye kullanmamdan sonraki ilenç oklarını üzerime salışına...

05.03.2015

..*

AYGIR

Bir nen daha; anam yardan düşerken “aygır” diye inledi. Ve ben yamaçtan inerken, aygır diye inleyen bu sesi yine yine duydum. Niye aygır diye inlemişti ki? Bu yüzden bana aygır adını takdıklarını duysam da bilsem de sustum. Bu söz neye ermek için, hangi erekle söylenir, çözmeden de bak öldüm. Gün oldu, kötü sözdü; gün oldu güçtü; gün oldu sürü başı, gün oldu en büyük kutsal yağıştı; gün oldu azgın erkekti. Oldu oldu da ben bulamadım ne olduğunu, anladın mı şimdi, aygır sözüne neden sustuğumu...

Dağların ortasındaki o gizemli penk, bizden başka yalnız görmeyen o küçücük verimli penk, yemyeşil göğerti, sulak alan

ve oradaki o kocaman dağın yamacında uçurumla biten o güzel düzlük ve o derin yar, orada bizi besleyen irili ufaklı eti güzel kuşlar; nelere tanık olmuşlar biliyor musun; tadından yenmez çıtır kız? Biz doğmadan önce, “Ne gerek var, ” diye yardan atılan kız bebeklere... Kızları değersiz mi gördün yoksa kız! Yaa, yakaladım seni körpe pisi, küçük çetük (kedi yavrusu). Peki, babamın babasının, “Çok kişiyi beslemez burası, ” diye yardan attığı cılız erkek çocuklara ne dersin? Çok kişiyi beslemez, deyip, çok yiyen erkek çocukları tutup, az yiyen cılız çocukları öldürmek, ne peki, ben bunu hala çözmuş değilim, sen çözebilir misin, pıtırıcık pati?..

Tak neyse, sor da konuşsun tanıklar, ışıldayan ışıldak kız, sor da konuşsunlar... Neyse duyuyorum ne dediğini. De, de, söyle. Ben de çok dedim. Keşke babam beni de yardan atsaydı da topal bırakmasaydı; de, de, ben de dedim, üstelik de çokça... Dedim demesine de ölürken düzeltiyorum. Keşke babam beni de yardan atsaydı da bunca Türk’ü öldürmeseydim de şu deprem olmasaydı da Türklerin yardımına gerek kalmasaydı da... Aa-aah! Neler saçmalıyorum ben, anladın mı kız; ben anlamadım, ne depremi, ne yardımı. Görüyorsun konu nerden nereye vardı. Keşke babam beni de yardan atsaydı da bu kadar duyuncsuzluğu, bu kadar kötülüğü yapmasaydım, diyecektim...

25.10.2014

Şaşırdın değil mi, şaşmış enik, kedi eniği. Anamı babam öldürdüğünde ben şaşmadım mı sanıyorsun? Anam yardan yuvarlanırken, düşerken “Aaygır!..” diye bağırdığında o yardan atılan bebeklerin de “Aygır” diye bağırmış olabileceklerini düşünmedim mi sanıyorsun, kendimi düşlerimde yardan atılmış, “Aygır” diye bağıırken bulmadım mı sanıyorsun. Sariakreple anamı öldürmeyi düşlemiş babamdan bu düşü çalıp da onu, babamı sariakreple öldürme düşünüyordum mı sanıyorsun.

Üstelik, sen sanmaktan başka ne bilirsin ki dünkü günün körpesi, yarınki günün gözdesi, sen ne bilirsin ki; bu günün, ne yaptığını bilmeyeni ha!.. Usu döndüren başı söndüren... Yoksa kız sen de “sokar bu o” ile sariakreple... Ha!

10.12.2014

Benim atalarım çocukları yardan atarken, Türkler ölülerine ağıt yakıyordu, nasıl kıskanmam onların bu varsıllığını; söylesene, buğday dudaklı kız. Geceleyin, gökyüzünde, Türklerin Tanrı'larına doğru giden yolda, samanyolundaki ekincinin yıldızlar arasına döke saça gittiği, yıldız gibi parlayan başak saçlı kız, toprak ananın, çiftçilerin koruyucusu Diykan Ana'nın **cengiz** (güçlü, yılmaz) soyun kızı; söyle ki şu gören gözlerle, kör yaşamımda birkezcik ağlayayım... Ağlayayım ki acısın bana yalnızkoğlu, acısın yaradılmış tüm tinliler, acısın ak şıptırlı su, acısın yaldızlı gökkubbe, boz toprak, yeşil yaprak, kül tülü dağların ayazı, kayaların yeşil yosunu acısın, acısın bana, kuru kepez, ıslak çamur, kekre balçık. Yalnızlığımda, tek başıma yola çıktığımda, arkamdan beni izleyen, tak an yakalanacağım korkusu yaşatan, ödümü patlatamadığı, koparamadığı için peşimi yoktan bırakmayıp, korkularımı yenileyip duran umacı, acısın. Yol azdıran, beni tanıdık birinin sesiyle çağırıp duran, dönüp bakmamak için çırpındığım, dönüp bakarsam beni kayalıklardan aşağı atacağını bildiğim, Karaçay, Balkarlı olan, Azmiç (cadı) acısın. Kötü tinli neme, üç damgalı Öcü, acısın, üç seslemlili Congalazım(vampir), Karakoncolos (hayalet) acısın. Morogut acısın. Uykumda üzerime çöküp soluk aldırmayan, dilimi tutultan, kıpraştırmayan, ter bastıran, karabasan Hıbılık(korkutucu) acısın. Diri diri kişi yutan Tepegöz acısın...

25.10.2014

Kız ben şimdi, yalnızken hert diye korkutan hortlak mı olacağım? Yaşarken kötülük edenler, başkalarının ağız tadını kaçıranlar, arabozucu ve dedikoducu, geçimsiz kişilerin ölünce hortlayacağına inanılır ya. Hortlak çoğunlukla yaşlı kimselerden olur ya. Gömüldüğü gece ya mezarından kalkar yaşayan ölü olur ya da Türklere göre eğer kişi savaşta değil de yaşlılıktan, işe yaramamazlıktan ölürse onun Gök Tanrı eliyle Uçmağ'a alınmayacağına, inanılırdı ya. İşte bu yüzden Türkler son kişisine kadar, kanının son damlasına kadar savaşır ve yararlıya çalışır ya. Artık göç izni çıktı size, yaşadınız kız yine. Karadan karaya yeryüzüne, yalılık olma kültürünü ve erdemi yaymak için görev çıktı da yaşlı bilge olarak ölene de Uçmag açıldı da değişti bu düşünceniz, bak dinler nasıl da değişiyor, iyi okumak gerek iyi, kız ben ne yapayım sence ha, hortlak mı olayım, Tamu'da mı yaşayayım?.. Uçmag umudum olacak değil ya de mi?

28.12.2014

..*

DIRLIKSİZ OLDUĞUN NEN, KENDİNDEKİ İYİLEŞTİRME ALANINDIR

Dirliksiz olduğun nen, kendindeki iyileştirme alanındır, yüreği ufak ufak atan sarı kuş. Başkasının kendisine karışmasından dirliksiz olup yalılıklardan kaçan dedem ve başkası karışmasın diye kaçmayı devam ettiren babam, kendilerinde düzeltmeleri gereken alanın, başkasına karışmama, olduğunu bulamadı. Anama ve onun yaptığı işe biçim verip, sonra niye bu biçim deyip, tak gün somsaklar dururdu da gene bulamadı, kendisinin kendi dışındakilere karıştığını bulamadı da yalılık görmek istemedi karışıyorlar diye...

Ya ben, duygulu olan, acıyan tak kişinin için için beni suçladığını ve gizil gizil yaşamıma karıştığını düşünüp de öldürmedim mi onca kişiyi, kesmedim mi onca parmağı? Niye dersin, şıpır şıpır su şırıltısı kız, niye; bulamadım diye. Kendimdeki iyileşme alanımın, duygulu ve duyunçlu olmak olduğunu bulamadım ve düzeltemedim kendimi... Dirliksiz olduğun nen, kendindeki iyileştirme alanındır. Ben bunu bilir bunu söylerim. Denenmiştir, bilesin; deneyseldir bu sonuç sırça kız. Kötü tinin uğradığı tak yere girdim de öğrendim bunu; çıtır bebe.

Oradan kaçtığım da, yayık suya kadar yürüdüm. Sallarlar gelip, sübek, sımkıç, beşik, ağaç çanak, kaşık, tas, sındı, mih, sacayak, senek, dobuç, daha nice değişim için, kurganlar, höyükler bölgesindeki **dübek** başında toplanan kalabalığa karıştım. O sırada dübek taşında üç adam keşkeklik buğday dövüyordu, **sokuların** (dübek tokmağı) biri iniyor biri kalkıyordu da biri diğerine değmiyordu. Adamlar dört oldu, beş oldu, altı oldu da sokulardan gelen uyumlu ses değişse de sokular yine birbirine değmedi. Biri dübek çukuruna vuruyor sonra öbür sokulara sürem tanımak için dübek kenarına bir tık bırakıyor; o yukarı göğe yükselirken, bir diğeri dübek çukuruna, buğdaylara dalıyor, eziyor, karıştırıyor ve çıkışta dübek kenarına o da gereği sayıda tık bırakıyor; o göğe yükselirken bir diğeri buğdaylara dalıyor. Sokular birbirine değmeden, bir nava tutturmuş, buğdayı dövüyor, buğdaylar **biyleyerek** (dansederek) horur gibi dönüyordu, tak sokunun sokuluşunda yükselen buğdaylar, soku çıkışında dibe iniyor ve birbirine, “Yaşam sizi dövmüyorsa, iniş çıkışlar olmuyorsa değişim dönüşüm gerçekleşmez varlığınızın da bir anlamı olmaz; dayan dayan,” diye fısıldıyordu. Dübekte sokular önce dam dum, dam dum derken soku sayısı arttıkça dam bıdı, dam bıdı, sayı daha da arttıkça, dam bıdı dam bıdı dım; dam bıdı dam bıdı dım... diye diye bir sıklık düzeni oluşturdular da öbür yalniklar bir tören izler gibi bunu ağzı açık izlediler. Yalniklar mı,

yoksa sokular mı ya da buğdaylar mı kolbas oynuyordu, demeli bilmem de ben anladım ki şu yeryüzünde sıraya koyabildikten sonra yapılamayacak nen yoktur. Çizgi mi, düzlem mi, sin mi yoktan değişmez?

25.10.2014

Ve ben, yayık sudan gelen sallardan birine takılıp gittim. İlk kez gördüğüm gömgök yayık su bir tabak ve gömgök gökyüzü bir kabak olarak aralarında kısıp kaldığımda, Manas Alp'den kaçan Yolay Alp korkusu az kalırdı, benimkinin yanında ki, Yolay Alp, “yada” taşını suya atıverdi de tak yeri bir sis kapladı da Yolay Alp nasıl kaçtı kurtuldu. Yağmur yağdıran, sis bastıran o Türk taşı bizde yok ki biraz Alp olalım. Kapana kısılmış geme gibi bir köşeye büzülüp iri gözlerle dolayım baktım durdum.

25.11.2014

..*

BÜKREKİN GÜZEL SESİNİ DUYUNCA KAÇAN KÖTÜ SANGAL

Gidiş o gidiş, bir daha dönmeme sözümle, çıplak yaşayan kavimler arasında yaşadım. Biz eşeğe bile sarkarken, onları çıplak güzel kızlar, yakışıklı delikanlılar arasında, hoştunu dikmiş organını eline almış, gezer sanırsınız öyle mi? Öyle değil işte. Tak nenleri açıkta emme sağlam bir aktörelere var. Demek ki sapıklık, başımızın içine konanda, beynimizde, düşünceyle beslenen bir elgin; ya da bağrımızda yaşayan, çektiğimiz soluklara karışmış kötü soluklardan beslenen bir elgin; belki de daha ana karnındayken başlayan ana baba sesinden gelen sevecenlik yoksunu sesle beslenen ve kasıklarda yaşayan bir elgin, yabancı dedim. Doğuştan, yaradılıştan gelmiyor ellem küçük ergen. Babadan

geçse bile davranışlarından, düşüncesinden, sesinden, soluğundan geçiyor ellem, yeni yetme. Burada tak yeni gelen kızla sapıtan, göreviymiş gibi takıntı yapan, gücünü tepede tek olmaktan alan esrik organım; orada, bir görgülü, bir görgülü ki, nasıl o denli iyi ve aktörel olabildi ha! Buraya dönmeseydim keşke küçük beyçe.

Orada gömgök yayık suyun ortasında açık, çıplak yaşayanların, altın gümüş, inci, bakır, tak nenleri açıktaydı. Cinsel sapıklığım ölmüşken, yeni bir sapıklığım doğdu begüm kız. Bu altınları gümüşleri nasıl çalarım?... Son hırsızlığımda kaçarken bir kadın bağıırıyordu: “Seni gök görmedik seni, kaldır kafanı da bir göğ bak, sen misin büyük olan, sonradan görme sapıklıktan dönme, gavat seni...” Nasıl da anlamıştı sapık olduğumu, gavat olacağımı. Bu ilkel görünenler, bilmediğimiz neleri biliyorlar, bir bilsen küçük sarı çıkan. İşte ben bu inançsızların emeği, ekmeğiyle bu dinlemeyi, bu tapınağı kurdum. Böyle böyle bu inançsızları soy-maya devam ettik ve dinlemeyi büyötmeye... Ve birden uyandım, kaynakları bulan benim, kara çalmaları yapan, kışkırtan benim, onlara karabasanlar yaşatıp, anlaklarını çalışmaz kılan benim; peki hani de benim payım, birkaç bölçek payım? Bir bütöme vardım ki kendime bir donak evi kurmalıyım ve bu kuyular bölgesinde en derin kuyu olmalı. Bu kuyuların hangi çağda niye açıldığı bilinmez, Türklerin kurgan piramitlerini hangi yetenekle, niye yaptığını, mumyaları nasıl yaptıklarını bilmediğimiz gibi bir giz bu; som altından kız, egemverdi (tanrıverdi) kız.

Donak evi deyince bak yine kardeşim geldi usuma. Sakalını kesince, benleri ve yaraları ile kimliği ortaya çıkan kardeşim bilmedi, sakal bırakınca benlerimin ve birebir aynı yerdeki yara izimin kapanmasıyla kimliğimi gizlediğimi; bilmedi Aygır abisini. Donak kuyusunu, bezeklerin yerini bilen tek kişi o, gömüyü tak kezinde oraya götörüp gömen de o kişi, kardeşim...

İşte böyle, ona, kardeşime öyle bir gömü bıraktım ki hanlar, kağanlar gibi yaşar. Bir altın kuyusu, çabucak elinden kaparlar değil mi, Tanrı'lar yalnığa varsılık mı versin, mısıml iş yapan anlak mı, söyle bana küçük **düğlek** (olmamış kavun, karpuz) körpe kelek, minik **hışır** (olmamış meyve) söyle hadi...

Neyse; döneyim, niye böyle olduğumun öncesine, dayak yiye yiye öğrendim; başkalarını ezerek güçlü olmayı. Kaç yol vardı ki, ya ezik olup sinecek, **singel** (uysal) biri olup çıkacaktım, başkaları da sinirini benden çıkaracaktı ya da ben başkalarından. Kim vardı, dayaktan sinmiş, ezik, suskun? Anam; bütün hıncımı ondan çıkardım. Çok kolaymış kadınlara basarak büyük ve güçlü olmak; anam beni görünce daha da sindi, ben de kendimi korkulacak derecede güçlü gördüm. İnsanlar benden korktukça güç verdi. Değersiz birine güç verirsen bir yırtıcı yaratırsın. Benim yırtıcılığı bu yüzden olmalı sarı cici, kiçine kız.

Türkler doğru Saydam kız. Evren gerçekten yedi başlı büküm büküm bükülü koca gövdeli bir yelbükten, görünmez tiginçe, kocaman ejder. Ona anlak, giz erdiremiyor. Onlar Bukra, -Bükrek de derler, yelbükelerine- onlara göre Bukralar bu yeryüzünü eviren, döndüren. Bu Türkler nerden bilir yeryüzünün evrildiğini, güneşin, ayın çevrildiğini; kendi çevresinde, birbirinin çevresinde döndüklerini nerden bilirler? Şu koca evrenin evrildiğini bilirse onlar bilir. Sen onların Bukra evirip çeviriyor, dediklerine bakma. Kanıtlayamadıkları ancak, Oğuz Kam'dan bu yana kamların, toyonların, göğe çıkıp öğrendikleri, bildikleri nenleri, demeye, söyleneceye, matala, halaplahaya çeviriverirler. Sen onların tak neni nasıl da bildiklerine şaş e mi şaşılası güzel...

Biliyor musun, bir de Sangal var, kötü yılanları/ ejderhaları. İyi ve kötü üzerine kurarlar tak neni bunlar, ikilik olmadan olmaz, iynin tanımlanması için kötüye gerek var demek bu katta ki, Bukra ve Sangal'ın savaşına tanık olur evren. Dokuz yıl savaştan sonra Bükrek Sangal'ı yener ve şimdi Sangal uzaktan

da olsa Bükrek'in çok güzel yakımlı sesini duyar duymaz kaçar. Biliyor musun Türkler güzel seslerle, dizimli navalarla, obenlerle ve uyumlu kopuz sesiyle kaylar döktürürler, urunup, kolbas oynar horur olurlar da, kötü nemeler uğramaz onlara. O uzun boyunlu, güçlü pençeli görklü Bükrek, yuvanan, kıvrılan, dönen esnek Bürkek, güzel sesiyle bir nava saldı mı, nasıl tümünden kötü Sangallar kaçarsa Türklerin eğlenceli toyları şöenleri de tümünden Sangalları, tümünden kötü nemeleri kovar. Bunlar niye sık ayn yaparlar anladın mı şimdi küçük bükre kız.

Evimde kavga, evliliğimde kavga da evrende niye kavga?.. Türkler öyle dediyse, orda da kavga var bil, küçük balbal, küçük sırça yontu.

.

KADINA GÖRE GÜCÜMÜZÜ GÖRDÜK, GÜÇ CABAYA GELDİ

Güçlü ve varlıklı olmak kavrayış öğretir, yol yordam öğretir ancak iyilik, doğruluk ve anlayış öğretmez. İşte böyle küçük hanım, kendini büyük bilmenin yolunu, öbür cinsi üstelik de öbür devinen varlıkları değersizleştirerek bulmayı; öğrendim. Üstelik benim gibi bir töresize, üstelik de aktöresize, hangi ana baba, kim kızını güvenirdi ki? Ben de tümünü aldım. Büyüklük, güç ve zenginliği çağırdı, o da yol yordamı. Hangi erkek karşı çıktı ki, niye çıksınlar ki üstelik; kadın doğmamakla, erkek olmakla böbürlenmeyi verdim onlara, eksiksiz kendini beğenmiş, cabadan güçlü yaptım ya kız.

Sazan onlar, ince çimen kız, sazanız biz, doğrusunu istersen başından beri kendimize özgü bir gücümüzün var olduğunu unutup, kadını ezmekten ötürü, kadına göre gücümüzü görmeyi

öğrendik. Karşılaştırma noktası kadın olunca, güç cabaya geldi. Kadın ve erkeklerin güçleri, ayrı ancak eşittir. İki tüsü güreştirmenin ne gereği var, tasarım sırasında taplamasına seçimlerini yapmışlar. Biz onlar gibi aynı uçurda bin bir iş yapabilir miyiz? Onlar seçimleri yönünde anık varlıklar.

Başkalıklar gereklidir aynı uçurda eşittir. İşte biz bunu öğrenemedik ve bizim gibi penklerde yaşayanlar bir bir yeryüzünden silindi. İçlerinden benim gibi kurtulanlar da “başkalığın eşitliği” ışığını bulamadıkları için öze özdek oldu da nereden geldiğini unutmayan yalnıkoğluna basamaklık etti. Neden ben unuttum nereden geldiğimi küçük çiçek, neden unuttum?

Ancak başarı bana, unutmakla geldi, sıtarası içinde sevimli kız, küçük çekelez (sincap) Ah! Yükselen, bilen, onam kaynağı kadınları yok edemeden, kadınlara edepsizlik yapıp kahkahları söndürüp, sonrasında gülmeyi yasaklayamadan, kıyğı izlettirip gözlerindeki ısıltıyı silemeden, yaşama sevinçlerini alamadan aldın canımı, sen nereden çıktın böyle, küçük cadı?.. Ahh ah! Bana katılanların törelerinden dinleme yapacak, bana karşı çıkanların törelerini yasaklayacaktım. İşte böyle kolay olacaktı tak nen. Söyle sen nereden çıktın böyle, tek ısırıklık, küçük lokumcuk...

Eğer başarsaydım yıldız çiçeği küçük hanım, bu erkekler karılarını bana kendileri sunacaktı. Bu büyük adamdan bir çekirdek almak, evlerine, özel büyütülecek bir çocuk götürmek. Eee özel büyütülen, nasıl olsa özel olur. Erkekler, sarayıma, güzeller güzeli, en parıltılı parlayan çocuk yaşta kızlarını, hanım, katun, beyçe, baybüke olup, söz sahibi olacaksın diye kandırarak, kendileri getireceklerdi; klanbaşı yatağına giren kızı üzerinden bir nenler kapmak, sarayda soyum sürüyor diye böbürlenmek için. Biliyor musun, ayna gözlü alımlı kız, bunları başarınca kadınlara kolbası, kahkahı serbest bırakacaktım. En iyi gülen, gülüşen, kahkah atanı hanımım, katunum, beyçem yapacaktım. Yoktan

acun kadın kahkahı olmadan çekilir mi? köleliği kaldırmış olacaktım. Kahkahı bilmeyenler, gülmeyenler ise köle edilmiş; köleliğe devam; adı, biçimi, uygulanışı değişse de köle de gerek; öyle değil mi, ısl gözlü, parlak inci dişli kız.

Ta baştan kahkah atan bir kadının olsaydı yoktan bu yollara girer miydim? Anam kahkah atan bir kadın olsaydı, gene girmezdim küçük çerez. Kahkah konuşur, o bir anlatma aracıdır, övünç, yerinç, sevinç; dolaylı anlatımdır o. Yalnik beceremediği nene pis der, bu onun yelbeğen yanı, yer altı yanıdır. Kahkah olan yerde çiçekler başka açar, yek adlı başka kaçır... Kahkah atabilseydim, tak nen bambaşka olurdu, küçük çerez... Çelişkiye bak, diyeceksin, diyorsun, dedin de... Çelişki de yaşamın kendisinde, gülüş gibi Tanrı vergisi. Gülüş yüzlü küçük şirin, nerden çıktın sen şimdi, mercan kız, sarı mercan. 21.06.2013

Biliyor musun, “mar” dediğiniz, birikmiş taş tortu var ya; bir de “mar” dediğiniz akan pınarlar. Akmışlık ve birikmişlik eyleminin sonucu olan mar! Ve “ca” dediğiniz pınarın aktığı delik, bunların tümü “**mer**” le ilgilidir.

“Mercek”deki mer. “Merkez”deki mer, “merk”deki mer, “meridyen”deki mer, “meredeki mer; buldun mu ortak noktayı, “merc”deki (bahis) sarkıtta kalma dikitte olmadaki, çukurda çoğalma ve tümseği çoğaltma, bildin mi çocuk, biraz? Bildin mi “mer”deki, katmerdeki o eğimi, çukuru, tümseği, biri olmadan diğerinin olamayacağı evrensel yasayı simgeleyişini. Sarkıt ya da dikit, akma sonucu oluşan bütün marlar; o eğitimdeki “mer”de toplanır. Sözlerinizdeki iş yapabilme yeteneği olan erkeyi, altındaki gizi, anlama giden izi, gerisindeki imi, geldiği ili bildin mi biraz? Anladın mı çocuk dilinizin neden göksel bir din olduğunu. Anladın mı dinin nasıl doğadan okunduğunu. Tortul kayalar da türlü unsurların taşınarak eğimli çukur sahalar (göl, deniz ve okyanus tabanları gibi) biriktirilmesi sonucu oluşmuşlardır ha!

Yayık suyun dibinde bundan binlerce oluşum var. Bunlar, pınarın kireçlenmiş **ca** dediğimiz, delik, oluk, gibi görüntüde. İskeletleri bile dış derisinin akıntısından oluşmuş pınar deliği **ca** dolu. Hem de her biri sizin sınmar (heykeltıraş) eliyle yapılmış gibi toygan (mükemmel) bir **ca**. Hani siz, gizli bilimlerde cadan gelen özsuyuna **can** da dersiniz ya. İşte **mercan** oradan çıkma, “mer”den akıp “ca”da biriken can. Anladın mı Mercan. Ben koydum adını, pek de sevdiler, mercan mercan mercan diye yenilediler. Eee sen bilmezsin bunları, bilmemen için senin dilini sana, süsleyip püsleyip geri satıyoruz, başka dilleri öğrendiğiniz cakasıyla kendi dilinizden koparıyoruz. Bu dünyada; tak varlığın ve tak yapılanmanın adını Türkçe kurtarıyor Mercan kız. Kendi değerini bil. Mercandan geçimini sağlayan çok kavim gördüm ben.

Ha ha ha, nasıl yedim dilinizi ha! Kız böyle diyorum emme, böyle bir şey var bu yerde.

Hani sizin mar dediğiniz birikme-akma eyleminin sonucu olan sözünüz var ya; hani mar sözcüğünü, bir birikme, tortu; bir de akan pınar (çeşme) yerine kullanırsınız ya. “Merk” ise boru eğimi, çukuru içinde birikmiş tortu. Mere (meri) deyince, çocuk oyunlarında, yığdıkları taşlardan çukur bir kaledir. Marn ise tortul kayadır; tortul kayalar-marnlar, türlü unsurların taşınarak çukurlarda biriktirilmesi sonucu oluşmuşlardır. İşte sizin o mar-mer dediğiniz birikme-çukura akma çiftlisi; kum saatinde, bir o yana bir bu yana akıp tortu o çukurda, bir o yandan bir bu yandan birikir ya işte ordan düşündüm de “merkez” sözünü ürettim. Bütün unsurlar ala vere merde birikir, kez kez merkeze akar, bütün yollar merkeze çıkar diye. Mer sizin kez sizin, merkezde birikir merkezden dağılır. Nasıl kız, klanıma neden “Merkez” dedim bildin mi? Hem de Gizli Bilimler Merkezi. Oranın çukurundaki tortuyu kimse temizleyemez. Oradaki mer, öyle bir marla dolu ki mermer gibi, sıcaklık ve baskı ile sıkış-

mış düşüncesi dondurulmuş, don değiştiremez olmuş, marları merde kez kez sıkışıp mermer olmuş...

Doğa öyle bir işmer ki, alt mer üst mer demez bastı mı kayaları eder mermer. Unuttunuz mu taş ocaklarında mersanlar kurduğunuz, çocukların hey, kel nasılsın diye konuşup oynadıkları, sanlı heykeller, anıtlar, yazmalı dikilitaşlar ürettiğiniz mersanlarınızı? Yurt değişince san da değişiyor değil mi? Aman ha, baştan alsan da tak neni, umutlarına ket vuran ketumlardan olma. Gülme bana dilinizdeki bağları çakasın diye uğraşıyorum diye, aynı şeyi yeniden yeniden söylüyorum diye, yaz belleğine diye bıcırık kiçine. Bunlar benim bildiklerim bulduklarım, ya başkalarının bildiklerini bir bilsen, talan ediyoruz talan. Siz gökten alın biz sizden çalalım dedik, kötü mü ettik, dünya beslensin dedik. İyi de, insan olup da bir de teşekkür etseler de mi? Gizli yapıyoruz bu işi gizli, sizden öğrendik gizli bilgiyi gizli tutmayı.

Hani birbirini tanımaz görünmek durumunda kalan iki tutsak yan yana geçerken ellerini dokundurur ya, hani saymaya başla mı der, karar verilmiştir mi der, yaptım, gidiyorum, başlıyorum, başardım mı der?.. İşte bu el dokundurma bir bilgi taşır ya. İşte bilen bilir bilgiyi. Bilen bilir giz bilgiyi. El verme buradan mı çıktı kız, sizde el verme nedir? Bilen bilir giz bilgiyi.

Ne ilgisi var deme kız, biz bu kadar bağlantı kurabiliyoruz; nom, kam, toyon okulları vardı el veren, bağlantı kurmayı öğreten de gitmedik mi?

Siz, har vurup harman savurmadan demeli ki, bitki ve yilkıların (hayvanların), doğanın payını ayırmadan kılınızı bile kıpırdatmazsınız. **Har** vurmadan, **ek**menin, yarar **et**meyeceği, ekinin sivrulmayacağını bilir, diğer bitki ve yilkıların payını ayırmak için öyle çalışır çabalarsınız ki şu yerdolunu siz doyurursunuz. Har-ek-et ancak sizde yan yana gelir ve har-ek-et deyince siz akla gelirsiniz. Bak nasıl oynadım dilinizle kız, başkası oynayamaz mı ha! Ha ha ha, nasıl yedim dilinizi ha! Kız

böyle diyorum emme, böyle bir şey var bu yerdolun denilen yeryüzünde... İleride olanı öncü önder yaparsınız ya siz, birisi ileride sözünüzün damgalarını karıştırıp leader yapıp size lider olarak satacağını söylediğinde düştü aklıma dilinizle oynamak. Güneş ışığı gibi yayılıyor, güneş dili Türkçe.

Emme korkuyorum kız, niye dersiniz... Niye dersiniz? “Tepeye **konmuş** **vecsiz** (umursuz) olacağına, sacın altına **konmuş**, kolay yanan **kav** ol.” Bu sözünüzden korkuyorum. Birikme dedik o kadar, çukur (konkav) dedik, tümsek (konveks) dedik, biri olmadan diğeri olmaz dedik, mar dedik mer dedik de bir ergenekon sacı geldi araya giriverdi. Ne demek bu şimdi, ne işi var ekmek sacının da araya giriverdi, söyle bana, bilinen ne...? Benim sacın altına kav diye attıklarım. O köle kızlar, o tutsak yumuşcu erkekler, uyanacak da kav alafı ile apış hunkunu mu yakacak yoksa aydınlatacak mı? Kız sizden korkuyorum.

Çaşıtlarım çalışıyor emme Oğuz destanınızın yazmalarını bulup yok etmeye, kız şu kızıl atkıya sarılı betik gibi, Oğuz destanınızı da boz duracağım, hele bir bulayım. Oğuz anasının **anacına** (karşısına) dikilecek, anasını bizim dinlemeye çağıracak, öyle emecek anasını, daha neler edeceğim neler neler size, kesip kesip kavrulmuş deneler, kesdeneler (kestane) yedireceğim gör hele...

Bana kızmıyorsun değil mi nodül çocuk. Eee katlanmadan öğrenemezsin be!

Nod dediğiniz düğmeyi sizden alıp ül dediğiniz yumurtadan yeni çıkmış civciv yemini ekleyiverdiler, küçüklüğünü belli etmek için, köklerde ve diğer varlıklardaki cik cik yemi gibi küçücük yumrular anlaşılın diye. Bir ben mi çalışıyorum bu konuda sanıyorsun ha! Ha ha ha, sizin modul dediğiniz to-murcuğu da modül yaptılar ki küçük bölçek olduğu anlaşılın. Kızma küçük modül; aklımı, sizin göksel dilinizi ve dininizi yok

etmek, ilk yaradılışın dilini çalmak düşüncesiyle doldurunca, işte böyle her şeyinizi çaldıklarını ya da çalmayı düşünüyorum.

Damgaların, köklerin yerini değiştiriyor, kökü köke ekliyorum, sizin dil oyununuzu başka başka oynuyorum. Var vur savaş dediğinizi ne yaparım, atak sözünüzü, yakın sözünüzü yaldıracak sözünüzü ne yaparım bilmem, şeref, ar, nomus, sözünüzü hele, say say bitmez oyunum benim bu. Ne olacak kut sözünüzü good mu yapsam god mu, atak sözünüzü... Avul, aul, ayl, avl, avıl, ayıl, ark, erk, anç, enç, ayla, ayna, aylana sözleriniz var ya, unuttuğunuz daha nice söylemleriniz. Kaynaklarım onlar benim, neler yapacağım bir gör, diyorum ki bazılarının arasına tr koyup belli mi etsem?..

Bak kız, dünyanın boylamına, meridyen demeyi ben yapmadım. Tap nenin hırsız ben değilim ha! “Mercek”deki, “cek” dediğiniz, aşık kemiğinin çukur yanını atıp mer kısmını alıp da meridyeni hangi dil kurumu yaptı bilmem. Dünyanın bir çukurundan diğer çukuruna uzanıp tümsek yanından geçip, sürülmüş sert topraktaki gibi uzanan çizgiler, itilip, eğimden öbür uca iner. Mer- id-yen. Mer den itilen ve inen! Yen, giysinin kol ucu çıkışı olduğu gibi, henüz ve inmek anlamları da taşır, biliyorsun değil mi. Yen yen dünyası burası, iniş çıkışı bitmez. Sürekli merden-eğimden merkeze itilir, iner geldiğin-girdiğin yerden merk gibi aynı borudan çıkarsın. Yen yen dünyası burası, inmek çıkmaktır burada. Angemeye, söze; “yeniden doğsaydım, ” diye başlayan soyun kızı, nerden bilirsiniz yeniden doğmayı. Yen yen dünyası diye dokundurduğunuz, yeniden yeniden doğmak mı?

Siz uyuyun, diliniz talan edilsin! Talaza gelsin, talas olsun. Size birbirini apaçık açıklayan, anlamı kendinde söz ile gelen diliniz olan dininiz talan edilsin, horul horul uyuyun siz de hor görülen horultuculardan olunca ne yapacaksınız bakalım?

Ata; talasa, talana bırakılır mı kız bıcırık? Emeği toza duma-

na karışır mı kız küçük tis (isli kandil)? Çat diye çatlayacağım, ortadan şak diye iki şaka bölüneceğim, pat diye patlayacağım, bom diye bomlayacağım. Kız ben bu dili seviyorum. Niye korumuyorsunuz, anladım koruyamazsın da niye unutuyorsunuz, niye üretimini sürdürmüyorsunuz, niye yazmıyorsunuz? Siz de biliyorsunuz ki söz uçar göğe, yazı kalır yere. Hani Tanrıdan, Alaha'dan, Al Aga'dan alıp yere getiren özelliğinize ne oldu?

Ahh ah gönlüm kasırgalardan beter talaz içinde. Kalkan toz yığını, kabarık dalga gibi talas içinde. Bu gök dili, bu tüm insanların bildiği dil, biz birbirini kıskanan ayrılıkçılar ile dönüştürülüyor. Biz ayrıyız diyen benim gibi, Tanrı da neymiş deyip, gizliden Tanrı'ya bet yazdıran benim gibilerce diliniz yeniden yazılıyor, diliniz bozuluyor. Nedir sorun, ben güçlü olacağım bütün akarlar bana akacak ve anlarsın gerisini benim kimlere akacağımı.

Siz uyuyun, diliniz talan edilsin! Size birbirini apaçık açıklayan, anlamı kendinde söz ile gelen diliniz talan edilsin; “Ormandaki dal donmadıysa don değiştirir ve bilirsin yılan da don değiştirir. Hani uçmagda, aldatılmış Ece Ana ve Törüngey Baba ile; Oğuz’la gelen ölüm karşılığı yaşamdan sonra “cinselliksiz ölümsüzlük” var eden bir üst boyuta geçemeyip, buraya geri düşen, aldatılmış yılan da don değiştirir. Donmamış su da; Kam yakarısı kömey ile emzirilen, okunmuş su da don değiştirir... Bilirsin, bunları okuyan kamlar don değiştirir de, kadın kam erkek; erkek kam kadın donu giyer de birliğe Alaş der ya. Oğuz’un ebeveyni Karahan ve Ayhan’ın oluşmadan önceki birliğine, sabına, Yıldız gibi Kaydığı Ra, KayRa Hana bağlanır onay alır. Böylece Ra’dan kayan kurttu kartaldı, geyik, aslan, keçi demeden; taşı topraktı demeden yerdeki ve gökteki ruhların donuna girer ya... Hah işte sizin dil de dondan dona giriyor; Kam kadar giz, Kayra Han gibi yaratıcı bu dil. Donmuşluk nedir bilir misin; Don değiştiremezlik demektir donmuşluk. Anladın

mı kız, dilinizi dondurmayın, o ulaşılmayı işbirliğini bekleyen canlı bir varlıktır, tapı da size yardıma hazır, tapşırmanızı bekler. Yoktan bir şey yapamıyorsanız, doğaya, varlıklara canlılığın sürekliliğine yumuş edin, bu Tanrı ile işbirliğidir. Ha! Kız Tanrı sözcüğünü yasaklıyordum, değil mi ben, Tanrı'yı sevdiren on neteginizi (sıfatınızı) de yasaklıyorum, bilgileri sizden aldığım anlaşılmasın kız, unutul bu netegleri. Saygıdan ad koymadığınız Tanrınıza ben yeni ad-adlar koyacağım. Siz unutul, Tanrı demeyin unutul, dini nerden çaldığım sökelenmesin. Bak gene unuttum... Ne diyordum ha!

Dilinizi dondurmayın o canlıdır, Evren büyüdükçe Tanrı büyür yeni oluşumlar bollaşır, donlar çoğalır, dil büyür, sizin dil canlı doğuran büyüyen, Tanrı'ların anladığı, ilk insanla yolladığı dil, doğanın dili...

Tak eylem bildiren sözünüzü bir de ada vererek, sağlama almışsınız ya breh breh breah. Koymak eylemi, sallarin, sandalların konulduğu koya ad olurken, kırmak eylemi tüşü kırık kır boyasına ad olduğu gibi, ağaçları kırılmış boş ve geniş yerlere ad olmuş. Düşmek eylemi, uykuya düşüldükten sonra görülen düş adına uyarlanırken, gülmek eylemi, açtıkça gülen yüz gibi güzelleşen güle ad olmuş. Bu nedenle sözleriniz kaybolmuyor, siz kendiniz terk etmedikçe, öyle sağlam bağlanmışlarki birbirine, sökele sökele sökün et tanrı sözlerine...

Şimdi "Aslan yüreklidir o" diye erke gönderdiğiniz alkış (dua) sözünüz var ya "Aslan üreklidir o" ha onu nasıl karşılırsınız, nasıl karıştırırsınız diye, üzerinde çalışıyorlar biliyor musun?

İskelet ne kız. İs, yanma ile yükselen, kuru kömür tanecikler, kurum. Kel, verimsiz toprak, biçimsiz, kötü, zayıf, gömüt taşı. Et, gövdenin iskelet üzerindeki kısmı. İs-kel-et, ne oldu kız şimdi, eti dökülmüş, kuru verimsiz, kurum... Ya!

Kıpraşmayan dal gibi mongollar var ya, anladınız mı kız; Mon (yüzü gülüp kıpraşmayan), gol (kuru dal).

Bak ne diyeceğim, bir dal bulunduran sözünüz daha var, beni iyi dinle tak zaman böyle konuşmam, biraz sonra kötü düşünüp, sayıp sövmeye başlarım;

Pan: küf, pas, kir, ağır ağır yürüyen.

Tal: çıplak, dal budak.

On: bol, genişlik ve çokluk demek.

Bundan pantolon yaptılar. Dalbudak arasında ağır ağır yürüyen çıplak insanı kir pastan koruyan bol olan don, o giysinin adı gökten inmedi, gökten size inen kök sözlerden üretildi. Sizin insanlara armağanınız olan, toman dediğiniz pantolon. Yerleştiğiniz yerlere toman dediler, dağına, bayırına, kışlağına toman.

Sözleriniz birden çok anlama gelebilir ya da siz bunları bırakıp yabancı sözler edinmiş de olabilirsiniz. Panklı, panklanmış derdiniz, unuttunuz mu? Ha bu arada “derdiniz” deyince bu sözünüzü dertleşmek biçiminde kullananı görünce biz bundan dert sözcüğünü çıkardık ve siz dert sözcüğünü de bizim sandınız. Ben başka bir şey söylüyordum. Tal sözünüzü nasıl unuttunuz? Çıplak dalın, yapraklarını dökmüş tal (dal) budağına bağlanmış dal nasıl unutulur, Ataman bir toplumdunuz size ne oluyor çocuk? Sizi yabancılarla evlendire evlendire baya bozmayı başarmış olmalıyım. Aklınızı, biz Apışlarınkine benzetebildim mi yoksa sonunda...

ONMAK İÇİN DONMAMAK GEREK

On unutulur mu, onmak derdiniz, onduk derdiniz bolluğa genişliğe çokluğa, gönül açıklığına, kolaylığa ulaştığınızda onmuş olurdunuz, unuttunuz mu? Don değiştirip onmak için donmamak gerek. Çocuk uyanın bu kış uykusundan, yeter bu donmuşluk. Dünya sizin işbirliğinizi bekliyor.

Uçmag kapısında,
 Daha avluda, ne oldu.
 (Daha **lu** üzerine attığın **avı** eve almadan.)
 Ece ana Törüngey baba Erliğe aldandı,
 Cinselliği geri aldı,
 Erlik aldattı,
 Tanrı ile girdiği merci (bahisi)
 Oğuzdan süren insan soyunu
 Aldatma mercini kazandı,
 Tanrı ruhlu, Tanrı yaratımı Erlik
 Yerin altında bir yurt aldı.
 Köpek uyudu, uyanmadı
 Uyanmamak da donmaktır,
 Sabını, yurdunu satmaktır.
 Yılan Erlik yanından kullanıldı,
 Kullanılmak da tapını dibe yolladı...
 Noldu çocuk noldu.
 Erlik dibimizi oyar oldu.
 Yılan, YErlik Han'dan yapacağı kötülükleri işitip işitip,
 Koşup, köpeğe salık verir oldu.
 Köpek sabını korumak için uyumaz oldu.
 Ece çocuklar doğurdu,
 Kızları, Erliğin kullandığı apışlara
 Cinsel köle olmasın diye.
 Törüngey oğullarını görevlendirir oldu.
 Eski ilk uçurlarda
 Oğuz kayradan kayradan üst boyutlara gitti
 Erliğin tuzağına düşmeyen
 Son Oğuzlar üst boyuta giderken,
 Bir kırılma oldu.
 Gidemeyen son Oğuzlar

Kendilerini simgeleyen,
 Ece ve Törüngey'le aldandı
 Gerisin geri eski boyuta yollandı.
 Arayın bakalım,
 Buraya sizi getiren
 Eski bilgiyi arayın.
 Dönün başlangıca,
 Dönmek neydi O'nu arayın
 Nomun ayrıldığı
 Nomsuzluğun kaldığı yerde,
 Nomu yazılı doğadan, yaratımdan
 Gök kabbeden yeniden toplayın.
 Ve bir daha Tanrının sesini duymadı
 İnsan soyu, Ece ana ve Törüngey baba...
 Bilemem,
 Kayradan kayradan
 Karahan ve Ayhandan önce de var olan KaYra Handan
 Üst boyutlardan yardım alan
 Erlik Han'dan uzak kalan,
 Çalışkan Oğuz mu?
 Yoksa Oğuzlardan, ayartılıp ayrılan
 Kötülüğün kazanacağına dair
 İyilikle merce (bahise) girmiş
 Erlikten yardım alan Apış mı?
 Bilemem, savaşı kim kazanır,
 Oğuzlar kazanırsa evren kazanır, İyilik
 Apışlar kazanırsa ben(!) kazanır, kötülük
 Aygır olan ben, Apış...

14.01.2016

Taymaş (savaş) nasıl sonlanır bilemem de bildiğim, gök-
 lardan getirdiğiniz kök sözlerinizi, din ve törenizi yeryüzünün
 topraklarına saçtınız ve yol ayırdımına geldiniz. Şimdi yapaca-

ğınız nen, ya “Sizin olanı dil-din bilmek soyunuz kim, nerede, nasıl demeden değer vermek” ya da “Biz sizin olanı bizim diye size satarken onu almak için birbirinize düşmek. Bizden çok bızci olup soyunuzu satıp yok etmek.”

Yiğidi öldür nomunu yeme. Biz siziz, sizden önce gidenler. Nom “Erlık”de değil “Ülgen”de birleşmek. Emme biz nomsuz erliğe aldanmayı sürdürenleriz.

Atı evcilleştiren siz, üven sineğinden ne çektiniz. Biz ne yaptık? Sizin direk ucuna sizin noduldan taktık. Uzaktan uzaktan, üven sineği gibi soka soka, ufak ufak, dokundura dokundura, atınızı uysal eşek yaptık, eşeği size üvendireği ile geri sattık. Eşek bize, kendini koruma inadı, tekmesi, su içmesinin bitmemesi ile sıkıntı verse de uyumlu, uysal anlağı, güzel gözü, çalışkanlığı ile siz onu da sevdiniz. Bir benim eşeğe yaklaşımına bak, bir sizin çocuğunuza eşek sıpası deyişinize bak. Siz ölür ama öldürülemezsiniz.

Bendeki akıl gene kanatlandı gidiyor. Konu neydi konu. Ha, sizin dilinizin size at değil eşek gösterilmesi diyordum.

Emme şunu bilin ki sizden olduğunu unutmuş, değme ulus, bir iki üç ve dört damgalı göksel sözlerinizin peşinde, benden söylemesi, sizin armağanınız dil iyi güzel de Türkçe olduğunun bilinmesi daha güzel. Çocuk nasılsa ölüyorum, ben kazanmadımsa niye doğruları söylemeyeyim... Ey gidi koca tinli yertinç, koca dolu yerdolun. En büyük çokluğu alan dolun biçimindedir gök yuvarları, bazıları soğuk, bazıları cıs, cısak, cıscak, ıscak neydi kız o sözünüz. Sıcak. Ha ha ha, dilinizin canı sıcak tamuya...

13.01.2016

GÜMPUVVAŞIRAK. DARALAN ACUNDA DAVUL SESİ KULAKLARIMA SIĞMIYOR

Sen büyük yerlere ulaşacaksın, soylu yeni yetme. Beni beklediğim ölümden kurtardın, öldürülmekten, en önemlisi de düşlerimden kurtardın. Öldürdüğüm bütün Türk'ler yan yana yaklaşıyorlar, ellerinde öldüklerinde Türk'ler birbirini öldürdü sansınlar diye bıraktırdığım, kurt başlı, tunç uçlu kargıları var. Tak iki Türk'ün arasına; güçüle (hemen, güçlülle) bir eşekbaşı uzanıyor. Adamlarla eşekler eşit sayıda, emme eşek tap aynı eşek, babamın eşiği. Karşımda geniş bir yay oluşturunyorlar, Kay söyleyerek yayı daraltıyorlar, tak **dize**(satır) sonrası bir adım atıyorlar ki ne ses. Öfke kusan gök gürültüsüne, korkudan ödü patlamış kaçan kasırğa uğultusu, binlerce demircinin aynı uçurda balyozu örse vurması, kuşların daldan toptan birlikte havalanması; çan, çingirak sesleri, davul sesleri ve ne olduğunu anlayamadığım “şangırt” diyen bir kırılma sesi. Üstüne bir de Türklere yardım ediyorlar diye soyunu kurutmaya ahdettiğim, koşarak gelen, kanatlarını açıp uçarak eşeklerin sırtına atlayan, bozkurtların, gökkurtların ulumaları vu uuuuu, ekleniyor.

Koca acun daralıyor, üzerime üzerime çöküyor, yüreğim yerinden fırlayacak, gözlerim yuvalarından çıkacak oluyor, niye küçük **dobuç** (suyu soğuk tutan kap) niye? Damarlarım yarılacak, kanım kara akacakmış gibi oluyor. Niye, sağlam sazdan örülmüş küçük kelter kız söyle, niye göğsüm çat diye çatlayacak, sinirlerim ha koptu ha kopacak oluyor, niye? Daralan acunda daha güçlü yankılanan davul sesi kulaklarıma sığmıyor. Yaklaştıkça kaylarını-manılarını daha yüksekte söylüyorlar ve adımlarını daha berk vuruyorlar yere. Seslerin toplamı, gümpuvvaşırak. Sanki dingili çıkmış yeryüzü tüm tangirtisi ve şangırtısıyla dökülüyor başıma. Gümpuvvaşırak sesleri arasında,

Vuuuu Huuuuuu...

Çıktık biz gökkubbeye,
Göge başımız değsin diye,
(gümpuvvaşırak)

Yemürtü (bilinmez) kaçınıcı gök katında,
Verildi bize Turan denilen bir yuva,
(gümpuvvaşırak)

Kurduk dünyayı yeniden,
Sen giremezsin, biz im vermeden.
(gümpuvvaşırak)

Başıboş bir taş olarak,
Bakacaksın öylece, yanımıza gelemeden,
(gümpuvvaşırak)

Öyle bir taş ki bu,
Tak dileği senin gibi olan,
(gümpuvvaşırak)

Tatlı istek kabardıkça kabaracak,
Ağzının bir damla suyu bile akamayacak.
(gümpuvvaşırak)

İçine dolan o su,
Taştıkça, taşacak
(gümpuvvaşırak)

Ağzının, dili damağı suyu,
Sen denilen taşı soluksuz bırakacak
Seni yine yine boğacak.

(gümpuvvaşırak)
Vuuu Huuuuuu...

16.08.2014

Bu kezekde, ay ve güneşı pençeleriyle tutup götüren koca kuşları, bizim doğan dediğimiz laçınları, şahin dediğimiz şumkarları görürüm. Gün, kara geceye doğru yol alırken ulu bir kayın ağacının tepesine, göklerin gacırdayan kapısını ve

Türkleri koruyan, kocaman bir, çift başlı kartal konar, bir başı altın güneş gibi ışıldarken bir başı gümüş ay gibi parlar. Gökyüzüne bir imce çakar ki yeryüzüne bir yıldırım düşer. Kaşlarımın ortasından, yıldırım beni vuracakken ayılırım. Kopuz çalıyor çünkü aybüke kız, kopuz çalıyor. Çemberdekilerden, baban olan ozan, kopuz çalıyor.

O öldükten sonra duyduğum gibi, sürekli acıklı ses verip ağlayan kopuzunu aldırıp bölük bölçek ettim. Ellerimle, al, al, geber, git bağlı olduğun iyenin yanına, çok istedin ya, al, al, dedim bölük bölçek edip attım. Kopuz ile iyesi arasında, canlı, sadık, sonsuza kadar yaşayan bir bağlılık vardır ya, bunu bilirim ancak inanmak başka bir nen, küçük beyçe kız.

Bir kopuz, işlenmiş bir ağaç parçası, birini seviyor, onun arkasından ağlıyordu, dayanılır gibi değil, benim arkamdan ağlayacak ne bir yalnik, ne bir ağaç, ne de bir yılık var. Atımı bile iyisini görünce değiştiririm. Türkler atları yakalar, eğitir, öldükten sonra da o atın kendisiyle olacağını düşünür; bizse onlardan at çalarız, tak sürem kolaya kaçırız. Elimdeki atı bile, daha da iyileştirmek, eğitmekle uğraşana kadar yenisini çalarım olur biter. Mudulu bastın mı tak at iyi olur üstelik, küçük begüm kız. Bana bağlı atım bile olmadı. Kopuzu nasıl öldürmem söyle.

Ancak o kopuz düşlerimde geri döndü. Üstelik de ölüp kurtulacakken. Kopuz sesine Ölüm Tanrısı gelemmez, can almaya yaklaşamaz. Ne boğulmaktan ne de yıldırım çarpmasından ölebiliyorum, ozanın kızı Saydam Asena. Kopuz çalıyor. O baban olacak ozan, öldüreceğimi anladı, kopuzunu bölük bölçek edeceğimi anladı; kargış okudu, belgi koydu bana. Ah o ozan! Tanrı'ların bana verdiği soya ben de babam da bağlı kalmadık, o kültür yükünü taşıyamadık, soya bağlı kalacaksın, soylu güzel, o sana Tanrı'ların armağanıdır. Türkler soyuna özden bağlı; tini mini, körpe çtır.

Tak öldürdüğüm kişinin başına, kurt başlıklı, tunç uçlu kargı koydurdum. Türkleri sevmesinler istedim. Sözünü bile etmediler, bu yalnlıklardaki gönül borcundan tiksinti duyuyorum. Bu Türk denilen sevinçli geberesiler, ayırmadan tak kişiye yardım ediyorlar, nasıl bir sevgi bu?.. Biliyor musun küçük ozancık, sağlam bacağımı bir uğursuz yılan soktuğunda kargış olası Türkler kurtarmıştı beni de. Tak sürem yanlarında bıçak taşırlar, kesinlikle ip ve demir olacak yanlarında, kullanmadan illa bir demire bulamazlarsa taş gibi berk bir yere üçkez vuracaklar; yetmedi, sesli tü tü tü ekleyecekler, neden biz iyi ya da kötü okuyunca olmaz da onlar okuyunca olur. O belgileri nasıl kullanıyorlar, niye bize de bir belgi verilmiyor ha küçük **cazu** (cadı). Heç mi bunların uğursuz gün ve sayıları yok ha! Soyuna bağlı kalacaksın, yanıtı bu; değerde ağır, tartıda yeğni kız; onlar, Tanrı'ların onlara güvenerek verdikleri diline, kültürüne, soyuna candan bağlı ozan kızı...

* * *

YILAN KIRK YIL YAŞARSA BÜKE, BÜKE KIRK YIL YAŞARSA YUHA OLUR.

Biliyor musun, yılan soktuğunda aylarca göbeğime baktım durdum. Türkler dermiş ki, bir yılan kırk yıl yaşarsa Büke olur, Büke kırk yıl yaşarsa Yuha/Yuvha olurmuş. Kız bu Yuvha, güzel kızların, yakışıklı erkeklerin kılığına girermiş ya, işte burada dur. Bu beni sokan yılan niye beni soktu, niye Türkler beni kurtardı? Kız bu yılan, Yuvha benim kılığıma girmiş de anlamadığıma mı şaşmış ha, “uyan uyan, a sazan,” mı diyor ha? Ancak Yuha yakışıklı kız ya da erkek kılığına girdiğinde göbeğinden anlaşı-

lrmış ki onların göbek deliğı olmazmış. Ne umutlarla baktım göbek deliğıme... Kız olmasaydı ya göbek deliğim. Kız o sürem nasıl da yakışırđı bana kötü nemeler değıl mi? Kötü nemelerin başı olurđum be...

26.12.2014

Türklüğü bitirebilseydim başaracaktım. Soylarını kazıyacaktım ancak olası değıl, onlar bu yeryüzünün bir çatısına, bir dibine gidiyorlar, gittikleri tak yerde, dağı taşa tüm canlılara sayğı gösterip bir de yardım ediyorlar. Bir yalılık nasıl yaşadığı toprakları bırakıp gidebilir, sen anlayabiliyor musun, cıvıl cıvıl körpe, anlayabiliyor musun ha!

Bunlar gezegenin ası varlığı, aslı, asalı. Kendilerini asal tutmadaki, asal etmedeki çabalarını gizlemezler. Onlarda o asal-et durumunu görürđüm. Başı, göge değır gibi, anlamlı yüzlerindeki, dik duruşlarındaki asaleti görmez miyim? Tüm yeryüzünün iyesi onlar, nerede yaşıyorlarsa orayı **matur** (güzel) yurt ediniyorlar, biz çizgi ya da **düzyuvar** (daire) gibi düşünürken onlar oylum gibi, sin gibi düşünüyor. Sen nerden çıktın şimdi, küçük piliç, bakır bakraç, ahh, ah çelik kılıç, ikikez su verilmiş çelik kılıç, nerden çıktın sen ha!

* * *

GÖKBÖRÜ GİBİ, KARTAL GİBİ TEK EŞLİ BUNLAR,

Türklük duygusunun yerine ne koyabilirdim ah ah! Söyle ne koyabilirdim güzel kız. Varsıllık olmadı; kadınları küçültüp sundum önlerine, siz değıerlisiniz dedim, erkeklerine, yok kartal gibi bunlar tek eşli, kurt gibiler tek eşli, aynı soydan bozkurtlar

nasıl çiftleşmez, bunlar kan bağı olan kızlarla bile evlenmez. Neden kurt ve kartalı ongun görüyorlar sanıyorsun ha! Kum kadar çok çeşitli kuyruklu varlıklardan tek eşlileri seçiyorlar? Onlar soy için evleniyorlar. Soyköküm dediler; başkasının payına yan bakmayız dediler; han mıyım, hakan mıyım, babadan oğula geçen hanlık mı, budun mu bırakacağım da başka eş alayım dediler de başka bir nen demediler... Karısı ölen çoğu adam bile, angut kuşu gibi, bir daha eş almaz bunlarda; soyuna, boyuna adar kendini, budun için çalışır, obanın en değerli bilgisi olur çıkar. Aşı, ekmeği, bakımı, duruluğu eksik edilmez; bunlar, sanki sonsuz **ul** (bakir) olup çıkar. Bağlılık duygusunun soylu mutluluğu, onuru ile ongun ongun yaşar ve yaşatılırlar.

Onların üstün özellikleri, yoktan bir soyda yoktur ve saymakla bitmez. Biz çocuklarımızın adını bilmeyiz; onlar canları sıkıldıkça, çokça olan çocuklarının adlarını sayarlar Alka, Alpogut, Selenge, Bürgüt, Avşar, Ayas, Sabutay. Parmaklarını saya saya sayarlar. Salgar, Orkan, İdikut, Şu, Öke. En küçük çocuk bak onun adını unutmuşum kız, eee bu yaşta olağan değil mi? Kız, ne de güzel adları var değil mi? Nasıl bir soykökü sevgisi bu söylesene minik kuş, söylesene bu döşü çökesi yalniklar nasıl bir nen ha!

13.09.2014

Okuyorlar onlar, okuyor; Tanrı'nın, dağa, taşa, kurda, kuşa, böce börtüye yazdığı yazgıları okuyor bunlar. Tanrı'nın gönderdiği okuları bunlar alıyor, yazı değil demem, anlıyorsun değil mi; yere batası, bulutların arasından yeni doğan bebek gibi bakan güneş kız... Tanrı'nın gönderdiği okuntu, belgi ve belirtilerin anlamını çözmede uzman bunlar, işleri uz giden uzman. Azman gövdelere sahip olsak da us az bizde. Ya Türklerde; us hız kazanmış, kılığa (uygulamaya) dönmüş bunlarda, eksiksiz olmuş bir **ussalman** (profesyonel)...

14.11.2014

Atların, kurtların, kartalların, geyiklerin, keçilerin, arslanların yaşamını izliyorlar; otları, bulutları, yelburgaçları inceliyor bunlar. Bunların işleri güçleri bulunç, bir im bulma peşinde bunlar. Güneşin doğduğu yere doğu, battığı yere batı diyor bu yere batası Türkler. Evlerinin gün uğramayan kuz yanına kuzey; **eşlek** (ekvator) yanına bakan, günboyu güngören yanına da güney diyor, bu günyüzü görmeyesi Türkler. Köksözlerden dil üretiyor da tüm yeryüzüne söz yayıyor bunlar; bu kökü kazınası Türklerin, kazınır mı kökleri, ne dersin, sarı saçlı sırça; köklerinden söküp klanıma dikmek istedim de kurtlar kuşlar, tüm doğa, bütün Tanrı'lar bunlardan yana oldu, kazınır mı kökleri?.. Halap nasıl da halaplah oluveriyor bunlarda, söyle küçük körpe, tekne kazıntısı; hadi söyle bulgur denesi... 12.11.2014

Söylesene bana ongun bayrak, babasının görklü bayrağını göklere kaldıran ve beni öldüren kız. Bilmez miyim senin Türk olduğunu. Sizin babalarınızın bayrağı var ya, o ipucu ile başlıyorum soyunuzu araştırmaya; babanın bayrağı, Altay, Sibiry'a'da, görklü bir Türk soyunun bayrağı, ben onların tak birinin bayrağını tek tek bilirim, bayraktan başka ölçülerim de var benim; Türklerin yemek biçimlerinde çok beslendim ben. **Toygun** (davetli) olup toylarına katıldım, **toyon**larını (ulu kam) dinledim ben. Orun sahibi alplerin, yiğitlerin törlerinde, **orunluk**larında (koltuk) oturdum, minderlerine yaslandım. Bayrak bağlılığınızı iyi bilirim. O bayraklarla da kandıramadım sizi ya. Bulurlar elbet, sizi aldatmanın bir yolunu da boşuna aldattık sanmasınlar. Bir uyandınız mı siz, aldatanların neyi kullandığını bilerek, onlardaki pis yalanı bularak uyanırsınız. Ördün, örgüden, örmekten gelen örgüt sözü Türkçedir... örtü, örtmek, üstü örtülülük sizin dinlenme döneminizdir...

27.12.2014

KIRKA KIRK KATAR

Kız bak ne diyeceğim sana. Bunların ongun kartallarını da öldürdüm durdum ben, kurtları gibi ongun gördükleri tak neni, geyik, keçi ayırmadan, çalamayacağım atlarını da öldürdüm, onlar evcilleştiremesin diye diye salınmış yıllık atlarını bile, o adsız atları bile uzaktan ok, kargı ata ata yok ettim. Güneşte pişmiş kil üzerine yazdıkları kutsallarını yok ettiğim gibi yok ettim küçük hanım. Bizim burada kartallar kırk yıl yaşar, onların kartalları niye seksen yıl yaşar, hadi anlat neden? Sanırım ki gagaları iş göremez, pençeleri iş tutamaz kartallara bir nen yapıyor bunlar, bir nen yapıyor da güven duyan, güç bulan bu kartallar atılınca, gözüpekçe bir karar alıp, gagalarının son işe yararlılığıyla söküyorlar pençe tırnaklarını, gagalarını vura vura döküyor, söküyor olmalı bunlar; onların kartalları ölüme bırakmıyorlar gövdelerini. Yeni çıkan gagaları ve pençeleriyle kırk yıl daha yaşıyorlar. İnanılır gibi değil. Sen ne düşünüyorsun güzel deyişli, burma bilezik kız; sence onların kartalları, yalnızca doğaya diri, genç, güzel adak yılkıları, davarlar salmalarından mı uzun yaşıyor? Doğaya, Tanrı'lara yağış yağdırmalarından dolayı mı, ikikez kırk yıl yaşıyor hı, olabilir mi ha, hadi söyle bana...

Bence kartallar yapmadıysa Türkler sökmüştür kartalın gaga ve tırnaklarını. Kırk bunlarda ongun sayı, yapar mı yapar bunlar, kırka bir kırk daha katar mı katar bunlar; kutsalı sever kız bunlar. Öyle ki bir kırk daha yaşatmanın peşindedir şimdi bunlar. Yapmadıysa da bunlara, kartala olan sevgileri düşündürmüştür bunu. Onlar düşündüyse, deneyip yapamasalar da doğa onlar için yapar bunu. Biliyor musun bunların hanları, tarkanları bile kırk yiğitle gezer. Onlar bilir kırk uyumun, uyuşmanın, alışmanın, uyarılmanın sayısıdır... Onlar bilir, onların inancı, mırıldanma inancı değil, belleğe dokudukları sözleri yineleyip

durma inancı değil kız, Tanrı'ların doğaya yazdıkları, Tanrısal yazgıyı okuyan bir inanç; onlar bilir, inan onlar bilir.

* * *

İNANANIN İNANMAYANA BAĞLILIĞI

Türkler yakarışı, kutsal olanla dolmak, tapınmayı Tanrı ile büyülenmek anlar. Biz ise kim bizden, kim değil, tapınağa gidiyor mu, kaçkez gidiyor, dinlemede mi, değil mi, diye diye yakarışı da tapınmayı da diri diri öldürdük. Ben bunu bilir bunu söylerim. Niye mi kötü tinin uğradığı tak yere girdim de tüm kötülükleri uyguladım da öğrendim; doğanın bunların buyruğuna nasıl uyduğunu gördüm de öğrendim? Ah, ah bir bilsen, bir nen bilmez çıtır bebe.

17.11.2014

Olmadı olmadı. Dinlemede bir olalım dedim, içlerindeki inanç ölmedi. Ne biçim inançları varsa bunların, içinde inanan inanmayan diye bile bölünmüyorlar. Din de dinleme de bölemez bunları...

*Ya biz, ya biz
Bizimkisi nasıl bir dinleme ise,
Biz kendimiz bile
İnandık sandığımız
Bu dinlemeye inanmak için
Bir inanmayan ararız.
İnanmayan varsa
İşte o sürem inanırız
İnanmamız, inanmayana bağlıdır,*

Niye ise.

Dinleme bilmeyene gereksinim duyarız,

Kendimizi beğenmek için.

Bulamazsak bir dinlemesiz,

İçimizden birilerini dinlemesiz sayarız

Bu ne iş, ne biçim bir çem (zarar, sahihsizlik, düzensizlik)

O da olmazsa,

Tanrı'ların yüreklerini yurt edindiğini göremediğimiz

Birilerine kara çalarız.

İnancımızı sevmek ve onur duymak için,

Nedir bu inanmayana gereksinim.

Belli ki,

İnanç değil peşinde olduğumuz

Değil mi.

İçtenlik yoksa, bizde

Neylesin Tanrı bizi

Sence de öyle mi, söylesene?

İşte böyle biz inanmayana bağımlı inananlar mıyız, inananları öldüren inanmayanlar mıyız? Kız onlar niye öldürmüyor, kendi gibi anlamayanları? Niye onların elgin yorumlarına sakın sakın gülüp geçiyor? Büyüklere bebeler istediğini söyler de büyükler gülüp geçer ya. Bu ne olgunluk kız!..

Ekim 2014

Bu Türkler, dinlemelerden, betik denilen kitaplardan eski, on binlerce yılların bildiği bir soy, tak neni içsel olarak onlar biliyor. Bunlardan bir sınıf yaratıp katman katman da bölemiyorsun; giyim, sakal bıyık da bölmedi bunları. Tanrı'nın bunlarla uğraşmadığını bilir bunlar, bilir bunları benim uydurduğumu. Varsıllık, yoksulluk yoktan bir nen işe yaramıyor. Birbirlerini sağ gördüler mi yetiyor sarılmalarına. Kanım, özeğim, tözüm,

özüm, soyum, sözüm, diyor da başka bir nen demiyorlar. Bunlar yurtlarını kurtaran, kuran ata türklerine de, inanılmaz sahip çıkıyorlar, olumsuz bir söz söyletmiyorlar. Yurtlarının kurtuluşuna damga vuran, özgür yurt kuran önderlerini, onurumuzu, doğruluğumuzu, varlığımızı, nomusumuzu kurtardı. Töremizi, değerlerimizi, erdemimizi, toprağımızı kurtardı deyip bunu bir aktöre, bir sağıtöre görüyorlar.

Bunlar var ya, bunlar soğuktan korunmak için kımız içen yurtlardan gelirler. İçince ısındıklarını bilirler, ısınmak için de içerler. Onların yurdunda, hele hele yayık suların donduğu yerde yaşa da içme bakalım, buna bir nen diyemem de şaşıtım ne biliyor musun; içseler de bunlar aktöreden sapmazlar. Nasıl bir sağlam duruş bu küçük tiginçe ha! Bizim esri denilen içkimiz kadındır küçük ulça, tutsak kadınlar, barımta(rehin) kadınlar çalıntı kadınlar, köle kadınlar, birden çok kadınlar. Bir de içsek Tanrı'lar, küçük kız çocuklarını korusun. Biz sapık mıyız, küçük büke ha! Onlar bu sahipsiz kadınlarla evlenir, hanım ederken, biz sapık mıyız sence bal teknesi...

13.09.2014

* * *

SENİ ABRA SENİ, SENİ YUTPA SENİ...
SENİ ABRA BUKRA SENİ!
SENİ YUTPA YUHA SENİ.

Kızlar kokumdan yüzünü buruşturup bazıları öğürürken görseydin bir de sen, geldiklerine, yazgılarına vahlanmışlar mıdır, öflenmişler midir ha, söyle bana. Kadınıyla yatarken içi-dışı arınmış olmak gerektiğini bilmeyecek kadar anlaksızlara nasıl karıştım demişler midir, niye susmuşlardır sence? Bize inan-

masak da bir dinleme gerek, din diyeceğim bundan sonra, siz öyle dersiniz ya, dinlemeden daha kısa, daha kolay, dinlemeden geldiğini unuturlarsa, onların sorunu. Bize kadınınla yatmadan önce arınmış olacaksın diyen bir dinleme gerek. Tanrı senin yatmana, arınmışlığına ne karışır deme, deme öyle. Bizim salaklar bulamaz bunu, karılarının burunlarını buruşturmalarını bırak, öğürseler de bulamaz. Bak bak, neler de diyor?

Dinde olmaz böyle nen ha, bir yalnik kişi tak sürem arı-duru olmalı ha, dinle ilişkilendirmek doğru olmaz ha; vayy bak seen!.. İşkence, değer vermeme, yalan, sözünde durmama, başkasına kara çalma, çamur atma, tak sürem önlenince din olur ha... Bak bak, o da din yapıyor, din tinsel nenler demek. Niyeymiş, niye? Hımm Tanrı da yanına alırken bok dolu bağırsakları burada bırakıyor ha! Olmaz diyorsun ha, olmaz. Dış değil, iç arı-durulduğu diyorsun demek. Dışı kattın mı o öne geçer diyorsun ha. Yalniklar notunu dıştan alır, geçer gider, alır gider, aldatır gider diyorsun ha. Dışını bütünleyen dindar sanılır diyorsun ha!

Demek arı-duruluk; giysi gibi, saç sakal gibi, ayın gibi, olumlama gibi törelere bırakılacak ha! Yalnik denilen varlığın; yaşadığı ortama göre değişkenlik gösteren ve dokuncasız doğruyu bulabileceği alanlar olmalı ha, yalnikın elinden tak neni din diye diye alırsan, görnüşteki görünüşüne biçim verir görüneni pazarlar, görünmeyen saklar ve yalnik görünmeyene bakmayı unuttur ha! Dış görünüşe bakmayı devre dışı bırakırsan doğrudan içe bakmayı geliştirirsin, bunu öğrenince kendi içine bakman da kolaylaşır, dinleme senin dışında değil, içinde olur demek; vay vay, neler de bilirmiş bak sen; ermemiş kelek, su dolu senek. Seni abra seni, seni yutpa seni... Seni abra bukra seni! Seni yutpa yuha seni. Biliyorsun bunları değil mi... Erlik Han'ın dağ gibi yılanlarını ve yek tinli yelbeğenleri bilmez misin, seni gidi seni...

Siz Türkler gibi, tap özden, özdekten, ustan mı konuşulacak.

Matal ve halaplarla mı verilecek bilgi. Kişilere değer verilecek; ancak bağımlılık derecesinde bağlanılmayacak ha! Bağıllık başka bağımlılık başka ha! Kendi **istencimizin** (irade) önüne yoktan bir nen geçmeyecek öyle mi diyorsun sen şimdi. Kişilere bağımlılık bırakılacak öyle mi, kız yaşasaydım buna olur verir miydin sanıyorsun, sıklat bastı sıklat, sen kendini ne sanıyorsun, toprak kap, çatlak çanak, çöm topraktan yapılmış çömlek çanak.

Kişilere bağımlılık olmasın, öyle mi dedin? Sorun ölünce başlıyor, öyle mi dedin? Yakınları, biz gördük, duyduk diye onun adına uydurmasınlar, onu kullanmasınlar diye; kız söyle böyle mi dedin? Yalnik kişi, isterse kendine gelen bilgiyi yazar, altına da belgisini çakar, böyle mi demek istedin? Bunu o yapmadı ise derleyip toplayıp yaptırmadı altına da kişisel bayrağındaki belgisini koymadı ise sen yapamazsın, dedin demek. Kız çıldırtma beni; öz biter kişi öne çıkar diye mi dedin. Oba çadırlarında oynanan gölge oyununa döner de tak başkasının elinde ses, görüntü ve yorum değiştiriverir diye, öyle mi? Oh ne kolay söylediydi de, işime böyle geldiymi de... de gitsin, söyle gitsin ha... Kız Tanrı sizi yok etsin istedim de yok etmediği gibi şu evrenin tak köşesine yaydı işte.

Kız ne dersem başka bir nen dersin. Ne düşünsem tersini söylersin. Yoktan anlaşılamayacak mıyım ben seninle. Tanrı sizi doruklarda tutmasın e mi, çıktığınız yerden düşün e mi, ister tepeden geri düşün, ister tepeyi aşp, duraklama devri, gerileme devri diye diye, devrile devrile düşün e mi!

Ne, ne, ne dedin sen? Onun için mi geldiniz yeryüzüne. Düşüp düşüp düştüğünüz yerden yalnikları alıp doruğa çıkartacaksınız, yine aşp düşüp düşüp yeni yalniklarla yeni doruğa ha. Tap yeni doruklar, tap yeni yurtlar. Böylece yalniklarınıza doruk deneyimleri, düşme ve yükselme deneyimleri yaşatacaksınız ha. Aşağılık nemesi ve kendini beğenmişlik nemesinden arındıracaksınız ha. Yönetme deneyimi, soya saygı gösterme, soyun

budunun tümenini ayırmadan onları yargıç görme. Komut eden alperene ve ile (devlete) saygılı bağlılık öğreneceksiniz ha. Biz bundan neler öğreniyoruz bir bilsen diyorsun ha. Öhö Öhö! Kız neler söylüyorsun sen. Kız Tanrı sizi evrenin yöneticiliğine mi anıklıyor ha! Tanrım beni baştan yarat, ya bu kızı yoktan gösterme bana ya da ta baştan çıkar karşıma...

21.12.2014

* * *

SÜR VARLIKLAR, YÜKSEK ERKELİ ORTAMDA ÖLÜRLER

Kız tümünden seni kısırdım diyorum, bir el atıp yakalıyorum da avucumdan, **kaydan** (yaz yağmuru) sonraki, kayganlaşan tabanda gibi kayıp gidiyorsun. Kaypak olduğumu anlamış olmalısın. Avucum ıslak olmalı, sen parlak, pürüzsüz olmalısın. Seni kimse yakalayamıyor olmalı, kaykay işmeri, kaymak kız.

Kız bizde konuşmalar yenmek için yapılır. Sizde bu, anlama, açıklama üzerine olmalı. Kız ben seni yenemeyecek miyim? Biz yenmek için, “Tanrı böyle diyor, ” der, kapak yaparız. “Tanrı’yı kimse yenemez, çürütemez, tersini kanıtlayamaz, ” deyip, sorgulamayı kişi ağzına tıkar, iletişimi kapatır da bir türlü düşünce alışverişi yapıp gelişemeyiz. Tanrı’yı özdek, kanıtlanma **görgöçü** (eşyası) yapar, çıkarız işin içinden. Kim bu sözcüklere erken ulaşırsa o yener.

Anasını emen bir buzağı kurban kesilirse, anasının sütünden yapılan yoğurtla yenilir mi, yenilmez mi, bizim dinlemelere göre yenilmez. Anasının sütüyle pişen çorbaya bu buzağının etinden lime lime bölçek katılmaz. İşte konuşurken, “Niye ki?” diyemezsin asla, dinlemeden çıkarsın. “Sen inanmıyor musun?”

der, soruya soru yöneltiliriz. Bir sözcük daha eklersen, başına gelecekleri sen düşün. Kız sen de böyle yen beni. “Tanrı böyle der, ” desen, bir ohh çekeceğim. Kız de de, aslında yendiğimi bileyim. Demiyorsun, düşünce üretiyorsun. Tanrı böyle dedi de. Bu sav kanıtlanabilirmiş gibi, “tersini kanıtlayamazsın de, de de yendiğimi, söz bulamadığını anlayayım. Tanrı’ların verdiği, başımızın içindeki, yangak (ceviz) biçimli beyini küçümsediğini anlayayım. Kız tümünden Tanrı’larınızdan birinden, ya da baş Tanrınız Gök Tanrı’dan bir nen söyle de ölmeden kazandığımı, yendiğimi bileyim.

Hadi Tanrı ile sustur beni, Tanrı’nın verdiği sonsuz düşünce gücü ile değil de korku ile sustur beni. Söyle kız söyle; kıran gününde, yayık suyun dibinde dokuz çatalı karataşın çatlayan çatallarından çıkan, dokuz koyu sarı demir atlı, çatal pençe ayaklı, uzun demir tırnaklı atlıların saldıracığıyla sustur beni. . .

Gerçekten kız, kıran gününde, sorgunun başlaması için tak kişinin ölmesi mi gerekiyor, kız Tamu’ya gitmemek için kaçan hortlaklara ne olacak? Tamudan korkup da taş, bitki ya da yılkı tinlerine kaçan yalnik tinlerine ne olacak; hortlağı duyumsayıp bakan yalnik tinlerine sıçrayıp onlarla yaşayan hortlaklara ne olacak?

Kız eğlenip kendinizi, yeni, güzel, Tanrısal erkelerle dolduruyorsunuz diye mi sizin başınıza gelmiyor bunlar? Kız bu olaylar, ne bu yanı ne öbür yanı anlayamayan, düşüncesini dondurmuş, dinleme ile yaşayan kişilerin başında. Oysa düşünce donduysa din de donmuştur kız; bunu bilmeyen, bunu bilmeyip de kendini benim gibilerin kullanımına sunanların başından eksik olmuyor bu, benim klan bunlarla dolu. Peki, sizin başınıza niye gelmiyor, söyle; sizi kim koruyor? Bu asalak, eğrin ve elgin tinlerden, hortlaklardan kim, ne koruyor sizi, gözünüzü kapattıran hangi nava (melodi), kendinizden geçiren hangi biylemek Tanrısal erke ile dolduruyor söyler misin?

Biliyorum, eğleniyor ve Tanrısal erke ile doluyorsunuz ya, bundan korkan kötü tinler sizden uzak duruyor; eğlence sırasında sunulan yeteneklerden kötü tinler kaçır, o yetenekler onların ölümüdür. Onlar erke varlıklardır ve yüksek erkeli ortamlarda ölürlər bu nedenle de kaçarlər. Sizin kamlarınızdan dinledim, düşündüm birleştirdim de yine de iyi olmayı bulamadım işte.

Sesinin tonunu sevdi diye aldığı karısını, anamı; dört duvarın arasına niye saklar, bir erkek, babam. Sesinin tonunu başka bir erkek duymasın diye mi? Sanki onu kendi doğurdu da kendinden önce o sesi kimse duymadı; dışarıda ondan daha güzel sesler dolu. Kendi eksik valatlı (kromozom) ya benim gibi, tak kişiyi öyle sanır, salak desem kınar mısın kız? Hani sizdeki ana baba, ataya içten, ırktan, gandan (kandan) gelen saygı var ya. Güzel sesin güzelliğinin, yaradılışının ne anlamı kaldı, başkalarının duyması önlenince ha, söylesene...

Başım dumanlandı kız. Bu örnek ne şimdi, uymadı; kel ve kör oldu değil mi? Nasıl ilişkilendirdim ki kel ve kör bir örnekle? Üstelik kel sizde değerli, bizde kötü, uğursuz, takke ile örteriz biz görünmesin diye keli; tak kişiye giydirir başı örttürürüz ki kelimiz bilinmesin. Kör sizde kam, **toyon** (ulu kam) bile olur; bizde yoksulluktan, yardan düşüp ölür.

Yaşamı size öğreten bu çelişkiler, değil mi, bu yüzden koruyorsunuz kendinizi, inanmıyorsunuz aygırlara; dinlemeye din diyen alsatçılara.

Okunacak çok nen var değil mi Türk kızı, tak neni içten okuyan Türk kızı. Tanrım, beni baştan yarat, ya bu kızı yoktan gösterme bana ya da ta baştan çıkar karşıma...

Sizin eğrin sangallar, elgin yelbeğenler, sızmış içime; sizin Erlik Han'a çaşıt olmuşum, desene kız. Eğrin Erlik Han Ülgen'le savaşında, beni kullanıyor da, Türklerin İyilik Tanrısı Ülgen'e çalışan sizleri bana kırdırıyor. Değil mi, söyle hadi, hadi söyle...

Seni yenemedim değil mi, kız benim yaşamım yenme üzre geçti, nerden çıktın sen şimdi, kabarmayan kel hindi.

30.12.2014,

Bunlar var ya, hani şu çılgın Türk'ler, gittikleri, yaşadıkları tak yere uyumlular. Sonra bir bakıyorsun, oraya uymaktan çok orayı kendilerine uydurmuşlar. Öyle dostlar ki, imrenen onlara uyuyor. Bu kargış olası Türkleri çözemedim ki! Bunlar yabancılarla evleniyor; ohh yok oldular sanıyorsun emme anıları, ataları, soyları, söylenceleri, eğlenceleri, gelenekleri, dilleri ayrı düşmüyor bunlardan; onbinlerce yıllık özlerinden sızıp gelen özütlerine; bir türlü dingilinden, okundan sapmayan özeklerine; o saf, soylu özdeklerine; bitmedi bitmedi, çocuklarına, torunlarına ince ince işlenmeyi sürdürüyor töreleri ve aktöreleri. **Körmözden** (erke varlıklardan) bir olgaç almış eline fırçayı da bunların yüreklerini, gece gündüz demeden gökkuşağı tüsleriyle boyuyor, olam yapıyor, onların geçmişinin olamını. Ey yüce oğan, ol de olam, deyip; Tanrı'dan, kut, sür, öz, hul, dir, din, tin aldıkları günden gelen olamı...

13.09.2014

* * *

ÖLÜM BİLMEZ BUNLAR,

Bir bulabilseydim bölme yolunu, onlar yalnızca kullandığım ehli kurdum olacaktı. Bozkurt aşağı, gökkurt yukarı! Onları arkana aldın mı, bitirdin işi. Artık ne acımasız, yenilmez kılıcını saplayan yıldırımından kork ne de ağzından ak köpüklü azgın dalgalar akıtan, saldırgan yayık sudan. Bil ki yaşadın gitti. Kendilerini geliştiriyorlar bunlar; kay, küy, sagu, ağıt, sanat yapı-

yorlar; düşünebiliyor musun kızları bile, uyumlu sözlerle kaylar, türküler döktürüyor! Bunların o seher yeli gibi ılık, durgun bir göl kadar sakın kızlarına çatsan var ya, ne biçim savaşıyorlar biliyor musun, küçük çakıl, minik çalı? Atılğan, atak, berk, becerikli, korkusuz bunlar. Kavrayışlarını yitirmiyorlar, başlarını dik tutuyorlar; kurt gibi, yıkılıp yıkılıp kalkıyorlar. Öldürüyorum, öldürüyorum, ölmüyorlar; ölürlerse de bir türlü yenilmiyorlar.

*Ölüm bilmez bunlar
Özgür yurtlarından ayrıldılarsa
Hangi ülkede olursa olsunlar
O yurdun ordusuna katılırlar
İki ordu çarpışırken bile
Önde onlar varsa hele
Kırarlar birbirini de
Yalınk, yalınk olarak kalsın diye...
Ordulara bağlılıklarını sürdürür bunlar
İşte bu yüzden sevilir
Ölüm bilmez olanlar,
Ölseler de,
Yenilmez ki, bunlar...
Aza gördülerse,
Kıtlık, kıran görmeden,
Korkmaz giderler buradan.
Yanımda olmadılar diye
Öldürdüm onları bile bile...*

29.09.2014

ERBİL VE YÖNBİL ELİNDE, DONMUŞ YAYIK SUDA, BUZ TUTMUŞ SOĞUKLARI YARA YARA KUZLU KUZEYE KİM GİDER HA...

Şaşırdın değil mi, şaşkın kız. Bu çılgın Türkler, yiyecek bulamasa, göçmen kuşlar gibi göçe dururlar, yerleşik yaşamı bırakıp göçebe olup çıkarlar. Bunlar çölde kalsa, kaktüsler gibi köklerini derinlere salar, gövdelerine su toplar, yapraklarını su yitirmesin diye dikene çevirirler de doğa, dolay, yoktan bir nen bunları yok edemez; bunlar var ya bunlar, buzlu kuzeye gitse kısılır, oylumlarını küçültür, güneye inse uzar, büyür bunlar. Bunlar arı sütü ile beslense begüm arı, balözüyle beslense işçi arı olur. İster inan ister inanma, bu kalemin gibi tak boyaya girebilir bunlar. Bu yeryüzü tak neni, bu boş böğrü çökmesi Türklere borçlu, küçük horur. Bunlar olmasaydı, biz birbirimizi yok ederdik ve şu gezegen yalnıksız, boş kalırdı; ben bunu bilir bunu söylerim de keşke şu gezegen yalnıksız kalsa diye de eklerim. Türklerden mi korkuyorum yoksa yalnik denilen şu üstün Tanrı yaratığından mı korkuyorum ben de bilmiyorum.

26.10.2014

Küçük sürüngen, şu tak bulunduğu yerin boyasına girenden değil, şu evlerin duvarlarında gezen evcil keler.

Bu çılgın Türkler var ya, yeryüzündeki tak yeri nasıl bilir söyle bana. Eninden enlem, boyundan boylam yapar da Tanrı odacığı gözelerine nasıl çizer bu **yerbilleri** (harita), bizde niye yok yerbil niye gidenden bize salık gelmez, hadi söyle; bizim olan yerbiller yanlış da ondan... Söylesene küçük keler, nasıl bilir bunlar da doğru yerbil çizer ha! Bilir, bilir kuşkusuz, göğecik çıkıp inen onların kamları, onların toyonları, Tanrı'lardan bilgi alıp alıp; yalnız, halap halaplah mı yapıyorlar sanıyorsun sen;

hay şaşkın şebek, şaşırma boşuna, onlar göğ e çıkmışken yere de bakıyorlar. Onlar aynı çıtta (anda) bin iş çıkarırlar. Bir işi yaparken, işin içinden iş çıkarır da bir gün gerekir diye, kıyıya koyarlar.

Beni anlamaz mı sanıyorsun, kötüyü seçtim diye ha! Bön kız, sırtını dönmüşsün bana da bön bön bakarsın dolayına; beni sen, seni anlamaz mı sanırsın?

12.12.2014

Senin saçın niye bu kadar parlak bakayım. Saçın tellerini yan yana koysam yaprak yapsam, sonra da ardından baksam, öteyi görebilir miyim, kız bu parlaklık sırlı sırça gözgü mü ki kendimi göreyim. Sırça da olsa sırlı sırça da da olsa, artık çok geç. Geçten daha geç bir nen var mı şu acunda ha, var mı hadi söyle bana. Çok geç, ölmek üzere olan biri için tak nen çok geç; bakalım doğru musunuz, ölüme inanmamakta, keşke bir ulak bulsam da söyleyebilsem sana...

Sen niye bu kadar **yufkasın** (zayıf) ha; ince, dayanıksız görünüp de bu öldürme ne, kız bu ne alavere... Yufka dedim de, kız bu oklava ile açılan, yuvarlak, vala (ince ipek dokuma) gibi ince **balun** (hamur) yaprağı yufka da incedir. Kız seni incecik yufka ekmeğe koyaydım, gerek yok başka bir nen eklemeye deyip, saraydım, dürümümü elime alıp, ağzımın sağ yanına, tümenden azıların arasına koyup koparaydım, ısıraydım ya kız seni...

20.12.2014

İyiye seçen kötüyü bilmez sanırdım ben, yoksa tak neni bildiğimi mi sanırsın sen? Sırlıça, kendini görmek isteyen baksın sana. Kötüyü seçen iyiye de bilir derdim de seçtim kötüyü ben. Yaşam bunu öğretti de iyiye seçen, kötüyü bilmez de yanıldım, örneği sen. Bu Türklerin bilmediği yok ellem. Biri kendini, biri

beni öldürdü. Bilmediği yok bunların, yeryüzü saklanamaz bunlardan. Yeryüzünün demir sürgülü derinlikleri; gökyüzünün turkuvaz **tırkazlı** (kapı mandallı), gıcırtılı kapıları onlara açık; Kil Han, Kur Han, Kuz han, Buz Han, Or Han, Taş Han gibi bağımsızlık simgesi hanlarının beklediği ak doruklu dağları; güçlü, dayanıklı, koca koca dik omuzlu yalman dağların oyalı sarp geçitleri onlara açık.

Niye demiştik niye; kamlar, kamlar göğe yükselip dönerken, yeryüzünü **yazgaçları-bilikleri** (hikmet) ile belleklerine çiziyorlar, kesikleri ile kazıyorlar. Yoksa kim gider, demircilerin yaptığı yönbil (pusula) ve kamların çizdiği yerbil ellerinde olmadan, buzun gözyaşları, daha akmaya başlamadan, donmuş yayık suda; buz tutmuş soğukları yara yara kuzlu kuzeye kim gider ha?..

Bunlar ip taşırlar ya, o ipi söke sökeleye bir kişiyi belinden bağlayıp uzaklaştırır bunlar. Bir aksaklık yoksa eğer, uzaklaşan buzda sıçrar zıplar ve bağırır:

*Yerden doğrul ve davran be,
Babanın ekini oğul.
Sarıl babana da öpsün sürme gözlerini.
Sözlerin içine girerek yaptığı konuşmaya kulak ver,
Ver de dinle ki, bize gerek o sözler.
İyi belle, belle ki yinele bize;
Yangak benzeri bilinen, beynine yaz,
Yaz ki oku bize,
Gözelerine, özdeki valalara doku,
Doku ki yurt edindiğimiz yere yayalım onu.
Davran ki hızlı davran be,
Kurdu, kuşu bekletme,
Yan bakma kimseye
Düpdüzgün git ileriye...*

Böylece oğullardan üçü, soyuna, obasına, konak yerine geri dönen babasını ana karanın bir yanında bırakır da baba, ekini olan oğlunu; oğul ana baba ve karındaşını yitirir. Bir baba **salık** (haber), sava iletmek üzere obaya dönerken iki baba iyi salıklar beklemek için kampta kalır diğerleri yol alır. Bekçiler görev değişe değişe tak kezinde obaya sağlık savaları götürürler.

Ne duygu yoğunlaşmasıdır o öyle!.. Keşke Türk bir babam olsaydı, Türk bir oğul olsaydım, Türk bir baba olup oğlumu, öteki çocuklarla bir daha görmemek üzere, boyalı tüslü yaşamın boyasız tüssüz yalın yüzüne, ölüm yüzüne uğurlar gibi uğurlasaydım. Başka bir ana karaya üstelik donmuş gümüş tüslü yayık su üzerinde uğurlasaydım. Türkler ve Tanrı'lar baş başa uğurlasaydım. Ben de oğlumu Tanrı'ya tapşırsaydım. Tanrım o ne uğurlama, o ne ayrılma...

Tak baba ne **ayttıysa**(söylediyse) oğlunun kulağına, gülümseme yayılır oğulun dudağına, işte bunu öğrenemedim, kız bala, **böpe** (kuzen) bala...

Yaşamım boyunca ben; yumuşak, oyali, boyalı yastığa başımı koyduğum üzre Türk bir baba olup, oğlumu uğurladım, Türk bir oğul olup babamla göbek bağımlı, anamdan doğduğum günkü gibi kopardım. Böyle böyle Türk olmakla geçti benim varyemez yaşamım.

Ahh ahh o ne uğurlama, o ne ayrılma, bence bunlar, ölümün boyasız yalın yamasından yaşamın boyalı, karmaşa yamasına geçiyorlar. Bütün sinleri açmış bir biçimde; Tanrı'lar, ölmüş kişiler, ışık varlıklar el ele yeni bir evren yaratıyorlar; Gök Tanrı için ekin ekiyorlar. Kutsal bir nen yaptıkları belli, öyle kutsal bir halleri var ki; onlar kutsalın sesi ile özlerinin derinliklerinden, özeklerinden gelen sesi ile fısıl fısıl konuşuyorlar. Ağlamıyorlardı biliyor musun? Ancak ben, yaşamımda bir tek orada ağladım Ben bir tek Tanrı'yı orada algıladım. Tanrı, bir tek orada dokun-

du bana biliyor musun? Ve onlar, konak çadırında iki kişi daha bırakıp, uzun bir ip daha sökelemeye başladı...

Ahh, ahh kutu, kutmanları bol olsun. N'olurdu ben de gidebilseydim. Bilebilseydim yaylakları bitek mi, yeşil mi? İçitleri şıkır şıkır akar mı? Var mı, bol mu, serin mi, gök suları? Binitleri, binekleri var mı, bol mu, beli kalın mı, onlardan **yüklet** (taşıyıcı, yük hayvanı) olur mu? Yüzleri yaşmaklı, eğni (elbise) kaftanlı, çapanlı (ceketli) erkekleri, uyumda beni geçer mi?

* * *

GÖZLERİ, GÖK TENGRİYE GEÇİT OLAN SOYUN KIZI

Kız Gök Tanrı'nın soyu, soysuz olaydın da soyun kuruyaydı da beni uğraştırmasaydın ya. Ben de bu soyu kıskanmasaydım da seninle karşılaşmasaydım ya. Gözleri Gök Tanrı'ya geçit olan soyun kızı, bak sana ne anlatacağım, anlattım mı ne kız, ne çok nen anlattım sana, başkasına söylemeyeceğine söz ver yine de bana. İyi dinle beni, dürtmeyeyim bak seni: Şu acunda benden korkağı var mı, söyle? Türklerin dedeleri mi korkuttu beni ne. Hem niye biz korkaklardan çıkar eli kanlı, kan içen, kan kusan kancarlar söylesene... Biz korkaklar ağlar gibi yapar ağlayamayız, güler gibi yapar gülemeyiz. Kahkah güldüğümüzü biz yoktan bilmeyiz.

Semiz, tavlı olan biz, kızgın dilli olmakla, itimizi havlatmakla, çetük denilen kedimizi, pisi pisimizi mavlatmakla, keçe börkümüzle caka satmakla, od gibi titrek titrek ıslamakla geçiririz günümüzü; işte böyle akar gider yaşam dediğimiz suyumuz...

Gidemedim; soğuktan olmadığını ben bilirim de onlar bilmez mi, korkudan bir titreme geldi, yaşlılara, yerinden

davranamayanlara döndüm, değer yitirdim. Ve artık Türklerle kalamadım, yüzüm tutmadı; yüzün var mı dedin değil mi, ay yüzlü; evet o uçurlarda az biraz yüzüm vardı, Saydam kız. Kadınlar gitti, az da olsa gitti, kam kadınlar gitti, ebe, otacı, olgaç (ressam), olamcı kadınlar; gençleri, eşlerini çocuklarını korumaya, bilgi yaymaya gitti de ben gidemedim. Bilirim bilirim, tak neni o günden ötürü bilirim...

*Şimşek gökleri yardığında
Yıldırım yerden göğe vardığında
Gök gürültüsü sancıdan
Boğa takımyıldızının ağzından
Bas bas bağırdığında
Türk dedi tansık oldu...
Türkler doğdu
Gök Tanrı'dan acuna doğru...
Dağlar dikildi
Güzel göğüslü bağırını gere gere
Bekçi biziz dedi...
Bozkurtlar uludu vara yoğa
Vuu huuuuuu
Koştular ağız açar kapar gibi
Ayaklarını, bacaklarını aç a kapaya
Beslendiler de süt verdiler Türk bebelere...
Tanrı'lar avuçlarına yada taşını koyarkene
Döndüler çevresinde
Yine yine yeniden
Türk yeni yetmelerin...
Biz yol gösteririz dediler, size.
Vuu huuuuuuu...
Kartallar uçu üstlerinde
Yaklaşan yırtıcıları biz kaparız dediler*

Gözlerini dike dike.

Baş bir o yana bir bu yana

Kartallar uçtu göklerinde...

Keçiler sıçradı durdu

Kılıımız, sütümüz, etimiz adak size diye diye.

Dediler yol da gösteririz biz size...

Geyikler kıvradı, sıçradı çevik çevik

Boynuzumuz, etimiz, güzelliğimiz

Yağış olsun size diye, söyleye

Dediler yol da gösteririz biz size.

Ahh ahh, o boğalar

Bir boğurdu bir böğürdü durdu

Biz de varız, biz de varız

İster yüke, ister ete

Hele hele gücümüz ne güne

Başımız iskeleti adak olsun size diye diye...

Atlar baştan beri vardı

Türklerle aynı evrede doğdu,

Atlar, Türklerle koştı diye mi coştı,

Boynuzlu atlar, kanatlı atlar, konuşan atlar,

Düşünme öğreten, yol gösteren, uçan kaçan atlar,

Türk çocukları, göğe, Tanrı'lara taşıdılar.

Kamlar niye bilir oldu,

Kaybolmadan bu yolları

Atlar görünen atlar,

Yalnızca Türklerin gördüğü atlar

"Türklerden ayrı düşmeyeceğiz" ahdıyla şahlandılar...

Ya o kasırgalar

He hey yavrum heyt...

Sen de ki gücünü Türklere kaptırmışlar

Ben diyeyim ki armağan etmişler

Soğuğa kuz soğuğa, buz soğuğa ne dersin

*He heytt bire yavrum heytt
Heytt ya ne heytt
Sen de, sıcaklığını kaptırmışlar Türklere
Ben diyeyim armağan etmişler.
İşte bak boylamına, enlemine
Dolanır dururlar tümü de
İmrenerek Türklerin peşinde...*

12.12.2014

Gittiler, gittiler ya kız, sağ vardıklarını bildire bildire gittiler; sanki uzaktaki al dudaklı **adaklısı** (sözlüsü), sanki yabandaki yay kaşlı yavuklusu (nişanlısı) hakkında konuşur gibi tatlı tatlı konuşur oldular, dönmek üzere uzaklaşanlardan, görmemek üzere ardı sıra bakanlardan...

* * *

ANA GİBİ YAPIP OĞLUNA SARILDIM, ALDIĞIM ENERJİYİ ANLAMAK İÇİN...

Ahh, ah gün oldu, başımı oyalı boyalı yumuşak yastığa koyduğumda o görnüşlerden, oğlun annesine sarılıp, sırtını pırpırlayıp sıvazladığı, “Alaş annem alaş, Tanrı’yla kal annem alaş,” dediği görnüşü oynadım. Gün oldu ant olsun, inan olsun kendimi anne yapıp oğula sarıldım da sırtını pırpırladım, sıvazladım, “Alaş yavrum alaş, Tanrı’yla kal, alaş,” dedim. Dedim ki aldığım enerjiyi tanımaya çalıştım. Ah soykök ah oğuş, ben ah çekmeyeyim de kimler çeksin. O küçücük soykök ve birimi oğuş, minicik çekirdek oğuş, sarılacak bir soykökünüz olsun da başka da yoktan bir neniniz olmasın. Ben böyle der demez, karnımdan bir ses çabucak ekledi: “Çekirdek soykök olmasa da tüm soy bir

çocuğun bakımını üstlenir.” Sütanne, ebe, annanne, babanne yarışı vardır. Şu, adlı alpereni ben emzirdim ben büyüttüm, ben baktım, demek gibi bir onur, bir başıdiklik var mıdır?

Bizde öyle mi ya, öz evladını yardan aşağı atan soy, bakar mı başka çocuğa? Ahh soykök, ahh oğuş eksikliği, ondan daha eksik bir nen var mı şu evrende? Oğuş eksikli ev, ev eksikli evren hangi evrelerden geçmişse geçsin, var mı söyle böyle eksik bir evren? “Kaç evlek tarlan olursa olsun, oğuş eksikse eksiksin oğlum, ” dedim durdum da ne bir evlek toprak ne de bir oğuş ardına düştüm...

*Oysa ben, bak ne durumlara düştüm.
Sultan mı, niye sultan olayım,
Tüm sultanlardan varsılım.
Kaptan mı,
Kaptan olup, açık denizlere açılmak mı ha,
Niye kaptan olayım,
Kulağını tuttuğum tüm kişiler kaptanım
Korsan mı, ha ha ha
Gerek mi var, bütün arklar bana akar.
Gezgin,
Gezgin olmak da nesi
Nereye istedim de gitmedim ki.
Dedim, yalan değil, dedim
Böbür böbür böbürlenerek dedim.
Katman katman orun aldım da
Örtmedi, açığımı,
Isıtmadı soğuşumu
Doyurmadı açlığımı
Çatı olmadı duvarlarıma, da
Bunu bir ben bilir
Bir ben söylerim.*

*Yerimde olmak isteyen,
Kıskanç bakan, imrenç süzen gözlere,
Yeren gözlerle bakarım.*

Ahh ah, bir anlasalar beni! Onlar sanırlar ki ben orunluktan (koltuktan) çok mutluyum da kaptırmam yerimi, doğru kaptırmam da. Bu kadar orun (mevki), örtmedi eksigimi, daha çok gerek sanırım da kaptırmam.

Ahh soykök ahh, gidenlerin ardından, ağlamadan yakardılar. Benim gibi yalnik kurban eden, çocuklarını yardan atan yağılının, acımasızlığını gördükçe, soykökleri sürsün, torunları yaşasın diye, soy yaşamının gidenlere bağlı olduğunu bildiklerinden ellem, gidenlere kutsal bir varlığa bakar gibi bakıp, kutsal bir göreve yollar gibi imrenç içinde süzerek; Tanrı odacığı gözele-rine, en ince kırışıklıklarına kadar gidenlerin olamını çizdiler.

Ellerinde, enlem ve boylamları dizi dizi yerleştirilmiş; girintili çıkıntılı, ince ince çizilmiş yerbiller ve en işmer Türk demircilerin yaptığı, küçük yönbiller vardı. Bu yerbil ve yönbiller, en değerli araçları olarak, bayraklarındaki kutsal belgileri ile imlenerek; çak çak çakşı ba, eşliğinde ellerine verildi. Bir onlara bir üzerinde yürüdükleri donmuş, ak yayık suya bir de göğe baktılar ve belgilerini çaktılar...

*Alaş... ve Hayda...
Ahh, ah,
Ekmeden ürün aldığımız,
Tarlamız, engin yayık su.
Ahh, ah,
Taş döşemeden
Kum dökmeden yol aldığımız,
Yolumuz, boğun yayık su,
Koru yavrularımızı,*

İzin ver soyumuz soylansın,
 Çoğun olsun,
 Soylukanla kanlansın,
 Toyun (sofra) kursun.
 Kurkut (devlet) olsun, iller kursun.
 Boşut (izin) ver, Boyumuz boylansın
 Kurulsun, böyüsin, enlensin,
 Genişlesin de
 Bir uçtan bir uca,
 El ele, omuz omuza,
 Yollansın yerden göğe,
 Yayılsın balkır olsun,
 Kayın ağacı gibi dalları
 Uzak ellere...
 Uzansın.
 Boy boy, soy soy Türkler
 Bodun olup oyalansın.
 Ahh, ah
 Tüm su canlılarının barınağı,
 Boygun, yayık su.
 Tüm su canlılarının çatısı
 Engin, yayık su
 Tür'ke taşlı sağlam yol ol.
 Engebesiz düz kaymaz yer ol.
 Gök Tanrı'nın izniyle
 Köpüren sular da
 Onlara köprü ol.
 Oğullarımız, kızlarımız,
 Uzak ellere ulaşsın.
 Önce gidenlere yanaşsın
 Yargılamadan kaynaşsın.
 Ahh! Yüce Oğan,

Yoktan var eden yaradan,

Ol de olam...

Alaş...

He hey bire hey...

Şimdi söyle bana minicik minik kız, ben nasıl özenmeyeyim, Türk soyuna; nasıl takıntı derecesinde imrenmeyeyim, anlak atabilir mi belleğinden, çıkarabilir mi içinden? İçinden çıkılır bir nen mi ki bu, benden beklenen. İstedğin kadar büyük ol, hastalıklardan, sökellerden korunaklı değilsin, onlar sana uğramaz değil. Em yok, sağaltan emci yok, hastayım bu Türklere, ister yağcı, ister yağ de...

Ne bilgilenirdim be, onlardan, “Tanrı’larla iletişimi unutmayın” dedi, uğurlayan biri, gövde ve beyin gözelerinizin ara boşlukları konuşsun, dedi. Gevşeyin açın o boşlukları. Yayın, yayık su gibi gözelerinizi, yüzün o boşlukta yayık suda yüzer gibi, ha şimdi iletişim kurun Tanrı’larla, dedi...

Ne bilgilendimdi be, bilgiyi kullanmayınca ya da kötüye kullanınca bilerman (çok şey bilen) olsan ne, bilge olsan ne kız. Son aytma (söyleme); masum ve yazıksız çocukların gövdelerini kötü amaçları için kullananlara karşı çıkarken, küçük kız çocuklarıyla evlenen, kanama durmayınca diri diri gömen, alışkanlıklarının bağımlısı, uyuşmuş ve bunu dinleme edinmiş, ilkel kavimle kezleşirseniz (rastlaşırsanız), o kavimden uzak durun. Onlar; ne kadar çok kişiyi kendime benzetirsem o kadar az kınanır, o kadar az utanırım, diye düşünürler, yaklaştıkları tak kişiyi kendilerine katmaya çalışır, ya da içe kapanırlar ki işleyiş sıkıntısız sürsün. Ya sonra... Nedir o, niyedir derken, bu dinlemenin içinde buldum kendimi. İşte bilirim bu yüzden, yeraltına, Erlik’in yanına niye gittiğimi.

Kız senden çok iyi **atçapan** (jokey) olur ha, atçapandan da emme iyi çapmak (hücum etmek) peşinde çapulcu olur, çeri (asker), çoro (buyruk almadan davranan savaşçı) da iyi olur ha!

Görüyorsun de mi, esim usum doğrudan duramıyor, dosdoğru olamıyor, tatıklı (layık) kız, işmer kız, nasıl da diş bilemişsin bana sen, turkuvaz kız?

Ben öbür göçlerde de katılmadım onlara, çok yer değiştirmeme karşın, tak gidiş bilmem ben. Arkalarından: Kaylese dağı höyüklerinde kalmasın ayn, diye **aytanlara** (söyleyen), bağırarlara katıldım ben.

Arkalarından: **Eşkıraklı** (eşkenar) ongun haçlarınız, oz damgamız **kurgan** (mezar, mezar piramidi) taşlarında kalmasın, Tanrı'ya gidip gelmenizi **eskermeniz** (unutmama simgesi) için bir **belektir** (armağan) o, diye bağırarlara bağıldım, ellerinde ongunları, oz damgalı bayraklarıyla uzaklaşan Türk'leri uğurladım ben. Ahh bir anlatsam bir... orada içtenlikle nasıl yakardığımı. "Eyy yaradan Tanrım!

Turkuvaz çocukların nerede?" diye diye nasıl ayttığımı, kara kara düşünüp sevdiklerimle bir kez daha kezleşme isteğimi bir anlatabilsem inanır mısın ha!

Eyy yaradan Tanrım! Turkuvaz çocukların nerede?

Tak bir uğurlama: Ahh!.. "Yüce Oğan, yoktan var eden yaradan, ol de olam," diyerek bittiğinde, gelen, kaç sonsuz sessizliğe, kaç Türk boyunun yeryüzüne dağılışına tanık oldum ben. O sessizliğin kulakları sağır, esi usu dilsiz eden çığlıklarını duydun mu, saatler süren bu çığlığı duyumsadın mı yoktan sen?

Onların Tanrı inançları bağımsız biliyor musun, alıntısız onların inançları, dosdoğru Tanrı'dan alıyorlar, aracısız ve birkez yansıtıyorlar, papağan gibi konuşup durmaz Kamlar, ayttı mı birkez, Oğuz Kam gibi hakan değilse, bırakır gider öylece.

Bilmeyenler bilmez, inanmaz bir yalnığın Tanrı katına çıkıp inebileceğine. Göge çıkmaya inanmaz çok kavim bilirsin sen de. Emme inan bana bu Türkler göge çıkıyorlar. Budunların daha yalnik, daha kişi, daha hun olmalarına katkı için; adalara, ana karalara, yalnik gücüyle gidilebilen tak yere yayılıyorlar, içindeki

kabın biçimini alan sudan olma bunlar. Baştanrı Gök Tanrı, buyruğundaki bir görünüp bir kaybolabilen Tanrı'ları aracılığıyla, bu Türklere yayılın demiş ellem, yayık su gibi bulduğunuz takboşluğa yayılın demiş olmalı ki, bunlar su gibi akıyorlar. Bizim gibi yapışkan değil bunlar, akışkan bunlar akışkan; bunlar tüsünü, boyasını gökten almış yayık su inan, tak kıyıya, tak girintiye koy, burun demeden uzanan...

15.12.2014

..*

SUDAN OLMA SOYUN KIZI

Biliyorsun değil mi, sudan olma, su gibi kız. Sagan Han'ın kızı ve kırk arkadaşı, gök boyalı göle gittiler; yelsiz, yavaş yavaş salına salına gelen dalgalı, yayık suyun kenarına indiler. Ak, duru, aydınlık suda yıkandılar da gökten yağın ışık talkanları, urukları suya karışmadı mı? Kıpırdanan, hulklanan (canlanan) sudan gebe kalmadılar mı, kız? Bu Türk'ler sudan da türememi? Gök Tanrı'nın boşuğuyla (izniyle) Türkleri yaratırken göğün katlarının onyedisi bu yaratıma katılmadı mı? Gök Tanrı yaratımı yumuş Tanrıların tasarımıyla türedi de on yedi çeşit val (gen), vala, valatdan oluşan ıra almadı mı? Göğün boyasını yayık su gibi yansıtmalarından anla, anla ki; biz göğün, Tanrı'nın görevlileriyiz diyorlar. Niye Turkuvaz sanıyorsun bunlar ha, niye gök boya bunlar ha, söyle, hadi susma... Kız bir şey sorucam, yerin yaratımına oniki kat, sizin yerin korumasını üstlenen kişi nersesinin (aleminin) yaratımına onyedi kat mı katıldı. En büyük acım bu kız, bir sorunun yanıtını öğrenemeden gitmek. Öbür bacağım da topal olsaydı da şu sorunun yanıtını bilseydim, kız Türkler uydurdu mu bunu, Şimdi, Kişi, yertinç denilen dünyadan önemli mi, öyleyse benim çektiğim çile ne kız. Erliğin ne olabileceğini bildirmek ve ve daha güzel boyutlar kurmanıza aracı olmak mı, kırılğan kız, tansık ne, şaşırtı (sürpriz) ne.

Off of! Kız siz kimi kandırırsınız “Yada” taşıyla ha. “Yadacadı” taşı var da bunlarda onunla yangak büyüklüğünde dolu yağdırırlar da ordular dağılır; kar yağdırırlar, sis yollarlar, tipi bastırırlar, göz gözü görmez olur da ordular dağılır; yağmur yağdırırlar, sel alır, su baskını taşkın olur da ordular dağılır. Kız kim inanır size, buralar taş dolu da bazı şahlar, padişahlar, “yada” taşınızı çalmaya din adamı çaşıt gönderir. Kız siz kimi kandırırsınız, o şahlar padişahlar, sizin sudan olma olduğunuzu bilmezler de “yada” taşına inanırlar. Bilmezler ki Sagan kızı ve

kırk arkadaşı, gölde güle oynaya yıkanırken erke o kadar yük-seldi ki, Tanrı erkesi suya karıştı da Tanrı tininden gebe kaldılar. Bilmez ki su sizin soya **toyol** (biat) eder de buyruğunuza uyar.

17.12.2014

Hay anlaksız, anlamaksız başım hay, hay anlaşılmaz anlamlı yazgım hay, hay pişmişken su katılmış aşım; şu kırk satırını da kırk katırını da bırakamayan Türk boyuna ilençlikten kurtulamayan iğrenç usum hay, hay huy edip duracağına kuruyaydın da dokunmayaydım ya şu yertinç denilen yeryüzü soyuna da uslu uslu oturaydım, ha! Ahh, ah. Ah ki ne ah! Hay ki ne hay.

Kız şu hay sözünüze ölüyorum, Tak kişiye bir hay, al da al. Hayal deme kız, hayal olsun bir de, sese kattığın erkeden ne dediğiniz anlaşılıyor ki. Hay hay, hahay, haydi, haydin, haydendi, hayde, haydenen, dahayde, haydi haydi, haydeyin, haydının, haydın. İşiniz gücünüz hay ile sizin. “Hadi hadi hay huy edip durma”, derdiniz bana, biraz “oyalanma” biraz “kızıyorum ha” vardı içinde, biraz da “toktamsızlığı bırak” öğüdü vardı bunda. Niye hay ile huy birbirini etkisizleştirir? Hay hay yavrum hayhay deyip peşinden hayır diye bağırduğınız da oluyordu ara sıra, ben-deki sıkıntıyı düşününce caydığınız durumdu bu. Evet demeyi öyle seviyorsunuz ki, karşıdaki huy sıkıntılı ise cayıyordunuz evetten. Ne iyi insanlarsınız siz be böyle!

Kız ben niye anlatıyorum bunları sana, boyasız su, kendinden katıksız, sonradan katışıksız, saydam su. Senin Tanrı odacığı gözelerinde eklidir, bu kendinden **ektizler** (evrensel kayıt), sonradan **etkizler**, senin bu evrensel kayıt etkizlere etkindir. Tanrı Türkleri yollarken yazmış ellem bu bizim edinemediğimiz etkizlerini, Türkler boş mu duruyor sanki, durmuyor; Tanrı'ya götürmek için bir yandan topluyor, bir yandan boşluğu dolduruyor, yayıyor. Yalnik okusun diye, Tanrı'ya çıkarken de

ekiyor boşluğa, Tanrı'dan dönerken de ekiyor, nerden biliyorlar, topluyorlar bunca bilgiyi sanıyorsun hadi söyle. Bak göğ, Sa-manyolu niye bitmiyor, bitmez, bir yandan toplanır, bir yandan ekilir saçılırsa bitmez...

Kız niye anlatıyorum bunları sana, deyip deyip, bir de unuttuyor muyum yoksa?

Kendinizde ve doğada yazılı olan Tanrı bilgisi kaçır mı Türklerden, adı batasicalar. Siz anlatın biz yazalım, siz söyleyin, din deyin; biz dinleyip, dinleme edip dinletelim, dedim demesine de kız niye engel oldunuz doğmasına, tümünden bir betik bulmuşken. Kim çapaladı beni de otlarımı kendi ekinine çevirdi, kim baltaladı beni, kel kuru ağaçlarımı kendi yeşil tokayına çevirdi...

Bilmez mi sanıyorsun yanıtı, siz siz varsınız ya. Kız nasıl oluyor da sizin gittiğiniz yerler yeşeriyor, kaçır mı gözümünden. Kız, yeşil de sizden gelme ellem. Söyle kız nasıl göğeriyo da göğertiye dönüşüyor bitek oluyor sizin elinizde şu kurak, çorak topraklar nasıl diriliyor? Biz bozkıra dönüştürürken şu yeryüzünü, siz doğan çocuğa ağaç adak ediyorsunuz, ölen için ağaç adak ediyorsunuz, yetmedi, tak kurgan başına ne yapıp edip bir ağaç dikiyorsunuz. İdik da deseniz, uduk da deseniz adına, adak ağaçlarınız, başını göğ dikmiş, Tanrı'ya sava verir gibi, sizin için yakarır gibi, sizi korumaya beslemeye ahdı var da olumlama yapar gibi göğ yükseliyor.

Siz ağaç dikmeden başka, bir çekirdeği bile boşa harcamaz, üstelik bir yerden bir yere taşırsınız da Tanrı'nın bilgisini yayarsınız, dağlar ötesi yeni türler, belinizdeki çekirdek kesesinden, sizinle yayılmıştır.

10.11.2014

Çat diye çatlayacağım. İçinde bulunduğu kabın tak bir köşesine dalan su gibi, acunun tak bir katına çat kapı dalan bu Türkler niye tak kişiye yardım ederler? Yardım etmeden şurdan şuraya

gitmeyen Türkler. Yardımı bitince Tanrı'dan nasıl bir ödül alır da, şad olup hanın büyük oğlu gibi gezerler. Onlara göre taken Tanrı'nındır küçük hanım. Bu evrende tek bir iye vardır, o da Tanrıdır. Onun için bellerinde çekirdek taşır ve onu tak gittikleri yere ekerler; Tanrı adına çekirdek eker onlar. Bitki türleri nasıl yayıldı sanıyorsun, küçük sanrı, kendine gerçek de bana mı sanrı?..

ERLERE KOMUTANLIK YAPAN, TARKAN KURTARAN TÜRK KADINLARI

Dinlediklerinden bir anlam çıkarabiliyor musun kız, küçük sırça, bir yanından baktığında öbür yanı görünen sırça. Desene, benim yeni yetme anlak, ne anlar senin anlattıklarından. Anlarsın sen, sorsam bir bir anlatırsın da sen. Ancak sen, bizim klanın sünepe, sümsük mıymıntı yalnik topluluğu gibi değilsin. Sen sorusuz sorgusuz, yanıt bu deyip, kural uydurduğumda, sonra da “Yargılayan, uymayan Tamu'da yanar, ” dediğimde başını nacağıma, iki yanlı baltama uzatanlardan değilsin. Soru soran soylu soyköktensin sen. Hadi sor, sor da söylediklerimi sorgula. O tak sorunun doğduğu, sorunç dediğimiz, düşünç sistemi gelişmiş mi sende bakalım, yeni yetme ergen, deli kanlı, sor hadi.

Siz Türk'lerin kızları kadınları vayyy be, nedir onlar öyle. Ata binen kılıç kuşanan erlere komutanlık yapan **yabgu** (hükümdar), kaan, hakan ve de tarkan kurtaran kadınlarınız. Kocasını, oğlunu, oğuşunu kurtaran deli kanlı kadınlarınız. Bir yandan ordulara komuta eden, bir yandan kızlı erkekli el oyun törenlerinde oyunu sürükleyen, komut veren kadınlarınız. Ekmek

yaparken düşünce üreten kurul toplayan kadınlarıdır. Hangi soyda var böyle kadınlar söylesene. Bizde olsa, öyle becerikli kadını, aşâğılık neme hastalığından ezeriz başını biz erkekler. Nerde bizde Türk'lerdeki özgüven! Nerde bizde öyle soylu alp! Nerde sözüne güvenilen yiğit! Ahh, ah, yanarım yanarım da neden kadına yağı olduğuma yanarım.

17.12.2014

Ne diyeceğim sana bak; sizinkilerden gelen ilk haberler aynıydı biliyor musun? Nereye giderlerse gitsinler, o yöredeki kadın erkek etek giyenler; Türklerin, burçak gibi, atburçak, örmeburçak gibi, bitki talkanlarını koruyan yeşil kabuklardey, bacaklarını kir pastan koruyan çalbar-şım-don giymesine ve bununla kolayca ata binmesine bön bön bakıyorlarmış, kadın-larınızın eteklerini beline takıp genişçe şım, çalbarlarıyla ata sıçrayışlarına imrenip, ne diyeceklerini şaşıyorlarmış...

27.12.2014

Hay anlaksız, anlamaksız başım hay, hay anlaşılmaz anlamlı yazgım hay, hay pişmişken su katılmış aşım, şu kırk satırını da kırk katırını da bırakamayan Türk boyuna ilençlikten kurtulamayan iğrenç usum hay! Kuruyaydın da dokunmayaydım ya şu yeryüzü soyuna da upuslu oturaydım ya, ha... Ahh, ah. Ah ki ne ah!

Böyle diyorum ya, habire ben, kulağıma bir yanıt gelir çabucak: "Onlar bozulanı onaran, yıkılanı yeniden kuran, dağılanı toplayan bir Tanrı soyudur inan." Korkuyorum küçük kız, siz Türklerin kulağımda ne işi var? Kulağımdan bile savaşıyorlar yalnızla inan, üstelik de nasıl inan...

Aklıma bir kamin sözü gelir. Sağlığında üst boyuta gitme düzeyini alıp da bulunduğu yerde kalmayı seçenler, karnındaki, bağındaki çakşılardan seslenen kendi evreninin, kendi sininin

üst boyutlardaki tinleri tarafından ve diğer evrenlerden gelen ışık biçimler (formlar) tarafından desteklenirmiş. Siz Türkler, karından, bağırdan, üçgen parizma (prizma) ışık araçlara binmiş olarak boşlukta bile kötülükleri dönüştürmekle savaşıyorsunuz inan, üstelik de nasıl inan...

Dışkıyı nasıl yok edersin kız, bitkiye kemre (gübre) ederek değil mi, bu kadarını biz de biliyoruz da gerisi, ya gerisi, bok böceğinin dışkı içinde yavrularını büyütmesi seni şaşırtmıyor mu? Biliyor musun, kemre olmasa, bok böceği olmayacak. Dönüşmeyen atom altı om yok da iş onu bilmesi. Biz bırak omu, at biçimine dönüşmüş atomun gizemini bile anlamıyoruz...

..*

TÜRKLERDEN GELEN YAĞIŞ VE GÖKLERDEN YAĞAN YAĞIŞ OLDUKÇA

Ne diyordum ben, unutup unutup yeniden diyen ben. Bir çekirdeği bile boşa gidermeyen siz diyordum, aaa bak ne geldi usuma, göğe çıkınca siz, Samanyolu'nda, saman ve başakları döküp saçan ekincinin döktüğü başakları toplayıp yeryüzüne getiriyorsunuz ellem. Kız o ekinci de mi sizden? Kıtlık ne kavimleri yeryüzü görünüşünden silmiştir de size dokunmamıştır. Ohh, kıtlıkta Samanyolu'ndan getir başakları, bollukta götür. Ohh, göğe çıkıp iniyor bunlar ya, kız başka açıklaması var mı sence, ben biliyorum, kamların birdenbire yok olmasını gördüm de başak getirirken görmedim; başka açıklaması var mı söyle küçük körpe, ufak el değmemiş ulça, ufaktan ufaktan ne yaptın bak bana...

Biliyor musun, ben bu yeryüzünü, sizin beslediğinizi düşünüyorum. Keşke yok edebilseydim sizi de şu yalınık denilen

varlık aklıktan geberseydi. Ne ana, ne baba ne kardaş, dede mede kimse olmasaydı, keşke bu yeryüzüne yoktan doğmasaydım, o kavimde yaşamasaydım, yoktan yalnik görmeseydim. Şu Türkler olmasaydı, şu yalnikları korumasaydı. Geberseydiniz toptan. Benim Tanrı, benim tartı, benim çeki ayrı olsaydı, topunuzu benim Tanrıma çağırsaydım, benim Tanrım dedi diye düşüncemi size dayatsaydım, sizin Tanrı'larınızinkini karalayıp, benim Tanrım'inkini sorgulanmaz kılsaydım. Tak kişiye benimkini öğrenmeyi kesin, kaçış yok kılsaydım da karşı çıkanın boynunu vursaydım. Kız iştiriyor musun, iştirme bunları, duyma, yel alsın ağzımdan; Türklere döndüm sonunda, yel alsın ağzımdan ha! Gerçekleştirilememiş kötü isteklerimi duyma.

Niye diye sorsana, bir içim su, bir yudum kımız, bir sokum azık; sorsana, niye duymasın diye? Biri iştir, duyar da ediniverir diye! Ben kötü yaşadım, sağlıksız oldum. Emme "kötü yaşayıp da sağlıklı olma" yazgısını çeviren değil mi ki Uçmağ'a varabilen. Türklerin olumlaması, yakarışı bu yönde değil mi, soyuyla sopuyla bile yazgısını değiştirip duran onlar değil mi?

İştirme. Başkası da iştirmesin, sen de duyma, başkası da duyma... Dinleme, iştirme, duyma ile de öğrenilir, kanlı kancar olma. Hele de Tanrı yalnik elinde tartı aracı olduğunda, kullanıldığında...

Ooff of, of ki ne off... Bizim dedelerimiz, güneşe yalnik kişi kurban edeceğiz diye Tanrı'ların adıyla başlayan yakarışlarla, yalnik kafası keserken onlar bunun sözünü edeni; şanyu (hükümdar) kaan, han, erkin, hakan demeyip kınamışlar, yasaklamışlar. Tanrıya armağan öyle verilmez böyle verilir deyip; anında el değmemiş, tüyü kesilmemiş, yaralanmamış, yük vurulmamış, yılkıları yağış diye doğaya salar olmuşlar. Kuyruklular, kanatlılar yırtıcı da olsa, doyuncaya kadar yer deyip, paylarını paylaşmışlar ki, yırtıcılar bile Türklerin koruyucusu olmuşlar.. Gezegenin geleceğiyle ilgilenmeden, kişioğlunun geleceğini olmaz. Tan-

rıya armağan öyle verilmez böyle verilir, Tanrıya armağan can sökmekle değil, can dikmekle olur deyip; Yağış diye diye ağaç dikiyorlar, kurbanlarını yağış yağış yağdırır bunlar. Tanrı toprağı verdi, toprak bitkiyi, bitki karacayı, karaca bozkurdu besledi. Bozkurtta bu sin içinde sin oluşumuna yumuş eden Türkü korudu. Türk kışın güç aylarında bile yırtıcıların payını ayırdı, Yırtıcılar, bu soyun obalarını korudu. Hey börteçine kız. Yağış, ister Türklerden yeryüzüne yağın yağış, ister gökten düşen yağış olsun, onlar bilirler ki yağış bolluğa dönecek, dönüşecektir. Ben de bilirim ki bu iki yağış sürdükçe acun yaşayacaktır. Neden mi; yoksul doğayı varsıl kılmaya adanmış onlar kendilerini. Onlar biliyorlar ki doğa yoksulsa, yalın da yoksuldur ve onlar biliyorlar ki kendileri de göksel bir adak.

10.11.2014

Yeşil de onlardan dedim, niye diye sordun mu, sor da yanıtlayayım niye: Onlar bir göğertiye girdiklerinde önce, şöyle bir saygı duruşuyla dururlar da bakarlar bir süre.

20.11.2014

Yeşile bakarlar, açık koyu, göğertinin yeşiline. Akından, çarpışmadan, savaştan dönen çocuğuna; umut, umutsuzluk savaşının karmaşasından çıkmış ana babanın, sarılmadan önce şöyle bir durup, inanmadan değişimi tanımaya çalışması gibi, şöyle bir tutup bakışı vardır ya hani, o mu desem. Yoksam, yabandan dönen çocuğuna sarılmadan önce, zayıflamış, bir deri bir kemik mi kalmış diye ya da ermemiş küçük kavunun kabuğuna sığmadığı günlerdeki yusuvarlak, taş hali gibi, hışır gibi, semizlemiş mi diye bakması mı, nasıl açıklanır bilmem ki bu bakış. Tanrısal bir armağana bakış mı yoksam, ha bak bu tümünden uygun. Tanrısal armağandır göğerti onlara.

13.12.2014

KUTSAL NAMA (YALVAÇ), KUTSAL TİN, KUZGUN ve AĞAÇ

Niye diye sormadın bile: “Niye yeşilin, göğertinin tini ile Türk’ün tini, bir **doğan** (akraba)?” diye...

Hani, yeryüzü Türkler gibi, kendini yenilesin diye! Hani, yönünü ileriye, çağdaşlığa dönsün diye! Hani yeryüzü, devrimle yeniden yeniden başlasın diye! Topraktaki suyun; göl, **tengiz** (deniz) gibi yayık sudaki suyun; buğharlaşıp da bulutlarda gezinip gezinip, yağış, kar, dolu demeyip yere düştüğü, toprağa döndüğü gibi; evresini, devresini, döngüsünü, çevrimini, çemberini baştan alsın diye! Yedi gün yağmur yağıp, yedi gün kar yağıp, yedi gün dolu yağıp da anca böyle, yeryüzünün o ilk başlangıçtaki dingin sularla kaplı durumuna döndüğü günlerde, yelbeğenlerin, bukraların, abraların dövüşe durduğu, o büyük, azgın, yolunu dengesini şaşırmış taşkın var ya! Hah! Oraya gel işte.

Hani taşkın olacağını “demir boynuzlu gök teke” önceden haber verdi de. Bu teke yedi gün dünya çevresinde dolaştı, acı acı meledi; yedi gün deprem oldu yer kaynadı; yedi gün dağlardan kor, al taşlar püskürdü, ataşlar fokurdadı, alevler fişkırdı da ala bula dumanlar yayıldı ya. Taşkından, sisten dumandan, sallantıdan, kara dumanlar arasında fişkırان kızıl alevlerle kara gök altında yalınıklar kendileriyle baş başa yapayalnız kaldıklarından, göz gözü görmezlikten kimsenin elinden bir nen gelmese de Tanrı Ülgen eliyle kurtuldu ya yeryüzü. Hah! O güne gel işte.

Gök Tanrı’nın Kayra Han’a verdiği buyrukla yaratılan Tanrı Ülgen: Ekseni kaymış yeryüzünde yaşayan Tanrı tinli Türkler,

şu sonsuz boşluk içinde kaybolup gitmesin diye, başı **sinmerle** (zincir) bir kazığa bağlanan balık simgesiyle belgi çaktı da yeryüzünü durağan kıldı ya. Balığın başını, yönünü, eksenini oynatarak dengesini bulduğu ya da bozduğu ve bunu istençsiz yaptığında tak bir yöne düzensiz dönüp durduğunu Tanrılar bildirir ya. İşte o durumda kargaşa olduğu bilinir ya. Böylece yeniden durulma ve yeniden başlama Tanrı Ülgen denetiminde, balığı bağlamasıyla oldu da yertinç kurtuldu ya. Tak tin kendi dengesini buldu da Tanrı Ülgen yeniden doğuşa anıkladı ya, kimse çılgılık atmadı da sessizce, Ülgen Tanrı'ya yakın bir katta sırasını aldı ya. Ha! O güne in işte...

Hani eskimiş olan tak nenin sonu gelip de başlangıç öze dönüldüğü gün var ya! Tanrı tinli soyları bir bir yok olup da Tanrı tinli birer çifti, gemi yapıp içinde barındıran NAMA eliyle taşkindan kurtarıldığı gün var ya! Bıktırdım ellem seni be. Ha! O güne gir işte.

Niye diye sormadığın sorunun yanıtı o günde işte... Niye yeşilin, göğertinin tini ile Türkün tini bir doğan şimdi dinle...

Hani, hun denilen; evren, uzay kişisi olan yalnık yeniden türesin hunklar üresin diye; Türk ana babanın çocuğuna tin almak için kuzgun göğre çıkar ya. Ülgen'den tin alıp gelen kuzgun, tümnden Türk bebenin üzerine varmak için göklerde uçarken, tümnden ormanın üzerinden geçerken leşleri görür de istenci zayıf düşer ya; aşköz yemek isteği ile görevi/sorumluluğu arasında kalır ya. Başı şaşar ne yapacağını bilemez de bebek için göklerden getirdiği tini bırakır da yere, leşlere dalar ya. Türk bebelere gelen öz/hul kaç defa ormana düşer de ağaç tinlerine karışır ya. İşte ta o doğrudan bir doğan bu Türklerle ağaçlar, otlar, çayırlar... Yeşille, tinsel kardeşliği, ta o günlerden bu günlere.

Bak, bak; şimdi anladı benim anlak. Bin bir ulus, kıtlıktan kırılıp yok olurken neden Türkler, o kıtlıkta sağ kaldılar ha? Yalnızca göç etmeden korkmadıklarından mı, bu işi iyi bildik-

lerinden mi?.. Yook onları, ağaçlar, çiçekler, otlar, seviyor; çayır çimen seviyor onları, yeşil tanıyor kardeşlerini yaa.

Kuzgun üzgündür, anlatır kusurunu tümnden kuşlara. Türkler; birçok tinlerini kuzgun düşürse de ormana, unuturlar mı, kuzgunun Türklere verdiği emeği! Ta Ülgen'den Türklere, yeryüzüne getirdiği özü... Böylece kuşlar da bağlandı Türk'lere, nasıl da üzüldüler özlerine kavuşmak için, soylarını sürdürmek için ellerinden bir nen gelmez bekleyişlerine... Hele biri var ki; unuttur mu Türklerin hizmetini kendilerine... Sormayacak mısın hangi kuşla dostluğunuzu bildiğimi. Sor sor, ben sizinle ilgili neleri bilmem ki, sor...

..*

KARAKUŞ VE ER TÖŞTÜK

Sen de bilirsin gövdesi kol ve bacakları yalınk kişi biçiminde kartal başlı, kartal gagalı, kartal pençeli, koca kanatlı karakuşu. Hani şu dokuz kökünden, dokuz dalından birer Türk ve onlardan dokuz Türk oymağı türeyen evren ağacının dalları arasına yuva yapmış bulunan karakuş; büyüyüp de yavrularına yemek bulmak için, onları bırakıp uzaklara gittiğinde, yelbeğenlerin yavrularını kaptığı karakuş. Yelbeğenlerin yavrularını yemesine engel olamayan kutlu karakuş.

İşte Türkler burada döngüye girer. Er Töştük, seyirci kalamaz buna, Uzun çatal dilli yelbeğenin düşer ardına; öyle bir yelbeğen ki bu, yedi başlı, tak başı **puhu** (ülberk) kuşu tüyleriyle süslü; uzun boynunu uzattı da fırlattı mı çatal uçlu uzun dilini, saldı mı ıraklara; ulaşamayacağı yer yoktur şu acunda. İşte sarımlı dilini bir kamçı gibi atıp, ıraklardaki yavrulara tutkal gibi yapıştırıp; karakuş yavrusunu tutup, alıp gidiyordu bilinmez uzaklara.

Yelbeğen yedi dilini de kırpaç gibi, aynı çıtta attı mı, ne yalan şimşekler çaktırır gökte dallı budaklı, Ülgen'e caka satacak kendince... Yalanıyor açlıktan belki de; toklukla çalım atıyor Ülgen'e belki de; bilmediği ise yerini belli ediyor işte, bilim bilmez yedi dilli yelbeğen. Yalanıyor tak dili; hangi dil doyurursa gövdeyi, nasıl olsa tek mideli...

Yedi başlı yelbeğeni arar Er Töştük,
 Doksan dokuz köşeli yurdunda bulur.
 Keskin doruklu, kayalık yamaçlı dağların,
 Karanlık, derin kaya kovuklarının önünde.
 Savaşır Er Töştük, yedi başlı, yedi dilli yel ile
 Kocaman, kara sarı, alabula, yek adlı yelbeğen,
 Ağırdan alır,
 Yavaş yavaş oynar Er Töştük Han ile,
 Acelesi yok, karnı toktur.
 Boyunlarından biri başsız kalınca anlar usu,
 Der ki, kendi kendine kurdun pusu,
 Savaşın küçüğü büyüğü olmaz,
 Sanma ki Er Töştük Han,
 Sana tüyünü verecek puhu (ülberk) kuşu.
 Diklenir yek adlı yelbeğen,
 Gök gürler yer sarsılır,
 Attan ata atlamaya alışmış Er Töştük Han,
 At sanıp, baştan başa atlar, tak başı...
 Altı... Tinin hangi kapta saklı... der, keser başı,
 Beş... Var mı öyle yaşamak caba caba... der, keser başı,
 Dört... Uzun kulaklarınla gözlerini ört... der, keser başı,
 Gök çıldırmıştır, çakım çakım balkırlar çakar
 Yıldırım için, yılan dilli yıldıraklar (şimşekler) yakar
 Aylana (yöre dışı) çevreyi, kara bulutlar kaplar,
 Er Töştük Han ölçü ile çalışır,
 Attan ata uzaklığı çizer
 Başının içinde yerbil dediği düzleme,
 Atar kendini, körlemecesine.
 Ata değil, ölçüdeki uzaklığa atlar,
 Üç... Balkır ve kara bulutların gülünç... der, keser başı,
 İki... Der demez, yakarır yelbeğen,
 Bırak yedekli başımı bana,

İkiyüzlülüğüm kalsın hani
 Söz veriyorum kötülük yapmayacağım sana,
 Yetmez, der; Er Töştük Han,
 İnmeyeceksin, dağından, doksan dokuz köşeli yurdundan,
 Kocaman; derin, kara kaya kovuğundan
 Yemeyeceksin güneşimi, Erlik tinli canavar,
 Küçültmeyeceksin ayımı,
 Kurbağa, fare ve yılanla yetineceksin.
 Onurum, diye bağırdı, yelbeğen,
 Yoksam, koca koca evrenler güler bana,
 Acı Er Töştük Han baba, acı bana
 Kimse duymasın, sus,
 Yiyor gibi yapayım hani,
 Ara sıra azıcık, kısacık,
 Yiyor gibi yapayım e mi?
 Öyle bilsinler olur mu?
 Birazcık kara bir bulut,
 Acı, Er Töştük Han baba, acı bana
 Kara, küçük, küçücük bir gölge,
 Güneşi, ayı örtecek kadar.
 Yalvarırım olur ver bana...
 Er Töştük, olur verdi düştü yola,
 Ay ve güneş, yine yine gölgede kalsa da
 Yalnik kişi, yelbeğenler yedi sansa da
 Ay ve güneş yeniden doğdu da büyüdü bilinse de,
 Er Töştük, olur verdi düştü yola,
 Ha ha ha, dedi iki başlı, ikiyüzlü yelbeğen,
 Artık, yedi başlı gibi,
 Aynı gövdede iki başımla,
 Yiyemesem de ütügleri (ütme ile alınan ödülleri)
 Ütemesem de hun soyunu
 Göklerde, Ülgen'e caka satamasam da

Ay ve güneş için
 Savaştığım kurt tinlerini aşamasam da
 Er Töştük Han sana yapacağımı bilirim ben,
 Durur mu ikiyüzlü yelbeğen,
 Aç ve yorgun, göklerde uçan
 Er Töştük Han'ın karşısına
 Kışlağımı koydu,
 O yöne giden Er Töştük
 Kışlağın kuzeyde kaldığını gördü,
 Başı döndü.
 Bir baktı köy güneyde kaldı,
 Geri döndü,
 Başı daha çok döndü.
 Er Töştük Han'da ne hanlık kaldı,
 Ne de kamlık,
 Yol uzun, dağlar yüksek
 Yorgun düştü Er Töştük, düştüğü yolda,
 Görmez oldu gözleri,
 Tutmaz oldu dizleri,
 El yordamıyla yürür oldu.
 Tuh! dedi
 Niye yelbeğen kanı almadım
 Körgözleri iyileştiren yelbeğen kanı.
 Dedi;
 Ey yüce oğam,
 Ol de olam...
 Alaş...

27.12.2014

İşte karakuş burada döngüye girer.

Avını kapmaktan adı kaplan kalan ve yeleli sırtından adı sırtlan kalan ve koşarken ars ars diye çıkardığı sestten adı arslan

kalan, yıllık yıllık yılarak (sürünerek) kıymıl kıymıl kımıldadığı için adı yılan kalan ve saymakla bitmeyecek tüm canlılar; sü-yünce (müjde) vermeye ve tansık (mucize) duyurmaya koştular karakuşa: “Yek adlı yelbeğenin beş başı koptu...”

Kartal, sungur, doğan, laçın, şumkar adı ne olursa olsun tümünden kuşlar ve kuş yavruları süyünce vermiş ve yavrularını yelbeğenden kurtaranın Er Töştük olduğunu söylemiştir karakuşa. Durur mu karakuş ahan da uçmuştur, Er Töştük’ü, evrenin sonsuz patikalarında döner durur bulmuştur.

Yapılan iyiliğin altında kalır mı yoktan iyi bir tin. Karakuş bağırır, “He heyyy! Yanlışa göz yummayan Er Türk. Dir Türk, diri Türk, direnen Türk, evrenin direği Türk, direnç erkesine bağlı kal e mi! Bu erkeyi denetleyen Tanrılardan yardım al e mi. Erlik Han’ın bıkınç erkesine kapılma ha, umudunu tut tap yukarda!..

He heyyy! Türk, Ayberk Türk; Gökberk Türk, Günberk Türk gel, beri gel, ” der karakuş; “Geldim, yettim, tuttum, ” der karakuş. Varır ve kaptığı gibi; **keleş** (gelişgen, yakışıklı, yakımlı) Er Töştük’ü sırtına bindirir, gökyüzünün dağlarından uçurarak geçirir. Emme açlık, karakuşun da gözlerini bitirir, el yordamıyla göklerde uçar da nereye nasıl inecektir? İkiyüzlü yelbeğen durur mu? Tak yere yaşam ağacını ve yavrularıyla dolu yuvasını koyar. Sağda, solda tak yanda yavrularını barındıran, yüzlerce yaşam ağacını görür karakuş...

İşte Er Töştük burada döngüye girer. Kaba eti üzerinde sola yaylanır da koparır, sağ kaba etinin yağlarından bir tutam bir tutam, yedirir karakuşa tek tek bir tutam ve oturur yaranın üzerine. Er Töştük, kaba eti üzerinde sağa yaylanır da koparır, sol kaba etinin yağlarından bir tutam bir tutam, yedirir karakuşa tek tek bir tutam ve oturur yaranın üzerine...

İşte böyle, kut, kutlu, kutman, kutsal karakuş, kendine gelir ve yeryüzüne yaklaşır: “He hey de heyt vuuu huuuu... Bak bak, görüyor musun; sizinkiler, davul, tef tuta tuta; dümttek tek, çala

çala, bayraklarını dalgalandıra dalgalandıra göç ediyorlar. He hey de hey, yavrum be, bu Türkler gibisi varmı hele, vuu huuuu. Bunlar ne yapsa, mutlulukla yapıyorlar, bakar mısın şunlara, mutlulukları bana yansıdı, ha ha ha, vuuu huuu... Bakar mısın, bir nen söylemeyecek misin Er Töştük Han?"

"Ben görmüyorum, " diyemedi Er Töştük Han. İyileştirici, onamcı karakuş, onam verir de gücü azalır mı diye, görmüyor gözlerim, diyemedi. "Hul dolu olsun hulkları, " dedi. "Dir olsunlar dileğim dir, " dedi; "İyi dir güzel dir, gibi dir olsunlar, diri olsunlar, yaba, **ananat** (anadut) yanında dirgen nasıl sağlamdır hani ya, dirgen gibi direnen uzun yaşam sürsünler, kol kemiğine dirsek nasıl yumuş yaptırır dirsek gibi işmer olsunlar, direnç erkesini denetleyen Tanrılarla konuşmayı unutmasınlar..

Göçleri eğlenceli, göçebelikleri sağlıklı olsun. Yollarında göçükler olmasın. Öteki yana göçenleri az, bu yana göçenleri çok olsun. Tıkanan yolların taşlarını ve kayalarını göçürmeleri kolay olsun. Göçmen kuşların konuk olduğu ülkelerde göç kursunlar, konaklasınlar; yaşılı, çiçeği bol, yayık suyu olan yerlere konsunlar. Konutlarını dağlara sırtını vererek kondursunlar. İyi bir yer bulana kadar ağaç dallarına konan kuşlar gibi geçici olsunlar. **Konyolları** (kafile, konvoy) saldırıya uğramasın, **görgöçleri** (göç eşyaları), buyumları yağmalanmasın. Gök Tanrı onların yüreğinde konak kursun... Alaş..."

İnce, uzun, yılan kıvrımı ilerleyen konyol bir çiçek ve sapına dönüşmeye başladı; derken bir çiçek halini aldı. Dinlence... Demeler, dinlemeler, din denilen **okşaşlık** (benzer) içinde tümünden Tanrıların varlığını duyumsayan ayn içinde eğlenceler. Ayn, tümünden Tanrılarla benzeşen aynlar, ayınlar... Arabaların yanlarından çıkardıkları uzun kalas korunakları ortasından bir taş üzerine yerleştirip gıngırgaç yaptılar bir yukarı bir aşağı, inip çıkmaya başladılar ki, kutsal karakuşu gördüler. Karakuşla Er Töştük, dinlenen, seni beni olmayan ayn içindeki soykökün,

oğuşun, üzerine doğru uçu, onları gören, çiçek durumunu almış konyol sevindi.

Karakuşu görmek ne güzel kutmandır, işleri yolunda gidecek, üstelik de çabucak. Bağıldılar, “Berigel, berigel, karakuş berigel...”

Birden tef, davul, dümtektekleri aldılar, üflemelileri kaptılar; vurdular ak derilere, üflediler delikli borulara; bastılar kolbas oyununu oynadılar da karakuş ve Er Töştük Han’a tören kurdular, ayn oldular, bir birlik kurdular. Tefleri kapıp düm teke düm teke çaldılar da yorgun karakuş kırmadı onları, gelberi, gelberi, daha da gelberi sesleri arasında yaklaştı. Kut, kutlu, kutman, kutsal karakuş döne döne, döngülerini daralta daralta, yuvarı küçülte küçülte indi aşağılara. Kendileri onuruna bas bas basılan kolbasa, vur vur vurulan teflere, davullara yaklaştı. Üzerlerinde üç kez daha döngeledi de üç ciyak attı. Beşikteki bebeler ciyak sesine uyandı da gökteki karakuşu görüp kutsandılar. Tak ciyak deyişte yuvar biraz daha büyüdü. Döne döne dönüşlerini büyüte büyüte göğe yükseldi de “Yolcu yolunda gerek Er töştük Han, ” dedi Karakuş. “Bir gün böyle kutsal bir göç üzerinde uçar uçar oyalanırız, sonsuz gibi konyolu bir uçtan bir uca gider geliriz. Üstlerinde döngeler dururuz da Uçmağ’a varmış gibi, Uçmağ’ı görmüş gibi tat alır; bizim için kurulan töreni izleriz, ” dedi ve bin bir doruklu memeli dağların üzerinden aştı da gitti. 29.12.2014

İşte böyle, kut, kutlu, kutsal karakuşu görmekle kutsandılar. Tak kişi karakuşu göremez ki değil mi, Er Töştük Han’ın soyu; kaymak tadında görklü kız, kaygan buzlarda kaymış, sonsuz bozkırlarda doğmuş, ulu dağlar aşmış Kayra Han soyun kızı, kayak binerek büyüdüğünden kayar gibi devinen; kayığa bindiğinden, daha güvenli olan atı kayar gibi süren soyun kızı. Benim gibi kaypaklara karakuş görünür de emek verir mi bize, ne dersin?..

Eyy yaradan Tanrım! Kayıp gitmesin kaygan buzullarda turkuvaz çocukların...

Onu görmek, uzun, sonsuz bir yaşama ve işlerin yolunda yol alacağının; yolculuğun, yollu yolunca gideceğinin; yolsuz ve o yollu, denilen yalın kişilerle karşılaşmayacağını belirtisidir. Konyoldakiler, “İyi yolculuklar, uğurlar ola, alaş...” diyerek yolcu ettiler, karakuşu ve Er Töştük Han'ı. Bütün toplum kutsanmış gibi, bir erke ile dolmuş olarak yoluna yollandı.

Taplamasına ulak oldular da gittikleri yerlerde, kendinden önce gidenlere, uluslarına ulaştıklarında ve **ulgama** (eklenme, birleşme) yaptıklarında anlatacakları bir kutsanmışlıkları vardı, **ulmanlar** (birleştirici) ve uzlaştırmacılar ne söyleyeceklerini **aytmaya** (söze), deyişe dökmüş, ulgam (oben, beste) yapmış, navalaştırmışlardı bile...

Yurtlarına gelirler karakuşla, Er Töştük Han. Bir Ötüken'e bir Ergenekon'a; çağlarda bir ileri bir geri giderler de duyururlar yelbeğenin artık aya, güneşe dokunca vermeyeceğini, yek adlı, yel adlı yelbeğeni taşlamanın gerekmeyeceğini. İnerler bozkırlarına. Karakuş bakar ki yediği et, Er Töştük Hanın kaba eti... Yapılan iyiliğin altında kalır mı yoktan iyi bir tin, yoktan geri kalır mı ki o kalsın, Tanrı Ülgen'in oğlu karakuş, çabucak iyileştirir Er Töştük Han'ın gerisini, kaba etlerini ve görmeyen gözlerini.

Kutsal karakuş döner Er Töştük Han'a: “Bu öyküyü kişilere anlatmak için belen ol; bu bizim öykümüz arkadaş. Bak sen anlatmazsan, senin dinini dinlemeye çevirenlere aldanırsan, tümünden matal ve halaplahlarına başkaları konar. Onları sana veren Tanrı'yı gücendirme. Evirir çevirir kendilerinin edinirler de unutursun tak bir ayn tören ve eğlencesini ve ayn da erke ile dolmayı unutursun. Yeni yıl kutlamana, narduganına, novruzuna doğrusu doğa ile ilgili bayramlarına bağlan. Ve bu günle, Er Töştük'ün kötü nemelerden bizi kurtardığı, karakuşun Er Töştük'ü kurtardığı ve yelbeğenlerin erkesini kullanan gonco-

lozların, öcü ve umacıların gücünün bittiği, yalnızca uyanık olmamız için iki yüzlülüklerinin bırakıldığı öcüler bayramına sahip çık. Yoksa görkemli, sızdırmayan dolu **dobuç**ların (suyu soğuk tutan kap), boş bir tasa döner, ” der ve “Ey koca kam, Er Töştük Han, atalarının dediği diyeceği gibi titre, sarsıl ve kendine dön, hadi şimdi uyan, alaş...” diye ekler.

Koca kara kanatlarıyla önce göğe, sonra batmakta olan güneşe doğru kanatlanmış yolalan karakuş uzaklaşır. Er Töştük Han, ivediyle kara atı, Çalkuyruk’a atlar, bir süre bozkırda karakuşla **balkır** (şimşek) gibi yarışır ve karakuş **yaltırak** (ışık) olup güneşe karışınca “Alaş!..” der ve döner.

O gün bugündür, Ülgen’in çocuğu Kuşlar Tanrısı Karakuş yiğitleri yutmadı. Onun yol gösterdiği kuşlar acununda yaşayan bir kuş bile, bir kişi bile yutmadı.

Uzattım değil mi, uzatmadan anlatamam da. Anladın mı şimdi niye bürküt, kartal, toygon, doğan, kırgıy, atmaca, şumkar, şahin; gibi boy boy, soy soy alıcı(yırtıcı) kuşlar niye Türkleri izler? Gövel ördek; çıpcık torgay serçe; çıyırık kuşu bile, Türkler yoluna niye çalışır diye, anladın mı ha!

Niye dişi **merküt** kuşu (anka, simurg) kamlara göğün üçüncü katına kadar yol gösterir diye yoktan sordun mu? Daha bebeklerine Türkler, “Merküt merküt (zümrüdüanka) gel, tütünlükten (bacadan) elini kolunu sall, ” der de tanıştırlar, kutsal merküt dişi kuşunu bebeleriyle, niye sence? Kuşlar ile Türkler arasında kopmaz bir bağ var, niyesini sen bilesin ha! Bilemezsen bulasın ha! Göçmen kuşlardan birtek onlar mı anlar da göçmen kuşların gelişini sevinçli kolbaslarla, gidişini üzüntülü kay, küy, ezgi, yırlarla ve türkülerle birtek onlar kutlar...

27.12.2014

TÖZ BIRAKAMASAM DA BİTÖZ BIRAKAYIM

Bak nereden nereye gittik gördün mü, az bir süremiz olsa konu eksik kalacak; ben başka bir neni anlatmaya yola çıkmışken, kamlardan dinlediğim başka bir neni anlatıp geçmiş olacaktım, yaa. Türkler bilir ölmüş kişinin yedi çıt, yedi **toyo** (saniye) daha düşündüğünü; ne güzel, yanımda bir Türk var ve düşüncelerimi paylaşıyorum ve o beni duyuyor. Neden çabucak gömmezler ölülerini?.. Ölüden ve tininden bilgi almak için. Onlar bilirler tak neni. Neden ağıttan önce, sagudan önce bir müddet susarlar dersin? Yalnızca saygı mı, değil, onlar ölüden bilgi alırlar, tinlerini ölünün tinine bağlarlar bir iletken ip gibi bir uzantı ile; ölünün anlak odası boşaltılıp kapısı kapanmadan emer gibi, somurur gibi, soğururlar da alırlar bütün bilgiyi, Tanrı odacığı gözelerine koyarlar ki gerektiğinde birdenbire ortaya çıksın.

Sen anlat benim anlattıklarımı, kız biraz anla beni, az biraz anla da ben de töz (kök cevher) bırakamasam da bitöz (bir tek mücevher) bırakayım şu acuna... Ne diyordum; yeşille bu Türklerin bağını anlatıyordum da hani; bakarlar, imrenerek Tanrısal bolluğa bakarlar diyordum da nasıl kuşlara geçiverdim anlatsana...

Gөгerti ya da ekin olsun, yeşilin Tanrısallığına girip, geçip giderek Tanrı'ya varır bunlar; yayık gök suda yaptıkları gibi. Nasıl soluk alırken, kendiliğinden solunç evreninden soluk çekeriz. Bunlar göğertiye bakıp, sevinç evreninden sevi çekiyorlar; sonsuz gökten ya da gök boyalı yayık sudan Tanrı'lara uzanıp da Tanrısal duyunçtan, güzel duygular çektikleri gibi... Bu turkuvaz boyalı Türkler, imrenç (imrenmeye eşlik eden duygu erkesi) aracılığıyla doğadan, doğa aracılığıyla Tanrı'dan besleniyor; bunlar var ya bunlar, durgun, dingin, kımıldamaz gibi

duran bunlar, kesin durgunluğun, dinginliğin, kımıltısızlığın çevirisini yapmaktadırlar inan, dilmaç bunlar... Ya bunlar niye göğertilerine ımı (muska) takarlar ha? Kötü tinlerden korunsun bağları bostanları diye, kötü nemeleri uzaklaştırmak için ımı, takarlar göğertilerine bunlar yaa...

20.11.2014

Kendilerinin, şu uçsuz bucaksız evrenin yoksulluk ve yoksulluklardan uzak kalması için, gök katından gönderilmiş adak olduğunu da biliyor bunlar. İşte bu yüzden ölüm bilmez onlar. Göksel Tanrı’ların adağı bu göksel Türkler! Yertinç denilen obanın direği, şu gördüğün uçsuz bucaksız, boyalı acunun yaşam ağacı onlar.

10.11.2014

Çalışkanlar, gülüyorlar, eğlenceliler, bilmediğimiz bir biçimde anlıyor ve kavıyorlar, çok çok iyiler. Nasıl bir sorunç ve düşünç kaynağına, nasıl bir erkeye ve onunla bağlantılı Tanrı ile ayn içinde kalabiliyorlar, bizim o boyuta girmemizle çıkmamız bir olurken onlar nasıl kalabiliyorlar, biz o erke ile dolsak bile aynı çıtta boşalıyor, sızdırıyoruz.

29.12.2014

Kız onlar ne konuşuyor, nasıl konuşuyor... Kız yoksa evrenin dili Türkçe mi... Kız gidip gidip dil mi öğreniyorsunuz... Yoksa göklerden geldiğiniz için o dili çoktan mı biliyorsunuz?

27.03.2015

İnanılır gibi değil, sizin dil doğurgan tini var, hul hulk sabı, iye. Düşüngü dili. Mod sizde tomurcuk demek. Tomurcuk, şık derli toplu, içinde ne gizler saklı, açtıkça neler çıkar bak bakalım. Mod, ilk damgadan ilkden gelen moda; elden ele değişenden

model; kendi başına yönünü bulan bölümden modül; işini bilen, baş köşedeki, öğreten den moderatör; yetenek, işe yarayandan modern; dirlik erinç den moderen; üret üret bitmez.

Benim usum, benim anlak, benim şırak, bacak aramdan çıkmıyor diye başaramadım, tak nen ona, bacak arasına ulaşmak, esrik olmak için iyilik ve kötülük tak nen, iyilik yok ya bende neyse... Bunlar nasıl tap iyi de kalabiliyorlar. Onların halap ve halaplahlarını dinledikçe iyi bir yalnık olmak geçiyor içimden, çabalıyorum da. İmreniyorum onların iyiliklerine ancak bu iyilik beni çıldırtıyor, tap onların arılıkalarını aldatmaya, duruluklarını bulandırmaya çalışıyorum, kandırmak için onları, sayrılık kapmış olanlarını sağ kolum yapıyorum, dinlerini bizdeki gibi dinlemeye çevirmeye çalışıyorum, alıyorum çalışıyorum tak nenlerini, işte o imrendiğim iyiliklerini överken onları kandırma peşindeyim de bir iş de çıkarabilmiş değilim ya! Baksana biri kendini, biri de beni öldürdü, karım da bu düzenin içinde besbelli...

29.12.2014

İşte böyle, bir yağcı, bir de yağı oldum ben bu Türklere. Onlardaki erinç, onlardaki bilinç, onlardaki güvenç ve gönenc kimde var, söyle. Onlardaki inanç, onlardaki kıvanç, onlardaki övünç ve sevinç kimde var, hadi söylesene. Bu uruk (kuşak, soy); Tanrılarca, öyle dirençli, öyle dinç ve öyle güçlü yaratılmış ki gücüne gökler yetişsin. Övüngeç olmayan bu soya, tak yerden övgü yağar da ben bir imrenç içinde; bir ilenç, bir de usanç içinde kor alevlerde yanarım; düşünç denilen nen biter bende; sorunç da düşünçle iç içe olduğundan; varlık ve bilgiyi araştıramaz olurum; onlar gibi, bilgi temelini oluşturan ilkeleri okuyamaz, bir görüş edinemez olurum. Esinç de uğramaz bana, ezinç içinde kalırım. Ürkünç olan ne biliyor musun sinsi ergen, kimse ben-deki gülünç durumu bilmez de tak sürem tapınç içinde olurlar

bana. Çökünç denilen nen budur işte. Şu acunda bundan büyük üzünç olur mu ha! Bakar mısın, bunların sözcükleri bile göksel, dilleri bile bir erke kaynağından gelir. Sevinme sevinç erkesinden gelirken; utanma utanç; tiksınme, tiksınç erkesi kaynaklıdır da onlar tiksınç enerjisini bilirler de uğramazlar oraya yaa!

Onlar hangi erke ile dolacaklarını iyi bilirler. Yoktan onları Erlik Han'ın denetimindeki iğrenç erkesine ya da bıkınç (bıkma eyleminde oluşan sıkıntı veren duygu) erkesine başvururken gördün mü, gördün mü tiksınç içinde olduklarını?.. Göremezsin, ancak dayanma gücü için dayanç erkesi ile çalışırlar. Onlar iyi erkeleri kullanırlar. Anlayabiliyor musun sen beni? Küçük çekdemir, anlayabiliyor musun mıkınatıs soyun kızı ha! Koca bir aygırı kendine çeken çekdemir. Oltu taşı gibi karadır çekdemir; sen ise sarı çekdemir, olmayan sarı oltutaşı, çam ağacı reçenesi, taşlaşmış sarı reçine. Offf of, sarımtırak çıyan...

10.11.2014

BELGİLERİ OKUYAN GÖRÜNMEZİN VARLIĞINI DA BİLİR

Başkasının çığlıkları ile başlar çığlıklarım. Ve ben diziyi baştan alırım. İyileşmeyen derin yaraların acılarını duyar ve büzük büzük kalan izleri görürüm.

Klanda, pis çöp yığınları arasına oturmuş bir kadın gördüm; dünyadan kopmuş, nereye baktığı belli olmayan boş ve anlamsız gözleri, bakma ve görmeyi unutmış durumda boşluğa takılmıştı. Klandaki anlamsız yaşamı bildiğimden, neler çektiğini üleşmek için yanına oturup konuşmak istedim. Tanrıların bana uygun gördüğü tek meme ve Tanrıların beni **tapşırdığı** (emanet ettiği) babadan aldığım yaşam öykümle, bu kadına yardım edebilecek tek kişi olarak kendimi, Güzgüneşi'ni atadım.

Bütün sorumluluklarından kurtulmuş bu kadına yardım etmek arzusunu içimde öyle derin duydum ki onu kurtarmak, iyileştirmek ne kadar güç olursa olsun, kendime görev verdim. Kurtarabilirdim onu. Ancak o sorumluluklarından kurtulurken, kavrayış yükünden de kurtulmuştu. Yoktan konuşmadı benimle. Bu kadın, klanda kayboldu, bir daha yoktan görülmedi; klan bu dünyadaki işine son verdi onun. Bu kadının bu dünyadaki görevi, bende kişileri kurtarmak arzusu bırakmak mıydı? Evet, bu kadın aracılığıyla içimdeki kişileri kurtarma isteğini keşfettim, kişileri kurtarmak...

Sessizliğe gömüldüm, birkez daha suskunluğa...

12.02.2014

Ancak bugün bir kızın, bu kızın kutsanma günü... Du-yumsuyorum. Adım adım, yapılanları, olanları, düşünülenleri biliyorum. Önemli nenler olacak? Genç adam ve kutsayıcının karısı, takını içeri sok, dedi. Tag (madalyon) takan bir kız ha! İkisi de başka doğrularda aynı sözü söyledi: "Bu kız önemli nenler yapacak."

Sessizliğin içindeki sesleri tarıyor kulağım, kör bir yılan gibi o cızırtıları buluyor ve duyuyor. Yılan deyince birden, Uçmağ'daki yılan, köpek, Erlik Han, Ece Ana ve Törüngey Baba'nın sınavı ve sürülüşü takıldı aklıma. Takılmak, takıntı, mankafa insanın peşine düşen düşmanıdır. Peşine düşme, kir peşine düşmüş peş-kir de kiri ters mi çevirir? Peşe **düşme mangala** (savaş oyunu) oynama işidir. Peşe düşen mangala oynayan düşmanı **galaya** (kale) tıkıp mankafa düşmanı avlamak bizim işimiz.

Tapında yakaladım. Aklım takıldı, takıldan T'yi kaldırıyorum akıl kalsın bana. İlerliyorum kör yılan gibi cızırtıların üstüne. Önce yavaşça duyulan bir sesi, odaklanmış bir bilinçle, dalga ayarlaması yapa yapa netleştiriyor, daha da izini sürüyor ve yakalıyorsun ya, işte öyle.

Bir kör yarasa gibi uzaklığını belirlediğin o sese yaklaşır da

duyduğun o net emme kısık sesi takip ede ede, üzerinde yoktan bir yere sapmadan adım adım yürüye yürüye, ona sımsıkı tutunup yoktan bırakmadan çeke çeke izlersin ya, işte öyle.

Bir belgiyi izler gibi, bütün bilme devinimlerini onun üzerinde toplar da iz, sen mişsin, gibi bilmeden ilerlersin ya, işte öyle!

Sesin tak yanına varır, içine girer, olan biten tak neni senin yanında konuşulur gibi dinler ve izlersin ya, işte öyle.

Doğaya ve kendi gövdeme, varlığıma yazılmış izleri büyük bir üzüntü ve kayboluşla okumak durumunda kaldım ben. Güneşi gölgeleyen bulut, gökten boşalan yağmur, çam deviren, harımları uçuran yel, tarlaları ayıran anları silen, tınazları götüren sel, uçuşan yaprak, açan çiçek, açamadan kuruyup dalından düşen **mod** (tomurcuk), kurumuş çatlak **bur** (sert) toprak ve gövdemdeki yaralarla, yolunu şaşırmış, anlaşılamamış, akıp giden memelerimle neler neler konuştum ben.

Ve sustum, izleri, bilgileri okumak için sustum.

Saydam adlı bu kız, perilerden daha güzel **parhan** (ışık varlık) oldu. Utandığımız yerlerimizi örtmek için kullandığımız giysiler, süs amaçlı kullanılınca nasıl da etkiliyor özümüzü. Bu, ince uzun, servi boylu, saydam tenli bir kız. Dalgalı saçlarla çevrelenmiş bu yüz, usta bir olgaç elinden çıkmış bir olça gibi. İri ışıltılı gözler, küçük etli dudaklar... Bir çizge sanatçısı bir olgaç nasıl da güzel boyalı olam yapar bu yüzden; tezeliği geçmeden yaptır bu onamı, as duvara. Epeyce de güzelmış ha bu kız, çıtaları takılmış bir **olat** (tablo) sanki...

Gece sessizlik var, “Aygır” gizli adlı kutsayıcı, başka sürem gibi değil, ayrılık duygusu var onda. Terliyor, titriyor. Aygır ölüm yolculuğunda! Kızı kapıda, **geçenekte** (dalan, antre) bekleyenler var; klan karısı, klan yardımcısı, sessiz... Klan başının isimleri karışık burada. Orun yerinde önder, sevmeyenlerce Aygır, deniliyor. Yabancılar kutsayıcı, diye tanıtılıyor. Ben ona şu an, “Amorf” adını koydum, seveni sevmeyeni belli değil. Biçimi,

ilkeleri belli değil, ha şöyle, ha böyle gibi okuyorum onu. Amorf ölüyor. Amorf Öldü. Sessizlik... Güle güle, diyen bir fısıltı.

Gövdem aksaklıklarla dolu ve eksik ancak bu eksikliğin yeri başka bir nenle doldurulmuş olmalı. Evren boşluk bırakmaz. Görelim görmeyelim tüm boşluklar başka bir nenle doludur. Yazgı, akmasına engel olunamayan bir çağlayandır. Ancak bu çağlayan bilinmez titreşimler yayınlayan bir onam kaynağı olduğu gibi değirmende arpa, buğday, yulaf, çavdar ve yaşam neler öğretür neler...

Anda koşuyorum, Amorf'un odasındaayım. İçimden bağıryorum. "Ben, ben öldürdüm. Beni aşağıladı, küçümsedi." Buralardaki bütün budunlarda, büyüklük taslamak kötü bir durumdur. Belgi ve kanıtları ve Tanrıların öyle uygun gördüğünü yalanlamaktır. Sonsuz olana kurban olayım ki bu anlayış sürüyor. Büyüklük taslamak, kişinin kendini Tanrı yerine koyması, öbür varlıklara Tanrı olmaya kalkması yoktur. Bu bütün budunlardaki tek ortak inanç kuralıdır. Bu özellik Tanrılara aittir. İnsan yalnızca bu özelliği isteyemez, Tanrı'dan bu özelliği alamaz, Bunun dışında Tanrı'dan tak özelliği isteyebilirsin. İyilik, güzellik, tatlı dil, atılganlık, yardımseverlik, sözünde durma, çalışkanlık, iste de iste, al da al, kendinin Tanrısı ol, Tanrısal yönetici ol. Tanrı'nın vericiliği, eli açıklığı sonsuzdur. Bütün duyguları, usu, özü, gövdesi var olan tak neni yaratan odur. İş bölümü, görev dağılımı yapan Gök Tanrı tak nenin sahibidir. "Ben öldürdüm." Yine yine; içimden, sessiz sessiz bağırdım. Yeter ki buna inansınlar. Belden aşağı akan içi boş ve öbür iri ve diri mememi göstermenin doğru süremi geldi. Nasıl inanmasınlar. Amorf'un karısı kan ter içinde geldi, ben de seni arıyordum dedi. Burada bulunmanı isteyecektim. Yatağın üzerine oturarak, suskunluğunla yanıt vereceksin.

17 Ekim 2013

ACAR MOR ÇİÇEĞİM

Duydum yavrum sesini, duydum canım Saydam'ım. Başardığını gördüm kızım. Babasının kızı başarır. Biliyorum seni alevlere attığımı, kendi elimle o Aygır'a yolladığımı biliyorum. Bunu, başaracağın için yaptığımı da biliyorum. Küçük bir kızken, başışıklık kazanman için sarıakrebe sokturduğumda yoktan ağlamamandan biliyorum. Bunu buralarda başka kavimler yapamaz. Akrebi öyle birden çekeceksin ki, zehir vücudunun baş edeceği kadar az olsun, bu dokunca olasılığında bana güvenmenden biliyorum. Küçükken ağıtlarımı, sagularımı, demelerimi, yazılarımı anlıyor gibi can kulağıyla dinlemenden biliyorum. Oynanan oyunları içine düşecek gibi izlemenden biliyorum.

Biliyorum, benim kızım uslu, anlayışlı, güvenilir, kavrayışlı, yürekli... Başlangıç ve bitiş biçim veren yiğitlik bizde kuşkusuz, ona eşlik eden güzel çekicilik ise o Aygır'a ağı olsun... Biliyordum sana sarkacağını.

Emme başlıca bilgi, bir yolculuktan dönerken duyduklarım. Tanhu baban, bir çalı topluluğunun arasına yatmış, biraz dinlenip yola devam edecekti. Bak ne oldu. İki atlı yaklaştı. Solunç görünmez iğne gibi ince çam kırıklarıyla doldu da ciğerime, derime batıyor, içimi yakıyor oldu. Derim bu soluncu çekmek istemezmiş gibi, karıncalandı, göremiyorum emme kızarmış olmalı. Burnum kokuyu almasa da derim solunçtaki sırça kokusundan ya da korkusundan sayrı oldu ve bir nenler kabarıyor içinden, derimde döküntüler. Kat kat kabarıyor; korku, koku, sıkıntı, sırça, iğne...

-Biraz ara verelim mi. Su dökmek istiyorum.

-Pe pe peki.

Yüzüme ılık çiş (sidik) püskürürken, korkudan elimle kapamadım bile; yoktan ileriye işeyemeyen, tap ayakkabıma işeyen

ben şaşkınlık içinde ne yapacağımı düşünürken birden usuma, bazı yörelerde, sağlıklı kişilerin sidiklerini bazı hastalıkların emi olarak içtikleri geldi. Yanığa sürdüklerini de duymuştum. Küçükken kışlağa gelen bir yabancı, yüzümde çıkan sivilcelere karşı sabah idrarımı yüzüme sürmemi söylemişti, benim pay şimdiiymiş. Şu gövde denilen düzenek ne çeşit özüt bileşimleri üretiyor da bunu, bir tür arıtma sisteminden gecen suya katıp sidik olarak elimize veriyor. Ilık, henüz yoktan bir nene dokunmamış, arı duru. İyi ki bu bilgi usuma geldi de, öksürük, tıksırık ya da bir iğrenme belirtisiyle, kendimi ele vermedim.

-Bu sidik kısmını yazma isteğin kesin mi? Bu yüze işeme, pek çok öyküde geçmiştir.

-Ne yapayım dersin, benimki gerçekten böyle olmuş, başka bir yerde anlatılmış diye yazmayayım mı?

- Yaz yaz. Peki sonra...

-Be be betik işi sonlandı Haşola, A a artık, kı kı klan başı kızını sana verir.

-Üstesinden geldik, kuşkusuz öyle olacak.

-Se se senin çocuk da, bü bü bütün klandaki ilk çocuklar gibi, ye ye yedi aylık doğar mı?

- Yok artık, kendi kızıyla da mı yatacak Aygır?

-A a aygır bu, a a aktöreden ne anlar.

-Oğlum bak, böyle konuşma, yerin kulağı vardır. Klanı aktöresiz göstermekten başın derde girer; insan alıp satan, kölecilik yapanlar aktörelili bilinmek ister, dini kendine örtü eder. Konu kadınsa hele hele, orada din de aktöre de çuvala girer, bas bas din bağırırlar. Hem sana güzeli düşün yeter, işine bak. Üstelik biz ne yaptık; abimizi ve kızını, bir betik uğruna yok etmedik mi? Kim aktörelili ki, sağtörelili olursa klan mı kurulur? Bunlar çıkar grupları, çıkarına bakacaksın. Sen böyle nenlerden anlamazsın, anlama işini bana bırak. Sakın kimse ile böyle nenler

konuşma. Benim de başım gider. Böyle bir durumda önce ben seni yok ederim.

- Bi bi biliyorum, o o orada ayakta kalmak için ö ö önce sen ö ö öldürmeye atılacaksın. Ne ne var ki bu betik de bu kadar.

-Ne olacak, ya birilerinin koltuğunu sarsacak, gücünü alacak bir nen, ya da korunmak istenen irge (esas) din, negiz (temel) din. Din sömürücülerinin işini bozacak bir nen. Oysa tak kişinin dini, kendisine!

-He he, ta ta tak kişinin dini kendisine de ni ni niye bu kadar klan var öyleyse?

-Çünkü, tak klanın dini kendisine. Anlasana, neyse anlama. Anlama işini bana bırak.

-Ge ge gebersin bu bu bu klan başı denen aksak adam. Yo yo yok mu, bir ta ta taşaklı kendini gözden çıkaran. Pa pa pat! Bo bo bom, bomba!

- Ne kadar söversen, o kadar yükselir sövgü alan. Sövgü alanları yükselten etkenlerden birisi, sövgü bahanesiyle yaratıkları kutuplaşmadır. Durup dururken birçok kişiyi yanına çeker. Kişi, yağısına yağı olana yağcı olur. Beni dilenci yapan besleyici yağı, beni sevmeyen karşı yaka, seni sevmiyor, öyleyse ben senden yanayım, oyum sanadır. Ortak çıkar, ortak yağ en büyük dostluk kaynağıdır. Sövgüyü karşı yaka duymamalı. Neden sinsi klan anladın mı şimdi? Yağı ve yağcı iç içe. İçinden çıkılır gibi değil bu işler...

Atları hızla sürdüler, duyduğum son cümleleri...

- Ne ne ne çok nen öğrenmişsin böyle.

- Deli yanımda varsa da toptan deli değiliz.

İşte bir biçimde bilgi yayılıyor, duyuluyor, gerisini beyin бүтүнлүyor. Ben duyduğum bu konuşma ile seni Aygır'a yolladım. Başaracağını bilerek. Bana güvendiğin için sağ ol kızım. Başarısız olmayı ve ölümü göze aldığın için sağ ol. Seni görüyorum, iç

konuşmalarını duyuyorum. Esen kal morça çiçeğim. Benim mor çiçekli aslım kızım.

22.06.2013

* * *

DAMGALAR, TANGALAR

Klan başı olup tak nenin iyesi olsamda kıskançlıktan çat diye çatlayıp öleceğim. Bu Türkleri çekememezlikten inme inecek bir yerlerime, taşralı, taşlaşası taş bebek. Ölsem de kurtulsam geçmişin sanağını tutmaktan. Bunlar göreneklerine, ülkülerine, inançlarına uymayanlara bir yaptırım uygulamazlar biliyor musun? Ne kadar güzel ve göksel bir Tanrı inançları olduğunu buradan anla. Bir de benim klanın tapınma anlayışını düşün; düşün bir, kestirdiğim parmaklara bak yeter. Dinimi dinlememi eleştirenin, karşı söz edenin bile parmağı gider. Sanki onu Tanrı yaratmamış, sanki eleştiri yetisini Tanrı vermemiş. “Bize kötü söz söylemeyin,” deriz de kendimizdeki kötülükleri bile düzeltmeye gitmeyiz. “Ben ne desem o doğrudur,” deriz; bir de “Tanrı, ölüm sonrasını, sırasını beklesin,” deriz. Üstelik de onların dinsel değerlerini kullanarak; Ülgen değil mi ki “Kalkın ey ölümler,” diyecek. Tanrı o sırada baksın işine der, sizin dinle dalga geçeriz, değil mi, gökboncuk...

Tapınakta öldürdüm biliyor musun? Kimi biliyor musun?.. “Tanrı inancı böyle değil, bu olmaz, yapamazsınız, değiştiremezsin deyip, eskiyi, gerçeği ve tak şeyi bilenleri, evin içinden olanları. Ve karaladım onları, çamur at izi kalsın, dedim. Niye, Tanrı inancı bilgisini bilmeyi, bu işi bana bırakın diye. Üstelik de arkalarından vurdum tapınakta, niye? İsterse bu bilgiyi bulan, alan, getiren, bilginin sahibi olsun değişmez, ölüm çukuruna

gider; bu işin sağı solu yok, bu savaş tek tek avlama savaşı, diye. Yalap şalap işi sevmem; yoksa nasıl değiştirirsin, kutsal bilgi denileni, yaa küçük büyür, işte böyle, bu işler büyür olmaya benzemez...

Yaaa... Türkler; "Bir biçime girdiğin için, Tanrı inancı içinde değilsin, Tanrı inancı senin içinde ise Tanrı seninle, içinde olanı, başkası göremez. Onu, bir tek kişi kendisi bilir, ondan ötürü inançta yaptırım gereksizdir," der...

05.11.2014

Ahh ah! Onlar nasıl da biliyorlar: Yalnik senin onu ne kadar değiştirebileceğinle değil, onun seninle ne kadar değişebileceğiyle değişir. Evren kişisi hundan ötürü, inançta yaptırım gereksizdir. Şu hakanın soyundan gelen Ay parlaklığında kız, sen örnek ol yeter; örgün işler yap; örken (zincir, ip), örümceğinki kadar güvenilir olsun; yün yumağınla örgü örmeye değsin. Kendi kendini sen denetle; ağzını örtük tut, dedikodu etme; urganınla, ipinle kuyuya inilsin. Ör (doku, yap), ektiğin diktiğin ör (öz, numune, tohum), topraktan çıksın, arpa, buğday olsun, ağaç olup çiçek açsın. Göğertiyle ör tüm owayı e mi... Küçük ülberk, puhu kuşu... Sizden aldığım öğüt, size verdiğim öğüt, bakar mısın bana, şaşar mısın bana, hadi şakşaklasana, ben alışmışım böyle durumlarda şakşağa...

27.03.2015

Ahh ah! İşte böyle: Acun senin onu değiştirmenle değil, onun seninle ne kadar değişebileceğiyle değişir, bundan ötürü inançta yaptırım gereksizdir. Ancak bize uymaz bu; biz Tanrı-saldan anlamayız; öç almak, gününüzü göstermek için ve bencil duygularla yönetime geliriz. Sencil duyguları önemsemeyiz. Var mı bir diyeceğin, biz Tanrı-saldan anlamayız; o bizim yalan yüzümüz... Bizim için, biçim ve davranışımızı saklayan bir yüz

kalıbı, var olanlardan toplama bir yapay yüz. Bir diyeceğin var mı ha! Şakşakçılardan değilsin diye senin çok diyeceğin vardır, hadi söyle...

Eeee böyle oluşmuş. Bilenleri, getirenleri yok ederek kurulmuş inanç sistemleri... İşte böyle, ipsizleri, yoktan kalıba sığmayan çapsızları toplarsın, usları çalışmasa da olur, sözcükleri belleklerine iyi yazsınlar, sorgulayanı inanmamakla suçlasınlar yeter. Bu cabalarla, var olan dinlemelere, çarpar da çarparsın, kazanırsan al sana yeni dinleme, eskiler de unutulur gider nasılsa... ya da başka adlar altında, başka yerlerde çıkar onlarınki gibi, benim yaptığım bu; eee düzen böyle oluşmuş. Niye, oynamak için... Başaramıyoruz küçük cime, ya da böyle başarıyoruz, çiti çeperi parçalanası kız.

O betik, kargış olası betler ne diyor, bütün toplum sussa da bütün toplum biliyor, ne diyor? Tanrı'nın bazı örnek yalniklar göndereceğini, yetmedi gönderdiğini diyor; yok öyle yağma!.. Ben bu kadar emek vereceğim, tak deliğe girip, tak neni bileceğim, o gelip belene konacak. Neymiş? Tanrı onu göndermişmiş, bilim adamı mı ne ise, yok öyle yağma yaa! Sizin kamlar bu uydurmaya katılır mı? Oğuz Han'dan büyük örnek mi var kız? Yoksa kam kağanlar mı bu örnekler kız?.. Bu kadar yaşanmışlık sonrası nasıl beklersin ben kam kağana, bağlı olayım, yok öyle yağma. Biz şimdi kurallar döktürüyoruz da tapınıyorlar bana ya, Tanrı benmişim gibi, ya da belki Tanrı göndermiş gibi, ne değişir, sonunda ben bir yalnik işte. Öyle emek vermeden olur mu? Neden olsun, kedi boku deden olsun. Olmaz öyle iş, örnek yalnikları öldürenler, örnekleri tanıyanları öldürenler, neler döktürürler dersin; kanıt, bir bet bile kalmaz, değişe değişe değil mi, ocağı sönesi, gerçi görüyorsun ocağı sönen ben oldum ya. Sümsük kuşu, sünepe...

Türkler gibi, yaşayıp gördüklerimizden öğrendiklerimizi, başkaları da yaşayıp görmüyor ki bilinesi... Onlar Tanrı bilgisini

damgalara ulu orta, ala bula dökmezler. Bet ve betik vermezler tak konuda, neden? Tanrı tak bireyine özel im gönderir; özel ışık yakar onun içinde ellem; damgalara, yazıya dökmek o ışığı söndürür, yolu dondurur, arayışı durdurur, görmemizi önler ellem. Öyle ya, dün doğan ile bugün doğan; emekleyenle yürüyen aynı mı; acunlar deneyimi ile acun deneyimi; bu acuna binkez gelenle birkez gelenin ayrımı; anlak, bellek, us, şırak ayrımı, güç ayrımı, tak kişiye taşlaşmış kuralları koyamaz. Ya tak soyun-kavmin gözelerine yazılmış olan ve o soyu belirleyen damgalara ne dersin, o yazgıya ne dersin, o sürem tak soya da ayrı kurallar... Ne dersin küçük güzel? Türklere doğanın verdiği dengeli, esri (içki) uygun. Hulları (özleri) koyulsun; hulkları (halkları) eşitlensin; erkeleri, çakraları dengelensin; soğuk karda, titreten kışda, kemikleri donduran buzda, devinimsiz ısınınsınlar, dinçlensinler, dirilsinler diye; ya bize ne olur içsek, bu çöl sıcağında, yanarız göz göre göre, dökülür ağzımızdan dinleme (rivayet) diye uydurduğumuz dinler bir bir. Türklerin saklısı gizlisi yok, yalanı dolanı yok, arkadaş angemesinde ağzından kaçacak söz yok. Bize komşunun karısı kız, tavuğu kaz, malı meleli olca (ganimet) görünür be, güvenemem. Güvenemem, dinlemeyi ben uydurmazsam. Bu bizim işimize gelmez, biz tak kişiyi ip gibi dizeriz, düpdüzgün düzeriz yoksa nasıl kullanacağız, küçük dişi kuş, öyle değil mi?

Peki ya bu betik ne, onca kişi öldü onun yüzünden. Tanrı'nın bazı kişileri seçeceği, duymuyorsun beni besbelli, değil mi, heyy çıtçıt. Biz dururken uyuz birini, bizim yazgısız dediğimiz acınası birini seçebilecekmiş ha! Vay be, işe bak... Peki niye korktun bundan sen anlat bakalım, bütün toplum ayrı ayrı korktu da sen niye korktun bundan bu kadar, ha! Tak yalnik seçilmiştir de ondan değil mi, güzel ötüşlü tarla kuşu. Sen burada bulunmakla, ben burada bulunmakla, bir arada eşlenmekle, eşlenmekle seçilmişiz. Yaa, olan tak nen olması gerekendir, öyle mi. Ve tak seçilmişlik, içinde kendi betiğini bulundurur. Tak sin de kendi

betiğini barındırır. Sinimizden çıkıp başka sine, o sinden de çıkıp bir başka sine, işte böyle sinden sine geçe geçe betikleri öğreneceğiz. Küçük evrenlerden büyük evrenlere doğru yükseldikçe düşeceğiz... Tek gözeden, çoklu minicil gözelere doğru... Evrile devrile, düşe kalka büyüyeceğiz. Adına evrim de, evrilme de, ne dersen de. Tanrı odacığı gözelerimizin özeğine vurulmuş damgalarda büyüme, davranma, çalışma yazgısı olduğundan ve böylece sürekli büyüdüğümüzden, tap küçük olduğumuzu bileceğiz, anladın mı kız, küçük çömez?.. Yükselip de yeni bir yüksek uygarlığa ulaştığında oranın çömezi...

Biri çıkıp gelecek "Ben bu uygarlığın beyiyim," deyip bir de erecelerim bu diye yazacak ve yükselmeyi durduracak. Çasıt mı bu dinlenme mi, bu ara ne? Kız uygarlığımızı kıskanan uygarlıklar mı var aramıza çasıt sokan? Böyle bir bey olacaksa ben olurum. Beylik bende...

İşte böyle en büyük, en son halimizde bile yeni sin için sıçrayışta bile toykut (tadınç) içinde, bön bön bakacağız engin göklere... Bunları bir bir yazdım usuma, kamlardan öğrendikçe... De bir türlü dengeleyemedim kendimi. Türk'lere yağı ve yağcı olmanın gelgitlerinde gidip geldim ve tümünden iki arada bir derede kaldım da bu günlere geldim.

Bunları bilmek, söylemek değiştirmiyor yoktan bir şeyi, gök böğürtlen, ermemiş ahududu... Kurallar, ereceler, betik kolay, Türklerden bakıp bakıp yazılır, yetmedi yarıştırılır, yetmedi dayatılır. İyi de bu Türkler niye ereceye dökmüyorlar, dönüp dönüp onu düşünüyorum, bulmuş muydum yanıtı ne; biliyor musun, bulmuştum ellem de tak kez yeniden, baştan düşünüyorum, neden?..

Bu Türkler, Tanrı'yı ve onun yaratımını, onun adına sınırlandırıp, ışığını söndürmüyorlar da ondan ereceye dökmüyorlar. Tanrı öyle büyük ki! Bu Türklere göre, ona tak bir adım yaklaşanın ışığı biraz daha parlayacak, tak devir, tak döngü, tak gün

ve tak dönüşte yeni, yanıp sönen daha parlak ışıklar, bakmayı görmeyi bilene sonsuza dek yeni örnekler, yeni düşünceler çıkaracak. Binlerce, binlerce; binkez binkez, daha binlerce parlaklık; büyüme, Tanrı'yı büyütecek ellem ne dersin, kurallar tak çıtta değişecek; tek gerçek, bir neni yapmayı, önceden isteyip düşünme olan amaç kalacak. Bunların enerjisi harcadıkça çoğalıyor, boşaldıkça daha çok doluyor, nasıl oluyor kız, bilim bunları inceleyerek ilerler...

Doğru ellem bu Türkler ha! Ne dersin küçük ay, minik yay, öküzün baldır sinirinden, kızılıcık sürgünü sağlam yay. Oku çağların ötesine atan yay. Doğru ellem bunlar. Tanrıları tutsak eden birileri mi var ki. Tanrı, şu şu olmaz, şu şu olur, dedi ve bunu sonsuza kadar söyledi; bana dedi, inan bana; Tanrı, değiştirmem yoktan bir neni, dedi; güldürme beni; olur olmaz günü gibi oldu değil mi? Ant da vermeli mi, sonsuza kadar dedi, diye ha; vermeli, vermeli, onlar seçilmiş bekliyorlarsa Andolsun da denilmeli.

Dolayında senin süyünce (müjde) ve tansıklarını (mucize) yol yol bel bel anlatan, çıkarıcı beslemelerde tutmalı; onlar, gördüm diye anlatanlar olmalı, mış, mış, muş muş, diye anlatıcı ayarlamaya gerek yok, sürüye kendi gelen çok olur. İki sadık güvercinin olsun, arpa, buğday, yemin de bol olsun, mış mış diye anlatanın çok olur, tadını alamaz, hızını alamaz; yapmışlar, yaptiya bile döner. Örneği görmüş olmak gibi, caka satmak var mıdır sence, küçük süyünce...

Onlar, bu Türkler bilse bile tak gerçeği, halap ve halaplah olarak anlatırlar; niye? Sence niye bildiricın kuşu, doğru dürüst uçamayan kısa kanatlı bildiricın kuşu, gaga ve kanatların büyüyünce kartala dönüşürsün sen bildiğimce, söyle niye... Çünkü onlar şu yıldızlardan gelen ışığın uzun süremde geldiğini, o yıldızın çoktan ölmüş olabileceğini biliyorlar; bir "yok"a "var" diyor olabileceğimizi biliyorlar onlar, kamları söyledi bunu bana,

ne kadar doğru değil mi ha. Onlar ne açığözdür biliyor musun sen, ne açığözlüdür onlar, neler bilir onlar neler.

Bu Türkler, kuralların bizim egemenliğimizin bir oyunu, ürünü olduğunu biliyorlar da evren yedi başlı bukra, anlak onun gizine eremez diyorlar. Biz Tanrı'nın gizlerine ermişiz gibi yargı çakıyoruz. Ver bir çekiç bir de çivi. Oh ne iş! Tanrı'nın gizlerine erdik biz de, dur. Noktayı da koyduk. Ahan da avucumuzun içinde, bak yüreği güp güp atıyor, yakalamışız bak, uçamıyor, kaçamıyor. Hadi söyle bakayım, şu, şu şu ne? İyi de; sobol sormak yanıtın üstündür.

Soruyu biliyorsan, cevabı niye ararsın ki, aradığımız soru sobol değil mi? Biz egemenliği ele geçirmek için bir yanıt çaktığımızda bin soru doğuyor da sordurur muyuz, yoktan avucumuzdaki Tanrı'yı sorgulatır mıyız? Yanıtın yanlış olduğunu biliyoruz, kam, toyon, baksı da olamadığımıza göre, avucumuzda Tanrı falan da yok, küçük hanım, bütün toplum var sansa da ben biliyorum, bende yoktu. Var sananlar tapınadursun bana, küçük yeşil koruk. Peki, sorular doğru mu bakalım? O da bilmece, ancak tak soru, yanıtın daha doğrudur, bak bu kesin ve tek doğru, ne dersin?.. Üzüm tadında yeşil koruk, sakın koruk tadında üzüm olma e mi...

24.11.2014

Bunak mı dedin bana; bunak gibi mi konuştım? Ah salak kızım, ilk önce bunak gelir, öyle ki deli mi ne denir, sonra tapınca döner bu işler. Görmüyor musun bana tapınanları...

İnan bana inan; küçük sözmen, tapınır gibi inan. Bu Türkler, kuralların bizim egemenliğimizin bir oyunu, ürünü olduğunu biliyorlar da, evren yedi başlı bukra anlak onun gizine eremez, diyorlar. Onlar öğrenme üzerine biz öğretme üzerine çalıştık, egemenlik kuracağız ya... Sonuç ne, biz bir bilene sırtımızı dayadık, bilen bulduk, bilen sen ol, biz ne söyleyeceğini buluruz dedik; onlar doğayı okudu, duyumları okudu, göklerle bağlantıyı

kurdu, bağlantı kurmayı öğrendi de yazgıyı okudu, tek olana sırtını dayadı. Bizimkiler bana toyol (biat) durumunda tapınırken onlar göğe bir olan bütüne, tek olana tapındı. Biz, “yükselmek” sözünü edenin ipini çekerken, onlar neredeyse toptan yükseldi. Gökler dile geldi de onlara Türkçe konuşur oldu. Kavun tadında yeşil kelek, sakın kelek tadında kavun olma e mi...

Türkler Tanrı'nın büyüklüğünü tanımışlar, ondan besleniyorlar. Biliyorlar ki Tanrı'ya yaklaşılr ve tak çağda tak kişi, tak gün, Tanrı'dan beslenmeye adaylaşılr.

..*

KEMBÜDÜ KÜMBE

Tak kötü tinden kötülük kaptım ve uyguladımsa da ölürken kendinle götürülen bilgiler giz kalmıyor. Şu evrenin erkesine dokunuyor, ilmek ilmek örölüyor da ören yerlerinin örüntüsünde saklanıyor.

Geldik yine, etkiz ve etkizler meselesine, bir anlayabilsem bunlar ne!.. Asal gize bir adım daha yaklaşan, bilinmez bir nene ulaşabilen kişiye, Tanrı'nın büyüklüğünü diliyle mi, ilgi ve yeteneğiyle mi, emeğiyle mi; aktaran kişiye tak diye iniveriyor giz bilgi.

Yoksa Türkler nasıl biliyor, anlak ile olmadığını onlar da söylüyor. Anlak, us, şırak, söz, göz, yürek, **nomşa** (huşu), topu bir olup **nomol** (dalınç, meditasyon biçiminde) sıralamadaki yerini aldı mı, oldu işte, onlara bilgi tak diye iniyor...

Da, yazıya niye dökmez Türkler; sorsana ışıklı güzel, sor kız sor; evrenin bilgisi, o kadar sanılmasın diye; tak kavim, bir tek kendileri biliyor diye caka satmasın diye, değil mi. O yazı, Tanrı'nın, evrenin, bilimin, daha büyük betiğini, yazısını

kapatmasın diye. Büyük yazıdan bir damlayı, tak nene ölçü yapmasınlar, yargıya **angım** (hakim) kılmasınlar diye. İlerlemenin yeni ölçülerin yeni bilgilerin yolunu kapatmasın diye. Yazmazlar, niye yazsınlar, hele bir yazsınlar, kaparım onlardan, “Ben yaptım.” olur biter; yazarım altına klanımın adını. Kanlı mı kansız mı bilmem, emme, benim olacak tak olan. Yazdırırım yeniden, yakarım onlarınkini bilmezler mi onlar; yazmazlar işte. Niye, niye; yazsınlar mı olacakları bile bile. Çalmasınlar, yırtmasınlar, yakmasınlar, yok etmesinler, öldürmesinler diye. Korumak için, doğru mu kız?

Sen iyi bilirsiiiin! Niye yazmazlar? Siz yeryüzüne yayılarak yazanlarsınız; biz, bize yayılıp gelenlerden kaparak yazanlar. Kısa sürede bizim gibi görünen yeryüzü uzun sürede neden sizin olur. Yelbeğenleri aralarına almayan arı durulara kalacak besbelli şu koca evren...

Betik, kızıl atkıya sarılı betik, ulaşamadığım betler, onu ele geçirip, değiştirip değiştirip yazacaktım. Olmadı. Diyorum ki şu yeryüzünden Oğuz Kam’dan bu yana, onca kam, toyon, gam, baksı geldi geçti de birisi bile yazmadı, sağlığında yazdırıp dağıtmadı. Niye, kendisinden sonra yazdıklarında sözcüklere kolbastı oynatacaklarını bilmedi mi sanıyorsun; niye yazmadı; besbelli ki karın boşluğundaki hun evren, bağır boşluğundaki doğa evren onlara “Yazma, yazılı olarak yayma, ” dedi. Öyle değil mi sence?

Biri bile eline **yazgaç** (yazma işi yapan araç) **bitig** (katip kalemi) alıp yazmadı. Niye, benim gibi yiyici, hamhamlar gönlünce oynamasın diye mi? Yoksa yazılmaması gerektiği için mi? Söyle, bir nen söyle, ya da bir nen sor. Bence öyle değil de. De hadi, neden öyleyse, sence neden?

Yazılsa bile, hani, örneği bulunamıyor; kamı, şamanı bilinemiyor ki yazarın görüşü neymiş... Sen söylemiyorsun, bari o söyleseydi. Bebişim onlar halap ve halaplahla saklanıyor, içine gizlenmiş, gizli bilimler, giz bilgileri, sin evrenler, derin bilimler

içine, iç içe çizilmiş tinler. Söyle sen de bir nen söyle, ince ince tartışmadan, sorunun içinde kaybolmadan tadı mı olur bu yaşamın, hadi söyle...

Kız yazılabilir mi evrenin sonsuz kanatlı, sonsuz betli betiği bir nen söyle: “İçinden birkaç kanat çıkarıp yazdın mı yandın,” de. “Koca koca yayık suların değişip duran bilimi; değişip duran gökyüzünün bilimi; uzaklaşan ayı, yavaşlayan yeryüzünü, uzayan günleri Türkler biliyor. Kışın bize yaklaşan, yazın uzaklaşan ve gittikçe yakıtı azalan güneşi birkaç kanada, birkaç yaprağa, bete, betiğe tutuklu kılar da biz, onunla koca koca evrenleri bildiğimizi sanırsın, bu bilgiyi de başkası değişmez sanıp dondurur diye yazmazlar,” de. “İnde, kovukta yaşayan yalınk/hun çağlar içinde değişir, değişmelidir diye yazmazlar,” de. De de, kız bir nenler de. Ben ne bilirim senin yanında, hadi sen de...

“Koca koca ülkeleri ve yalınk denilen Tanrısal varlığı sınırlamaya kalkar, onun özünü, tinini, gizini o betikdeki betlerle anladığını sanırsın da uymayan koca koca kavimleri, benimki doğru egemenliği altına alıp, binlerce yıllık kültür ekinlerini yok etmeye kalkarsın diye yazmazlar,” de. “Evrenin betiğini, o birkaç kanatla kapatmaya kalkarsın. Yeni bilgileri, gelişmeleri, onunla ölçüp, angım kılıp, yargılayıp önlemeye kalkarsın diye yazmazlar,” de. De de bir nen de kız. “Yazdılar tak betin altına da belgilerini koydular,” de. “İşte şurda bak o yıldan kalma altında da bak belgisi,” de, de de uydurma değil, de. De de bir nen de. Doğru muyum kız?..

15.12.2014

Kötüyü seçen, iyi ve doğruyu bilmiyor mu sanırsın, küçük sanrı. Onun kafası çalışmıyor mu bilirsin küçük bilge. Onu bulanık görür, duru göremez mi dersin ufak durugörü. Ondan düşünç yapan, düşünebilen çıkmaz mı düşünürsün minik düşünür, bilerman, ilgesük (filozof, düşünür) kız, uslu ussalman.

Yalnik kişisi, oğuşu; kolayı sever; evrenin betiğini bilim kişisi gibi, Tanrı'nın yarattığından okumak yerine; topu, tümü elindeki bette, o ince kanatta, o düz yaprakta yazılı sanıp açıp açıp ona bakar da orada takılı kalır.

Öyle bir nen olsa bile, yıldız yansımaları göllere geçemez, o yalnız bette takılı kalır.

Öyle bir yazı, olsa bile, dalgalı denizlere, şırıltılı yeşil yosunlu ırmaklara geçemez, o ince kanatta takılı kalır.

Öyle bir damla olsa bile, korkarak sabah güneşinden kaçan sislere, buluttan başlık giymiş görkemli dağlara, geçemez, o düz yaprakta takılı kalır.

10.12.2014

Biz Tanrı'yı, şimdiki kıt anlayışımızla tanımlayıp ölçü edinebilir miyiz? Anlak geliştikçe, Tanrı'yı algılayışımız, **nom** (dinsel olan) değişmez mi ve nom yazılabilir mi, birgün bizim ilkel beynimiz gelişir de şu gök **kabdam** (kubbe) başkalaşırsa, ya düz değil de Türklerin çizdiği gibi acun yuvarlaksa, kız doğru mu söylüyorum, bir şey söylesene? Konuştuğumuz sözcük sayısı ile evrenin betiği yazılabilir mi, anlaşılabilir mi? Değişir evrenin, yazılı değişmezi olabilir mi! Koşullara göre değişen ereceler betiği, sayılı sözcükler ile açıklanır da benim yaptığım baskı kurulabilir mi? Oh ne iyi, caba. Utanmaz mıyım, peki? O baskı ve güçle öğretim merkezlerini ben açmıyor muyum sanki. Utanmazım besbelli...

"Utanma" dememde çelişki mi var? Erdemsiz erkek erdem sorguluyor ha! Sen Tanrı adına yazarsan, yaparsan erdemsizliği o durumda benimkinin utanması mı olur; kız ben kızıl atkıya sarılı betiği ele geçirdim miydi ha! Niye usum boş bu konuda? Tanrı'nın nereye yazdığı belli değil mi? Öküz buzağıyı karısı edinir mi? Kara kışın kar kasırgasında nasıl davranılır? Dere nasıl geçilir? Doğrular coğrafyaya göre nasıl değişir? Doğrular

mezgile göre niçin değişir? Kız doğru mu konuşuyorum? Ahh... kaybettim ben, doğru ne kız, “neydim ne oldum” diyecek miydik, demeyecek miydik?

15.12.2015

Kız, yok bilgi değil de amaç, yalnız kişi ilişkileri ise, baskı ise, biçim verme ise, hangi gün, güneş neredeyken ne yapılacağına belirlemek ise ben onun iyisini yaparım ve kötü giden, geri kalmaya, yenilmeye neden olan bir nen varsa düzeltirim bile. Yok bilinmez, kanıtlanmaz bilgi ile baskı ve oyalamak ise anlaşılan; klanlarda, yurtlarda buhran ve kavga ise bu konuda ben imrenilecek işler yapıyorum.

Bu durumda ne gerek var, üstelik de değiştiremez betiğe, değil mi ha! Kız ben kıvılcık atkaya sarılı betiği ele geçirdim miydi ha! Üstelik bir betiğin varlığı durumunda, kötü bir nen sonsuza kadar sürer de acı çekersiniz ha, söylemedi demeyin, bak şimdi ben ölüyorum, yanlış giden bir nenler varsa, değiştirin da! Çocuklar dedelerden kıyı köşe kaçmasınlar da. Türkler gibi olun ha!

Tap değişmez olanda, üstelik yeni yorumlar, yeni klanlar çıkmaz mı ortaya sanıyorsun kız, topu da tümeni de demez mi benimki doğru be ya... Senin yanında ben boşa konuşuyorum kız, sen susarsan alan bana kalıyor görüyorsun ya, niye susturuyoruz anlamışsındır sen onu da. Eh klanı avladık da dolaya ulaşmadan öldük be ya, başaramadık; doyamadık; doyması, darısı başka aygırların başına...

Gülme kız, darısı başına dedim diye. Üstelik darıyı ne çok seversiniz siz. En çok ettiğiniz darı değil midir? Üstelik siz de simgelerle çalışırsınız kız; kutsal yerlere dokunup nom almak için ta uzak dağlara gitmez misiniz? Dar alanlardan yalnızca özünüzü geçirip, yanlışlardan kurtulup, arı duru çıkmaz mısınız?

Ha ha ha ben de size güleyim mi, onca emek, yol, süreç... Neymiş? Kutsanacakmışsınız. Yemezler, simgeye bak, oh ne

caba. Ay tutulmasında yek adlıyı (şeytanı) taşlamaz mısınız vay be kim inanır size, şeytanı var eden de yok edecek olan da bellidir; Gök Tanrı'nın izniyle, Kayra Han'ın buyruğuyla Ülgen. Siz kim oluyorsunuz da Ülgen'le aşık atıyorsunuz ha. Su içerken bile biçim vermez misiniz kendinize, yakarışlarınızda belirli figürler yok mudur da gülersin, darısı başıma dememe; bıraktınız mı bu geleneğinizi. Öyle ya sizin dininiz diri, bizimki beş par'etmez, ölü; sizin dininiz değişebilir, değiştirilebilir, diri ya.

Üstelik, “Tanrılar kişi ile ilişkilerinde simgeler kullanır,” demişti sizin kamlardan biri. Baş Tanrı olan Gök Tanrı, anlam dilini kullanır, onun buyruğuyla yaratılan yardımcı Tanrılar yalnik ile iletişimde simge, im, imce, erke kullanır. Biz de Tanrı'larla konuşurken simge, imce, im kullanırız; sözcükler de bir simge olduğundan kullanan vardır. Anlamını kam kendi bilir. Hangi anlamda hangi sözcüğü kullandığını bildiği gibi! Kamlar, Tanrılara seslenen öbür yalniklardan ayrılır bu konuda. Bunları sizin kam demişti ya.

Bizim kembüdü kümbelerimiz de sizin kamlardan birinin, Erlik Han'ın, güzel kızları, onu baştan çıkarmaya çalışırken kurtulmak için söylediği, büyü sözlermiş. Ah ne sevmiştim bu sözleri, Erlik Han'ın güzel kuzgun karası gözlü kızları, beni baştan çıkarmaya çalışıyorlarken imgelemeye çalışıp, elesleyerek (hayal kurarak) kendimi yalancıkdan bu sözleri söylemeye çalışıp gıdıklanırken bulurdum da şimdi bu sözleri, klanıma kutsal yakarı yaptım. Klan başı olma konusunda darısı başına kız. Senin de darısı başına, sizdeki kadın başlar nasıl da başardılar...

10.12.2014

Darı dedim de kız o kadar darıyı ne yaparsınız siz, niye o kadar darı toplarsınız, kuraklığa dayanıklı diye mi, yoksa bilmediğimiz bir nen mi var söylesene...

Gelin, güvey evin avlusuna gelince, değerli toyunuzun üze-

rine; varsılık olsun diye **par** (değerli metal parçaları; ağız tadı olsun diye tatlı **toyam** (gen, şeker); bolluk, ongunluk için buğday, darı serpersiniz ya. Gelinin başına atılan bu saçığı düğüne katılanlar ve özellikle çocuklar ve kuşlar kapışır ya. Evet de yalnızca bunun için ordulara yetecek darı alınır mı? Kız kıtlık mı geliyor yoksa söylesene...

28.03.2015

Kız günaçığı, küçük günebakan, sırtı dönük oturan gündöndü, kışlakların birinde gün çiçeğine ayçiçeği diyorlardı. İlgi ve bilgileri aydan da geliyor bunların; bunlar bilgi dolu ya, ay bunların **betpini** (betiklik) mi? Betler betikler buradaki betpinde mi saklanır? Bunlar **serpin** (ambar) ve serpintiye önem verip yağış deyip de yağış yağdırırlar adak diye. Bunlar **serpin** (depo) içinde serpmegünü için çekirdek saklarlar. Çekirdek serpmeye, adak vermeye, yağış yağdırarak armağan veren toplumun nasıl betpini olmaz? Gökteki ay bunların betpini olmalı ve bunların bilgilerini yeryüzüne yansıtır olmalı. Kuzeye, güneye, batıya göçmekle, yalnız eliyle nasıl yayılır bu bilgiler, kız niye şımarmadan bu kadar başarılı bu Türkler?

* * *

BİR AZ BELLETME YAZSANA

Kız bu kadar başarılısınız bana biraz **belletme** (anlamı olmayan ezber metin) yazsana, anlamı olmasın kız, yüzlerce yaprak yaz, biraz uyumlu olsun, siz uyumlu sesten, navadan anlarsınız. Okuması, sizin kömey gibi esrik etsin, yüzlerce yüzlerce bet olsun. Dolsun kafaları, düşünmeye yer kalmasın. Belleteceğim bu betleri, bel ile dolsun tüm bellekleri. Ayçiçeği kız öyle bön

ki bunlar; anaları belleniıyor da sen biliyor musun “Bu ne?” demiyorlar; “Sen belledin mi, anlamı ne?” diyen yok. Bir bilseler bunlar, bende bellek yazmaz, toplamaz anlamsız bilgiyi, sözcük tutsak edemiyor benim beyin; Türklere benziyor bu konuda, kembüdü kümbüdü bilmez onlar, tak öykünün anlamlı bir söylemi vardır onlarda. Bir bilseler, ben dünkü gördüğüm kişiyi yarınki gün anımsayamam. Adları sevmem bilirler de asal neden, yoktan anımsayamam. Bir geçtiğim yolu, bir sonraki geçişte bilemem, yer ve yol öğrenemem. Buzdan duruşum bundandır da onlar benim kendimi beğenmişliğime vurur, neden bu sanır. Kendilerini anımsamayışımı, kasıntılığım bilir de üstelik geçen süreçte, bunu gücümnden, ayrılığımndan, üstünlüğümnden sanır.

Küçükçekirge kız, yeni aktörelî klanlar kurma; kadına erkeğe yeni onurlu yaşam verme; yerbil, gökbil demeden; **nombil** denilen kam, toyon, bilgelerin kendi aralarındaki toplanıları olsun, **toybil** denilen isteyene açık (seminer vb.) toplantılar olsun; tap bilimi, bilgiyi, utkuyu coşturacak yeni klanlar kurma süremi gelmedi mi sence?

Benim klanım için “Onlar öğreniyor da ne oluyor?” deme; baksana, bak acı çekmiyorlar yaa! Ben çocukluğum boyunca paylandım, büyüdükçe bu yönüm anlaşılmasın diye saklandım, biraz gelişince daha etkili olabileceğim yöne yer değiştirdim, az sıkılmadım. Benim kızlara bak hepsinin yüzünde bir loşluk, ışıksızlık, gördün değil mi. Hiç birşey anlamaz bilmezmiş yazıksızlığının(günahsızlığının) sürülmüş gösterisi. Onlara bilmemek sorgulamamak nomustur diye öğrettik. Onlar yazıksızlığını görüp bir erkek alsın beni derdinde. Işıkmış, bilimmiş, yararlılıkmiş, üretmekmiş, aldık ellerinden üremede, üretme de kullanıyoruz. Sizin kadınlardan ne çektim be, ama yeryüzü sizinle anlamlı, öldür beni kız öldür. Ödet borçlarımı bir bir, bir par(para) bile kalmasın. Türklerle gitmedim, nasıl öğreneyim bu uçurda yeni yollar, yeni adlar, yeni yerler, yeni yüzler. Emme

onlar ödlele bilmiştir beni diye, ayrıldım. Ahh bir Türk ailem olsaydı, bir yetenek yoksa başka bir yeteneğini görüyor onlar, onların çocukları gibi mutlu var mı şu evrende ha söyle, büyükçe çocuk, siz niye ananıza babanıza, eşinize oğuşunuza bağılısınız? Bunun adı sevilmişlik. Sevildiği bir oylum yeter yalnık kişiye, gerek duyduğunda siner oraya...

Benim bir tek eksiğim, soyumun Türk olmaması ya da tek kusurum, donmuş yayık suda Türklerden, Türk kültüründen ayrılmam... 10.12.2014

-Türk dedin de başka bir nen demedin, betler boyunca Türk ...

-He heytt bire heytt, ta ta ta taaa, onların, halaplah ve halap dediğimiz söylence bilim ve matalları kullanıldı, onların hulkları, tinleri, duyunçları ve aktöreleri, onların erdemleri üzerinden anlatıldı. Yapacak bir nen var mı? Sen kendini hangi yakanın yanına koyarak okursan oku. Çağlar sonrasından bugüne demeli (yani) çok eski bayrı çağlara topraklanın. İnka, Maya, Viking, Sümer, Mu desem bu soruyu sorar mıydın. Türklerle sorunun ne ha! Söyle bana. Çağlar öncesi, duyunç ve düşünç sistemi neyleymiş diye, soru sorgu et de oku, çağlar sonra bugünlerden gelecek-gidecek ışık desteğini almak için oku, unutma evren iç içe sinlerden oluşmaktadır, sen de beni unutma, uzan kişiliğın soykökü, en ince oğuş derinliklerine, yüreğinde ışık olsun. Çakçakların-çakşıların yıldız yıldız dönsün, çak çak çakşı ba, der gibi bir imce de sen çak, gülümse...

01.11.2014

-Türkler için mi yazdın?

-Okuyanlar için yazdım. İç ve dış kutsalını, anlamını arayarak okuyanlar, iç ve dış doğasını, anlamını arayarak

okuyanlar için yazdım. Sorarak sorgulayarak, ne, neden, niye, nasıl niçin, olamaz mı, diyenler için yazdım. Biz güneşin merkez sıcaklığında ya da buz sıcaklığının altında, ya da toprak altında yaşayamıyoruz diye, yaşayan hamsallar (mikroplar) ya da bizden gelişkin varlıklar olamaz mı? Biz bayrı çağlarda su altında soluk alamıyoruz, yaşayamıyoruz diye su altında yaşanmaz dedik, yaşayan varlıkları görünce yaşanır dedik ve nasılına geçtik. Görmediğimiz süreçte su içinde yaşayan varlıklar yok muydu sence? Şu an göklerden gelen yok diye göklerden gelinemez mi, göklere gidilemez mi? Ama Aygır gibi dinleme yazarsan güüm! Güme gidersin. Son dedin mi sona gidersin. Son dedin mi donar gelişim değişim, dönüşüm. Gökler gelmez göklere gidilmez olur. Korkarsın artık, aramazsın. Tanrı kendisini aramayandan yüz çevirir, korkmasını diye ipini kendi eline verir. Tamu, uçmag okuluna dönünce yüzünü gösterir. Son yok, donmak dondurmamak yok. Hov (hırs) yok yakmak, yandırmak yok. Anık (hazır) olmak var, Yolalma atına binmiş önünde kurt omzunda kartal, yanında at ve arabalarında sonsuz acuna işe giden oğuşlar gibi... Acuna işe giden çalışkanlık, Tanrı'dan alıp, insana vermek. Tatlı dille yetisine ve yeteneksizliğine saygı duyduğu varlığa vermek. Son yoktur. Tak çıt bir başlangıçtır. Ölüm bir başlangıçtır.

07.02.2016

* * *

TÜM BURGAÇLAR TÜM ESİNTİLER BUNLARDAN YANA...

Kız Ooff, off... Bu Türklerin inancı, Gök Tanrı'nın ve yarattığı Tanrıların doğaya yazdıkları yazgıdır ya, onlar bu yazgının

bu betiğin içine doğarlar da birinin onlara öğretmesine gerek kalmaz, kimse kimseyi bu konuda av yapamaz ya; tak kişi, kendi sızılarını kendi okur, kendi titreşimini kendi sayar da kendi öğrenir ya. Bu öğrenme mi, bizdeki öğretme mi kazanır, bilmem. Bu yarış ne kadar sürer, bilmem. Tak nen beni kazanmış gösterirken, son anda senin kazandığını bilmem, neyi değiştirir onu da bilmem. Tak gizimi anlatmamı sen duymasan da şu iş yapabilme yeteneği olan erkenin duyması neye yarar, onu da bilmem. Bildiğim şu ki doğaya bu kadar değer verince; doğa da onları, Türkleri korur oldu.

Ak yığın, kara yığın bulutlar; sarı, kıvıllı ışıqlı yıldızlar, Küçük Ayı, Büyük Ayı; göğün tak noktasındaki tüm yıldız kümeleri ve tüm burgaçlar tüm esintiler onlardan yana. Kurtlar olmasa geyikler, geyikler olmasa keçiler Türklere yol gösterir oldu. Dehh dediler mi onlar, kuzeyden güneye, doğuya, batıya; Tanrı dağları, Ötüken, Ergenekon ayağa kalkar selam durur, seyre dalar imrenerek, elinden gelse taşı tarağı toplayıp, gümbür gümbür yürek atışıyla onlara katılacaktır.

Onlar göç ederken, canhıraş bir sessizlikle üzölür doğa; böyle ev iyesi, böyle konuk görmemiştir doğa; onun için gitmek ister onlarla. Dehh dediler mi bunlar güneyden kuzeye, buz tutmuş ak yayık suda yol alıp da başka ana karalara doğru giderken; tek boynuzlu, ak kanatlı atları, elgin bir Tanrı gibi neler kişner de kötü tinleri kovar. Kanatlı kurtları yabani bir Tanrı gibi neler ulur, nasıl ulur da kötü tinleri yakalar, yok eder. Bir geyik, bir kartal neler yazar bunlara neler de onlar neler okur neler neler...

Türklere gıcıklığımdan çıldıracağım, sarı başak, dikenli bolluk... Yedi başlı bukraları var ya bunların, ejderha dediğimiz hani. Bu evrendeki birliği anlatıyorlar onunla ellem. Sevimli, sıtaralı, iyicil **bükrekleri** (ejderha) altı tane, yedincisi **sangal** (ejderha) sevimli görünen bir sıtarasız kötücül. Böyle ellem kız, nasıl kandırıyor yoksa; mantarın güzeli zehirlidir ya... Sangal

ve b krekler evreni oluşturan yedi t s n verdiği duygu, yedi kuvvet olmalı. Yedi başlı, gövdeleri bir sarmalda dolana dolana birleşmiş ve çöreklenmiş de tek bukra olmuş çıkmış; böylece, büklüm büklüm olmuş yaşamın anlamı ve anlak bunun gizine eremiyor.

Türkler böyle diyor ya! Topu bir, aynı sarmalda ve tak yerde ve tak kişide bu sangal. Hangisi sangal, dışarıdan bakmakla bilemiyorsun. Kişi kendi sangalını, ancak kendi bilip, bulup yok edebiliyor. Bu duyuncu arı duru etmenin, evrenin arıduruluğu olduğuunu  akmış, g   n **yem rt ** kaçıncı katında (sayısal ve sonlu olmayan tinsel alem katında) yurt verilen bu Türkler. Tak toplum kendini arı duru edince çocuklar da kir görmeden büyüyor. Bizse başkasını durulamaya kalkıyoruz. Kendi g z m zdeki lekeyi, baktığımız yerde sanmak bu. Ah Ah! Elin gözündeki   p  görür, kendi g z m zdeki merteği görmeyiz biz; sırık, kalas görünmez bir şey mi ki p r ek saçlı, ardı  p reni, öyle değil mi ha!

Bu Türkler kendilerini durulamayı becerdikleri için baktıkları yerde kötü bir kir, bir benek, çöp gördülerse o kir gerçek olduğuundan durulamaları boşa gitmiyor. Kimse kıygın (mağdur) olmuyor.

05.10.2014

Bunların kamları var ya, g  e yalnızca Tanrısal bilgiyi almak için çıkmazlar. Onlar acunu kötücül sangaldan da kurtarma savaşındadırlar. Yoktan kuşku duymuyorum ki bunu da başaracaklar. Onlara yağı olmam değiştiremedi umudumu, böylece ben de bana sız mış olan sangal özünden, yelbeğen tininden kurtulacağım. G   olduğuunu biliyorum, ancak gücün Türklerde olduğuunu da biliyorum. He heyt be, vuuu huuuu Türkleri seviyorum. İşim olunca mı sevdiğimi söylüyorsun. Öyle değil işte; yalılık kişileri sevmem, kendimi sevmem, doğayı, Tanrı'yı

sevmem, sevgiyi bilmem, Türklerin başarısına bağlı. Tüm umudum bu. Türklerin yelbeğenleri ve sangalları yenmesi.

Tüm sorun, ucu bucağı belirsiz evrende yelbeğenlerin uykuya çekildikleri yeri bulmaları, kırk günlük uyku dönemine rastlamaları. Kırk günlük uyku döneminde, yelbeğenden, sangaldan kırk tane kıl koparmaları gerekiyor. Ve getirip şu koca yeryüzündeki, kabağağaç bölgesinde en az kırk kamın bulunduğu **el oyun** bayram törenlerinde, kötü tinlileri yaklaştırmayan kırk genç kadın ve kırk genç erkekten oluşan kolbas ve yine kötü özleri uzak tutan kopuzun uyumlu sesi eşliğinde, bu kılları kor alevlere atıp yakmaları gerekiyor. Yaşamımda bir tek bunun için yakarıyorum Tanrı'ya, Türklerin kötü sangal ve yelbeğenleri yenmesi ve kurtulmam, kurtulmamız... He heytt be, vuuu huuuu... Türkleri seviyorum. He heytt bire heytt...

17.12.2014

N'oldu, gülümsedin mi, hoşuna mı gitti, sizi sevmem? Yok yok, tühh yakaladın beni, tüh ki ne tüh, bu ne çelişki diye güldün de mi, saklama söyle. Bu ne çelişki dedin, demedin mi, ha hay, demelisin. Yaşamım, benim de "Bu ne yaman çelişki," demekle geçti. Şu evren çelişkiler yumağından oluşmuş. Öyle bir yumak ki kördüğüm olmuş düğümlerden kurulmuş, çöz babam çöz, çözemezsin; düğüm dediğin yerde enlem ve boylam birbirine vurmuş da üstlerine Türkler otağ kurmuş. Bize çelişki görünen onlara giz görünüyor, anlak o gize eremez deyip, tinlerini alıp göğe çıkıyor bunlar. İşte onlar bilgi alıyor, bizse bakakalıyoruz da onlardan bir bir çalıyoruz. İşte benim bildiğim, anladığım bu, gerçek bu; iyi de biz bunu, göğe çıkmayı nasıl yapacağız, sorun da bu...

20.12.2014

Ahh ah, neler geldi usuma, duyduğum, dinlediğim, yaşadığım tak nen gözümün önünden geçiyor. Kız ölürken götüreceğim nenler mi, bırakacağım nenler mi böyle bir bir geçit töreni yapıyor?

* * *

EVRENİN DİLİ OĞUZ'UN DİLİDİR

Çelişki demekten cayacağız, başka yolu yok. İyi de bakar mısın, benim kurtuluşum onların yok olmasına, evrenin kurtuluşu ise onların var olmasına, varsıllığına bağlı. Onlar da bilirler de bazı nenleri unutmuş gibi söylemezler. Türklerin şu aktöresinden gelen soylu alçak gönüllülükleri var ya, ondan... Anladım... Tak tak tak sonunda anlak bastı bak...

Alçak bunlar alçak, bunları alçakta tutacaksın, toya **toyguna** sokmayacaksın, han, hakan, konaklarına sokmayacaksın, dillerini bozup, kırpıp, değiştirip kendinin edineceksin. Hanları ile, şanyu, kağan, şad, ilteber, yönetici adları ne olursa olsun başlarından başlayarak kutlarını bozacaksın... Derdim demesine de diyemem, yel alsın dilimden... Ahh bilirim ki onlardan uzaklaştıkça yıkıma yaklaşırsın. Onlardan uzaklaştıkça, bindiğin dalı kestiğini görürsün, görürsün görmesine de artık çok geçtir; bataklıkta tak kıpırdayış nasıl bir batma ise bil ki; **toy**, **toyun**(sofra) onlarsız olmaz, evrenin dili onların kök-gök dilidir, güneş dilidir. Eğer biz yaşıyorsak onların kanatları altında olduğumuzdandır, yoksa şu yeryüzünden, onların usuna sığınmayan ne kavimler silindi gitti, bu Türk'ler kadar yalın sevgilisi var mı, var mı dire diriye değer veren, var mı ha? Onlar yükleme yaptıkları yıkları bile ıhlatmazlar bilir misin?

Evrenin ızgarası, enlem ve boylamı onların dilinden kurul-

muştur; onluk sistem; toplama, çıkarma, çarpma, bölme düzeni, o dilden kurulmuş, onun biçim ve işleyişi, bu ızgaraya alt yapı olmuştur. Bütün ışıltılı sanat ve ürperten yazın biliminin, gırtlak uyumlu sesin ve eşliğinde kıvrımlı gövde devinimlerinin kökeninde onlar vardır. Hangi soy onlar gibi kültürünü kendilerini de götürerek yaymıştır. Bize de dinleyip izleyip; biz bulmuş, biz uydurmuş gibi, deyip deyip alkış (dua) alma kısmı kalmıştır.

Bilirsin de anlatayım kız. Oğuz Han halaplahınızı. Bu yarıdılış matalını göğün katmerli katlarından alan kamın hanlığa da kağanlığa da yakıştığını düşünürüm. Yönetsin bizi Türkler...

..*

ŞAYBIL

Ehh böyle bazen eğri oturup doğru konuşanlarımız da olmasa şu yalnıkoğlu köklerinin neye, nerelere, kimlere dayandığını bilmeyecek, ben de söylemezdim ya, ölüm anında topu bırakıyor işte, yelburgaç nasıl tak neni pat diye bırakıverir gökten, öyle işte. Yazgıya bak... Breah breah breah... Biz aferin, bravo, harika derken siz alkış (dua) koyarsınız kız. Fısıltıyla söylersiniz “Bireh” diye de, biz ağızdan çıkan buhardan okuruz ya! Breah breah breah; bu soluğun sonsuz olsun, bu iyilik bu güzellik bu başarı sonsuz olsun, tanrısal olsun gökten yağması sürsün gitsin. Kız nerden bilirsiniz bir sözle bir kanat yazıyı anlatmayı?.. Alkışlanacak soysunuz siz. Alkış dediğiniz duanın elle görselleştirilmesine de alkış dersiniz ya! Bayrı gardaşlığını korumuş, alkışlanacak kavimsiniz siz. Be heyy yavrum heyy... Şaybıl bir Türk kızını beni öldürürken, giderayak Türkleri övüyorum.

Hay anlaksız başım, hay pişmişken su katılmış aşım, şu kırk satırını da kırk katırını da bırakamayan Türklere imrençlikten,

ilenmekten kurtulamayan; gelgitli, iğrenç suyum, kuruyaydın da öldürmeyeydim ya, şu Tanrı soyunu. Gözden gelip göze giren, sestem gelip söze giren; görüp de bilip de doğru yoldan gitmemek, gidememek niyedir; desene, sevgili kancarım; desene, saydam sırça, küçük gözgü, desene bana...

Neden kamlarınız adlarını söylemez. Onları tanımak için dövmelerini mi görmek gerek?

-Biz biliriz kamlarımızı.

-Siz bilirsiniz de biz nerden bileceğiz? Kömey söylerken ki sesi mi, dövmesi mi, horuru mu, sırtındaki manyak mı, nasıl tanımlayacağız?

-Biz biliriz kamlarımızı. Adları kendinin ve boyunun isten-ciyle değiştiğinde de biliriz, çocukluktan kimin kam olabileceğini de biliriz.

-İyi biliniz. Bana söylemeyişlerini de ben bilirim. Onların adlarına özlü sözler uyduracağımı kırk kutsalınıza uygun kırk da tanık bulacağımı nerden bilirler, Uçmag ve Tamunuzu, taşkındaki Nama'nızı, iyi Ülgen ve kötü Erlik ile, Eje (Ece) Ananızla; Doğanay (Törüngey) Babanızla, ne güzel dinleme yapacağımı nerden bilirler ha? Siz yazmaz, belleğe dokursunuz. Oh ne güzel, biz de belleğe dokumuş gibi uydururuz, kanıt mı var da sizin kamlarınız niye adlarını söylemez, yalanı sevmezler; olur da yalan söyleyeceğimizi nerden bilirler, gapcık yalnik, gavız yalnikolduğumuzu nasıl bilirler, küçük beyçe, minik erçe, minimine bayça nerden bilirler de korurlar dininizi ha?..

Kışlaklınızın, göçebenizin çocukları ile yerleşik düzen çocuklarını nasıl da değiştirirsiniz bir süre ve kimin ne olacağını nasıl da erkenden görürsünüz ha, yüzdeki anlam, gözdeki bakışın gezinişi, gövdenin dikliği, esnekliği, harekete geçişteki bütünlük hangi kayları, hangi kayırmaları **kaylar** (şarkı söyler) size? Hangi sese hangi söze irkildiğine göre kışlak ve göçebe çocukları yerleşik düzende de yetiştirip salmaz mısınız göçebe

kışlağına? Yıkacaklar, bozacaklar düzeninizi, kız küçük tiginçe, amaç sizin kalkınmamanız, yerine daha iyisini kuracağımızdan değil, amaç geri kalmanız, yoksa yeryüzü yücelirse biz nasıl kadın esrisi içerde esrik oluruz, biz nasıl kadını sömürürüz ha? Bizim buralarda üzüm, kımız; bitki, melel kime yeter şımarık şaybıl kız!..

Değil mi ki ad koyma huyunuz var, en değerli Türk bilgelerinin adını buralardaki bizim sözcüklerden koyacağız; niye, sizin ününüz altında eziliyoruz, ününüz bize çalışacak.

Dil bize çalışacak sizin bir **savak**(ders) konunuz var ya: “iş-ar-et” diye; işini ar argın dalgın durumda nasıl yaptığımız konusunda erke varlık işi aracılığıyla uyarıldığınız gizli işaretinizi kaptım bile. Sizin başka bir savak konunuz var ya: “ih-an-et” diye; anda erke varlık abası (kir) eline düştüğünüzde, kovmak için kamlar gibi; ümüğünüzü titreştirerek, gırtlaktan kömey söyler gibi inlemeniz gerektiği, bunu yapmadığınızda an denilen iki alanın, iki sürenin, iki varlığın kesişim bölgesinin zarar göreceği anlatılır. Bu simgeli, gizli sözünüzü de çaldım bile; yaşadığı ana, anıya, anaya kötülük etme, olarak çaldım bile. Derin Bilimler Okulu Kut Araştırmaları Bölümüne niye çaşıt sızdım? Neyi yapmak istiyorsanız, onu önleyecek fısıltılara ve ussal tutsaklıklara yol veriyorum... Güneş dili Türkçe, evrenin dili Türkçe, şimdi bunu önlemek için sözcüklerinizi alıp alıp değişik benzer anlamlarda ediniyorum, bunu da önlersem, kendime “Dile hizmet çaşıtlık tagı” taktıracağım.

Din ve dinlemeniz bize çalışıyor, biz de ahtarlayıp evirip çeviriyoruz. Adınız da bize çalışacak. Kız böyle diyorum da burada doğan çocuklar bile, Türkler ad koyuyor çocuklarına, diye özenip kendilerine Türk adı koymaya kalkıyorlar, bakalım nereye kadar engel olacağım. Ben dillerini yok etme tuzağı kuruyorum, özellikle toy, toygun, toyon, toygur, toykurdak gibi sözcüklerine sinir oluyorum, elimde değil sinden geliyor and

biraz burasına dağıtır da köpüren süttten kabın üzerinde olam çizer de dağlar tepeler yaylalar yapar, araya bir de yayık su bırakır, düz köpüksüz yerinden. Kız diliniz oyun oynar tadında, anlamlı, gizemli, eğitici, öyküsü kendi içinde...

Araya dedim de bak gene imrendim dilinize ha. Bir “ara” sözcüğü neler doğurmuş. Arada kalanı bulmak için aralaya aralaya da olsa, arama yapmak gerek; bulur bulmaz, arada gelip giden araçla, arabayla da olsa yolları aşır bayram önü, ara gün, arafadan önce aracıya ulaşmak gerek.

Dilinizi incelttiğiniz güzel oluyor olmasına da eskiyi taşımadığınız için öz be öz sözcüklerinizin çalınmasını kolaylaştırıyor. Çalınır çalınmasına da hangi söz sizindi, sizin miydi, kaygısıyla dilinizin doğurganlığı azalıyor. Oysa bu dil evrenin dili kız, onu geliştirmek yaymak Tanrı'nın Oğuz'a, Türk'e verdiği bir sorumluluk. Bu acuna verilmiş doğurgan dilin başka döl yatağına gereksinimi olur mu?

Tümünden Tanrılar buyursa tümünden turkuvaz diliniz kalsa ya kız, körpe yeşil budak kız. Sana şımarık şaybıl dedim durdum da biliyorum sen ne şımartılmış ne de şaybıl olmuşsun. Sen kendine **angım** bir kızsın...

Dur hele! Bak bak söylediğime bak, dilleri kalsaymış... Ütüg ne, ütmek ne?.. Kız sizin dili, sözcükleri tutsak etmeden öğrenenin usu, esi, elesi sayrılık nedir bilmez, and olsun bilmez. Ütüg-ödül için ortaya konan nesne mi? Ütmek (utmak); o ütüg (ödül) için verilen savaş eylem mi? Ütkü (utku) savaşın kazanılma durumunda edinilen yengi (zafer), başarı mı? Ütülmek, başarının kayıp gitmesi, aldatılmak, yenilmek mi? Ütügen, üt kaynaklarının bulunduğu yer mi? Kız bu ütme, armut piş ağzıma düş, biçiminde değil, emek ister. Ütün, utun elde olması değil utku veren, onu ütmek gerekiyor. Hiç darı üttün mü ataşta pişirdin mi, hiç, kelle kulak üttün mü, kız işin içine iş katmış sizinkiler, emek girmemişse, güç harcanmamışsa, o elde et-

meyi o ütmeyi utku saymıyorlar. Alavere dalavere (hile) sizin tarlalarda yetişmiyor ellem. Sizde cabacılık yok. İşi yapan araç gereç ütü geliştirip, ütüleme yapacaksın, ütüleyeceksin ki utku edinesin. Sizin utku bizim sıradan, yalancı yengilerden başka, derin anlamlar içerir derinlerden adım adım, ilmek ilmek gelen birikimlerin kazandığını bilirsin. Böyle ataya, ata-türküne, öncesine bağlı ulus tak sürem tapdan kazanır besbelli.

Kız sizde; emek, üretmek girmeyen al sat bile yabancının taşının üstüne taş koymaktır. Üretmekle onurlanan soyun kızı, sizi yaşatan bu olmalı. Sizin bilim üreten **tekmer** (patent) özeklerinizi yok edeceğim... Tek **nik** (kaldıraç) üretim özeği bile bırakmayacağım. O niklerle işiniz ne kolay o göçlerde. Bir tek nik, çift kollu, tek kollu bir tek kaldıraç bile bırakmayacağım elinizde.

Hızlı sıralı üretime geçmeyi bile düşünüyor bunlar. “Teknik-bil mi nikbil mi, olsun adı, yoksa değiştokuşta üste verilen abra mı?” diye yumulmuş tartışıyorlarmış, üretmek için, üretmer (fabrikalar) kuracaklarmış. Sizi işmerler sizi. Yok öyle yağma, Başlayanın başını alırım. Siz yükselir de bizim boyumuzu geçerseniz biz kısa kalırız. Uzun olmanın yolu kendinden uzun budamaktır bizde. Biz siz miyiz boylu olmak için boylanmayı, soylu olmak için soylanmayı bilelim. Nerde o yetenek bizde...

-Güç okunuyor bu betik.

-Geçer. Atla bir bölüm, bilgi koy, güçlük geçince dönersin o bölüme

18.12.2015

Kız ben kıskançlıktan sökel mi olayım istiyorsun ha, sökellik, sayrılık kol geziyor görmüyor musun? Ölürken söylediğime bak kız, sökellik kol geziyormuş, sayrı, sökel ölmekle; sarı ölüm, yürüyen ölümle ölmek arasındaki değer ayrımı nedir ki? Kız ölürken yalnın başının içindeki acun, niye dorukta çalışır;

söyle bana alçı taşından ak yontu, yanımda Tanrı gibi dik, sonsuz ulça gibi berk oturan yontu kız, güzel olam, söyle bana nedir sizden çektiğimiz!.. 25.01.2015

* * *

YASAKLARI KIRIYORSAN KENDİNDEKİ ŞIRAK İLE KIR

Tak nen sizin toylarda başlar bilirsin. Ne biçim bir bahar şeneli (şenliği), ne biçim bir yemekli toplantıdır o; nasıl bir düğündür, nasıl bir eğlence, horur halay, yarışma, **toybil** (seminer) anlatamam sana. Böyle bir **toyzar** (festival), böyle özel önemi olan **toysoy** (kutlama), böyle **toyşen** (konfeti) yağmuru, o kadar horoz kuyruğunu nereden buldunuz, hangi yurdun göğe sırça tutan hangi yaylasında görülmüş böyle şen tören.

Önce bir **toyhadır** (tantana) o, yürü ha yürü der gibi başlar. Hani özgürce, gürültü patırtı ederiz de boş sözle tantana yaparız ya, işte öyle bir toyha. Ancak toygun geldikçe, demeli çağrılanlar çoğaldıkça, toygun içinde imrenilenler arttıkça, **toykan** (coşku, galeyan) da artar toyda. Toyha yerini toykana bırakır. Kız sen çok küçüksün anlıyor musun toykan ne, hani bir kaynama bir coşku olur da erke yükselir ya toygun içinde, ha işte o.

Kız sizin dilinizi derinlemesine öğrenmek için toylara, toyzarlara katılacaksın; yoksa nasılsın, iyi misin, iyilik sağlık; bundan öte gidemezsin. Anlak gelişsin istiyorsan **toysol** (muhalefet) denilen, karşı tepki toplantılarına katılacaksın ve yüksek erke istiyorsan açık alandaki **toyşor** (miting) toplantılarına gidip **toyrum** (heyecan) alevini alacaksın. **Kurkut** (devlet) özelliklerinize bir bak. Sizin kurkutlar niye yaşar da bizim kurkutlar yok olup gider? Sizde tak erkeyi dengeleyecek sevinç veren, mutlu **toykut**

(zevk) ortamı var. Üstelik de bütün toplum güvenli, sıkıntısız **toyak** (rahat) durumda. Kız sizin şenellerinizde tak nen var.

Toybil mi istiyorsun, bilgilenmek için. Kopuz eşliğinde **Toyayn** (hipnoz) mı diliyorsun yoksa. İşte kıllı dokuma kapılı baraka olan, **toyhu** (güme) sana. Toyhu sazdan, saptan, samandan eğreti yapıdır. Onlar yeri önemsemez, duru olsun yeter. Daldan, kamaştan, pargıdan, yeşil yapraktan bağ evi, güme de olsa; yeter ki bir **toypu** (tente) olsun üzerlerinde güneş ve yağmurdan koruyacak. Toyayn dileyenler daha toplanma yerine varmadan **toyşa** (huşu) içindedir, Tanrı'ya saygıdan boyun eğmiş, ona ulaşmış gibi başı göğe değmiş alçakgönüllü bir yüksek öz durumu bu toyşa...

Tap kötü mü söyleyecektim sana **toygan** (mükemmel) güzel. Toygan derken usu toyda kalan yeni yetmeleri söylemiyorum ha; toy ve toyzarların en ince ayrıntısına kadar uyum durumundan söz ediyorum. **Toysu** (harikulade) durumundan eşi benzeri olmayan bütünsel güzelliğinden söz ediyorum.

Toyhul (hep bir ağızdan kutsal metin okuma) ise aradığın, bak o da var. Az ilerde, **toyçan** (gong) var ya, ha onun ilerisindeki düz alan **toyanda** toplanacaklar, gördün mü, ha orda yapılacak. Biraz sonra toyçan çalar da başlama çingiraklarını duyarsın. Toyhul, Toyayn gibi olsa da erek, hul denilen tini bir noktada toplamak ve ona eremeldir; belki yağmur belki bolluk, ongunluk çağrılacaktır belki de bahar alkışlanacaktır. Bazen de karanlık uğurlanır da yeni yıl kutlanır ya da kötü tinler kovulacaktır, sevinç bayramlarınız, şenel bayramlarınız, kutsal kutlamalarınız ne büyük coşku içerir de toykut (tadınç) sizde ne çoktur, onun için sizin boylarınız kolayca birleşir de budun oluverir. Toyhulda gökle aranda toypu bile olmaz. Yağmur ve güneşten koruyan **pu** (örtü) ya da toypu; hul ile gök arasına giremez, yoksa nasıl başın göğe değer? Burada **toyol** (biat, itaat) önemlidir; topumuzun öylesinelik içinde kendiliğinden aynı eği-

me gelmesi, aynı aralıklarla aynı yürek birliğini seslendirmeleri gerek, kullanılan sözler salt Türkçe olur, bu sözler değiştirilemez ki, anlam kaçmasın, yakarış ikilemeye dönüşmesin. Tanrısal yakarış anadilde olmazsa evrenin titreşimi ile uyum denilen anlam kaçır; yalvarış anlamsız yineleme tuzağına düşer, sözcük devinimine dönüşüp şaşar.

Kız ararsan, su dökmeye gittiğin **toyça** (tuvalet) ve **toyçaklar** (lavabolar) şu ilerde.

-Nerden bilirsin bunları?

- Yaa kız neler öğrenmişim değil mi?

-Nerden bilirsin bunları?

-Ama ben değiştirdim bunları, kembüdü kümbüdü demeyeni, diyemeyeni, dinlemesiz saydım. Söyleyemeyen dışarı. Dışlıyoruz biz, yolda belde, sokakta, kışlak avlusunda bile bize uymayanı dışlarız biz. Bizim pislere, başkalarına “pis” demeyi öğrettin mi yeter.

-Nerden bilirsin bunları?

- Sizin toylarınız eksiksiz bir **orunak** (üniversite). Yüksek öğretmenlerin bulunduğu bir orunak. Kız biliyor musun gerçekten adı **kaylasa** olan dağda, toylar alanında **toyçan** (çağırان çan) altındayım. Torgay (serçe) kuşlarının yiyecek kırıntılarını toplamasını izliyorum.

01.02.2015

-Nerden bilirsin?..

-Anlasana kız, yıllarca toyhullarınızda, toyaınlarınızda bulundum, han olabilir miydin, olmaz emme kam olmaya çalışacaktım, ancak geçmiş kişiyi takip ediyor. Türkler gibi duru geçmiş kişiden bulayım. Emme, kız işe yarayan duruluğunuzu bozmayın. Emme kız ışık yayan, em olan turkuvaz boyanızı bozmayın. Yine de size anna, kötü, dinlemesiz, Tanrısız çekirdekleri ekdim. Bakalım, binlerce yıl sonra, benim ayırık otu

talkanlarım tak yeri, tak neni sarabilecek mi, bakalım olur ve-recek misiniz? Bakalım kültür bozan dinleme çekirdeklerinden korunabilecek misiniz?

Bilirsin değil mi, ayırık otu, benden başkası kötü ve umacı der de ot da olsa başka bitkiye yol vermez. Bilirsin bitkisel em-dir, aynı **toyazda** (tarihte, takvimde), hoşt deyip kovduğumuz hasta köpekler kökünü kazar yer, hasta kediler yapraklarını yer, otacılar, irinli sidik yolları yanmalarında ayırık otunu kullanır-lar. İşte ben de ayırık otu ektim klanımda, sizleri kötüledim. Kembüdü kümbesizler dedim de onların irinlerine em oldu bu ayırık otu. Kendilerini Uçmağ'ı şimdiden almış görüyorlar, sanrı içindeler, Tanrısal toyaz bizimle dedim, inandırdım. Size sabır gösteremezler, davranışları **toyak** (rahat) durumda, siz yokken de siz varken de size **toykurdarlar** (dikbaşı).

Çok iyi yaptım çok; kendilerinden başkasını kötüledim, yalnik yanları azaldı emme artık yardan çocuk atmıyorlar, çok yakınları ile evlenmiyorlar, diri diri dir gömmüyorlar, yalnik kurban vermiyorlar. Ayırık otu özelliklerine de katlanın, koruyun kendinizi ne yapayım. Algı da oynayıp, başkalarını yelbeğen gösterip, onları size yelbeğen ettim ki onlar kendilerine em olabildiler. Bunların çoğu benim soyum, yalnik olmaya yeni inmiş, ayak uyduramayanlar. Kız, kişi **toyazda** (belirli zaman aralığı, tarih) geçen sürede kendi yalanına en çok kendi inanıyor. Uydurma dinlemelerim ne çok işe yaradı, çıkarımı nasıl da kolladı, derken ben de başkalarını yelbeğen görmeye başladım. Tarlasında çalışana bile sıkıntı oldum. Ne yapıp ne edeceğini ne giyeceği ne yiyeceğini belirlemeye kalktım, onların şıraklarına bir alan bırakmadım; Tanrı'lar boşa yaratmış gibi oldu, şırak denilen ve düşünce üreten neni. Hele bir yanılda görmeyeyim tarladakileri. İşte böyle, klanım **hov** (hınç) içinde yalniklarla hınca hınç dolu.

Kız kafamı karıştırma, toyu toyzarı anlatıyorum sana, ne diyor ne demek istiyordum? Ha, ne ararsan var burda; yarışmalar, eğlenceler, atabarı, halay, horur, horon, hora, kay, küy. Ben toykut alıp mutlu olmak için, **toylak** (soytarı, palyaço) izlerim. Bir bakarsın gözbağcı, bir bakarsın Erlik Han, bir de bakmışsın Ayaz Ata olur toylak, yalnik ve toplumla ilgili tak tür olayı konu alarak abartılı bir biçimde veren, düşündürücü ve güldürücü olan şırak hundur; **toysözde** (mecazda) nasıl da başarılıdır, şenel yalniktır toylak. Sinerke (küresel büyüyen enerji) yaratır. Şırak harekete geçerse, sinerke yükselir, sinerke yükseldikçe şırak açılır. Tak nen birbirine bağlıdır. Yaa, sinsel (küresel) olan erke de bize bağlı.

Bir bakarsın toylak, Uçmag'da yaşam ağacını gezen, dört dalı ve ayrılmış öbür beş dalı seyreden Tanrı Ülgen'dir o. Bir bakarsın Ece/Eje Anamız ya da Doğanay/Törüngey Babamızdır da Uçmag'daki güzellikleri konuşur, yaşam ağacındaki kızıl **toyal** (meyve) almaya, ne kadar güzel, derler. Altın, güneş boyalı kızıl almaya, birbirlerine birgün yeme izni çıkar zahar diyerek, al toyal için imrenerek bakarlar. Bir de bakmışsın "İzin çıkacak besbelli, ben duydum çıkacak, " diyen Erlik Han olmuştur. **Toyark** (kurul toktamı) alındı, **Toyant** (kurul buyruğu) verildi dedi durdu. Yaşam ağacını bekleyen, koruyan köpek ve yılan size açıklayacak dedi. Bir de baktım, köpek uyuyor ve ağacın tepesindeki yılan açıklıyor, "Artık toyal sizindir yiyiniz, " diyor. Erlik Han sesiyle diyor da o güne kadar yılanın sesini duymamış olan Ece Anamız ve Doğanay Babamız; anlakları al alma, kızıl alma, güneş boyalı alma ile doldurulduğundan, şırakları çalışmaz olur ve anlayamazlar. Erlik Han'ın yılan ağzından konuştuğunu . Ve yerler al toyal, kızıl almayı.

Kız boşver gerisini. Yasakları kırıyorsan kendindeki şırak ile kır. Almalı yerin yasası başka almasız yerin yasası başka; kız,

kumla kaplı **toyan** (alan) başka dinlemeyi konuk eder; demir dağlar, güneşe sırlı sırça olan yaylalar, gök boyalı yayık sular başka dinlemeyi. Kız binlerce yeşil dalıyla; kasırgalarda toylu, toyzarlı, toysoylu **ayna** (ayın) çıkan orman başka dinleri; on bin yıllık donmuş ak sular da gövdesinin yarısı dışarıda kalmış on bin yaşındaki mamut başka başka dinleri konuk eder. Kız sen sanıyor musun ki Erlik Han'ın mamutları kaçıp kurtulabilir, görülmüş mü yoktan kurtulmuş olanı, çıktığı gibi donacaktır kargış okunmuş olan.

Kız senin şırak niye sana verildi ise onu kullanma istenci senindir, anlağını başkasına kullandırma. Yasakları kırarsan aldanarak değil, inandırılarak değil, kendi geliştirdiğin anlağınla, kendi şırağınla kendin inanarak kır. Kesinlik, güvenilirlik sınamalarından geçirerek inan, inan ki inandırılma. Anlağını geliştirmek için kendine **toyaz** (gün ayyıl içeren zaman aralığı) ver. Aşırı uğraş iyi değildir; biz sürekli dinleme ile uğraştırırız bizim köleleri, boş tutmayız, boş kalırlarsa, anlaklarını çalıştırmayı bulurlar diye. Boşluk da iyi değil. Nasıl düşünüleceğini öğrendinse kendin düşünce üretmeyi öğrendinse ne yapacaksın onunla, durduramazsın, o öyle bir güçtür ki gücüne gökler yetişsin. Tanrısal erke senin içindedir, harcaman gerekir, harcamazsan seni dinlemez kendi çıkar. Kendi dengeni kur.

Kız senin din ile sana anlak öğretiyorum. Bendeki şırak da bu kadarcık işte. Oysa sizin dili öğrenmek için toylarınıza **toygun** olmak gerek diyordum. Bir de şu soru soran **toyna** (anketör), var ya hani, toyun yürek atışını sayan, yüzdeleri bulan toyna çıktı mı karşına bitmiştir iş. Şunun üzerinde ne düşünüyorsun, bunun üzerinde ne diyorsun diye, sana ne sözcükler öğretir ne...

-Şeşensin (hatipsin) diye, ağzın iyi sözler kısıyor diye, neler uyduruyorsun sen be!..

-Uydurmak mı, gerçek kız bunlar, görüyorum işte...

Ahh kız topu gözümün önünde, bir bir anlak görünüşünden

geçiyor. Ve işte en sevdiğim **toyaz** (zaman dilimi). Ben bu süre yoktan geçmesin dilerim, yaşam orada dunsun kız! O **toygan** (mükemmel), o bütünlük içinde, demeli ki eşi görülmemiş, demeli ki olağanüstü; o gelişi, o **toysu** (harikulade) duruşu, o toysu bakışı, o **toysu** adım atışı ile o **toyo** (saniye), o büyük kam, ulu baksı. İşte o kutsal süre, o kutsal toyaz (takvim) dilimidir bitmesin istediğim...

O yağmur yağıdın, o dolu saydıran, o sis bastıran, o kasırgalar estiren toysu kişilik geldi de o ölen, gittiği yerden bilgi ile dönen o toysu gizem geldi de toy iki şaka (harikulade) bölündü ya! Ortada uzun, kocaman bir yol oldu da o yoldan, bütün görkemiyle toyon, başında gökleri tutan bir tuğ ile dimdik yürüdü de tör denilen başköşeye oturdu ya. İşte o **toytdaki** (an), o çıttaki yaşam dilimidir yoktan bitmesin dediğim.

Toyha denilen toplumsal gevezeliğin; toykan denilen toplumsal kargaşaya dönüştüğü toyt. Toyşor değil de toygan denilen toplumsal kusursuzluğa, eksiksizliğe dönüştüğü toyazdır o. Sanki gökten biri, eyy ölümler dirilin, dedi de tak toplum ayağa kalktı, durdu bir düşündü, ben ölüymüşüm dedi de kendine geldi; bir titremeyle, sarsılmayla, yaşama ve onun kutsalına saygıya durdu. Bu öyle bir dik duruş, bu öyle bir boyun eğme ki Türklerle dost kavimlerin karışması gibi... İşte bu toyazda bu **toybu** (saat, sad), bu **toysu** (dakika), bu **toyo** (saniye), bu **toyta** (salise) ve bu **toytta** (an) başları göğe değdi bu Türklerin. Gördüm kız başları göğe değdi, gördüm, şimdi yine gördüm; başları göğe değdi; bilemediğim, gök mü yere indi de başları göğe değdi yer mi göğe çıktı da başları göğe değdi. Işımlandı kız bunlar, ışık yayıyor bunlar.

Hele hele Toyon konuşurken, gövdenin tüm gözeleriyle dinleyişleri var ya nasıl anlatsam, tümü evrenle bir oldu da kendilerini unuttu. Unuttu kız kendilerini. Toyon dedi ki: Çok eskilerde, çağlar ötesi, taşkın öncesi Nama devriydi. Gök Tanrı'nın tanıklığında anakaralar vardı. Çatısız, gündüz güneş,

gece yıldızlar içinde olan, büyük yontma taşlı tapınaklar, koca karalar! Birgün toprak kasırgadaki bir ağacın yaprakları gibi titreyip sarsıldı, sonrasında azgın dalgalarındaki bir gemi gibi yalpaladı ve ayrı süremlerde de olsa anakaralar okyanus dalgaları gibi kabarıp kabarıp yuvarlandı. Tapınak ve saraylar çöktü. Hey dedirten betli dikilitaşları, anıtları, sınırları, hunkalları yanardağlardan akan kan kızılı püskürtüler örttü. Gök delinmiş yağmur göğün bütün suyunu boşaltırken anakara kuzey ve güney denizinden gelen, fokurdayıp köpüren suların yarattığı taşkınla doğu ve batı denizlerine akarak derin burgaçlarla parça parça suların dibine gömüldü. Gökden gelen, baksı bilgiye, Nama'ya inanıp terk edenler, geri dönecek yurt göremedi, ne kap kaçak ne boynuz tarak vardı. Baştan başlayarak yaşamak için, ayakta kalmak için, soyu sürdürmek için, ayrı ayrı yönlere dağılıp göç edip duran, ant suyunu içmeyi unutmayan, arı duru kültürüne koruyucu olan arıduru insanlar yayıldı dört bir yana. Ahh! Sevimli anakaralar. Şimdi yerinde, yalnızca göksu ve gökyüzü olan uçsuz bucaksız güzel yurt. Baştan başlamak, yoktan başlamaktır. Ne kaldı elimizde? Ya- Ra-Dan- Gök Tengri. Ölümlü beden, bedeni terk eden, geri gelen, yeniden doğan, okul boyutlarını bitirdiğinde Gök Tanrı'ya karışan, dinlenen, yeniden dolan ve yeniden başlayan, tümü büyütmek, güzelleştirmek için, yılma-dan çalışan ölümsüz tin.

Böyle dedi ya Toyon, gözleri doldu, sesi titredi, yutkundu, sessiz kaldı bir süre de sonra sözünü sürdürdü.

Horatacı biri gibi, turkuvaz bir gülümsemeyle gidiyoruz dedi... Gidiyoruz. Bizim alkış için yakarı için ne tapınağa ne de bir kama gereksinimimiz yok, nereye gidersek gidelim, yer tabanımız, gök tavanımızdır. Yüzünü göklere yönelten soyumuzdan, göklerden baksı alan yeni yalvaçlar, kamlar, toyonlar çıkacaktır. Evren yaşadıkça, Gök Tanrı yalvaçları eksik etmeyecektir. Tak birimize açık olan Gök Tanrı ile iletişim kapısına, yalvaçlık ka-

pısına güvenerek gidiyoruz. Bizim inancımız, Gök Tanrı temeli üzerine yapılandırılmıştır, O da her yerdedir ve gözelerimizdeki gök ışıktadır. Açık ya da kapalı alan demeden, tak tapınakda kendi dilinizde yakarıda, alkışda bulunabilirsiniz, tüm tapınaklar, tüm yeryüzü sizindir, size verilmiştir. Ey kişiöglü yeter ki soyunuza, törenize, nomunuza, dilinize, kültür, sanat, betim ve dansınıza (biyinize), Tur ve Turan'a koruyucu olmayı bilin.

Gidiyoruz. Ne bir kurulu tapınak, ne bir yabancılaşmış dil, inancımıza aracı olamaz. Tapınaklarımız toplanma içindir ki, bir sürem toplantımız ısı alanlarda ortagünde Tanrı ile bir olma, Ata tinlerine ulaşma biçiminde olacaktır. İç titreten demeler (şiiirler), kutsallığı duyumsatan ezgiler, tini gööge taşıyan çalgılar, yerin merkezine topraklayan türküler, tinin oylumunu genişleten biyeler (danslar), horurlar, döngüler orada yapılacak tüm olumlamalar...

Gidiyoruz. Tapınaklarımızın tepesindeki, güneşsiz yaşanmaz bilgisinden doğan iç titreten bediz yok, yerine karanlık gece sonrası, aydınlatan güneşi gördüğünüzde içiniz titresin. Gidiyoruz... Tapınaklarınızın tepesindeki gööge açılan tahalar-boşluklar yok. Gök Tanrı'nın sizi gördüğü bilincinin simgesi, eksen çevresinde yedi kez döndükten sonra, tapınaktaki törenle gömülmeyi bekleyen ölünün, tininin yükselip kendini Gök Tanrı'ya tapşırdığı delik, Gök Tanrı'nın ışığının girdiği delik yok. Yerine Gök Kabbenin Tahaları (pencereleri) olan yıldızlardan geçerek ulaşacak tininiz Gök Tanrı'ya, yıldızların tak biri size bakan bir göz, bakın hele size nasıl göz kırpıyorlar. Ve yıldız sayısı kadar çok yaşam biçimi var, doğan ve dönüşen sonsuz sayıda Gök Tanrı'ya giden yol, tahalar sonsuz. Gök Tanrı'nın kavşağı öyle büyük ki bütün yollarınız oraya çıkar. Binbir biçim bitkiye, taş, yıldıya; binbir biçim, yalınığa, edine, huna, kişiye, tapımıza yer var. Gök Tanrı'dan ve onun Tanrılarından, içinizdeki tanrısal öze isteyin, o öz özdek değildir, özünüz aracılığıyla

isteyin, isteyip de alınamayacak bir nen yoktur. Dik duruşunuzla isteyin. Tanrı yarattığının dik duruşunu gözler, demeli istediğinizi taşıyabilecek durumda anık olun. Bu olmuş gibi eğitilmiş davranmakla eşittir. Acılarımız okuldur. Tamumuz, uçmağımız, arayüz yeryüzümüz okuldur.

Gidiyoruz... Taştan tapınaklar, geleceğe bilgi bıraktığımız dikilitaşlar yapmayı sürdüreceğimiz uygunlukta, bayındır olmaya uygun boş topraklar bizi bekliyor. Dolambaçlı yataklarıyla kıvrımlar çize çize ilerleyen saklı derelerin büyüttüğü doğu ve batıda akan büyük akarsuları var. Sarı yeşil mor boyalı kuşlar her şey yolunda diyen ezgileriyle gök kabbeyi şenlendiriyorlar. Gür mü gür bitki örtüsü, bizleri serin gölgesine çağırıyor. Yumuşak, tatlı, erinç veren yeşil çalılar yaldır yaldır parlıyor. Engin denizleri aratmayan doğu ve batıda akan bu suları çevreleyen, yakımlı güzel çiçekler koş koş beri koş diyen kokularını içtenlikle salıyor. Tüysü eğreltiler uzun kollarını uzatmış bizleri kucaklamak istiyor. Yeşil durgun sular, tüslü ışıltılı bezekler gibi boyalı sutacı çiçekleriyle dolu. Görkemli, Üç Sümer dağı gibi tepeleri olan, yedi üflemlili (iklimli) bu yurt; yedi erke çakşılarımızı açacağımız, er zamanda süm gibi sağlam tapınaklar kuracağımız, erlerimizi ve oğuşlarını bekliyor, er zamanda sü kurulsun. Önden gidenlerle; aksaçlı, ak sakallı bilgelerimiz sü ve mer arasın. Önde ovası arkada tepesi olan merler saptansın, mercek gibi iki su, iki tepe arasındaki çukur ve yüksek eğimlerde yazlık ve kışlaklar aransın. Bundan sonra biz Türklerin yoğurdundan Kiş orada yapılacak, Lagaş denilen yallar da orada yapılacak, annalar **ninn**ilerini **hur** gibi sağlam, hur gibi yumuşak orada söyleyecek, Erler “hurra” sözlerini orada yineleyecek. Eridu dediğiniz kişilere sagular orada yakılacak, Uruklar orada boy verecek, Uruk orada kurulacak. Umma orada olacak. Çağlar içinde bağımız az az kopacak buradan, Tanrı vergisi sözcüklerimizi yok etmeden yeni sözcükleri ayrı ayrı belirlerken, sözcük

sayımız arttıkça, dilimizden üçyüz, beşyüz ortak söylem kalacak orada. An, en, ut, in, sin gibiler... İş, tar yapmaya gelsin hele, soylu kültörümüzü yaymaya gelsin hele. Anlı şanlı, en büyük, ut içinde, utku dolu sü ve merler bizimle coşacak, amacımız yerdolunda yaşayanlara emek vermek olacak. Öyle bir sin olacak ki ar ve er konusunda en üstte olacak. Gök Tanrı'dan gelen, Tanrı'nın insandan ne istediğini bildirmesi değil, yalvaç adayı tak insanın kendinden istenileni sorarak öğrenmesidir. Bu da sinden sine değişir, kişi tak nenden önce kendinin yalvacıdır. Değişime, gelişime, dönüşüme anıklanın. Yeryüzü bizim onu ne kadar değiştirebileceğimizle değil, onun bizimle ne kadar değişebileceğiyle değişip gelişir. Değişim kendimizi değiştirmekle başlar. Gittiğimiz yere; uçmağa ulaşmanın kurallarını, uçmak için gereken, çalışkanlığa eşlik eden yakıt erkelerini, yalvaçlık ilkelerini götüreceğiz ki, evren gelişebilsin.

Gri alçakgönüllülük, pembe konukseverlik, al kıvıltı yurtseverlik, toprak tüslü yardımseverlik, serin sorumluluk, yeşil sarıcı acıma, ak mı ak dürüstlük, gök tüslü anlayış, mor tadında saygı, cıvıltı cıvıltı, coşku dolu, gökkuşağı tüsüyle kucaklayan sevgi ve kişiler arası sarı gibi parlayan eşitlik erkelerini götüreceğiz ki, yeryüzü uçmağa dönüşsün. Cinsler arası eşitliği sağlayamayan, kişiler, soylar, ayrı düşmüş ırklar arası eşitliği yoktan sağlayamaz.

Savaşımız bu erkeleri yerleştirmek için; büyüyüp ayrı düşmüş soyumuzu birleştirmek için olacak. Türkler simgelerini bilirler, onlar kışlaklarına verdikleri ada, yaptıkları işe, yaşadıkları bölgelerin üflemin (iklim) özelliklerine göre değişen giysilerine, evlilik bağlarının binyıllar içinde getirilerine ve götürülerine ve yıkımlar, taşkınlar sonrası göç edişlerine göre değişik adlar alıyor olabilirler. Gök Tanrı buyursa: Bizden önce o bölgeye gidenlerle, bizden önce oradan bu bölgeye gelenler yeniden kavuşacaklar. Sağolsun ay ve gün. Farklılaşmış olmak bizi ayıramaz. Bizi bizden almış olmak bizi bizden koparamaz. Sağolsun ay ve gün.

Gidiyoruz. Kutlu olsun, alaş demek için, kutman, süm gibi sağlam, sü (er, asker) gibi güçlü kurkutumuz bizleri çağırıyor. Toplayın, arayın, kızıl almayı bulun, birleşin. Alaş...

Toyonun bu konuşmasıyla kim unutmaz ki kendini kız, çekirge, sındısını bugün için bileyip durmuş çekirge, topumuz o an göçe başlayabilirdik, biliyor musun? 02.02.2016

-Zor okunuyor zor sayın yazarımız.

-Dilinle ilgileneceksin, köksel bağlarıyla ilgileneceksin, başkasının senin dilinden dil yapıp satması tuzağına düşmeyeceksin. İm-par-at-or-luklar biter, yeniden kurulur imparatorluklar. Dilin böyle bir şansı yok.

06.03.2016

Hur: pamuk ipliği, ceviz ağacında olan, mobilya yapmakta kullanılan kütüklerdeki sert yumrular.

Tar: Sal, ağ, çalgı, oturak, toprak küp, tünek, bıçak, bir çeşit yemek, insan eliyle yapılan her türlü nesne...

Süm:Kemik

Sü: ordu

PAR PAR PARLAYAN PARDAN PARA

Gözünüzün önünde uçsuz bucaksız ovalardan oluşan yurdunuz sular altında kalırken gözünüzün önünde dağların yükseliğini gördüğünüz günden bu yana, dağların büyük ruhlara yurt olduğunu bildiğinizden en büyük alkış ve şöenlerinizi bu dağlarda yaparsınız. İyi de nasıl bir şöendir bu, kız yerden bitme yeni yetme, alaca düşmüş üzüm, nasıl bir şöen bu.

Ne biçim bir bahar şeneli, ne biçim bir yemekli toplantıdır o, nasıl bir düğündür, nasıl bir eğlence, horur halay, yarışma,

toybil (seminer) anlatamam sana. Böyle bir **Toyzar** (festival) görülmüş müdür.

Toygan denilen kusursuzluk, tümlük gökten yere iner de **toypar** (ikram) başlamaz mı yoktan. Nedir o yiyecekler kız, **toysandan** (ambardan) çıkan... ben demiyor muyum göğertiler size bir başka sunuyor toyparını diye. **Par** (bahçe) denilen ne kadar göğerti varsa topu, topu sizin için üretiyor bilirim, at eti, koç eti, boğa eti gibi **toykun** (kızıl et), yanında kırmızı ve pardan gelen kızıl alma gibi toyal (meyve), soğan gibi **toypa** (yer altı meyve sebzesi) ne varsa tüm yiyecekler toypar edilir. **Toyşuma** (şerbet) pınardan akar gibi dağıtılır toya. **Toyu** (çay, sıcak içecek) alevin **toysu** (olağanüstü) dalgalanış buharıyla sunulur. **Toysa** (hububat) tatlıları, çiçeklerin kat kat açılmış biçimiyle, kızıl almanın güneş gibi parıltısıyla sunulur.

Az mı **toya** (para, değer) harcanmış, par par parlayan pardan para az mı **toyhar** (masraf) edilmiş kız. Dört ayaklı **kona** (mez, masa) üzerine, sayısız derince kap, turkuvaz **toyaç** (tabak) konulmuş. Çınnnn diye ses çıkaran kırılan sırça **toykın** (kadeh) ve **toykır** (bardak) kullanılarak, bol yemekli **toyun** (saçak, sofras) kurulmuş; yangaklı, poyamlı **toyam** (şeker) dağıtılmış, geriye “Me kızım, şu mezeleri al mezlerin üzerine koy” demek kalmış. Ve kırmızılar **toyat** (alkol) içilmiş, **toybal** (aşure, tatlı) yenilmiş, daha ne olsun be kız, alaca kuş daha ne olsun.

-Uydur uydur anlat, sen halap ussalmanı olmalıymışsın.

-Kız ne zaman kendi değerinizi bileceksin, onca savaştan çıkarsınız niye siz kan kıran (kangren) olmazsınız? Hani kanın kırık dokulardan geçemeyip, dokunun kert olması. Biz öldürdük, ancak sizin ölünüz bile bizi yaraladı da sizin kamlara koştuk. Hele siz niye kanserden olmazsınız ha, söyle hadi bana? Sere serpe büyüyen ura, sulamada her yere yetişen akan kan, kan sermeye, serpmeye başlamasın hele. Kan ile ser bir araya gelmesin kız, öyle korunaklı kaleden urlar serpip beslemesin, sulamasın

da sizin kamların, baksıların eline düşmeyelim. Kamlığı büyü-yü yasaklasam siz de kanserden ölür müydünüz kız? Nerden bilirsiniz yaralara kav sarmayı, hamsalları öldürüp, kanseri önlemeyi? Bu kamlar, düşünde mi görür, bu emleri, imleri, yolbilleri (haritaları), gökten mi getirir, bir bilsem...

-Büyüm göklerden gelen bilgi değil mi? Uydurma ussalmanı. Büyü, bilim insanına göklerden gelen nom (hak) bilgi, büyüme ise al. Büyücünün cüsü, cıs ise, cüce ise alma, nomsuz olana bakma.

- Neler de bilirmiş bak! Uydurma deme bana kız, akıllı ile deli arasında o ince çizgiyi aşar dururum, onu yapmadan bilgi akar mı sanıyorsun? Ben uydurmuyorum. Geçip geçip ben de bilgi, büyü alıyorum, anlak bölçüklerini açıyorum, sizin kamları az mı izledim ben. Olmuyor işte, büyücünün cüsü, cısı, cücesi oluyorum işte.

Konu mu dağıttırma tongura (yılık çanı) kız, bugünü duymayan kalmayacak.

-Kız canlı, topu gerçek, gördüm bunları, görüyorum da gök kabbede ve söylediklerime canlı tanıgım ben, topu gerçek, gördüm ben bunları, görüyorum da. Kız sen varsıl toylara konuk olmamışsın daha. O çiçekleri saymadım sana. Kır çiçeklerine ad konulur mu kız, binlercedir onlar, Şu adların güzelliğine bak Ayşad, Okşan, Şubar, Eceşen, Mordoğan. Kız o saş (gül) çiçeği nasıl da güzel öyle **toysaş** (demet, buket) içinde, hangi bayramdı saş dibine dilek gömdüğünüz; saş çiçeği gördüğü bir yere dağda bayırda bile uğramadan giden var mıdır sizde; kız sizde niye özel bir önem verilir bu saş çiçeğine,

gülmekden gül dediniz diye mi, yüksek dağlarda bile saş ekersiniz kuytu köşeye ... Kız, mürdüm eriği, sizin bozkırların çiçekleri, adları gibi niye çok güzel oluyor, nerden bulursunuz onları öyle...

İşte böyle **map** (değerli) kız. **Toyaş** denilen ağırlama töreni

bittiğinde, **mangala** ve dokuz kumalak denilen akıl oyunu birincileri ile cirit atma, aşık oyunu, güreş gibi değişik onlarca oyunun, **toyberk** (spor) birincileri için ödül törenine geçildi.

Türklerin acunu anlama sorunlarına uygun olarak, ikili simgeye uyuldu. Sarı güneş ve gümüş boyalı ay gibi; dimdik duruşuyla güven veren baba ve yumuşacık sesiyle okşayan, güveni bize aktaran ana gibi; varsa besbelli... Ben de yoktu da hani... Tin ve ben gibi ikili simgeye uygun; kız ve erkek bökeler (birinciler) seçildi. Demeli yarışma birincileri **toyba** (kız) ve **toybar** (erkek) seçildi ve işte en çok onlar sevindi. **Toykat** (kürsü) önüne gelip kanatlı sözlerle konuştular. Aldıkları başarıya göre basamaklara yerleştirilip, **toysad** (derecelendirme) edildiler ve **cıgali** (parlak telli, tüylü) armağanlar verildi.

Kız, toylarda dilinizi nasıl öğrendim biliyor musun, dolandım gezdim; dolayı dolayı döndüm de döneledim durdum. Dilinizi öğrenmiş miyim epeyi serçe kuşu?.. Öğrenmeyen mi kalıyor kız, şenel törenlerinizi izlemek için gele gide öğrenmeyen mi kalıyor? Kız diyorum ki siz dilinizi öğretmek için mi yapıyorsunuz bu şenlik ve toysoylarınızı (kutlamalarınızı)? Ya bu bayramlarınızı kapıp biz de yapacağız ya da bu gidişle topumuz Türk olacağız. Andolsun ki başka yolu yok. Benim gözüm Yada/Yede bayramınızda öbür adıyla cadı bayramınızda. İyice öğrenmiş miyim; toyda şaşakalan, toyun karmaşası kadar kafası karışan ergen? Ergene niye toy deriz bildin mi şimdi.

Toyaş (konuk ağırlama) bittiğinde sendeleyeyen yalpalayan bir tek bile **toybon** (sarhoş) olmuş yalılık yoktu ya kız. Bizde olsa güvenemeyiz. Bizde olsa ya... bu bun kişiler **toybun** (kavga) çıkarır, kız **toyk** (isyan) bile çıkar da ortalığı yakıp yıkarlar. Bizim kişilerimiz toykurdak, dik başlıdır. Toykurdamak için bile olsa ters yanıt verir. **Toykur** (isyancı) adamlardır bizimkiler; **toypus** (buhran) çıkarırlar da toplumsal bunalıma neden olur bunlar. **Toysuz** (hapishane, kamak) tak suçluyu kamakladığımız bir

tutukevidir bizde; işte biz bu yüzden güçlük veririz boyumuza, eğitip öğretmeyi değil sıkıntı vermeyi biliriz, dayaktan anlar bunlar çünkü; nerde Türkleer, nerde biz! Kız niye öyleyiz? İşte bu yüzden, gelmez böyle işlere bizim toygunumuz. Kız biz, dinlemenin dışına bakar bireysel şunu yapacaksın, toplumsal bunu yapacağız deriz de **toyus** (toplum ahlakı) denilen, **nomus** (namus) denilen içsel durulamaya sözü getirmeyiz bile, boşver bizimkileri kız. Ha bu arada götür getir **toyvan** (nakliyat) işleminizde bizden **toyman** (kervan, katar), **konyol** (kafile) kullanmayın. Üçü beş, beşi üç ettiğimizi ölmeden söyleyeyim de bilin.

Onca **toybul** (garson) nasıl da mutlu taşıdı, nasıl istekli çalıştı, onca **toyçağa** (nüfus); kolay mı yetişmek? Onlar **toyban** (lokanta) ve belki de **toybark** (otel) deneyimli zahar.

Toyaş bittiğinde, tomurcukların yeşil yaprağı açılmış da kızıl yapraklar görünmüş de serin yellerde salınır gibi, gülen yüzle dağıldı kalabalık. Geriye kalan **toyok** (eşya, buyum), dağınık görgöç, yorgunluk sonrası koca gövdesini töre atıp, başköşeye devrilip de dinlenmeye çekilen yalniklar gibiydi. Bir ohh çekip de, kendini dinlenmeyle ödüllendiren, **toykut** (tadınç) içindeki yalniklar gibi orda burda mutlu görgöçlerdi bunlar. O toyoklar, o kap kacak ne gösterişli kız öyle...

Bu sizin toyoklar başka toyoklara benzemiyor kız, o kazan, dığan (yağ tavası), haranı (büyük tencere) ve tavaların bir devrilip yatışı vardır ki hele o kasım kasım oturulan toyka (sandalye), ya o kamların oturduğu toykam (koltuk, berjer), kalabalık kamların önüne konulan kaman (büyük tepsi, sini), kırmızı pay eden toypay (sürahi) görülmeye kız sizin buyumlar, yasalgalarda ışık mı saçıyor ne sanat o öyle, onlara kimse görgöç diyemez. Görgöçler yalnik kişi ise toyoklar hun, görgöçler hun ise toyoklar han, kağan. Şu bayrak simgesi gibi kurutulmuş toprak kaplara çizilmiş **toyarak** (logo) nasıl da güzel bak. İmlek (eşyayı yapanın simgesi), tanıtaç (kurumu tanıtan resim), çift başlı kartal, kurt başı, keçi, geyik, at, çam ağacı, insan, yılan, köpek, aslan, ay,

güneş, yıldız, binbir biçim, binbir çizim. Sanat nasıl gelişmesin sizde kız, hele o hey dedirten kel (olmamış, ham, mezar taşı) heykelleriniz var ya, gerçekten olmamış kız, biraz daha beklersen olacak olgunlaşacak, canlanıp yürüyecek sanırsın...

Ah ahhh! Kurallara geleneklere uygun, yanlışsız yapılan ve düğünlerde okuntu (davetiye) ile birlikte verilen dürü dediğiniz armağanlarınız var ya. Dür (inci) gibi bağçalanmış, değerli ve önemlidir sizde dürü. Dürüs ve dürüst dersiniz ya bunun ereceğine. Dürü de dürüstlük yoksa, armağanlar dür gibi dürülüp, geldiği değerde bağçalanıp geri yollanır, dürü atılır, dönürlük biter, düğün bozulur ya sizde. Kız bitiriyorsunuz beni. Sizde nedir bu onur, nedir bu onurun içini dolduran dürüstlük? Kız bu kadar töreye uygun, yanlışsız nasıl yaşanır? Kız imrenmekten dilim tutuluyor da ne söyleyeceğim bilemiyorum ha.

Anlattım mı sana, sizin at güdücüsü dokuz kadınınızı çalmaya çalışmamızı. Üstelik dokuz adam, anam anam neydi o kız, atlara atlayışları, kiminin oka kiminin baltaya, kılıca, orağa sarılışını, ben düştüm attan da kaçarken topal olduğumu gördüler de, eksen şaşa şaşa aksaya aksaya yürüyüşümü gülüşerek izlediler de bıraktılar beni, bilirsin onlar ekseni şaşanları kavgaya göndermezler, obanın korunmasında bırakırlar. Eh utanıp anlatamadığım bu işte, atla kaçanların topu öldü de bir ben kaldım. Dokuz adama, dokuz kadın. Nasıl anlatayım kız, nomsuz muyum (haksız mıyım) ha? Erkeklerini bilirim savaşçıdırlar. Kılıç kalkan, ok savaş toyberkleri yaparlar da toylarını güvenceli, soylarını berk tutarlar. Tüm pusat, kural (silah) ellerinde oyuncaktır. Ya bu kadınların savaşçılığına ne demeli? Dedim ki, eğer bir gün elime yetki geçerse Türklerin yaşamını uzun eden kadınlar nersesinin (aleminin) tüm nom (hak) ve özgürlüklerini elinden alacağım.

Kız sen **toyum** (ketum) musun? Yoktan öylesine sordum; hani ağzı sıkı mı denir; ağzından sözü kargaburnu ile sökerek

aldığımız yalılık tipi, acılarını paylaşmayan. Kız güpegündüz şam (mum) ve **yıpar** (mis) yaktınız siz toyda; bak yıllarca sormadım da ölürken usuma gelene bak kız. **Toyşam** (bakkal) mı var şam satacak burada, en yakın bakkal ananın şamında. Kız ağzım bozuldu, seninle samimi konuştukça. Şam denilen çıra, çam, fiske (idare lambası), kandil olmadan olur mu da nerden bulursunuz bu kadarını ha. **Toykoç** (market) mi var yıpar (mis, kolonya) satacak, kız gizli **toyma** (pazar yeri) mı buldunuz siz ha!

Kız niye şenlikte alev, yalım, od yakarsınız, bu bolluk nereden geliyor? Kız biliyorsa söyle niye atışka yakıyorsunuz da üstünden atlıyorsunuz, turlayıp turlayıp atlayınca niye başka biri oluyorsunuz, nasıl bir **tur** (din) bu sizi arındıran?.. Nasıl bir karşıt durum bu, kız niye kötü işler gelince başınıza kötü Erlik Han'a yağış verir zayıf, sayrı (hasta) kurban armağan edersiniz, öfkesi yatışsın sakinlesin de kötülük yağdırmayı bıraksın diye mi ha!

Eh ölürken akla gelen peşpeşe sorunun ben... Kız ölürken bari yanımda kız çocuğu var deyip, sizin gibi soylu davranayım değil mi ha, sek sek yürüyen torgay kuşu...

01.02.2015

* * *

HANİ, ŞÖYLE AZ BİRAZ,

Görüp de bilip de doğru yoldan gitmemek, gidememek niyedir?.. Dur; dur da diyeyim ben sana, niyedir:

Sizin soyunuzun doğduğu yurtlarda,
 Gece gündüz, çelik gibi,
 Keskin soğuk vardı,
 Hani su, buz tutar, seneği çatlatır da
 Hani kuz, buyar, don tutar ya,
 İşte siz bu yüzdən sokulgansınız.
 Bundan ötürü, sıcaklığınız,
 Bundan ötürü, dağılmayışınız
 Bundan ötürü; soykök, oğuş bağınız...

Ya bizim soyumuzun doğduğu yerler,
 Sıcaktan gerinir, gerinir
 Alabildiğine genişir de,
 Birbirimizden uzaklaşırız ya,
 İşte bundan ötürü,
 Ha bir, ha beş eşin önemsizliği, birdir bize.
 Kız, az biraz anladın mı sen beni.
 Hani, şöyle az biraz...

Sizin soyunuzun doğduğu yurtlarda,
 Bozkırın yelleri, kasırgaları,
 Vuuu Huuu diye, uğuldayıp eser de,
 Siz de sevdiğiniz bozkurdu anımsarsınız ya
 Sol göğsünüze kurt başı or takarsınız da
 Bu yüzdən, sevilen bozkurtlar sizi korur, hani ya...
 İşte siz bundan ötürü,
 Güven içinde, korkusuz iş yaparsınız ya...

Ya bizim soyumuzun doğduğu yerlerde,
 Bizim yeller, bizi yalar yalar da
 Gözüümüze, toz kum sokar ya,
 Kendini bile göremeyen, göz sahibi,

Göz görmeyince, olanı biteni, gönülden siler ya,
 İşte bundan ötürü
 Ha bir, ha beş işin önemsizliği birdir bize,
 Kız, az biraz anladın mı, sen beni...
 Hani, şöyle az biraz...

Sizin soyunuzun doğduğu yurtlarda,
 Donmuş yayık su size yol olur ya,
 İşte siz bu yüzden, Tanrı bir dersiniz,
 Güvenecek başka kiminiz vardı da
 Sığınmadınız ona,
 Su size yol olduğunda,
 Bir Tanrı, bir siz vardınız ya,
 İşte siz bundan ötürü,
 Tanrı'yı bilir, bir dersiniz ona...
 Üstelik sizin üstünüze,
 Kar çiçekleri kar kelekleri yağdıkça,
 Tin kapısını açarsınız da
 Mutluluk sevinç dolduğunda,
 Varsa açgözlülük kaçır ya,

Ya biz,
 Ya bizde,
 Ya bizim doğduğumuz yerlerde,
 Kum tepeleri vardır ya,
 Tanrı bizi, Ülgen ile değil de
 Erlik ile eğitmeye kalkar da
 Paçamızdan tutup yeraltına çekerdi ya,
 İşte biz bundan, bu korkudan beri,
 Penklere sığınmış yaşarken,
 Yardan atıp kız, oğul kurban verdik ya,
 Ha işte bundan ötürü,

Ha kız ha erkek çocuğun, önemsizliği bir bize.

Kız, az biraz anladın mı sen beni...

Hani, şöyle az biraz...

Üstelik bizim üstümüze,

Kum, toz, minicil taşlar yağdıkça,

Tin kapısını açamayız da

Mutluluk sevinç giremez de,

Var olan açgözlülük kaçamaz ya,

Kız, az biraz anladın mı sen beni...

Hani, şöyle az biraz...

Sizin soyunuzun doğduğu yurtlarda,

Soğuktan mı,

Sıcakkanlılıktan mı bilmem,

Sokulgan eşler, bağlı oğuşlar olmasa,

Yaşanılmazdı da

Dondan, kırandan, kıtlıktan kaçılan göçlerde,

Hangi donu giyersen giy,

Sevgi dolu, güvenilen eş olmadan,

Donmaktan kurtulamazdın ya,

İşte siz bundan ötürü tek eşlisiniz,

Tek eşli kartal, niye size kol kanat gerer,

Niye tek eşli bozkurt, imrenç içinde,

Dolayınızda dört döner.

Az biraz anladın mı,

Hani, şöyle az biraz...

Kız söyle,

Ben niye sizin gibi olamadım,

Az biraz anladın mı sen beni...

Hani, şöyle az biraz...

Anlarsın sen beni, anlarsınız siz bizi; Tanrıların sözünü doğa yoluyla söylediğini bilen siz, doğayı da anlarsınız. Siz Tanrı'yı da anlarsınız da Tanrı'ya, doğayı koruma yoluyla, yarayışlı işler sunarsınız da Tanrıdan bolluk yağdırırsınız.

04.01.2015

-Yazar abla. Bu bölüm bana bir şiiri hatırlattı.

-Ne güzel işte, alaş olsun o şiirin yazanına.

25.12.2015

..*

VALALARDAKİ YAZGI, VALAT İLE TAŞINIR, VAL İLE ULAŞIR.

Ben kazançlıyım bu işten. Neyi kazdım, neye emek verdim de aldım bilmem de ben kazançlıyım; üstelik de mutlu ve sevinç dolu.

Beni öldürmek için Tanrı seni seçmiş, benimle seni eşlemiş, şimdi bir görevin var. Artık benim iyi olmam senin elinde, ancak bir başka dünyaya geçişte. Beni öldürmekle, benim eksiklerimi giderme sorumluluğunu aldın eline. Yağma yok öyle, niye seçimin böyle öyleyse? Onun bir nedeni var, evrenden kötülükleri yok etme görevi verilmiş sana; bu sorumluluk tak kişiye verilmez, kolay gelsin tiginçe, kolay gelsin sana. Bir dahaki karşılaşmamızda, anam mı olacaksın ha, balam mı, beklili babam, dedem, ne bileyim ben, bildiğim nen senin tin ailene katıldığım. Artık Tanrı katında bağlandık birbirimize, bildiğim bu dedim ya. Ben sizin kamlardan aldığım bilgiyi sana satıyorum caba, senin gözelerinde yazılıdır gerçi bu bilgi, vala (kromatin ağ) vala yazılıdır. İnce örtü gibi, ince telli elek gibi, ince yufka gibi,

ben diyeyim vala vala, sen de ince ince, yazılıdır; sen bilirsin işte inceden inceye vala...

Niye Türkler tutsakları yaşasın diye dört döner, niye iyileştirmek için ölüp ölüp dirilirler ha? Öldürmek sorumluluk üstlenmektir, onlar tak gerçeği bilir. Bildin mi şimdi, niye bir Türk'e tutsak düştüğüme sevindiğimi? Bir daha gövdelenişimde, ussalmanım, örnek kişim bir Türk, benimle ilgilenen bir Türk. Türklere karıştım. Bilirsin sizde Türklerle bağlandın mı Türk doğarsın, bir dahaki keze... Vuuu Huuuu...

Bak ortak, bak paydaş; gözelerin özdeğindeki valalarda yazılı yazgı, balta girmemiş orman gibi; **valat** (kromozom) ile kütük kütük taşınır sal gibi ve **val** (gen) ile ulaşır var olana da gök göz mü, kara göz mü, ak yazı mı, kara yazı mı senin olur, bilmem artık. Val ile vahlananlar mı ararsın şahlananlar mı bir bilsen. Val ile şahlananlardan olsan da kişneme sakın kız, gidişmesin bir yerlerin, buralarda Erlik Han'ın kavimleri var; kaşırlar ha, bak. Ata bin, pusat kuşan, ok at, horur ol, kolbastı çak da erkeni boşalt, pisini bırak (çor), kirini (abası) at. Kız bak, bir bak bana, babam gibilere yakalanma bak, ortak. Bir dahaki yaşamda ortaklaşa çok iş yapacağız, üstelik de ortalamadan uzak.

Ne o yüz kız?.. Gidişme dememe mi kızdın, bana bağlanman mı beğenmediğin?.. Eh olur öyle nenler. Ya ölürken, ya öldükten sonra bilinir ya da ya da ölmekte olan birini beklerken bilinir bazı nenler. Söylediğim tak nen artık senin bilgi dağarcığında, içsel, düşsel, bilgili, güzel çepiş dediğimiz yavru keçi kız.

Ne dedin ne dedin, benim öldürdüğüm Türkler mi, dedin. Onlarla bir sana katıldım işte, anlatmayı deneyeyim hele...

Aldattım sanıyordum, onları,

Aldanmışım boşuna,

Onlar bir adakta bulunmuş da,

Benim büyük dileğim olan,

Aldatma gereksinime olur vermişler oysa

*Ve benim, Türkleri yok etme dileğimin
 Gerçekleşmesini sağlamış bunlar.
 Sonucunu görmem ve sana söylemem için.
 Sen kime söyleyeceksin bilmem de,
 Beni uykudan uyandıran,
 Kalk hadi davran,
 Yek adlı yelbeğenliği bırak, toparlan
 Diyen,
 Hadi, hadi anlat diye söylenen,
 Bir amaç,
 Amaç ki ne amaç,*

*Bir adak,
 Adak ki ne adak,
 Başkasının dileğini gerçekleştirip,
 Böylece öbür yana geçip,
 Oradakileri görüp, görüşüp,
 Sarılıp, anlakta tutup,
 Yeniden dönmek.
 Nasıl bir devinim bu,
 Yaptıkları iyiliğe bak,
 Peki ya biz,
 Adağı,
 Başka birinden çalıp veririz.
 Buyur etmez onlar,
 Deneyen varsa yanlışı,
 Çabuca k, doğrudan ve iyide örnek olurlar.
 İşte böyle ortak,
 Kendilerini, dirlerini vererek yaptıklarına bak.
 Onlar birer adak... 20.12.2014
 Niye kız,
 Biliyorlar,*

*Yeryüzü denilen döl eşinden hep birlikte çıkacağımızı,
 Yeryüzünü tap birlikte taşıyacağımızı biliyorlar
 Yeryüzünü taşıyacak sayıya ulaşmak
 Erkeyi toplamak gerekliliğini biliyorlar
 Gidip gidip dönüyorlar...*

25.12.2015

Koca koca kurkutlar Türkleri kötüleyerek ayakta dururlar. İnsan soyu, kültürünü, yolkısını çaldığı soyu hor görmeye başlar ya, işte öyle. Diğerleri diye ayırtırdıklarını öyle aldatırlar. Bu yapay kurkutların dünyaya bir katkısı yoktur. Bir yandan da Türklerin gökten aldığı birikimleri yok edip, bir dünya kültürünün yağmalanıp yok edilmesine çanak tutan bu kırma devletlerin evrene bir katkısı yoktur. **Bürge** (pire) gibi kıvrak kız. **Botuk** (deve yavrusu) gibi uysal kız. Çepiş (keçi yavrusu) gibi, bildiğine giden, direten huysuz kız. İş bilen işmer kız. Arada bir ahtar (evirip çevirme) yapsam da doğruyu bilmez mi sanırsın beni. Arada bir birileri de doğruları söylesin değil mi?.. 27.12.2015

* * *

BURKAMLAR ELE GEÇİRİR YA SEÇİLMİŞLERİN YERİNİ,

Kız bir nen soracağım sana. Bak şimdi geldi, kümese girer gibi, küme küme girdi anlak denilen çok delikli ağzı büzük torbaya... Ağzı, büzük yerine büyük olaydı da büyük savları anlayabileydik ya...

Hani yanlışlar çoğaldıkça, daha büyük yanlışlara yol açılır ya, o yanlışların arasındaki boşluklara, öbür yanlışlar bir bir yerleşir de beslenir, korunur ya. Kirlilik çoğaldıkça, yeni kirleri göstermez de kirler birbirini örter durur ya, işte bu yüzden derler ya, orunak dediğimiz yerleşkelerde, öğretmen ve öğrencilerin karşılaştığı **okunay** (amfi) odalarınız büyük, ancak kişi sayısı küçük olsun ki birbirine konuk olsun. Derler ya. orunay dediniz, yetişkinlere **hunk** (halk) eğitim yerleşkelerinizdeki **konay** denilen odalarınız büyük olsun, hun denilen yalniklar birbirine konuk olsun, niye?..

Kız ne diyecektim ben, soru neydi, kümese girer gibi girdi anlak denilen çok delikli ağzı büzük torbaya, dediğim soru neydi?

Kız benim anlak şaştı gene, satrançta dokuzuncu sürümdeyken on yedinci sürüme kadar düşünüp şahı devirdiğini bulur da elin on yedinci sürümü oynayır ya, dilinde şah çeker ya. Yoktan düştün mü bu duruma, bu durumun anlak üstünlüğünden değil de bönlükten olduğunu düşünürler de usu yüksek ussalmanlar dururken, bönler, **burkamlar** (hokkabazlar) ele geçirir doruk denilen, seçilmişlerin yerini ya. Kız anlak, hız ile süreyi uygun götürmeli ki süresinden önce ilgisiz durakta inmemeli küçük hun, kız hun. Ya da bu işe bönler, burkamlar girmemeli. Düşe kalka da olsa ökeler götürmeli işleri. Böyle düşünmek kolay da soru gerek soru, neydi sana sormak istediğim; kümese girer gibi girdi anlak denilen çok delikli ağzı büzük torbaya, dediğim soru...

Gelmedi gelmedi, belki bu belki değil, düşünceye uygun bir soru sorayım. Türkler neden bu kadar yanlıştan ve kirden uzak, niye bu kadar duru söyle bana? Birbirine konuk olup yakından tanıyıp da biçim değil, öz öğrendiklerinden mi yoksa? Biz bebeleri, anaları, hasta dedeleri yardan atarken yoksa kız, onlar kötülerini suçluları çakmayalım diye kutsal dedikleri dağ geçitlerinde mi bırakıp ayıklıyorlar da onlarda kötü görmüyoruz ha? Dağ geçitlerinde onları bekleyip yol gösteren, çakmayalım diye kutsal dedikleri bozkurt, Asena mı ayıklıyor kötülerini, suçluları ha?.. Bu Türkler için her şeyi uydurdum da tutmadı ya...

Doğal seçicilik mi iş görüyor yoksa? Hastalıklıları, engelli ve özörlöleri niye doğmuyor, çok seyrek görsek de ona gökboncuk, uğur boncuğu gibi bakılıyor, o ne değer ne değer, biz de sağlamlara vermezler o değeri. Biz atsak da yardan, özörlümüz, özörlümüz bitmiyor; niye, neden kız?..

Yoksa onların, koşup ısınamayanları donup ölüyor mu, söyle bana. Arslan kaplan, yırtıcı kuşlar koşamayan ısınamayan canlıları seçip yemiyor mu, bu seçim işi niye tap böyle, seçim niye güçlüleri değil çürükleri seçer de tap güçlülerin işi güçleşir niye? Güçlüler daha da güçlensin diye mi? Hasta karacalar bitince, sağlam karacalar, kaplandan kaçmak için daha çok koşmayacaklar mı? Türkler hastaları olmadığından mı güçlü?

Peki, yönetimdeki seçimler ne öyle? Anlamadım yine, yer gök çelişki! Bizde niye ökeler değil de bönler, burkamlar gelir başa, bönleri yanımıza alıp oyunu çakanları karşıya mı itiyoruz? Oyunu çakanlar yoktan başa gelemeyecek ha, yertinçte tek yönetim tek karşı yaka var değil mi? Kendini kullandıran... Kız, ben de bön bön neler sıralıyorum gene, biz ökenin yazdığını çalar böne veririz de yine de bönü çıkarırız tepeye... Kız söylesene biz yardan atmasak tak yer koşamayan ısınamayan çelimsizlerle dolar, niye.

-Onlar, yakınları ile evlenmez. **Tur** (din) buna olur vermez.

Kardeş çocukları bile birbiriyle kardeşçe gelişir. İlk verilen bilgi budur çocuklara, yakınlarına yan bakmasınlar, bilgilenmeleri daralmasın diye, kutsal iletişim ve kutsal öğrenme sağlam olsun diye. Bu nomus ve anlakları iyice gelişmeden önce verilir, bütüne göre düşünsünler diye.

-Sonunda bir yanıt geldi be, ne önemli nenmiş, yakınına yan bakmamak, bak hele... Biz, kan bağı yakın olanlarla evlenirken sık sık sıra geliyor desene soydaki özre...

Sırası gelmişken sorsana kız, baban seni niye total total tuttu da yardan atmadı diye? Niye sormuyorsun, bak hele sen görgüye...

Beni total bıraktığında, bön kardeşim iyice bön kaldı, o düzelmeyince beni tuttu, yardan atmadı, ben de kardeşim düzelmesin diye onu dövdüm durdum, günde birkaç öğün vurdum. O düzelirse beni, ben düzelirsem onu atardı da anamızın ölümü yetiştirdi bizi kurtarmaya, ben de kaçınca Şork'u tutmuş nasılsa. Özürlü de olsa yoktan iyidir dedi, hasta ve yaşlı olunca, kimse bakmaz ki birbirine bizim orada, kendini öldürecek biri gerek o durumda. Anladın mı, biz öldürmek, öldürülmek için birbirimize gerek duyarız. İşte benim yaşamam Şork'a, Şork'un yaşaması anama, babamın yaşamı Şork'a bağlandı da Şork babamın yaşlanmasını, hastalanmasını bekledi mi onu soramam da. Tanıdığımı bilir. Biz birbirimizi bilsek de tanışmadığımız bilinmesin gerekir.

20.12.2014

Ne diyordum ben, unutup unutup yeniden diyen ben. Türk- lere gıcıklığımdan söz ediyordum, arada bir coşup coşup gelen gıcıklığımdan, değil mi? Bunların kadınıyla da baş edilemiyor, çıtır çıtır körpe **sarot** (havuç) kız. Böyle doğru kadın yoktan soyda görmedim, erkeklerini küçük düşürmüyorlar. Biri kendini öldürdü, biri de beni.

Ölenle doğan bir bunlarda, babanı öldürdüm sen çıktın. Nerden çıktın sen şimdi ha! Haydendi emmim dayım, kurusun yekten suyum. Nerden! Çıktın! Sen!

28.08.2014

Kadın dedim de bunlar çapkın yalnığın evinden **ulça** (kız) almazlar; o hovu bol hovarda eve kız da vermezler. Demeli ki **ul** (oğlan) da almazlar. Bunlar komşu karısına kız, tavuğuna kaz diye bakan bu çapkınların, hovsuz kalası hovardaların evine konuk da olmazlar, hu bile demezler, hu komşu... Buna karşın karım bir Türk kızıdır. Al sana bir giz daha; onun, karımın soyunu yok ettim. Ölürken uyardılar beni, boşuna öldürüyorsun, şu yerden yerden yuvarlanıp gelen kurumuş çörtlükler (koku-lu bir ot türü) söyler bunu, dediler. Karım bilmez, sonra tek bıraktım onu ve evlendim. Tak çörtlük gördüğümde bön bön bakarım. Bir kezinde “Niye böyle bakarsın çörtlüklere?” diyen karıma, başkasının başına gelmiş gibi anlattım olayı. O günden beri, karım bir sava, bir salık almak ister gibi çörtlüklere bakar. Bilse beni bir kaşık suda boğar, boğmasa da gününü bekler. Kız çingirak, küçük çan, bu olayda, beni öldürmende onun parmağı da var ellem ha! Al, başıma, beynime bir ayrık otu daha, başka otlar bitemez bir daha. Karımın ölümümde parmağı var mı kız?

05.10.2014

* * *

HANİ, YELLER DÖNE DÖNE GELİR DE YELBURGAÇ OLUR YA

Hani yeller döne döne gelir de ne bulduysa toplar yukarılara çıkarır da götürüp birdenbire bir yerlere bırakır ya, yaşam böyle bir nen küçük hanım; bütün özdekler, özütler bırakılacak, benim yaşamım ve anlatışım da böyle işte bu yelburgaç gibi...

Ne götürülecek peki ha, söyle ne götürülecek. Çok duygusuz soruyorum ha, öyle mi! Benim yaşadıklarım ile duygulu olmamı beklemiyorsun değil mi, almacık yanakları ay gibi parlayan saydam kız. Niye geldik bu acuna sence, sarı bozkırın serin yelleri, koyu tüslü gök dalgalar gibi yüzümüze vursun da gerinelim diye mi ha! Söyle, söğüt dalları gibi ince yontu, söylesene niye geldik, benim sınavım ne, hadi söyle... Duygusuz bir ortamdan gelip, duygulu olmayı bulmak mıydı geçemediğim sınav? Beni bozan duygusuzlukla yüzleşmeli ve duygulu olmayı başarmalıydım değil mi?.. Bu kazanım beni, klanı tüm yöreyi ışığa boğardı değil mi; sarı mod, tomur tomur tomurcuk, ışıklı çam püreni kız ha!

27.10.2014

Kargış okunmuş bize, küçük kurt, Asena kız, kargış okunmuş bana. Tamu'da yanmak, Tamu'da donmak istiyorum, kopuz sesinin, hop de gel, koş da gel, hadi kop da gel sesine uymak istiyorum, emme ölemiyorum Asena.

24.08.2014

İşte, bu yılın sürgünü, ince, yumuşak, körpe yeşil. Beni bu düştən, o kopuz sesinden, uyanana kadar yine yine boğulmaktan, yıldırımın beynime girişini izlemekten kurtardın. Hop diri dat diri dit dom.

Hani yeller döne döne gelir de yelburgaç olur da bütün

topladıklarını birden bırakır ya! Bütün yüklerimden kurtardın. Hop diri dat diri dit dom.

Yalnız, yapayalnız ölmekten de kurtardın. Hop diri...

Seninle konuştuğum gibi kiminle konuştum ben ha! Konuşabilseydim böyle mi olurdu sence ha! Benim gibi birini tak öldürme, onu kurtarmaktır Asena, saydam küçük kurt.

16.08.2014

Bir nedenin olmalı küçük çıtlık; bir nedenin, benim nedenlerim gibi. Ne kadar doğruyuz değil mi, değil miyiz ha!

Güneş verdiği canı alıyor, kanım azalıyor, damarlarım daralıyor, gövdem, içe çöküp yassılaşıyor. Güneş öldürüyor. Biz de öldürüyoruz. Tek ayrım biz verdiğimiz canı almıyoruz. Biz verdiğimiz canı almıyoruz. Biz verdiğimiz canı almazdık. Verdiğimiz canı almazdık.

Güneşe gidiyorum tiginçe kız, orada da süslü, incili, altın gümüş kakmalı bir han koltuğuna oturacağım ve verdiğim canı almayacağım, almayacağım...

Seni gidi küçük çitlembik, ölüyorum; kına yak emi, ha! Kına yak.

21.06.2013

* * *

ÇILGIN BU TÜRKLER

Bu Türkler okuyor, tak neni yazmıyorlar diye, okumuyorlar mı sanıyorsun, sanrı kız. Nah okumuyorlar! Bal gibi okuyorlar. Üstelik de senin benim yazıp, yazdırdığımızı değil, Tanrı'nın yaratmışlığından okuyorlar. Demedim mi sana Tanrı'nın doğaya, şu koca evrene, gök denilen kap-be-ye, kap-bet-e yazdığı yazgıyı

okuyorlar diye. Dedim mi demedim mi? Dedimdi, dedim, değil mi. Onlar bizim gibi şu kutsal kişi dediği diye yazılmışlardan da korunuyorlar. Bak bunu demediydim. Ölmeden demediğim, unuttuğum bir nen kalmasın, göz yüzlü kız, senin yalnızca gözünden değil, yüzünden de öteye geçilir ha.

Kız sarıakrep, saydam kıvrık ağı, ne dediydim, ne demediydim karışıyor, gidişim yaklaşıyor, demek istediğimi demek güçleşiyor.

Onlar düzmecelerden uzak durmak için doğruları kendi bulup, anlağı sağlam olan takkişi göğre yolculuk yapıyor da Tanrı'ya kadar ulaşabilenlerden dinlemeyi de eksik etmiyorlar. Okuma ve dinleme bunlarda bütünlenmiş. Bak bunu da demediydim, değil mi. Üstelik bunlar, bu işleri kurkut (il, devlet) işlerine, yetki, güç, toplum bilimine karıştırmıyorlar, aktöre için dinlemeye değil örneğe gerek var diyorlar. Üstelik bunlar bu işleri al-sat işlerine de karıştırmıyorlar. Dinleme üzerinden kazanç sağlamıyorlar. İster din ister dinlemek de tur-un adına, kurkut ve alsat işlerine karıştırılmaz. Yabancılar, yalan dolanla doldurup kurkutu ele geçirme ve kazanç sağlama için, içine ederler tak bir nenin.

Kız sarıakrep, saydam kıvrık ağı, ne dediydim, ne demediydim karışıyor, gidişim yaklaşıyor, demek istediğimi demek güçleşiyor. Yemediğim iğrenç nen kalmadı, demediğim de kalmamalı. Ah şu Türkler, ata Türkleri bir başka, kendileri bir başka çılgın Türkler...

Türkler uzaklarda da olsa birbirlerine bağılılıklarını nasıl sürdürürler bir bilsen, karısını on yıl sonra da olsa kaçırın adamdan geri alır, onunla gelen çocuğu Türk yetiştirir. Geldiği yakanın kışkırtması ile kandırılırsa diye, ikilik çıkmasın diye, negiz (esas) olan alınmasın diye, yönetimi ona vermezse de yoktan bir nende ayırmaz. Bilir ki Türklük bir yetiştirilme biçimidir, bir yaşam biçimidir. Öncelikle naber nasılsın; iyilik sağlık, demektir. Sen de bilirsin. Bunlar yeryüzü yaşadıkça, ya-

şarlar, bunların inançları, Tanrı yaratımından okuma biçiminde giderse; Türk'ün Türke dostluğu sürüp giderse acundaki barış ve doyum ve mutluluk sonsuza kadar kanatlı gider. Ben bunu bilir bunu söylerim. Yaşamım boyunca arada yağcı da olsam, arada yağı olmamdan ötürü en ince ayrıntıya kadar açıklarını aramamdan ötürü, bilir de söylerim. Onların gönül bağı şu yeryüzünün gönül bağıdır. Onların birliği yeryüzünün birliğidir. Onların dirliği yeryüzünün dirliğidir.

21.06.2014

Gök kapbe ya da gök kapbet benzeri tapınaklarda çatıdaki gökkabbeye açılan delikten ışıldak altında dönen urunan ulça... Kollarını açmış, ellerini açmış, dönen yazıksız kız. Tüm tinlere, **sürlere** (istek erkesi), hullara, kutlara; “gelin hunlar, gelin hanlar, hanımlar bir olalım” diye töreni birlik bütünlük yakarısıyla bitiren, son horur, tören sonu urunan, biyleyen yazıksız (günahsız), el değmemiş, başından bir iş geçmemiş ulça (bakire). Umay Ana mı koruyor seni şimdi bile, bırakmadı mı daha? Bebekken uykunda gülmediğinde, tapında kam çağırdılar mı? Umay Ana bebeğimizi terk etti, geri getir diye kama yalvardılar mı yoktan? Besbelli ana baban Umay’a yalvarmamış bebeğimiz erkek olsun diye, Yalvaranın tap erkek çocuğu oluyor ya.

Nasıldı kız Umay söylesene, üç boynuz takmış mı, taskıl (kel) Umay biçiminde miydi, ak elbiseli ak saçlı mıydı, seçkin atı, ak kuğusu yanında mıydı, anlat hadi. Ohh ne tatlıdır o Umay-Humay öyküleri, kuş şekline girip yumurta bırakma öyküleri en sevdiklerim. Bebeği sardığı sondan, bebeğin ayrılmasına, ananın dölyatağından bebeklerin nasıl da kolayca doğmasına yardım eder. Ya ocak başında, korkudan uzak yerde, ne anlamlıdır, kara umay ve umacı öyküleri.

03.12.2015

ADIM İLTERİŞ OLSUN

Kız yağcılığımla tuttu gene, yağı ile yağcı yarışında tap yağı yanımla kazanır niyeysen. Öbür yana geçince yelbeğenlere karışacağım. Tanrınızla yarışacağım; bir açık, bir delik bulursam sizde, bak sizi nasıl dağıtacağım.

Başkanınız, baş başkanınız, bugunuz, başbugunuz, başkesen, başçakan, başçeken, başkoşturan kimde bir delik bulursam, özüne, özeğine, özdeğine, özütüne dalacağım, sizi başınıza geçenlerle yıkacağım. Hele ata Türklüğü az ise yaşadım. Bak nasıl oyuna getireceğim, sizi ekmek keser gibi, et keser gibi bölemezler bilirim, katman katman bölmek sonra da taşımak gerek, birbirinize iyiler ve kötüler dedirtmek gerek de bugüne kadar bunu başarabilen oldu mu ki? Umudumuz sizi kırma-laştırmakta, yayık suya bir damla boya ne eder, bir nen etmez, evlen yabancı kızla; yayık suya iki damla boya ne eder, bir nen etmez, evlendir oğlunu yabancı kızla; yitik bir güvey al obaya. Yayık suya üç damla boya ne eder ki, evlendir torununu yabancı kızla... Sonra... Sonu, yayık suya yayık su kadar boya ne eder, bitti bitti soyunuz son oldu, bitti. Artık çok geç, ıra (karakter) bitti... Emme onlar öyle mi yapar, uyanık onlar...

Oğlunu yabancı kızla evlendirdiysen, torununu asla yabancıya vermeyeceksin. Yaa din yaptım diye bilimden kopmuyor onlar. Kendisi yabancıyla evlenen, çocuklarını torunlarını yabancıyla evlendirmiyor, çakmaz mıyım sandın. Kızı yabancıyla mı evlendirdi, onu obaya alıyor, torunlarını yabancıyla evlendirmiyor. Bozkurt uslu bunlar. Ne bozkurttur onlar. Üstelik us üstüne aktöre izler de onun için upusludurlar. Üstelik uygulayıcı, taşıyıcı, örnek olup, öğüt yayıcıdır bunlar. Bu nedenle Tanrı'nın toptan elçisidir, yalvaçtır onlar.

Onun için toptan yok edeceksin. Bu Türklerin kökünü, kökünü sökeceksin. Kökten kökleyeceksin ve yeni kökler ekeceksin.

Yok edin bunların erlerini, erklerini, erkelerini, erkeklerini... bitirin. Varsın yeryüzü kum olsun, varsın Tanrılar kaybetsin, varsın çalacak dil din kültür kalmasın. Benim çıkarım yoksa varsın yaşam bitsin...

*Boşluğa konuşuyorum kimse yok;
Boşa konuşuyorum, dinleyen yok;
Boşu boşuna konuşuyorum anlayan yok;
Boş boş konuşuyorum, anlamsızı çok...
Hey gidi anlaşılmaz bomboş dünya,
Dün Ya vardı Tur dağında.
Kün Ya, Gün Ya
Bugün nerde bu Ya
Dünde kaldı; adı boş dünya oldu
Ya'yı alıp satan; çalan yazan dinler çoğaldıkça,
Ya'sız ortamı seven Ya hırsızları
Boşluğu boşa doldurdu.
Uçmag'a yolculuk satan çalıcılar çoğaldıkça,
Boşluk bile; yağmacı yazıcı dinle doldu.
Bugün başıboş dünyada
Kendileri de soluk alamaz oldu...*

Ahhh ah! Ant olsun ki, bunların kadınlarından doğan çocuklar da bir yolunu bulur Türk olur. Türk anası varken, benim gibi kalas bir adama benzeyecek değil ya... Görmüyor musun, Tanrı bunlarla, su bunlarla, ağaç, orman, kurt, kuş bunlarla.

Bir tek yolumuz var; tümnden yelbeğenler, yek, yör, aza, üzüt ayırmadan tüm yelbeğenler olarak bunların din dedikleri nene, bizim alıp dinleme yaptığımız tak nenlerine sızmak ve Tanrı'ları ile, onlara yardımcı Tanrılık yapan, su, ağaç, orman ne varsa bozkurtları, kartal kuşları, tak neleri varsa bağlarını kopartmak gerek...

Bir de adlarını, Türk olduklarını unutmaları için adlarını almak, Türk adlı olmayan komutanlarını desteklemek, diğerlerine kara çalmak, İstemi Han, Bumin Han, Mukan Han, Tapo Han, İşbara Han, Cengiz Han, Kutluk Han, Tardu Han, Bilge Kağan; kim varsa adını sil; birçok, sayısız büyükleri var bunların. Hun, Göktürk, Orhun, Ergenekon, Ötüken adını sil, değer verdikleri tak neni unuttur. Kendi dinlemelerinden gelen, Kayra adını, Ülgen adını, May adını, Ece Anamızın, Törüngey (Doğanay) Babamızın adını sil. Asena, Umay, Bar, Kuday, Bayar adını toptan sil; Tonyukuk, Tolunay, Tura, Aya, Ayaz, İlteber adını çaşıtlarına sildir; Buyan, Beyrü, Bengü adını, özgüven veren tüm adları sildirt de bizim şapşal soyun çalıntı dinlemelerinden ad koydurt ki kendilerini başka bir nen sansınlar... Onların, olmalarını önleme yolu bu, bakalım “El mi yaman ben mi yaman,” bu söz böyle miydi bilmem emme ben ekiyorum bu acuna bu bilgiyi, bakalım kim kazanacak.

Kız, adım İlteriş olsun çok isterdim. Kurkutu derleyip toplayan demek; İlteriş Han, İlteriş Kağan... Şu addaki Tanrısallığa bak. Kız bunların inançları öyle büyük, öyle ulaşılmaz ki Gök Tanrıya sonsuz saygılarından bir ad vermezlerde, kendi adlarını, dillerini gökten alırlar. Gök Tanrı, en büyük Tanrı, Tura’dan, Turan’dan. Kız niye Turan bunlardan yana? Bunlar özel bir görevle mi geldiler şu acuna? Gerçekten Tanrı soyu mu bunlar, erebildin mi sen bu gize ufak çıçamuk (küçük parmak) çıpalak (parmak)...

Ha unutmadan, dağlarının kutsallığını ayıplayın; Altayhan’ı unutturun, yüksek yerlerde ayn olmalarını sen ben yok olup da doğa ile bir olmalarını önleyin. Buralarda dağ vardı da biz mi çıkmadık, onlar da çıkmasın... Kaylese dağı, Ata dağı, Tanrı dağı anlamam ben. Dağ kutsal olup yeryüzünün çivisi olur mu heç, geç bunları geç, hele bizde dağ yokken...

Bunlar yalınığa Hun, topluma **Hunk** (halk) der; yok edin

bu adları. Bunlar, Tanrı'nın koyduğu öze Hul, bu özün yalnızı yürütmesine **Hulk** (can) derler. "Hul çıkmadan hulk çıkmaz, " demesinler; "Hulkum daraldı, " yoktan demesinler; deyimlerini, demelerini, deyişlerini yok edin.

Kız, demedim mi ben sana, gözünün önünde yok olurlar da hangi ara yine dönmüş, oradadırlar diye. Kartal nasıl gökte bir noktadan sonra biraz yükselince yok olur, görünmez olur, biraz iniverir aşağıya da nasıl yeniden görünür olur... Bak gördün mü, görünmek, nesne olmak, aşağı katman işidir; gösterişin aşağı işi olduğu gibi. Bunlar o sınırı biliyorlar, yükselip görünmez oluyorlar, görünür ortamdan uzaklaşamıyorlarsa, sinlerini delip çıkıyorlar, bak gözlerine duruşlarına, anlarsın, içlerinde yok olduklarını, yaa. Bunlar böyle işte bir Tanrı yanına, bir görünür bizim yana gelip giderler de yaratılmış olanı doğru okurlar. İçimizi okurlar da onları onlardanmış gibi yaparak da aldatamazsın. Okurlar seni, Tanrı yanına ve senin yanına geçerek de okurlar. Türkleri bir Türke anlatıyorum bakar mısın, kız?

Kaybolmayın ha! Bakmayın benim kıskançlığıma, içinizdeki bozgunculuğuma bakmayın. Kaybolmayın; siz olmasaydınız, tak mezigil de Nama'lar yetiştirmeseydiniz; kurdu, kartalı, atı, geyiği sizden yana olmasaydı ne olurdu bu yeryüzü, ne olurdu değil, olur muydu kız? Umu ve Ataman kıtalarından kaçan birkaç kişi ile yeni uygarlıklar kurulur muydu? Sakın ha! Abayla!

21.12.2014

Türklüğü kıskançlığımdan öleceğim kız, gözgü kız, boyu posu devrilesi Türkleri kıskancımdan öleceğim...

Küçük kız çocukları ile yatmamı, karı etmemi istemeyen, yıkık duvar altında kalası, evi ocağı batası Türkleri...

Otarmamı (sömürme) istemeyen, **otar** (sömürge) edinmeme karşı çıkan, yağlı kurşunlara gelesi Türkleri...

Köle edinmemi istemeyen, elleri kırılalı Türkleri...

Yakın doğan evliliği yaptırmama karşı çıkan, **böle** (kuzen)

evlendirmeyip, neredeyse kardeş torunlarını bile kardeşdey gören leşini kuzgunlar yiyesi Türkleri kıs-ka-nı-yo-rum...

Bakar mısın, kardeş, karındaş çocuklarını evlendirmeyip, narkı-özge-öteki Türklerle evlendirip, Türklük bağını güçlendiren; bu uzak evlilikle söyleşme konusu yeni matal öğrenen; oba içini şenlendiren, esenlendiren; bir sürü dinlenecek angeme (sohbet) nedeni yenilikler edinen Türkler, başı omuzlarından düşesi Türkler... Hadi gel kıskanma.

Neymiş efem, aynı ana babadan doğmuş, aynı çadırda büyümüş, iki kardeşin çocukları da aynı evde büyüme nomuna iyeymiş miş miş miş de. Yok bizde öyle şey, isterse evin aynı gözünde büyüsünler. Kız siz ne katı nomlusunuz böyle. Kız sizin nom sıçrayan sırçadan mı yapılmış, böyle keskin, böyle delici... Bir de bak, sizin noma girmiş akın akın men- man soyu, tengricilik yayılmış gitmiş, tek eşlilik nom çok eşlilik nomsuz sayılır olmuş biliyor musun? Biz de varsıl olan üstündür kızım. İsteddiği kadar kadın edinir. Ne sandın ya! Bu kadar hırsızlık yaptım, arı duru insanları aldattım, bağış, bahşış, parlayan par topladım da bir de varsıllara ayrıcalık vermeyecek miydim ha! Biz dinlemede bile varsıla ayrıcalıklar verimiz sümsük güzeli kız, onları biraraya getirir, san üstünlükleri verimiz, onlara bundan sonra Haşola diyeceğiz. Sizden birinin adı, hadi buyur bakalım. Sen misin bey ben miyim, gör bakalım hele. Var mı bir diyeceğin? Neymiş neymiş bir men (erkek) çok kadınla evlenirse, diğer menlerde sapkınlıklar sıradanlaşmış, nomsuzluk başlarmış, biri yerken biri bakarmış mış mış mış. Bize ne kız, kendini besleyemeyen üremesin iyi ya işte, üreyip de sana besletecek kız, dingili çıkacak yertinçin, böylesi iyi ya işte, anlasana bir kez be. Off! Kız delireceğim siz böyle dedikçe. Kız varsılları, yan çönteğime (cebime) koymadıkça, nasıl otururum koltuğumda, delirteceksiniz beni bu gidişle. Akıl sır ermez bu evrene diyen siz değil misiniz, karıştırmayın aklımı yine yine. Bırakın sor-

gulamayı da, siz bilim üretin bilim, demiri işleyin, kılıç, kargı, bıçak, saban, kürek, orak yapın bana getirin. Dil üretin bana getirin. Ozan olun, matal üretin, kömey üretin bana getirin. O kömeylerden bir dinleme yapacağım ki, uyuşup kendinizden geçireceğim, pek kızıklaşırsınız ya kömeyle toyşa, nomşa (huşu) içinde olmaya ha!

Yaradana inanıp kutsal gören yaratılmışı kutsal görür; öldürme, diyen... Yaradandan geleni öldürme; deyip deyip karşı çıkan, tümünden çet (yaka, kırak, kenar) kavimleri barış diye diye barışa alıştırır, dili kopası Türkleri...

Türk demeyi yasaklayacaktım be **toropoy** (domuz yavrusu) kız, kutsal soyun kutsal kızı...

21.06.2013

Ah Türkler! Bu ne dürüstlük, bu ne **könilik** (türe, adalet), bu ne **uzluk** (iyilik), bu ne **tüzlük** (eşitlik), bu ne güzel aktöre, bu ne güzel ev içi bağlılık, konuğu nasıl bir **sıylamak** (hürmetlemek) bu; nasıl bir çalışkanlık, nasıl bir us, eles, eleslemektir bunlarınkı?..

Yön değiştirip duran usumu esimi dizginleyemedim. Dengeyi denemek istiyorum ben mi yanlışım bende ki denge mi yanlış? Ben yanlışsam denge ne yapabilir ki? Denge yanlışta ise doğrusunu bulmalıyım, artık çok geç de mi kız, matur, güzel tiginçe kız.

Oradan buradan dil toplayacaktım, oradan buradan gelenek, oradan buradan halap, halaplah kotarıp **avdar**acaktım (tercüme edecektim) bizim edecektim. Söylenceleri yeniden dillendirecektim. Oradan buradan karı toplayıp, kız çocuğu toplayıp üreyip çoğalacaktım; narkı tümen toplumları kötüleyip kötüleyip kendimizi bir edip, tümenini benim edecektim. Karmaş çıkarıp, ortalığı karıştırıp il kuracaktım, bu dilini, öz dinini, soyunu, varını bırakmış çuçak (cüce) kişilerin kişiliğini otarmak için var gücümle çalışacaktım... Yolum uzundu, yorulmuştum. Yol

yorgunluğu size niye dokunmaz kız? Dokuz oğulluların kızı, dokuz gibi kıvırsam, bursam sizi, altıdan başlarsınız besbelli...

Yasaklayacağım navayı, obenî; erke, güç katıyor size; önleyeceğim, körelteceğim, köle olun diye... Bak bak bak, onarmak, ondurmak için, anayurt yeryüzünü, demir ağlarla örecektir bu demirciler soyu. Biz başarıyı çekemeyiz. Başarılının başını alırız, başarısız başını dinlesin, başarı bizde kalsın diye... marşlar yasak...

Ahh ah, yasaklar işe yarasa... Yasa, yasal, yasama, **yasavul** (güvenlik görevlisi), **yasalga** (eşya) kimde çok ise yaşamakta da yaşamakta da başarılı o olur. Emme öyle mi?

Yasaklar işe yarasa, siz alttan alta demir dağı deler de karşı kutuptan dipdiri çıkar mısınız?

Ahh Güneşdey ısıtan, turkuvaz çocuk, bir gün kayradan doğarsam Türk olmak isterim, oluyorsa Türk doğmak isterim ki O'dan gelen Türkçe'yi daha kolay öğreneyim.

02.12.2015

Göyçek kız, biliyor musun sen büyüyünce çok albenili olacaksın.

20.11.2015

* * *

DOLUNAYDA IŞIL IŞIL BOZKURT GÖZLERİ

Çattın mı, bozkurt, kartal olup çıkan bu Türkler, öyle barışçıl bir toplum ki dokunma onlara bir **torgay** (serçe) kuşu gibi sevimli, bir serçe gibi cıvıl cıvıllar. Yurtlarından çıkıp yeryüzüne dağılan bu turkuvaz boyalı yalniklar, yakında, barışı yeryüzüne

de yaymaya kalkarlar ha bilesin! Yakında; bak, gör; demedi deme. Bir Ata Türkleri gelir bunların ve “Yurtta sulh, dünyada sulh”, der çıkar. **Davun** (veba, zehir) olası kız; sen de bunlardan-sın, Türklüğünü dokunulmadığında unutup, dokunulduğunda anımsayanlardan mı yoksa; tak şimdi de önem verip kendini geliştirenlerden mi bilmem emme evirip çevirdiğim, ahtarlayıp yalama ettiğim Tanrı inancıyla bile yok edemedim onların şu Türklüğünü; yoksa ne güzel kullanacaktım, bozkurt yukarı, gökkurt aşağı...

29.10.2014

Bozkurt, gökkurt dedim de bu tür kurtlar var ya, hani dolunayda başlarını, burunlarını dolunaya dikip de ulurlar ya! Niye bilir misin?

Hani yelbeğenler, koca koca kötü özütlü yekadlı yelbeğenler güneş ve ay tutulmasında, güneş ve ayımızı yerler de bu gök özdeleri korumak için hani Türkler, gürültü yaparak taşlayarak, ok yayla, kargı mızrakla hangi pusatı bulduysa; yelbeğenlere saldırır da korkutur kaçırır da ayı, güneşi kurtarır ya! İşte, Türklerin amacı, değerini bildikleri güneş ve ayı, tümünden doğayı tinsel anlamda korumak, kötü olandan uzak tutmaktır.

Şu yakarışa bakar mısın, ne Tanrısal urza (amaç) bu böyle küçük çıtır. Hani bundan sonra kötü tinli yelbeğen, Türklere kötülük yapmak isteyen bir yağlı olur çıkar da hani, Türklere kötülük yapalım diye; iblis tininden benim gibi sinindeki delikleri, imceleri ve bilgileri ile kapatamayanlara da sızar ya! Sonra da dolunayda, yeryüzü başka gecelere göre daha da aydınlanmışken, bu yelbeğenler aya yerleşir; aç, pörtlek(patlak, çıkık) gözlerle yağlı yağlı yeryüzüne, Türklere bakar ya, bundan Türkler korkmaz da hani biz kapalı yerlere saklanırsınız ya! İşte Türkler bilir ki bu bozkurtlar, gökkurtlar dolunaya burunlarını dikerek ulurlar, kükrerler; tüm ölmüş bozkurt ve gökkurt tinleri de aydaki yelbeğenlere saldırırlar, kovarlar, yaa!

Yerden ve gökten saldırılarla ayı ve güneşi koruyan bu bozkurtların derdi, ayı ve yeryüzünü korumak mı sanıyorsun ha! Ayı, güneşi, yeryüzünü, canlıları, kurtları koruyan, korumayı düşünen, düşleyen Türkleri korumak derdi, yaa! Türkler bunun için korkmazlar dolunaydan, yaa! Niye sanıyorsun küçük horur kız? Onlar bilirler ki bozkurtlar uluyarak, saldırarak, aydan yelbeğenleri kovdu da oradan bakan gözler ıslıl ıslıl bozkurt gözleri.

Tüm doğanın, yaşamın Tanrı katındaki koruma görevlileridir, bu korunaksız kalası Türkler yaa...

Tak nen birbirine bağlı küçük hanım. Yelbeğenler bu bozkurtlar yüzünden Türklere ve yaşadıkları yeryüzüne yanaşmazlar, tak nen birbirine bağlı. Gömgök yayık suyu nasıl yok edemezsin, bunları da yok edemezsin; nasıl ki yelbeğen Tanrısala kötülük yapamıyor, bu Türklere kötülük yapamazsın. Ben bunu bilir bunu söylerim. Denenmiştir, bilesin; deneysele bu sonuç demeli sırça kız. Kötü tinin uğradığı tak yere girdim de öğrendim ben bunu; çıtır bebe.

01.11.2014

Bu da ne? Yüzümde bir nen yürüyor. Bu da ne?.. Kız, sen yürüyen ölümü kullandın ellem, hmm onun için yoktan sesim çıkmıyor. Kıvrık ağı bu, kuyruklu, sarı kuyruklu, soğuk kuyruklu.

21.06.2013

* * *

EMEGEY, PARHAN, KELTEGEY, AMAKA SİZİNLE İKEN, SİZİ KİM YIKABİLİR?

Babamın sesini duyuyorum; anamı öldürdüğünde, tekme atarken, ben sırtımı onlara dönmüş kaçarken, anamı yardan aşığı yuvarlayıp atmadan önce bağırдыğı sesini. “Seni, sarı-

akreple, yürüyen ölümle yollamam gerekirdi yeraltına, ancak bekleyemeyeceğim; başı bağı açık kadın, ter basan gövdesini alevler sararmışşş, saç dipleri boncuk boncuk terler, top top akarmışşş.” Babam böyle dedi demesine de sariakrep, yürüyen ölüm benim usumdan çıkmadı, ben yürüyen ölüm, sariakrep oldum çıktım; yetmedi sariakrep, yürüyen ölümle öldüm, değil mi? .. Yüzümde yürüyen öyle diyor, değil mi ha!

Bir sözü, kötü sözü çok düşünmeyecek, kötü görüntüye çok bakmayacak, Tanrısal minicil gözelerin onu **etkize- etkize** (karma) dönüştürmeden, baştan, başından silecek ve uzaklaşacaksın; yoksa önce erkesi yerleşir bu gözelere, sonra uykusunu bile sende uyur, düşünüy bile sende görür, sende sıçrar, sende titrer, sende döner ve yerleşir gider. Gerindiğini, tekme attığını, tirklediğini (yansı ile küçük sıçrama) duyar; o düştüğünde onunla düşersin, kötünden uzak dur olur mu, küçük tansık. Unutmadan söyleyeyim; kötü tümce çok kurmayacaksın; kötü söylem sende kurulu ok ve yaya dönüşmeden, Türkler gibi yel alsın düşüncelerimi özrünü dileyeceksin.

Yalan mı küçük yelbeğen, niye böyle oldum dersin, niye yaşamımda yoktan kimseye süyünce veremedim. Süyüncelerdir yalınığı yaşatan. Türkler gibi, kötülüğün sen olmasına olur vermeyeceksin, dedim ya yıkıldıysan kalkacaksın, yeniden kuracaksın, ancak kötüye takılıp kalmayacaksın, atlayıp atına deh diyeceksin; süyünce sen kendin olacaksın ellem, değil mi, deli sürgün, yeşil sürgün, gevrek şıvgın; öyle değil mi ha! 28.10.2014

Bugünkü ya da önceki yaşamımızda birilerinin bizi somsaklayıp tekmeleyip durmasını, ödetmeye gelmedik biz bu yeryüzüne. Onlardan daha çok çalışmaya, çalışmak yetmez, daha iyi yalınık olmaya, bu da yetmez; evrenin bütününe, doğaya daha destekleyici, koruyucu türden emek vermeye geldik. Bunları bilmek söylemek de yetmez, uygulamak gerek minik serçe. Uygulama başka, ağızdan çıkan başka olmayacak. Güç

bende olduğu halde neden iyileşmede, iyileştirmede bir adım ilerleyemedim sanıyorsun. Ağzım bir yanda, gözüm bir yanda; ne derler ona; elim işte gözüm oynasta oldu, kötülüğü seçtim ben kendir çekirdeği (tohumu), kötülüğü seçtim...

Beni anlarsın sen, senin soyun ak saçlı, ak sakallı, çok uzun geçmişî olan, tak nenden, tak bilgiden önce olan soy. Ve sen bu soyun, budayıp kesip yok etmeye çalıştığımız soyun, kesilen yerden süren çıvgını ne yaparsak yapalım, o soyun çıvgınları olan sizler, bayrağı yerden alıp alıp koşacaksınız. Atın eşkinle gittiği yol uzun sürse, dörtlale gittiği yol kısa sürse de yolun aynı yol olduğunu bilen siz Türk ler ne süre eşkin, ne süre dörtlale davranacağınızı da bilirsiniz. Ve siz tak neni özünüzdeki kayıttan okur okur bilirsiniz; evrene ve doğaya yazılmış Tanrı kitabı da denilen betini, betiğini okumayı da bilirsiniz. Ve ben de bu bu nedenlerle, beni anladığını bilirim.

Şimdi anla beni, küçük çıvgın. Kötülük dedim de kötü bensem beni yanına alan kim? Adına inanç deyip de içine, güç için it, kopuk, hayta, sapık dolduran kim, bir tek ben mi, ha? Özü sözü doğrulardan, inanç düzenini uzaklaştıranlar kim, ha? İnanç bilgisi, çıkar için, egemenliği ele geçirmek için, avcılık için, oy için yola çıkarsa, tak kişiyi o saf suya sokarsa işte böyle olur. Kimi erir, içinde bulandırır; kimi çürür, içinde kokuşturur. Ben ne yapayım, yozlaşmış çatlaklar ne yapsam şakşaklar.

Ben ne yapacaktım? Sonsuzlukta Tanrı'nın bir olduğunu bilen, inanan Türklerin, inançlarından, körmöz (erke varlık, hayalet), yelbeğen, Uçmag, Tamu, Nama, kızıl alma, neleri varsa alıp alıp bir inanç biçimi yapacak, egemenliği ele geçirecektim ve ben bulmuş, ben bilmiş gibi; onların Tanrı inancını kötülecek, ayıplayacak, aktörelerini bozacaktım. Ya ne yapacaktım, onlar gibi kam, toyon olup, göğe çıkıp da Tanrılara konuk olup, bilgi mi getirecektim? Bunu nasıl yapar bu Türkler; küçük püren,

söyle nasıl yapar ha! Biz onlardan alıyoruz, onlar göğşe yükselip alıyor, bunu nasıl yapıyorlar ha!

Avcı diye işe alındık çıtır körpe; avcı olduğumuzu anlayamayasınız diye kırk kutsalınızı da kattık işin içine, ben de şaştım bu işe, nasıl anlamaz yalanımızı, karılarını, kızlarını sıraya dizdiğimin insanı diye... Avlanmak için yola çıktık, görüyorsun ava giderken avlandık, üstelik de senin gibi küçük bir serçeye...

30.10.2014

Bilir misin, bütün yüksek uygarlıkların alt yapısında, sanatında, halap ve halaplahında Türkler vardır. Bir övüyor, bir dövüyorum değil mi; dövgü benim kıskançlığım, övgü onların edindiğidir.

02.12.2014

Ah yavru kız, aslında sözcükler yoktan bir neni anlatmaz, anlatamaz, anlatmaya çalışsa da kimse anlatanın yerine geçmeden anlayamaz. Ne kamlar anlatabilir ne toyonlar; onun için halap ve halaplaha başvururlar, kurdukları bağlantıyı anlatmak için matallar uydururlar. Halaplahlarınızı dinlemesem bir kamın anlattığı bilgileri nasıl anlarım?

Kam kuşlarla yalnız tinlerinin karşılıklı konuşup bağlantı kurduğunu, ortak iş yapılabildiğini, karşılıklı iyilik alışverişi, bağlılık oluşturulabildiğini; tinlerin tanışmayı onaylamasından sonra göz göze gelmenin bile gerekmediğini; karakuşla ve merküt (anka kuşu) halaplahı ile anlatır.

Kam suyun bile bir anlak ya da bellek sahibi olup etkiz ve etkizlerden erkesinin etkilenecek olan biteni yazdığı ve içilirse bunu yalnız aktardığını, iyileşme sağladığını bilir...

Sudan, ışıktan gebe kalma matalı ile neler anlatır Kam... Yine de ben yeryüzünün bütün kadınları benim olsun der, böyle dedi Tanrı diye inandırırım. "Tanrı böyle istemiş, sen mi bileceksin

ulan, ” diye diye gezen kargalarım var benim. Sapıklığım aklımdan önce gidiyor yavru kız gördün mü?

Kam kötülüğün dize getirilebildiğini, Er Töştük’ün savaşı ile bu savaşın yeneni olmak için devinim içinde olmanın, yılmanın gerekliliğiyle anlatır...

Kam yeşilin, ağaç tinlerinin yalınk tini gibi bir Tanrı tinine sahip olduğunu, ormandaki kuzgun matalı ile anlatır...

Kam düşünce ve duygu birliğine; emme köz ve söz, emme gök ışık; emme Gök Tanrı’nın bilmediğimiz titreşim erke ve biçimlerinin katılımı ile neler olduğunu anlatır...

Kam, kurulan bağlantılar ve yapılan anlaşmalarla, düş yolculuğunda bile yapılan işler, evrene biçim vermelerle Türklerin bitkileri, yilkıları, suyu, doğayı sevmelerini, korumalarını sağlıyor.

Şaşırtıcı olan Türkler nerden nasıl bilir bütün bunları, ancak halaplahlarla anlatılabilen bu nenleri nerden bilir? Söyle kız nerden biliyorsunuz? Suyun evrenden erke çekip bize aktardığını nerden bilir; bitkilerin bize tanıklık yapacak, bizden bir tine sahip olduğunu nerden bilir, kız? Oğuz Han atanız, tini ağaç tininden olup ağaç kabuğunda yaşayan o güzel kadınla evlendi de çocukları Gök, Dağ, Deniz olmadı mı? Kız, hele yilkılarla söze bile gerek olmadan konuşulabildiğini, onlara iş yaptırılabilildiğini, onların tak neni anlayabilecek anlak sahibi olduklarını nerden bilirsiniz siz?

01.01.2015

Hele hele ışık; kız, nerden biliyor kamlarınız ışıktan bilinçli varlıklar olduğunu? Doğaya, yeryüzüne, gökyüzüne imrenç içinde, toyşa (huşu) içinde iken, ışık varlıkla konuşulduğunu nerden bilir kamlarınız? Elinde yeşil ışık olan bilgelerinize ne demeli. Kız kır çiçeği, Cengiz Han’ın annesi; güzel, Ayas Alan-kova ışıktan hamile kalmadı mı? Kız erik çiçeği, Oğuz Kağan ışıktan çıkan bir kadınla evlendi de ışıktan üç çocuğu Gün, Ay, Yıldız olmadı mı? Kız sizin büge kamlara, savaşçı hanlara

ya ışıktan ana ya ışıktan eş mi veriliyor? Kız sizin dininizi kim bozabilir ki! Toparlayın nomunuzu, turunuzu, dininizi, törenizi. Emegey, Parhan, Keltegey, Amaka sizinle iken bu kam, toyon, şaman tinleri sizinleyken sizi kim tutabilir ki! Sizin kadınlar da ılık soyu; ondan doğanlar da zahar, ılık soyu, ılık elçileri, ılık işçileri; göksel ılığın tutucusu, koruyucusu budun; siz göksel varlıkları kim yıkabilir ki...

Kız benden başka kimse yıkamaz diyeceğim de diyemiyorum, öldürdün beni bok böceğı, öldürdün de oldun işte uğur böceğı... Kız nasıl becerdin dünkü sürgün, yoktan anlak ermedi, şırak yoktan kuşku duymadı, nasıl becerdin? Kız uğur böceğı görünce ürkerdim, korkudan titrerdim, niye, şimdi anlaşıldı, albenili kız. O uğur böceğı, Türk düşmanı Aygır'ı öldüren Türk kızı saydam denilecek kadar arı-duru **nomus** (namus) içinde, güzel ve sarışın.

06.02.2015

Sizin din (tur) evrenin betiğini kapsıyor, bizimki derleme bir dinlemeden oluşuyor; işin tinini veremiyor; "Şu şöyledir, inanmıyor musun, dinlemesiz, aktöresiz, " der çıkarız; inananları yalancılarla doldururuz. Bu nedenle, neden buzağı balbalı, yontusu diktiğimizin öyküsü de ne bilinir ne de soran olur. Başka bir açıklaması yapılabilir mi bu olanların, buram buram burcu kokulu kız?

* * *

BUZAĞI

Kız anlattıkça yeniden mi doğuyorum ne, kız niye kimse geçmişimi anlatırmadı da yeniden doğmadım ben geçmişte. Desene, tak konuşmayı sen yaparsan, böyle olur işte. Dinlemeyi

bilseydin bir kezcik de. De, de sakınma de. Türk yöntemiyle takır takır de...

Birgün nedenini bilmeden güldüm; “Güldüysen güldün bana ne, ” deme; deme öyle, gülmeyi bilmeyen ben güldüm. Yeni oluşan, ilkel, yad yaban bir kavimde oldu bu olay. Niye, diye sor. Sor bir kezcik.

“Oğlak kesildiğinde eti, annesinin sütünde pişirilmeli mi pişirilmemeli mi?” diye tartışıyorlardı bu yaban kavim. On gün sonra toktam belirlemek için toplandılar. Oğlak kesilip de etinden aşküz yapılacağına, annesinin sütünde pişirilemeyecek, toktam verildi. Ve ben bir kez şaşıtıysam, bir kez güldüm. Bu yasak olacak, bu dini kurala uymayana suçat (hapishane, toysuz) yolu görünecekti. İnanılır gibi değildi. Ben pişirilir toktamı çıkaracağını düşünüyor, bir yandan da “Pişirilse ne olur, pişirilmese ne olur?” diyordum. Toktam alınacaksa anasını emen bir oğlağın kesilmemesini bekliyordum.

Sonra düşündüm ki bizde de anasını emen buzağıyı, danayı kesenler vardı. “Birgün elime olanak geçer de din, dinleme yapma görevim olursa, anasını emen buzağının kesilmesini yasaklayacağım, ” dedim kendi kendime. Dedim demesine de o gün düşümde, iki gözünden kanlı yaşlar akan bir buzağı bana yalvarıyordu; “Annemin sütünde pişirme, kimin sütünde pişirirsen pişir, ne olur annemin sütünde pişirme, nerede boğarsan boğ, ne olur gözelerimi anamın sütünde boğma, ” diye iki gözü iki çeşme yalvaran bu buzağıyı günlerce üst üste düşümde gördüm. Peki deyip söz verdiğimde kurtuldum bu düşten.

Anaa! Kesilmeye değil de anasının sütünde pişmemek için ağlayan, yalvaran şu buzağıyı anlayabilene vuuu huuuu... Ana niye bu kadar önemli yavrular katmanında, soluk almaktan, yaşamaktan niye daha kutsal ana? Onlar, nasıl kocaman sürü içinde kesinkes anasını bulurlar? Anadan başka yoktan bir nen bilmeyen, anadan dokunca görmeyen bu yavrular, nasıl da anaya

güvenirler de başka bir nene tepki vermezler de yüzlerce ana içinden burcu burcu anasının kokusunu bilirler. Birdenbire buzağı olmak istedim; anasını emen, ona güvenen, seven, sevilen, korunan, bir buzağı. Artık tak gün; “O, anamın sütünde pişirme; kutsalım anamı, kancarım etme, ölümüne dokundurma, ” demek isteyen buzağı ile düşlerimde buluşuyordum.

İşte bizim tapınaktaki, yontu buzağı o buzağı. Ben ona uğrayıp göz göze gelmeden dışarı çıkmam. Ana Tanrı, Tanrı ile bağlantı kurmama yardımcı oluyor, başka türlü kuramadığım kutsal bir bağlantı bu. Sen, “Öyle olur mu?” diye gülebilir misin, başka tür kuramadığım bu kutsal bağlantıyı, Tanrı’ya giden yolumu, elimden, alabilir misin? Başkasına duyurmam yanlış mı, yaa, sen de duyurma o sürem, aaahhh siz duyurmuyorsunuz ki sizde törene katılmayana, toykamda yerini almayana bir yaptırım yok, sözüm benim gibi olanlara...

Buzağı yontusu çok önemli; bu sın denilen yontu, bir çocuğun, bir tinin doğuştan ne kadar duru, katışıksız olduğu, sevgisinin ne kadar Tanrısal, düşüncesinin ne kadar ince, anlamlı, olduğunun belirtisi. Bir çocuğun anne ile bağının Tanrı’ya giden geçit olduğunun simgesi. Bende bu bağ oluşmadı, benden mi, tak gün dayak yiyen annemden mi bilemem ve ben bu yüzden yalnız ve sağlıksızım. Biraz duygulu, biraz **sayrimsak** (hastalık hastası) bir durum değil mi?

Ne olur, duyumlu yanını gör olur mu? Biz buzağıyı görünce, beni anamın sütünde pişirme, diye kanlı gözyaşlarıyla ağlayan buzağıya ve onun, anasının karın yuvasında, utagan denilen döl yatağında; Gök Tanrı ile bağlantısına tutunuyoruz.

Üstelik niye şaşıyorsun ki, küçük buzağı, küçücük oğlak; simgeler iş görüyor işte, sen de ayı, güneşi yiyen şeytan tinli yelbeğenleri kaçırmak için gürültü yapıp davul, tef çalmıyor musun, taşları birbirine vurmuyor musun, taşlamıyor musun, güneşe ok atmıyor musun? Yalnızken korktuğunda bağıra bağıra

şarkı okumuyor musun? Niye? Biliyorsun ki kay söylenen yerde, nava, oben okunan yerde dizimli (tempolu) gürültüde kötü tin kaçır. Sizin kötü tını kovmak için söylediğiniz kömeylerden din dinleme yapacağım. Bak gör hele...

01.01.2015

Neden diyeceğim bak, yoktan görüntünün ardındaki derin gerçek bilinemez, niye buzağı etinin sütte pişmesinin yasak olduğunu bilemeyeceğin gibi... Gerçi eti sütte pişirmediğiniz için, sizin için bu konu ayrılmaz (fark etmez). Peki ben, ya yanlışlıkla süt karışırsa, anne sütü girerse işin içine, düşümde ağlayan buzağıya ne derim? Ya balbala benzer yontunun önemi kim anlar, onun Tanrı'ya bir geçit olduğunu kim bilir, kime nasıl anlatılır? Eee öyleyse ona inanılması için baskı yapar, inanmayanı karalar, tak kişinin inanması için klanlarda öğrenk dediğimiz okullar, odalar kurarız, yontu seven kavimlerde de bunu yayarız... Yalan mı dedin, yalan dinlemeler mi böyle, toplumsal baskılar kurup, dinleme öğretme okulları kurar mı dedin? Yaşasaydım, o parmağın gitmişti bilesin...

02.01.2015

Biz tak neni bütünsel diye tutturup, topumuzu birbirimiz yapmaya çalışırken, o beni, ben onu kendimize benzetmeye çalışıp da ne ben o, ne o ben olabilirken; onlar, kamlar, "Türkler özdek, bütünsel yapıda değil, tanecikli yapıdadır," diyorlar. "Ne demir, ne su, ne de soluk aldığımız solunç evreni, ne de ışık tanecikli yapıdan kurtulabilir," diyorlar ve diyorlar ki "Katı, sıvı ve **har** (gaz) özdeklerinin taneciklerinin katı sıvı ya da har oluşundan söz edilemez. Tanecikler bize verilmiş asal Tanrı bölçekleridir. Onlardan oluşur, bizi biz yapan Tanrı odacığı gözelerimiz," diyorlar. Tanecikler bir araya gelerek kurarlar, kıpırtılı ve kıpırtısız olanı. Dönüşümü, değişimi yapan, bu Tanrı

bölçeği taneciklerden oluşurmuş, şu hastalıktan bizi ham yapıp öldüren **hamsallar** (mikrop) bile. Bu taneciklerden yaparız evimizi barkımızı, diyorlar. Bu Tanrı bölçekleri de bölçeklerden oluşur, diyorlar, Tanrı'nın gücü erkesi tutar onları bir arada, diyorlar. Tanrı erkesi senin amacına göre işler, ne yaparsan yap amacın Tanrı'nın ona uygun karşılığından yansır, sana döner, diyorlar; aynı ses ve ışığın yansıması gibi diyorlar. Bu taneciklerdeki kurulu düzen, evrenin minicil **tendeşi** (benzeri), sanı (kopyası) diyorlar. Tanrı yol verir bizim de bu bölçeklerle oynamamıza, kerpici bir bir, değişik değişik, dizi dizi dizerek birbirine benzemeyen barınaklar yapıldığı gibi. Biz de Tanrı'nın değişik dizimli bölçeklerindeniz ya, aldanmadan anla. Yapma yetisi olan bizim, barınakla benzemememiz aldatmasın, bölçekler birbirine bağlıdır, diyorlar ve evrendeki tak nen birbirine bağlıdır, diye ekliyorlar.

Anladın mı çıvgın kız, anlamadın değil mi? Yalnışın anlamadığı nenler oluyor, ben de anlamadım küçük göbel. Bir kamdan dinlemiştim bunları, kısa burunlu gеме, ha ha ha değişti yüzün, dolunaydan solgunaya geçti... Aboooov! Bir güzel, bir kötü mü söyledim yoksam ha. Yaa Türk değil misin, bir imrenç bir ilenç içindeyim dememiş miyim sana; **dan** (tohum) gemesi, uruk gemesi, aşlık gemesi, tarla gemesi, ha buldum bak deney gemesi, kobay, vazgeçtim kız ay olan sözcükleri sevmiyorum. Ay size hizmet ediyor... Baks (tıp) gemesisin sen, incelenmesi gereken...

Bir kamdan, baksı, gam işte neyse ondan, bir Türk'ten dinlemiştim; anlar gibi olmuşum da sonra neyi anlamıştım bulamamıştım. Sözleri böyle böyle usumda da yine yine düşünür yineler, tak anlayacakken neyi anlıyordum, yitiririm. Baştan, yeniden düşünür bu kez de neyi anlamaya çalıştığımı, bulamam. Anladığım bir nen var ki bu bilgi bana kapalı, belki de Türk olmak gerek onu açmak için. Bir sorum yok ki aradığım, yanıtım olsun; egemenlik için "Sorgulama yasak, yönetim bana verildi,

” diye diye, kendi yalanına ben de inanıvermişim; sorgulanmayacağına, bu da katışıksız, duru öze karışan pisliği anlayamama, ayıklayamama, kısacası küçük kız, ota püsürü karıştırmaya kadar vardı bu iş. Sorusu, sorgusu olmayan, yanıt arar mı dersin yeni yetme, yanıt aramayan Tanrı’yı arar mı dersin, deli sürgün.

Bazen anlamadığımız nenler oluyor, anlamayabileceğimi anlayan bu kam dedi ki bana, “Bilgi tak kişiye verilmez; anlayacak yaşa, olgunluğa, yeterli yaşam yinelemesine ulaşana verilir. İstenç gelişmeden bilgi vermek, baskıyla açıklamak, baskıyla anlatmak, güçle, güçlkle dinleme yapıp dinletmek çok kötüdür. Sen bile yapsan; ‘İpler elimde bir nen olmaz,’ da desen urza, araç karışması sonucu, en tehlikeli pusat olur çıkar. Anlaşılmayan bilgi korkudan doğar, korku doğurur; korku da tap savaş demektir. Doğada bile anlayan, bilen, tanıyan köpek havlamaz, saldırmaz,” dedi kam.

Kız çıvgın, kız şıvgın, bu kam bana ne demek istedi; kız sürgün, ben niye anlamadım, kız bu bana gözdağı vermiş, kız bu bana ne kötülük yaptığını biliyoruz, ayağını denk al demiş, kız ben bunu niye anlamamışım? Kız ben niye bu sözlerdeki ışığı görmemişim? Bana da bu nen yapıldı da ondan. Baskı ile bilgi verdik, baskı ile açıklama yaptık, onlar da “Oldu, oldu,” dediler. Baskı ile anlama dinleme yapıp dinlettik, amaç araç karışması; bana uygulanan da bütünü bütününe bu. En tehlikeli pusat! Kız ben bunu niye anlamadım? Kız baban bu kamla tanışıyor muydu?18.12.2014

Kamın giydiği manyak çok süslü çok güzeldi; bir kolunda dört, bir kolunda beş olmak üzere dokuz çan, çingirak vardı; kız şimdi anlıyorum ben sizin kamı. Dedi ki bana, “Yeryüzünde kişi sayısı kadar din, dinlenme vardır. Senin yanıt senin soruna göredir ve o yanıt yalnızca seni ilgilendirir. Tak yanıt bulan onu dinleme yaparsa diğerleri anlamayacağından toplumları dirliksiz kılan, gereksiz savaştıran dinlemeler çıkar ortaya. Dinler ayrın-

tiya girmez, ne kadar ayrıntıya girerse anlak ve şırak o kadar devreden çıkacağından, toplum o kadar bölünür ve o kadar kötü olay, kavga ve anlayışsızlığa neden olur. Toplumları erinçsiz kılan dinlemeler, ayrıntıya girmekten çıkar ortaya. Yemek ağaç kaşıkla yenilecek dedin mi, küpe sol kulağa takılacak dedin mi, saç örülmeden dışarı çıkılmayacak dedin mi, yontuya şu sagu okunmadan geçilmeyecek dedin mi, o dinlemeye, dinlenmeye inanan toplumlar yürekten yüreğe ince ince bölünür. Hele bir de düşlerin yorumundan çıkan dinlemeler, o kavmin dışına çıkarsa yandı, yalnik denilen varlık. Tak din erecesi, dinleme dinlenme erecesi kişinin kendinde kalmalı; ola ki yayıldı, kendi kavminde kalmalı; bir kavme uyan diğerine uymaz, dengesini bozar, Tanrı vergisi yetilerini yok eder.

Dinlenme ve dinlemeler, matal, halap ve halaplardan olmalı ki yalkının eti, anasının sütünde pişirilmesin...” Dedi demesine de kız, ben niye anlamadım? O buzağı yontusunu imledi. “Bunu sen düşünde gördün, bir yavruyu kesmemek, ana sütünde pişirmemek ayrı nen bunu dinleme yapmak, yontuya döküp, sava verdirmek; ne, niye olduğunu bilinmez kılıp anlamsızlaştırmak ve dinleme konusunda baskı ile öğretmek ayrı nen. Bunların topu ayrı nenler, ” dedi de niye anlamadım ben? Kız giydiği o süslü püslü güzel tüslü manyak başımı mı döndürdü, başımda kavak yelleri mi estirdi? Kız açık açık da söyledi. Yontuya yakarış söyleten benim, düş gören benim, bunu yontucu kavimlere yayan benim. Kız yontucu kavimler içinde ve yontucu kavimler arasında uyumsuzluk çıkaran benim. Ahhh, ah... Kız nerden bilir Türkler benim düşümü, nerden bilir, buzağımın öyküsünü; kız nerden bilir söyle; düşlerin en güzeli kız, hadi söyle...

Hay anlaksız, anlamaksız başım hay!.. Hay anlaşılmasız anlamalı yazgım hay, hay pişmişken su katılmış aşım, şu kırk satırını da kırk katırını da bırakamayan Türk boyuna ilençlikten kurtulamayan iğrenç usum hay, kuruyaydın da dokunmayaydım,

bozmayaydım ya şu yeryüzü soyunu da uslu uslu oturaydım ya, ha... Ahh, ah. Ah ki ne ah!

Böyle diyorum ya ha bire ben, biryerlerden bir yanıt gelir çabucak. Onlar bozulanı onaran, yıkılanı kuran, dağılanı toplayan bir Tanrı soyudur inan. Korkuyorum küçük kız, siz Türklerin sinimde (kişinin küresel alanı) ne işi var? Sinimden bile savaşıyorlar benimle, inan. İçi dolu dolun (küre) soyun kızı inan.

Ne diyordum ben, unutup unutup yeniden diyen ben. Ha, benzerlikler bizi aldatmasın, küçücük küçük kız; kimse kimseyi kendine benzetmeye kalkışmasın; Türkler doğru, onlar öyle dediyse öyledir. Tak Türk Tanrı'dan bir deneciktir. Tak Türk ayrı bir damga taşır gözelerinin özeğinde; ayrı bir yazgı, bir yeti gibi. Onlar bunu bilir bunu söyler. Bilir misin onlar bu tangayı, bu yetileri okudukça, ilerleyen süreçlerde ergen çocuklarının adlarını bile değiştirir. Türkler doğrudan bilesin, küçücük küçük kız bil istedim...

17.12.2014

Ahhh ah, off of!.. Evrende yalnız olmadığımız düşüncesi Türkleri ne kadar mutlu ve umutlu kıldıysa, evrende yalnız olduğumuz düşüncesi beni bu kadar soğuk, ulaşılmaz, kaygılı ve kargaşada koydu.

Onların, ölüme inanmamaları, bunu bir geçiş, bir döngü bilmeleri, öz olan tinin ölümsüz olması ve yeniden dünyaya gelebildiklerine inanmaları olsa gerek onları dir tutan; dirlik, erinç, dinçlik, doğruluk veren. Ya ben, acınası ben, bir kez yaşama geldim diye bütün yargıları aşan o tutku neydi öyle, bütün acunun iyesi ben olacaktım neredeyse.

Biliyor musun şu evrende bizim gibi, yalnız biz varız, diyen yalnik topluluklarının, inancı da olmuyor, uzakta olanı göremeyeceğini bilemeyen ve görmediğine inanmayan Tanrı'ya da inanmıyor bilesin; gerçi görmediğine inananın da şu benim

topluluk gibi satılıp, satın alınma durumu var, üstelik de üç gaymaya. ... Bukra bukra (ejder) Türklerin bukrası, bak sıkışınca Türklere başvuracaksın, evren yedi başlı bukra ve anlak evrenin işleyişini okuyamıyor. Bukralar döndürüyor evreni; Türkler öyle demedi mi? "Ağzını açıp kapar gibi gövdelerini açıp kapayarak koşan bukralar, devinip duran, evrilip giden şu evreni döndürüp döndürüp duruyor, " deyip çıkacaksın işin içinden. O sürem bilirsin okunacak çok bet, çok kanat, yaprak olduğunu... Sıkışınca Türklere başvurmayı unutma olur mu? Onlar özdeksel sınırları içinde yaşayan, kendi gibi konuşan tak kişiyi kendileri bilir; hulklarının buyur ettiği, tinlerinin sevdiği tak kişiyi kendileri bilir, yüreklerinde yer açarlar da onları Türk bilirler, bir de üstüne üstlük, "Varlığım Türk varlığına armağan olsun. Ne mutlu Türküm diyene!" deyip, bu zıyırların koruyuculuğuna da antiçerler... Güçlük içinde kaldığında onlara sığınmayı unutma yeşil çağla. Kötülüğümle büyümek için, onlara yağı olmam aldatmasın seni; geçmişimde kaçkez sığınmıştım onlara bilemezsin çıtır çağla; ancak yitirseydim, yerimi bir Türke verirdim bunu da bilesin, kıtır kıtır poyam, çağla çıraylı kız.

Şu evrende bizim gibi, birkez yaşama geldik, diyen yalnız topluluklarının inancı da olmuyor; ya kendini acınası ya da üstün görüp böbürlenip duruyor.

Ya acınası, bizim gibi yalnızğa satıyor kendini, kembüdü kümbe ile geçiriyor ömrünü ya da satın alıp Tanrı sanıyor kendini, diyemediyse, seçilmiş koyuyor adını. Kembüdü kümbe ile diğerlerini oyalayıp, boyalayıp aldatıyor. Deli mi dedin, deli kız bana?.. Öyle dedin gibi geldi. Bunlar doğru. Bana kendini satanları, satın aldıklarını gördüm de öğrendim, deneysebildir bunlar ha. Bunun dışında bir nen varsa bukradır bukra, yedi başlı bukra, ne us ne anlak im koyabilir onlara. Sıkışınca Türklere sığınmayı unutma olur mu kız, şaşırıdın değil mi, şaşırma, şaşkın kız seni...

02.12.2014

Hey tekne kazıntısı, oturmuş orda ne düşünürsün bilmem; ancak bildiğim bir nen var: Doğruluksa istediğin, yönetimi Türklere vereceksin. Onların bunamayı önleyen, oyun gibi, evrenin yaradılış düzenindeki dillerini öğreneceksin. Ortada bir yertinç hunku, ona ışık veren güneş gibi Türkçe ve çevresinde gezegenler, uydular ve çiçek açmış sonsuz sayıda yıldızlar; gök doğa ve yer doğa birlikteliğinin tadı... Mutluluk için onlarda onlarla eriyip gideceksin. Şu koca acunun Türkleşip gitmesini sağlayacaksın. Tüm bu acundaki tak Tanrısal odacık, minicil göze; onlardan, Tanrı'ların armağanından bir damla taşıyacak, o gök boyalı damlanın yürek atışı; sarı bozkırlardan sonsuz göklere, sık sayılı (frekans) titreşim yayacak. Buldum bulmasına da artık çok geç, geçten daha kötü bir geç var mı şu yeryüzünde?.. Ahh ah! Yağcı olmakla yağlı olmak arasında gidip gelirsene bilip de bulamamak, bulup da uygulayamamakla karşılaşırın, küçük bükre kız. Ah, bir bilsen, içim kızıl kanlarda boğuluyor, al boyalı korlarda yanıyor, küçük turkuvaz kız, ah bir bilsen.

15.11.2014

..*

KİMSENİN ALPERENİ OLAMADIM,

Yuğ töreninde dayanılmaz acı içinde yas edenler, kendinden geçer, yüzlerini çizer de ırmak olmuş gözyaşlarına, dere olmuş kanyaşları karışır ya... Ah ah, ne değerlidir bu Türklerin hanları, hanımları ve ne değer verir onlar alperenlerine... Tarkanları, hakanları, ata Türkleri, kamları ne değerlidir; ak sakallı dedeleri, uzun ak saçlı otacı, atasagun ebeleri. Ve onlara ne değer verilir, onların kaybında, ölümünde ne yanar yürekler, ne ağıtlar okur

yascı kadınlar. Kan ve gözyaşı sel olur da susamış toprağa su olur gözyaşı da aç toprağa doyut olur ya kanyaşı. Adağını, kurbanını kan ve gözyaşı olarak almış olan toprağın bağrından ne sürgünler fışkırır da besler yeni alperenleri, yeni ata Türkleri, birleştirici, uzlaştıracı ne uzmanlar ne ussalmanlar, işmerler çıkar da anlamadığım, tümen alpler alperenler bunlardan mı doğar? Kam dedi ki; Dayanılmaz acılarda kişi kendi acısıyla, baş bölgesinden kan adağı akıtmazsa, biri bu işi yapar. Baş yüz bölgesinden akıtılan kan, acılı, öfkeli kişinin, anlak, tin, gövde sağlığının zarar görmesini demeli ki ölmesini, delirmesini önler. Bunaldım kız bunaldım öfkenin gidip gelmesinden de ne yaptım biliyor musun; ben de kan adağı yaptım, anlaşılmasın diye başımın ense yanından akıttım kanımı ve giydim başlığımı...

Ah ah yağı ve yağcılığım karışıp, köpürecek, pis kokulu bir hor çıkacak; is duman alev göğe yükselecek de kalan töz beni ağlayıp, bayılıp küt dedenек yere düşürecek.

Bu yiğitler, mangala denilen satranç benzeri savaş oyunu oynadıklarından mı, anlakları daha anlar, daha kavrar; neden bunlar daha iyi algılar? Ben de oynayayım dedim mangalayı da kolay mı, saatlerce, yoktan tartışmadan, tatlı duyularla oynanan mangala? Kolay mı taşların savaşı er, taşların aktarıldığı bölümlerin, ordunun yerleşkesi olduğu, mangala oynamak? Bunlarda yok yok ki bir erdem, bir dayanç... Ölmek istemiyorsan ağzını aç... Tümen tümen Tanrı'lar Türklerden yana ak kız, ay kız. Ben böyle bilir böyle söylerim...

Bunlara nasıl pudak kuralıyım, nasıl yurtlarını dağıtmalı, kurkutlarını yıkmalıyım, nasıl aza vermeli, türlerini birbirine düşürmeliyim? Kız söyle nasıl barış günlerinde **korunay**larına (hanelerine) sızıp ordunaklarını bitirmeliyim? Nasıl savaş-karmaş günlerinde, kanı kaynayan **ordunak**larına (ordugahlarına) sızıp, toktamı berkleşmiş, toktamay (karargah) diye bir nen bırakmamalıyım.

Nerde a kız, nerde? Tümen tümen Tanrılar Türklerden yana. Tüm Tanrı'lar Türklerden mi yoksa kız? Aaa bak olabilir ha, neden mi sorsana, sor kız, bak bu çok önemli. Sordun mu?

Kız bak onların or, sın, yontu, balbal ve olamlarına bak. Hele totem dediğimiz küçük sınırlarını gördün de inceledin mi kız? Or(rozet) dedikleri simgeleri, giysilerinde takılı ya da dikili, bu simgelerden dövmeleri gövde dediğimiz tenlerinde çizili, yazılı; olam dedikleri kocaman ya da minicil görüntüler duvarlarında, gömütlerinde. Ya yontuları, balbalları, kız bunlar onların komutanları, bu acundan göçmüş komutanları, kız bunlar onlardan erke alıyorlar; erkleri niye bitmez bunların yoksa şu Türk erkeklerine bir baksana, doğuştan Er Töştük bunlar. Ölmüşlerinden erke alanlar bunlar. Kız niye diyeyim “Yoksa tümen tümen Tanrı'lar Türklerden yana,” ya da “tüm Tanrı'lar Türklerden mi yoksa” diye...

Bunların kuvvetli anlakları var. Biz yontusunu diktiğimiz buzağıya yalvarış, yakarış için uğrar da kembüdü kümbeleri sıralarken, onlar giysilerinin **yançuklarına** (yancep), çönteklerine (öncep) koyuyorlar uğurlarını. Göçmüş komutanlarının minicil turkuaz boyalı, yontudan **tolamlarını** (uğur getiren küçük heykelcik) yapıyorlar. Bu nedenle bir alana bağlı değil onlar. Özgürler. Üstelik ellerini yançuklarına atıp pusat tutar gibi tolamlarını tuttuklarından mı nedir, korku nedir bilmiyorlar. Biz gidip tapınağın içine girerken onlara her yer tapınak. Onlar toplandıklarında enerji doluyorlar, biz enerji kaybediyor güdümümüzü teslim ediyoruz. “Niye öyle yaptın?” diyorsun değil mi; din için bir araya topladığında kullanım daha kolay olur, güdümelerini ellerinden alırsın, varlığını değil yokluğunu kanıtlar der çıkarsın, böylece bilim karşıda, savaş bizde kalır. Bu Türklerde nasıl oluyor da hem bilim, hem savaş, hem nomus aynı anda bulunuyor peki?..

Onlar kendi Tanrı vergisi söz köklerinden ürettikleri söz-

cüklerle konuştuklarından mı? Konuşurken, konuştuklarına kendileri de inandıklarından mı? Bunu bilip de iyiyi dileyip, gereksinim duyduğu sözcükleri kendi üretip, olumluya dönüştürdüklerinden mi? Kız, yoksa bu göçmüş komutanları, Tanrılaşıp da yardım ettiklerinden mi? Ya da komutanlarıyla konuşurlarken yoktan bir çıtta olmadığından daha içten olduklarından mı bilmem, onların toamları gerçekten yardımcı olara, yoksa tak düştüklerinde nasıl kalkıyorlar söylesene ha...

Kamlarını gördün mü, giydikleri manyak nasıl? Hani şu, ucu eğri, ağaç budamakta kullanılan manyak dediğimiz bıçak kadar elgin, en az onun kadar ilginç değil mi ha! Kamlar giydikleri manyak üzerine çizdikleri **or**larını (rozet) takarlar. Gövdelelerine **ork**larını (anlamı gizli simgelerini) dövme çizerler; yontu toamlarından erke çeker bunlar. Niye, yoksa bu süsler niye... Bununla yetinmezler, bilgi de çeker bunlar.

Kam, salınımına geçtiği tinsel yükseklikten başka, bilmediği bir yerde kalıcı olamayacağını, o salınım bölgesinden istediği kadar tinsel bilgi edinilebileceğini ve dönebileceğini bilir. Kamlığın, bilen için güçlük içermediğini, başladığın noktada yok değilsen istediğin kadar dön dur; bozkurt mu, altın kartal mı, dağ tavşanı, kar tavuğu, böcek çiçek neyin titreşimini, yayını izlersen, neyin tol (hal, aura, tinerke) alanına girip istediğin kadar bilgi toplarsan topla, sen istemiyorsan yok olmazsın, kamlıktan korkma demezler mi ha!

10.01.2015

Oğul veren arıları kondurmak için dikilen, yayın yapan bir dal gibidir tol alanı; gidersin tol alanına konarsın, ayrımlı (farklı) bir yayına başlarsın, artık yeni bir kovansın. Artık sın denilen bir silüet, sin denilen bir küre ile birleşmiş ve tol (hal) denilen yeni durumda yeni bir nomu (yayını) sunmaya başlamıştır; artık sündürme işi senindir, ne kadar sündürürsen sündür, büyüyen, uzayan senden kopmayacaktır. Sen yaptıklarının ettiklerinin,

kazanımlarının sanlanmış (kopyalanmış) bir yayınısın. Üstelik evrenin kurulduğu gün sana verilmiş bir tol üzerinden yaptığın nom yayını. Biliyorsun değil mi, sönme yok, son yok. Tak sönme, yeni bir küllerinden doğma. Tak son bir başlangıç: Son yalnızca "...den gelme, ...oğlu" ekimi ha! Yavrunun doğduğu ana da eşlik eden son (döl eşi) var ya; beslemedi mi seni yeni başlangıca anıklamadı mı ha! Biliyorsun değil mi, Türkçenin evrenin şifresini sunduğunu. Boşa dememişler Güneş dili diye... Sön, san, sen, sın, sin, sun, sün bir ek mi sanıyorsun? Türkçe, Türk'e verilmiş Tur'dan gelme, Turan'a inme bir kutsal betik.

Tol denilen, ana arının oğul oluşturmak için konduğu derme çatma yerde arılar, vızzzz yayınına başlar. İster böyle bir tol, ister taş kemerlerle yapılmış ev, avcı kulübesi tol olsun; iste döl ağılı, kuzuluk olsun; ister yer altındaki ahırlardan oluşsun: Tol (hal, bulunulan durum) yayınıdır varlığı kendine, kendini varlığa çeken. Yaşadığın yerde birtek oranın yayını bilirsın, oraya taşıdığın kendinle yapılan yayındır bu. Emme kamlar işin böyle olmadığını bilir. Ve tollarına anlam katmak için toldan tola (halden hale, transa), sinden sine girer, böylece kat kat boyutlarda çoğalır, çoklu boyutta çoklu şırak olur gider.

Tolus, toles, toliz, tolim, tolan, tolsan gibi yaşam enerjisinin iz ve imlerinin mıknaş, manyetik bilimi bunlarda. Havya gibi bağlar birbirine. Bir bakarsın gökte gözetken layla; bir bakarsın iş başında yerde havya, Yer; Tanrı bildikleri Oğuz için Turan'da koşturmakta. Turan'dan Tur'u alıp, başka bir şey kurgulayıp kuran için onmaz bir tuzak kurmakta. Kıvrın kıvrın bitmeyen bir kıvrınma... Yoksa kız ben böyle mi olurdum?

Sen ölümsüzlük simgesi sekiz dallı Turuğ ağacınının Tur'unu kopart kalan uğ kısmını, turluk denilen çadıra uğ (direk) yap. İşte o direk beni... anladın mı kız, direk mi yoktu da Türklerin Tur'una dokundum ben.

-Öyle yazmışsın ki, yazarlık düşündürüyor insanı, şimdi Turan yerine, turu alıp başka bir şey kurgulayıp kuran klan başı için, yer ve göklerin bir olup bunu yapana tuzak kuracağını söylüyor.

- Bana bir öykü ver yazar olayım, öykü bulmak öyküyü yazma becerisinden başka bir nen. Mısır en sevdiğimdir, cümlesindeki, ülke mi, yiyecek mi anlamak okur işi.

- Okumak ile okuduğunu anlamak başkalığı, okur işi diyorsun.

- Doğru düşünmeyi öğrenirsek, yaratmak ve anlamak kısmı kolaylaşır. Sözcüklerin kezleşmesi yazgı ise ben yazmadım.

03.01.2016

SAYMALITAŞLAR

Turunuzun (dininizin), kamlar toyonlardan dinledikçe, arkadaşlık kurdukça, öykülerini yazanların el yazmalarını buldum, okudum, ezberledim, okuduğumu gizledim. Yaktım, bozdum ve de bilen bilgeleri öldürdüm. Bak nasıl el değiştirdi, biçim değiştirdi yazmalarınız. Tanrı'ya din öğretmeye kalkan bizler her sürem bozacağız, çarpıtacağız bilineni ve yazılanı.

Sen onun yaşına yılına bakabiliyor musun? Yooo! Eh, ona bakabildiğin çalım (vakit) bilirsiniz o zamana ait olup olmadığını. As karşı gelme nomu kendinde olan demek. Asal ise, karşı gelmez, asıl demek. Asal değilse nesine inanacaksın kız. Kimse as (karşı) gelmese bile neyine inanacaksın? Bir öğretiyse, bizim klandaki gibi, kimseden as gelmeyoksa o anlamamanın kavramanın inanmanın aradan çekildiği bir alışkanlıktır be turkuvaz delisi kız. İnanmak, asdan asaldan ayrı mıdır sanıyorsun? As-karşı gelme denilen nom, istek, amaç yoksa eğer; karşı gelme nomu

(hakkı) alınmışsa eğer, tutsak mısınız ona bir bakın. As nomu illere verilmiş asiller (karşı gelme hakkını iline geçirenler) yaratılmış olabilir. Adı bozulmuş çalınmış, değişmiş olabilir, sen bir şeyin tutsağı mısın ona bak, kuşku girdiyse eğer, tapında tanrı vergisi soyuna dön, bireysel gen özgürlüğüne dön. Sizin as gelme özgürlüğünüzü kullanıp sizin nomunuza as gelip, kendi dinlerine as gelmeyi yasaklayanlardan uzaklaş. Alaş. Daha ne güreleyeyim sana be kız, daha ne gepleşeyim (konuşayım) seninle?

Gece ve gündüz aynı ıııkta yaşatılıyorsa, çocukların ve torunların dahi orada doğduysa, gecenin ve gündüzün ne olduğunu bilemezsin, tutsak edilmiş olup olmadığını da bilemezsin, inandırılmışlığın tutsaklık olup olmadığını da bilemezsin, arayış nomuna dön. Hele hele benim gibi inanç okulları kuruyorlarsa, bulduğunu kandırıp, etkileyip, her varlığı tıkıyor da onlara as hakkı, asalı arama hakkı vermiyorsa soyunun bireysel irasına dön. Benim gibi, aramaya gerek yok diyorsa, bulunmuş işte inanç bu deyip, tutsak bilgiyi tıkıyorsa belleklerine, arayış nomuna dön. Bir de üstüne üstlük, benim gibi inanç içine çıkarına uygun, cinsellik erecelerini yerleştiriyorsa, tutsak mısın, bir kez daha düşün. İnanç as hakkı veren, asal bir arayış hakkı olan, asil bir tinsel durumdur.

Biliyor musun, bozulmuşa inanmaman için bozanı Tanrılar şaşırtır aslını yok ettirir. Böylece sen de aslını istersin, bilirsin ki bozulmuş. Benim ilk işim aslını yok etmek olmadı mı kız? İşte sizi Tanrılar nasıl da koruyup kolluyor, bak gör hele.

Ah karanlıkları aydınlatan esintinin kızı! Ahh buzdan da soğuk bozkırları ısıtan ışığın kızı! Kadınları erkeklerden üstte tutacak kadar özgüveni parlayan erkekleri olan soyun üyesi Tanhu babanın kızı! Esenlikler çiçeğı gibi erinç yayan güçlü kadınları olan soyun üyesi Gökçe ananın kızı! Gök Tanrı sizi koruyor.

Yalnız bak, her budunu, nomu, turu, dini eleştirebilir ancak beni eleştiremezsiniz. Kız anlamadım gitti, kavimlere

bak, eleştiriye açık olan, gülünç, kusurlu, eksik vb. yönlerini küçümseyerek, yererek eğlence konusu yapılmasına katlanan, hatta bu yergiye kahkah ile katılan soylar, kavimler büyüyor görüyor musun, güç bende olsa ne olur, eleştiriye yasaklasam ne olur? Kendimi vuruyorum kendimi, başka birini değil. Kız bunun oluru ne? Biliyorum ancak yapamıyorum, biliyorum, eleştiri, yerme ve sorgulamaya açık toplumlar kalkınıyor. Tak nen yapabilene...

Kalıcı olan yazıtlar var. Benim iyem olan soy beni Tanrı gibi kalıcı ol diye dikti diyen, dimdik sürüp giden taş yazıtlar. Tanrısal soysun da niye yazmazsın, ver bana ben yazayım, işime gelmeyen ekleme çıkarma yapmak, böylece benim yapmak çok mu güç?

İki yamaç arasında çay (özön, yılga, ırmak) gördünüz mü, hah say (düz taş) arayın. Bu tür akarsulara sey-say dersiniz, burarlarda say çoktur. Say üzerine yazmayı sürdürün, hani şu düz yassı taştan saylar saymalıttaşlar bırakın geleceğe. Say bulamazsanız elle yapay say yapın, say üzerine fasa fiso denilen bitmiş olanın bilgisini kaydedin ki geleceğin bilgisi fala ışık olun. Siz, Fa'ya, fasa fiso diyenlere bakmayın, saybe (sayfa) yapın, betten daha kalıcı. Yazın dikin, yazıt olsun, oynanmaz, bozulmaz, gerçektir ve benim gibilerin eline geçmeden gören olur. Onları bulmak güç, ya örtülmüş kazılarda çıkacak, ya da tepelerde, yarlarda akla gelmeyecek yerlerde.

Nasıl el değiştirdi, biçim değiştirdi yazmalarınız? El değiştirme oyununu ben kurdum. Karılarınız el değiştirip benim olacak, küçücük çocuklarınız kızlarınız benim karım olacak ve bunun nom (hak) olduğuna sizler inanacaksınız. Göndürmekle (ikna etmekle) usunuz el değiştirecek. İçinizdeki yağmacı, yolkesen, çapulcu, karakçı kim varsa beni savunan girişgen, giyimli, güzel söz söyleyen savunucularım olacak. Karaklama ustası olan bunlarla, gerektiğinde kaçmamı sağlayacak büyük

zenginlikler kurup birazını da bir lokma bir yelekle yetinenlere dağıtıp sayımı artıracam, yanıma koruma alacağım. Satın aldığım akıl, asil adamlarını güçlendirip, diğerlerini yok edeceğim. Kölelerim olacaksınız, topraklarınız, yönetimleriniz el değiştirecek. Bak bak hova kapıldım, ölmekte olduğumu unuttum da ne düzenlemeler yapıyorum. Yine de ektiğim çekirdeklerle yolbil ve yönbillerinizi fırlıdak gibi döne döne, el değiştirecek yok olacak. Tanrı'nın el değiştirmesi olmayacağına göre, beni izleyenler, el değiştirme azası çekecekler. Bunu başlatan benim onmamı kim bekleyebilir? Kim yolumu izlerse kendi aralarında savaşıyor. Biliyorum da niye düzeleminiz kız? Bilseler de düzelemeyecekler; benim yol, doğrunun sevginin değil yenme yenilmenin yolu...

Tümen Tanrılar Türklerden yana, ya da tüm Tanrılar Türk'lerden olma kız; ölmek üzereyken dolayımında toplanan bungun solunçtan ötürü; göğsümü sıkıştıran bun sancılardan bunaldım, sanma; bunaldım da bunadım sanma, bunadım da bunak oldum sanma boşuna. Hani, kor halindeki demirin yönü kalmış, karmaşa içindeki en küçük birimlerine bile çekdemir (mıknatıs) yön veremez, çekemez artık ya, siz demir dağları eriten, demiri işleyen, yeryüzünü ayakta tutanın demir olduğunu bilen demirci soy, bilirsiniz bunu. Bu bunç (sıkıntı veren erke) dolu günlerin geçici olduğunu da bilirsiniz de dayanç içinde dik durursunuz ya. İşte bayrı (kadim) hunkların, sizin de bildiğiniz, böyle bunç içinde geçen yıllarını gördüm ben. Bunç içinde geçen yaşamdan sonra, ölüm tadınç bana. Kız Türklerle yaşadım, Türklerden çok şey öğrendim ben. Dürüst olmayı öğrenemesem de korkmamayı öğrendim ben.

Kız bunlar, tini göğe yükselmiş atalarından, kendilerine yol, yön göstermiş, korumuş, emek vermiş, yaşatmış varlıklardan tolam yapar da bakar bakar ya hani. Bu geçirgen, bu iletken tolamın, bu sinden sine geçit kapısının sürgüsünü çeker, **tırkazını** (kapı mandalını) açar da tolam dile gelmişçesine duyum alır ya!

Bu güçlü yalnik, daralan hulkunu böyle genişletir de yeni, güçlü yüksek erkelerle yeniden dolar ya. Onlar ölüp de gömüldükleri yerlere konulduklarında göğe yükselen tinleri, yeryüzündeki yerini bulmak istediğinde, onlara çalışan ve kendileriyle gömülen, bu erke **bason**larını (buton), bu düğmeler bu or, bu olam, bu gömülü toamları arar da alıcı verici olup, bu **orgun**larla (saklı gizlilerle) simgesel dokunuşa geçer ya. Bu basonlar on kez de bassa başka tinlere kapalı, iyesine çalışan büyümlü görünmez ışıklardır ya.

İşte öyle önemlidir bu orlar, orgunlar onların yüreğinde. Niye yazmıyorlar, demiyorsun değil mi, deme sakın, dememelisiz. Tanrı tüm hunkların, tümünden hulkların, tümen soy, boy ve bodunun olduğu gibi, tak hunun, tak hulun, tak yalnikın da Tanrısıdır. Tak kişi tak kişi ile aynı mı konuşur yaa, Tanrı da tak kişi ile başka, er kişi ile başka konuşur. Tanrı, yeryüzündeki, yalnik sayısı kadar yol, o kadar yayın, o kadar yerbil ve o kadar yönbildir. Yoktan bir yalnik ile bir hun aynı mıdır? Biri tak kişi iken biri er kişidir. Er kişi kendini eğitebilen, düşünmeyi öğrenmeyi amaç edinen, düşünç ve sorunç erkesi ile bağlantısı olup, ister erkek ister erçe olsun, ermeye belen olan kişidir. İşte böyle Tanrı kimine nava, kimine balbal, kimine deme, kimine olam konuşur...

* * *

YASAK

Sizin bayrı (kadim) süremlerde başlayan tümen yaşayışınız; Türk devleti ile bütünleşmiş kanibilim (tarih) öncesinden bu günlere gelmişsiniz; besbelli bileceksiniz tak bir neni, ancak siz yaşadıkça ben, siz övünmeseniz de sizi övmekten kurtulamayıp aşağılık duygusu sayrılığından öleceğim gittikçe daha da sayırım-

sak oldum. Ne yapmalıyım, siz de ne varsa, tersini yapmalıyım. Bundan sonra, bulamayınca yenisini edindiğiniz, bulunca alkışlı teşekkürle gömdüğünüz tolam (erke kapısı açan küçük yontular) yasak; büyülu işler sayacağım bunu.

Yakarma yalvarma adı altında ortagünde toplandığınız ve gezegenle aynı titreşime gelerek, gezegenin yükselişine destek vermek için, ezgi, çalgı tef eşliğinde tanrısallaştığınız törenleriniz yasak. Tanrısal enerjilerle tamamlandığınız, kartalın avına odaklandığı gibi, girdabın yerin merkezine bağ yaptığı gibi, döne döne Tanrı'ya giden yolu alandan bağa, oka döndürdüğünüz tefli, kömeyli, döngüleriniz yasak. O gecelerde toplu, sonrasında bireysel, insanlık için gereken olumlu enerjilerin yayını yaptıığınız, o kutlu, kutsal, kutman geceleriniz var ya işte bu toybarklar yasak.

Göğsü güzel dağ yamaçlarında emme kaylese dağı, emme üç Sümer dağı, emme borus dağındaki, karakuşa öykünen, kara taş içinde yakılan alevler çevresinde dönmek kötü, göğse yükselen od-ataş boyalı yalım dalgalarının titreşiminde yapılan güneş- koyaş ve gezegenlerinin döngüsünü simgeleyen horur töreniniz yasak.

Alevlerden kaçarcasına yalımlardan atlayıp kaçan bozkurda öykünen, alevlerden atlama törenleriniz yasak.

Kutsal bayramlarınız, çekirdek değişim gibi gereksinim bayramlarınız, bütün ayn törenleri yasak. Ay ve koyaş tutulmasında yel, yelbeğen, yek adlıyı kaçırmak için teneke çalarak, taşları birbirine vurup gürültü yaparak uzaklaştırma olumlama yapmak yasak. Öcü, umacı kovma bayramınız kötü ve yasak.

Kopuz eşliğinde Toyhul (dini ezgi, dinoy-ilahi okuma) için, toybarklarda toplanıp, toyayn durumunda derin konuşmalarınız yasak; gizil erkeler kut, nom, tol konuştuğunuz okullarınız, yağlar talan etmesin diye gizil hunk okullarınız yasak.

Sizin Gök Tanrı'ya tapınma merkezleriniz yasak, neye nerede tapınacağınıza ben yön vereceğim.

Deme öyle kız deme, kişi neye nerede tapınacağını kendi belirlemezse yalancı yakarıcı olur deme. Ben onun kendisi olacağım, kız yoksa nasıl sömüreceğim, sizi nasıl yeneceğim? Benim toplum güdülmeden yolunu bulamaz. Ben sizin başbuğlar gibi, her soyla barış ve saygı sevgi içinde yönetim becerisi sergileyemem. Savaşta ya da avda elde edilen olca (ganimet) var ya, ben onu köni (adil) olarak dağıtamam.

Deme öyle deme, tak şeyin doğrusunu bildiğini nereden biliyorsun deme. Doğru bildiğim falan yok, ne dersem yasa, tapınak ben, kölelik ya da kadın, çocuk tecimi (ticareti) ben, çoklu cinsi yelestik (yelpaze) ben, tapınak ben; tapı, topu ben. Ne dersem yasa olmazsa, doğruyu bilenleri nasıl tutarım? Deme öyle deme kız.

-Ne dedin sen öyle?

-Ohh iyi iş. Türklerin, tanrı vergisi kalıtsal soyuna saygı duyma, soyculuk, (ırkçılık) yokmuş de, dilini yok et, özgüvenlerini çal, erkelerini em sonra da, topla Türk kızlarını koynuna ha! Bu ne iş böyle ha! Kim olursa olsun; tak soylu kişi tanrı vergisi kalıtımsal varlığıyla ve soyunun yertinçe sunduğu yumuşla (iş ile) onur duymak ister ki yerdoluna bu yumuş (hizmet) sürsün gitsin. Soylu uygarlıklar soylu davranışlarla yeryüzü kültürünü oluştursun ki, yertinç bölünmüşlüğü, savaşları bitsin. Acunda bizim işbirliğimizi bekleyen sanlı (nitelikli) soylularımız var. Ohh ne iş! Soyculuk yok de, soyun kadınları senin koynuna sırayla giren köle olsun, her yaptığın pisliği dillendiremesin, tanıklığı olmasın. Cinsiyet ayrımına bak sen, peşinden erkek köleler kadın köleler, insan ayrımına bak sen, daha dişiliği tamamlanmamış çocukları yatağına sok, çocuk haklarına saygı duyma, onları koruma, senin insana saygın ve koruyuculuğun yok, senden soya, ırka saygı mı beklenir? Eşitlik, könilik nedir

bilgin yok. Türkleri ve kültürünü kıskananlar doyuma ulaşsın diye, Türkleri yok etmek için uğraş. Soyları yaratan Tanrı senden olur almayı unutmuş, kadınları, çocukları, erkekleri yaratan Tanrı da senden onay almayı unutmuş ha! İnsan ayrımı yok niye diyemedin, oooovv ayırımdan besleniyorum desene.

-Bak bak bir de yeniden söylüyor. Bizim her şeyin konuşulup doğrunun bulunduğu Toylu, toplantılı çadırlarımız, tapınaklarımız mı var. Bilgelik yolunda saçları ağarmış, kadın ve koca yaşlılarımız mı var? Biz ne anlarız ondan bundan gerçek nomdan? Ne dersem odur kız, sorgulamak yasak. Siz bir kadının bedenini çalıp onunla yatanların bacağına ayırır da dalda sallandırırınız. Biz bunu önlemek için bu işin sistemini kuruyoruz, hem de bir değil birçoğunun bedenini çaldım, gördün mü, neden dersin sistemini kurdum, ha ha ha! Apiş sistemi kuruldu kuzum, ben kadın, kız, çocuk bedeni çalanlara, bu sistem için, dinleme bu, din bu dedim, bunu geçmişte uygulayanlar yanıma koştu; ne çokdu, ne çokdu, burası hepden sapıkmış kız. Bu sapkınlar olmasa eski dünya Türk kültürünü olduğu gibi alsam, düzelir giderdi dünya değil mi, suçluyum ben. Ne, şimdi suçlu ben mi oldum, toplumdaki sapkınlığı demek unuttun? Suçlu olduğum ortaya çıksa, kuyuya gidecek paralar devreye girer, bir süre çalmam, biriktirmem kız, biliyorsun dilenci ruhları da böyle tutarsın. Gelecek binyıllar, binbir gündüz, binbir gece bu dinlemeyi takip edecektir, din sanacaktır bunu sorgulamayanlar.

Nasıl başardın dersin, neden dersin, diyemezsin, sorgulama yasak da ondan diyemezsin. En önce sorgulamayı, eleştirmeyi, yorum yazmayı yasakladım. Baban Tanhu baban, ozan artık yazabiliyor mu ha? Gelecek binyıllarda, yıkılmamış ülkenin kurulu düzenini yıkmak için bunları yasaklayan görülürse bilin ki o da benim. Türklüğü yok etmek onbin yıl, yüzbin, belki de sonsuza kadar sürer, siz Türkler, geriledikçe ilerleyen, tatlı diliyle yağyı yağında eriten, güzelliğinden korkulan, nomu, köniliği

(adaleti), eşitliği karşısında saygı duruşuna geçilen, barışçı bir ulussunuz. Biz bu durumda belki hep kıygını (mağduru) oynamak zorunda kalırız, benim gibi sapkın ama kral, klan başı olan dinlemecileri Türkdü o diyerek, hem sizin tininizi okşamaya çalışır hem de yalan yanlış dinlemelerimizi, doğrudur anlayışı yaratırız. Ne de olsa Türk söylediye doğru söylemiştir, sözünü çıkarımıza kullanırız. Bizim ömrümüz, işe yaramasa da Türkleri karalamakla geçer de, yine de başınız hep diktir ya kız. Bir daha doğabilseydim kız şu yerküreye, Türklüğe, nomuna, töresine çağırırdım tüm yaşayan ulusları...

Sus, neden deyip durma, neden demek yok çocuk. Sen neden diyene, kedi boku deden de mi, demedin yoksa, mısmıl çocuk.

Aaa bak! Mısmıl, hımbıl da yasak. Unutmadan söyleyeyim şu, tin tin, tini mini gibi birbirini yineleyen sözcüklere gıcık oluyorum, onlarda yasak, gıcık da yasak. İne! Ana! Oha! gibi şaşma sözleriniz tümünden yasak. Vuuu Huuuu! Çak çak çakşı ba! He hey bire hey! Haydaaa! Gibi diri, hulku başlangıçlar yaptıran sözler yasak. Alaş diyerek esenlikle karşılaşma, ayrılma yok, esen ol diyerek esenlikle ayrılma yok; sava-süyünce-tansık verme yok, hu demek, hu komşu, hey loo, hey loyn demek yasak. Yalnik denilen kişi; er, ul ya da erçe, ulça, tak hun; bu sözcükleri kullanamayacak, dilimi egemen kılmak için sizin savanızı, günaydın, tünaydın demelerinizi bile sokmamam gerekiyor, anladın mı ha! Dilinizi kırıp kırıp yeniden ekleyip kendime dil yapıyordum kız, ne güzel bir oyundu bu kız, dilinizi unutturmaktı amacım. Cık! Cık! Cık!

Kız başka neyi yasaklamam gerek söyle, söyle kız bakma öyle. Sen beni ben seni, birbirimizin düşünüyü görür, düşüncesini okur duruma geldik. Söyle daha neyi yasaklayacağım.

Tak nen yasak size, hımm; var mı öyle, bir eğlenip, bir ayn olup, bir tören yapıp duygu yenileyeceksiniz, ağırlıklarınızı atıp yeğnileşecek, Tanrı'ların dokunabileceği duruluğa ereceksiniz,

Tanrı'lar size erke verecek, içiniz genişleyip sevgi ile dolacaksınız. Yok öyle yağma, yok öyle cabasına.

Biz Tanrı'ya ulaşamıyorsak, göğе çıkamıyorsak size de yasak. Sevgi var sizde, anlamsız; bana nasıl eşek, ölü ve er, erçe birse size de öyle olacak. Sevgi bizi aşağılayamayacak. Siz varsa da, bilseniz de tiksinti, iğrenç, nefret sözcüklerinden kaçarsınız. Sizin sevginiz, saygınız, bizim kadın esrikliğimizi yenebilir mi, bizde yeni dişile yeniden başlayan esrikliğimizi yenebilir mi ha. Bak bana, size sevgi de yasak. Yasak kız, şenlik, şıkır şıkır, öpüşen, sevişen, kokuşan, tutuşan, neşe, şapur şupur, şen, şakrak sözü, şebek bile bütün bu sözleriniz yasak. Kuş demek de yasak kız, bak onda da Ş var.

10.01.2015

Haa! Bak; bir nen daha yasak; Türkçe yakarış yok.

Yok öyle cabasına; Türkçede ne varsa tutuyor Tanrı katında, yasak. Deme öyle neden diye, yasak işte. Türkçe yasak, köpüren sey, fokurdayan say, taşan çay, gemisiz gem, dingin akarsu, çağıl çağıl çağlayan ırmak. Kız sizin diliniz öldürür beni, bu ne zenginlik sizin dildeki, bu ne bellek sizin beyindeki! Geminin işleyeceği düzlükteki akarsulara gem demeyi nereden bilirsiniz? Yoksa gemdeki yüzen nesneye mi gemi dediniz bilmem ama bir nenin tak bir biçimineyeni bir ad verme alışkanlığınız bize yarıyor kız. O kadar çok ki sözünüz, hangisini çalsam anlamazsınız da, çalıyorum da. Desem ki yerdolun dili sizden öğrendi de kurdu. Sizden beni yalanlayanlar bile çıkar. Söylemesem çaldığımı nerden bileceksiniz kız? Söz üretimevi çalışanların kızı. Bir gün çalıyorum diye üretmekten düşerseniz yandığınız gündür. Kız söz üretmek yasak size. Türkçe yasak duydun mu ha! Karıştıru kuruşturu oynayacağım dilinizle ya!. Yasak.

15.02.2016

-Eyy! Kişiselleştirilemeyen, nesneleştirilemeyen, tanımlanamayan, yazılamayan beyrü ve bengü olan, yerin göğün iyisi. Eyy! Sonsuzluk simgesi Gök Tanrı! Eyy! Kendinden var eden yaradan, ne der bu adam. İsteyene seven, isteyene sevilen olan! Eyy yüce oğan, ol de olam. Alaş.

Yakşı bulmadın demek. Sana mı soracağım kız. Türkçe demek yok. Öyle kendi dilinizde içtenlik yaratmak, tanrı ile içten içe bağ kurmak yok. Göge bakmak, gök boyasında gevşemek, yakarış sonunda göz kapayıp, Tanrı ile bir olmak, emmek, soğurmak, somurmak yok yok yok. Bana manyak mı, dedin, manyak sizin kamların sırtındaki çanlı çapan, kaftan. Bizim yakarışımız belli, Kembüdü kümbe ile başlar, öyle devam eder. Türkçe ayn-bir olma yasak.

Yalniklar benim buzağımı anladı mı ha! Karalamadılar mı, bu karandaşla (kalemle) karalama değil, kara çalma kara... Anlayışsız değil mi onlar, var mı benden ayrıcalıkları, sapkınlıkta... Ben de onlarla birim. Sizler; O, ok, ongun, olam, tolam, orgun tak ne derseniz anlamam ben, yasak... Balbal ve yontu yasak, sın dikemezsiniz, gömüt başına da, içine de, olam (bediz) yapamazsınız. Türk budununun temeli, dilmiş, ekin miş, peh! Peh de yasak. Ohh be içim serinler gibi oldu.

Giysi çönteğine koyacaksınız biliyorum, tolamlar çönteğe (cepte), yançukda, o küçücük yontular ne işe yarar bilirim. Bilmez miyim; ya da taşı ya da orgun (gizli anlamlı simge) elinde ise, yançukta (cebinde) ise, korkmaz yalnik, gecenin kopkoyu karanlığında bile, başı dik, gönlü serin, güven içinde yol alır. Korkmadığı için de, korkutucu öcü, umacı onunla uğraşmaz. Doğadaki tak kötü neme kolayı seçer, neşesiz, ışıksız, gülmesiz, erkesiz olanı, bunun içinde yalan söze ve yalan yüze değil, kötü neme de olsa öze bakar...

Or (rozet) takan ve ork (simge çizim) dövmeli olan; bu orgun denilen enerji yüklü nenlere sahip kişilere, yoktan bir kötü

nemenem yaklaşamaz. Bilmez miyim bu or, ork gibi orgunlar, yalnik denilen varlığın, sin sürgüsüdür, sin tırkazı. Bunu taşıyanların yaşadığı, diğerlerinin öldüğünü gördüm ben, bizim ımların (muskaların) bir işe yaramadığı günleri yaşadım ben. Or ve tin arasındaki ilişki, bakış, düşünme ve erke alışverişi ve or içindeki yolculuk bizimkinde yoksuki. Ha bak bizimkini taşıyabilirsiniz. O bizden bir nen, içinde kembüdü kümbelerimizin yazıldığı ımlar özgür. Biz sizi yeneceğiz, kökü köklenesi Türk'ler Az az geliyorsunuz, biz sizi yeneceğiz. Ölerken bu ne kız, ne diyorum ben, olsun, ölsün Türk'ler, ekinleri yok olsun, kökleri kurusun. Bize doğru gerek değil, yenmek gerek.

Türklere ölüm. Ahh ah, ben yapamadım. Üstelik de bir kız çocuğu, bir yeni yetme Türk kızı öldürdü beni. Bunlar **tolam** (minik heykel) ve yüzük içinde, ağı taşırlar, tutsak düşme durumunda kendini öldürürler ya da benim gibileri; niye, hun kişi hun gibi yaşasın diye. Ben de; turkuaz bir tag (madalyon) olan; gökkurt başı tolam içinde gelen sarı akrep, sarı ölümle ayrılıyorum, öbür acunun karşıtı bu acundan. Türklerin dediği gibi bu acunun karşıtına gidiyorum. Türklere karıştım, şu sarı kıza uşak olacağım. Yenildim Turkuaza. Öldüm ben; bir eklemim bile kıpırdamıyor, göz kapağım bile titremiyor. Öldüm. Kıpıraşma yok parmak uçlarımda, yok... Soy, Tanrı'nın sana verdiği kesin olan tek oydu, Tanrı'nın seni sorumlu tuttuğu tek alan, soyuna sahip çıktın, soyunu destekledin, soyunu satmadın, soyunun manyetik alanını büyüttün, belli ki sen yeneceksin...

Bu; Türklerin, ölmekte iken ve öldükten sonra hul çabucak gitmez, yayın yapar, sizinle konuşacakları vardır dedikleri durum. Kargaşaya vermeyin sessiz olun birilerinin duyacakları vardır, yaptığı yayın bitmemiştir. Ağıt törenine kadar, suskun bekleyin, dedikleri bölüm olmalı. Kamların Mabud kapısına gelip de titremesi bitip de Ma budu dedikleri anda nasıl tümünüz samıt olur, tal kalır da susarsınız? Ölmekte olanın yanında,

onunla bir Mabud kapısında gibi oluşunuzdan mı her bilgiyi edinişiniz?

Ben sazancı (trol), epeyi kişiyi sazan bıraktım. Beyinlerini sorgulanması yasak dediğim tutsak sözcüklerle doldurdum. Bön bön yetiştirdim onları. Kendilerinin doğrudan olduğunu sanmaları için başkalarını kötü görmek durumuna alıştırdım bunları. Boş, anlamsız, yorumsuz, düşüncesiz, düşünmesiz, sorgulamayan binlerce salağım var benim. Onlar çarpma ve bölmenizi yapacaklar, göreceksiniz size neler edecekler; bekleyin bilge, alp, doğru sözlü, erdemli toyları olan; toygunları geberesi Türkler...

10.01.2015

AĞAÇTA ASILI BAĞAÇ – GÖMET

Sen biliyor musun, dedemin babasının karısı sizden olabilir. Bu matalı dinle emme gerçek olduğunu bilerek dinle. Çok çok eskiden ölümler toprağa gömülürmüş. “Şimdi de öyle ya,” deme birden öyle kız; deme birden, sözü ağzıma tıkma, çokbilmişlerin kızı. Hani arada yakılmalar, asılmalar girmiş de sonra yine gömmeye geçmişler.

Ölümler dokuma ile gömlekenip sonra sal üzerinde gömüte doğru giderken dirilirse iyi; ya gömüldükten sonra dirilirse yandı ki ne yandı. Gerçi sizde yalın çok değerlidir, çabuk gömmezsiniz. Biz, bir boğaz eksildi diye mi, sıcaktan şişer kokar diye mi bilmem de çabucak gömeriz. Üzerine bıçak koymayı da bilmeyiz.

İşte bizde sık sık olan sizde de olmuş. Ne olmuş bildin mi şimdi; gömülen ölümlerden inleyen, ünleyen, çığırınlar olmuş. Öyle birini kurtarmışlar. Ancak iki gömüt içinde iki ölünün kolunu, topraktan bir ağaç bitmiş de beş dal vermiş gibi göğe doğru yükselmiş bulmuşlar.

Bazı soylar, bunu iki kez ölmek bilmiş, öyle değil mi. Böylece onlar ölülerini yakanlar yanına geçmiş. Bazıları da “O da ölmemişi öldürmek olabilir, değil mi?” deyip, ağaca asmayı bulmuşlar ya. Haa bak, bizi ilgilendiren bu takım. Onlar dokuma ile gömlekleedikleri ölülerini **bağata** (kefene) ya da **gömete** (tabuta) koyarak, ağaç dallarına asar olmuşlar. Hani evren ağacının dokuz dalından oluşan dokuz hundan ve onlardan oluşan dokuz soydan biri gibi... Dirilirse kurtulsun ve soy versin diye. İşte yalnık kim olursa olsun, kimden olursa olsun, yaşasın deyip değer veren ve kendi hunlarının gömütlerini süsleyen siz, yaşama daha çok değer verip, ölülerinizi ağaca asmaya başlamışsınız...

İşte benim dedemin babası, burada devreye girer. Sizin Gezer Han’a benzemeye çalışıp, başı göklere değen ak dumanlı dağlarda, başı göklere değen yeşil ağaçlı ormanlarda günlerce kaybolup gelmezmiş. Yine böyle bir ormanda giderken, ala gövdeli, yeni sürgünleri yeşil ısıltılar saçan koca bir çamın, koca bir dalında asılı bir gömet görür. Gömet kıpırdanmakta ve gömetin içinden bar bar bağırان bir kadın sesi gelmektedir. Dedemin babası Gezer Han gibi koşar ve gömete yaklaşır. Neden dersen, gömet kıpırdadıkça dönmeye, döndükçe salınmaya başlamıştır. Derken gömetten ya da bağattan kurtulan genç kadın dışarıya kusmuştur. Dedem bağırır: “Kıpraşma dur; düşersin, kıpraşma dur.”

Ağaca çıkma **burkamıdır** (cambaz) bizim soy. Sizin gibi becerikli, üstüne eğlenceli, üstüne ağırbaşlı olamasak da üstün yanlarımız var bizim. Dengeye dayanan gösteriler, açıkgozlülüğe dayanan işler, ufaktan gözbağları bize göredir. Biz de böyleyiz işte, tak birimiz ayrı bir burkam... Şebek yarışamaz bizim ağaca çıkma burkamlığımızla... Eee tak soyun ayrı özellikleri var, var ki yeryüzünü geleceğe taşıyabilelim. Tak soy ayrı bir hizmet yapacak, yeryüzünü ve soylarını yaşatacak öyle ya...

Kızıklandın di mi, kızıklan kız biraz, çatla. Dedem ağaca tırmanınca bütün şebekler kaçışmışlar. “Ağaç ne arar buralarda

da burkamlık düşsün size?” diyorsun ha! Kız sen beni, matal anlatıyor mu sanıyorsun, şaşkın. O devrede, o dönemde buraları tap ağaçmış. Kese kese bitirmişler, ağaçlar ne kadar kesildiyse, kişiler o kadar azalmış, ölmüş diyelim. İşte hulku daralası, sıklat basası sizler gelince biraz yeşillendik de çoğalmaya başladık yine.

Kız ne diyordum, giriyorsun araya, başım şaşıyor, neresinde kalmıştım?.. Dedem çıkmış ağaca. Kız dedem dediysem o sürem genç haaa! Uzanıp tutmuş bağatın ipini, kadını çekip almış da, fııdırmış (fırlatmış), gömeti ileri... İşte böyle, bacak kasları, kol kasları güzel kadına, cabadan konmuş. Ancak bu kadın kim olduğunu söyleyememiş. Dilimizi öğretmeye çalışsalar da o tak neni anlasa, tak neni konuşsa da bizimkiler ondan yoktan bir nen anlamamış.

O, ta ta ta taa demiş durmuş. Kimse ne demek istediğini anlayamamış da ta bir gün, bizimkiler göç ederken. Ha bak dur burada; sizin göçebelikle bizim göçebelik başkadır. Sonuçta siz de biz de, yeni yerler keşfederiz. Ancak siz yilkılarınızı doyurmak için, biz kendimizi doyurmak için göçebelik ederiz. Siz, doyurmak için yeryüzünü sırtlarken biz oralarda doymak için burkamlık ederiz, **tardus**da (sağ) ya da **töles**de (sol) atmadığımız takla kalmaz, bunun da bir çeşit sıkıntı olduğunu anlamayız da topladıkça tadınç içinde ağızımızın suyu akar da akar...

İşte böyle bir göçte, ta ta ta taa deyip duran bu kadın bir yilkı atı görmüş. Bu altın gibi parlak kaslı, güzel kadın atları görür görmez ta ta ta taa dediği gibi fırlayıp gitmiş, atın birine binip uçarcasına kaçmış. Kaçış o kaçış. Daha da gören olmamış. Öyle at sürüyormuş ki yıldırım ve şimşek yetişemezmiş ona. Öyle bir güç ki gücüne gökler yetişsin, deriz ya. Anladın mı kız; bizimkiler, ta ta ta taaa dediği ata binip kaçınca anlamışlar tersten konuştuğunu.

Kız and olsun ki size şaşılr. Ona çok iyi davranmışlar, çok sevmişler, altın parlaklığındaki güzelliğine imrenerek bakmışlar;

o kendinden emin soylu duruşuna, o bilen, anlayan bakışına takılı kalmış bakışları... Bizimkilerin onu yoktan anlamadığı üzre bu kızın takır takır yanıt vermesi ve bizim tak nenimizi anlaması ve tak işi beceriyle yapması; ona bir saygınlık kazandırmış. Taparcasına, bir dediğini ikiletmemişler. Ancak sizin soyda kimse kızını ikinci eş olarak vermezmiş, han, hakan olmayınca, yoktan bir kız gitmezmiş kağan, tarkan olmayınca... Sizde kadın, erkek gibi değerliymiş ya, hani bilinçlenmeden, anlak tak ermeden evden uzaklaştırmadıkları ve evlendirmedikleri için tap başları dik olup da gittiği evde de söz sahibi oluyorlar ya. Hani, katkıda bulunup yönetiyorlar ya, birçok nen öğretip yeni bir soluk getiriyor, varsıllık katıyorlar ya, işte o kadın sizden ellem demem bundan ötürü...

Kız Türkler gibi ata binen kadın mı var şu yeryüzünde? Ata biner bunların kadınları, ölülerini ağaca asarlar da yeryüzünde tak nenin denenmişliği, başlamışlığı, bitirilmişliği bunlardan sorulur da tak neni düşünebilirlik bunlarda mı çıvgın verir? Kız tak nenin iyisi bunlarda mı sürgün verir? En iyisi değilse, bunlar gözü kapalı ayrı düşünüyorlar. Kız bu Türkler olmaz demeyi, böyle böyle mi öğreniyorlar?

İkinci kadın olmadı, ta ta ta taaa diye diye içi yandı; yeryüzünde var mıdır başka at diye diye içi yanan. Konuşmadan bakışıyla yönetti diyorlar. Nedir o valaları, neydi o valatları neydi kız o valları... Dövüşse, o kanla topumuzu döverdi ya, neyse deyip susuyorlarmış da kız; kimseye deme de, dedem ona dokunmadı bence, dokunamadı ellem diyorum ya neyse... Kız yalnik soylu duruşa saldıramaz ya ondan öyle işte.

- Ondan ötürü...

-Ne ne... ne dedin sen kız öğle güneşi? On kat da büyütsen, akşam güneşi yetişebilir mi öğle güneşine, söyle; sabah güneşi yetişebilir mi peki? Söyle bakayım ne dedin sen öğle güneşi, koyaş...

-Ondan ötürü, dedim. Bizi yaşatan o soylu duruştur. O soylu duruş yüzünden arkadan vurulmuşuzdur.

-Önden vurmak kolay mı sizi ögle güneşi, gözünüze bakını yakarsınız siz besbelli.

-O kadın geldikten sonra, soyumuz ölülerini ağaca asmamış, bekleterek gömmeye başlamış.

-Hmm demek bu olay bilinir sizde, kız sizin betpin (kitaplık) beyninizde be.

- Bu kız, tak kişiyi topladı, soyumuzu korumak için yakarış, oben (beste) evleri, bilgi evleri kurmamızı söyledi. “Dağlardaki toplu ayinlerimiz, şenellerimiz birliğimiz için yeterli değil dedi. Kamay denilen küçük kabbeli, toyon dediğimiz büyük kabbeli tapınaklarımızda, çadırlarımızda halap ve halaplahlarımız okunmalı, ata Türklerimizin saguları okunmalı, kopuz eşliğinde, demelerimiz söylenmeli, matallar anlatılmalı; ak sakallı, ak saçlı hunlarımız gelmiş geçmiş tüm bilinenleri anlatıp, erginlere yaymalı; baksılarımız burada çalışabilmeli, saygı içinde horur döngeleri ve halay döngeleri yapılarak; kopuz, dombıra ve **hou kya**(müzik aleti) eşliğinde yalnik ve yeryüzü eşdöngüsü sağlanmalı; eş titreşime ulaşılarak yeryüzü doyurulmalı, beslenmeli, onure edilmeli, eğlencelerle kötü erkeler kovulup güzel erkeler aktarılmalı gezegene, öte dünyaya geldiği yere uğurlanan ölülerimiz bu kabbelerin çevresinde döndürülerek uğurlanmalı,” dedi.

“Gizli ve derin bilimlerle uğraşan dedelerimiz, ebelerimiz sağlam özekler kurmalı; yalan ve bozulmuş bilgilerin önüne geçmek için çağın gerisine düşmemek için, kadın hırsızlarının, yeryüzü yalniklarının yarısını kör sağır edip, dilsiz, bilgisiz, navasız soluksuz bırakmalarını önlemek için, derhal harekete geçilmeli,” dedi. “Türk dili, Türk inancı, Türk kültürü yaşatılmalı,” dedi.

Ve sana karşı kurulan Toyon, Derin İlimler Merkezi neydi

sanıyorsun ha. Senin ağızla, neydi sanıyorsun ha, bir dudağı gökte, bir dudağı yerde yek adlı yelbeğen, ne sanıyorsun sen ha!

-O günden bu günü geleceği görmüş ha! Düz konuşmayı sökmüş ha! Kadın kam olmuş ha!

18.01.2015

* * *

ÖYLE CABA YOK

Tamu'ya gidiyorum, kurtlar Tanrısı'nın yol göstermesindeki soyun kızı. Güneş Tanrısı aydınlığında, Ay pırıltısında yakamaz kız. Tamu'ya gidiyorum. Baştan başlamaya. Dibinde olacağım tak mezgilde tak süremde oradayım, çıkmamak üzere. Yanlışlarımı düzeltebileceğim durumlar çıktı karşıma, düzeltmedim. Ben orada sıkıntılar içinde kalacağım. Orada aza çektikçe iyileşenleri gözleyeceğim.

Sol kolumdaki yara izini görüyor musun, o verdiğim bir sözü anımsatır. Niye mi, sordun mu diye diye? Bıktım, sor, diye diye...

Bak bir gün ben küçük bir çocuğa sarktığı için hunkundan sürüldüğünü bildiğim biriyle karşılaştım. Konuştuk onunla uzun uzun, kamları sordum ona, sonra yalvardım ona, eşlik et dedim; gördüğün kadar bildiğin kadar bana anlat, yeniden yeniden kamların söylediklerini söyle dedim. Ben de biraz biliyordum ve bilgilerimizi birleştirdik, törende yapılanları bir bir uyguladık. Davullarımıza gökkubbeyi güneşi yıldızları çizdik, göğün katları sayısınca kişi çizdik, yeryüzüne at ve kutlu ongun kurdu yerleştirdik, ağaç ve dağ keçisini yerleştirdik, kartal ve aslanı unutmadık; en alta ters U damgası koyarak yer altını ayırdık. Kurt başlı çokmar yaptık. Davullarımızla biylerini döndük, sözlerini yineledik, o kadar yineledik o kadar inandık ki kendimizden geçtik. O sırada iki ucu keskin "mec" denilen kılıçla

saldırıya uğradık. Kamların dokuncasız, kötülük yapmamış saygı duyulan kişiler olması gerekiyor. Senin anlayacağın sapkın biri kam olamaz diye yaralandık, kanım çekildi, gövdem sıcaklığı çekildi, ağırlığım çekildi, yeraltına doğru iniyordum. İstedğim oluyordu, Erlik Han'ın yer altı sarayına, ölümler ülkesine çekildim. Aradım Erlik Han'ı; kavgaya, çekişmeye, vuruşmaya yapanların yanından geçtim, yıldı, titreyiş, ürküntü içlerinden koştum, ortalığı kaplayan çığlıklar içinden gittim, sel gibi akan al kanların üzerinden atladım. Erlik Han'ı, bacaları yanardağa çıkan demirci ocağında buldum.

Sağlam bir pazarlık yaptım Erlik Han'la. Ölmeyeyim dedim ona. Senin adına çalışayım dedim. Tamu'ya düşen kolay çıkamaz bilirsin. Öyle cabasına değil bu işler. Onun yanında sonsuza kadar kalma sözü verdim. Karşılığında bütün kızları bana, yatağıma sunan betiğini aldım. Ölüp de yanına döndüğümde bunun azası olarak inmeyen bir bacak arası organım olacak ve yoktan yüzüstü yatamayacaktım. Olur dedim.

Aaa bir de dedi ki tüm eşini aldatan kadınlar ve kadını aldatan erkekler birbiri çevresinde dört dönecekler, organın diri ve dik olduğu halde kırıta kırıta bir o yana bir bu yana kıvırtan kadınlardan bir ona bir buna bakmaktan seçemeyecek, bir türlü sıra o işe gelemeyecek. Bu işe yaramayacaksın. Ne onlar sana ne sen onlara yarar olacaksınız... Oldu dedim, olur dedim. Ben kadınlarla angeme edebilseydim; anlaşmanın, sevmenin, eş olmanın, sığınıp sarılmanın tadına varırdım. Yaşamım böyle olmazdı ki. Olur dedim, yalvarmayı sürdürdüm ve betiği aldım. Ancak tak elimde betikle yeryüzüne çıkacakken bir kız vurdu kafama, vurdu da vurdu, olmadı işte. Kendimden geçmişliğim bitip de uyandığımda ben yaralı, yanımdaki sürgün yalınık ölmüştü.

O mu, sürülmüş yalınık, o orada Tamu'da kaldı. Konuşmak aldatmak için gölge çocukların peşi sıra koşuyor, kayaya duvara

çarpıyor, yeni bir kız çocuğunun peşi sıra koşup çukura düşüyor, ya da kızgın kora basıyor.

Şu iki uçlu “mec” kılıçla açılan yaram bana yoktan inmeyecek çükümü ve yoktan yüzüstü yatamayacağımı anımsatır.

Kız acunun yüreğinden gelen, kutsal kaynağın **torunu** (nebere), kız siz nasıl beceriyorsunuz belden altı için ev kurmamayı, siz sevdiğiniz için anlaşılabileceğiniz için iyi ve kötü günde paylaşabileceğiniz için ev kurmayı nasıl beceriyorsunuz? Evliliklerin dokunduğu birliktelikleriniz aydınlık, siz bu yüzden güçlü ve aydınlıksınız, biliyor musun bunu.

Ah ben de Türk doğsaydım; doğmadım hadi diyelim, bari Türk olsaydım. Ne dengeli ne düzgün bir yaşamınız var, karanlık nedir bilmeyen, yalan nedir bilmeyen, kuzey yelinin soluğu, ayın sessiz ışığı, sevimli dinginlik dolmuş içinize, güneşin coşkulu aydınlığı sarmış dolayınızı. Ölümsüz Tanrıların arkadaşları kamların soyu; keşke Türk olabilseydim ben de sarı sülük kız, saydam solucan, ah bir kıskanmasaydım sizi...

Bir de niye size ölüm kutsal gelir? Ölüp de Tanrınıza karışmak, dinlenip dolup yeniden başlamak niye bu kadar sevindirici? Şu acuna, soyunuza, kültürünüze yer tutan yaşlılarınız, erke yayınları çok değerli olan yaşlılarınız bile; kocamış ölmek yerine; daha gençken doğaya, yalınk kişiogluna, şu koca acuna yararlı olmak için ölmek ister. Niye ölmek bu kadar onur verici ha? Yükseliyorsunuz, biz yere, yeraltına itilirken, siz göğün katmanlarına çekiliyorsunuz.

Kam ne demişti size bilgi verirken; “Gövdenizi oluşturan çekitler (nokta) sevgi içinde iken birbirini özgür bırakan en güzel dizilimlerini alırlar, sevgisizlik kıskançlık, kin, kızgınlık içindeyken bu dizilim kırılmış, bozulmuş, karışık, bulanık, karmaş dolaş, yakışksız durumdadır. Dizilimleriniz düzgün ve güzelse yükselirsiniz. Güzel değilse batarsınız, ” demişti. Sevginin tersi olan sözcüğünüz ne, sevgisizlik, onda bile sevgi

var; siz yükselmeyeceksiniz de kim yükselecek... Ben battım bataklık çit kuşu. Ben battım ak civciv, çıtır **kiçine** (küçük)...

Siz batmazsınız, kamlarınız var. Doğruları arayanlar, sorularına yanıt isteyenler niye size gelir; gökten evrenin betiğinden bilgi okuma sizde, yerden doğa tinlerini okuma sizde. Yerin enlem ve boylamlarına göre doğru yeri bulma sizde, siz batmazsınız. Kam ne demişti kam, “Yaşam sürekli bir yolculuktur. Görüntü, boyut, acun değişir; hunlar değişir. Gereksinim, dizilim, titreşim değişir. Emme araç tap ileri gider. Yaşam durmaz akar. Doğum ve ölüm yalnızca bir aktarımdır. Araç aktarımı.”

Siz bunu anladınız. Davranışlarınızın önemini anladınız. Tanrı varsa diye değil, doğru davranışların birikimiyle büyünür, sevginin büyümesiyle de yol alınır. Siz bunu gördünüz. Siz Türkler, Tanrı sizin içinizde yeryüzüne inmiş de bizim bozduğumuz dünyayı sizin aracılığınızla düzeltmeye uğraşmış gibi çalışırsınız. Biz de size ne ad vereceğimizi bilemeyiz. Siz çalışır ve o çalışmanın boyutsal yüksek amacı için alkış (dua) edersiniz. Biz o amacı, tak ne ise at, kadın, yurt, çadır anlar; onu çalarız da Tanrı varsa eğer, bağışlasın diye alkış ederiz. “Ne olur ne olmaz, ya varsa... ne kötülük görürüz tapınaktan?” der de alkış ederiz. İçimizdeki inançsızlık karşı çıkar; onu da “Alkış etmeyenler Tamu’da yanacak, ” diye inandırarak bastırırız.

Aramızdaki ayırım bu, küçük yemiş. Seni yiyemedim, sarı yemiş, yedim de ne oldu, işte bitti. Sonunu düşünmeyen sonunda düşünür. Düşünmeden davranmanın cezası sonradan düşünmektir, derler ya; bu da değil. Çıtır çitlembik, **kiçinekey** (küçük tatlı) kız.

Tamu’da tak an denetim altında tutulmanın dirliksizliği verilir. Birdey (aynı) davranışı yenilemek, tap bir başlangıçtır bu yüzden. Bir önceki unutulmuştur. Tamu’nun en alt katında, son kişi kurtulana kadar kalacağımı öğrendiğimde sizin kamların bilgileriyle birleştirdim. Tamu’da en alt kattan bir üste, bir üste

çıkman, kendini geliştirip ayrımında olman ve niye niye diye sorgulamanla ilgili, biraz yerüstünde bunu öğrenmediysen durum kötü ki ne kötü. Bunları bize anlatıyorlar öğreniyoruz, emme yakalayıp tutamıyoruz, uçup gidiyor. Unutuyoruz. “İyi gibi bir nen uğradıydı, neydi o?” deyip duruyoruz. Yakalayıp tutabilirsen Tamu’nun bir üst boyutuna çıkarsın. En sonunda da tak kötülüğü bilen emme asla el uzatmayan biri olarak yeryüzüne dupduru doğarsın ve bu saflığı korumak ve üst boyutlara göğün katmanlarına ulaşma savaşı başlar. Bu bilgiler bizde kayıtlı biliyor musun? Bilirsin sen, kasırğa yelinin, iki uçlu kılıcın, gümüş okun, altın yayın sahibi soyun kızı, bilirsin sen.

Bu bilgi kayıtlı olsa ne bize, usumuz bunu yakalayıp işleyebiliyor mu sizin gibi? Tanrı Türk’ü korusun, korusun ki Türk de bu acunu korusun, Tanrı Türk’ü korusun, korusun ki Türk de bu acundaki yalınk soyunu korusun, kızları erleri korusun, tüm canlıları korusun. Acunun dingilini tekerinin parasını korusun ki biz de yaşayalım biz de bulalım.

Biz gökten düşen damlayı, bize verilen evren görüp içine girer yaşarız. Tanrı’dan geldiğini bilen Türkler kendini bir nokta görüp nereye baksa göğü görüp o göğün içinde yaşar, Tanrı’nın bir bölçeği bir bölümü bu Türkler...

Ne anlatıyordum ben kız, gene daldan dala kondum. Ha, ben işte Tamu’dan çıkamayacağımı düşündüm, sonsuza kadar Erlik’le kalmaya, onunla yokolmaya söz verdim, o da olur, dedi. Kötü olan, bir betiğim olamadı da şu kıvırmaya sarılı betik için deliye döndüm.

Yeraltına çekilenler, okulu bitirince yeryüzüne doğarlar. Gök Tanrı bir yaratımını, bir beneğini bile terk etmez. Yeryüzünde kayradan yaşam bulup, dönüp duranlardan, bir üst boyuta yükselmeyi başaranlar yeryüzüne doğmazlar. Üst boyutların erkeleridir onlar; isterlerse geçmişe gezmeye, çiçekleri koklamaya, köpüklü dalgaları izlemeye, **talayın** (okyanus) turkuvaz

derinliklerinde yüzmeye ya da Uçmağ'a yakışan bir kişinin yazgısını gerçekleştirmeye yardım için dokunmaya gelirler. Onlar Tanrı'nın varlığı ve yokluğunu düşünerek davranış değiştirmeyen dosdoğru olanlardır. Yaşadığı yeri Tanrı bilenlerdir. Yaşadığı yeri Tanrı sevsin diye Uçmağ'a dönüştürenlerdir.

Okul dedim de kız, Toyon dedi ki Tamu ve uçmak okulları, senin seçiminin sonuçlarıdır. İkisi de aynı yaşam alanına bakar biri ağlatır, biri güldürür biçimde öğretir. Ölüp de atalarının bağrına dönmeden, dinlenip, erke ile dolup yeniden doğmadan, yaşamında bilmediklerini bilmek, görmediklerini görmek istemez misin? İşte tamuda uçmak da olsa bu okulda yaşadığın dönemi izlerken şaşarsın, gülersin, ağlarsın. Tamudan kurtulmak için azalar alırsın, bu azadan kurtulmak için yeniler durursun. O okula gitmek istemez misin? Sana yağı olan birinin, senin en büyük koruyucunu sana yağı gösterip sana arkadaş gözükmesini böylece bir taşla iki kuş vuruşunu bilmek istemez misin? Yaşamının tüm tinsel gerçeğini görmek istemez misin? Bir dahaki yaşama gelişinde, daha bilge olman için bu gerekmez mi? Sana sağlanan olanakların seni seven birinin aracılığıyla, sana acı veren birinin acıma duygusu körüklenerek verildiğini ve sonrasında seni seven aracının sana nasıl yalancı dostlar tarafından yağı gösterildiğini görmek istemez miydin? İşte orası okuldur. Senin de yaratımına olur verdiğin, içine aldığın arazların gerçeğini gördüğün okuldur orası. Acı duyuyorsan Tamu, onur duyuyorsan uçmağ, hangisinde yetişip bilge döneceksen orası senin okulun.

Karşılıksız yapın, takıntıları atın ki kökleri sizi aşağılara çekmesin ve üst boyutlara yol alın. Eski süremlerde yerdolunda tek bir nom vardı, tümen onu bilir tümen uçmağa yol alırdı. Tek bir dil vardı, tümen onu konuşurdu. İzler sürülürse, bu Türk nomu ve Türk dili idi. Köpek izini sürerken kurt (börü) izi ile karşılaşırın. Yine de bilirsin ki bu bir deve izi değildir. Ya

kız, kamlarınız, toyonlarınız anlatır da, Türk'e yağılık kanımıza girmişse, bir kulaktan girer diğerinden çıkar ya kız.

Tak nen, tüm bilgiler kayıtlı bizde ölen tak kişi bilir bunları, yaşarken bilenler kolayca ilerler yolda. Kamlar anlatır da yaşarken, ayırımına vardık da yakaladık mı, yakalar gibi olduk da bilebildik mi o neydi, saldıktı ve işte böylece bitti. Yaşam bitti yalniklarla Tanrı'lar arasında bağ kuran soyun kızı, Tanrı'ların yöneltmesini yalniklara bildiren soyun kızı. Güneş tanrısının aydınlığını emmiş sarı kız, benim yaşamım bitti...

17.10.2015

A çılıbır kız, beni öldürecektin de niye geç geldin, babanı, abini öldürmeden gelseydin ya...

Be çükündür (şalgam) kız, beni öldürecektin de kızıl atkıya sarılı betiği yakmadan öldürseydin ya...

A be çaşıt kız, beni öldürecektin de şu küçük kızları küng yapmadan öldürseydin ya...

07.11.2015

Babanı atanı aldım senden, kutlu olasın kız. Torunlarından ve torun çocuklarından sırasıyla nebereni, çebereni, çıbıranı, kıbıranı, kıymıldanı bile görecektik kadar uzun ömürlü olasın kız. Kutman olasın... Kızma bana e mi, benim kıskançlığım, sizin başarınız olacak... Tanrı seni korusun. Tanrı, yerküreyi yaşanılır kılan Türk soyunu korusun. Alaş...

Sıkı dur şimdi, gücüm bitmeden iki şey yapacağım: birincisi bir sırrımı bırakmak, ikincisi, dilden dile gelen Oğuz destanını, birgün yazman için senin tinine göndermek, sıkı dur, iyi dinle...

Şu kız var hani, Günışığı mı ne? Biliyorsun, onun dedesi Kamdı. Birçok bilgiyi ondan aldım. Bu dede öyle bir Kamdı ki, toyon olmalıymış, han, hakan olmalıymış denilen türden. Günışığı'nın babası ise, alık, aval, bön biri. Babasının değneğini

(asasını) kullanmayı bilemedi, astı kapı ardına. Bir gün baktım ki o kutsal değnek çokmarı almış eline, dayanmış, basdayan (baston) yerine. Dedim ki Tanrı'ya, ırkları niye yarattın, dedenin kamlığı toruna geçmeyecek olduktan sonra? Kız, Tanrı'yı sorguluyorum diye inanıyorum sanma hele, iki tür sorgu vardır, gerçeği ayırmak ya da gerçek mi değil mi demeden çarpıtmak. Benim ki Tanrı'ya bet yazdırmak, demeli ikincisi. Boşver kız bu kısmını da, birgün ansızın yöntemimizi anımsadım, biz kamları yok etmek için yeğen, böyle kimi bulursak yakalayıp, belden aşağılarını yaktık. Kam tini gizliden yaralandı, yakılanlar, evlenmedikleri, üremedikleri gibi, dirlik ve dinçliğini koruyamadı, biz onların evini av yapmakta sıkıntı çekmedik. Bizim kaynağımız, sayrı, yoksul, dokuncası olan, ölüsü olan avlardır. Bu nedenle de sayrı, yoksul, ölüsü olan toplum üreterek dokunca veririz ya. Bunları anımsayınca bu değneği çalmak istedim. Ancak basdayan olarak kullanıldığını görüşüm son görüşüm oldu. Elindeki çokmar; sır yel oldu, sır tanrı oldu da bir daha görmedim. O kadar kam bilgisinden sonra alabileceğim tek değnek bilinmezliğe karıştı.

Ben de değnek çalışır mıydı dersin hı? Değnekler arvalıdır (afsunludur) bilirsin. El vermeden çalışmaz. Bana kamlık bilgilerini veren kamın değneği olduğu için çalışır mıydı ha, çalışmazdı değil mi? Biz Kam oğuşunun çocuklarına onca dokunca verdik diye çalışmazdı, değnekler ve tüm özdekler emer bilgiyi de bilirsin bir değneğin kaç yıllık olduğunu bile. O güne kadarki bilgiyi bilir diye çalışmazdı. Kamın oğlu, Günişığı'nın babası da, ben tinimi toparlayamıyorum, kam olamıyorum, bu dokuncalı iş deyip kızım da kam olmasın dedi, yok etti değneği, istersen öldür, anlatamıyor bir şeyi. Günişığı konuşmasa da bakışlarından anlarım ben kişiyi, bulsa değneği kam olurdu besbelli. Kam kanı var onda. Değnek, bütüm için, toktam için, toyark için (karar için) gerekli, gözüm onun üzerinde, değneksiz

de bütüme varabilir diye, kam damarları açılabilir diye, kam kanlı ve yıkılmaz kız diye gözüm üzerinde.

Sıkı dur dinle diye, niye dedim sence... Saydam kız, Ozan kızı, kayıp abinin kancarı kim bilebildin mi? Dedenin dedesi kamdı, Tanhu babanda belirtiler vardı, kam kanı, abin niye kim vurduya gitti, belden altı yakılınca ölüverdi de biz de tümünü yakıverdik diye tanıyamadı bir kişi bile. Baban anladı besbelli de, bana düşman oldu diye, o da gitti, pek sevdiği gök kabbeye...

Burnum kurudu, parmaklarım oynamıyor; damağım kurudu, dilim kıpırdamıyor. Gözümün akı üşüdü, saydamlığı işe yaramaz oldu, göz kapaklarım kapanmıyor... Üşüdü gözümün akı akı akı akı kı kı kı...

..*

- Bir nen dedikleri yok, eşek gerek bana eşek... Daha şu tepeye varmadan, aşağı kayıyorum. Yeniden tepeye, vardığım yere; yeniden aşağıya, geldiğim yere. Bir tepeye, bir geldiğim yere. Senin ince bacaklar çivi gibi çakıla çakıla; takıla takıla aşar da aşırır belki tepeyi, dedim de, dedim de, dedim, demedim, demez olaydım... Ulan Aygır, gene mi topalsın aygır? Desene ben bir binek ararken başıma kargış olası iş almışım.

-Babamın eşiği de topaldı.

-Ola ola babanın eşiği mi oldun, total total benim ne işime yararsın ha!

-Hani, hani, neydi, haneydi. Çivi çiviye sökerdi ya, hani.

-Biz uslanmayız Aygır, biz uslanmayız. Yalnikoğlu, göğün yemürtlü kaçınıcı katında bizi daha çok bekler. Biz uslanacağız da son damlasını da yalnikoğlu yanına alacak da yemürtlü kaçınıcı katın bir üstüne Tanrıların katına ulaşacak da eşekler bile çıkar da, bizi çok beklerler çooookk...

-Bana kötülük yapmayı düşünmüyorsun değil mi?

-Kötülük burada ne işe yarar, kime çalım atacağız, kabadayılık yapıp da kime gününü göstereceğiz? Burdaki, şurdaki, şordaki har tutup, har savan, savuran **haryuvar** (atmosfer) mı var. Anlar mı gösterişimizden, sırlı sırça gözgü olup da yansır mı bizi bize... Bir de ölürken buldum ki, kötülük yapmayacak-sın. Bu dokunca içine girmeseydim, şimdi yaşıyor olacaktım.

-Haşola; bulamadım, ben yalnik mı olamadım, yalnız mıydım da olamadım, yanlış mıydım da tutturamadım bilmiyorum. Ancak ölürken, ben de bir nen buldum Haşola, duygulu olmak, duyunchu olmak, bizim eksikimiz buydu bunu aramalıyız.

-Hadi arayalım öyleyse, hadi gel şu bayırı çikalım, tepeyi aşabilirsek yerin altına inen derin bir kuyu arayalım, hadi deehh...

-Bu arkadaki ork ne Haşola, gizli simge, dövme, Türklüğün kazınmış.

-Oğuş orku o, soykök orgunu, ben soyköküme bağlı kal-

madım, utandırdım soyumu. Şimdi eşekle yaşayacağım. Karşıt acunda, ya ne bekleyecektim?

-Hadi hadi arayalım, ne bulacaksak Haşola. 21.10.2014

-Anırsana şöyle bir yeğinlikle, anır bir bakalım yanıt gelecek mi?

-Olmaz,

-Şimdiden başladık ters düşmeye ha!

-Olmaz, ya babam duyarsa ve koşa koşa gelirse eşeğine...

-Benim anlak yeni dank etti bak, dank dank dank, üçkez çekeyim de kulağımı, duysun da unutmasın babanı.

-Hadi bir kuyu bulalım... 05.03.2015

..*

DAHA BÜYÜK GÜNEŞ LAZIM

Mertek gibi pek, sağlam, eğilmez; sözü söz babamı elimden alan; merteh gibi sağlam soyumu dokunca veren; mert mi mert babamı yok eden, cert (eşkiya) Aygırı yerin altına, gert (kanalizasyon) yaşama gönderdim. Hert (hortlak) yaşama, yeraltının kokuşmuşkert (boğaz) geçitlerinde, dolaşmaya, pert (öfke) içinde kızgın, zert (sıkıntı) içinde yaşamaya Erlik yanına, acımasız okula gönderdim baba.

Başardım baba. Marsık gibi kara yüzlü, şiş karınlı klan başının koynuna sarıakrebi sokarak başardım; bir akrep kalmıştı, koyun koyuna yatmadığı, bir o kalmıştı titreyerek akmadığı... Ozan babanın kızı Saydam kız olarak başardım. Kokuşmuşluğun bir kısmını kökledim. Başardım baba. Tanhu baba biliyor musun bana yardım ettiler, takını içeri koy dediler, saklamamı istediler. Yüce kut bana yardım etti, klan başının karısı, günüşiği kadar güzel bir kız ve kokuşmuşun sağ kolu olan seni öldürenlerden biri Kanan adlı genç yalnik da yardım etti. Buradaki bütün toplum

kötü değil. Ancak bunların, güneşin çevresindeki gezegenler gibi, buradan kopmaları da olası değil. Daha büyük güneş lazım, onları çekip çıkarmak için baba. Daha büyük altın güneş...

Eğer buradan, bu adını Saydam koyduğun kızın sağ çıkarsa baba, öbür isteklerini de yerine getirecek.

Ant içer gibi sık sık yineliyorum; arkandan acıyla ağlayan kopuz gibi, kutsal bir kopuz alacağım elime, onu başkasına yoktan vermeyeceğim ki aramıza kimse girmesin. Önemli bir kadın yazar-ozan olacağımı, bunun için önce okumam, doğadaki izleri, imge ve belgileri okumam gerektiğini... Yalnızken okumaya önem vermemi. Başkalarının yanında, dinleme, gözleme, konuşma yetilerimi de geliştirmem gerektiğini...

Okurken olayları sorguladığım kadar, sözcüklerin birçok anlamı olabileceği, sürem içinde yazım değişimine uğrayabileceği, başka bir neni açıklamak, simgelemek, uyarmak için, yalnızca, anlayabilecek olana im çekmek için, asal anlamından uzak, **toy-söz** (mecaz) kullanılabileceğini bilerek, anlatım için kullanılan yol ve yöntemlere de dikkat etmem gerektiğini unutmuyorum baba. Düşünç denilen, bilginin bilimsel araştırması ve bilginin temelini oluşturan ilkeler bütününe araştırmalıyım; bulunç yolculuğunda kızıkklanmalıyım, biliyorum baba.

Bu Aygır adam gibi apışarasını nom boyutunda sapkınlık edinmiş, tini bozuklara kam hizmeti sunmak yerine, apışarası hizmeti sunup kandırmış ve onları ilkesiz, nik (maşa) savaşçı edinmiş kişilerle, göksel kişi kültürünü korumak için savaşmalısın.

Hediye sunacağı çok karlı zengin Apış topluluklarla, insanın yarısı olan göksel kadını korumak için savaşmalısın.

Bu apış toplumun her çağda yeniden bir araya gelip, apış sömürü tekniğiyle, hediye edeceği çok karlı olma adına savaş çıkardığını bilip, insanlığı inleteceğini bilip kutsal kişi töresini korumak için savaşmalısın.

Bu toplum, apışarası hizmeti sunan sınırsız sayıda tutsak kadınların çocukları olduğundan, babasızdır. Tutsak olmanın gereği toyol (biat) durumundadırlar. O tutsak ortama doğduklarından kendilerinde kusur bulamazlar, o ortama doğmuşlardır. Eğitilmeleri tek tek bile zor. **Bağaç** (bohça) içinde kadın var bilse, bohçayı apışarası görür, bağaca yaklaşmanın yolunu arar. Savaş ve apışarası arasında gidip geliyorlar. Eğitim diye girersen apış aralarına elinde ne nom kalır ne nomus, külliye yalan olursun. Kül-tör kalmaz elinde, biter kültürün bilesin ha! Unutma!

İlk ilkeni unutma! Törde sen oturuyor olsan da elini, yen kül içinde kalsa da sokacaksın kül köz demeden atışkaya...

Ben de görevimi yaptım babam, Tanhu babam...

Tümce-söylem denilen örtüleri kaldırıp öze inmem gerektiğini yineleyip duruyorum. İstemeyerek yapılan, deyince usuma birden, güç, kıygı kullanarak, yaptırılanın gelmemesi gerektiğini, bunun yanlışlıkla yapılan bir aksaklık da olabileceğini bilmem, ona göre açıklamam gerek. Soğuk soğuk çorba ne güzel geldi diyenin, soğuk içilen çorbayı mı, dışarıdaki haryuvarın buğulu soğukluğunu mu belirttiğine açıklık getirmem gerektiğini biliyorum.

“Sözcüklerimiz canlıdır, büyüüp boy atarlar, ürerler, göç ederler, uzak yurtlara giderler, evlenip orada döl verirler, derinlere çok derinlere gidip külün içinden köz getirirler... Tak bir sözcüğümüzün yaşam öyküsünü unutma,” dedin. Unutur muyum baba...

“Kor, şam (kandil, çıra alevi) gibidir ona dayanın, sonunda sönecektir” niye dedin baba?.. Korun ışığı ve ısısı, aydınlandığım ısındığım şam; korun yakıcılığı dayanmakla kurtulunabilecek şam şeytanı mı? Kor ne baba? Dayanmak sırtımı dayamak ya da kapısına dayanıp savaşmak anladım. Alev hem aydınlatır hem yakar onu da anladım. Kor, köz, kül oldurulur, onu da anladım. Korun annacı ne, kordan önce külden sonra ne, tör ne baba?

Tak akşam bir nenler yazmamı, eksikli olmasından korkmamamı, süreç içinde gelişeceğini. Bazı betikleri çokkez okumam gerektiğini, bunların çoğunun kusursuz anlatımlı betiklerden olmasını, çizgi gibi tek sıra, **düzyuvar** (daire) gibi **ayant** (tek yüzey) değil de oylum gibi, sin gibi, tak yönden çeşitlerinin çok olmasını. Ancak bu tür okuma ve dinlemelerle, bana göre uygun olanı doğru seçebileceğimi ve güdülmemeyi o sürem başaracağımı biliyorum. Ozan babanın kızı olarak, ongunu düştüğü yerden alıp, yeniden dalgalandırmamı, er yarısı erçelerin de okuması, onların da sanatçı, ozan, atak, bilgi kadını olması ve kadın erkek kolbaslarını sürdürmesini, saflığın, arı duruluğun simgesi, horur kültürünü sürdürmesi için çalışacağıma ant içiyorum baba...

O da ne?.. bir kapı gıcirtısı daha. Küçük cılız bir fener ışığı! “Çabuk çıkmamız gerek, ” diyor bir ses. Bir süre önce takını içeri koy, diyen erkek sesi bu. Klan başının titremesi bitti mi, daha şimdi öldü, öldü mü, dudakları kıpırdıyordu, biraz önce kahkaha sesi geldi. Şimdi mor giysimi, bunu niye söylüyorum ki, benim kışlağımdaki bütün kız ve kadınlar mor giyer, ak yakalı mor giysimi alıyorum. Elimden tutuyor hızla çekiyor; karanlıkta bir kadın, çabuk, diyor. Öbürü alaş, diye fısıldıyor. Takını içeri koy diyen kadın sesleri bunlar. Bağların içinde, **Hutların** (şıra yapılan yerlerin) arasından geçip ata bindiriyor beni. Sonra kendi biniyor ve abasını beni kapatacak bir biçimde sarıyor. Atı sürüyor, **harımdan** (iki tarlayı ayıran çalı çırpı an) atlayan at, yaydan fırlatılmış bir ok gibi ileriye atılıyor. Beni, Gizli Bilimler Merkezi kadar olmasa da ona benzer daha yalın bir tapınağın kapısında bırakıp, geri dönüyor. Bende yalnızca kokusu kalıyor.

21.06.2013

TIPA

Bahar yorgunluğu yetmiyor gibi yalnızlıktan canım sıkılmış, uykum kaçmıştı. Örgüler, ipler bittikçe, uyukları söküp söküp, eskileri yeniden yeniden örsem de geçmiyor günler. Aradığım nenleri bulamıyorum, bulamadıkça bunu da mı çaldılar diyorum, yine yine arıyorum emme yoktan bulamıyorum. Ayakta ne yapacağımı bilemeden bocaladım kaldım. Yayık suya bakan bu büyük evde yalnızlık canıma tak dedi.

Özlüyorum ölen kızımı ve bilge kocamı. Kocam öldüğü gün, bir nene şaşırmış gibi, “Haşola” diyerek kardeşine seslendiğini duydum. Geldi zannettim, tahaya koştum yok, **ayazlığa** (terasa) koştum yok, kapıya koştum yok. Kızım aynı gün geldi, sımsıkı sarıldı, öptü, yavaş, yavaş sırtıma sevgiyle vurdu; sıvazladı, sıvazladı. Yoktan bir neni yoktu, sonra döndü çıkarken yok oldu. Tak yer bulut. Birden tak yer bulut oldu.

Böyle uykusuz gecelerde, kocamın bir betik üzerinde çalıştığını görür, gurur duyardım. Geceleri yazıyor, gündüz az bir uykuyla işe gidiyordu. Kızım da babasına çekmiş, gece gündüz okuyordu. İki birliktelikte çıktıkları bir gün, geri dönmediler.

Yaz gelince taşınmayı, belki de bir **gönül evine** (huzur evi) yerleşmeyi düşünüyorum; günlerimi sayarak üzgünlüğümü bastırmaya çalışıyorum. Eşim öleli beri, evdeki buyumlar bir bir kaybolmaya başladı. Sonunda hizmetlileri işten çıkardım, yerine yaşlı bir kayıkçı ile karısını işe aldım.

Birdenbire evden çıkma dürtüsü duydum. Günbatımında, işten çıkardığım son uşağım yaşlı kayıkçıyı kumsalda görmüştüm. İşten çıkardığım halde buralardan gitmemesi **dirliksizlik** (rahatsızlık) veriyordu. Onu çıkarma nedenim evdeki bir yüzüğü çalması, üstelik onu takması idi. Aşağılık adam, o ölmüş eşime ait yüzük. Nasıl çalarsın onu, bir de utanmadan takarsın? Eşim ölüme gittiğini biliyordu ki yüzüğü şu küçük tasa bırakmıştı.

Sakın üzölme demiş, seni seviyorum demiş. Yüzük kocamın buluşuydu, evliler böyle bir belirti takmalı, derdi. Kızların saçını salması, evli kadınların saçını toplaması gibi bir belirti kullanışlı değil, çağa uygun değil, derdi. Yüzüğün özgülüğe, öbür insan davranışlarına bir ağırlığı ya da kısıtlayıcılığı yok, derdi. O yüzüğün varlığı, soy kökümün varlığı demekti. Kim kimi anlayabilir ki bu dünyada.

Aklıma birden kayık geldi, çalınan buyumları, yasalgaları gece gece kayıkla taşıyor olmalılardı; ne kadar baktımsa da uşakların kaldığı evde bir bölçeğiyle bile kezleşmemiştim. Kayık yerinde duruyor mu ola, deyip çabucak sahile indim. Aslında buyumlarla pek ilgim kalmamıştı emme alışkanlık işte, buyumları yerinde görmek, mutlugünlerimin elesini kolaylaştırıyordu. Gönül evine gidersem topundan ayrılacaktım, ancak yüzük pek içimi acıtmıştı; eşime ait o yüzük, yanımda götürebileceğim bir nendi. Uzaktan kayığı görünce derin bir oh çektim. Eşimi elini uzatırken gördüm. Kayığa gülümseyerek ilerledim. Görüntü kayboldu. Ağzım bir karış açılmış biçimde bakakaldım. Yaşlı kayıkçı içki küfeleri arasında sızıp kalmıştı bizim kayıkta. Parmığında eşime ait altın yüzük parlıyordu. Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle, adamın eline, yüzüğe uzandım. Yapmalı mı yapmamalı mı, yoktan düşünmeden, neden var olduğunu sorgulamadığım bir nene kayığın dibindeki bir tıpayı kaydı gözüm, belirti... Uzandım ve çektim.

Sıkıntı söylenmeye başlayınca, dedim ki kendime: Uzat ayaklarını, daya sırtını yastığa mindere, al çayını eline, nasıl da güzel kokuyor bak ohh! De, ohh!

06.04.2013

HAY TAŞIYAN HAYTA

Bilge kişinin karısıymış, kırış kırış buruşuk yaşlı. Beni iş-ten çıkardı sanıyor. Benim işim senin evine tak uğrayanı salık vermek. Eskiden de kocan nereye gitti, kimle görüştü, evden çıktı mı, ne sürem çıktı, elinde bir nen var mıydı, çabucak yetiştirirdim. Gece evde ışık yanıyor mu? Eskiden Haşola denen bir adama hay(haber) verirdim, Bilge kişinin kardeşi imiş, niye ister bu hayı (haberi) şaşardım, yaptığım iş; ır(utanç) verici hay taşıyıcılığı, hayır denilmesi gereken bir iş; hay başka, salık başka.

Baba kız ikisi birden ölünce, hımm anladım işin içinde bir başka iş var. Emme beni ilgilendirmez, herkesin doyurulmadığı düzende ben torbama bakarım, niye doyurulmuyoruz, bu işlerde kullanmak için olmalı. Neyse ne de, Bilge ve kızı ölünce işim bitti sandım. Gençken ayran gönüllüden hayran olmaz, deyip ne eş ne iş vermedikleri günler geldi aklıma, korktum. Ancak daha çok hay istemeye başladılar. Gece gündüz seninleyim, yaşlı buruşuk. Evine giren çıkan, senin ayrıldığın tak an bilgi verilecek.

İşim tıkırında, yıllardır süregelen, iş yapmadan iş. İçki iyidir bana, Tanrı'ya saf, arı duru yürekle, sakın yönelmenin yoludur, ancak çok içince, Tanrı usuma gelmiyor; çalmak da usuma gelmiyor. Yanlış mı yapıyorum, başka bir nen mi yapmalıydım, başkası ne yapıyor tümü usumdan gidiyor. Ağlamaklı olmak bile gönül dirliği veriyor. Alıştım bu tada, geçici gönül **angımına** (hakimiyetine). Hayta takılmakta da haytalık görmez oldum. Bu durumda kimse benim ne işler yaptığımı, hayırlı hayırsız demeden hay taşıdığımı anlamıyor. Bu kadın besliyor beni biliyorlar. Ona yardım ettiğimden besbelli.

Bu yüzükte niye durur, boş boş evde? Parmağım bir yüzük gördü, fena değilmiş. Tek başına o kadar buyumu yasalgayı ne yapacaksın? İstesene vermez. Biz almasını biliriz. Su da serin serin

ne güzel. Ohh yüzer gibiyim, boynuma kadar geldi su, serin, ılık, serin, güzel, ohh, gluk, gluk, gloulk... owk...

23.06.2013

SAĞ ELİYLE SOL KOLUNA İKİ KEZ VURDU

Yaşım ilerledi, bir esli usluyum, bir deli. Ne Bilge eşim kaldı ne kızım. İşte ben, Bilge'nin karısı da ömrünü bütünlemekle uğraşıyor! Han gitti, hanımlık neye yarar, Begüm olsam ne yazar...

Şuraya bak! Tak yer bulut!

Bir geyiğin sağrı bölgesine bir kaplan atıldığı andaki çizge donmuş kalmış, öylece tölese doğru akıyor. Arkasında kesik bir kurbağa başı, daha arkasında bir kurbağayı sırtlamış götüren başka bir kurbağa, bu kurbağa tardusa gitmek istiyor ancak topu tölese doğru akıyor.

Buralarda çoğunluk bütün kadınlar bulutlara bakarak gelecek üzerinde yanıtlar alırlar. Ne olacaklarını bilerek kendilerini anıklarlar. Bu da ne, elinde bir kutu, bağça, betik, ne bileyim, evet evet betiği bana uzatan bir yalınk kişi, kocam, Bilge kocam.

Birdenbire irkildim. Betik eve dönüyor. Gökyüzünde bin bir olam vardır. Emme kişi kendine gönderileni okur, tanır. Betik evine dönecek. Bilge kocamın yazdığı, çoğalttığı betik!

Yakın doğruda yoktan bu kadar irkilmemiş, yoktan bu kadar acıkmamıştım, biraz peynir atmalıyım ağzıma, yavaş yavaş erisin, dil köküm varlığını duysun. Bir sevinç bir üzünç durumunda acıkıyorum. Sanırım o sürem gövdem yaşadığını anımsıyor, yaşama yine bağlanıyorum. Yaklaşan bu da ne! Sarı armalı bir gemi, buralarda yoktan görülmeyen türden, matalardan fırlamış “zümrüdüanka” gibi bir gemi. Dizi dizi kürek

çekenleriyle, buralarda yoktan görülmeyen türden, donak gibi süslü bir gemi...

16.07.2013

Gemi yaklaştı deniz kıyısına, uzun ağaç bölçekleri uzattılar, altın kumlu deniz kıyısına ve içinden bir atlı araba, ağaçlar üzerinden kayarak çıktı. Elgin mi **elgin**(garip) bir araba idi. Atlara, kulakları dışarıda kalacak biçimde yukarı doğru genişleyen kara bir başlık giydirilmiş, başlığın yanlarında sağı solu fazla görmemeleri için sarı **ongunlu** (kutsal hayvan resimli), el gibi, kızıl kahve uzantılar bırakılmıştı. Ayaklarına yanlarda sarı ongun bulunan kara konçlu **başmak** (ayakkabı) giydirilmiş olan atlar ak tüslüydü. Üzerlerinde yine sarı yaldızlı armalar bulunan kızıl kahve abaları vardı. Bu görkemli atların duruşlarında soyluluk parlıyor, sürücü atların yanında silik ve soluk kalıyordu.

Bu görüntüyü izlerken şaşkınlıktan bendeki anlak tutuldu. Çok önemli, çok önemli bir nen taşıyor olmalılar. Bu soylu atların yaşadığı yer nasıl bir yerd? Bu dik duruşları, son derece uyumlu adımları, tak neni anlar bakışlarıyla evimin önünde durdular. Birisi dese ki: Bu atların yaşadığı ülkede sahiplerini, sürücülerini atlar seçermiş, ben buna inanır, "Nasıl seçerlermiş ki?" diye sormazdım, isterse koklayarak seçsinler.

Sarı ongunlu arabanın düzyuvar biçiminde açılan kapısının iç kısmı kızıl kahverengi zeminde yine sarı ongunluydu. Atların seçtikleri kişiler olsa gerek, kapıdan uzun bir bacak dışarı uzandı. Yoktan bitmeyecek gibi uzanan bacağın sahibi dışarı çıktığında şaşırdım. Bu kadar uzun bacaklı kişi görmemiştim. Peşinden yine yoktan bitmeyecek gibi uzanan bir bacak daha ve sonrasında bir genç kız. Yetenekli bir olgaç (ressam) elinden çıkmış bir olat gibiydiler. Bu olam, bu olça imrendirdi beni...

Tak ikisi de dar, kara deri pantolonlar giymiş, yuvarlak bir kalça bitiminde ince bir bel ve üzerinde mermerden bir yontu

gibi, sımsıkı yuvarlak ve kaslı gövdeler. Üst kısımlarında da kara, dar, deri gömlekler var. Kol ve bacaklarının yanlarında kızıl kahve şeritler üzerinde sıra sıra ongunlar. Az bir güneş yanığı pembe yüzlerinde iri gözbebekli, çekik çocuksu gözler. Balık ağzı gibi ince dudaklar ve ince uzun bir burun. Bu kadar uzun bir burnun bir kişiye bu kadar yakışacağını düşünemezdim. Kızın göğüsleri ve uzun saçları olmasa erkekle ikiz sanırdım, birbirlerine o kadar benziyorlar.

Yüzlerinde ve bakışlarında olan saflık yanında, taşıdıkları soy-luluk benzerliği cinsler arasındaki eşitliği öyle belirgin anlatıyor ki, biri diğerini gölgelemiyor. Uzun bacakların, orantılı uzun adımlarla gelişleri bir kötülük duygusu yaratmıyordu. Kaybolmuş önemli bir nesneyi bulup getiren kişilerin mutluluğuyla yaklaştılar.

Ve gerçekten ellerinde bir bağça, kızıl bir bağça vardı. Yeşillik tarlasının kapısına yaklaştıklarında düşte gibi ben de onlara yaklaştım. Anlamadığım dilde, ağızlarından çıktığı uçurda dağılan bir sesle konuştular. Kulağıma bir ok gibi saplanmıyordu. Derinden, uzayın derinliklerinden gelen sevgi dolu yatıştırıcı bir sesleri vardı. Yoktan bağırmamış olsa gerektiler, bağırırsalar da duyuramazlardı ya bu sesle.

Kızıl, bu da ne bu kızımın kızıl tüslü omuz şalı. Kan beynime çıkmışken, bağçayı bana uzattılar. Ve sağ elleriyle sol kollarına ikikez vurarak uzaklaştılar. Şaşırmıştım, yüzümü kızımın kızıl şalına sürdüm, gözlerim dolu uzun süre elimde bağça kalakaldım. Arabaya binişlerini izledim. O sırada sürücüyü gördüm; aynı, soylu, saf yüze sahip, aynı iri gözbebekli çocuksu gözler; o da oturduğu yerden, sağ elini sol koluna ikikez vurdu. O ak deri giysiler içindeydi. Neden sonra ayıldım. Ve bağçayı açtım. Eşimin gizli gizli yazdığı betik, üzerinde büyük damgalarla “DÜŞÜNGÜ TAYMAŞI” yazılı, altında biricik ipeksi kızımın el yazısı ile yazılmış, evimin **bulunağı** (adresi)...

10.06.2013

ÖLÜME BEN DE İNANMIYORUM

Eşimin yazdığı dosyalanmış bir betik... Okumak için bir köşeye çekildim; bu betiğin evine geri dönüşü inanılır gibi değildi. Yıllar sonra bu ne işti böyle! Bu kadar şaşılasi olaya neden olan bu betikte neler yazıyordu? Uzun süre ilk betteki, kızımın el yazısıyla yazdığı bulunağa baktım. El yazısında kişi kızını bulur mu, ben buldum, kokusunu da duydum, evin içindeydi, yanımda. O varken, yanımdayken evde oluşan sıcaklık, yumuşaklık, parlaklık ne olduğunu ne bileyim, onun varlığından yayılan tak nen vardı. Tümünüz bilirsiniz odanızda sizden başka birisi varken ve sizden başka kimse yokken ki o belirgin ayrımı. Kızımın kokusu doldurmuştu odayı; varlığımdaki tüm gözeler, onun varlığını duyuyor, tanıyor, biliyor.

Ölüm diye bir nen yok; onlar burada, eşim de sık sık burada olur. Onların gelişi olmasa yaşamak böyle tat verir miydi, üstelik de yalnız yaşamak. Onlar ölüme inanmazlardı, yer değiştirdiği için göremiyoruz, durum değiştirdiği için, buz ve buğu örneği, birini görürüz birini göremeyiz, oysa ikisi de aynı nen derlerdi. “Anne ben dışarı çıkınca göremiyorsun, ölmüş mü oluyorum?” derdi de ben de “Babasının kızı, ” derdim. Yaa şimdi ölümün olmadığını biliyorum. Geliyorlar, buğu örneği, geliyorlar.

Kızım ipek gibi bir sese sahip, ince, uysal, o denli düşünceli ve yardımseverdi. Babası gibi çalışkandı. Kötülük karşısında dayanamaz, ancak kavgasını uzlaştırmacı biçimde ederdi.

Canım kızım benim. Bu yazın tedirginlik kokuyor. Bu yazıyı sen korku içinde yazmışsın. Damgaların, o kıvamlı, güzel im-geli eğimini yitirmiş. Korkan damgalar, öbür damgalarla olan uyumunu bırakmış, yer yer kopmuş, üstelik kimi alçalırken kimi yükselmiş.

Canım kızım benim, sen korkmuşsun. Damgalar arasında eşit dağıttığın irilik yok olmuş, senin **yazgıtından** (kalem) çıkmış

besbelli damgalar; aynı kuyruk takmaların, aynı belgi, simge çakar gibi kıvrım kaydırmaların. Ancak sen korkmuşsun yavrum. damgalarının kimi yumruk yemiş gibi büzülürken, kimi tekme yemiş gibi bir yana kaykılmış. Sen korkmuşsun yavrucuğum, düzyuvar, tombul damgaların incelmış, sıkışmış, ezilmiş. Canımın içi çocuğum sen korkmuşsun, ellerin titremiş. Yüreğimin yağı, soluğum, ışıgım sen korkmuşsun, çizgilerin kesik kesik, kırık çıkık, bölük bölçek. Ah! Yavrum sen korkmuş...

Nice sonra ayıldığımda, kızım için öldüğünden çok korktuğuna üzüldüm. Kim bilir yüzü ne duruma gelmişti, gözleri ne kadar irileşmişti. Kancanın gözlerine bakabilmiş miydi, yalvarmış mıydı, ipek sesi yalvardıkça ne duruma gelmişti? Gövdesi tir tir titredi mi, korkusu acısını bastırdı mı?

Yine kızımın kokusunu duydum; neşeli ve kıvançlı günlerindeki erkesi evde geziyordu. Anladım ki üzülmemi istemiyor, güzel günleri anımsamam için uğraşıyordu. Peki, dedim, peki, üzülmeceğim.

Betiğin kapağını açtım. Bu da ne! Bu okunamaz bir yazı. Bunu bu dünyada çözebilecek tek kişi var, eşim. O da ölü. Peki bunu niye yazdı?.. Bu kadar zahmete girerek... Peki bu okunamaz yazı için mi öldürüldü.

14.06.2013

* * *

KORKUSUZLUĞU BÜYÜTEN UYGARLIK

Yazılara baktım, yok olmuş bir uygarlıkla ilgili olmalılar; yalnik denilen kişiyi içine çağırın üstün bir uygarlık. Bir değnek uç kısmından kıvrılmaya başlar, elle tutulan sapına doğru düzyuvar çizmeye başlar da içe doğru gittikçe daralan küçük dairelerle derinlere, uzaklara doğru yol alır ve yoldan gider, gider,

yönelmeyi bırakmaz da gitmeye devam edersen eğer, ak ışıktan koca bir almas gibi görünen güneşi olan bir gezegene düşersin.

Tak yerde gökkuşağı tüslerinde ışıklar vardır. Bunun o gezegeni kaplayan bir har kuşağından kaynaklandığını anlarsın. Buğhar kuşağı hangi sıvıların har biçimi ise ki belki su buğharı da vardır da ondan tak türden tüsü içeri yordur...

“Yazı sendeki gizliyi uyarır, kendini bırakırsan eğer, damgalar seni içine çeker,” dedi. “Belgilenmiş biçimlerin tak biri, yalnız içine çeken bir yol. Bu yazılarla yüksek uygarlık gezegenine geçilebilir. Tak nen, sakınma duygusu veren, böylece kişinin korkusuzluğunu tartan ve atak, ancak sakın kişiliklere açılan bu kapıdan geçmekle başlar,” diye ekledi.

“Neden korkusuzluk? dedim. Dedi ki: “Çünkü korkusuzluk, bu uçurda görünmez bir ilgi, bu uçurda öğrenme ve Tanrı gizlerine belen olmayı barındırır. Bu UMU kıtasında erilmiş bir gizdir. Korkusuzluk, süremde ayrımları iyi görme, uçurda taplama ve saygıdır; aynı süremde durumu bırakıp gidebilmek, bugünküdey iye olma bencilliğinden bir uçurda uzaklaşabilmektir. Korkusuzluk yalnızlığı göze alma, Tanrı'nın bütününe karışma demektir. Bunun için çalışan bir uygarlıktır burası. Evrenin korkusuzluk kaynağı, gördüğündey biziz. Bu, gözenin erkesini üreten kaynağın, gözenin bir bölümü olması gibi!

Gökkuşağını saymazsak sizin bizden ayrımınız yok,” dedi. “Biz, siz idik! Derin bilimlerle uğraşırken bulduk bu kapıyı. Bir grup olarak girdik içeri.”

“İyi de çocuklar, kadınlar...” dedim.

“Bizim derin ilimler grubumuzda, kadınlar da vardı. Onlar tak derin bilgiyi biz erkeklerden önce bulurlardı genellikle. Biri, diğeri olmadan olmaz. Birbirinin çekimine kapılan iki erkekdir, kadın ve erkek. Bir arada iken kendini daha bütün duyumsayan iki erke! Klanımızdaki kadınlar da buldu bu kapıyı. Kapıyı bulup geçen ile çocukları aynı akıma aittir, bu akım ileriye işler,

birlikte geçerler, biri kapıyı buldu ışık olduysa ondan doğanlar da ışıktır, ” dedi.

“Siz evrenin korkusuzluk, ataklık, atılganlık enerjisini üretiyorsanız, peki biz neyiz?” dedim.

“Siz toprak, tarla, orman, ön özüt işlenmemiş özdek, erke, tak nensiniz. Tak nene dönüşebilen, erişebilen, bilinen ve bilinmeyen tak yeni erke kanalının kapısını açabilen; yeni evrenler, kaynaklar kurabilen ermemişlersiniz. Tak nen sizden geliyor. Yüksek varlık ve yüksek uygarlıkların tümeninin kökeninde UMU’dan beri siz varsınız. Siz büyüdükçe, biz size büyük olarak döneriz. Siz daha da büyüdükçe, biz size daha da büyük döneriz. Böylece siz ve biz birlikte büyürüz. Kendimizi büyütme için yenidenyeniden size karışır, yine yine işleminden geçeriz. Yeryüzü nasıl türlü türlü taş ve topraktan oluşmuş da bu taş toprak denilen ön özütün, otlar, ağaçlar çiçekler, olarak üretim çıktısı varsa, işte biz de yalınık denen, topraktan oluşmuş yeni varlıkları.”

“Peki o betik, betik, ya da tak nense?..” dedim.

“Siz büyüdükçe biz size büyük olarak geri döneriz. Yeni düşünceler, uruklar ekeriz, **toh** (ekilmemiş tarla) nasıl **umar** durur tohum düşün üzerine, siz de sizi bolluğa ulaştıracak, kamlar, Tarkanlar, hanlar, hakanlar umarsınız. Bu büyük topluluklara yayılmasa da büyük düşünceler, küçük topluluklarda yaşar. Bilgi belen olana verilir; damla damla bilgi, düşünce aracısız, erke ile de yayılır. Tak kişiye ulaştığında, belirli bir anlayış seviyesine çıkmış olduğundan yeni düşünce çekirdekleri ekilir. O betik de çekirdek ekme işine süreç içinde devam etmektedir. Bu dönemdeki görevini yapmıştır. O kötü bildiğin gizli bilimler merkezindeki pek çok kişinin kafasına çekirdek ekilmiştir birkez. Şimdi gömebilirsin artık.

Gözümü, miknatis gibi beni içine çeken çöreklenmiş yılan kıvrımlı damgadan çekip de kendime geldiğimde, usumda yalnızca, “Şimdi gömebilirsin artık, ” kaldı. Eşim bu damgalardan başka dünyalara geçti mi ola, o bilerek bir görev mi yaptı? Yü-

reklilikle çekirdeğin (tahılın) ekilmesini mi sağladı, üstelik de ölümüne... Yiğitlik mi ekti? Öleceğini biliyordu besbelli, ölümün kokusunu duya duya öldü demek ki. Gömmeliyim!

14.06.2013

* * *

NASIL GÖMMELİYİM?

Kara kara düşünüyorum. Betiği nasıl gömmeliyim?.. Kocamın erkek kardeşleri bizi pek severlerdi, özellikle Haşola, onlara salık versem mi? Gerçi öldükten sonra, çok seven biri gibi arayıp sormadılar. Yok yok gömmeliyim, neme gerek. Doğrusu görevini yapmış bu betik; çevirisi de değil nasıl olsa; bir iki kişi daha okusa desem?.. En iyisi gömmek! Çevirebilecek tek kişi kocamdı, gömmeliyim ki onun yanına gitsin.

Kocam kuyuya atıldı, üstelik de bölük bölçeklenerek.

Gizli Bilimler Merkezi vermişti ona dilmaç görevini. Emme kuyuyu doldurarak oraya bir bengü taş yapan, **anıt** (estelik) yapan, Derin İlimler Merkezi oldu.

Bu işler öyle karışık ki anlamak olası değil. Gizli Bilimler Merkezi genç kızları, genç oğulları toplar. Onlar orada yaşar, bir kent gibi. Sayısal üstünlükleri vardır. Derin İlimler Merkezi yaşlıları toplar, onlarla ilgilenir, bilgi edinir, yaşlıların tinsel yaşanmışlıklarını dinler Bilim, büyük ülkü adamları, yazarlar, okuyanlar, san (nitelik) bırakan sanatçılar tap oradan çıkar emme oylanana konularda tap kaybederler.

Biz o yaşlılar evine **belen** (hazır) evi deriz, gönül evi. Orada karşılıksız yer içeriz. Ben de oraya yerleşecektim bu günlerde. İyi ki daha gitmemişim. Görünmez el bana betiği gönderdi, ne yapmamı istiyor olabilir? Niye bana bırakırsın a görünmez el, izlerken eğleniyor musun? Kendimi bir başka dünyaya gönde-

rip, bir de **görev** (yumuş) verseydim, ben de güler eğlenirdim; bakalım ne yapacak diye kendimi izler, üstüne kahkahdan yerlere yatarım. Yaptıklarımı bakıp, ne halt edeceğim, diye kızıklanır, gülmekten ölürdüm. Ne yapacağını asla söylemezdim. Kör olayım karışırsam; oradan varsın deneyim ile dönsün, öyle dönsün ki döndüğünde bir işime yarasın, kendini izleyip benim gibi gülsün. Ha o kadar da değil, ölüm konusunda el atardım bak. Sonuçta o, bendir. Sonrası dayanamayacağı güçte ise ancak ölümüne olur verirdim.

Ne yapacağım şimdi ben, ben de sana göğe bakıyorum, oradan gülmesi kolay. Gömeceğim, ister beğen ister beğenme emme ne yaparsam yapayım, senin güldüğünü, gülümsediğini biliyorum. Ne de olsa gerçek sen oradasın. Ohh iyisin!

Şu düşündüklerimi bir bilseler, söylediklerimi bir duysalar, birden, “İnanmıyor musun Güneş’e?” derler. Nasıl, “İnanmıyorum,” derim ki, inanmadığımı neden bilmek istiyorsun? Neye inandığımı söylesem, görmediğin bir nene nasıl inanırsın demeyecek misin? Gördüğüm bir nene niye inanayım, o sürem gel bana inan, hadi. Hımm gülünce alıyor dinimizi, varın ha, vurun ha. Özürüme bakma, doğrumu bekleyeceğim, binlerce yıl. Senin bilmezliğine saygı duyarak! Kaya kovuğundan birlikte çıkmamız yüz binlerce yıl almadı mı? O, gövdemizin çıkışı idi. Beynimize de sürem tanımak gerek. Tapıncaktan Güneş’e geçiş binlerce yıl almadı mı? Başkasına sormayacak kadar uslanacağımız günler de gelecektir besbelli.

Ne olurdu, bu doğruda değil de çokileri çağlarda yaşasaydım. Bu betik kolayca çevrilebilseydi. Ne yazıyor okuyabilseydik. İçindeki tak ne ise ölmeye öldürülmeye neden olmasaydı; kişiler tak düşüncüyü okuyabilse, “Benim dinsel anlayışıma dokunca verir, yok eder, tersini söyler,” demese de din böyle güç yarışına girmeseydi. Keşke kocam, kızım yaşıyor olsaydı. Üstelik de yalnızca çeviri yapıp gördü, okudu diye öldürülür mü yoktan?

Üstelik bulan da ondan din mi dinleme mi yapacak ve aslını yakacak. Ohh ne iş cabadan. “Ben, ” diyecek, “Dünyanın tüm olanakları benim, ” diyecek, “Karı bana, para bana...” Öff bana yakışmadı bu sözcükler ya!

Gömütteki gibi gömeceğim. Yunak yalağını gömüt yapacağım. Kuyuya gömeceğim, tıpkı kocamın gömüldüğü gibi. Üstünü toprakla dolduracağım ve bir çınar ağacı dikeceğim. Ağaç kesmek, tak kişinin günah bildiği ortak bir anlayış, büyük kusur! Üstelik çınar çok, çok uzun ömürlüdür; bu da demektir ki yüzlerce, binlerce yıl sonra ancak gelişmiş bir toplumun eline geçebilecek bu betik.

O günün dinsel anlayışı, kendileriyle ters düşülse, gülünce alır gibi görüş bile belirtilse bunu bir başkalık, **baylık** (zenginlik), açık sözlülük olarak görecektir insan öldürmeyecektir. 15.06.2013

Hastalar **nîk** (maşa) olarak kullanılmamalı kama, atasaguna gönderilmeli.

İnanmayanların niye tapınak evleri olmasın, onlar toplanmayacaklar mı, dinler kanıbiliminden her hafta bir ayın... Off kızınca insan neler düşünüyor.

Tapınak edinmeyeninin savrulması nasıl önlenir peki? Her anlayış, besbelli kabbeli bir tapınak edinmeli, bağlanma gereksinimi duyanların bu istenci doyurulmalı, yoksa Aygır doyuruyor görüyorsun.

Evet evet, tak gün, toplanma gereksinimi giderilmeli? Kanıtlanan bir bilim değil ki bu din denilen dinleme, dinlenme, dinç alma. Aygır gibi düşünenler bunu önlememeli, önleyememeli.

Kabbeli kam, toyon tapınakları, şaman tapınakları, daha büyük toyon tapınakları çoğaltılmalı. Önce, Tur biliminden ve bilim insanlarından anlaşılır dilde anlatı; peşinden şiirler ve yazın sanatından deyişler. Sonra dönen urunan dansları ile toyberk okul gösterileri, sonra kopuz eşliğinde demeleri, küyleri, kayları, son olarak aybaşı görmemiş, el değmemiş bir ulçanın

bir horurun tek ya da çiftli biylemesi ile son buluşu ve tören toy çanının çalışı ile tören bitimi.

Ne güzeldir tapınak törenlerimiz. Özel günlerde sagnarımız, ağıtlarımız, bayram törenlerinde, şölen tadında daha kapsamlı şenliklerimiz yaşamalı, yaşatılmalı. Aygır düşünceliler bunu engellememeli, engelleyememeli... Kim duydu, kim tınladı beni?..

Olsun; soy, kültür, dil birliğini amaç edinmeyen öz, önündeki yolu göremez.

06.01.2016

Kanıtsız içinde kalmak, beşikte gece boyu sallanıp uyuyamamak, gün boyu dinç olamayıp uykumsu dolanmaktır...

Doğduğumuz gün ince bir bağla (!) (göbek bağı)

Atıldık kanıtsızlıktan.

Kanıt var mı yok mu demeden;

Çalım (hava atmayı) bırakıp, doğruda kalabilmek;

Varsa da yoksa da

Dengede hem de bıçak sırtında

Bir göz çalım ötede

Doğru yere ulaşabilmek gerek...

Şimdi, kılıcın çalım yanı inceliğinde,

Başka şeyler çalmak gerek.

Çalmak bazen ağaca çalınan bir bağ,

Bazen yoğurda çalınan bir maya,

Bazen düşmana çalınan bir tokat,

Bazen de güneş çalmadan düşmektir yola.

Çal kopuz çal,

İlle de bilim ille de bilim çal...

Çal sıvayı duvara

Çal yazgıcı (kalem), çal keskiyi saymalıtışa

Saya yaz, say da yaz,

İlle de bilim, ille de bilime bağlan da yaz...

*Eyy ulu Tanrım,
Eyy koca yaradan,
Eyy yüce Çalap,
Sen duydun beni,
Ben yazdım boşluğa,
Kamlar, bilim insanları, duyunç, istenç iyeleri
Okurlar besbelli...*

07.01.2016

Haydi iş başına! Yumuş... Bulamayın kargış olasıcalar, nom etmiyorsunuz bu betiği ve ondaki bilgiyi. 15.06.2013

..*

BİROK NAH OKURSUNUZ

Evet, küçük çınar ağacı, bilebilir miydin, betiği yüzlerce yıl saklayacağını? Haydi bakalım güzel büyü, güzel bekle olur mu? Yaprığın bir el gibi, görünmez el. Tak işi yapan, ben yapmışım gibi yapan el. **tardus** (sağ) el, **töles** (sol) el.

Tak işimi bitirmiştin ki at sesleri duydum. Kapıya doğru yöneldiğimde gelen atlıları gördüm. Biri Haşola'nın arkadaşıydı. "Buyurun, buyurun, esenlikle buyurun. Haşola'dan haber mi var?" dedim.

"Hayır, kadın! O kocandan sonra öldürüldü, dilim sürçtü, öldü diyecektim. Dün buraya yabancılar gelmiş, bir başka ülkeden, niye geldiler?"

Yazın yağın kar gibi şaşırdım, ne söyleyeceğimi bilemedim. Bu kara kuru adamlar kötüydü besbelli. Sesleri kendileri gibi

kara kuru, berk bir taş gibi ağızlarından fırlayan sözcükler kulağıma kurşun gibi saplanıyordu. Niye geldiler?

Haşola niye öldürülmüş, o da mı okudu betiği, okudu ise kocamdan çaldı besbelli... Haşola, acınası bir yazıksız mısın; yoksa bir kasgır, bir kancar mı? Böyle düşünceler geçerken bir kurşun daha, “Niye geldiler kadın?”

Atlar, sinirli, yelelerini bir sağa bir sola savuran, angım olunamayan, hırçın atlar. Çok koşturulmuş, çok kırbaçlanmış, acınası atlar. Kötü adamın kötü atı olur, diyeceğim de, bu kadar kırbaça ve bu kadar koşturulmaya hangi gövde dayanır ki, bıraksan kaçacak atlar, iri atlar, kara atlar, öfke dolu, kıpır kıpır kıpraşan, huysuz atlar...

Bir kurşun daha, “Niye kadın!..”

Atını göreyim, senin kim olduğunu söyleyeyim, diye düşünürken, adamın birinin hışımla attan aşağı inişiyle irkildim. “Ben bilmiyorum, bir nenler söylediler emme anlamadım,” dedim.

“Öyle mi, tak yeri arıyoruz,” dediler. Atları kapı yanındaki direğe bağladılar, eve girdiler. Ne arıyorlar, neyi bulacaklar. Baca deliği, kedi deliği, ocakbaşı, çıra deliği demeyip tüm kovukları aradılar. Kilim altı, minder altı, yüklük altı, yastık altı, sele, sepet, senek, çuval, harar demeyip tüm yatak yorgan altına bile baktılar; içlerinde ne varsa döktüler. Kap kaşık demeden kap kacağı dağıtıp talan ettiler. Çatıya çıktılar, **kızıldamı** (kiremitleri) aktaracakmış gibi kaldırdılar. Göğeriye dolandılar. Kürek, çapa, bel, balta, nacak, odun ne varsa dağıttılar. Çiçekli, çiçeksiz korkusuzca dikilmiş, umut, neşe kaynağım, dostum ağaçlarımla çevresini dolanıp, tepelerine baktılar. Yeni dikilmiş çınar ağacına, “Bu ne” dediler. Çınar dedim. Kökleyip attılar. “Ağaç sökemezsiniz,” dedim. Bilmezmişim gibi, bazılarına yasak masak olmadığını.

Gizli Bilimler Merkezi, uydurma gerçek din; yeni betiklere olur vermeyen din. Gömüt kazılarında çıkan betiklerden ken-

dine din yapıp asal olanı yakan din. Buzağı bedizinden başka bedizleri yasaklayan, ağıtları, uyumlu sözü, şiiri, navaları yasaklamış, yırsız, biylemesiz, çürümüş, paslanmış, mar içinde, sanatsız din. Gücünü çalıntıdan, anlayamadığı için de yalandan, uydurmadan alan, baskıcı umacı din. Kendilerinin kadın dizisi üzerinde yuvarlanmasına yasak koymayan, Uçmak suyu, şarapsız; yasakçı din.

Çınarın henüz sıcak toprağını kazdılar. Betiği taşından, kabından söküp aldılar. Kızıl atkıya sarılı betik ellerinde, kara kuzgunlar gibi uçarak, hov içinde uzaklaştılar. Kargış olasıcalar, atınızın ayağı sürçsün de düşesiniz emi...

Bir çınar gibi yüzyıllarca yerimde dikildim kaldım. Kimse söküp alamazdı beni, öyle ağır, öyle kalındı ki gövdem. Binlerce yılın olaylarını görmüş, duymuş bu taşınmaz yükle, bu baş edilemez basınçla daha, daha da aşağılara kök vermiştim. Yerde yatan çınar fidanının bana baktığını gördüğümde anımsadım kendimi ve benden yardım isteyen bir çınar ağacının varlığını. Bir çınar fidanı köklerimden sökerek hareketlendirdi beni, yapılacak işler bitmemişti. Çınar yeniden dikilecek, Derin İlimler Merkezine gidilecek, salık verilecek ve belen evine yerleşilecek, yaşam deneyimlerim paylaşılacak...

Sahi beni niye öldürmediler? Betiği gören, dokunan, okuyan ölüyordu hani. Bu kez betik lazım, bilinebilir, okunabilir olmalı. Emme nah okursunuz, kargış olasıcalar.

15.06.2013

* * *

CEZVE

-Bu cezve gökyüzüne konulduğunda, Tanrıların canı kahve mi istedi, süt mü yoksa baba, yumurta mı yoksa?

-Tanrı'lar yemez içmez, oğulcuğum.

-İyi de yemesin içmesin de canı çekmez mi? **Toykut** (zevk), tadınç bilmezler mi?

-Saçmalama, cezveye değil, o bir tencereye benziyor birkez, uzun saplı bir tencere.

-O sürem örme burçak (fasulye), evet fasulye canı çekmiş olmalı! Baba gıdığımı tiske vurma.

-Saçmalıyorsun, Tanrılar “Ol, ” dedi mi olur. Üstelik de gözünü gece boyu göklere dikeyorsun, gıdığın açıkta kalıyor ve “Bana tiske vur, ” diyor.

-Peki biz niye pişiriyoruz?

-Saçmaladın, biz Tanrı değiliz.

-Ben Tanrı olmak istemiyorum ki. Pişirmek istiyorum, pişirince daha tatlı; üstelik ben çalışmak istiyorum, toprağı ekmenin, büyümesini izlemenin, beklemenin, yemenin tadınıcı istiyorum.

-İyi, saçmala. Bak, bak bu yıldızlar neye benziyor, üç tane bir ip gibi dizilmişler.

-O da Tanrı'ların sopası, yok değneğı...

Sahi baba bu yıldızların dizilişinin bir anlamı var mı?

- Oraya gidince öğreniriz. Hadi bu kadar dinlenme yeter.

-Hey sizi de duyan iki yetişkin konuşuyor sanır.

-Biz iki yetişkiniz, değil mi oğul?

-Evet, anne ben yetişkinim.

-Yeter bu kadar çalışma, yıldız tepeye çıktı, geç oldu, hadi eve girelim artık.

-Hayır anne, yıldızlar çok güzel, biraz daha çalışalım.

-Hanım bu çocuk hımm! Yetişkin. Sürekli Tanrıları sorgulu-

yor. Tanrılar ilgisini çekiyor. Kendisini GBM'de bulmadan doğru yere, DİM'e yerleştirmeliyiz. Dini kullanan bir yere değil; onun içinde eriyerek güçleneceği bir yere.

-Evet, bence tümümüz gidelim. Babam olacak GBM'nin klan başına çocuğumuzu kaptırmadan gidelim.

-Son kızıl atkıya sarılı betiği bıraktıktan sonra bana görev gelmedi. Gelse de artık almayacağımı bilen biri. Birbirimizi bilip, bilmemeyi seçtiğimiz durum geldi geçti. Babanla ben Kanan'ın bağı kalmadı. Dedelik yapmasını da istemediğimize göre, gidelim Güzgüneşi. Minik oğuşumuzu alıp gidelim. Düşünmeye, aramaya, erimeye gidelim.

02.11.2013

..*

HA SIZDIRDI, HA SIZDIRACAK...

Angıt klan başı, angıt! Yerimde, klan klan başlığında gözün vardı. Kendini egemenlik tutkusuna kaptırdın. Gerçi ben de seni klan klan olarak, orun (mevki) tutkun için seçmiştim. Ağzın söz ediyor. Şeşen adamdın şeşen (hatip). Suçlu olduğunda bile iyi kıvırtıp başka suçlulara gönderme yapıp, soru sorup karşı yakayı yanıtlamaya itiyor, gündem değiştirip unutturuyordun. Öbür kümeleri kötüleyip, kendi kümeni güçlendirmene imrenmemek olası değildi. Kümelerin birbirini kötülemesi kaçınılmaz son biliyorum; ancak bizden yana sorun yoktu. Dinleme, dinlenme erecesi dini çaktırmadan kullanıp varlığımızı artırıyorlardın. Seni seçme ve destekleme nedenim bu yönetim için tak nen sakıncasız anlayışındı.

“Klan klan” seçimleri yaklaşıyordu. Yükselmek, incili kaftanlı yönetici koltuğu kursağını kabartıyordu. Emme bu kez sınava

giremeyeceğin gibi daha önce girdiğin sınavdaki başı kesiklerden olacaktın. Bekleyemedin ki ölümünü biz verelim.

Sınav sırasındaki başı kesikleri sınavı kaybedenler sandın, tak sınavı kazanan gibi! Oysa onlar sisteme boyun eğmeyip eski **kışlağa** (köye) yeni töre getirenlerdi, senin gibi. Sınav ile yargı günü aynı gündür, seçilmiş kişi kendini sınavda sanır ve bu sınavı çok güç geçtiğini bilir. Diğerleri de sınava gelirler ya da kurultayda olacaklarını sanırlar. Ancak sonuç önceden bellidir.

Bazı öğretiler buna yargısız diyor. Biz yargıyı sözlerde değil davranışlarda ararız. Bize boyun eğme kesindir. Bizde buyruğa uymayanı başkasını izlemekle suçlarız, kara çalma savunma aracımızdır. Söze gerek var mı, ne diyecektin klan başı? “Ben betiğin bir ikizlemesini ele geçirip saklamadım,” mı diyecektin? Biz tak neni biliriz. Sana suçunu açıklamadan sınava çağırarak, kurula almak ve sonra başını alırken al sana kıpkızıl betik, içinde de senin başın diyerek kelleni uçurmak... bu bize daha eğlenceli gelecekti klan başı. Yazık oldu, bizi bu öçten yoksun bıraktın.

Öğrenemeden bıraktın bu dünyayı. Dışkı sanarak yediğin nen, birkaç buğday, burçak, çavdar unu karışımıydı. Onu ne diye yiyeceğin senin seçimindi. Sınavın güç yanı, biraz koku yayıp dayanmamızdı. Sınavın kurgu olabilirliğini sınava girenlerin dönmemesinden çözebilirdin. Orada tek gerçek öpme idi. Bu gerçeklik, senin kurguyu çözmeni önleyecekti.

Boyun eğmeyenleri klandan çıkararak kurtulamayız. Suçluyu ödüllendirmeyiz. Öldürürüz. Çünkü başka bir klana gider ve ola ki bir gizi biliyor, orada konuşur diye öldürmeyi seçeriz. Dinleme dinlenme erceleleri, çıkar için uydurduğumuz, başını kaldıramasın diye yordduğumuz, eh biraz da yetkin budunlardan gizem kattığımız adının başına da din ya da gizli koyduğumuz örgütlenme biçimi; içine yeni erceleler koymama karşı çıkarsan güm! Sen yeni erceleler koyarsan yine güm! Anladın mı, anlayamazsın, ölü anlayamaz. Anlarsın, ölü en iyi anlar.

Yine de bizden başka klanlara kaçanlar var. Biz de onlardan ayrılan üyeleri toplarız. Bazen gönül gücüm azalıyor, hulkum daralıyor. Tinsel gücüm niye eksiliyor klan başı?

Ya bu yazıtlar doğru ise... Ya boşuna yok ediyorsak eski yazıtları, eski tapınakları, öbür klanları. Ya güneşimiz, güneş Tanrımız batacaksa, ya tak nen boşsa, biz güneşi batmayacak klan değilsek, o sürem sen kurtuldun klan başı. Klanların “Klan klan” başı olan ben, güneşin ortası, klan kıcı olan ben; bazen böyle tinsel güç düşüklüğü yaşıyorum. Klan başı değişen bir nen yok, yalnızca yeni oluşumlar, kimin çıkarına bilinmez. Düzen eskiliyor, ha sızdırdı, ha sızdıracak...

03.11.2013

..*

YAVRUM BEN SENİ YETERİNCE SEVMEDİM Mİ?

Kışlağa haber geldiğinde, tak kişinin ciğerine bir atışka-alaf düştü, en çok da, sevdiğim, kendi yaşamına son veren kızın anne babasının içi yandı.

Babasının içi yanıyordu, alaf alaf gözleri yanan, araştırmacı ve kavrayışlı kızı, oralarda bilgi ve deneyim arıyordu, oysa bilgi ve deneyim tak yerde vardı. Babası oturduğu yerde sallanmaya başladı, tüm soykök sallanıyordu. Kız ve erkek kardeşlerinin besbelli gözleri yanıyor. Beyninden gözlere süzülen acı, yaş olarak akıyordu. İçleri yansa da yaşıl giysilerin içindeki ak mı ak benizlerde ne de güzel görünüyordardı. Bütün toplum, içi cız ederek, geldiği boyuta dönmüş bu kızı düşünüyordu.

Şu babanın canı nasıl da yanıyor şimdi.

Ah! Benim karaşın kızım, burada bana paşa derler, emme ben yalnızca bir erim. Upuzak ülkelerde erlik yapıp, bu yöreler

için bilgi toplarken, Türklüğü bozulmamış bir yurda uğramıştık. Yıldırım hızında giden, Kambar Ata'nın koruduğu atlara yel gibi binen kızlar görmüştüm. Saçları yaprak savuran esintiyle uçuşuyor, kızıl, sarı, yeşil tüslü giysileri, hızla gökkuşağı tüslerine bürünüyor, görkemli göksel varlıklara dönüşüyorlardı. Hele onları noruz/navruz **toysoy**larında (kutlama) görseydin. Bir soy bu kadar mı becerikli olur. Tekerlekli, keçeden evleri vardı. Nereye giderlerse hatunlarını, balalarını götürüyorlardı. Böylesine kadına değer verilen bir yurt görmemiştim. Bu kızların ataklığı karşısında yutkundum, neredeyse küçük dilimi yutacaktım.

Kendi ülkeme, Türklüğünü unutmuş yurduma döndüğümde, gözbebeğim kızıma bir at alacağım dedim. Kendi matallarımızı unutup, bizimkilerden türeyen başka, tatsız benzerlerini okuduk. Matalın aslı bizdeyken, başkalarına imrenip çıktık. Kendi dokuncasız, tin gücü veren, hulkumuzu genişleten törelerimizi, geleneklerimizi unutup, başkalarına yöneldik. İnsan kendini unuttur mu yoktan? Unuttuk, yurdumuzda kadının kıymetini de unuttuk, kızlarımız Aygır denilen klan başının **yunt** (at sürüsü) dolu evinde köle oldu. Kadına **tatıklı** (layık) olmayan kişiliksizler kadını davar, köle, tutsak yaptı da duymadık, uyuduk. Alaz ocağımıza düştü de uyandık.

İş işten geçti sandım, kendime döndüm de ne yandım, ne yandım. Siz siz olun; Tanrı'nın sizi size tapşıracağı soy kökünüzü ve törelerinizi, dilinizi unutmayın. Klan başı denen aygırların uydurduğu bütün dinlemelerden daha eski olduğunuzu ve size, Tanrı'ların sunduğu, göksel yolculuklarla sınaya kanıtlaya aldığınız inançlarınızı, söylencelerinizi yabana atmayın. Unutturmak isteyenleri takmayın. Eyy Türk, kendine dön, gücünü eline al... Kendi **dürtkünü** (motivasyonunu) kendinden al. Türk olmak dürtküsen yeter sana.

Derinden gelen bir ses: "Ah, Tamu'da yanası aygır; hay, baban seni total bırakmasaydı da öldürseydi ya..."

Baba, yüreğinin yangısını kanatlı sözlere dökmeye devam

etti: Ata binmek olmalıydı onları yel gibi yeğni kılan, ata binmek miydi, onları böyle konuşkan yapan, neydi onlara düşüncesini güvenle söyleten? Biliyor musun bana, Tulpar adını koydular, Türk hulkundan söylence adıyla yeryüzüne sızan göksel sözlerde, üstün özellikli, yükselmiş kanatlı atların adı. Kuday Tanrı'nın armağanı; çam deviren hırçın yellerden ıldamlı uçan atlar, dinleyen, konuşan, us veren atlar bunlar. Eh! Türklüğünü unutmuş biri olarak Türklere ve atlarına bu kadar imrenirsen, adını Tulpar koyarlar. Tulpar dünyanın bir başka köşesinde olsa da kendi sürüsünü bulurmuş ayrıca; nereye gitsem soyuma sopuma döndüğüm gibi.

Ve söz aldım, atıyla, kadınıyla, erkeğiyle sözünde duranlardan. İlk doğan tayı sana getireceklerdi. Sevinçle seni şaşırtmadan, bu gezmesi bitmeyen gezegenden ayrıldın. Ve şimdi ben, o tayı, o tay ki bir Tulpar olsun. Gökyüzünde yaşayan; konuşan, uçan, kimi kanatlı, kimi boynuzlu kutsal atlardan olsun; Humay kadar değerli bir kıza ulaşsın istiyorum. Armağan etmek için öncülük yapabilecek bir kız arıyorum. Haydendi! Yürekli kız çık karşıma, şimşek gibi atına, çam deviren esintiler gibi bin, kasırğa gibi sür, sür ki yağmur görelim, görelim ki belki kişilerin kanını, doğruluğunu, nomunu emenler yıkanıp arınsın.

Ah yavrum!.. Sen niye böyle yaptın, yavrum ben seni yeterince sevmedim mi?

Babayı dinledikçe, yanan içim daha bir yanıyor. Ah! Koyaş bütün ısı ve ışığını üzerime çalmışsın, sırça kırığının kuru yaprakları tutuşturması gibi, yüreğimden tutuşuyorum. Ben de bu aileden olacaktım. Ah Saha, beni bırakıp, adımı C'ye çevirip klana karışmasaydın ya. Klan kapısına kendini ongun bir simge gibi asmasaydın ya. Şimdi o görüntün gözümün önüne geldiğinde şişleniyormuşum gibi acı içindeyim. Yedi gün sonraki tören bitiminde bu yöreleri bırakıp gideceğim. Seninle en büyük elesim iki ata binip sonbaharda düşen yapraklar arasında

at koşturmak, öyle bir esinti yaratmak ki düşme sancısı yaşayan yaprakların işini kolaylaştırıp, üzerine düşen sarı sıcak yapraklar arasında seni seyretmekti... Bundan sonra bana bir **körmöz** (hayalet) olarak görüneceksin. Söz ver, söz ver bana, körmöz olarak görüneceğine söz ver...

Şu annenin içi nasıl da yanıyor şimdi. Ölünün körmöz görünmesi, sürem kaybıdır ölüye, buna kırk güne kadar olur verilir. Buradaki yaşama dokunma yetisi bitmiş, oradaki yaşam yetileri başlamıştır. Çabuk uyum sağlayıp bütüne yumuşçu olma görevini sürdürmelidir. Ölüm sonrası ile yaşam arasında kalan bu ağırlıksız varlıkların körmöz, işşi, **abası** (cin vb.), hortlak, adı ne olursa olsun, büyümesi, **kayrası** (yenidenliği) durmuştur. Karın güneşsiz havada ve soğukta **kabayelin** (lodos) görünmez etkisi ile eriyip, yok olmasına **araf** demez miyiz; “ar” ne güç durum, yok olmuş durumdasın emme ağırlığın var. Üstelik ne kar gibisin ne su, yalnızca ar, ağır. Araf, erime bölgesidir; ne kar ne su durumundasın, savrulmuş toz olmuşsun. Kayranın, gelişmenin durması en büyük eksilmedir. Tin eksidedir. Düşün ki acuna gelirken iş bilmeyen beslenen olmayı değil, iş bilen besleyen olmayı seçiyorsun, gelince istenç bozuluyor, iş bilmez beslenen olup çıkıyorsun. Yazık. Arafta olmak okulsuz olmak demek. Karın güneşsiz havada lodos yeliyle ölümü kadar beklenmedik kayıp, görev dışı araf. Asalak, bir zamanlar asaldım şimdi asalak, erke erkeye ortak.

Öbür yana geçmek, arafta bulunan görünmez varlığın kayradan, ikinci kez ölümüdür; kırkıncı gün gerekli sözlerle uğurlanmalıdır. Okul, ölüm sonrası yaşam kayradan başlar. Gizler acunu burası. Ulu Tanrım, bize kırk güne kalmadan güneş ışıklarına, yıldız ışınlarına, ışığa tutunan yolculuk ver; hırçın yelin aktarımına aldanıp bu eve, bu acuna tutsak etme. Alaş...

KANITLANMIŞ TÖRELERİMİZE GÖZ DİKENLERE

Ah şu annenin içi nasıl da yanıyor.

Ah kızım Saha, sevgili Saha, kanım, hulkum, soyum Saha. Demedim mi, yüce tin seni nerede yarattıysa orası en doğru yerdir. İşte us çalan, üşümüş haysız huysuz yel esiyor; oku onu ne fısıldıyor; bak kuş sesi, dinle ne demeye getiriyor? Bulutlar nereden gelip nereye gidiyor, eli boş mu dolu mu; yağmuru ne sürem bırakacak? Tüslere bak, tümü sana bir armağan sunuyor. Bak şu çömez kızın yürüyüşüne, kimin kızı bil bakalım. Göçmen kuşların gelmesine kaç gün kaldı, saçlar tomurcuklandı mı bir bak bakalım. Upuzaktan çocuğuna ünleyen sesi dinle, kimin karısı söyle. Hani çocuğun olunca adını Sagu koyacaktın. Sagu, önemli kişiler ölünce söylenen uyumlu demeler, iç yakan ağıtlardı. Öleceğin içine mi doğmuştu. Bak! Kan kardeşin Aya gebe, iğneye ip geçir göbeğinde tut, düz giderse erkek, düzyuvar çizerse kız, de. Kız ise adını Uygur, oğlansa Sungur koy. Kan kardeş koyar çok çocuğun adını, o üstlenir yarı bakımını. Bak, oya yapraklı meşeler ökse otuyla doldu, toplama süremi geldi geçiyor. Kurut yapraklarını, otur iç çayını. Yavrum, sen niye böyle yaptın, yavrum ben seni yeterince sevmedim mi?

Derinlerden gelen bir ses: “Ah, Tamu’da donası aygır; hay, baban seni total bırakmasaydı da öldürseydi ya...”

Ah yavrum, yavrum, yavrum... Paşa babanın anlattığı yurtlara gideydin servi boylum. Boy boy, soy soy gezeydin kınalı kuzum. Konuklara nasıl değer verilir göreydin tatlı dillim. “Çakşı ba!” deyip deyip sarılaydın kömür gözlüm. Keçeden kışlak odasında kalaydın inci dişlim. Dostluk nedir bileydin sırma saçlım. Heç o sürem gider miydin, köle toplayan soysuza. Ah! Ah! Benim gözümün ışığı, özümün özeği yavrum sen niye böyle yaptın, yavrum ben seni yeterince sevmedim mi?

-Ağlama teyze, ağıt yakma, ölünün arkasından türkü okunmaz, böyle yas edilmez.

“Höst lan, höstür, kim öğretiyor bunları sana, şimdi alacam ayağımın altına. Ah ah! Hay yel alsın ağzımdan kötü sözlerimi, savın gitsin şunu; töremizi bozmasın. Ağıt, yıldızlara, geldiği yere gidenin, kendi evine görüş çağrısıdır.” dedi kadınlardan biri.

“Bak sen!.. Bizim ah ederek anmamızı, ahan (türkü) söylüyoruz sanır, yanık yanık türkü çığırırız sanır. Ahan söylesek ne olur ki... Alın şu alık dalkavuğu uzağa, sokmayın **toyhuna** (ölü uğurlamaya gelenler), kimin yalakası olmuşsa artık, yaltakçı seni, savul uzağa, ” dedi bir diğeri.

“İçindeki ana öğretiyi sen alamıyorsan, başkasının öğrenimine engel olma, bu toyhundan kimi yaşamın anlamı, kimi bir beceri, kimi ilk elden doğru bilgi taşıyacak evine, ” dedi başka biri. Durur mu diğerleri?

“Sözüm törelerimizi yok edenlere: Bilgi, alışkanlık, davranış ve törelerimizde yapacağınız değişiklikler, getireceğiniz yenilikler ve bunlardan edineceğiniz çıkar ve güç size ve ırkınıza güzel olmayacak, ” dedi ve havada bir simge çizdi, peşi sıra çakşı baa, yapar gibi çaktı.

Burada tak kişinin, “Tanrılara ant olsun, ” dedikleri bir söz verme, bir yakarış çakma biçimi, özel, gizemli bir simgesi vardır. Yakarış ve ilenç sonrası bu biçimde belgi koyarlar. Bu kadıncağız töresini bozanlara, bozacak olanlara öyle bir ilenç gönderdi ki ardından, kimliğini belirten bir damga ile görünmez Tanrılar yakası ile bu yaka arasındaki geçide belgisini çaktı. Durur mu diğerleri?..

“Sözüm; binlerce, binlerce yıldan beri Tanrı’ya bağlılık, doğa sevgisi ve güçlükleriyle edindiğimiz dokuncasız, sınanmış, kanıtlanmış törelerimize göz dikenlere: Varsıllığınız, doyumsuzluk ve korku olsun; güzelliğiniz, kıskançlık ve anlak tüketici olsun; sağlığını, değer bilmeme ve gösteriş olsun, ” dedi ve kendi

kapsadığı sin ile Tanrılar yakası arasına açtığı göze bir belgi de o çaktı.

Ayır'ın, en büyük birlik kaynağı töreleri, dinleri, dilleri bozmak, kara çalmak ve boyları, soyları küçük düşürmek ve kendi din birliğini kurmak için görevli adamları vardı. İlk işleri, ölü evindeki toyhuna dalmak ve töreyi bozup beyin yıkamaktı. Oysa bu adam onlardan etkilenmiş, kendisine bir görev çıkararak onlardan iyi biliyor gibi çalım atma peşindeydi. İlenme, bu adamın kişiliğinde, tüm fırlıdak beyinlilere yollandı.

- Ah şu, törelerine verdiği değeri unuttuğunuz, sıkışınca da tutunduğunuz Türkler! Asal olan aktöre, bir olan Tanrı deyip, buldukları tak dine uyan, saygı duyan, gittikleri tak yerde sakıncasız görülen Türkler! Dinlere saygı göstermelerini çekemediniz, içine bir iki sapkınlık katıp din etmeye kalktınız. Onların iletişimi sizde olsaydı, boylarla, soylarla iletişimi, bilgi akışını devam ettirseydiniz, bunlar olmayacaktı. Olan bitenden salık alacak, elçilerimiz karşılıklı gidip gelecekti. Kimseyle bilgi akışını kapatmayan, kızını bulmak için yerin altını üstüne getiren, tak gediğe, tak deliğe girip, özle, körmözle konuşan, yavrusuna ulaşmak için yeri göğü bir edip, tozu dumana katan Türkler kadar olamadınız da şimdi de yasımıza yanık türkü/ahan çığırma mı diyorsunuz? Bu bunlu günler de geçer besbelli... Höst uzaklaş buradan, savın şunu gitsin şuradan. Eyy yaradan Tanrım! Turkuvaz çocukların nerede?

-Ya şu ölülerini başka yerde bırakmayan, ölümüne kızlarını oğullarını sahiplenene kışlarına simge koyan Tanrı, kişi, evren üçlemesini unutmayan, üçgenliler kadar olamadınız da bize ağıt yakmayın mı diyorsunuz. İcinizden yiğitler çıksın da ağıtlarımızı düzenleyip sagu yapar topuz eşliğinde söyleriz, hızımızı alamazsak horur olup döneriz biz. Çık git oradan... Höstür...

İçi yanan, çevresinde olup biten konuşmaları duymayan ana, ağıt yakmaya devam ediyordu.

Ah benim gövdesiz körmöz olan kuzum, yardımsever kızım, Haşola'nın bırakıp gittiği ailesi güçlük içinde, çocuğu sayrı imiş ona sevgi gönder, bir bardak, yakarış ile arınmış, davranışı değişmiş ökse otlı su ver. Ah! Ah! Yavrum, sen niye o apışarasında fırıldak taşıyan, kargış olası, Tamu'da donası, çakıldaklı Aygır'a gittin.

Derinden gelen bir ses: "Belin kopsun, belinin suyu kurusun, belge peşinde koşarken belini kırsınlar da belirti kalmasın, iz belli olmasın, bir belge bulamasınlar da boş bellek gibi bel bel belin (hayret) içinde bakakalsınlar. Adın belleklerde yer bulmasın, belek (armağan) nedir tadmayasın. Saçları belikli(örgülü), belsemli (kararlı) kızlar, belik(işaret) bırakmadan öldürsün seni.Tez günde kökünün bellesinler, bir de üstüne sürgü, tapan çeksınler de belen olsun emi, bel(edep) koruyacağına, beldenaltı (edepsiz) belin (edebiyat) yapan soysuz seni, bedik töreni (has talık iyileştirme töreni) yapanların olmasın emi ?"

Bir başka ses: "Yıldırımlar efesi çarpsın seni, dipsiz uçurumlara düşesin emi."

Tulpar baba bir imce çaktı bana, kaş göz belirtisiyle, bulut giysili söğütü gösterdi. Oraya gittim. O da geldi; "İlgilen şu adamla, uzaklaştı; ağzını bir daha boş bulunup açarsa, başına gelecekleri önleyemeyiz; bizim kadınların bayrağın önde gideni olduğunu bilirsin. Acıtan diye düşündüğü bir baskıyı arda(işaret çubuğu) etmiş bir öncü mü, Aygır'ın samanlığına katılmış kendi ayakları üzerinde duramayan bir bacaksız mı? Yoksa kendine görev-yumuş edinerek, değersizliğini örtmeye çalışan bir saftor mu? İlgilen ki yol yakinken açıklayıcı olalım, " dedi.

"Yok yok hayır, tanıyorum onu, bizim gibi biri, kimseyle bağı yok. Ağıtla, ölenin acı duyacağını düşünüyor olmalı."

"Söyle o sürem ona, ölünün bizim ne düşündüğümüzü, niye öyle yaptığımızı bilmek **asalıdır** (hakkıdır). Bazen sesli bazen sessiz kırk gün onunlayız. Sen yine de ilgilen bu adamla; biraz

önce de başka birine, Tanrı'ya Kuday dememin yanlışlığından bahsetmiş. Söyle ona Kuday de Tanrı de, o yürekten geçenleri bilir. Şunu de bunu deme diye onu tapıncaklaştırıp (putlaştırıp), onun adına dayatıp, onu kullananları da bilir. Yaradan sonsuz, tak nene gücü yeten, tak nenin sabı onu din sananları da bilir... Onlara uygunluk verir, tepeye taşır, klan başı yapar, sürem tanır ki uyanıp, ayılıp, Yaradan'ın dinlerden başka olduğunu bulsun yaratılmışlar diye..." Kaş, göz ve el hareketiyle bir imce daha çaktı, beni kalabalığa yolladı.

Burada imce çok işe yarar. Bir göz kırpış, kıygyıya dayanmana yardımcı olurken, bir diğeri, "Yalanı yakaladın mı, dikkat et, " der. Kimi imceler, gözdağı ve höst anlamına gelirken kimi imceler "Doğru, yeterli." ya da "Vay be, yok ya!" gibi şaşkınlık belirtir. Baş sağa sola gidip geliyorsa bu imce; olmaz, yanlış, anlamında. Baş yukarı kalkıp iniyorsa, buna kaş da eşlik edebilir, "Sakın ha!" demek; baş aşağı inip kalkıyorsa "Sakıncası yok, olur, " demek olduğu gibi, "Görürsün sen" de olabilir, işte bunu iyi okumak gerekir. Daha nice imceler konuşur bu yurtlarda.

İçini alevler basan ana devam ediyordu. Törelerimizde hele hele yaşlı adamın genç bir kıza sarkması yoktur. Böyle bir evlilik başka genç bir erkeğin payını yemektir, küçük kızların payını görmemektir. Pay yemek yoktur törelerimizde, kız çocukları büyüklerine, baba dede yaşındaki erkeklere güvenmeli. Dengi denginedir tak nen. Dengi miymiş o onun, diyerek daha baştan kapatılmalı yanlış yol. Gücü olan, tehdidi olan bastırır; seçkin olan, buğ olan, başbuğ olan, kandırır da ne gerekiyorsa verir de satın alır yanlış; yoktur buralarda böyle bir tecim (ticaret). Bu geberesi GBM nerden çıktı! Bu dangalak klan başı, bu soysuz nerde bitmiş, nerden gelmiş bu **singil** (içinden pazarlıklı) sinsi? Sokun şunu sine (mezara). Tanrı inancı böyle bir nen mi ha? Öyle nen olur mu? Yakıştır mı? Ah! Gözümün nurubegüm kızım, yüreğimin törü, biyçe kızım, içimin bam teli, sazım, sözüm, so-

luğum, ulçam; eli Umay ananın eli, becerikli, uçan ayaklı, güzel dudaklı kızım. Ah! Canımın içi sen niye böyle yaptın, yavrum ben seni yeterince sevmedim mi?

Bir kadın sesi: “Bilen kalmadı mı, kurdun yılık payını ayırmamızın dışında, kayıp yılmızı bulana kadar kurt ağzı bağlayanlardan, kimse kalmadı mı, şu geberesi aygırın çükünü bağlayacak, başka kızlar dokunca görmesin, bağlayın şunu, bir daha yonsuz davranışında tüm yonları, aksiyon mutasyon, konsantrasyon ben bilmem nesini, topu bitsin.”

Bir başka kadın: “Şimdi, anında, çıt demeden bulun; şu toyt (an), toyta (salise), toyo (saniye), toybu (saat), yedili (hafta) beklemeden bulun. “Apış aranı kapa. Yolun olsun sapa. Bıçağımı yağladım. Apış aranı bağladım.” diyen, bu işi bilen birini, ivedi bulun, hadi çabuk çabuk...”

..*

TANRI SENİN USUNLA KATILIR DÜNYAYA

Buralarda, ölü evinde, canı yananlar yuğ törenlerini (cenaze törenlerini) kendileri yapar. Töreni **yuğlata** (yuğ törenini meslek edinenlere) vermezler. Kendileri ağıt yakar, dışarıdan **yuğcular** (ağıt yakıcılar) getirtmezler. **Yuğla** (yuğ töreni düzeni) işini kendileri görürler. Bu nedenle din dinleme kapışması, inanç sömürüsü, töreleri bozma, bir başka anlayışı dayatma gibi GBM’nin kötü amaçlı kullanımı söz konusu değildir. Ölünün bilinmezleri böyle günlerde bilinir. Hele hele bir yabancı için, yıldızlara, geldiği yere gidenin evindeki toyhun bulunmaz bir okuldur. Ağıtlar, övgüler üzerinden yapılır. İnsanlar birbirlerinin övünçlerini biriktirir. Nitelikler, **netegler** (sıfat) iyilik ve güzellikten yana olunca, yaşama yakışı görüyle bakılır. Yanlışlar ve doğrular tüm çıplaklığıyla ortaya çıktığından mı nedir, bütün

toplum kendi iç yolculuğunu ve durulamasını yapacak kadar özgüvenli olur. Ayrıca ağıtlar öğüt ve övgü içerdiğinden midir nedir, bu kışlağın kişileri, becerikli ve güzel deyişlidir.

Bir kadın sesi: “Ahh ah, yararlı dinim, yazıksız dinim ne güzel ne kutsaldır benim dinim. Sapkınlar, çevremdeki tüm toplum benim gibi olsun ki sapkınlığım doğal görülsün, diye saklanma peşinde.

Sık sık, yuğcu, yaşçı ve ağlayıcılar gelmek ister yuğ törenlerine. GBM'nin pislikleri duyuldukça, onların çasıtı olmuş yaşçılar, toyhunda beyin yıkamak için içleri gitse de yaklaşamazlar.

Bizi, Tanrıların görevlendirdiği yaşam alanından koparıp, cılızlatıp, Tanrıların alanı için neredeyse bütün gün kembüdü kümbe yaptıracaklar. Bizim görevimiz bu yakada çalışmak, çalışmaya yeniden güç bulmak için törenlerle eğlenip dinlenmek. Burada inanılan, Tanrı'dan istedinse san ve Tanrı'dan indiyse san ve oldunsa insan, çalışacaksın, bir üst boyuta tırmanmak için çalışacaksın. Yere gökyüzünden bakmak için, bilim göklerde de olsa gidip alacaksın.

* * *

Neyse ki erken ayırt ettik, bizi uyuşuk düşürüp, töre ve kültürümüzü yok edip, kendilerince etkisiz, korkulmaz, ilkel bırakacaklar. Tanrı'yı onlardan öğreneceğiz. Tanrı tak soya kendini başka başka gösterir, birindeki özgürlük onu yanlış kullanan ilkel soya yasaktır. Önemli olan sana görüldüğü biçimi, dayanç ve direnimle korumaktır. Tanrı senin o güzel yüreğin, o becerikli elin, o değerli usunla katılır dünyaya. Kavrayışını, yüreğini, elini, dilini, belini başkalarına kullandırma. Törelerini yenik düşürme, Tanrı'nın sana sunduğu bakış açısını yok etme, Tanrı o bakış açısından görmek isteyecektir sana ait acunu, biz böyle bilir böyle söyleriz...

Bir kadın sesi: “Ah sapkın Aygır, eşeğine sarkan adamın

dölü, yakında ölü bulunursun ölü, hortlaklar hortlasında sarsın seni, ” dedi.

Yüreği yalım yalım yanan ana, solmuş, acundan kopmuş, yalıtılmış devam etti: “Bilgi tak yerdedir yavrum. Bilgilenip, yakarış yükleyici, dilek yükleyici, sağlık yükleyici bir kam olabilecek anlak ve yeteneğe sahiptir. Evrenle bağ kurup, geçmekte olanı, geçmiş, geleceği bilenlerden olabilecek duyguya, tine sahiptir. Daha çocukluktan, kıtlıkta, yıkımda önceden uyarıp, pat diye, salık vermiyor muydun? Od dediğimiz ıııklı alaza, ısılı yalaza, dumanlı alafa yağ atıp, kımız atıp, sirke atıp kötü nemeleri kovmuyor muydun? Bu yakarışını görmek, nasıl da kendimizi iyi duyumsamamızı sağlıyordu. Kötü nemeler, bu olumlama sonrası bir daha bize yaklaşabiliyorlar mıydı? Erke anlar, okur, nemelerin içindeki özü.

Demez miydin ‘Evrenin dengesiyle yalnızığın kişisel yaşamı ilintili,’ diye. Sabahları almaz mıydın süt, çay ya da içki kımız ne buldunsa kaptığın gibi dışarı çıkıp, evimizi obamızı koruyan tinler adına Tanrılar adına dört bir yana biraz biraz sepelemey miydin yavrum. Demey miydin çocuklara bir korku geldiğinde, elindeki azıktan birazını oradaki tinlere tak yanı sarmış Tanrısal tinlere alkış adına serp serpiştir, doğaya sepele; kurda, kuşa, karıncaya doyut olsun. Doğa tinleri anılmayı sever ve seni korur, artık başın dik yürüyebilirsin. Demey miydin ha! Çocuklar, ‘Azığımız yoksa ne yapalım?’ dediğinde “Gülümsey ve alay de, ” demey miydin, böyle böyle balaları korkusuz kılmaz mıydın.

Tanrı’nın yazgımızı elinde tuttuğunu bilip, tak sabah kapıyı, “Tanrı bilir, ” deyip açmaz mıydın yavrum. Birisi, itdirseği çıkıyor gözkapagımda, uçuk çıkıyor dudağımda der demey sarımsağı kesip üzerine basmaz mıydın? Karakışta üşüyen, soğuktan nereye kaçacağını bilemeyen kasırgalarda, eğrelti otu yapraklarını arı kovanlarına sarmaz mıydın, onca arının yaşamını kurtarmaz mıydın? Sonra o arıların balını sırta sürüp,

üzerine karabiber ekip, kalın bir bezle örtüp bizi kargış olası öksürüklerden kurtarmaz mıydın? Arı soktuğunda yoğurt sürmez miydin? Karın şişliği denilen umdan ölen yilkının beslenmesini anlatıp da toh denilen; dolu, çok, sıkı karın tokluğunu önleyin çok tohum yedirmeyin demezmiydin?

A yavrum ah yavrum ötürüg (ishal) olmuş, yangısı olan sayrı atların arka deliğine duman çektirmez miydin? Parmağı neredeyse kopacak kadar kesilmiş yalniąa koşup, bulup **buşurup** parmak arasına bir solucan bölçeği koyup sarmaz mıydın? Nereden duyar, nereden bilir, biriktirirdin yüzlerce bilgiyi, yetmedi de yeni bilgiler ardına mı düştün a kızım? A benim ayak parmakları güzel, uslu kızım. Ben o güzelliğe doyamadan ayrılan kuzum. Burcu burcu kokan yavrum, buram buram içimi burkan yavrum, burnumda tüten yavrum ben seni yeterince sevmedim mi?”

Bir kadın sesi: “Ah sapkın Aygır, eşeğine sarkan adamın dölü, yakında ölü bulunursun ölü, Yaşam biçimini bitiren abasılar kucaklasın seni emi...”

“Ah yavrum yavrum yavrum, kınalı kuzum. Senin yaptığın yoğurt kurusu, senin yaptığın pastırma et kurusu bile başka olmaz mıydı? Yuğ törenlerinin, düğün törenlerinin, en güzel aşközlerini yapan saş çiçeği yavrum, köpük **toybalın** (helva) dilden dile dolaşır güzel kızım benim. Arkadaşların, ‘Hadi bir bulgur sıkısı yap da yiyelim,’ diye çıkıp gelmez miydi? İkiletmeden, çabucak bulgura biraz haşhaş çekirdeği, biraz, susam ya da dövülmüş ceviz katıp, üstü basasıya su koyup bir **erbi** (ince ipekli dokuma) ile kapatıp güneşe koymaz mıydın, senin elinin ölçüsüyle ne de güzel olurdu kabaran bulgur sıkısı yavrum. Yalnız özdek değil ki tat veren; iş, içine koyduğun sevgide, gösterdiğin özende, gönüllülükte. Yiyecekteki en küçük nemeler anlamaz mı kendisine bakını, su okumaz mı erkedeki olumluluğu, tak nen saklamaz mı o erkeyi, emmez mi, almaz mı içine; yavrum senin

bulgur sıkın kutlu olurdu işte böyle. Ah benim çolpan kızım, seni koklamayı, o sendeki anlamı içime almayı özledim. Burcu burcu kokan yavrum, buram buram içimi burkan yavrum, burnumda tüten yavrum ben seni yeterince sevmedim mi?

Arkadaşların; hadi buğday, susam, mısırdan, ne bileyim ne bulursak işte, bir **kavurga** (tohumun ateşte kavrulmuşu) yapalım, birazını da sürtme taşında öğütüp **kavut** (kavurga ununun tatlandırılmışı) yapalım biraz da toyam (şeker, gen), yoksa pekmez katalım, ohh bir güzel karnımızı doyuralım. Kalan kavurgayı da alıp bozkıra gidelim. Yemlik, kuzukulağı, gerdeme, üzerlik ne bileyim ot toplamaya gidelim hadi, dediklerinde; daha sözleri bitmeden yüklüğe, sergene uzanmaz mıydın dan, uruk almaya, aşlık çıkarmaya, kaşı güzel, parmak kemikleri düzgün yavrum. Sen niye böyle yaptın? Burcu burcu kokan yavrum, burup burup içimi burkan yavrum, buram buram burnumda tüten yavrum ben seni yeterince sevmedim mi?”

Bir başka dövünen kadın sesi: “Koynuna giren bir sarı kız, sariakrep, yürüyen ölüm öldürsün seni e mi, gömütü taşsız kalası deli...” dedi

“Kasırgaların soğuktan kaçtığı, öfkeden sığınmak için kapı kanatlarını dövdüğü kış aylarında; arkadaşların soğuktan buymuş, neredeyse burnu buz tutmuş konuk geldiğinde ne becerikli olurdun. Bir yandan ot köklerinden çayı korların üzerine kaynamaya sürerken bir yandan da sacayağındaki dığanın, haranının içine koyduğun pekmeze susam, haşhaş çekirdeği, öğütülmüş ceviz ve poyam ne buldunsa, Tanrılar o yıl ne verdiyse katıp kaynamaya bırakmaz mıydın? Onu kuru yufkaya ince kat döküp, sonra da kuru soğuğa bırakıp, biraz sonra katılaşıncı kırıp kırıp arkadaşlarına sunmaz mıydın, ktır ktır yerken, onları içerden ısıtmaz mıydın? Kışlağın çocuklarını da bu tatlarla kendine bağlamaz mıydın, onlar tatlı tatlı yerken, ‘**Kukumav** (baykuş) kuşuna bakmayın; o çekingen, utangaç bir kuştur, **gakgabarak**

(keklik) kuşuna bakın onun yerine, ' demez miydin? Koca gözlü kukumav kuşundan çocuklar korkabilir de yersiz bir korku yayılır diye böyle söyledin. Ah o çocuklara, **Malaylara** (on yaş altı çocuklara) , o cıp cıp ettirmede- (yıkama) analarına yardım ettiğin bebelere bile neler öğretmezdin ki. 'Tanrı'nın kudreti yeryüzüne ve üzerinize yılan biçiminde döne kıvrıla iner, yılan öldürmeyin, ' demez miydin? 'Ola ki öldürdünüz, ölüsünü çabucak yakın ki yeniden göğe yükselsin tını de yağmur ve bolluk olarak döne savrula ongunluk yere insin, ' demezmiydin? 'Bir, Tanrı demek; on, evren demek; yüz şu demek, bin bu demek, ' diyerek, sayıları bir bir öğretmez miydin? 'Yaşamda yapılan iyilikler boğanın boynuzu ile Tanrı'ya döner, ' deyip, 'Boğa kutsal gücün, bolluğun, iyi olan varlığın simgesidir, ' demez miydin? 'Dağ keçisinin kutsallığı Tanrı habercisi olmasındandır, ' deyip; bir bir yıkları tanıtıp tak birine güzel bir özellik bulup doğanın tinli varlıklarını sevdirmez miydin? Güzel konuşmaları için **aytılış** (telaffuz) öğretmez miydin? Yasalga, buyum, görgöç değerini ve **emereklere** (eşya) dokunca vermemeyi öğretmez miydin? Yavrum ben seni yeterince sevmedim mi?

Bir erkek sesi: "Erlik Kan'ın oğlu Kömür Kan sana alevler sönmesin diye aralıksız kömür taşıtsın e mi..."

"Ah kızım, ah kuzum, **kölle** (Buğday, bakla, nohut, ceviz, susamla vb. yapılan bir çeşit yiyecek) yaptığın gün arkadaşlarını çağırılmaz mıydın? Ekmek yaptığımız günün sonunda, biriken onca kor, köz, kül yığınının içine; buğday, kuru örme burçak, nohut, atburçak (bakla), mısır, culbat (bezelye) gibi türlü türlü dan, aşlık dolu haranayı üstü basasıya su koyup, kapağını kapatıp, kenarlarını da suyla karılmış un, **uğra** (Yufka açılırken kullanılan kalın un) ile sıvayıp gömmez miydin? O korlu külde sabaha kadar ılık ılık kabaran, ıssız, sessiz, sedasız kaynayan kölleyi sabah açıp içine al boyalı biber, karabiber, tuz ekleyip bir de üzerine dövülmüş koz ve poyam, nar ekşisi katıp hele bir

de sürtme taşında sürtülmüş haşhaş çekirdeği susam çekirdeği sürtmesi katmaz mıydın?”

23.06.2013

Bir erkek sesi: “Erlik Kan’ın oğlu bakır bilekli Kerey Han büksün bileğini e mi...”

“Yol gösterici yavru geyiğim benim, Tuf denilen andan (tufan), taşkından bu yana Türklerin yaptığı, unutmadığımız, bolluk artırıcı, koruyucu geleneklerimizi ne güzel yaşattırdın. Koruyucu od/atışka tinini simgeleyen bebeği ocağın yanındaki çekmecedeki saklamaz mıydın? Onun orada olduğunu bilmek yalnızlığımızı, korkumuzu alıp, bizi Tanrısal bir **sine** (küre) almaz mıydı? Tanrılar **sinmer**inden (silsile) Gök Tanrı’ya uzanmaz mıydık? ‘İster Tanrılar sinmerini izle, ister direkt Gök Tanrı’ya uzan, yüreğine göre davran, ’ demez miydin? Tak kişinin yolu Tanrı’ya uzanır deyip de tak kişiye esenlik vermez miydin?

Avcıların koruyucu tını Bayanay için atışkaya, alafa birkaç damla, birkaç kaşık, çay ya da yağ dökmez miydin? Ormandan, yüksek dağ geçitlerinden ya da azgın derelerden geçerken **obo** denilen taş yığınlarına; o yerin tinine yağış/kurban için, bir taş da sen atıp o tını değer bildiğini belli etmez miydin? ‘Bu simgesel davranışlar, erke varlıkların ayrımında olmaktır, bu imceler anımsamadır, istektir, söz vermedir, yakarıştır, Tanrı buyursa demektir, alaştır alaş, ’ demez miydin.

‘Söz uçar yazı kalır, erkeye (enerjiye) özdek (madde) eşlik etmelidir, eyleme geçmelidir ki erke bağlanacağı yeri, gireceği gösterilen burgacı, yakarışı, olumlamayı bilsin, ’ demez miydin? Yanında bir uğur neni, bir iyilik nesnesi, kendini bilme belgisi, Tanrı’nın seninle olduğunu anımsama imi taşımaz mıydın? Hay yavrum, işe başlamadan önce, “Bu benim elim değil, Umay Ana’nın eli” diyerek işe başlamaz mıydın? Ne yapsa yenilen, ne katsa sevilen çocuğum, sen niye böyle yaptın be yavrum, sarıl-

mayı özledim ben sana; yavrum, ben seni yeterince sevmedim mi?

-Yinelemeler çok olmamış mı, kimi öğüt kimi **kayıрма** (nakarat)?

-Onlar, o çalımda (vakitte) yazarlar ağıtlarını; olay sırasında doğar, ozanların içlerine **koşukları** (destan). Güzelliği katan da kayırma bölümüdür. Sen onu söylenirken bir dinlesen! Anlatılacak konuları, bu arada düşünür bulur, bu bölümler çağrışım yaptırır. **Eskerme** (uyarı ve unutmamak için kullanılan yır sözler) için demeli, anımsama için kullanılan yır söz veya **belekler** (onurlandıran armağan sözler) içindir bu yinelemeler. Bu eskermeler yine yine bu olayı usumuza getirir. Tak kişi kendi eksikliğini giderir. Ben sevmekte geç kalmışlığın, doyamamışlığın acısını okuyorum.

12.12.2015

..*

DOKUNCALI TİNLERİ BİR DÜĞÜMLE BAĞLAMADIN MI?

Bir erkek sesi: “Hangi **yör** (kötü erkeli tinsel varlık) sızdı senin tinine, hangi körmözün, hangi **azanın** (kötü nemenin) tini sızdı sana, niye gitmedin bir kama? Aman dileyip, Aman Tanrım demedin mi be adam?

Kara çapıttan yapılmış, Erlik Kan'ın dokuz oğlunu simgeleyen dokuz şeritli bebeği evinin içinde kapının sol yanına asmadın mı? Bir betik gibi, anımsatsın sana kötünün gideceği yeri, uğramasın sana Erlik tini?

Kötü tinleri anımsayıp anımsayıp da iyi günün kötü günü de var, deyip, iyi Tanrı'lara iyi kurbanlar sunmadın mı?

Baydara ya da Tabık denilen törenlerde (kurban töreni), kurban edilen yılkinın derisini arpa, buğday, darı, çavdar sapı **toban** (ekin sapı) ile samanı doldurup, göklere kaldırmadın mı? Yön göstermedin mi kurban tinine? Kurban yerini ağaçlarla donatmadın mı, Ardiç tütsüsü yapmadın mı?

Besitin (evrensel erke) ile iletişim kurarak, öbür ağaçları, alev buğharı (plazma), tinerke (aura), hulkor (prana) yayını göndererek yöneten ulu, yaşlı, kutsal ağacın altında, ağacın yayını duyumsaya duyumsaya, o duyum titreşiminde **köme**y denilen, gırtlaktan gelen navalı kutsal sözler mırıldanmadın mı?

Eksen bundi (axis mundi) denilen, yerdolunu göğe bağlayan eksen, göğe uzanan burgaç delikten, hiçliğe açılan yarıktan Tanrı'ya kurbanın tinini uğurlamadın mı?

Kötülüğün tutucusu Erlik Kan'a sevdiği, içinin uzanıp bağlandığı, ağzının sulandığı sıska özürlü kurbanlar kesmedin mi, kesip onun adına sıska canlılara yem vermedin mi?

Erlik Kan'ın oğulları Karaş Kan, Yabaş Kan çağlar boyu yapış yapış sünen balçığa bulasın seni, soluksuz kalasın e mi, Şedey Kan'ın şebeği olasın e mi..."

Bir başka erkek sesi: "Yoktan mı eline geçmedi bir iplik bir bez, bir çaput da bir ağacın dalına, dokuncalı tinleri bir düğümle bağlamadın mı? Çaput bulamadın da bir çalamak (çaput bağlama) yapamadın mı? Hiç yoğurt çalan görmedin mi neler oluyor? Küçük bir özdek özdeğe neler ediyor, görmedin mi? Küçük bir erke erkeye neler eder bir bilsen. Bir **alaşga** (niyet) neleri değiştirir bir bilsen. Kurbanlık koçunun başına çaput çalamayı unuttun mu yoksa! Göndermedin mi düşünceni, isteğini, alışkanı mayalanması, tutması için yukarıya?

Ağaçlar olmasaydı yaşam olmazdı, her nen yaşam ağacının çevresinde dönüyor. Çaput çalamalısın, yüreğinden geçeni çalmalısın ki **tutsun** (mayalansın). Tutamadığın uçkurunda mı bir ipi yoktu? Erlik Kan'ın oğlu Uçar Kan uçurdu mu kötü nemeleri üzerine üzerine de saldı seni paldır küldür üzerimize?

Yoksunluk kasırgasında yokolasın emi. Hey arkadaşlar, kışlağın kuzeyinde dikenli çalılık içinde **tayılga** denilen yerde kesildi mi sıkı kara boğa Erlik Kan'a ha?..

Kesildi kesildi.

Alaş...

22.10.2015

“Yavrum ben sana giysi dikiyordum yeşil ketenden; bütün toplum yeşil giyer, köyümüzün boyası bu emme tak kişiye sana yakıştığı gibi yakışıyor muydu be yavrum? Biçimi nasıl olsun diye sana soracağım gün kaçtın, o fırlıdak, çakıldak Aygır'a gittin. Ben seni bilgilendirmemiştim daha, vahlar olsun bana. O Aygır'ı anlatmamıştım daha, vaaah vahlar olsun bana.

23.06.2013

Senin gücüne aldandım yavrum, **buskaşi** (kokpar) oyununda, cirit atmada, çövkən (polo) oyununda erkeklerle aynı yarışta yer almaz mıydın? Alaca atlar, göksel kutlu atlar, uçan yüzen, kanatlı yüzgeçli atlar, Hızır'ın kanadını yüzgecini kesip Türklerle armağan ettiği **alaşa** (at), Alaca Yont Luu boyunun alaca at bükesine (ejderine) binip kanatlanmaz mıydın? Atın üstünde yaptığın buskaşi oyunundaki çevik hareketlerde izleme güzelliği veren sen, iyi horur olmanın (dans etmenin) damgasını vurmaz mıydın? Oyunu bitirdiğinde “Uşungay'dan çakşı baa, bir başka gün Bil Oy Bil'den çakşı baa, diye tak kezinde geçmişe gönderide bulun mazmıydın?..

22.10.2015

Bense, kişilerin kötülerini anlatmak için biraz daha büyüme-ni bekliyordum yavrum. Geç kaldım geееç, şu yaşamda geçen daha kötüsü var mı heç? Ah ah, ne vahlar olsun bana! Burcu burcu kokan yavrum, burguburgu içimi burkan yavrum, buram

buram burnumda tüten yavrum ben seni yeterince sevmedim mi?

Yine o, derinden gelen kadın sesi: “Ah, yerin kat kat altında yeryüzünden akan kanların sızdığı kanlı derenin öbür yanında Tamu’nun dibinde sıkışası, yanardağlardan çıkan alevlerin odunununu atası, kara yılan kamçılı kötücül Erlik Han’ın eline düşesi Aygır; eşeğine sarkan adamın dölüüü, yakında ölü bulunursun ölüüü, elbet yakında ağılarlar seniii. Buyursun yaradan da çığlık kasırgası sarsın seni, haykırış uçurumlarına düşesin emi, Aman dilemeyi bilmeyen, aman Tanrım demeyen Erlik eri seni...”

Ananın sesi acıdan kısıldıda, ancak kendi duyar oldu: Tap o Haşola yüzünden, ilk kaçan genç oydu. Ondan sonra özenti oldu. O uğursuz yükselip de cakalı cakalı buralardan geçip çalım atınca olan oldu. Bir nen sandılar klana karışmayı. Onun yüzü yoktu heç köyde kalmaya, onun için kaçtı gitti klana. Bütün sapıklıklar, **satıklıklar** (elden çıkarmalar), satkınlıklar (kişi satmalar) ne ararsan vardı o çakıldakta (dedikoducu, dağınık, yapışmış koyun pisliği).”

Tap o kadın sesi: “Ah, Tamu’nun kaynayan demirlerinde eriyesi Aygır; yakında ölü bulun ölüüü, besbelli yarından yakın ağılarlar seniii, beli bükülesi, betliği (defteri) dürülesi e mi...”

“Düzgün kişi pek düşmez oralara, düzgün kişi için tak yer betik, tak yer din, tak yer bilgi. Emme kızım okurdun da az mı geldi bu betikler? İki adımda bir adam satan satkınları, yoldan çıkma sapkınları, töreleri yok ederek kayma vermeden, mangır saymadan, ter döküp, tin koymadan başka yurtları basıp basıp alan, damlarını soyan, atlarını çalan soysuzları anlatmadı mı heç bu betikler, yanağı benli, buğday dudaklı yavrum? Ben seni yeterince sevmedim mi?”

Bağrı yanan ana, birden sesini yükseltti: Ey koca yalnik, boşluğun çocuğu, yalnızlığı bıraktın **edin** (adam) oldun. Etme bulma, dedin, elde tutma dedin edindin de bir olmayı buldun da hun oldun. Bütünleştin ulus oldun. Türklüğü buldun da kötülü-

ğü yok etme yolunda koştun durdun da neden bitiremedin. Az mı koştun az mı çalıştın koca Türklük, yoruldun mu yıldın mı? Ara vermeden durmadan çalışmazsan bil ki iki elim yakandadır, duydunmuuuu?..

-Duyduuuukk.

- Başka bir kadın sesi: Koynuna giren bir sarı kız, sariakrep, yürüyen ölüm öldürsün seni, buz dağının altında kalası, kanadı (beti) dürülesi emi...

23.06.2013

* * *

ÖNEMİ YOKTUR, ALEVİ GİTMİŞ KÜL GÖVDENİN

Yürek paralayan ağıtlarda kargış okumalar hiç bitmez bu yörelerde; biri susunca, hala, teyze, yenge diğeri başlar. Tak kişi gidene vereceği salığı, soracağı soruyu, onunla ilgili duygularını, özlem ve acılarını bugün burada söyler. Gidenin özü şimdi daha buralardadır. Öz başka boyutlara gittiğinde seni, çok çok, çok çok özelsen duyar. O özel birdir, o da kimdir kim bilir; seçtiği kimse onu o bilir. Onun için bugün konuşmak en iyisidir. Buralarda böyle bilinir, böyle denilir.

Sevgilimin ölü gövdesi, özenilmiş özdeği gelmedi; bir klana girdiysen güçtür kaçmak, gömütün bile orada kalır. Madem isteğini klan yönünde kullandı, öyleyse klana gömülür. Gidip dönmeyenler için de tören yapılır burada. Ölünün gövdesine değil, yaşayan tini davet edilerek yapılan törenler olduğundan, önemi yoktur, alevi gitmiş kül gövdenin.

Buralarda ölülerini yakanlar da önce ölüyü yıkama töreni yaparlar. Bu tak ölü gövdesini aynı yıkayıcıların görmesi demektir ve çok önemlidir. Yıkaya yıkaya öğrenmiştir; bilir, kişinin nasıl

öldüğünü; vurma, dövme, çarpma, sarkıntılık, kendini öldürme, boğulma ve sayrılıkları bilir. Yıkama sırasında, uğurlayan toy-hundakiler, yaşam üzerine derinden derine düşünür. Karşı yaka özlemle, sevgiyle, sevinçle ölüyü beklemektedir; dedeler, ebeler, halalar teyzeler, amca dayı... Ölünün önceden ölmüşler yanında askerden dönenin araçtan inişi gibi karşılanışı eles edilir. Savaşlar, alaşlar, çak çak çakşı baa, diye sıçrayanlar, sarılanlar. Ölen kişi, anlayışlı, derin düşünceli yaşamışsa, özünü duru tutmuşsa ege; yıkama sırasında, gövdesine kısa süreliğine dönüp, bir alaş gülümsemesi gönderir, kendisini sevenlere. Öyle inanılır burarlarda. Kendiniz de görebilirsiniz ölünün yüzündeki, yaşarkenki alevine ve boyasına tüsüne dönüşünü. Emme yalnız sevenleri görür, incelerle dalgalanan o gülümsemeyi...

Kışlağın içindeki en yüksek yere tırmanan çığırtman (çığırtarak davet eden görevli) tören başlangıcını duyurdu.

Bütün toplum kışlağın en yeşil otağında toplandı. Elllerinde küçük taslar, tak kişinin kendince çizdiği ve duyularla ifade edilemeyen gizemler yüklediği bir neni belirten run ve simge **olamlar**la (resim) süslü taslar boyunlarına, ince, değişik değişik gökkuşağı boyalı tüslü örgü iplerle asılı. Oturdular yere sessiz, dudakları kıpırdıyor. Dalgalı gür saçlı kızların, giysi tüsü vurmuş, yeşilimsi kara gözleri üzüntülü. Ak tende pembe dudaklar kıpır kıpır yakarıştı. Güneş yanığı pazılı, kara yağız delikanlılar, altın gibi soylu, inci gibi şaşılasi kızlar, yaşamın anlamını kavramış yaşlılar, güven içinde çocuklar, bütün toplum...

Buluğa ermemiş kız çocukları, tören günü giydikleri ak giysilerle, eldeki taslara su doldurdu.

“Ey, Gök Tanrı yaratımı yüce tinler! Taştapınakların, kerpiçten, sazdan, mağaradan evlerin, tak boy, tak soy ve tak budunun Tanrıları! Dağların, yaylaların, derelerin, pınarların, yeraltı, yerüstü ve gökyüzü Tanrıları! Görünmez elin sahipleri, atılganlık ve mertlik Tanrısı, sevgi ve sevecenlik Tanrısı! Onur, yararlılık

ve iyi niyet Tanrısı! İçi dışı birlik ve dürüstlük, doğruluk, eşitlik ve saygı Tanrısı! Anlayış, eli açıklık ve yardımseverlik Tanrısı! Dostluk ve kardeşlik Tanrısı, bereket, sağlık, emek ve çalışkanlık Tanrısı! Adını bildiğimiz bilmediğimiz, upuzak yurtların bütün Tanrıları! Kendimizi açtık, özelliklerinizden istiyoruz, suyumuz elimizde, bir olma özlemi ve inancıyla bekliyoruz, ” denildi.

“Kızımızın tinini geldiği yere, yanınıza gönderdik; onun burada yaşadığı acı tatlı tüm deneyimlerini size armağan ettik. Ona ne mutlu ki yanınızda. Biz bu uzak yörede özlem içindeyiz. Suyumuz elimizde, özleyişimizi azaltacak özelliklerinizden istiyoruz. Ey yüce öz, ey görünmez gözün sahibi, yakarışlarımızı buyur et, ” denildi

Sırayla, kendini yetkin duyumsayanlar yakarışlarda bulundu. En yaşlı olanın, “Tanrım buyur et.” demesiyle, yakarmanın gücü ve serin, arı ezgilerin düzenleyici etkisi ile yeni bir diziliş yapısına ulaştığına inandıkları sularını diktiler ağızlarına, kana kana içtiler. Geldikleri gibi sessizce uzaklaştılar. Ölen kişi vasıtasıyla Tanrıların kışlaklarını anımsayacaklarını düşünüp; Tanrılardan, **gönül angımı** (iç huzuru), dinçlik, dirlik için gereken tak neni istediler, gerçek bir arınma yaşayarak, inançla işlerine geri döndüler.

Günlük yaşam geri döndü.

Çocuklar diz üstü oturdular, elleri ile dizlerine ve bağrılarına bir dizem tutturarak vurdular, bu arada dillerini damaklarında şaklattılar. Dedeler, nineler küçük çocuklarla karşılıklı oturup elleriyle dudaklarını aşağı kaydırıp, sonra da şişirdikleri duluklarına vurarak pörtlettiler ve dillerini damaklarında şaklattılar. Burr, purkk, lakk diye sesler çıkarttılar; yalniklar birbirine sarıldı sırtlarına pat pat vurdular, sıvazlayarak birbirlerini avuttular.

Bir hafta sonra, yine kışlağın en yeşil otağında toplandılar. Kırk gün, ölenin özü bu gezegeni bırakıp gitmezdi. Yedinci gününü, köy halkıyla geçirirdi. Onun için en güzel yiyecekler

sunuldu. Buralarda tören sahibi yoktan yük üstlenmez; iş, emek, sunum yoktan bir nen. Sevinç veya üzüntüyü o koymuştur, bu da yeterince duygusal bir yükür besbelli.

Tak soykökü, bildiği, sevilen en güzel yiyecekleri anıkladı. Koruyucu Tanrılarıyla çağrıya gelen Saha için, ortaya en sevdiği yiyeceklerden ongun bir **saçak** (sofra) kuruldu, en sevdiği çiçeklerle süslendi. En yakın arkadaşlarıyla birlikte ben de tören yemeğine buyur edildim. Öbür **kaman**larda (sini), **konalarda**(masalarda) sergenlerde ve çocuklar **senit**lerde (yufka açılan yassı tahta) olmak üzere bütün toplum birbirinin yemeği ile ağırlandı. Oturak, oturguç, çökü, sekmen, seki gibi orunluklarda oturan tak kişi doyasıya yedi. Oyunlar, yarışmalar, komşu köylerden gelenlerle tanışmalar, kopuzlar, davul, düm tek tek ve çingiraklar eşliğinde Tanrılarla en içten biçimde söylediler, kömeyler gün boyu sürdü. Halaylar çekildi, horunlar tepildi, horurlar dönüldü. Urundu kızlar ve erkekler, Saha da aralarında daydı. Gökyüzüne, altın Güneş'e, gümüş Ay'a, en güzel horunlar yollandı. Sazlar çalındı, almas yıldızlara en güzel titreyişli ezgiler, kay ve küyler, kömeyler armağan edildi.

23.06.2013

Uğurlananın, düşünce sistemini anlatan konuşmalar yapıldı. Bu işi arkadaşı Umay üstlendi:

“Derdi ki, ‘Biz yalnik gibi konuşan, kahkah atan, iş yapan, düşünen, gülünç güzel sözler eden bir keçi ile eşit yetenek ve güzellikte karşılaşsak şaşarız. Ancak yukarı boyutlarda yarı yalnik yarı keçi varlıklar neden olmasın, onlar eşittir, ayrımlar eşitliğe engel değildir.

Toprağa su ver yeter mi, toprağa çekirdek ver yeter mi, toprağa solucan gerek değil mi; soluğun, ormanın, toprağın besinini, az otunu (azot) bitkiye taşıyacak o gözle görünmez varlığa gerek yok mu, boşluğun çocuğu yalnik’a gerek yok mu?” derdi.

Ey Gök Tanrı! Tak nene sızmış ve tak neni birbirine bağlayan öz. İçinde yeri, ayı, güneşi, yıldızları, bilinen ve bilinmeyen tüm, özdekleri, tinleri, erkeleri barındıran, varlığın ve yokluğun iyesi Ulu Gök, Gök Tanrı. Uzamın(yer kaplamanın), uçurun (süremin), erkenin sonsuzluğu, kendisinin iyesi, sonsuz istenç (irade) Gök Tanrı. Tak neni birbirine gereksindiren, geliştiren, belirli görevler için belirli dizilişlere olur veren iye. **Sinmerleme** (zincirleme), ardı sıra tepkimeler yaratan; evrilmeye, evrime, dönüşüme yol veren; bulundukları katmanların erkelerine göre yeni dizilişlerle yeni yollar açan; yeni varlıklardan araçlar sunan ve yeni görevler bulan; yeni yalvaçlar çıkartan iye. Yalvaç olan Tanrısal sızıntıyla dolan, yalnlıklardan evrenle bir olanların varlıklarında açılan oylumsal boşluklarda yeni evrenler kuran yeni oluşumlarla iyileştirme uygunluğu sunan Gök Tanrı, derdi.

Derdi ki, “Çekitler (nokta, tük) bir araya gelir yüzeyleri, yüzeyler bir araya gelir oylumları oluşturur. Yeniden bu oylumlar eksenlerinden bir araya gelir çizgileri, çizgiler bir araya yüzeyleri, yüzeyler yeniden oylumları oluşturur; böyle böyle oluşum uzar gider. Yeni oylumlar, yeni sayıdaki, düzendeki dizilimler yeni görev dağılımı, yumuş üstlenirler. Bunlar paralel evrenleri, alt evrenleri, üst evrenleri oluşturur. Büyük ve küçük, topu birdir, tümü kendine düşen görevi yapar ve bütünü ‘Bir’den gelmedir. Yukarda ne varsa aşağıda da o vardır; yüce olan, yapıyı kurma,” derdi.

“**Karaciğerdeki** (karaböğür) yapı birimi, evreni karaciğer birimlerinden oluşmuş bilir, öyle inanır. Düşüncelerimiz sahip olduklarımızdan, bildiklerimizden ileridir, ” derdin. Tanrı birdir, derdin. “Doğa ile doğaüstünün ve sızıntının birliği; emek ile emek verilen ve emek verenin birliği; dönen, dönüşen ve dönüşümün birliği; sunan, sunulan ve sunumun birliği... uzar giderdi... erke ile özdeğin ve titreşimin birliği, ” derdin.

Derdi ki, “Demiri oluşturan birim paslanıncaya kadar evreni

yalnızca demirden oluşmuş bilir, bundan doğal ne var?” derdi ve eklerdi; “Kim ne bilirse bilsin topumuz biriz, ” derdi.

“**Kir** denilen **abası**dan (kişinin tinine yerleşen kötü tin) uzak, upuzak durun. Üç kut sürünü (can, es, erkesi) kirden uzak tutun. Ak Tanrı’nın verdiği anne kutu (val/gen) bilginizi koruyun. Toprak kutu, gövdenizi koruyun. Solunç/hava kutu isteklerinizi kirden koruyun. Belinizi, elinizi, tininizi, dilinizi abasından uzak tutun, yakışsız sözler etmeyin, ” derdi...

Ve tak kezinde, “İşi denilen Tanrıların yerdeki yardımcıları olan tinlere saygı gösterin. İşi sevgi ister yağış ister bir yudum kırmızı, süt, sirke, asma kanı serpiverin doğaya, toprağa, ” diye bitirirdi...

22.10.2015

Burada, kay ve küylü urunmanın, kötü özütleri uzaklaştırdığına inanılır. Dokuncalı, hulku daralmış kötü nemeler uyumlu söz, kay, sagu söyleyemezler, ağıt yakamazlar. Uyumlu urunup tepinemezler, onları izlerken imrenmekten dilleri tutulur. Bu coşkunun erke ile bozuk, karmaşa içindeki erklerinin yok olacağını, kötücül yeteneklerini kaybedeceklerini sanıp kaçarlar.

Urunan, horun tepen ve uyumlu ses veren, yerle gök arasında topraklanan kaycılardan, boşlukta bile kötülük gelmez, onlardaki Tanrı vergisi yeteneklerin, tözsel bir soyluluk belirtisi olduğu bilinir, değer verilir. İnaniş budur, böyle bilinir, böyle söylenir. Bunları yapmak için kişinin kendinden cayıp, Tanrı-lara yaklaşabilmesi gerekir, navalı biylemek ve horur dönmesi, **topraklanmaya** giden yollardan ikisidir. Yoktan bir kötü tin, kendinden caymaz, inaniş budur. Yekadlı kendinden geçip şarkı söyleyemez, dans edemez. Şarkı ve dans yırlamak ve biylemek **topraklanmak** demektir. Yıldırım ve şimşeğin gerekliliği gibi biz böyle bilir, böyle söyleriz. Şarkı ve dans edenleri, diğerlerine kıskandırtıp tersini din göstererek çıkar grupları oluşturulup,

toy, tören ve toplantıların bölünmesinden korkulur. Bu nedenle GBM ortaya çıkalı yasçı, yuğcu ile ağlayıcılar sokulmaz. Böyle böyle törelerde bir eksilme başladı. Yine de o gruplara güzelim Saha kızı kaptırdılar işte. Tez tez gelen teze gelin olamayan güzelim Saha'yı...

Neden ne olursa olsun, GBM “Dokuncalıyım, kötüyüm,” diye diye bağırın bir yer. Dillendirilmeyen dokunca, yasçı ve ağlayıcılar değil, kuşkusuz GBM.

Gün boyu süren kay ve urunmalardan sonra, gece on ikiye beş kala, çift başlı kartalı omuzlarında; ak yeleli, ak kuyruklu, ak toynaklı, kanatlı, boynuzlu ata binmiş; yine kanatlı al atlı koruyucu Tanrılarıyla uzaklaştığı görülen ziyaretçi kızın tin gölgesinin el sallaması ile tören son buldu...

Buralarda ölen için yapılan bir törende; ölünün tini, öbür ıssız görünüşlü acuna geçerken; eğer bir kişi, bu konuk ölünün tinine el sallarsa, bilinirki bu yalnızca bengü olan tek eşidir, El sallayan kişi böylece başka bir evlilik yapmayacağına söz vermiş olur. Bazen o kişi yalnız o an, orada bilinir, o an görülür. El sallamasıyla, konuk tinsel tözü (asıl olanı) kendisine sonsuza dek eş ilan etmiştir. Beni bırakıp da yüreğinin atışı sessiz olan, bu nedenle yalnızca yürekle duyulan evrene, belirsiz sonsuzluğa geçerken; giden sevgilime, bengü eşime el salladım. Böylece bir daha evlenmeme sözünü de kendime vermiş oldum. Bir daha C olmayacaktım.

Sevgilimin babası Tulpar beni çağırırdı. “Bu tayı, şimdi getirdiler bunu, ben değil, sen alacaksın, bir kız için işine yarayacak,” dedi. Benim sonsuz ul olduğumu biliyordu. Daha ben yoktan bir nen söylemeden, biliyorum, dedi. “Bir nen daha biliyorum ki bir gün sen bununla bir kızı kurtaracaksın. Günü gelince...” Ve ben adını Horta koyduğum atım ile bu yurtlardan çekip gittim. 23.06.2013

- Yazara soru sorulmalı mı, kuşkuluyum. Yazar bir şeyi göstermeli mi, betik üzerine konuşmalı mı, yoksa kişi, nasıl anlıyorsa gereksinim duyduğu bir yama gibi mi kullanmalı...

- Yazar yazabildiğini yazar. **Angım** (hakim) Aygır, şair Tanhu Baba'yı, niçin öldürdü? Türkleri öldürüyor diye, öylesine öldürdüğünü sanmıyorsun değil mi. Angımlar onca yalvaçı (peygamberi), yerine geçeni, bilim adamını niye öldürtür; şunu yaz, bunu söyle, onu belirt. Yazarın kut varlığını kullanmak isteyenle tatlı tatlı esen esine, er olan eserini kullanmak isteyen çok olur. Bunu aşabilen budunlar yükselir.

Oysa bağımsız bir esten, ustan ve elesten çıkmış bir eser, düşünme öğretilmiş bir es-us için yamadır. **Sinbil** (pazıl) oyunundaki her bir **sinim** (bölüm) yeri olan sini bilir. Ve aydınlanmak isteyen tak kişi için, tak eserde aydınlanacağı bir ışık bulunur.

13.12.2015

..*

KLAN KIÇI

Sonunda bizim angım (hakim) Aygır, klan başı öldü; kasım kasılan, böbür böbür böbürlenen, kabadayı, hödük, yakışksız erkek bozması öldü. Biz yapamazdık bunu. Bulunur, bilinirdik. O tak yere girebilir, biz onun olduğu yere, giremezdik. Sonunda öldü. Bir kız öldürdü, şairin saydam kızı; başka bir kız üstlendi, günüşiği gibi güzel olsa da aşağılanan kız! Ah bu kızlar, suyun yatağını değiştiren kızlar...

Usumdan çıkmayan iki nen kaldı, bir şairin saydam kızı bir de klanı bırakıp gitmek; kabı kacağı atıp kaçmak. Ha bu arada,

Şork birdenbire konuştu. Kanan Kam'ım deyip duruyor bana. Onu öldürmediğim için bana aşırı bağlandı ve Aygır'ın kendisine altın, gümüş gibi donaklar verdiğini, onları bir kuyuya attığını üstüne de tak kezinde toprak attığını söyledi; Günışığı'na söylemek istemiş emme o sırada Günışığı klanı bırakıp gittiğinden söyleyememiş; ben onu kurtardım diye bana söylemişmiş! Bir delinin usuna uyulur mu? “Bir deli bir kuyuya altın atmış, bin uslu çıkaramamış,” durumda olmamak için yine de evet, dedim. Bir gün gideceğiz, kuyunun yerini gösterecek bana.

Ozanın kızı, Saydam ile basit bir yaşam kurmak... Ancak bu nasıl olacak? Saydam kızın saydamlığı, ozanın öldürülmesinin, klan başının ölüm sebebi olması için Tanrılarca tasarlanmış olduğunu anlayabilir mi? Hadi Saydam anla ve sev beni...

“Klan kıcı” da öldü. Ölüsü GBM'nin uzağında, bozkırda bir kuyuda bulundu. Tepetaklak ve çıplak. Sahi bu “klan kıcı”nı anlayamıyorum. Niye “klan kıcı”, o da baş, üstelik de bütün klanların, yüzlercesinin başı. Biz ön cephede savaşırken o kıcı üstü oturuyor diye mi, “klan kıcı” demişler. Birkez sordum, neden ona da baş denmiyor diye, bana, “Sınava girince neden kıcı, anlarsın,” dediler.

Ah bu usum, oradan oraya sekiyor. Ben de konuyu oradan oraya dağıtıyorum. Klan kıcının ölüsünün bulunduğu kuyunun başında değişti tak nen. Büyük, büyük, büyük, küçük! Bir liderin ölümü tak neni değiştirir, bitiştir, başlangıçtır, doğuştur.

Klan kıcı öldü, üstelik de ben bir delinin usuna uyup, altın dolu kuyuyu aramaya gittiğim gün. O kuyunun içinde; altın yerine klan kıcının, kıcı yukarı, baş aşağı, tepetaklak ölüsünü buldum!

Yükselirken kendine eşlik edenleri bir bir yok eden düzen, klan kıcına ilişkin bir geçmiş bırakmadı. Kim öldürdü, niye öldürdü, kendi kendini öldürdüyse niye tepetaklak ve belden

aşağısı çıplak? Kimse bilemedi, sorgulamadı, konuşmadı, kimse de esinden usundan çıkmadı.

“Adamın klan kıcı olduğunu nereden bildiniz, yüzü görünmüyor ki, bacak arasından kişi tanınır mı?” sorusuna verilen yanıt ise, “Testisleri karaymış, çok büyükmüş, oradan bilirlermiş,” dediler.

Böylece, akın akın köylüler, kentliler, klanlar geldi ve kuyudaki tepetaklak bu görüntüyü izledi. Kimse de onu oradan çıkarmak istemedi. En sonunda kuyunun üzerini toprakla doldurdular da en azından kokusu dünyayı kirletmedi.

Ben işte bu olayla klanda kalmaya, elimi taşın altına koyup iyileştirme çalışmalarına devam etmeye yöneldim. Bir kadın, bir kadın neden oldu buna:

-Vah, vah, vah düzgün ölenlere, siz düzgün ölmeyenleri nom (hak) edenlersiniz.

Vah vah vah düzgün ölmeyi düşünenlere... Çok gördüm ben başkasının ölümünden ve başına gelenlerden sebepleneni, kendilerini bir nen sananları. Bilmezler tak yaşamın, başından sonuna okunacak bir bilgi dağarcığı olduğunu.

Çok gördüm, düzgün ölmek, düzgün yaşamak için neredeyse yoktan bir nen yapmadan yaşadığını sananları. Çizgide bir yol vardır, oylumda bin bir yol; bazıları böyle kuyuda biter. Suçlamak, “Oh olsun!” çekmek, yerini bir nenler yapmaya çalışmaya bırakmadıkça, kötülerle iyilerin yerini değiştiremezsiniz.”

Bu kadın, öğle güneşinin kuyuya doksan derece dik geldiği sırada çoğalan ziyaretçilere böyle bağıırıyordu. Üstelik eğitilmiş, üstüne öfkeli, bir de bildiği yanlışlar varmış gibi yol göstericiydi.

“Bakın bakın, siz yoktan bir nen yapmadan, yapanlara sayın, dökün.”

Onun ne acısını paylaşan vardı ne de dinleyen. Bütün toplum görmek istediği nen için geliyordu, genç yaşlı, kadın erkek bütün toplum.

Tepelerin arasından, kaya kovuğundan tabur tabur çıkan arılar gibi gelen, bozkırda ince bir sıra halinde ilerleyen kişiler, suyun yumuşak toprağı oya oya eğri büğrü yatağını oluşturması gibi, eğri büğrü yollardan geliyorlardı. Bir çalı topluluğunu dönüyorlar, bir kaya bölçeğinden sağa ya da sola sapıyorlar, yolun mesafesini uzatarak uçurundan kaybede kaybede, vazgeçmeden geliyorlardı. Buralarda en bol nen, kullanılmadan tükenen doğrudur.

“Gelin gelin kaçırmayın, siz biliyorsunuz niçin geldiğinizi, gelin, gelin kara ve büyük.

Gülün gülün, siz güldükçe nom (hak) ediyorsunuz onu, kara ve büyük...”

Kadın bağıra bağıra söyleniyordu. Kime söylediğini, kimin duyacağını bilmiyordu emme yazgı gereği tümceleri çevresine yayılıyordu. Önce enerji alanında tasarımlar yapılıyor olmalıydı, ona da tasarıda düşen görev bu yumuş olsa gerekti. “Sen kuyunun başında bağırıcaksın, bu sözlerle dönüşecek kişi o kalabalıkta olacak ve duyacak, sen yalnızca görevini yap.” Yazgıma, bu kadının söylemi ile yön değiştireceğim yazılmış yazılmış, çizilmişti. Ve ben oradaydım, bu sonsuz bakire kadını duyması gereken kişi olarak klanda yükselmeye devam edecektim.

28.11.2013

İleride, yine saçlarıyla kaftan gibi örtülmüş, özgür, çakır gözlü, bir başka, sonsuz bakire kadın bağırıyordu.

“Bu biçimde bütün toplum kendi yargısını kendi vermemeli. Tak klanda, tak köyde, kentte iyi ve başka düşünebilenler var. Bir araya gelmeliler, ortak türe-könilik sağlanmalı; açık yargılama yapılmalı, tak kişi kendi cezasını kendi kesmemeli.”

Daha ileride, yine saçları kaftan, alaz saçan gözleriyle, bir başka sonsuz bakire,

“... saçlar, saçlar özgür olmalı; bunlar bağlayabilir, şunlar

bağlayamaz, ilkel bir kural, evli ya da bekar olmak ayrımcılığı kalkmalı... Tak kadın bilgili ve eğitilmiş olma, erkeklerle bir arada toktam toplantılarına katılma **nomuna** (hakkına) sahip olmalı...”

Daha, daha ileride başka bir saçlarıyla örtülmüş kadın,

“Şunlara şunlaraa... Şu erkek bozmalarına bak! Sizi gidi üşengeçliğinden üşüyenler sizi! Atlarınızı ve atları iyi süren yiğitlerinizi çoğalttınız mı? Dövüşmeyi oğullarınıza öğrettiniz mi? **Kamallar** (eksiksiz, kutsal ordu) kurdunuz mu? Sağlam, güzel tözlü kızlarınıza savaşmayı öğrettiniz mi, yağı olanı şaşırtacak buluşlar yaptınız mı? Gelecek için, varınızı, yoğunuzu

tüketmeyip yedeklediniz mi? Genç yiğitler yitirme eşliğindeyken, arkalarından yetişecek; ata binen, ok atan, kargı kullanan dimdik, güçlü kadınlarınız var mı? Yoksa lök gibi çökmüş, **mek** (diz çökme) ile içeri giren deve gibi umutsuz; susuz bırakılmış gibi pörsük, öyle aval aval bakar da kendilerini bırakırlar mı?”

Bu kadın buralardan değil olmalı, buralara ayak uydurmuş göçebe bir soy olmalı, at binen kargı atan, ok çeken, atak, taş gibi berk kadın savaşçılar... Vay vay vay! Düş gibi... Bunlardan çok gelsin buraya. Dinlemek güzel, us güzel, düşünce güzel, kıvrak yürüyüşleri bile güzel...

Daha da ileride, başka bir saçlarına sarınmış kadın;

“...seçimsiz... sınavsız... kurultay... olası...birlik... ossaad... bulup çıkaracak... özgür...”

Duyamıyorum. Bu kadınlar, saçları savrulan özgür kadınlar, yoktan evlenmedikleri için köylerindeki düşünen, toktam veren kurultaylarda çalışmış, kendini geliştirmiş kadınlar, bu biçimde tüm klan ve soyların, budunların bir araya geldiği, normal dışı durumlarda konuşan, yönlendiren, hamura biçim veren belki de birbirini tanımayan kadınlar kamuya konuşuyorlardı. İçlerinden biri de dese ki, “Klan başı kadın olsun, klan klan kadın olsun, kadınlar da olsun.” Demiyor, duyamıyorum, ancak demeli,

kadınlar bunu nom ediyor; biz erkekler onları desteklemeliyiz; kamuyu yöneten kadınları, Atasagun, Kam, Bilge kadınları unutmadık...

Klan klan. Kim bilir belki o da bir olur olmaz günü kurbanı. Bu erkeklerin sayısı çok az da olsa varlar. Evlenmemiş bir erkek, bu kadar yakışıklı gençleri toplarsa klanına, bu kadar varlık tutkusuna kaptırırsa kendini ve bu bolluk ortak olması gereken kamunun el değiştirmiş bolluğuysa... Klan klan bu varlık işlerinde neler döndürdü ola, ne alavere, dalavereler ki klan klan bu biçimde tepetaklak öldü... Sus zihnim sus, bak çevrene yaşamı anla...

Arılar nasıl halka halka döner de güzelim morça çiçeklerin çevresinde birine tutunup konarsa işte öyle, akın akın gelen kişiler, kuyunun çevresinde döne döne yaklaşıp, kara ve büyük olana tutunup bakıyorlardı. Karayelde başaklar nasıl sallanır da saklanacak yer bulamazsa işte öyle, başlarını soğuktan saklar gibi önlerine eğip sallaya sallaya; **pıtırak** (giysilere takılan dikenli tohum) gibi sallana sallana, akıntıya katılmış gidiyorlardı.

Kuyunun içine bakmayan emme çevresinde dönüp duran bir delikanlı vardı. Başkaları gidiyor, o gitmiyor buralardan; giden gruba katılıyor, biraz sonra gelen grubun içinde. Haşola'nın kardeşine benziyor, yakışıklı mı yakışıklı. Haşola onu öldürmemiş miydi, atı boştu, onu öldürdüğünü düşündük. Öldürmemiş olabilir mi? Haşola onu yoktan yanından ayırmazdı ki! Onun ölümüne uşağı, karındaştan öte kölesi idi. Ona Haşola'nın kardeşi denirdi. Adı ne kim bilir? Ah bu adsızlık, buraların en büyük sorunu, kişilerin adı yok ki. Kavrayışı değişse de kendilerine bir ad koyabilseler!

Ben kendime Kanan dedim, kandırılabilir oluşumdan. Yaşama gelişim bile, Tanrılarca kandırılmış olmamdan ötürü. Beni kullanıyorlar, neyi gerçekleştirmek istiyorlarsa artık. İşin kötüsü, anlayıp öğrenme aşamasında, kişiler de beni kullandı! Tanrıların

kandırdığı yol, yaradılıştaki sinim, yaşama başlama yolum, onu yitirmemeliyim. Kanan isem Tanrıların kananı olmalıyım.

Evet eğer bir klana baş olursam tak kişiye ad koyma kuralı getireceğim hem de soy adı ile; baba, ana, boy bilgisiyle, Türk-lüğü biline. Kendime bir görev, yalnızca bu iş için bile bir klana baş olacağım. Bir kavme gidiyorsun, isim yok, tanımlama çok. Deli fişek, yamuk sındı, sağır öke, yalpa tuğ, şapırt, pişpirik, sinekkaydı, culbat... say say bitmez. Emme bu kimin nesi, kimin fesi, sesi belli etmiyor, bir de aynı giyinmiyorlar mı; ak, kara, kıvrıcık, kel, kepeculak belirtiler de kapatılmaya başlamadı mı, kişiler kendilerinden neden kaçarlar bilmem ki, kendinden kaçan kolay boyun eğiyor, **satak** (çarşı, pazar, piyasa) kolaylaşıyor, satak yeri canlanıyor olmalı. Besbelli, klanlar bundan mutlu, yoksa değiştirirlerdi; tak nen merkezi gücün doyumuyla ilgili. Sus belleğim sus, bak yanlara, yönlere, yaşamı gör ve anla...

Çocuklar, amcasının adını amca, dayısının adını dayı biliyor. İnsanların yetenekleriyle, giyim kuşam ve saç sanatlarıyla “Benim,” diye bağıracağı, kendiyle barışık, benliklerinin buyur edileceği, başka benliklere de saygı gösterip, onların benliklerinin ışıltısına anlayış göstereceği bir sisteme omuz vereceğim. Tak kişinin bir kişiliği, ayırıcı özelliği, özgün oluş biçimi, niteliği varsa adı da olmalı.

Kendime bir görev verdim, yumuş aldım. Klanlardan başkasının benliğini, ırkını küçümsemeyi, kötülemeyi kaldıracacağım. Başkalarını kötüleyerek kendi kötülüklerini örtüyorlar, başkalarına, küçük kızlara, kadınlarımıza, insanın alınıp satımına dayalı dokuncalı kültürlerini angım kılıyorlar. Yasak ya da ayıp olması yetmiyor. Bunu kendi benliklerini buyur ederek sağlayacaklarını anlatmalıyım. Başkasının benliğine uğrayıp değiştirmek istiyorsan önce kendi benliğine uğrayacaksın. Angım kılınacak olan budur; kötülüğü kötüleme nomun için önce (klan denilen) dindeki kötülükleri yok etmelisin.

Yermek veya övmek için takılanlar yerine bir ad. Kişiyi onu büyük beklentilerle sıkıntıya sokan takılımlar yerine, içini kendinin dolduracağı yalın isimler; doğa bu konuda en büyük esin kaynağı... Dağhan, Günhan, Begil, Bayındır, Dirse ne güzel isimlerdir be! Doğru sürem gelince düşünürsün bunları Kanan... Esin denilen neni çağırabiliyor muyuz ki tak an! Sus belleğim sus, bak yanlara, yönlere, yaşamı gör ve anla...

Gelenler meraklı, dönenler elleriyle bağırklarına vurup, dillerini damaklarında şaklatıyorlar. Bazılarının gözlerinde gülümseme, bazıları düşünceli, duyanlar olmalı; yeşil, sarı, kırmızı çığlıkları... Buralarda çok az konuşulur, çok az. Bilge kadınlar konuşuyor, bağıra bağıra konuşuyor. Tanrılar, kadınlar konuşsun, erkekler dövüşsün, demiş olmalı; ağzından yel alsın, Tanrı'lar yoktan dövüşsün, der mi? Savaş kaçınılmazsa yaşanır. **Nomun** (hakkın, dinin, kutsal betiğin) amacı savaşı değil barışı yerleştirmektir. "Yurtta barış, dünyada barış" yerleştiren komutanları destekleyeceğim. Barışa hayır diyenlere diz çöktüreğim. Sus belleğim sus; bir de beni dinle sus, bak yanlara, yönlere, yaşamı gör ve anla...

Ben bilmedim, niye?.. Neyi bileceğimi de bilmedim, niye? Öyleyse topumuz birlikte, tek bir neni biliyor olmalıyız. Takbirimizde bir bölçeği, o elimdeki tek bölçeğe bakınca anlamıyorum. Ne kadar bağımlıyız başkalarına, bölükler bölçekler bir araya gelince bütünümüz bir kişiyiz, tek kişi, aynı kişi; tümümüz bir araya gelsek, tıkr tıkr tıkr, geldiğimiz gibi birleştiresek, görsek bilgiyi, Oğuz'u, Odeni; Tur, Turk, Turan denileni...

Duyamıyorum, usumu susturamıyorum, düşünceler kafamda cirit atıyor. Bir önceki düşüncemi anımsayamıyorum, birbirine bağlayamıyorum; ne diyordum, bilmiyorum, bilemiyorum. "Doğru diye yaptım yanlış çıktı," diye, ben de bir bileni kılavuz edindim. Aygır; o da birçok yanlış doğru diye yaptırdı. Şimdi ise önder ben olmaya söz verdim kendime. Emme ben yoktan

bir nen bilmiyorum. Şu işe bak. Ulu Tanrılar bilenleri bıraktı, bilmeyeni önder yaptı. Tanrı da bilmiyor, yel alsın... Nasıl bir deneysel dünya bu? Tanrı bilseydi tak neni, niye deneysel yapıyor ki o sürem? Tak, tak, tak alaflara düşersen yanarsın. Yel alsın, yel alsın, diyorum. Bir daha böyle düşünmeyeceğim diyorum emme sanki ne düşüneceğimi ben belirliyorum. Nereden geliyorsa bin bir düşünce geliyor esime usuma; esin kaynağı Tanrılar da isteseler vermezler! Yok yok, Tanrılar da oyun oynuyor, gülüp eğleniyor olmalılar. Yoksa neden ben! Sus belleğim sus; bir de beni dinle sus, bak yanlara, yönler, yaşamı gör ve anla... 06.12.2013

Haa! Ben, işte böylece ben, inişli çıkışlı düşüncelerle bütüme geldim ve böylece, klanda kalma ve çalışmaya yöneldim. Şu kuyunun başındaki kadın, sonsuz ulça, şu Haşola'nın kardeşi sandığım delikanlı, bir gidiyor, bir geliyor emme kuyunun başındaki sonsuz kızoğlan kız, ulça onu görünce çekip gitti. Kesin Haşola'nın yakışıklı mı yakışıklı kardeşi bu. Evet, klan klanın inine giren bu olmalı. Baksana, kimin kendine, nerde, hangi inde, ne görev vereceği, ne yumuş alacağı yoktan belli değil...

Sonsuz bakireler... Bu kadın toplumu, tak neni değiştiren, suya yön veren bu kadın toplumu, siz var ya... Ve usumda kalan çıkmaz sorunlardan biri çözüldü. Görevde kaldım. Biri var şimdi usumda kalan, ozanın kızı...

28.11.2013

* * *

GÜN DOĞARKEN

Ne anlatıyordum? Oradan oraya sıçrayan, kanan usumla ne anlatıyordum? Bazen sıçramayan uslara özeniyorum. İşleri ne kolay, beyinlerinde az düşünce gezdirdikleri için bir soruya yanıt verirken o tek yanıt, doğru yanıt kolayca çıkışı bulur. Ya

ben, benim gibiler?.. Bir soru sorulduğunda, onunla ilgili bir sürü yanıt, bir sürü düşünce saldırır çıkış kapısına; birbirini iterler önce çıkmak için, bazen kişilerin depremde çıkışa koşup da sıkışıp toptan çıkamaması gibi yanıtsız kalır bir soru. Ya da sıralamada en önemsiz yanıt çıkagelir, soru ile ilgisi cılız kalır. Bazen de depremi duyup koşarak çıkışa yönelen, soru ile yoktan ilgisiz bir düşünce, bir yanıt çıkış önceliğini kapıverir, dökülür -r ağzımdan da töz yanıtlarla uzun, uzun açıklanması gerekir.

Bir oraya bir buraya zıplayan usumla benden lider olur mu bilmiyorum. Emme düşüncelerin bin bir cirit attığı beynim yeterince süre bulursa en iyi fikir, en iyi bütüm de benden çıkar; böyle dedirtiyorum usuma, güç ile dedirtiyorum, günlerce düşün - düşünce dedirtiyorum; o da bu kadar emek, direktme, ilgi, özen sonunda, kendisine değer verdiğimi düşünüyor; kandırıyorum onu. Acınası usum, başına neler gelecek kim bilir (“Kim acınası ha! Bana bir nen olsa ne olur? Burada var ve yok olacak sensin, ben geldiğim yere giderim, sen düşün, ” diyor.). Yoksa yanlış mı yaptım, usumu çelmekle? Yok yok, Tanrı’lar bile deniyorsa, denemek kutsal bir nen, denemeli..

“Kusurunu bilmek, kendini tanımak en büyük güçtür, ” diyerek “Yola devam, ” dedim.

Yeni klan kıcı, sınav sistemini değiştirecekmiş. Değişsin. Bütün sınavlara girenler kayboluyor. Yalnızca kazanan kalıyor. Ve görev alan kişi bu işe başını koyuyor. “Tak yaşam bir tansıktır, ” diyordu bağırان sonsuz bakire kadın.

Bu yıl, yalnızca bu klana baş aranmayacak bir de yeni klan açılacakmış. Çok çalıştım, kembüdü kümbe ile başlayan bütün **mantraları** (kutsal bilinen anlamı unutulmuş sözleri) belleğime kazıdım; ne demekse bunlar? Üstelik anlamı bilinenlerin de neden anlamları söylenmiyorsa. Neyse ben belleğime yazdım. Ağdalı bir biçimde, gönülden okudum; böyle de güzel, böyle de oluyor. Emme anlamıyla da gönülden okurum, üstelik de tak

kezinde, daha yeni bir nen bulmuş gibi daha da anlayarak. Yeni klan kıcı, sınav sistemiyle birlikte, kendisine “Klan kıcı” denmesini yasakladı. Yalnızca “Klan klan” denecekmiş bundan sonra.

Sınavları geçtim, yeni kurulan klana baş oldum. İlk defa, merkez demeden bir klana isim koydum. “Gün Doğarken”.

Yaşam ne çabuk hızlandı. Sınavlar, isimler değişiyor, sol eli kullanın diye ısrarcı olunmayacak, H damgasını kullanamayanlara da sınav nomu verilecek, U damgası sorun olmayacak... Kız erkek ayırmayan yüce tin, tak kişiye iki koruyucu Tanrı verdiği göre, ayırmadığına göre, kızlar da sonsuz bakire olmadan, toplumda son noktaya kadar yükselecek.

Benim geldiğimi anladılar sanki; bütün bunlar benim amacımdı. Sanki gök delindi de değişim dönüşüm yağıyor. Benim bütün yatırımım bu idi, iyileştirme. Bunun için çasıtlık yaptım. Tak kişi kızıl atkıya sarılı betikteki bilgileri mi yaşama geçiriyor, yoksa gerçekten gök mü delindi?

Dinler-inançlar sorgulanabilecek, alınganlık gösterilmeyecek. İnançsızlara saygı gösterilecek. Yüce öz, öyle uygun gördüğüne göre, inançsız kişiyi de yarattığına göre, onu bizden değersiz göremeyiz değil mi? İnançsız bizi anlamayabilir, ancak biz onu anlamak durumundayız, inanıyorsak tabii. Tanrı inançsızlara yer verdi ki aynı inanç klanları iki kutup olmuş savaşırken, kendilerini açıklayan inançsızlar, o yalıtkan, o samimi halleriyle bir kutuptan öbür kutba elektrik sıçramasına engel olsun. Uzlaştırıcı, bu da geçer, diyen bir tasasızlıkla, aldırılmaz duruşlarıyla aramızda dolaşan bu kişilere, görünmez el uzun ömürler versin. Görünmez gözlü yüce Tanrılar onları eksik etmesin. İnanç kabının içini düzmecelerle dolduran aygırlardan korusun.

Tak nen **anık** (var) Gün Doğarken klanında, tak nen belen (hazır)... Tek eksik var, şairin kızı... Yoktan unutmadığım şairin kızı...

TAK ŞİFREMİZİ SAYLAR ÜZERİNE

Başkasının çığlıkları ile başlardı çığlıklarım. Ve ben yeniden diziye baştan alırdım. İyileşmeyen sulu yaraların acılarını duyar ve buruş buruş kalan izleri görürdüm. Artık, yalnızca yaşam denilen görnüşler dizisini bölüm bölüm, yine yine, kayradan izler oldum. Birbiriyle anlaşılamamış memelerim, kırış kırış gövdem, saydam yüzlü, pembe dudaklı sıska kızın yaşamını kurtarışım.

Daha sonra, bir gece, beni de yanına alan Amorf'un karısı ile birer ata bindik. Amorf'un yardımcısı Kanan, bana önceden verdiği papirüslerle benzerlerini değiştiren adam, bizi Derin İlimler Merkezi denilen bir yere götürdü. Şeffaf tenli sıska kızın önceden gittiği yere. Sıska kız biraz kilo almış, boy atmış, yüzüne kan gelmişti. Yüzünde var olan bilgelik ve ardaya kilitlenmişlik, daha belirginleşmişti. Ben, kazandığım izleri, imceleri, gizli sembeleri okuma bilgeliğiyle tak kurultayda yer almayı nom etmiş, bu yoldaki göreve kendimi adanmış, ant içmiştim. Başka yaşamlara girip çıkma kolaylığı için, saçı salıklardan olmaya, Tanrıların da dileğiyle bütüme gelmiştim. Ancak en önemli kararım, kişilerin **erkin** (serbest) olup ayrılabilirdiği Derin İlimler Merkezinde kalmak oldu.

Bir süremlerde, Haşola'nın kucağıma koyduğu, kızıl atkıya sarılmış betiği DİM'de gördüğümde gözlerim bakıtaşı (faltaş) gibi açıldı. Ve ben birdenbire konuşarak, bana bir ad vermelerini istedim. Konuşmama klan başı amorfun karısı şaşkın, iri gözlerle bakıyor, demiyor ki "Hani sen konuşmuyordun." Gözlerle konuşuyoruz. Gözleri, dolunayın koyu mor gecede, yeryüzünü **baykayarak** (dikkatle) görmek, anlamak için bakması gibi baksa da biliyorum ki, o beni anlıyor.

Kızıl atkıya sarılmış betik ile yolum yine kesişti. Bir nen ile yazgın ikikez kesiştiyse üçüncükez de kesişebilir. Biz betiği belleme, öykü kılıfına sokarak, anlatmaya yaymaya görevlendirildik. Issız, elgin doğada kayaların taşların say yüzüne yazmaya ve bunları dikmeye, dilden dile bellektekileri aktarmaya ant içtik. Baştan beri bilinenleri gelecek kuşaklara, belirli anlatıların içinde, gökte göz atan yıldızlar gibi besbelli sunmaya ant içtik. Amorf gibilerin elinde kirlenmesin diye yakarışlarla imcemizi çaka çaka, tak simgemizi, damgamızı yazıp çizmeye. “Tanrı’lar korusun aygırlardan, amorflardan, kirli güç tutkunlarından, ” diye diye, pişmiş veya güneşte kurutulmuş kilden yapılmış anıtlarımızı, kaya ve taşlara yazdığımız damgalarımızı, toprak Tanrının koruyucu, saklayıcı bağına gömmeye ant içtik...

17.10.2013

..*

KILIÇ SESLERİ GÖĞE...

Derin İlimler Merkezi ve yaşlılar klanındayım. Artık biz büyük bir soykök-oğuş olduk, öyle saydık. Gizlerimizi, inançlarımızı paylaşıyoruz. Bilge karısı olmam bir ayrıcalık değil; burada sıra ile klana başkanlık ederiz. Burada güneşin Tanrı olup olamayacağını konuşuyoruz. Tapıncaklara tapanların onda ne bulduğunu; kut, es ve usun hangi gözesiyle bağ kurup oradan öze nasıl bir dönemeçli kıvrım kıvrım yol izlediğini tartışırız. Neden ana **oram** (cadde) varken keçi yollarına başvurduğunu tartışırız; korku ve aşırı duyarlılık durumunda elle tutululurluğunun katkısıyla sağladığı kısa bağlantıyı tartışırız; kişioglunu ve görünmez eli tartışırız, tümünün aynı nen olup olmadığını konuşuyoruz, arayışın kişilere başka inançlar getirdiğini düşünürüz.

Burada yaşamış olduğumuz acılardan öğrendiklerimizi,

başka tür yaşasaydık kayıp ve kazançlarımızın ne olabileceğini konuşur, yazarız. Kendimizi çok değerli duyumsarız. Yaşadıklarımızı, duygu ve düşüncelerimizi, deneyimlerimizi bir bir paylaşıyoruz. Bir başkanımız yok, tak toplantımızda sırayla birimiz başkanlık ederiz. Bizim artık kaybedecek bir nenimiz olmadığından yanlışlarımızı erinç içinde konuşur, saçmalamalarımıza katıla katıla güler, gelecek kuşaklara yazılı açıklamalar bırakırız. Birikmiş öyle derin bilgiler sabıyız ki ele geçiren birinin sapkınlıklar ekleyip dinleme yapmasından ödümüz patlarcasına korkarız.

Bir gün, Derin İlimler Merkezi, sıradaki klan başı ortaya kızıl eskimiş bir dokumaya sarılı betik getirdi. Gözlerim iri iri açıldı, bakakaldım. Onun öyküsünü bildiğim kadarıyla anlatmam istendi. Bilge kişinin karısı olarak bildiklerimi anlattım. Betiğin, bir gemi ve atlı araba ile getirilişini, toprağa gömüp üzerine çınar dikişimi, sökerek, kazarak betiği alıp gidişlerini, ne varsa bir bir anlattım. Benim de bilmek istediklerim vardı.

Yaşlı bir bey başladı söze: Sabaha karşıydı. Ben Derin İlimler Merkezine doğru, yaşlılar klanında yaşamak için yola çıkmıştım. İki kara kuru yalınk dörtnele geliyordu, yakındaki küçük höyüğün arkasından iki ak atlı önlerine çıktı. Bir kavga kopacağını anladım. Sindim çalılarla kaplı minicik bir tepenin arkasına. Emme kara atlı adam, bir nen fırlattı çalılarının içine. Bir kapışmadır başladı. Kılıçlar kınından çıktı. Dövüş sanatında ak atlılar üstündü. Kılıç sesleri göğe parlak şakırtılar olarak yükselirken, sürünerek çalılarının arasına atılan bağçayı aldım ve oradan, önce sürünerek sonra hızla ormanda uzaklaştım. Ne yalan söyleyeyim kalbim ak atlıları tutmuştu. Emme kimin kazanacağını bilemezdim. Bir de betiği bana doğru atan görünmez el, bir belgi, bana doğru atılan nesneyi görmemi sağlayan yüce Tanrı bir görev vermiş olmalıydı: “Gittiğin yere götürmen için bu bağçayı sana gönderiyorum...”

Bu konuşmadan sonra, bu klanın en yaşlı üyesi söz aldı: “Evet biz, bir başka klan üyemiz olan Bilge kişinin evine başka bir ülkenin, krallığın prens ve prensesinin uğradığını duyar duymaz, Gizli Bilimler Merkezinin Bilge kişinin karısını dirliksiz edeceğini anladık. Bilge’nin bize getirmeye çalıştığı betik yüzünden öldürüldüğünü biliyorduk. Emme bu betiğin Gizli Bilimler Merkezinde olduğunu sanıyorduk. Bu kral uyruğunun gelişi tak neni değiştirdi. Betiği ele geçirenleri yakaladık, konuşturduk, bilgiyi aldık ancak betiği bulamadık, bir yalan var ortada. Betiği attık dedikleri yere baktık, yoktu. Daha sonra Bilge kişinin karısını güç durumunda olduğu gerekçesiyle, buraya getirdik. O bize durumu anlattı. Çözüksüz bir durumla karşı karşıya kalmıştık. Bu betik bu yaşlı adamın kucağında buraya gelene kadar! Şimdi betiğin burada olduğunu onlar da bilmiyor.

Betik tak anlatım tümcesinde daha bir canlandı, bir parlaklık, bir ışıltı kazandı; saydam, yeğni, bilinmez bir ışık yaydı, bu bilinmez ışıktan bir sis ile kaplandı; canlı, soluk alır bir varlık haline geldi, duyuyor, görüyor, biliyor ancak konuşmuyordu.

15.06.2013

..*

YİNE KARŞIMIZA DİN...

Derin İlimler Merkezi geçici klan başının konuşması çok düşündürücü idi. “ Bu betiğin adı, DÜŞÜNGÜ TAYMAŞI” diye başladı. Eski uygarlıklardan kalma olup, depremler sonrası yeraltından fışkıran taş yazıtlardan alınan bilgilerle örtüşmektedir. Bizim klanımıza ait, dinsel görüşlerle de örtüşmekte. Ancak dini kurkut işlerine ve alışverişi al-et edenlerin işine yaramadığı gibi, grupları sürü gibi yönetip etkilemelerinin önüne geçmekte. Pek çok klanın din diye yutturduğu bilgiler ile ters düşmektedir. Bu

nedenle bu tür taş yazıtlar, papirüsler, dini çıkarlarına alet eden güç gruplarınca yok edilmektedir.

30.06.2013

Tanrı Tur Turan soylarını yarattı, yok olmamaları için bu soyları yirmidört, **toyonlu** (kağan) topluluğa böldü. Yetileri doğrultusunda kültür ve örnek kişi, o soydan toyon verdi. Yaşamak için savaşmak durumunda kaldıklarında, biri yok olmasın diye diğeri yardıma koşacaktı.

Ancak yalnik denilen varlık, yaşamak için savaşmadı, yok etmek için savaştı. Bir soyun binlerce, onbinlerce yıldır biriktirdiği, dinsel ekin ve özelliklerini ve örnek yalığını yok edip yerine, kendi dini ekin ve özelliklerini koymaya çalıştı, “Bir tek örnek yalnik vardır, o da bizimkisi, ” dedi. İleride bir gün bizi yok ederler diye yok etti. İleride bir gün bizimle savaşırılar diye savaştı. Bunun tek bir adı var: “Sapkın açgözlülük!”

Soyların betik ve yazıtlarını yok ederek “Tümümüz karındaşız, ırk yok, ” demeye çalıştılar. Ancak dini, başka bireyin ya da soyun özelliklerini, yazılı kaynaklarını, dans ve müziğini yok etmek amaçlı kullandıkları için, es (can) çıkar da yaradılış çıkmaz ki, alışkanlıklar aracılığıyla kendi ekinleri de bozular. Bu biçimde yoktan din olmayacak ki savaşırsız kalsın. Başkasının kültürünü yıkanın kül-töresi olmaz. Bakın yazıtlara, binlerce yıl önceki din aynı mı şimdikiyle; bu dinin bu soylardaki, bu yurtlardaki yansımalarına bakın, aynı mı? Yalnıkoğlu kendini düzeltecek, başkasını değil. Bilmezler mi, asal olan Tanrı'ya inanmak. Ona inanıyorsan, sen yolu bulursun, o buldurur. Tanrı, tak yeri dolduran, tak yerin iyesidir. Aç yüreğini doğaya, neyi nasıl yapacağını bilirsin. Kurallar tak sürem bellidir, bilinir, bulunur.

-Bazı köpekler serbest bırakılırken, bazıları bağlanır.

-Akıllı ermez şapırtıları (ivecenlik, tezlik) kurallara boğmak gerek diyorsun.

-Ya içlerinden biri doruğa çıkmayı başarırsa!

-Bütün usu erenler baş edemez onunla.

-Kurallara bağımlılığın tadını almıştır o.

-Bağımlılık, hele bir de şapırt lider bulmuşsa.

-Vay o yurdun haline...

-Vay ya!

-Demek ki kurallar içinden çıkılmaz bir bağımlılık haline gelmeyecek, Tanrı'nın yerini almayacak. Putlaşıp insanın bir şeyi yapıp yapmama istenç gücünü, bütüne gelme yetisini sıfırlamayacak. Yumuşak bir bağlılıkla konuşulabilir, tartışılabilir yani olacak; esnekliğini bozmayan düşünce yapısını koruyacak, yaşamı kolaylaştıracak, anlayışı artıracak ve kurallara uymayanlara saygısını koruyacak ki en sakıncalı, kurallar savaşı çıkmayacak.

Bu ekinler, çözülmemişliği, gizi, tansıklara açıklığı koruyacak. Ki bunu yapamadıkları için yalniklar ölüyor. Niye biliyor musunuz? Tanrı'yı açıklayan bilgi ve onu kişilere yayanlar olacağı, işlerine gelmiyor; tak kişi, "Benimki en iyisi," savaşı veriyor. Koydukları, uçurun (zamanın) gerisinde kalan ereceler değişsin istemiyorlar. Hele bildiğiniz o tümce, binlerce yıl geçse de hangi klan buyur edip benimsetebilir? Buyur etse de açıklayabilir mi? Bunu kullanan sıradan şarlatanları önleyebilir mi?

Bu yazıtlardaki, "Tanrı'yı, evren düzenini, göğe üst boyutlara çıkma yollarını açıklayan bilgi yalniklara, yayma ve dağıtma görevleri ile birlikte veriliyor. İşsiz, yoksul, kimsesiz demeden; meczup, çoban, çiftçi, köle, marangoz ayırmadan veriliyor, " tümcesi yüzünden. Yalnik yaşadıkça da verilecek. Tanrı'nın sonsuz bilgisi sizler yükseldikçe daha çok inecek.

"Klan başı dururken, nasıl olur da yoksul, kimsesiz, çiftçi, çoban bu bilgiyi alır; biz burada soğan başı mıyız? Yok öyle bir nen, olamaz," deyip biraz bilen, biraz da bilgece konuşan acınası köylüyü, ozanı, sanatçıyı, başarısız da bilinse, biraz beklenmedik bilgisi olan ve ağzı söz yapanı öldürüyorlar. Yolda belde gördüğünüz, yanına kurt başlı kargı konulan, nedensiz ölümler

bunlar. Kamlar, baksılar, Atasagun, Emci, Toyon bile öldürdüler. Yalvaç bırakmayacaklar. Ya çalıntı bilgilerle satkın, zengin klan başını yalvaç yapacaksınız ya da yalvaç olma olasılığı olanlar bile öldürülecek.

Bir süreç gelecek, bu bilgileri alabilen yalnik sayısı öyle çoğalacak ki yayma ve dağıtma görevi bitecek, gerek kalmayacak. Bilinç binlerce yıl öncesine göre bu kadar artmışken baskı ve taymaş, değişerek devam edecek. Neden aynı duygu: “Neden ben değil de o?” Bu, başkasına yaptığımız yardımı bile belki bizim dinimize geçer, diye yapmamıza dönüşecek. Size birisi yardım ettiğinde, arkasında kendi dinine döndürme amacını görerseniz kendinizi nasıl duyumsarsınız? Ya bu gizi çözersiniz ya da kim daha çok verirse, deyip dilenciliği seçersiniz.

Oysa başkasına yardım, kendine yardımdır. Tanrı **annacında** (huzurunda) biz, bu uçurda taa Oğuz'dan beri, tek bir varlığız. İnsan denilen yalnik! Bunun çözümü, çalışkanlık ve bilgiyi paylaşmak, buluşu insanlığa sunmak ve Tanrı'nın bizi toplu da değerlendireceği bilgisini almak. Bir ağırlık değerine ulaşanların sayısı bir eşiği geçtiğinde, başka bir ışık dalgasında yaşamaya yol almak. Ve sonra tüm insanlığın o boyuta geçişinin etkisiyle evrenin eşik atlaması. Çalışkanlık ve bilgi, bir birey olarak bizi bu yurttan iyi yaşatacak. Üstelik de kavmimizin bu acunda ve öteki acunda değerini artıracak, değer artışı geçmişe ve geleceğe etki, çünkü evren büyülü bir şekilde büyümektedir.

Evimiz ne kadar çabuk yapılır, ne kadar sağlam ve güzel yapılsa bizimle birlikte kavmimiz de o çatının altına girecek. “Öteki kerpiç koymuyor, ben niye koyayım?” demeden elimizden geleni yapmalıyız. Kendimizi büyütme demek ulusumuzu büyütme, yalniklığı büyütme, yeryüzünü, gökyüzünü büyütme demek! Bazı budunlarda bu Tanrı'yı da büyütme! Onlara göre Tanrı donmuş değil, büyüyen bir canlı... Önce bütün toplum doymalı,

barınmalı, korunmalı ki Tanrı ile baş başa kalabilsin. Yoksa toplum, işini Tanrı'ya bırakır. Oysa iş bizimdir... 26.07.2014

Duruma bir bakalım. Gelen bilgilere göre, **yığınlanan** (depolanan) el yazması eserler ele geçirenlerce, ne yazık ki gücü elinde bulunduranların isteği üzerine yakılıyor. Bellekte kalanlar, kurtarılabilenler bilim sevenlerce gizli küçük gruplarda yeni kuşaklara aktarılmakta olup gelecekte yine karşımıza din ve bilim olarak çıkmakta. Bu betik de onlardan biridir. Yazıtların ve papirüslerin çoğaltılması ve gömülmesi ile cebelleşme sürse de depremlerden fırlayan ve kazılarda çıkan bilgiler, bugün geline din ve düşüncenin, henüz eski uygarlıklardaki kadar büyüklük, doğruluk ve iyilik sahibi olmadığını göstermekte.

Bu betiği sanlayıp-çoğutlayıp bilinmeze saklayacağız, içiniz erinç (huzur) dolu olsun...

Geçici klan başının konuşması, sesindeki, sevgi dolu inanç tak kişiye erinçlik verdi. Ben, Bilge kişinin karısı, içim erinç dolu...

30.06.2013

..*

HANİ ASTOLİN

Başkasının çığlıkları ile başlardı çığlıklarım. Ve ben yine yine diziyi sil baştan alırdım. İyileşmeyen kan kızıl yaraların acılarını duyar ve büzük büzük, engebeli izler görürdüm. Uzay, sürem ve yertinç karışır, uzar uzar, kaygan ve yapışkan bir biçimde meme olup belime akardı. Kendime bir ad koymadım, babam da koymadı, tanımlama üzerine varlığımı ve Tanrı'ları terk ettim. Çığlıklarla başlayan bir anılar dizisi yaşadım. İçimde ıssız bir acun kurdum, yıllarca yalnızca sustum. Burada, Derin Bilimler Merkezi'nde, kızıl atkıya sarılmış betiği gördüğümde

birdenbire kendimi konuşur buldum. İlk cümlem, bana bir ad verin, oldu. Ve ben “HANİ ASTOLİN” oldum.

DİM’i sevdim, onam yeteneklerim burada gelişti, kalan uçurlarda DİM çocuklarıyla oynuyor, onlara öğretmenlik yapıyorum. Yetişkinlerle yaptığımız angemeler şaşırtıcı olduğu kadar yakımlı geçiyor; genelde dinleyiciyim. Öğreniyorum, öğretiyorum, onam ocağında geliyorum emme yetmiyor, yetmiyor, yetmiyor... Yazmak istiyorum, bir gün, kuşkusuz...

Doğa tinlerine girdim, yaşadıklarını, düşündüklerini, nedenlerini anlamaya çalıştım. Oyunun içine girmeyip kendini seyirci kılan, Tanrı benzeri izleyici oldum. Doğa tinlerinden yardım alıp, yalnlıklara onam verdim. Yer tutuculuk yaparak kötü tinlerden korudum onları.

Doğru olarak adım çıktı, yer tutuculuk yaptığım bütün toplum iyileşiyor, dilden dile adım yayılıyordu.

En çok güçlük çektiğim durum, kötü olmayı seçtiğini bildiğim, bu nedenle onamda başarısızlığa uğrayacağımı kesin gördüğüm yalnlıklara, bunu nasıl anlatacağım oldu. Ben başarısız olacağım; o kişi, tadını çıkara çıkara, benim başarısızlığımı anlatacak ve üstelik onam elde etmek için değil, başarısızlığı kanıtlamak için gelmiş, tinin tinler üzerinde iş yapabileceğine inanmayan biri. Önemli değil benim için, belki de onam bulabilecek pek çok kişiye engel olacak.

Onlara, “Bu sayrılığı geçmişte ben de geçirdim. Size onam veririm bende sayrılık yeniden başlar.” demek durumunda kaldım. Bu sayrılık içinizdeki kötü enerjiyi kovarak, kendi üzerinizde çalışmanızla geçer dedim. Onlar benim iyileştiriciliğime de inanmıyorlardı; onlar üzerinde başarısızlığımın en büyük nedeni de bu, ancak yine de geliyorlar. Üzerlerine bir taş düşmüş de onu ben kaldıracacağım. Niye kaldıramıyorum, anlayamıyorlar. Benim kişi tini ile çalıştığımı, bu iyileşmeyi iki tinin de istemesini, iyileşmek için öncelikle istemesini ki bazen bu durumda

bana gerek olmadan sıkıntıyı kendinin yok edebileceğini, en azından çevresinin yardımına olur verebileceğini usları almıyor.

Onlara, “Bu sayrılığı geçmişte ben de geçirdim, iyileştim, siz de iyileşebilirsiniz, ancak size dokunduğumda bende yine başlar, ” diyerek onamı yapamayacağımı söylediğimde bir iyileşme başlatabiliyor bazıları. Başkası da yaşamış bu durumu, diye düşünerek sakinleşiyor; bu da iyileşme kapısı açabiliyor. “Bu kişi bu tasadan kurtulmuşsa ben niye kurtulmayayım?” diyor. Benim iyileştiriciliğime inanmıyor emme “O yaptıysa ben de yaparım, ” diyor. Kişisel özgüven kapısını, inanmadığı beni küçümseyerek ve çelişkiye bak ki benim içtenliğime inanarak açıyor. Ancak bu, genelde eksik kalıyor. Özgüven düştüğünde bir daha, bir daha düşüyor sayrılığın pençesine. İnancı sınırlamamak gerek, kaybedecek bir nenlerinin olmadığı olabilirliklere, görünmez varlığına doğru açılmak gerek.

20.10.2013

..*

DAĞLAR TAPIMIZIN

İçimde bir öğretmenlik sevisi vardı. DİM’de bunu gerçekleştirdim. Artık bir adım var. Hani Astolin, ve ben, bir **onamcı** (şifacı) üstelik de bir öğretmenim. Yaptığımız işten daha az yorucu olan dinlendirir. Onamdan yoruluyor, öğretmenlikte dinleniyorum.

-Dersimiz başlıyor çocuklar, belen miyiz?

-Eveet...

(Bir uçurlarda göklerde yaşayan ölümsüz, kanatlı varlıklar, gök tıslı gezegenimizin övgüsünü duymuşlar, şarıl şarıl akan sular onlara ilginç gelmiş, akan bir nen ve sesleri, bir şırıl şırıl, bir şakır şakır. İçmedikleri, bilmedikleri için “Ne güzel, gidip

görelim, ” demişler. Ağaçlar sarı, kırmızı, mor yemişli. Üstelik de ağaç önce çiçek veriyor ak, açıkrak kırmızı, tüslü tüslü ve yeşil yapraklar... Sürekli değişen bir doğa. “Nasıl iş bu, doğan doğuran bir gezegen, ” deyip, çabucak göç edelim, demişler.

Emme biz yükseklerde yaşarız demiş biri; anlatıcı yanıtlamış: “Dağlar da var, üstelik de başı dumanlı dağlar ve çatlaklarından ağaçlar, çalılar çıkan, soğuk mezgillerde (zamanlarda) ak mı ak kardan taşlar takan dağlar. Bazen çatlayıp al kırmızı lavlar akıtan, bazen kızıp taşlar dumanlar püskürten dağlar. Ve tak sürem bize dağlar tepeler var arkadaşlar, ” deyince, “Daha niye duruyoruz öyleyse, haydi gidiyoruz, ” deyip tap birlikte sevinerek şarkılarını söylemişler. “Dağlar tapımızın, dağlar tapımızın, dağlar tapımızın.”

Bu Tanrılar, sürekli uçma yarışı yapıp gezegen gezegen, dünya dünya dolaşırlarmış. Upuzak yöreler onlara komşuya gitmek gibi gelirmiş. Gece gündüz aynı görür, sıcak soğuk bilmezlermiş. “Ha bugün de yeryüzü denilen gezegene yarışalım, ” demişler; dillerinde şarkıları, “Dağlar tapımızın, ” diyerek uçuşa geçmişler.

Sonunda akın akın gökten yere uçarak gelmişler. Dağlara tünemişler. Kocaman kartal pençesi gibi ayakları, servi boyunda kırmızı kanatları varmış. Bir de göğüslerinde kişininki gibi emme mandadan büyük elleri.

Bir mutlu bir mutlu yaşamışlar ki kırmızı Tanrılar, öbür gezegenlere uçma yarışlarını bile bırakmışlar. Yemyeşil, dalgalı talay gibi tokayları, kıpırtısız gök gibi gölleri gezmişler. Yemişleri yemeseler de toplayıp birbirine atmışlar, kar topu oynar gibi yemiş topu oynamışlar. Çocuk gibi sular sıçratmışlar birbirlerine. **Toyberk** (spor) yapan Tanrılarmış bunlar; Tanrı olmaları ölümsüzlüklerindenmiş.

-Nasıl demeli? Belki on bin milyon yıl sonra ölecekler.

-Yanlışı sayı söyledi, on milyar diyecekti.

-Belki, emme şimdilik ölen yok, on trilyon yıl sonrayı bilemesek da şu an “Tanrı”lar.

-Sonra ne olmuş?

Yeryüzünü sevmişler. Bilsen nasıl?.. O güne kadar, yoktan bu kadar mutlu olmamışlar. Bitki, su derken narkı varlıklarla tanışmışlar. Varlıkların bazıları bu koca kuşlara iri gözlerle bakmış; içlerinden biri, bu Tanrı’lardan birine kahkahayı basmış. O Tanrı kendisine gülen genç yalığı kaptığı gibi götürüp dağın tepesinden fırlatmış. Yalığın gövdesi kayalara çarpa çarpa bölük bölçeklenirken bütün yalıklar yontu gibi donakalmış. Ne oldu, anlayamamış yalıklar. “Sakin olun, susun,” demişler birbirlerine, iri gözlerle bakmaya devam etmişler. Ne görseler inanırsınız! Koca koca Tanrılar, üç adım gidiyor, koca kışlarını üçkez sallıyorlarmış. Üç adım gidiyor, gene kışlarını üçkez sallıyorlarmış. Gencin birisi daha basmış kahkahayı. Tanrılar onu da pençeleriyle kaptığı gibi götürüp dağdan aşağı atmış. Durur mu yalıklar, başlamışlar Tanrılarla savaşıma. İp, kargı, ok, yay, taş, sopa... Tanrı ne veriyse! Ancak yok fayda. Ne bilsinler bu koca kuşların Tanrı olduğunu. Ne kan akmış, ne kol kopmuş. Çözümü yok, gülmemeyi öğrenip yaşamayı denemişler.

Çocuklar... Çocuklara söz geçirememişler ki çocuklar gülmekten yıkılmış, yerlere atmışlar kendilerini, bir de üstüne üstlük taklit etmişler. Eğilerek üç adım atıp üçkez kışlarını sallamaya başlamışlar. Bir bir alınıp dağdan atılmışlar. Evden uzaklaşan çocuklar gülmemeyi beceremediklerinden geri dönememişler. Başa çıkamayan ana babalar, balaları saklamışlar, onlar da gizli gizli, üç adım at üç kış salla oyununu oynamışlar, gülmüşler. Sen misin gülen! Tanrı bu, anlamaz mı, elleriyle koymuş gibi bulup almışlar; balaları biri atmış, diğeri kapmış. O, birine, öbürü ötekine atmış, böyle böyle, bir bir öldürmüşler çocukları. Çocuklara gülmemeyi, oyun oynamamayı öğretmeyi sonunda başarsalar da ya bebekler, onlar henüz konuşmasalar

da üç adım at, üç kış salla, üç adım at, üç kuyruk sallamayı gör-
rünce dururlar mı, başlamışlar kıkır kıkır gülmeye. Tanrı bu,
anlamaz mı neye gülmündüğünü, anlar mı onun daha konuşmayı
bile bilmediğini, bilmezler mi bebeğin evde durup dururken ne
geldi usuna da güldüğünü. Bebekler de bir bir alınıp dağdan
atılmış. Ellerini uzattıkları gibi, ne sazdan samandan, ne ker-
piçten taştan çatı var demeyip bebekleri bir bir almışlar. Evleri
yıkılmışlar, yıkılan ev olsun da ana baba yüreği bu, dayanır mı el
kadar bebeğin dağdan atılmasına.

“Sonsuza kadar yaşasanız, yemeseniz, içmeseniz ne olacak ki
onursuzlar, ” diyerek kavga edecek olmuşlar ancak en yaşlıları,
“Denenmiş denemeyeceksiniz, ” demiş. İleri atılıp, Tanrıların
en irisi, en yaşlısı olmalı diyerek önüne varmış, yavaştan eğile-
rek selam vermiş. Sonsuza kadar yaşasa, sonsuz güç sahibi olsa
da gülmeyi bilmeyen Tanrı'nın gözlerine bakarak, “Biz kişiler
başka gezegenlere gidemeyiz, göklere kanat açıp uçamayız,
bebeklere gülmemeyi öğretemeyiz, gülmek bizim ayırdımız,
bizi var eden belgimiz. Bebeklerimizi yaşatamazsak soyumuzu
koruyamayız, bebekler bizim ölümsüzlüğümüz. Ya gülmemize
razı olun ya şu an yaşayabileceğimiz tek gezegen olan burayı
bize bırakın, ” demiş.

Tanrı'lar yanıt vermemiş. En iri, en yaşlı, baş Tanrı, di-
ğerlerine dönmüş, “Dağlar tapımızın, ” demiş. Tanrıların da
konuştuğunu kişilerin anladığı çıtta, yirmi birinci günde tüm
Tanrılar havalanmışlar, “Dağlar tapımızın, dağlar tapımızın, ”
diyerek, güneşe doğru uçmuşlar. Havalanmayan birisi kalmış,
poposunu yere doğru eğip, popo gibi yuvarlaklığı olan, küçük
üç ak yumurta bırakıp o da havalanmış. Gökyüzünü kara kızıl
bir bulut kaplamış, ta ki onlar uzaklaşa uzaklaşa, küçüle küçüle
gökyüzünü onlara bıraktığında güneş görünmüş...

Bütün toplum yumurtalardan uzaklaşmış, ok, yay taş sopa
anıklamışlar. Bir öç, ölüm tuzağı beklemişler. O sırada çatlayan

de yakın olduklarını söyleyeceğim de saçmalamış mı olurum diye düşündüm.

-Söyleyeceklerinizin saçmalığını düşünmeyin, bu bir terlemedir. Saçma ya da değil, söyleyeceğiz ki içimizdeki duygu ve düşünceler, ağılarını da sevgilerini de boşaltsınlar. Ağıların etkisini aşırıya ve onama dönüştürürken, sevgiyi geliştirip büyütelim.

-Hani abla ben bu masalı başka dinlemiştim.

-Masallar tak kavimde, tak yazarda biraz değişir, hadi sen de onu anlat.

..*

TANRI KUL OYUNU

Evet çocuklar, biliyorsunuz, Tanrı bize, bizden daha yakın. Onu anlamak ve bulmak için Tanrı-kul oyunlarını oynuyoruz. Başımızda, yüreğimizde oturtamadığımız sürece, kurusıkı bellek topa tutulsa da doldurulsa da ereceler koyup uygulama alışkanlığından öte gitmez. Tanrı-kul anlaşması, o tak ne ise gerçekleşmesi için Tanrı ile konuşuruz. Tanrılar yalnız kalmayı sevmez, konuşun onlarla; daha iyiyi, anlayışı bulmak için konuşun. Tanrı gibi, Tanrılara **tatıklı** (layık), Tanrılara yakın olabilmek için; Tanrı'ya yaraşır, onun bölçeği olmak için, Tanrı'ya karışmak Tanrılaşmak için konuşun. Bunun başlangıcı oyundur.

-Bugün Tanrı ben olacağım arkadaşlar.

-Peki Maya, peki. Sen ol.

-Sen kimsin, nesin?

-Ben tak neni yaradanım.

-Dokuma yapabilir misin?

-Hmm, tüm dokumalar benimdir.

-Yüreğin, gönlün yoktan tutkuyla sever mi?

-Tüm tutkuları size ben verir ben alırım. Tutku demek, ben demek!

-Ben sevmedim bu Tanrı'yı, kendini beğenmiş.

-Kendimi beğenmişliğimi ölçecek denk yok bana.

-Aklın yeni bilgiler peşinde koşar mı?

-Tüm bilgiler bendedir.

-Neden tümünü vermezsin bize?

-Geri kalmış kişilere gereğinden fazla bilgi dokuncalıdır. Bilgiyi işleyecek, doğru kullanacak gelişmişlik gerek. Önce özgür düşünmeyi, düşünebilmeyi öğrenmelisiniz. Saçmalama özgürlüğünüz saygı görmeli.

-Ooo bu Hani'nin sözü.

-Onu Hani'ye ben vermiştim.

-Urunmadan, halaydan, horadan tat alır mısın, urunabilir misin?

Çocuk biraz düşündü, tombul vücudunu kıvırtıp, poposunu sallayıp, ayaklarını dizemli vurarak urunmaya çalıştı, tümü bastı kahkahayı.

-Yüzmekten hoşlanır mısın?

-Boğulmaktan korkar mısın?

-Saş sever misin?

-Evet evet evet...

~...

Hani, saman tüsü, dana derisi davula bir kez tokmak vurdu.

-Haydi şimdi serbest sürem.

-Saklambaç oynayalım mı arkadaşlar?

-Tamam sayışalım.

-Kem kütü hümbe turbo lim.

Bu oyunda ebe kim?

Kem kütü hümbe cumba cem.

Bu oyunda ebe sen...

BİRBİRİMİZE DÜŞÜNMEYİ ÖĞRETİRİZ

Saçları terli alınlarına yapışmış Emu, Kumo, Arfe soluk soluğa içeri girdiler.

-Hani teyze!..

-Çocuklar nasıl geldiniz buraya?

-Özledik Hani teyze, özledik seni.

Sarıldık birbirimize, sırtımı minik elleriyle patakladılar tatlı tatlı.

-Ne yapıyorsunuz, nasılsınız, oralar nasıl?.. DİM'in tatlı çocukları anlatın bakalım.

-Şölen vardı, bu kez başka çocuklar urunup halay çekecekti, biz de uygun bulup sana geldik.

-İzin almalıydınız, aldınız değil mi?

-...

-Bir daha olur isteyin. Yeni öğretmeniniz nasıl?

-Yeni bir çocuk katıldı aramıza, onun annesi.

-Sevdiniz mi?

-Evet.

-Oğlunu da sevdik, ona isim verdik. Yıldız. Yıldızlara çok bakıyor. Babası Nanay.

Onların aranabileceği düşüncesiyle çabuk gönderdim.

Bu klan, DİM, yakın bir uzaklıkta, tak klana yumuş sunabilmem için bana bir oda kurdu, onam işleriyle uğraşıyorum.

DİM, güzel DİM, benim için çok neni anlamlandıran sevgili DİM. Konuşmam orada gelişti, bakış açım orada değişti. An-gemelere, tak kişinin katıldığı karşılıklı düşüncü atışmalarına katılmak açtı ufkumu. Doğru düşünebilmeyi orada öğrendim.

Bu gezegendekiler tak ne yaşıyorsa dünü bugüne benzemediği gibi geçen yılı bu yıla ve kazılarla anlaşılıyor ki binlerce yıl öncesi de binlerce yıl sonrasına benzemiyor. Peki nasıl oluyor da gelişmiş dediğimiz yalnik, tak neni baştan alıp duruyor, DİM'de

bu konuşuluyor. Böylece ben, bir düşüncenin alt düşüncelerine ulaşmayı ve üst düşüncelerini geliştirmeyi, koşt (paralel) ve çapraz düşünceleri, dokuyu bozmadan üstüne koymayı, sıralamayı; oylumsal düşünceleri bir çizgi biçiminde kolay ve anlaşılır açıklayabilmeyi orada öğrendim.

Yeryüzünde yaşayanların dünü bugününe benzememesine karşın, neden sürekli baştan alıyorlar?.. Ne yaman bir çelişki bu. Bunu kişiler görüyor, görmeye yetemediklerini dinliyor. Emme bazıları var ki yaşadıklarını, gördüklerini ve onlardan yola çıkarak görmediklerini; dinlediklerini ve onlardan yola çıkarak işitmediklerini yazıyorlar, yazmak için içten içe alev alev yanıyorlardı. Benim de yazma fikrim orada doğdu. DİM benim için, içinde doğup büyüdüğüm bir baba evi. Olmayan emme orada var edilen bir baba evi.

Sık sık o baba evini, sıcak angemelerini anımsarım. Bu angemeler üzerine uzun uzun düşünürüm. 25.02.2014

-Düşünsel birliktelik bulan budunlar birleşsin, büyük devletler kuralım.

-O uçurdaki kavgalar daha acımasız, daha içinden çıkılmaz olur, Sarat kardeşim.

-Böyle küçük budunlar olunca da sağdan soldan ölümler topluyoruz Dorat kardeşim be.

-O sürem de böyle ara sıra neden öldüğünü bilmediğin bir ölü görmezsin belki, ancak bir kavga sayının yarısını, bazen tümenini yok eder ve yalınık kaybindan çok kavim, soy silinir gider. Aha yazıyorum, soyu tükenen yıllık varlıklar gibi soyu tükenen kavimler olur. İnan bana böyle iyi, küçük kavim devletleri.

- Küçük inanç devletleri olsun o sürem. Alperen sen niye susarsın, bir düşüncen, bir seçimin oluşmadı mı?

-Kavim devletleri olmalı, inanç değişkendir aynı kavimde bölücülük çıkarır. Aynı inanca başka kavimler doldurursan da inancın başkalaşmasından yine kurtulamazsın. Alışkanlıklar

gizli ya da açık inançla yarışır. Bu kez de ikikez, iki uçlu bölünmüşlük yaşarsın, bir yandan kavim, bir yandan da inanç. İşin iki kat güçleşir.

-Değişkenliğe saygı tak neni çözer. Aktöre çözer işi.

-Kavim değişkenliği diye bir nen yok.

-Onun da sonu kırmalaşma ile biter. Tak toplum, güzeli toplamak ister, kral bile, klan klan bile...

-O sürem da kavim sorunu kalkar. Emme inanç sorunu sonsuza kadar gider.

-O da kırma olursa ne olur?

-O sürem inanç sorunu da kalkar.

-Kırmalaşma tak neni çözüyor.

-Tak neni yok ederek çözüyor emme.

-Bir nen yeni ise eski değildir.

-Emme eskimeye başlamıştır.

-İnsanın, sürem denilen nen, yek adlı mı diyesi geliyor.

-Süreç ve değişkenlik!

-Değişmezsen, durduğun yerde eskiyorsun.

-Eskimek de bir değişiklik. İnka kardeşim.

-Değişerek eski öyleyse ha.

-Yoktan olmazsa, değişkenliğin süreç ve yer kesişimlerini gezmiş olursun, yakışıklı Alpin kardeş.

-Gelecek keze doğru çağda, doğru çıtta ve doğru yerde doğmak için mi?

-Şu an en doğru çağda, doğru süreçte ve en doğru yerdeyiz.

-Konuşup, tartışabiliyor ve beğeni kazanıyoruz.

-Uçmag'da sürem yok. Mola!

-Eskimek yok, değişmek yok.

-Kullanmak, kullanılmak yok.

-Kullanıldığını, kullandığını bilmemek mi, daha güzelini düşünmemek, sorgulamamak, yargılamamak mı?

-Son mu orası, sonsuzluk nerede kaldı?

-En güzel olduğunu bilmek mi?

-En güzel olduğunu bilersen, kötüsünü de bilirsin. Yorum yaparsın, yetenekli Dirsehan kardeşim.

-Ve Cennet'ten düşersin, Uçmag'da işin kalmaz.

-Kavrayış devreden çıkarsa, bol bitkili çayırda, mutlu koyunlar gibi mi?

-Mutlu olup olmadığını bilmeyenler mi?

-Ooo! Neredeyse Uçmag isteğimi terk edeceğim arkadaşlar.

-Bu nedenle buradayız. Burada olmalıyız.

-İstediğimiz ne?

-Tutku dünyası.

-Yengi dünyası.

-Yen yen dünyası.

-Kazan kazan dengesi

-Ye ye takası.

-Giz arkadaşlar giz.

-Bildiğimiz emme unuttuğumuz giz, onu ancak burada bulacağız.

-O sürem mi özgür olacağız?

-Yoksa gelir miydik böyle bir yenme yenme dünyasına.

-Tak an, içimizde dışımızda savaş var. Taymaş, karmaş var, **meldeş** (bahis, yarış) içinde **başlaşmaktayız** (müسابaka yapmaktayız). Kurtlar savaşı.

-Bu savaşı bırakan, gize, gizile, gizemliye eren mi Uçmag'da?

-Biri yaklaşmak, biri varmak.

-O molaya, ara, dinlenme yerine.

-Süre kullanmaz olmuş ve özdek olmaktan çıkmış. Tanımlanmış şaşırtısı kalmamış bir Uçmag, ne de Uçmag'dır dersin.

- Ben Uçmag'ımı kendim tanımlamak isterdim. Nasıl bir Uçmag? Değil mi ki oraya buyur edildim, armağanımı kendim seçeyim.

-Belki öyledir, gidip dönen mi var? Düşlediğin tak nen çıt

demedi, tık gerçekleşiyor. Yarattığın ya da yaptığın Uçmag diğerlerininkinden daha eksik, ya da umacı ise ne olacak?

-Değiştiririm canım istedikçe.

-Cennet denilen Uçmag çevresindeki nesnelerden gelen değil, içindeki **coşa** (vecd) olmalı ki Tanrısal esrik olasın, şıraklı Boğuhan kardeşim.

-Üzülme ve sevinme boşuna; çabucak bir Çorkan denilen Tamu bekçisi gelir, bacaklarından aşağı çeker.

-Çorkan yer çekimi mi?

-Kötülük olmasın...

-Çorkan... Kötü bir söz belli...

-Tamu bekçisi dedik ya, güçlü Boğaçhan kardeşim.

Konuşma boyunca hareketsiz kaldılar; yeme içme, kavga eder gibi yüksek sesle konuşma olmadı. El kol hareketleri, içeri girip çıkma yapmadılar. İşte böyle kurkut, inanç, kavim, savaş, sürem, uçmag; tamu diyerek konular değişe değişe angeme ettiler. Değişkenlik egemenliğini sürdürüyor. İstedığımız bu.

Tak kişiden bir ses çıkıyor gibi, emme tatlı tatlı, yumuşak sözlerle konuştular. Tak gün değişen liderleri, bir özel durum çıkarsa, komut başı olmak için bulunuyor emme yoktan gerek olmuyor. Tüm toplum bir düşünce üretme çalışması içinde. Evrenden, düşünce alma kanalları açılıyor, kavrayış yetenekleri gelişiyor. Üçüncü gözlerini açıyorlar yalnız ve derin düşünüren; o tak nenin yok olduğu salt düşüncenin kaldığı aşamaya ulaşarak.

Bu kavmin bir kişisi, tek başına kalsa yaşamını devam ettirir. Kavmini yeniden yeniden kurup büyütür.

Keşke yazsalar tez gelen teze teze düşüncelerini, eğer bilim kişisi değillerse, bilgili görüneyim, böbürleneyim diye çok fazla bilgi ile donatmıyorlar kafalarını. Bilgiye saplanmak istemiyorlar. Çok bilgi etkisinde olmak, belleği boşluksuz tutsak edilmiş bilgi ile doldurmak, kurumuş düşünceler yaratabilir

ve bu düşüncelere takılıp kalır kişi; o anlayış dışında bir nen buyur etmediği gibi, anlayışında dönüşüm, bir iyileşme bile olmayabilir; o düşünceye bağlı bir **bağsan** (bağnaz) olur çıkar. Öyle ki evrende var olan, düşünülmüş bir bilgi bile bu bağsanın kafasında yer bulamaz kendine. Doludur beyni, yer yoktur yeni düşüncelere, ona koyaş doğup batıyor diye, koyaş çevremizde dönüyor bilgisi verildiyse, boğazını yırtsan anlatamazsın yer-yüzünün koyaş etrafında döndüğüne; sana inançsız demezse iyi yine. Dedikleri bu. Böyle olmasını önlemek için düşünme alıştırmaları ve angemeleri yapıyorlar.

-Eskilerde birisi, “Tanrım, bütün toplum düşündü de ben niye düşünemedim?” diye sormuş Tanrı’ya. O da “Bir düşünceni kıyıp atamadın ki bir boşluk oluşsun da bir fikir göndereyim,” demiş.

Doğru değil mi? Ne kadar düşünce dönüşümü yapar, birini atar diğerini kaparsan o kadar doğru düşünme yollarını öğrenirsin. Düşünme bütümleme bir toktam bir toyark değildir. Sona giden yolda seçeneklerin çoğaltılması, olmayanın öldürülmesidir.

Benim şaşkın bakışlarımı gören lider, “Burada birbirimize düşünmeyi öğretiriz. Birisine bir düşünce verirsen beslersin emme bu tek yönlü dengesiz beslenme olur, sonunda dengesi bozulur, bir yana devrilir. Düşünmeyi öğretirsen, bir ömür boyu çok seçenekli dengeli beslenmeyi bilir, dengede kalır. Tek yönlü beslenmeyeceksin,” dedi ve ekledi:

“Tek olan Tanrı’dır! Tek Tanrı’ya, yok dokuz dallı yaşam ağacından dokuz ad ekleyip Türklerin Asen’den doğan on çocuğuna tamamlasan; yok biz Türklerin ongun sayısından kırk ekleyip kırkbirkez alaş desen; yok doksan dokuz ad ekleyip yüz edip de yolu Türklerin onluk sistemine vardırırsan da o tek Tanrı’dır. O binlerce yıl önceki gibi yüzde yüz olan Tanrı’dır. Binlerce yıl sonra Aygır apışı gibi, Tanrı’yı yeniden yeniden buluşa gerek yoktur. Bu yeni bir sömürü sistemi olur. Üstelik

eklemiş de; çocukları karı edinirmiş, köle kadınlar edinirmiş, tanıklığı şuna verip şuna vermeyecekmiş de torunu bile... Vah ki ne vah; dilim varmıyor söylemeye...

Bak bak, Tanrı'nın yarattığı ırklar yok sayılacakmış da bak bak değme kişi kalmayacakmış dizmediği, düzmediği; ırk yok deyip ne peşindesin ha! Yuttur bakalım bel bel bakan, beline yatanlara... Irklar eşitliğe engel mi ki? Öyleyse, o kölelik nesi? Kadınları köle edip sıraya dizmesi, diyemiyorum işte düzmesi ve biriktirmesi ve armağan etmesi... Irk ayırmaz; çocuk büyük ayırmaz düzmede; besbelli bu Aygır nomsuz, adı üzerinde Aygır, akli apışarasına takılmış. Takılınca akıl orda kalmış. Onun için bunlara Apış diyorlar. Apışlar niye Traklardan Trakyalılardan, Nomdan, nomusdan, turdan, turkdan, turandan tadinç almaz. Nomkutu, toykutu niye uymaz, dersin? Bunun adı, tek yönlü beslenme, tecim, alım satım, alım satım; çocuk, köle kadın, insan, biriktirilip saklanacak, kadın alım satımı. Kül-törümüzden, aktöremizden ödün vermemesavaşımız, "Düşüngü Taymaşı"mız, alttan alta yayılıyor, alttan alta savaşıyor. Tanrı Türk'ü korusun. Alaş."

-Alaş!

DİM'in kişileri, işte böyle kişiler. Burada filizlenmeyecek çekirdek, büyümeyecek bir varlık olamaz.

Yine de derin bilgi için, atayı (özel) kişiler yetiştirirler.

24.02.2014

* * *

EN GÜÇ ONAM

Başkasının çığlıkları ile başlardı çığlıklarım... Demeyeceğim artık. Tak kişinin kendine göre acıları, tak kavmin kendine göre deneyimleri var.

Şıfa da denilen onam vermede en kötü deneyimim, kendini yakmış babamın gelmesi oldu. Onam sonrası bile tanımadı beni. Tanıtmadım kendimi. Utandırmadım onu. Acıları depreşmesin istedim. Doğrusunu isterseniz, ben o kanatları kapatalı çok oldu. Duyunç acısından kurtulmak için yakmış kendini, yine de kurtulamamış bu güçlükten. Görünmez Tanrı'ya, bütün Tanrıların yaratıcısına sığınmış yaptıklarından. Tanrı'yla konuşur dururmuş. Bu bir arayış konuşması değil. Taşlaştırmış Tanrı'yı, görünür bir heykelini, bediz, sın, hunkal ya da **bengü taşını** (anıt) dikmemiş emme onu savunmasız bir varlık tinine dökmüş. Bir Tanrı'nın savunucusu, bir koruyucusu, bir onun için savaş eden görevlisi, yumuşçusu imiş, taşı Tanrı'sının yolunda savaşan bir deli olmuş. Anlayış, kavrayış bitince buraya getirdiler.

Gözlerine baktım, acı vardı; biraz daha derinlere baktım, onulmazdı; biraz daha, bir adım daha yaklaştım. Korku ile gözleri, derin bir kuyu ağzı gibi açılmıştı; biraz daha, geçmişin içsel derinliklerine biraz daha yaklaştım; bağırarak istiyor emme sesi, korku denilen basıncın altından çıkamıyordu. Çevresindeki adamların ona ne yaptıklarını görmek için biraz daha yaklaştım... Yanık et kokusuna karışmış bir çılgılık, on yılların ötesinden gelen bir ahh! Derin, karanlık kaya kovukları gibi açılan ağızından devinerek çıkan dumanlar.

Bayıldı. Pantolonunu aşağı çektim. Büzük büzük yara izleri, ben doğduğuma göre çalışan bir organ. Tutsak mı oldu, öfkeli bir saldırganlık mı gördü, bu günleri yoktan anlatmayan, bu konuda susma orucu tutan babam, olur olmaz gününde sorun çıkarmayan anam. Anam öldükten sonra esi usu başında kalmayan bu adam ve dizi dizi gözümün önünden akan yaşam... Nasıl, küçük, ilköz dediğimiz hamsallar (mikroplar) koca gövdeyi sayrı eder, tin sayrılıklarının da bilemesek de bir nedeni var.

Yeryüzünde yaşananları, yalnik denilen varlıkların toplamına bölsem bir yalnığa düşen pay ne olur? Varlıklar evreninde, bu

yaşananların ağırlığıyla, yalınklar denilen bu toplumun bir üst kata uçması olası mı dersiniz?

Ona onam vermek çok güçtü, güç de oldu; ancak açlığını anımsayacak, yaşamını sürdürecekt kadar iyileşti.

Onu, babamı bağışladım. Geriye dönüşü olmayan bir kusur yaşamış ve yaşadığı kusuru işlemişti. Bu yükü, kırgınlığı ömür boyu taşıyamazdım. Bağışlamamak kolay değildir. Ağır ve pis kokulu bir yüküdür o, soluk aldırılmaz kişiye. Bağışladım. Gene gene döndürülüp, yeniden doğduğunda, daha iyi bir kişi olma olasılığı için bağışladım. Tanrılar mutlu olsun diye, işi onlara bırakmak için bağışladım. Buralarda tak bağışlama da Tanrıların tadınç artışına inanılır; böyle bilinir böyle söylenir. Bağışladım. Aksaklıklar tak sürem memelerde değil, anlak ve özde de olabileceği için memelerimi bağışladığım gibi bağışladım. Yoktan kimse, **atasagun** (otacı, onamcı) bile olsa; düşüncesi, gövdesi, tını, tonu açısından sayrılıklara karşı ayrıcalıklı değildir.

İşte böyle, geriye dönük, tak kişiyi, tak neni bağışlamak ne güzel bir sözcüktür diye bağışladım. Yolumda ilerlerken beni yavaşlatacak, hızımı kesecek tak neni, tak kişiyi; onların, doğru yolu bulma çalışması yapabilmesi için kendi duyuncunun durulayıcı gücü ile baş başa bırakmak için bağışladım. 20.10.2013

Babama kim kıyğı etti, kim kıydı ise karşılığı benden çıktı, bu nasıl olasılıktır? Demek ki biz yalınkoğulları, birbirimizin karşılığını borç öder gibi ödüyoruz. Bir terslik mi var? Savaş mı, bu ne ise taymaş içine girmezsen köle kadının çocuğu köle kadın olur. Bu neyi öğretmeye çalışan, nasıl bir çelişki ki ben bunu “Tanrı katında tümümüz tek bir yalının yarımıyız,” diye okuyorum. Topumuz ya savaş vererek ışıklı, kutlu bir boyuta taşınacağız ya da burada batacağız. Gidip bizi bekleyenlere kutlular mı, umutlular mı, suçlular mı gitti diye bakakalacağız. Belki de bunun en kolayı, kutlu, suçlu demeksizin tak neni yine yine baştan alacağız. Öyle ya gövde ölür hulk ölmez, ölmez ki

yine yine gövdelensin, yine yine sürgün versin. Taa ki hepimiz arınana kadar...

SEVGİ AKTARIMI

Babamla iletişimi bırakmadım. Uzaktan sevgi ve sağlık aktardım. Pek de uzaktan sayılmaz ya. Bunun için önce geriniyor, esniyor sonra gövdeyi, eller, kollar, ayaklar, bacaklar bir bir unutacak kadar gevşetiyoordum. Ve esimi; babamı, o çok sevdiğim, sesine gövdesine, konuşmasına, gücüne imrendiğim günlere götürüyor ve o sevgi ile dolu olarak babamı arıyordum. Bu gece, bu evrende bir yerlerde yatıyor olmalı. Dar yollar, geniş yollar, ormanlarda ağaç dipleri, kıraç topraklarda kaya dipleri, kışlaklar (köyler), iller bir bir tarıyordum. Tümünü gözümün önüne getiriyor emme birinden yürüyordum.

Sonunda köyümüzden uzakta, kayalık bölgelerde, taşlı yollardan geçtim ve avcılar korkutan, kaçakları sevindiren sisler içinde saklanmış, bir kaya kovuğuna büzülmüş, kirli bir kepeneye bürünmüş yatan babamın yanına vardım. Burası bir uçurlarda beni ölümden kovan borandan kurtaran, köpek sürüsünün beni ısıtıp kuruttuğu, kurt başlı parlak değneği bulduğum, derin kaya kovuğuydu. Bu nasıl bir uyarıdır. Ne söyler fısıltıyla, nasıl bir armağandır bu?.. Aynı yaranın emi, em-ar-ı, aynı imin im-ar-ı. Em, im... İm bulunacak em sürülecek, o ar ne ise arılaşacak, yeniden kurulacak. Arı duru dikilecek o arda yeniden. Gerekirse arda da arma da yenilenecek. Yeni bir ar armağan edilecek.

Sevgi ile parmağımı, belirten parmağımın ucunu, alnına kaşlarının arasına yakın dokundurdum. Benim gövdemden onun gövdesine, benim tinimden onun tinine, içimdeki sevginin aktarılma yolu olarak bunu buldum. Sevgi akımı al kanın aktığı en

ince kan-al-dan bile akar. Öyle ki lo ile başlayan iletişimini kaba koymaya, “kab-lo”ya bile gerek yoktur...

Yaşayan ölü olan bir gövdeye, yaşamak isteyen, bırakıp gitmemiş etkisiz bir tine verilebilecek en büyük armağan, sevgi akımı yoluyla yaşam bağlantısını sağlamaktır. Sevgi aktarımını yaptım, belirten parmağımı yanaklarında gezdirdim. Ne kadar sevgi harcarsak daha çoğuyla dolarız; sevgi evrenin tinidir, kullanıldığı yere koşar. Kendini suçlayarak acı çeken bir tini, konuk olduğumuz bu geçici yaşamda ne kadar iyileştirebilirsem, ne kadar sağlam duruma getirebilirsem; Tanrıların annacına onu o kadar sağlam gönderebilirim. Tanrılara hizmetle gülümsedim. Bu sevgi aktarımını pek çok defa yaptım. 30.05.2014

..*

C'ye ONAM

Onam güç iştir. Onam veren kişi ad, kılık, boyut değiştirir. Bazıları büsbütün kapalı giyinir. İyileşmek için gelen kişiyi evrenle uyuma sokmayı etkileyecek duygu ve düşünceyi dağıtabilecek görüntülerden uzak olur. Bazıları, süsler içinde kaybolur. Hangisine bakacağını bilemediğin bin bir çeşit boya, titreşen, oynaşan nesneler arasında duygu ve düşünce dağılamadığından, kişi, evrenle uyuma geçer. Bu çoklu yüksek seslerin, duyulmayan, dinlenmeyen gürültüye dönüşümü ve ana rahmindeki gürültüye, oradan evrenin gürül gürül akan, köpüklü, azgın akışının erinç veren, tanıdık sesine dönüşmesi sonucu ulaşılan derin uykunun, sessizlikteki uykudan daha dinlendirici olması gibidir. Ve ben cıvıl cıvıl tüslü binbir simgeli giyimi seçtim. Odama da ben ve onam için gelenin dışında kimse almadım.

Tanımadı beni! Tanımadı! Yıllar geçti emme sesimi de ta-

nımadı, kişinin gözleri unutulur mu? Bozuk sağlık, tasa, neleri unutturur... Sağaltan olmanın, işte böyle şaşırtan durumları

var. Binlerce kişi arasında öyle biri gelir ki... İlk sözlüm, bana göre tek sözlüm, C. Diğerlerinin sesini kulaklarım işitmez, görüntüsünü gözlerim görmez oldu. Benim tek sevdiğim karşımda idi. Yüzü yıllarca gülmemiş; kulaklarına ses girmemiş; gözleri çiçeği, böceği, kurdu, kuşu görmemiş gibiydi. Kendine yakıştıramadığı bir nenler yaşamış demek ki. İnsanlar yaşattıkları ile bilgelik kazanmıyorlar. Yaşattıklarını yaşadıkları sürem bilge oluyorlar. Bu kaç yaşam gerektiriyor bilinmez. Yaşadıkları ağır bir üzüntü ise, kaldıramıyorlar. Yaşattıkları eski ile yaşadıkları yeni ya da yaşadıkları eski ile yaşattıkları yeni birleşiyor bu durumda. İki kat, üç beş kat koca bir **ağırlık** (ar) oluyor ki bunu da taşıyamıyorlar.

Ah sevgilim, canım benim. Yoktan öç almak geçmedi içimden. Kendimi iyileştirmek, yaşama yeniden bağlanmak için seninle geçirdiğimiz günleri düşündüm bir bir. El ele kırlarda koştum seninle, saçlarım en güzel seninle dalgalandı, gözlerim en güzel seninle ışıldadı. Yüzümün **sırı** (ten) en güzel seninle parladı.

Güçtür onam vermek, çok güç. Sevgilimin içinde karın boşluğuna uyumsuz, yoğun, sis çoğaltan bir bulut yerleşmişti, ne yapsa onun atışkasından, sıcaklığından, soluksuzluğundan, iç sıkıntısından kurtulamıyordu. Düştüğü bu tutsaklıktan çıkıp dış yaşam ile bağlantı kuramıyor, beynine soluk ulaşmıyordu. Başka bir şey düşünemiyor, bu sis düşüncesini örtüyor bir türlü o düşünceyi yakalayamıyordu. Yeni sinde (şahsına ait manyetik alanda, kürede) geçmişin sislerine op demek (hop demek) , dur demek kolay değildir. Kendine yeni bir **sin**; arınmış, barışılmış bir sin edinmek, kolay değildir bilirsiniz. Bu yüzden geçmişten bir **sinopsis** (özetin özeti) bile çekemiyordu sevgilim.

İçini boş bırakmayacaksın, boşluğa düşmeyeceksin, uğraşı, yararlı uğraşı, kendine, yakınlarına, ülkene, yeryüzüne yararlı

nomlu (ahlaklı) uğraşı, Tanrının yarattığı doğaya verilen emek Tanrı yolunda koşturmak olarak diyerek uğraşı vermeliyiz. Üretmek, üretmeyen alkışdan (duadan) yeğdir; diyerek alkış etmeliyiz. Sevgilim çalışmadan, üretmeden uzaklaşmış olmalı. Çalışmak en büyük ibadet olarak, en iyi koruyucudur. Yoksa gelir bir erke, bir sis oturur. Sürekli yaşamını, iç ve dış yaşamını dolu tutacaksın. Yıldızlardan alacağın mutlulukla, başka gezegenlerde olan yaşamların elesiyle, soyunun kültüründe olan, Gök Tanrı yaratımı Tanrı ve Tanrılarla. Eles gücüne ve dileklerine belgi çakmakla dolu tutacaksın. Öreceksin. “Nörüyorsun?” diye niye sorarsın da örmezsin. Üreteceksin, kurdu kuşu doyurmak için mi, yoksulu giydirmek için mi, barınak için mi, öreceksin. Evren bir örgüler, örüntüler toplamı; örmekle ona uyum sağlayabilirsin. Ellerin, düşüncelerin, ayakların üretecek. Başka yolu yok.

Yoksa senin gövdede yaşam bulmaya çalışacak asalaklar olacaktır; senin vasıtanla yaşamı okumaya çalışanlar... Onlara iyi ve kötü yoktur. Bulduğu boşluğu doldururlar, onlar sana benzememez emme seni kendilerine de benzetemezler, arada bir nen olur çıkarsın. Onlar için bir ağacın dallarına yerleşip salınmak ile bir gövdede kıvrılmak aynı nendir. O tirklediğinde tirklersin, bu senin ansızın bir sesle, bir tiske vuruşu ile tirklemene benzemez, o yaptırır bu tirklemeyi sana, tiske gibi kısa süreli tikler değildir bunlar, tik gibi tik tak tik tak çalışmaz, tik gibi gereksinimden doğmaz. Senin içinde seni tutsak almış bir iye vardır. O içinde gerindiğinde bunu anlarsın, gerinenin sen olmadığını...

Önce o boşluğu arı duru ettim, yabancı erkeyi oradan çıkarttım, ayrımına varıldıkları süremde onlarla konuşulduğunda o yeri terk ederler. Yeni güzel enerjileri sürgün vermeye bıraktım. Büyüdükçe, sevgilim kendini kurtarma gücünü bulacaktı. Bir müddet uzaktan takip edip sevgi/onam aktarmaya devam ettim... En mutlu onamım bu oldu.

EN ETKİLİ ONAM

En etkili onam mı? Bak bu çok kolay oldu. Göz teması bile kurmaktan vazgeçmiş bir adamdı. Tak kişinin aynı göz tüsüne sahip bir kavimde kızılımsı mor gözlü ve kireç gibi ak benizli doğmuştu. Kılları, saçları ak mı aktı. Tümen kişilerin inceleyici, delici bakışlarını normal görememiş, uğursuz görenlerden besbelli çok incinmişti. Elim bağıma gitti, açtım göğsümü ve anlattım öykümü; onu yanıma kardeş aldım, adını Akşın koydum ve bunu yaydım. Başkasının bir ad vermesini duyar duymaz kendine güveni katlandı. Bir yalığı tak kişinin, tak defasında başka başka adlarla çağırması başka nen. Bir adının olup, tak defasında onunla çağırılması başka nen...

Bu onam denilen nen, pek de anlatılır bir nen değil, onam veren, yapan, kendi yolunu kendi bilir. Tanrılara tak yoldan, sonsuz yoldan ulaşılır.

Geçmişte bu sayrılığı ben de geçirdim. Evimi, köyümü bırakıp da çekip gittiğimde, tüm kişilerden, tüm Tanrılardan uzaklaştım. Çok gelgitler yaşadım. Doğa tinleri ile baş başa kaldığımda görünmeyeni gördüm ve görünmeyene inandım. Kötü enerjilerce esir alınmamak için doğanın gizlerini imrenerek izledim, imrençlik içinde kendinden geçme durumunda imrendiğin nersenin kutsal güçleri, yüksek tinleri senin üzerinde çalışır. İmrençlik bu durumda koruyucu enerjidir. Kendimi düşünceyle ve imrençlikle işmer ettim.

Tüm başıma gelenlerin beni buraya getirmek için olduğunu düşündüm. Denize ulaşmak için koca bir dağı aşmak gerekebilir, öyle ya! Bir ağaçta bir çiçeği görmek için koca bir yıl beklemek; belirli bir düşünme aktöresine, **toyusuna** (ahlak) ulaşmak için,

bin bir çeşit düşüncesizlikler yaşamış olmak gerekebilir, değil mi? Yaşadığım tüm sıkıntılara neden olanları bağışlamak bir yana, teşekkür ettim. Alaş...

Biz bu konuda çok konuşmayız, anlatmayız. Alkışlar gizli olmalı, inanmayanın elinde inançlar gülünce dönmemeli. İnan-cını tapıncaklaştıranların ya da tapıncaksız tutsak düşüncelerle donduranların elinde bozulmaya uğramamalı. Kişi denilen varlığın sayısının ve us değerlerinin hızla gelişmesi sonucu mu bilinmez, emme evrenin hızla genişlemesi, değişmesi ile bir çiçek gibi açılan, anlamca dönüşen inançlar arasında bütün toplum kendine bir yol açabilmeli.

20.10.2013

..*

ÜŞENGEÇ TANRI

DİM' den uzaklaşamıyorum, ara sıra söyleşilerine katılıyorum. Bu arkadaşça konuşmalar beni geliştiriyor, anlayışıma, kavrayışıma, onama yönelsem de öğretmenliğime katkıda bulunuyor. Onam da bir çeşit öğretmenlik! Tıpkı öğretmenliğin bir onam olduğu gibi!

“Üşengeç bir Tanrı varmış. Öbür Tanrılarla yaratılmışları, yarışırken seyrederek durmuş. Yaslanmış arkasına milyonlarca yıl geçtiği halde bitmeyen yarışları izlemiş durmuş. O da şaşmış bu işe, bir Tanrılar varlık oluyormuş bir varlıklar Tanrı. Tüm toplum mutlu, aslında mutlu mu değil mi düşünmeye de süre yokmuş. Sıçrayıp, yükselip de evrenin sonuna çarpan Tanrı oluyor ve bu çarpma ile da evrenin sonunu öteye itiyormuş. Emme çarptığı hızla da gerisin geri sisteme karışıyor, Tanrı olduğunu anlamadan yalın oluyormuş. Tak sürem, Tanrılar ve varlıklar, kaçınılmaz olarak nesnel dünyanın bir bölgeği olu-

yormuş. Kapalı bir sistem olan evren genişlemiş de genişlemiş. Üşengeç Tanrı'nın izlediği bu evren büyüdükçe izlemenin tadı kalmamış. Üşengeçliğin tasasızlığına da doydüğünü anlamış. Düşünmüş taşınmış, büyümesine büyüyorum, tak anda kendimden daha büyüğü deneyimlemekteyim. Üstelik de bütün Tanrılar bilmeden bu büyümeyi benim için yaratıyor. Yaratıyor yaratmasına da anlamadığım; yalılık olmanın, varlık olmanın mutluluğu anlaşılır gibi değil. Neden bu sistem, bu büyüme durdurulamıyor, neden durduramıyorum? Tak bir Tanrı oluşumu yeni bir büyüme yaratıyor, emme kimse Tanrı kalmak istemiyor, yalınlığa dönüyor. Bütün Tanrılar bir olmuş beni, bekçi Tanrılarını büyütmele uğraşıyorlar. Ve ben bunu durduramıyorum. Ya buna bir son vermeliyim ya da benimle olan sorunlarını anlamak için bir defa da olsa aralarına karışmalıyım.

Bir yandan da düşünmüş. Ya Tanrılar kurtulamıyorsa, ya bu kısır döngü, kendini yine daha büyük olarak yaratmak, sürekli değişme gelişme, bu Tanrı varlık dönüşümü, çözümsüz bir süreklilikse...

Bunu anlamanın yolu, kendini sistemin içine bırakmak ve bu döngünün içinde olmak! Denemiş denemesine de olmuyor, bir türlü olmuyor. Yine yine denese de fayda yok. Anlamış ki o, sistemin kendisiymiş.

"Nasıl olur bu, ben buna nasıl tutsak oldum?" diye bağırmış. Tak nesne sallanmış, yıldızlar, Güneş Ay, yertinç, varlıklar emme bir nen değişmemiş. Bazı yapraklar ve bazı yemişler yere düşmüş, bir yanardağ patlamış, bir iki yerde deprem olmuş. Evet sisteme dokunca vermiş emme elinde değil, sinirinden birkez daha bağırmış. Bir yıldız sönmüş, birkaç yıldız kaymış, bu arada yeni bir yıldız oluşmuş, yok fayda. Bir türlü sistemden kopup, varlıklar arasına karışamamış, yeniden yeniden Tanrı olmayı deneyememiş.

Anlamış ki sistemin kendisi sistemi bırakıp gidemiyor.

Ölümsüzlüğe alışkın da olsa üşengeç Tanrı, en büyük sistemin, büyüyüp gelişe de değişip dönüşse de ölümsüzlüğe tutsak olduğunu anlamış. Büyük bir ahh, çekmiş. Büyük bir kuyruklu yıldız bir gezegene çarpmış, tak yer toz duman içinde kalmış. İzlediği görüntü de bozulmuş. “Kendine iş çıkarma, kolay mı yapmıştınız bu evreni bir düşün,” demiş kendi kendine. Usluca arkasına yaslanmış seyre dalmış; bir varlık daha çarpmış evrenin çeperine, Tanrı katına gelen, Tanrılaşan bu varlık sisteme geri dönmüş; üşengeç Tanrı evrenin yeni çeperine yaslanmak için kendini biraz geri çekmiş, yaslanmış, yalnlıklara imrentisinden, ölümsüzlüğe tutsak olmaktan üzgün emme büyük bir özveriyle bu kez bağırمامış, inlememiş. Geçmiş düşünmüş, iç geçirmiş. Yarattıkları varlıkların birbirini öldürdükleri, yarattıklarını yok ettikleri ve tüm çağları yaratmaya adadıkları günleri ve kendisinin üşengeçliği seçişini böylece öbür Tanrıların bu evreni kendisine bağlamayı söylediklerini ve bu bilgiyi buyur ettiğini... Evrenin, **sıygı** dediğimiz kapladığı yeri biz büyütürken sen çağları bekleyeceksin, sen ölümsüz süresin dediklerini...

Sessizce gözlerinden yaşlar akmış, dünyaya yağan üzgün gözyaşları toz bulutunu yok etmiş, görünüş güzelleşmiş, ağlamakla iç tasaları akıp gitmiş, “Arada bir ağlamalıyım,” demiş. Gözyaşlarını kendine arkadaş edinerek durumu **tapşırılmış** (kabul etmiş).”

-Neler anladık büyükler bakalım, haydendi tatlı söyleşiye...

-Öykü de olsa gerçek de olsa değiştirmek isteyip de değiştiremeyeceğimiz durumu baştan buyur etmemek en iyi durum.

-Yaptığına, yarattığına, doğurduğuna büyüttüğüne imrenip; kendi doğurup, çekirdek verip, büyüttüğünü unutup, onun yerinde olmak ve kıskanmak durumuna düşebilir kişi.

-Ağlayarak öfkesini yok ederken, acun da durulandı. Ağlayanın gözleri, kirpikleri durulamanın ötesinde daha büyük bir anlamı var, öfkenin yaydığı pisliği engellemesi bile duruluk.

-Sistem kendini bırakamıyor. Anne baba, evi, çocukları bırakmamalı. İşi **taplama** (buyur) ederkenki, görev bilincini anımsamalı. “Kolay mı yapmıştık bu evreni?” demeli kişi.

-Çok büyümek, kurkut, köy, kasaba, evren, baylık... bir sürem sonra sevinç kaybına uğrar, kişileri bir arada göremezsin; tanıdıklar azalır, özlediğin olaylar gelmez, angemeler edilmez olur. Seyrettiğin bir diken kelebeği büyüse büyüse baktığın yerde birkaç leke kalır. Büyüyorsan, küme, takım olmanın tadı için bir çatı altında bölümler yaratmayı bileceksin. Evde odaların çoğalması, yeni küçük obalar, köyler oluşturulması.

- Masalda mezgil ve yer aynı. Sürem, yer varsa anlamlı.

-Aslında başımıza gelen tak nende kendi buyur edişimizin, kendi düşüncemizin olduğu belirtiliyor.

Davula bir defa vuruldu.

-Hay çok yaşayın. Gelecek keze öykü yazma sırası kimde?

-Bende.

-Kolaylıklar diliyorum.

-Alaş...

-Haydendi salıncaklara.

Koca koca kadınlar erkekler, tekli salıncaklarda serin yeller estirdiler, **sallangaç**larda (salıncak) yattılar. Dörtlü, beşli inip kalkan ya da dönen, dayanma noktası ortada çöğünceklere (tahterevalli), nikleri; ikili, üçlü salıncakları, nice eğlenceli ve dinlenceli oyuncakları kapıştılar. Yaşama sevinçleri şaşırttı beni. Koca koca yaşlı kadınlar, adamlar nasıl kaydırarak kayarlar, dedim içimden. Emme bizim yaşlı kadınlarımızın urunuşları, halay, hora tepişleri, çelik çomak oynayışları geldi esime. Demek ki enerji başka yerlerde başka akıyor. İzleyince sevdim bu oynaşmayı. Yükseklerle çıkıp kayanları, ortadaki dayanma noktası yükseklerde olan ağaç sepetlere binip bir aşağı bir yukarı birbirini çekenleri izledim.

İki kadın salıncakta kim kimi sallayacak diye sayışıyordu;

“Bir, tak neni bilir
 İki, o değil öteki
 Üç, üçüncü göz çok güç
 Dört, böce börtü girmesin ört
 Beş, güneşe çık, iyileş
 Altı, bizi kam sağalttı
 Yedi, yelbeğen yedi başını yedi
 Sekiz, biz göksel Türkleriz
 Dokuz, yaşam ağacının dokuz dalında dokuz Oğ-Uz
 On, dokuz Oğ-Uz soyuna han olan altı oğul,
 Son, yirmidört boya yirmidört toyon...”

Çocuklar bunlara yoktan kızıklanmıyorlar, onlar ormanda koşuştursun, saklambaç oynasın, ağaçlara çıksın, kuş yuvalarına baksın, akşam atışka/od böcekleri arasın öyle işte... Bu tür oyuncaklar yaşı büyümüş, kıvraklığı azalmış yalnikların, yaşama sevincini canlı tutma işi. İlk geldiğimde bön bön bakmış olmalıyım ki çabucak biri açıkladı.

- Eğlenmek ve dinlenmek şarttır. Bunlar birinci işe destek olabilecek, ikinci iştir. Eğlence, yaşamı sevmene, yüreğinin kirini yok etmene, büyüklenmeyi, kıskançlığı yok etmeye yarar. Eğlencenin dozunu bilersen Tanrı sevgisi ile dolmaya ve bireysel yakarışına belen duruma gelirsın. Özellikle tek salıncaklarda, gece salınırken, yıldızları seyrederek, yaradılışın görkemine tanık olabilirsin. Bu görkem içinde, kendi varlığını unutup, evrenin titreşimine uyumlanırsın alıcı olup, Gök Tanrı eliyle ödüllendirilebilirsin. He heytt be, ne görkemli andır o...

TANIDI BENİ, TANITMADIM KENDİMİ

Süre geçtikçe daha iyi hatırlıyorum. Oydu, o. Ne kadar değişmiş, ne kadar bilgili, ne kadar becerikli, tanıdı beni, adımlı silse de C'yi bildi. Tanıtmadı kendini. Onu, Günişığı'mı ne kadar sevmiştim. Emme o gövdenin memeleri... o kadar güzel bir yüzden sonra... Kendimi aldatılmış duyumsadım. Aldatan o değildi belki, Tanrıların oyunu eğlencesiydi, benimle dalgasıydı bu. Dünya onlara da bir oyun eğlence yeri besbelli, benimle oynamaları çok erken değil miydi, yıllar sonra olsa belki buyur ederdim.

Bana sorunlarımı sormadı, sormadan beni iyileştirdi. Üfledi içime, beni ağılayan bir duman çıktı, yerine onun soluğu doldu sanki. Onun beni iyileştirmedeki içtenliğini duyumsadım. İçime solunç doldu da soluk alabilir oldum.

Kendisinden ayrıldıktan sonra mı sayrıldım, sordu mu kendine sormadı mı? Emme anlatamazdım ona Gizli Bilimler Merkezinde yaşamına son veren kızı, Saha'yı sevdiğimi ve benimle evlenmeyi buyur etmeyişini... Yasak olanı sordu, neden sana olmaz dediğimi sordu da sordu. Bu kadar güzel kıza, niçin hayır denilirmiş. Üstelik birbirimize olan tutkumuzu bütün toplum bilirken! Emme söyleyemezdim. Bir kızın gövdesini görüp "Olmaz, " dedikten sonra onun üzerine konuşmamak gerek, asal doğruluk budur. Gördüğün kadın gövdesi, o erkeğin aktöresidir. Ben söylemeyince evlenmedi benimle. Eşler arasında giz olmamalıymış. Susuz kalınca ölen gövde, suyun içinde boğuluyor. Ne ilgisi varsa; böyle demek usuma düştü işte. Böylece ikincikez adım silindi ve C oldum, yalnızca C.

Evlenmedi emme benden başkasını da istemedi. Klana gitti, kimse bilmedi asal nedeni, "Din biliminde ilerleyeceğim," dedi. Gizli Bilimler Merkezi, neyin gizlisi bilmem! Gizliliğe dayana-

mayan sevgilim, gizli bilgilerde boğuldu. Bilgiler gizliliği değil, tanıklığın yasaklandığı ahlaksızlığın gizliliği...

Çok acı çekti belli ki. Ben de çok acı çektim. Dağlara taşlara ağladım. Hele öldüğünde, neler geldi başına düşündüğümde... Kendini, Gizli Bilimler Merkezinde harcadığında ve o gövdeye kıydığında çok acı çektim. Yuğ törenine kadar bekledim. Sonra törelerimizde kutsal olan dağlara vurdum kendimi. Dağlardaki Kam, Toyon, Türk tapınaklarını, al-evlerini gezdim bir bir... Yanımda, sevgiliime verilemeyince bana verilen bir at ile. Horta...

Horta birgün, "Benim göksel adım Akbuzat, " dedi. Ben şaşkınlık içinde ses ondan mı geldi diye dudaklarına bakarken ekledi: "Akbuzat, Tulpar denilen kanatlı atlardandır. Akbuzat göklerin egemeni Samrav'ın karısı Koyaş'tan olan kızı Humay'ın kutsal atı. Bazı soylar, boylar ve budunlar bizi öyle seviyorlar ki biz yükselmiş atlar, yeryüzünde görev alıp gövdelenecek kadar sevildiğimiz dönemlerdeyiz."

Bu at olmasa yaşayabilir miydim sanıyorsunuz. Özüme, özütüme arkadaş o benim. Gizdeşim... Dinledi beni, konuştu benimle, bakı (fal) bakıyordu sanki. O söyledi ki bana Hani Astolin diye bir kızla evleneceğim, DİM denilen bir yerde, onam ocağı bulunduğunu da o söyledi. Neden onam aramaya gittiğimi sanıyorsunuz? Evlenmemeye sözüm var. Ancak Akbuzat'ın bana salık vermesini de doğrulamam gerekiyor. Onun dudakları kıpırdıyor, anlamlı ses veriyor, inanmadığım kısmı, ben eski ben değilim. Yoktan bir kimse sağlık konusunda ayrıcalıklı değil ve ben kendimi sayrı biliyorum, keşke sorgulamadan buyur edebilsem, at konuşur mu yoktan diyen beynimi susturabilsem. Yalınık kişiler tap sorgulamadan basıp geçmiyorlar mı?

Alnından sarkan ak yelesini, parmaklarımla tarar gibi arkaya attım. Bir süre başımı başına yasladım. Anama, babama, atama sığınmışım gibi bir uyku sardı bendeyimi, iri gövdem. Belleğimde ne varsa Akbuzat'a aktı; düşümde döşenmiş, dü-

ğümülenmiş, birikmiş ne varsa; bağrımda bağırان, inleyen, bağ mı dağ mı olacağını bilemeyen ne varsa; böğrümde öğürülecek, böğürülecek birikmiş ne varsa sırayla aktı. Bilsin beni, iyilikle ya da kötülükle sonuç verse de kıyğı ve kıygınlık taslamadan, sakınmadan, kaçınmadan tümünün akışını izledim.

Döşü geniş ve açık, şişkin böğürlü, ak kuyruklu, ak toynaklı, gümüşten yelesi omuzlarına dökülmüş Akbuzat'a gece yarısı bindiğimde, kaslı ve büyümlü bacakları tak adım atışında toynakları daha yere değmeden dört nala koşuyordu. Derken yıldırım gibi, şimşek gibi yükseldi ki kürek kemiklerinden çıkmış, kar gibi ak, lekesiz kanatlarını gördüm.

Geceleri yıldızlardan yıldızlara atlıyor, göktaşlarında oyalanıp gökyüzünü seyrediyoruz. Bol çağlayanlı, güzel kokulu gösterişli çiçekleri olan gezegenlere gidiyoruz. Derin, geniş yeraltı yollarında, duvarlara yapışık yaşayan varlıkların arasından geçiyoruz, bize güzel dileklerde bulunuyor, güle güle diyorlar. Çıplak olan, uçarak devinen güzel kızlı, yakışıklı erkekli, yalınların yaşadığı gezegenlerde göksel olanın tansıklarını geziyoruz... Tak gün oraya uğramış gibi sevinçle karşılanıyor, yarın gene bekleniyormuş gibi uğurlanıyoruz...

*Bugün yine düştük yola
Yeryüzü ile yıldızlı gök arasında
Açtı ak kanatlarını Bozat
Sevgili, kutlu Akbuzat
Vardı, başı göklere değen orman yere
Sırtüstü yatmış konuşan kediler yurdunda durmayı seçti
Sağolsun, Ay ve Kün, dedi
Ay ve Kün Sağolsun, aldı
Alaş, dedi. Sava verdi
Sizin oralarda işler güçleşmiş bayrı (kadim) gardaş, dedi
Doğrularak, kedilerin yaşlılığı seçmiş olanı...*

Evin önünde oturup solunç alanlara
 Tanrısal konuklar sokulamaz olmuş.
 Kuşku duyulur olmuş konuklardan da ondan
 Köylülerin beslediği kös kös oturanları
 Köylülere karşı kıskırtır olmuş sokulanlar.
 Kıskançlık damarları kıskırtılan beslemeler,
 Klan denilen yerlere gider olmuş
 Doğru mu bunlar Tulpar gardaş?
 Akbuzat anlattı ona
 Doğrudur dediklerin, bayrı gardaş
 Beslenenler, cabacılar
 Bir parmak bala
 Bütün balları eline geçirmek isteyenlerin kölesi oldular.
 Düzen tersini üretti de,
 Çabucak karşı klanlar kuruldu
 Modulla at dürtenlere karşı
 At sevenler.
 İyi olan kazansın, dedi ak kanatlı Akbuzat
 Doğrulan kedi, iyi olan kazansın bayrı gardaş, dedi, 29.09.2014
 Ve ekledi.

İyiler çok ise, yaşadığınız sin, uçmag olur,
 Kötüler, iyilikten övünç duymanız için bir görnüş nasılsa bulur.
 İyiler az ise, yaşadığınız sin, tamu olur,
 Kötüler, iyilere bakıp bakıp
 Nasıl olur da bu bön bu kadar mutlu ve umutlu olur,
 Tanrı'lar nasıl olur da bunu seçer, der der durur.
 Eee, Tamu da doğrusu budur;

Soru sormanız, Sorgulamanız kendinizi aramanız için do-
 laştırır durur.

Ya eğer iyi ve kötü olmaya bütüme gelemeyip de,
 Gider gelir konumunuz, sürüncemede ise;
 Sil baştan alırsız işte böyle... 19.10.2014

*Kaş göz belirtisiyle bir imce çaktığı gibi, ekledi: Alaş
 Akbuzat ak kanatlarını açtı. Alaş, dedi,
 Anlaştık der gibi başını eğip kaldırarak bir imce de o çaktı.
 Göklerin yıldızlı ışıltısına şimşek çakar gibi aktı...*

29.09.2014

Tak gezimiz sonrası, ben kendimi iyi duyumsadığımda yer-yüzüne iniyoruz. Bu nedenlerle Hani Astolin diye birinin var olup olmadığı benim için önemli.

Çorlu günlerimde, yalnıksız yeryüzünü, öfkeli kasırga yelinin uğultusunu, yaprağın hışırtısını, suyun şırıltısını dinledim. Toz kaldıran, tüy uçuran, yanağıma serin serin vuran, atımın yelelerini savuran yele dönüşen soluncu; ısıtan, ısıtan, üşüten Güneş'i izledim. Duydum dağların sesini, derin kaya kovuklarının yakarışını. Bulutları devşiren yellerin getirdiği bilgileri okudum, ne tasalıymış şu acun; için için bize ağlıyor da duymuyoruz. Ve ben ağıtlar dizdim duymayan kulaklara, kapalı görmeyen gözlere göstermeyi görev bildim ve ozan oldum çıktım. Yeryüzünün söyleyemediklerini söyleyecektim.

Komşu boya gitmek için yola düştüm, hani şu ünlü ozanla tanışmaya, gittim ki öldürülmüş buldum. Birden dilsiz olduğumu ayırt ettim. Söyleneni duymuyor, duysam da anlamıyordum. Bütün usumu, kendi kendine düşünüp durduklarını anlamaya veriyorum. Duyduğum ses anlamlı değil, çabalarım boşuna, bu sesler tanıdık gelmiyor; ne tümce, söylem, ne sözcük, ne de ses... Tümü yabancı, ilk kez karşılaşmışım gibi, bir anlam taşımıyorlar. Yabancı bir ülkede anlamadığın bir dil kullanılır, duymanla duymaman, dinlemenle dinlememen bir olur da yoktan bir nen anlayamazsın ya! Durum, bundan da kötü! Ben sesin tonundan, tınısından, yumuşaklığından da bir nen anlamıyorum. Navaların dizgesinden de mutluluk çıkaramıyordum. Usumun içindeki düşünce evreni tutsak aldı beni, bağladı, çıkamıyorum. Öbür

yalnıklardan yaşamı ve öğüt denilen yol gösterisini toplayamaz oldum.

Ongunluk şu ki ben kulağıma gelen sesi anladığım günleri biliyorum. Duyduğunu anlama ile görevli özeğin **açkısını** (anahtar) yitirsem, bulamasam da o açkının ne işe yaradığını unutmadım ve açkıyı bulmama yardım edecek bir onam veren aradım.

Seni buldum. Senin yalnızca gülen yüzüne, söyleşine, ısıltılı gözlerine kendimi bıraktım gitti. Benim bendeyle, gövdeyle işim bitti, başlamadan bitti. İki evlilik girişimimden biri gövdesel geri çevirmeye uğradı, diğeri ilkelerime yenik düştü. Ve ben, bir daha yeryüzünde evlenmemek üzere, yaşamına son vermiş birisi Saha için evlilik andı içtim, beni seven emme aramızda giz istemeyen biriydi o, giz senin gizindi. Ona öbür acuna göçünde el salladım. Böylece bir daha evlenmeme andı içtim...

Sen beni tanımazdan geldin. Olsun. İçi yanmışlığın suskun dostluğu ile susuzluktan ölmek üzere olan birinin, ölürken suya kavuşması gibi geldin bana. Bağışla beni.

Tanrılar, demek ki benden bir ozan yapmak istedi, ölen o değerli ozanın yerini almamı istedi, yalnıksal kaygı ve sorumluluklarımı başka alana yönlendirdi ve doğanın sesini çevirmemi istedi. Gönül koyma bana. Bağışla beni...

Bu kavuşma, yeniden denenmek üzere bitti...

23.10.2013

* * *

GEZGİN BAKI

Onam ocağıma bir gezgin bakıcı (falcı) geldi. Bunları iyi tanırız buralarda, güneş yanığı benizleriyle, çok sağlıklı görünürler. Ölümsüz gibi uzun yaşarlar. Bazı kimseler bunlara, bilinmeyenleri biliyorlar, iyileşmez olanı iyileştiriyorlar diye Kam der. Koşuklar okurlar, ozandırılar. Büyülü sözlerle kötü tinleri kovarlar. Eren, koca, bilge, çoğu sakalsız, bu yalniklar bakıcılık, arvacı (afsuncu) gibi tüm unsurları tek başına yetisinde barındırır. Bazıları, boyunlarında asılı demirleri, başlarında boynuzları, kurt başlı güç simgesi kutsal ağaç dalından çokmarları ve kılı keçi derisinden su kapları ile ve şingır mıngır çingiraklarıyla ağır ağır yürürler. Nasıl olur da onam ister bu bakıcı şaşırdım.

Üstleri bazen çıplak ya da az giyimlidir. Belinde veya gövdesine çapraz asılı, kullanırken kimsenin görmediği kalın ipleri ve kınında parıldayan bıçakları vardır. Kiminde uzun, tepede bağlı, kiminde salık gür saçları, gelişkin kol kasları, dokuncasız doğa ile uyumlu bakışları ile Tanrısaldırlar. Kahverengi, kıvil bölçekli kuşakları, toprak tüşü pantolonları, kiminde sarı, kara posttan yelekleri, kiminde bol takılı çingiraklı kaftanları, çok azı pantolon üzeri eteğı uzun giysili, tüylü ya da boynuzlu başlıkları ile boyalı göksel çizgedirler. Korkmazlar ki kargı, ok, pusat taşımazlar.

Yoktan ata binmezler, binmek durumunda kaldıklarında, yıldırım gibi, şimşek gibi çakarcasına uçarcasına sürerlerdi, atlar niye onları hızlı taşır bilinmezdi, hızdan ata binenin kim olduğu yoktan anlaşılamazdı. İşlerini yapmanın dışında kolay kolay konuşmazlardı.

Kaygısız, dingin, kendini Tanrılara bırakmış gezen bu bakıcı, nasıl olur da onam ister?

Sağ eliyle sol koluna ikikez vurdu, başını yavaştan çapraz eğip kaldırdı ve...

-Hani Astolin, memeli şakırdana asıldığın gün, sevdiğine kavuşacaksın.

-Yerin derinliklerinde bir at bırakacak, onun sevgisiyle yerin derinliklerinden yerüstüne, eşine sarılmış olarak çıkacaksın.

-Tek memenle, aynı süremde birden çok çocuk emzireceksin.

-Kral annesi olacaksın.

-Dağların arasındaki bir kavme eşlik edeceksin.

Bunları söyledi çıktı. Dilim tutuldu, korktum, Buralarda bakılar yoktan yanılmaz, bu bilim çok çok ilerlemiştir. Emme olamaz böyle bir nen, ne diyordu, adı bilinmeyen bu elgin yolcu. Bunlar tak neni bildiğinden, bilmediklerini düşündüğün nenlerin de olacağından korkulur. İster istemez içim titredi.

Asılmak, olmayan sevdiğime kavuşmak; yerin derinliklerinden yerüstüne, olmayan eşimle çıkmak; tek mememle olmayan çocukları emzirmek ve matallarda olan hanın anası olmak. Bir de duyulmuş dağların arasında yaşayan bir kavim yok ki, o kavmin kurtuluşuna eşlik etmek olsun.

İnanılır gibi değil. Neden, nasıl olsun bunlar? Anlak şaşırtan bu konuşma ile baş edemem, bundan ancak Tanrıların armağanı unutmaya yeteneğimi kullanarak kurtulabilirim. Ve yoktan kimseye bu durumdan söz etmeden bu konuyu kendime kapattım.

16.02.2014

* * *

KORKUYORUM SOLUNÇ GİRER ARAMIZA

O şaşkın, o titreyen, o üşüyen halimle; o, bir ölümü gerçekleştirmiş, suskun halimle, başımı göğsüne koyduğum sonsuz süredeyim. Ne bir çıt öncesine ne de bir çıt sonrasına gitmek istiyorum, korkuyorum soğuk girer, korkuyorum solunç girer

aramıza. Başım tap göğsünde, tap o çıtta... Ohh! Kanan, bu Saydam sana tutkun...

GBM'nin kötülüğünden kaçmak için hızlanmış sıcacık kanının akışını, ölümün yarattığı etkidenden şaşırmış, güp güp atan yürek atışını duyuyorum Kanan.

Sisli, soğuk duman kokulu solunç değil, senin kokunu duyduğum o çıtta sonsuza kadar kalayım istiyorum.

Tak adım atışımda sen, tak soluk alışımda sen. Ve ben, yürürken, koşarken, tak adım atışımın arasındaki boşluğu, adımlarım arasındaki o mini mini süreyi kolluyorum kokunu içime çekmek için... Soluk alışlarım arasındaki o küçük süreyi değerlendiriyorum, göğsüne başımı yaslamak için... Gün boyu göz kapaklarımın açılıp kapanmasını takip ediyorum, tak kapanışta, o senin bağrına başımı koyduğum o bir çıtlık süreye geri dönmek için... Yazdığım tak koşukta sözcüklerin arasındaki boşluğa, göğsüne yaslandığım görüntüyü koyuyorum.

O çıta sığınmak, o sıcaklıkta ısınmak, o kokuyu duymak, yürek atışının güçlü dizemli tınısını, yürek atışımın duygulu tınısına katıp, bizim navamızın tıkırtısında yok olmak istiyorum. Fısıldayan sözlerin: "Takını içeri koy..." "Çabuk çıkmamız gerek..." Kulaklarımda yinelenen bu iki tümce içinde tap biz...

Binlerce yıl yaşasam, daha bulamam, ne değerli bir çıttı o. Ne bir daha yaşamımda Aygır olacak, ne de ozan babamın görev veriş, ne de senin beni kurtarışın.

Sen ozan babamı öldürmeseydin, ben Aygır'a gelmeyecektim. Ben Aygır'ı öldürmeseydim sen bana gelmeyecektin. Ah! Kanan ne biçim bir neden sonuç ilişkisidir bu. Bu evren yedi başlı bir ejderha, anlak yetişemez buna...

Yaptıklarım, yaşadıklarım, sığınma isteğiyle; başımı bağrına koyduğum çıttan öncesini sildim. Gözün boyası ne, yüzün, dudakların, yanakların nasıldır bilmem, bir dazlaklığını bilirim. Dazlaklığın, beni böyle bir kişi nasıl öldürür, dedirten

soylu dazlaklığın. Bilirsin burada tak genç dazlak olacakları günleri özler, o günler ongun günlerdir, uğuru bolluğundandır. Bir çıt bile ayırlamam sesinden, kokundan, ayıramam başımı göğsünden, korkarım solunç girer aramıza. Bekliyorum, dazlak kafana sarılıp, daz yerinden öpeceğim günleri... Bekliyorum.

Benim yaşamım o çıtla yeniden başlar Kanan. Sonu olmayan, bengü sığınağım, koruyucum. Ey, iyileştirici em, sensiz olmaz, Alaş. Yeryüzünde istediğim, beklediğim yoktan bir nen yoktur. Yalnız ya da seninle yaşamımda geçireceğim tak güçlükte, yakıt almak, dayanma gücü yüklenmek için gideceğim o çıt, yeryüzü otağım. Ortasındaki yaşam ağacından yemişlerle beslenip, sevinçle döneceğim özlemim, tak nenim sendeki tap o çıt...

08.11.2013

..*

GÖZLERİNİN GÖZLERİME DEĞDİĞİ

Özlüyorum seni, babanın evinde kapı arkasından bana baktığın ve gözlerinin gözlerime değdiği o bakışı özlüyorum. Bana yoktan bir göz böyle bakmadı, böyle dokunmadı, böyle beni alıp uzaklara götürmedi.

Belleğime yerleşen bakışlar GBM'de karşıma çıkınca buldum seni. Senin bütününü değil, yalnızca bakışlarını görmüşken, şair babanın evinde özüme yazdım seni. Gözlerimin yavaşça çekildiği seninle gittiği o bakışı istiyorum.

Ah Saydam ah! Binlerce yıl ötesinden ve bana bakan binlerce göz arasından, binlerce yıldır bir göz arıyorken buldum gözlerini.

Nasıl bakar binlerce göz senin gözlerinden benim gözlerime.

Biliyorum, kişi nasıl bilmez kendisini seveni, binlerce yıl önceden seviyorsun beni?

Çok eski uçurlardan beri sevmeni, bana çok uzak çağlardan bakmanı özledim. Binlerce yıldır beni aramanı, bulur bulmaz da gözlerinle boynuma ucu ilmikli urgan atmanı özledim. Gözünün gözüme değdiği, beni onurlandırdığı o bakışı özledim.

Sahip olduğum tak nen ayrıntı geliyor ve ben ayrıntılarda boğuluyorum. Oysa gözünün

gözüme kavuşması için kurulmuş bu düzen. Kanan senin için doğmuş Saydam. Gözün gözüme, kapı arkasından başını uzattığında değsin. Pınar başında, havuz başında değsin. Gün doğarken, batarken, otururken, kalkarken değsin. Uyumadan, uyanırken, halay çekerken, kay, küy söylerken değsin. Değsin de nasıl değerse değsin.

Ah Saydam ah! Aygır, Türklerin kurtuluşuna önderlik eden, Tanrıların armağanı kurdun adını verdi sana, Asena. Ömrü ad koyanlardan nefret etmekle geçen bu adam, ölmeden üstelik de bir kıza isim koydu. Ölürken anlayış kazanmış olmalı. Anlayış eyleme geçmiyorsa kurtarmaz kimseyi değil mi?

Ben senin bilge bakışınla bağlandım sana. Tak nene, öyle bakan gözlerinle gitti gözlerim... Kayıp gözlerim için geliyorum sana, Saydam. Saş çiçeğim benim...

Tanrım, bir şey aksamasın... Alaş. Tanrım kavuşmamız başlangıç olsun... Alaş...

08.11.2013

* * *

TAK YER ÇELİŞKİ, TAK NEN ÇELİŞKİ

Adım “Barınamadım” kaldı. Önce kendi boyumda barınamadım. Ne arıyordum pek de bilmiş değildim. İş bulup varlıklı

olmak mı, ün edinip bir san almak mı, dünyaya bir iz bırakmak ya da güç edinip önümde birilerinin eğilmesini sağlamak mı yoksabilgi edinmek mi, kim bilir yoktan bir yerde tutunamayıp aylak aylak ordan oraya uçmak mıydı dileğim?

Asıl istediğim ne, beni nereye götürebilir bütün bunlar? Düşününce şaşıp kalıyorum. Bilgi, varlık, ün, san, güç nasıl bir araç ki, beni nereye uçurur, nereye götürür. Çevreme çok kişi toplar belki ve ben bir değil, bin bir kişinin tutsağı olurum.

Üstüne üstlük, beklediğim tak ne ise, geldiği sürem, bendeki anlık çabucak yeni bir arayışa geçer, üstüne mi koymak ister, şimdi neyi beklemelidir, çabucak da bulur. Ve ben beklediğime kavuştuğumda tak nen düzlüğe çıkacak derken, yeni beklentilerle bunalırım. Çelişki. Kavuştuğum dinginliği bir türlü göremem.

Böyle böyle bir değil, binlerce beklentinin esiri olurum. Şuradan şu geldiği sürem, buradan bu gittiği sürem, o kesin benim olacak. Bir umudun değil, bin bir umudun kapısı açılır. Beklentiye bir de umut denilen tuzak katılmıştır. Baş olmak, klan başı, klan kıcı olmak... Ve onların toplamaları, çıkarmaları, çarpmaları... İstekler çoğalır, klan başının yaptığı gibi, bir kadın değil, bin bir kadın, bir at değil, bin bir at, bir ok değil, bin bir ok. Çok varlık çok... Edinme eylemi, biten bir eylem değil ki...

Ben anlattığım kadar da kötü değilim. Ancak azı da aynı kapıya çıkabiliyor. Ben, edinmek duygusunu körükleyen, beklenti, umut, istek gibi saldırganları törpülemeli, çalışkanlıkla yek denilen kötünün saldırı ve savunma araçlarını yok etmeliyim. Bu nedenle barınamıyor olabilirim. Barınaklar da beni temelli olarak içeri buyur etmiyor. Bir biçimde ters düşünüyorum. Ya kendimi alıp çıkıyorum, ya da onlar beni çıkarıyor.

Beni özdege bağlayan bu yırtıcı düzenleri atlar, aşırı tutkudan kurtulur da bilgiye, göreve, üne ve varlığa ulaşırsam ne iyi. Emme olası mı? Çelişki!

Ah! Bir de beklemekten, umut etmekten, özlemekten uzak

durabilsem! Dinginliğimin bütün evrenleri sardığını, aslında tümünün bende olduğunu bilirim bilmesine de orada kalmayı niye bilemem, niye beceremem. Çelişki! Gücü şaşmış düzen!

Asıl olan evrenle bağlarımı tutmayı beceremem. Daha çok kişi gerek bu bağları tutmak için. Aslında tak nenin kendisinde olduğunu bilen çok kişi. Kendi ile barışık ancak boş vermemiş, yaptığı işe tutkuyla bağlı daha çok kişi. Çıt denilen, o kısacık sürede evrenin ipini tutacak daha çok kişi. Bu, daha çok kişiyi bulabileceğim bir yer arıyorum.

23.02.2014

..*

OOO BARINAMADIM BEY

DİM kapısı, tak gelene açık, yeter ki onlarla olmak iste; yargılama yok. Bütün toplum Tanrıların verdiği yeteneklerine göre değerlendirilir. Tanıdık biri var kapıda. Yoktan olmayacak yerlerde karşılaşıyoruz. Yaşamlarımızın kesişmesi isteniyor. Tanrılar bizden, ikimizden bir nenler yapmaya çalışıyor. **Bü-yüktasarıdan** (Tanrısal tasarıdan) bir belirti bu.

-Ooo Barınamadım Bey, esen ol.

-Esen ol, Alaş.

-Tanımadın mı? Senin budundan benim buduna... Barınamadığın yere giden ve barınamayan ben. Nanay.

-Aaa, **atırladım** (hatırladım). Ooo, H damgasıyla nasıl baş ettin.

-Ben onlardanım, H damgasıyla bir sorun yok.

-Burada ne işin var öyleyse.

-Doğru yerde, doğru nenler öğrenmek.

-Çocukla mı?

-Evet eşim Güzgüneşi ve çocukla. Buraya tak yaştan gönüllü

girilir, gönüllü çıkılır. Yalnızca sunulur, kişi bulunduğu basamağa göre düşünce alır, ya da alamaz. İster dinleyicidir, ister sunucu, bir tartışmanın, sürekli kendiyle tanışmanın içindedir. Tak görüş, söyleşi ve tartışmaya tüs katabilir. Çekince olmaz. Bu da benim gibi dinsizlerin bile ilgisini çekiyor, yoksa ben mi yanı-
lıyorum, dedirtiyor, tartışmalara dinleyici ve katılımcı olmaya gönüllü kılıyor. Ya sen?

-Ben oldum olası dinlere ilgiliyim. Bilinen bilinmeyen bu yaşamdaki, hatta bütün yer ve gökyüzündeki dinlere girip çıkmak, onlardan buyur görmek, öğrenmek, sonra da bende, Tanrı'nın bana koyduğu özde, uyum içinde kalabilen; dirençsiz eriyen bilgilerle, erinçli yaşamak istiyorum. Öyle bir yaşam ki yanımdakinin benim gibi olmamasından korkmadan, dirliksiz olmadan, onu benim gibi yapma çabasına girmeme gerek kalma-
yacak kadar inanç ve iç angımıyla, dinçlikle, dirlikle, dinginlikle yaşamak istiyorum. Buradan önce de başka, başka yerlere gittim. Bir kovuldum, bir kaçtım ya da gönüllülükle ayrıldım.

-Neler gördün kim bilir.

-Neler görmedim ki şu dağların ardında... Ölen eşiyle canlı canlı gömülenler. Canına can olsun kanında dolaşsın diye sevdiklerinin ölüsünü yiyenler. Kopardıkları başı, başarı ödülü olarak kapısına, kötülüklerden korunmak için dikenler. Diri diri kız ve erkek çocuklarının, doyuramadığını ya da sağlıksız olanı ya da güzel olmayanını, huysuzunu ölüme bırakanlar. Sayrılarını öldü mü ölmedi mi demeden, biraz yiyecek ve su ile ormana bırakanlar; dingin bir biçimde; ya iyileşir döner ya da alıcı kuşlara besin olur, deyiverenler.

-Ölülerini gömüyorlar mı yakıyorlar mı, gerçi oduna yazık, od olup gidecek.

-Od yakmakla; bütün salgın sayrılıkları önlediklerini düşün-
nüyorlar, üstelik de Tanrı'nın, odundan od yakması, oddan alaf çıkartması yöntemiyle, kişiyle iletişim kurduğuna inandıkların-

dan ölümlerini alafa dönüştürerek Tanrı'nın yanına uğurluyorlar. Sevdiklerinin alafı göğe yükseldiğini gördükleri sürem onları bir görsen, inanmak bu işte dersin. Alafı konuşuyorlar, ben ne gördüklerini göremesem, ne duyduklarını duyamasam da o kadar içtenler ki kesinlikle, alafı bir nen görüp, bir nen duyduklarına inanırsın.

-Buna nasıl inanırsın?

-İnanırım. Tak akşam yattığımda etkizleri izliyor, etkizleri düşünüyorum.

-O da ne demek ?

-Ektiz... Dünün, eskinin, geçmiş yaşamların eylem kayıtları, yaşamın ektiklerinin damla damla izleri. Eylem kayıtlarını yeniden izleme tadıncı bir başkadır. Ektiklerini ve biçtiklerini izleme gibi. Siz bunu tak akşam yattığımda o gün yaptıklarımı tek tek gözümün önünden geçirir, yine yaşarım dersiniz. Bunu bir de yaşamlar boyunca düşün. Belki bir gün bu dizi, etkiz gerçek bile olur. Onu kayda alır; belki başka kişilerin de izlemesi için **kırak** ()kenar) yana koyarız. Kim bilir belki bir gün biz de başkalarının etkizlerini izleriz. Öğretmek için eles etkizler bile yaparız. Kim inanırdı, bir gün yazı bulunacak da kişi kendi etkizlerini yazacak, bu birikimleri başkaları okuyacak. Bak bugün bunu yapabiliyoruz. Belki, belki konuştuklarımızı da bir gün kaydedeceğiz ve başkaları dinleyecek. Bak burada üzüldüm işte benim H damgasını kullanamadığım geldi usuma. Becerebilseydim; Tanrı'yı aramak yerine, nasıl olsa o var ve işini bilir; etkizlerimi başkalarının görmesini; düşünüp konuştuklarımızı başkalarının duymasını sağlamak üzerinde arayışlarımı sürdürürdüm. İşte o sürem Tanrı'nın en kıymetli yalınlarından olurdum.

-Kim bilir. Tanrılar tak nenin iyesisidirler. Şu alevi okuyanları anlatıyordun.

-Evet, bu kayıtlar nasıl oluyor? Ektizlerimiz, yalnızca ait olan bu kayıtlar ne? Bunu biz biliyoruz. Evren, şu yaradılışın görke-

mine bir bak, ne büyük, o bilmez mi bu kayıtları. Bu kayıtlar, gövdemizin tak damlasında tak beneğinde saklı, ölünce ne oluyor peki, bu kayıtlar özle gitmiyor mu, özün bu dünyadan eli boş gittiğini düşünmüyorsun herhalde. Öz için eylem yapamaz, götürdükleri ile bir iş göremez diye düşünmüyorsun umarım. Bence öz ile alev aracılığıyla konuşuyorlar. Birisi konuşma bitip el salladığında, “Bir kişi miydi?” dedim, “Hayır, bir soykökü, ” dedi.

Alaf, bütün boyutlarda, ölmüşler yanında ve uzak gök katlarında yaşayanların; görüntü, ses ve konuşmalarını aktarabilecekleri bir **Sınalgi** (televizyon) ve ünalgi(radyo) bir arada diyelim. Ektizlerin bütün kayıtları görülebildiği gibi, önceki soykökün de seni bu ışıksun (ses görüntü ve aura yayını bir arada) görevi yapan alaf aracılığıyla görür.

-Işıksun da nesi,

-Gövdeden yayılan ışıma ve bu olaya efil (psişik radyasyon) adı verilir.Bu ışıklara ve ışınları oluşturan parçacıklara efilem adı verilir.Bu yayılma olayının tüslü aylalar ve ışımlar biçiminde kamlarca görülebilen güç ve etki alanına ise tol (tinerke, aura) adı verilir. Işıksun, tinin kullanımındaki manyetik alan

-İlginç. Nasıl alıştın, bu kadar başka olana?

-Alışyorsun; başka bir yapılanma görmeyince kolay; dünya bundan ibaret sanıyorsun ancak ben yine de görmediğim başka yapılanmalarla tap ilgilendim.

-Öz bu kadar kayıt yapıyorsa, bu kadar koşuşturarak özünü yormuyor musun?

-Hayır, işlerini kolaylaştırıyorum. Ben bu kadar kızıklanarak koşuşturuyorum da bu yeryüzünde görmek, öğrenmek, anlamak için, o boş durur mu sanıyorsun? Ben öldükten sonra yeniden bu gezegende gövde bulur... Ben özümü bu gövdeyle çalışır büyütürüm, o da bir daha, bir daha gövde alarak, benim özümü büyütür. Ben ne kadar onun için çalışırsam, kendime de çalışmış

olurum. İşte böyle Tanrılar bizi yine yine kayradan kendilerine döndürürler. Tinler Tanrı'ya döndüklerinden bu döndürülme ile Tanrılar kendilerine katkıda bulunmuş olurlar. Tanrılar da baş Tanrı'ya döndürülürler ve tak nen o tek yaradan Tanrı'da birikir. Bölçek ve bütünün, birbirinin içine akması, özek, çek-it çevresinde, tak yönünde döne döne, bulamaç gibi ağır ağır karışması, seyreltikliğe ve yokluğa doğru genişlemesi sürer gider.

- Bunları tap gezip, görüp, yaşadığın yerlerden mi öğrendin?

- Çok gezen, çok bilir; çok bilen, çok okuyan, çok düşünür; çok düşünen... işte onu arıyorum...

- Öyle olsa da bu kadar neni bilmek, senin kavminden biri için...

- Benim kavmim çok değerli bir kavimdi. Tanrısal sonsuzluğa inanan, kendi sınırlarını esnek tutan, doğadaki tak varlığı, tak yalılığı, tak beneği, tak çekiti kutsal gören bir budun. Biz doğmadan ve uyanmadan önce düşünür, anımsar, sonra oynarız biliriz. Bize verilmiş süre, yalnızca olmuş bitmiş bekletip, aralarına kendini koyup ve bir sıralama sunabilir. Nasıl anlatılır bu?.. Önceden bitmiş olan tak neni bir yazıda, görnüşde, duvarda seyretsen, okusan, zihninde canlandırsan, canlı gibi gelmez mi? İçine dalıp yaşamaz mısın? Şu bizim ektizler olgusu bu bilgiler. Yalığın birdeyini bilim bir gün yapabilse o yalılık kendini canlı sanmaz mı, hulklü kutlu sanmaz mı?

- (Şu cahil olması gereken adama bak, bir de, keneş (parlamento) yöneticileri olan, kurumları, kurulları, kurultoyları olan klanda yaşayanlara bak.)

-(Benim çok konuşmama, doğal davranışlarıma, sıkı düzenli denilen klanları takmamama, kendi iyi, kötü, yararlı, dokuncasız ayırımım ile bütüme gelmeme şaşıyor. Katman katman kaç yaşam okulu bitirdiğimi, ne derin bilgilerle uğraştığımı göremiyor. İnanmadığını sanan, iyi bir kişi! Bir bilse Tanrı'nın, yarattığı öbür varlıklarla, onun inancını ölçtüğünü, öbür canlılara gösterdiği

sevgi, anlayış, değer verme ile. Yoksa niye bizi bir araya koyuyor? Sonra niye öbür yalnlıklara verilen emek borç olsun. Yoksulluğu, öbür yanlıkların gereksinimlerini görelim diye öbür canlıları, ayna gibi önümüze koymuş, daha ne yapsın! Onlara yardım mı edeceksin, onların bu yoksulluklarını kullanacak mısın, bakalım kaç **pul** (puan) alacaksın. Ancak Tanrısal kızıkklanmayı iyi kullanıyor bu adam. Bilgi böbürlenmesi için istemiyor, onu gerçekten arıyor. Tanrı'nın sevgili yalnızı...)

-Buraya gelmeye seni çeken ne, demeli yalnızca başka ya-pılanma mı?

-Burada dine bir bilim gözüyle bakıldığını öğrendim. Araştı-ran, başkalıklara anlayışla bakıp nedenlerini öğrenmeye çalışan bir yapı. Ben söyleşiyi severim; kim neyi nasıl düşünürse düşün-sün, yargılamadan söyleşiyi, tak kişinin bir bildiği vardır. Anlak aldığınca. Yeter ki istenç denilen yetisi özgür olsun, başkasının ağzıyla konuşmasın. Tak kişinin düşüncesini önemserim.

-O elindeki küçük yontucuklar ne olacak?

-Onlar, Tanrılarımızın adlarını eslemek-anımsamak için. Bereket, sevgi, atılganlık...

-Kadını neden şişman ve koca memeli yapıyorsunuz?

-Tanrı'yı anımsıyoruz öyle olunca. Kadını bir ana, emziren, besleyen, kucaklayan, seven, doğuran, öğreten, geçmiş anım-satan olarak daha sağlam, daha elle tutulur görmemizi sağlıyor dilimiz başka aklımız başka olmuyor ve kadını değerli kılıyor, önemli yalnlık olarak görmemizi ve saygı duymamızı sağlıyor. Bizde kadına yoktan yanlış yapılmaz.

-Birdi yontucuk iki olmuş.

-Evet, gereksinim, erkeklik. Tanrı'lar bizde enerjidir. Bu da baba-erkek simgesi; üretkenlik, çalışkanlık, koruyuculuk, ataklık, sözünde durma, bağlılık, güvenilirlik, yiğitlik, sığınıla-bilirlik sırtını dayayabilirlik demek. Biz bu yontular yoluyla bu sözcüklerin anlamları olan enerji kalıplarıyla bağlantı kurarız.

Ve bu erkeleri edinir, kaybolmayız. Kavmimizde yoktan dirlik-sizlik, dinçsizlik olmamasının sebebi bu enerji merkezleriyle kendi enerji merkezlerimiz arasında bu yontular aracılığıyla bağ kurabilmemizdir. Bunlar olmasa, anımsama, unutma, erke sorunu yaşar asırlar içinde bu bağ kaybeder gideriz, tin ve gövdeyle dirliksiz oluruz. Takıldığımız alışkanlıkları yeniler yeniler kurumuş, erkesi bitmiş, kurumuş su oluruz.

-Nasıl bir erke alma bu?

-Çocuğunu döven bir anayı seyrederken alacağın erke başkadır. Çocuğunun yanağını okşayan, başını sıvazlayan onu kucaklayan ve sevecenlikle bir nenler anlatan bir anadan alacağın erke başkadır. Bu yontucuklar, bu doğru erkeler **abaylanarak** (dikkate alınarak) yapılır.

Tapıncak, Tanrı değildir. O iyesi olduğu kavrama yakınlaştıran, odaklandıran, gönülden duymayı, görsel olarak onunla yaşıyormuş gibi duyumsamayı sağlayan duygu yansıtan sanatsal bir nesnedir. İçtenlikli bir anımsama yarattığı için de gerçek bir yakınlaşma yaratıp dışarıdan gelen bozucu düşünceleri uzaklaştırdığı için dolu dolu bir yakarış sağlar. Başarılı bir alkış olur. Tap em olmada, top em olmada, yolu tot (kısa) em olmada üstüne yoktur. Şundan dolayı ki, yoğun bir yakarışa neden olur. Tanrı'ya sonsuz yolla ulaşılır bilgisinden uzak, kötü kavimlerin, tapıncağı Tanrı sanma iftiralarının ve bazılarını bunu yapmış gibi örneklemelerinin yarattığı korku, bu yoğun odaklanmayı bozmakta, Tanrı'ya yakarışa kötülük etmektedir.

-Anladım. Burada tak görüş saygı görür emme yine de bazı görüşler ölür, bazıları temelli olur erece olur. Yontucuklarına bol uraz (şans-orus) olsun...

- Bende de ölenler kalanlar, yeni yerleşenler olacaktır. Ancak arayış şaşmaz, tak sürede tak süreçte olacaktır. Umarım benim de arayışlarımın bazıları yanıt bulacaktır.

-Emme bazıları bu yontularınıza kızmaya başladı, biliyor musun?

-Evet öyle. Bazıları bu yontuları evlerinde bir köşeye büyük büyük diktiler ve ona sava vermeye başladılar. Birdenbire sava verenler iyi, diğerleri kötü oldu. Gruplara ayrıldılar. Arınmaya tutunduğumuz, erke çektığımız kendimize dönük günlerimizin yerini, başkalarını bilinçsiz bulma, suçlama ve çamur atma aldı. Başkaları suçlu ise kendileri kusursuz, başkaları kirli ise kendileri arı duru görünecek. Değme kişi arı duru olmak yerine arı duru görünmek derdinde...

- Sizde böyle olmuş. Uzak budunlarda çok güzel yontular var. Bozkurt yontuları, çift başlı kartal, kanatlı at yontuları, yedi başlı ejderha olamları (Bedizleri) var. Anlamışsındır hangi ülkede, at süren "Ata Türklerinin" olam ve yontuları say say bitmez. Gömüt taşlarındaki olamlar, yazılar, yontular, gömütlükleri gezilecek bir yer, sanat eseri gibi. Uyumlu sözlü demeleri, boyalı olam ve yontuları, kızıl erbi bağlı süsleri, yeşil yapraklı çiçekleri, huş, kayın çam ve nice ağaç çeşnileriyle mutlu olunacak bir yer.

-Bu, Türklerin ölümden korkmadıklarının; duyunc duruluklarının; kötülüğü bile, daha büyük kötülüğü önlemek için, Tanrısal bir gereklilik olarak yaptıklarının sonucu. Besbelli, ölümden sonraki yaşama inanmaları ve bir biçimde özlerinde kayradan doğuşu bilmelerinin sonucu olmalı.

-Besbelli bunlardan ötürü...

- Biz korktuğumuzda, gerekli duyduğumuzda sığınırдық Tanrı'larımıza, avucumuza aldığımızda büyü, anında etkisini gösterirdi. Yontularımızı tapıncaklaştıranlar, tapınmaya yıl, ay, gün bile koydular. Güzelim yontular tapıncaklaştıkça, yıldızlardan bakışlarını çekip, çamura bakmaya başladılar. Kimi onlara "Tanrılarımızı tapıncaklaştırdılar, çevresinde dolanıp dörtbir yandan selam vermeye, yetmedi ki tapınmayı bir düzene koydular, tümen toplumu dirliksiz ediyorlar," derken; onlar da bize

“Kıcınız sıkışınca düşünüyorsunuz tapınmayı, ” diyorlar. İşler karışık anlayacağın, bölündük.

Öyle kötüler ki başkalarını kötileyerek besleniyorlar. Ne yaman çelişki bir bilsen. Ah ah! Eskiden böyle miydi? Ne mutluyduk. Ya şimdi, doğum, düğün törenlerimiz silikleşti. Ölüm törenlerimiz öteki yanı özletir, bu yakaya çalışkanlık bağıyla bağlardı. Öbür yana elidolu gitmek için, güzel erkeler götürmek için kendimizi, tümünden gözelerimizle çalışmaya yönelterek doğaya yumuş sunar, tinsel olarak arındırırdık. Evlerimizin göğelerinde toprağa verdiğimiz ölülerimiz gömülene kadar ellerimizle göğüslerimize vurur, kapalının kapısını çalar eksenimiz çevresinde dönerdik. Bu arada dillerimizi üst damaklarımıza vurarak luk luk luk sesler çıkarır, kapalıyı açar bir tür alkışlarla uğurlardık. Böyle yapılmazsa ölüm acısı, ölme korkusu sarar ortalığı. Biliyor musun, buna bile engel oldular, seviniyormuşuz. Urunan, nava yapıp kay, küy, türkü söyleyen, sagu, koşuk okuyan, koşu yarışı yapan kızlarımız yok oldu. Kızlarımızın balalıktan gençkızlığa geçiş törenleri yapılmaz oldu. Kızlarımızın özgüvenini bile çaldılar, başlarından taçlarını aldılar. En kötüsü de başkalarını suçlarken suç; başkalarına kara çalarken pislik ürettik. Suç ve kirliliğin kol gezdiği ülkemden kaçtım. Biraz da bu nedenle, ülke ülke gezdim.

- Gruplara mı ayrıldılar dedin?

-Evet gruplara ayrıldılar (Yine gruplara böldüler kişileri, birbirine düşürüp seyredecekler şimdi, kim ne düşünür, kim güçle şımarır, kim öfke duyar, kim kaybeder, iyilikten anlamaz, kim zayıf düşer, kim cayıp vazgeçer? Kim, çabalar savaşı? Kayıp, kayıp, kayıp ve kayıplardan alınacak öğüt, öğüt, öğüt...).

- Kim böldü kümelere kişileri, kimler?

-Ne, kimler?

-Öyle dedin.

-Demedim.

-Öyleyse içinden geçirdin.

-Evet geçirdim.

-Kimler?

-Bilseydim dışımdan söylerdim.

-...Tanrılar mı?

- Buna inanmak istemiyorum, Tanrı üzerinden değil, kişiler üzerinden düşünmek bana yetiyor...

-Görmeyen, angemesi bol, değnekli amca nasıl?

-Dayanamadı bu değişime. Başka yurtlar imgelerimizi konuşamaz olduk. Kendi yurdunu bile koruyamayan imgesizliğe dönüştük biz. Yüzünde kocaman bir gülümseme ile yatağında ölü bulundu. İmgelerindeki yurda gitmiş olmalı.

-Bu giysi hangi soyun ya da hangi boyun? Böyle bel bağlı, köşeli ve bölçekli yubkaları var.

-Bu yörede, bir kavim yeşil, bir kavim mor ya da sarı giyerken, son gittiğim kavimde giyim bir kendini anlatış biçimiydi. Ortak bir giysileri yoktu, tak kişi inanılmaz bir değere sahip. Kendilerinde bulunan ıra özelliklerini öyle geliştirmişler ki bütün toplum fıkra yazarı sanki, toplum taplamasına besteci, tak kişi ozan, kaycı, horur, oyuncu, ağaçlara en iyi tırmanan, en hızlı koşan, en uzun süre ekseni çevresinde dönen, say say bitmez; tak kişi bir özelliğini coşturmuş. Burada kendiniküçük görmeye neden olan özür, engel dediğimiz durumlar yok. Geliştirdiği özelliğini imrenerek seyrederken o işitmiyor mu, görmüyor mu usuna bile gelmiyor. İnsanların kendine özgü yapı ve yeteneğine seyirci olmaktan, kadın mı erkek mi, çıplak mı, özü mü var, esine usuna takılmıyor insan. Kişi davranışını seyretmek ve ondaki Tanrısal olanı görmek için oraya gitmen gerek.

-Senin yontular konuşacakmış gibi bakıyor.

-Daha sıkı bağlantı kurarsan, bakışlarıyla konuşurlar. Onlar seslerini, iletişim kuranın, gövdesini oluşturan en küçük gözlere, minnacık birimlere anlam olarak aktarırlar. Sen seninle

konusursun aslında. O sadece bir erkeye bağlıdır. Mor aynada kendini mor göreceğin kadar sıradan bir bilim.

-Seninle uzun uzun konuşmak isterim.

-(Bu bey, başarılı bir önder olur. En başarılı inanç önderlerin çoğunun gizli dinsizlerden olduğunu, klan klan gezse bilir. Gizli dinsel başlıklar arasında en doğrucu, önyargısız ve eşit davranabilenler; başka kişilere kötü söylemde bulunmadan yöneten ve kişiye varlığından ötürü saygı duyan, seven, gülümseyen, ben senden inançlıyım, yarışına düşmemiş, bilgi şımarıklığına kapılmamış, aktörel ve özverili oluyorlar. Bu da Tanrıların yaratımına bilmeden emek vermek oluyor ki Tanrılardan yüksek armağanlar alıyorlar. Bu ne yaman bir çelişkidir böyle.)

-Uzun uzun konuşacağız...

-Birisi geliyor...

05.11.2013

..*

BANA GÜN DOĞDU

DİM'in kapısında yasemin çiçeğinin yakımlı kokusu altında bekliyoruz. Yalınık için hizmette olan, kişinin görkemini duyumsatan bu alçakgönüllü çiçek, ince yaprakları, ak, yalın ve uyumlu dağılmış yüzlerce yıldız görünümlü çiçeğiyle dinçlik veren kokulu soluğunu üzerimize yayıyordu. Bu çiçeğin yanında kişi, yalnızlığı değil ana kucağına sarmalanmış çokluğu duyumsuyordu.

-Alaş.

-Alaş. Esenlik getirdiniz.

-Ben, Gündoğarken klanından klan başı Kanan.

-Buraya gelmeniz, nasıl demeli, bir merkezin üst kademesine çıkmışsınız.

-Sevdiğime, şairin kızına geldim, Saydam'ı almaya, yuva kurmaya.

-Ooo. Güzel, mutlu son.

-Biz de burada yerleşik kalmaya geldik. Eşim, oğlum ve ben. Barınamadım Bey'le burada karşılaştık.

-Alaş, sizi tanıyorum. Klan kızı Güzgüneşi. GBM'den.

-Evet, ben de sizi biliyorum Kanan.

- Sizi, Nanay'la kötü olan klandan çekip gitme istencinizi çok beğenmiştim.

-Çok güçlük çektik emme geçti...

-Oradaki güçlüklerin yanında yoktan kalır.

-Siz nasıl dayandınız, GBM'de neyi sevdiniz?

-Yaşamın içinde rol bulmak böyle bir nenmiş. İçine girince gerçekleri görüyorsun. Sen de bilirsin, kaçamazsın, kovulamazsın, bir sevdiğin varsa öldürülmeyi göze alamazsın. Ancak, klan başı ölünce, yeni klan başı, eski yönetimle çalışmak istemeyeceğinden bir esneklik oluşur. Tek rastlantı budur. Yeni bir klan kurulurken görev almaya istekli oldum. Benim önümdeki en güçlü aday ayrılınca bana gün doğdu, ben de yeni kurulan klana baş oldum.

-Kapı açılıyor...

07.11.2013

* * *

KAPI AÇILDI

-İlk adımı sağ ayakla atarsanız, mutlu oluruz.

...Hoppala, kuralsız barınabileceğim bir yer yok mu bu yeryüzünde... Yine mi barınamayacağım yoksa?

-Bu kural, bir sıkı, bir düzen gösterisi değil. Duru bir başlan-

gıç, geçmişin sıkıntılı ve olumsuz erkelerini dışarıda bıraktığını bilmek, yeni bir bet açmak...

- Sağ ol... Açıklama için.

Anlaşılmaz bir kural için sağ ol dedim. Ses tonu muydu, değer verip kuralı açıklamaları mıydı söyleten, sanki iç konuşmalarımı duymuşlardı. Bekli de kuralın saçmalığını görüp, benim de tak bunu düşündüğümü bilip açıklamışlardı.

Ben de erece beğenmiyorum. Sorunları dışarıda bırakıp, saf bir başlangıç için parmak şıklatsa ya da kendi eksenin çevresinde bir dönüş yaptırsa ne olurdu, en kolayı bu işte, adım atmak ya sağla ya solla, başka yolu olmayan bir adım atacaksın. Dileği bir belirtiyeye dökersen, dileği unutmamış olursun. Bir belgeye bağlamak unutmanın ilk kuralı değil midir? Besbelli unutulup, ortada ne olduğu, niye olduğu belirsiz bir belge kalmamışsa!

Bir oturak getirdiler, oturduk. Güzel tınlı yakarışlar başladı. Alafta kurşun erittiler. Başımızın üzerinde dört ayak üzerindeki tasta bulunan suyun içine, yumuşak ezgili yakarışlarla erimiş kurşunu döktüler. İçlerinden biri anlatıyordu. "Başınızın üstünde beklerken içinizde taşıdığınız, sinmiş duygu, düşüncelerle yeni düzende bir yapıya kavuşmuş olan suyun içine yakarışlarla dökülen kurşun, kötü yaşamışlıktan birikmiş, bozuk duygu ve kötü sonuç veren erkeleri ortamdan ve sudan emerek, anlaşılmaz biçimlere bürünür. Biz buradan sizin sıkıntı düzeyinizi anlarız, " açıklamalarıyla kurşunu klan kapısının eşik dışına, uzağa, toprağa, yeşil çimenlerle kaplı açık alana attılar. İyi duygu erkeleri ile düzen yapısı değişmiş suyu çevremize yine yakarışlarla, elleriyle silkeleyerek saçladılar, elimizi yüzümüzü bu su ile yıkattılar.

06.12.2013

Ah, ahh, böyle kolay olsa arınmak, korunmak, dedimse de biliyorum ki bu tür işlerde, hele hele, bakı (fal) ve büyücülükte

buralardaki topluluklar çok gelişmişlerdir. Katı kuralları vardır, ancak şarlatan değildirler; kötülük yolunda değil, onam için yaparlar. Bu klan da böyle bir çalışma geliştirmiş. Bakı ve büyü kadar geliştirilmiş bir sanat mıdır bu, bilemem. Kendi topluluğumda böyle sanatlar yoktur, bizim sanatımız, üreten bir sanattır, Tanrısal yontuyla, el sanatlarıyla uğraşır emme biz de uzun ve sağlıklı yaşarız. Birçok kavim önce, eğlencesiz, kaysız, sanatsız, ürün masız yaşayıp sayrılığa olur veriyor sonra, göz değmiş, büyü yapmışlar deyip, bu klanın şimdi yaptığıdey yöntemlerle kötü erkeyi, sayrılığı kovmaya çalışıyor. Kötü erkeye, sayrılığa önceden olur vermemek, bunun için gereken yüksek erkede, sanatsal konumda, uğraşı içinde yaşamak gerek; benim inancım böyle. Buralarda, “Sizin şu durumunuz yanlış, düzeltin,” denmez; örnek olunur, az ve öz konuşulur. Us vermek us almaktır. Dökme suyla değirmen dönmez. Kendi kendilerine görenek alırlarsa olur. Örnek. Görerek...

18.02.2014

Bu anlaşılmaz törene, “Kim inanır buna?” diye diye katılsam da keşke doğru siz olsanız, desem de içine iyi dilekli duygular konulmuş bu yakarışlardan faydalandım. Kendimi iyi duyumsadım, yakarış geçişlerinde, bu törenin açıklamaları yapıldığı için sanırım, bu ilgi ve değer vermeyi içime buyur ettim. Sudan içtim. Sevgi gördüğümü, önemsendiğimi duyumsadım. Benim kötülüklerden korunmamı, arınmamı isteyen birileri vardı, yetmez mi?

* * *

EKSİKLENEN YALNIKOĞLU

-Abla, sen yeryüzünün bu yerinde ve bu çağında yaşanmışlıkları anlattırıyorsun, bir yandan da not alıyorsun emme bunlara kim inanır, kim okur? Binlerce yıl sonra kişiöğlü kim bilir ne yüksek düzeylerde olacak, biz bile bildiğimiz bütün derinliklere inip çıkıyoruz. O günlerde okumak bile olmaz, beynini evrensel bir kanala ya da bir kişiye ayarlar ne istiyorsan dinler, görürsün. Düşündüğün yerde olursun. Şimdi içinseyaz, benim yontularımı da yaz. İmrenerek baktığım şu yontularıma bak bir kez. Emme sen, binlerce yıl sonra deyince iş değişiyor.

-Baksana, yazıyı biz bulduk derken, binlerce yıllık höyüklerden yazı çıktı. Buna şaşarken Türklerin bayrı yazılı anıtları çıktı. Tanrı'yı Tanrılarını aramaya koyulup, öykülerini yazarken, binlerce yıl öncesi bile Türklerin Gök Tanrı'ları olduğunu ve bizden daha yakış ereceleri olduğunu gördük. Yazdığımız, anlattığımız matalların kökleri Türklerin bayrı matallarına uzandı. Bizim onları kulaktan kulağa takip ettiğimiz ortaya çıktı. Tak nen gibi yazı ve dinler de batıp batıp çıkıyor, çekirdek ve ağaçlar gibi. Bu son nokta diyorsun, bir başka yerde, bir başka Türk soyu, bir başka nen başlatmış haberimiz olmamış, görüyorsun.

-Yanına kendisinden daha uzun boylu, daha dik yürüyüşlü, güzel ya da kavrayışlı, ağzı söz eden biri geldiğinde eksiklenen yalnıkoğlu, sence Türkleri sever mi? Onlar yiğitlik, yardımseverlik, dayanıklılık, hız, konukseverlikte üstün de üstün. Soy köküne bağlı ancak öbür soylardaki, başkalarını küçümsemediği için soyuna değer verme değil onların ki. Soylarına, Tanrılarının onlara güvenerek korunmaya bıraktığı bir armağan gibi bağlılar. Onların, göksel Tanrısal bir yanları var, ya da bunu unutmamışlar. Türkleri kıskanıyoruz. Niye? Güçlerinden korkuyoruz. Niye? Yetersizliklerimizde, güçsüzlüğümüzde yardıma koştuklarından kusurlarımızı, eksikliklerimizi biliyorlar diye mi, niye?

-Anlatılarını, kay, küy, nava, uyumlu ses aletleri, kamlarının aktardıklarını alıyor, yürütüyoruz da gıkları çıkmıyor. Onlara ait tek Tanrı ve ona bağlı yardımcı Tanrı ve Tanrılarını kendimize dönüştürüyoruz. Onlar da demiyor ki “O benim kültürüme aittir; kullan emme, Türk’e ait olduğunu bil ve söyle,” demiyor.

-Değer vermemizi beklemiyorlar. Sanki bizim için alıp getirmiş göklerden de buyur al diyorlar. Yeryüzünü adım adım dolaşıp bağrında geziyor, yüreğini bulduğu yere yerleşiyor ve iz bırakıyorlar. Tak noktadan göklere, yerin merkezinden bile göklere ulaşabileceğini deniyor olmalılar. Bir kavmin tek kamı olur değil mi, bunlarda yüzlerce... Yoktan birbirlerini kıskanmıyorlar. Tümü, isterse tümü göklere ulaşır, katlara yerleşir bu Türklerin. Tanrıların armağanı bir soy bu. Nereye gitseler Tanrı onları koruyor. Tanrı’ya en yakın onlar, niye? Niye, Tanrı’nın, Türkler doğarken armağan verdiği soya, nereye gitseler, ne duruma düşseler bağlılar. Arkalarında bir güç bir kurkut olmasa da içtenlikle bağlılar ve bunu, dağılmadan öbür soyları da beğenerek, severek yapıyorlar. Bizim de Türk olduğumuzu biliyor olmalılar. Sinmer nerede koptu dersin?

-Ben bazen, Türkler gibi, tak kişinin Tanrı’sına saygılı olmadığımız için olsa gerek, ileri uçurların iyi olacağına kesin gözüyle bakamıyorum. Gelecek için bazen umudumu kaybediyorum. Tanrıları sen az, sen çok andın; Tanrı öyle değil böyle anılır, benimki doğru seninki olmaz diyen, Tanrı’yı kapışılacak, paylaşılamayan bir nene dönüştürüp, toptan unutanlar ve onu güç sıralamada benimki üstün deyip, özdeğe dönüştürerek çıkar amaçlı kullananlar olacak. Ben şunu gördüm ki bunu yapanlar kasılmaktan dört köşe. Ve öbür yalınkları yok sayma konusunda başarıları olası. Milyonlarca yıl geçse de değişmez gibi geliyor bana. Tanrı büyük, gereç de büyük...

-Bir şey söyleyeceğim. Çok derin düşünüyorsun Hani abla. Kaybolmuyor musun? Yoksa sen de Tanrıların kayıp çocukla-

rından mısın? Bulunmamış hani... Sen bana bakma, anlat anlat Hani abla...

-Sen ne arı duru yüreklisin böyle, bunu o yontular sağlıyor olmalı. Sürekli anayı babayı atayı anımsatıyor, kişiye verilmiş kızıkklanma, yiğitlik, güven ve öbür Tanrısal öğeleri kullanmayı tetikliyor... Ne büyük bir dayanma gücünün kapısını gösteriyor bu ısıltılı yontular. Hele güneş ışığını boyalı değnekler gibi dağıtanları...

06.12.2013

* * *

DÜĞÜN

Bu düğün başka olmalı. Bir sanatçı ozan kız ile bir yönetici, klan başı. Geçmiş bağışlamayı bilen bir genç kız Saydam. Ve daha doğru yolu bulan bir erkek Kanan. Bu düğün başka olmalı.

Bir biçimde biz kişiler birbirimize nasıl da bağlıyız. Ben Saydam'ın, ozan kızının kurtuluşuna eşlik ederken, Kanan, benim kurtuluşuma eşlik etti. Yine ben o tak ne ise, o gün bilmesem de papirüslerin kurtuluşuna, Kanan ile ortak oldum. Bu düğün başka olmalı. ..

Ozanlar koşuklar yazdı, ezgiler, kaylar, küyler çalışıldı. Dizemler eşliğinde halaylar anımlandı. Sazlar, çalgılar, çengiler kuruldu. Yemekler yapıldı. Günlerce süren düğün başladı.

Toyguna katılanlar, **toymar** oldular (yerlerini almak, yerlerine çıkmek, oturmak).

Atlarla kadın biniciler yarıştı. Kılıç kullanma yetenekleri körelmesin diye düzenli çalışan kadınlardan bir kılıç gösterisi izledik. Erkekler, havada uçuşan kılıçları ve el değiştiren kalkan dansları ile büyülediler.

Yüksek ayaklı ağaç sergenlere, kuş, kuzu etleri konuldu,

uzakta alıcı kuşlara yem olarak sunuldu; kişi eti yemeyeceğine dair, alıcı kuşlardan söz alındı.

Düğün boyunca onamcı olan ben Hani, memeleri açık gezdim. Bana, dokumayı yalnızca süs amaçlı kullanan kavimlerden gelen kadınlar erinç içinde eşlik etti. Düşünmeden edemedim. Bizde de çıplaklık doğal görülseydi ben, babam, klan klan ve gövdesel kusurlarını saklamak durumunda kalan diğerleri, derin tinsel sıkıntılara düşmeyecektik. Olur olmaz gününün olmasına gerek kalmayacaktı. İnsanlar giz denilen yükün ağırlığı altında ezilmeyeceklerdi... Onlarda durum nasıl kim bilir, kusurlarını örtmek isteyenler var mı, onlar da bilinmesinden dirliksiz oluyorlar mı? Hangi öğreti için hangi kavimde doğduk? Düğünde bu düşüncelerin sırası mı şimdi Hani, işine dön...

Kimsenin gövdesindeki bir kusurdan ötürü eksiklik duymaması için bütün toplumu arvaladım (afsunladım).

Yoktan bir yerde barınmayan, H damgasız adam atışka yaktı, Tanrı yaratımı tinlerden tak kişinin istedikleri tak yerde barınabilmesi için yardım diledi.

Küçük bir çocuk Tanrı'yı tanımladı, onun sarayını ve yaşamını anlattı, bir güldürdü, bir imrendirdi.

Bilge kişinin yaşlı karısı, Tanrısal öğretinin nasıl olabilirliği konusunda düşüncelerini anlattı. "Çalışmak ile tinsel ve deneysel bilgi, Tanrılara giden bireysel iki yoldur. Toplumsal yol ise açık, özgür birlikteliktir. Üçünü bir araya getiren soy ya da boyun sırtı yere gelmez. Çalışmak, bilgi ve birliktelik, Tanrı'ların yarattığı evrenin düzenine, kişiliğin ve öbür canlıların yaşamına emek verir; böylece, Tanrı'ya ve Tanrılara iş yapar ve sevgiyi çeker, " dedi. Dinleyenleri düşündürdü.

GBM'den gelen, klan karısı, klan baş tacı, kendi klanlarında da benzerleri uygulanan, geçmiş bilgisizlik dönemi yanlışları üzerine söyleşi yaptı. Ve burada buluştuğu kızı, taşıyıcı Nanay'ın karısı Güzgüneşi, sözünün eri olmanın bedeli üzerine konuştu.

Güzgüneşi'nin inançsız kocası GBM'nin damadı Nanay, inançsızlığın, yanlış inanç hatta inancın çıkar amaçlı kullanımından daha iyi bir kapıya çıktığını, tak nemenin kökeninin töreye bağlı olduğunu anlattı.

Orada yetişmiş erkek çocuklar, boyalı giysileriyle doğanın davranışlarını yineleyerek eğlendirdiler; çita gibi koştular; puhu kuşu gibi öttüler; aslan yavruları gibi boğuştular, güreştiler.

Kız çocuklar horur oldular, kuş olup kanatlandılar; yaprak olup, yavaştan yavaştan esintilerle uçuştular; flaman kuşu benzeri devinip urundular, sonrasında kız ve erkekler el ele kol kola halka oldular, güzel duyulu, uyumlu devinimlerini birdenbire kırarak, şaşırtıcı halaylarını çektiler. Sonrasında **toypar** (ikram) dağıttılar.

Kadın ve erkekler **mar** denilen gösterilerini sergilediler; **mar** (tortu) olup, toplanıp biriktir, **mar** (pınar) olup, dağılıp aktılar. **Marj** (pay) olup bölcek bölcek bölünüp çöktüler mar oldular. Martı olup kaya marlarının üzerine tünediler. Düşman mar gibi toparlanmadan, mar gibi akışa geçmeden **mar** (çökertme, dağıtıp akıtma) gibi dağıtmazsan mars edemezsin diyen marşlar söyleyip, mar denilen pınarların akışına uygun titreşimle mar kayaları gibi sert marş marş yürüdüler. Bu düğün **mart** dediğimiz doluya benzer kar taneciklerinin yağdığı ve **mart** dediğimiz kurtçuk yığınlarının ilkbaharda yol kenarlarında biriktiği, **marh** denilen çam çıralarının akıntı verdiği, **mark** denilen durgun yumuşak havalı bir günde ve baharın başı mart ayındaydı.

Mar gösterisi sonrası, bütün klan görünen evrenin kuruluşunu, har ve toz bulutundan başlayarak karmaşayı, bir araya gelen küçük oluşumları; onların, dengeyi ve tak birinin başka yörünge düzenini kuruluşunu; evrenin sonsuz dizemli devinim içinde oluşunu ve sistemini böyle koruyabildiğini uyumlu ürünleriyle anlattılar. Bu arada, gösteriye güzel tınılar katarak evrenin doğuşunu ve düzenin kuruluşunu anlatan gösterileri ve ezginin dizemine bölçekdeki bölümlerin hızına uyularak

yapılan, sanatsal değer taşıyan düzenli gövde hareketleri ile bu ayn (yakarış) sergilemesini güzelleştirerek şaşırttılar.

Sonra tap bir ağızdan yakımlı bir tınısı olan ezgi söyleyip yakarak yağmur yağdırdılar. Kendi eksenleri çevresinde yüzü gibi döndüler, etekleri savruldu, kolları yaylı hareketlerle dünyanın yazgısını kayradan yazarken Güneş'in çevresinde döner gibigeniş bir teker (daire) çevresinde ilerlediler. Islandılar. Etekleri uçmaz, saçları savrulmaz oldu. İnceldiler, asallarına döndüler. Ve bu tören mart ayındaydı. Düğün bitti.

07.11.2013

..*

GÜVEN SAĞLANDI

Düğün bitti. Yeni bir yaşam başladı.

Derin İlimler Merkezi'ne bıraktığım, şairin kızı Saydam'ı Gün Doğarken klanına, klan baş tacı yaptım, eşi oldum.

Buralarda yaşanan acı yaşam deneyimlerinden sonra tak sürem yasak olan, aynı uçurda var olan öldürmeleri kayradan yasakladım. Bu yasağa klan olarak kendimiz uyunca, doğrusu yollarda, dağlarda koyaklarda kişi ölüsüne rastlanmadı, güven kuruldu. Binlerce yıl sonra bu anlattırıp yazdıklarına gülecekler belki Hani, kim bilir belki de bize acıyacaklar, kişiler bir uçurlarda birbirini öldürüyorlarmış, inanılır gibi değil, ne ilkellermiş, ne yabani, ne kötü diyecekler. Yine de sen yaz Hani, yaz.

Daha dirlikli, daha korkusuz bir yaşam gelince, kişilerin yaratıcılıkları arttı, duvarlara olam yapan olgaçlar mı ararsın, gömütlerine sın diken sınmarlar mı; oğul ve kızlarına nava, oben yapanlar mı, törenlerimiz şölenlere dönüştü...

Kay, sagu satın alıp, kendi yazmış, kendi navalamış gibi davranmaya son verilecek. Bu, karımın babasını öldürme suçumun

kökeninde yatan davranış önlenecek. Klanların ortak kayırları yeniden klan topluluklarının sevdiğine oy vermesiyle seçilecek. Çiçeğin sabı, çiçeğin sapıdır. Yapıtların altına kendileri belgi koyunca, ne sagular yazıldı bir bilseniz...

Klandaki gençler aileleriyle görüşebilecek. İsterlerse klanı bırakıp gidebilecek. Böylece klan içindeki kişi, toytukla, tadınçla astığı astık, kestiği kestik biçiminde insanları kullanamayacak. Gençler korkusuz ve özgür olunca ne yetenekler çıkıyor bir gör-seniz. Klan başı ve yardımcıları klandaki kadınlardan ayrı evde oturacak, kadınların tadınç aracı görülüp, bağımlılığa, esrikliğe dönüşmesi önlenecek. Bunun için geleneklerimizdeki gibi, tek eşlilik ve kadının seçimi esas olacak. İkinci eş ve ayrılma için, bir kurultaytoyarkı (kararı) olacak. Kadınlar bu durumdan memnun, özgüven kazandılar, daha iyi anne, daha iyi eş, daha iyi öğretmen oldular. Birdenbire ulgaç (terzi) olmaya, çiçek dikmeye, bahçıvan olmaya, araç kullanmaya ve de uyumlu seslerle deyişler yazıp söylemeye başladılar. Tören organizasyonlarında başarıları nasıl da arttı bir seyretseniz.

Dilimizin iyesi, sabı olacağız. Dil oyunları oynayacağız.

Bundan böyle / karşı gelme / belirtisi /n/ uygun / karşıt düzenleme...

Bir sözcükle açıklayalım.

(Bundan böyle: Ga

Karşı gelme: As

Belirti: İz

Uygun: Yon

Karşıt düzenleme: Or

Bütün karşı gelmelerin nedeni niçini nasılı nedir: N)

Şimdi dile en uygun okumayı sıralıyalım. Or-ga-n-iz-as-yon //

Ya da

Kan (gan);

Düşman saldırısına karşı koymak için düzenlenmiş yer, oluşum (or).

Bu sözcüğümüz organ-iz-as-yon...

Bu biçimde dil oyunlarına ağırlık vereceğiz ve uzun söylem kümelerini tek sözcükle açıklama bilimini, dil bilimini geliştireceğiz.

Bir imgelem, belleğimden bir çıt bile çıkmıyor. Tak kişinin bir adı olacak, karışmaması için peşi sıra ana baba soy kökünün ismi ile anılacak. Bu ad sahibi olma, üstün yalnlıklara, ya da gülünçe almak için konulmaktan çıkıp, tak kişinin olacak ve kayıt altına alınacak.

Bir uçurlarda yakılmaktan kurtardığım, benzeriyle değiştirip sahtesini yaktırdığım papirüslerden bir fayda olarak, sessizce yaşama sızacak bir tümce; Tanrı katında bütün kişiler eşittir... Eşitlik tak kişinin kamlık yapabileceği, değme kişinin toyguna girip seçmen olabileceği anlamına gelmediği gibi; ayrı özellikler taşımak, könilik önünde eşitliğe engel değildir. Sessizce sızacak ki ürkütmesin kimseyi; Tanrı'nın ister çobanı, ister yoksulu, ister özörlüyü kendine yalvaç, kam, toyon seçebileceği inancı. Yeter! Öldürmesin kimse kimseyi.

-Nasıl sakladın papirüsleri, birdeyleyene, ikizleyene kadar? Anında sanlayamayacağına göre nasıl sakladın Kanan?

-Buralarda at çok kıymetlidir. At çalınmaz, saygı duyulan bir tanınmışlığı vardır. Kişi ölürse at yeni sahibin olur. Ve ben bir süre atın eyerinin altında et sıkıştırdığımız, ezdiğimiz yerde sakladım. Ve ozan kızı Saydam'ı DİM'e bıraktığımda eyeri de oraya bıraktım. Korunacağı yeri buldu papirüsler. İlk kez, dünyaya gelmez olsaydım, demedim. Sen de biliyorsun Hani, o gün bilmesen de papirüslerin kurtuluşunda ortak olduk. Klanda sessizlik egemendir bilirsin, yine de yakma işini Şapırt adama verdiler. Konuşulmayacak işler için yine de suskun dilsizler seçilir.

...

-Senin anlattırdığın ve yazdığın bu yazıları okumazlar ki, kim inanır? Bir uçurlarda papirüsleri elden ele kaçırmışlar; kim

inanır? Uir uçurlarda erkekler, klan diye bir yol tutmuşlar ve kadınları kandırıp, inandırıp, kadınları kullanmışlar, köle evleri kurmuşlar ve adına din demişler. Üstelik de başta olan yönetici erkekler, esli uslu ve bilge olması beklenenler. Kimse inanmaz, inansa da kişinin kişiyi öldürdüğü bir düzendeki bu yabancıleri mi okuyacağım deyip el sürmezler...

Kim bilir belki de ilginç bulurlar. Savaş, ölüm, apışarısı üçgeninde yaşamda kalabilmek için güç ve çıkar dünyasının çekiciliğinden kurtulamayıp, belki yine apışarısı hastası kancarlar ele geçirir dünyayı. Sen bana bakma Hani, yaz yaz...

-Ben, kendime verdiğim görevi yapıyorum. Dinlediklerimi, duyduklarımı yazıyor, okuduklarım ve eles gücümle içini dolduruyor, yaşıyorsa, anlattıkları üzerine yazdıklarımı o kişiye okuyor, karşı çıkma yoksa son noktayı koyuyorum. Emme kişiler tek tek şunun şurasını unuttum diye geliyor, aralara tutturuyorsun, bu halap mı, halaplah mı? Tak ne ise, kesik kesik, tökezleyerek gitmesin istiyorsun. Okuyucu didişip durmasın diye sakınıyorsun. Saymakla bitmez ki yaşanmışlıkların ışığında daha nice değişiklikler. Ben de aralara tat tuz ekleyip duruyorum. Bir yerlere "İnim inim inledi toprak." yazmak istiyorum da buna yer bulamıyorum. Neyse sen anlatmaya devam et Kanan.

-Öbür kavimlerin bize başka gelen özellikleri üzerine, us açıcı, düşündürücü, sorgulayıcı, güldürücü fıkralar oluşturulabilecek. Ancak bunlar art niyetle yüreğimizi kirletmeyecek.

Ve özgürlüğe katkıda bulunan bütün kurallar, ereceler yazılacak, öbür kavimler isterlerse araştırmalarına sunulacak. Tak yıl bu kural ya da yasa diyeceğimiz bölümlerde, düşünceler kadar duygulara, sezgilere de yer verilerek iyileştirme yapılabilecek. Kişinin kendi tin sağlığı için gerekli gördüğü özgürlük nomu bireysel bile olsa birdeyleştirmeye çalışılmadan sağlanacak. Ayrımların baylık görülmesi en önemli öğretisi olacak. Bu saygıyı boşluk görüp çıkar sağlayacak, büyüyüp büyüyüp güçlenip, göl-

gesinde bir otun bir canlının bile yaşamasına olur vermeyen ağılı ağaçlar gibi toplanmaları önlenecek. Tanrısal özellik ve nom olan yetenek ve özgürlüklerini kullanmalarının önüne geçilmeyecek, bireylerin, bireyselliklerini yaşamasına engel olunmayacak. Bu nitelikler, **netegler** (sıfat) çoğunluğun baskısı altına gömülüp kaybolmayacak. Seyir alanlarında yarışmalar yapılabilecek. Bireyler, nom ve özgürlükler, başka ve az bulunur olabilmek desteklenecek. Güzel ses, hunkal, sın, olam gibi toyberk, taklit ve biy yetenekleri de sergilenecek. Yeteneği olmayanlar, öbür Tanrı vergisi; güzel yüz ve güzel gövde yarışmalarına katılabilecekler. O da olmayanlar, yetiştirdikleri yeşillik, yemiş, eğitilmiş ylıkalarını yarıştılabilecekler. Bu yarışmalarda, kişileri hov bürümeyecek, ödül alkış olacak.

Suçlular **nomunda** (hakkında) karara gelince, oya salınıp sonrasında oylanacak. Ya ölüp, Tamu'ya Erlik'e yumuşa koşacak; ya yaşayıp, **suçatta** (hapisane), toysuz yerde kamu yumuşuna koşacak...

Ah, ah! Biliyorum Hani, biliyorum. Tak kavim nihayet doğruyu bulduğunu sanır, emme nedense doğrular değişmek ister, bazen bizden önde yürürler, bazen arkada kalırlar. Bazı bazı da büyüyüp genişlerler, içinde kaybolur kendimizi yabancı duyumsarız, sürem sürem de daralıp bizi içine almaz olurlar, sığmayız bir türlü, sıkılır, bunalırız. Bir bakarız ki doğrular bizi taşıyamıyorlar, batıyoruz, batıyoruz, bir türlü kendimiz olamıyoruz, çöküş... Yeni doğrulardan yeni basamaklar ve yeniden çıkış, yeniden yükseliş, yeni kurallar yeni kavimler, göçler... Türkler! Doğrularını yeniden yeniden, pek de yazıya dökmeden yazan Türkler... Yeni ülkeler, topraklar, denizler... Sana da ilginç gelmiyor mu? Ve bunlar yazılacak, yazılmalı, ve işte yazılıyor da. Hani Astolin, iyi ki varsın, yaz yaz...

22.06.2013

-Neden Tanrı çok sayıda?

-Gök Tanrı, tinleri, iyeleri, erke varlıkları yaratırken sinsin (hiyerarşik), sıralıkat davranmış, anladığımız bu. Erkeyle yaratma yetisi verdiği kendinden yaratımlar, ölümsüz tanrılar ve yapma-yaratma yetisi verdiği kendinden yaratımlar, ölümlüler sinsini. Atalar yaratma yetisi verdiklerine Tanrı, Yaradanın kendisine Gök Tanrı demiş. Ancak öyle nomşa (huşu) içinde inanmışlar ki bir ad verip kendi aşamalarında düşünmüş olmaktan ya da kendileri yaratmış bulmuş da bir ad vermiş durumuna düşmekten korkmuşlar. Onun kendisini bize anlatmasını yazmaktan ve bizi bize anlatmasını yazmaktan kaçınmışlar. Gök Tanrı, anlağın anlatamayacağı, gizine erilemeyecek kadar büyük bir gizem, gözelerimizde varlığı duyulur okunur ancak tanımlanamaz, boyut boyut yaklaşılr ancak ulaşılamaz bilmişler. Toyşa (huşu) içinde onu öyle büyük görmüşler. Anlatım için, evren yedi başlı bukra ona akıl sır ermez diyerek konuyu kapatmışlar. Bireysel arayışlarını sürdürmüşler. Bilgi tak kişinin bulunduğu sinden başka okunur. Okur, ancak onu diğer sine anlatamazsın. Hiçbir dünya sözü O yüceliği anlatmaya yetmez. O öyle sonsuz ve öyle büyüktür. Yeryüzünde o sözler daha bulunmuş değildir. Onbinlerce yıl önce, bilinmez bir araç olan teker sözünü söylemiş olmak ne kadar anlamsızsa şimdi Saşukada sözü de o kadar anlamsızdır. Kuşların yaşamadığı bir gezegende adına tavuk diyeceğimiz bir varlık olsa da arkasından yumurta adını vereceğimiz yuvarlak toplar çıkarsa biz de bunları yesek, yediklerimizin, üstüne basıp ısıtıp yirmibir gün sonra adına civciv diyeceğimiz yavrular büyüse, onlara da piliç adını koysak sonra da kesip yesek demek kadar; anlamsız bir durumdur bu. Bundan ancak öykü olur. Anlatamadığımı anlatabildim mi?

08.02.2016

-Abla, yazılarda bazen yalınk yerine yanlık yazmışsın, töz yerine de köz, çoçka yerine çokça.

-Hmm, düzelteyim onları. Bu kusuru ne kadar sak olursam olayım yapıyorum. Küçükken de f damgasını unutturdum. Bulamayacağımı bile bile arkadaki mi 21 öndeki mi 12 idi diye uğraşır dururum. Bulmak için düşününe düşününe beynimin derinliklerine giriyorum; soramıyorum da angıt duruma düşmemek için. Bu durumda şaşkın görüldüğümü düşünüyorum.

-Söylemesen kim bilir abla...

kasım 2015

..*

KAVUŞMA GÜNÜMÜZÜN SEVİNÇ ÖZLEMİYLE

Ben onamcı, ozan Hani Astolin. Betik bitti. Bu bölümü sevinçle ekledim.

Biz neler yaptık, neler çektik, bilin istedik. Kişinin kişiye söyleyeceği nenler bitmiyor. Uzatıyorum, ayrılmak istemiyorum bir türlü. Elimde olsa size sürekli yazardım, sevdim acılarımızı, üzüntülerimizi, kötülüklerimizi, bunlar sevilir mi demeyin, sevdim. Topu öbür durağa varabilmemiz için döşenmiş bir yoldu. Güçlü olmak adına, Tanrıların, klanların, soyların, ekinlerin kullanılmamasını öğreten bir yol. Gücü bırakabilseydik tak nen başka olurdu. Asal sınav, birbirimize karşı, gücü bırakmayı öğrenmek ancak yaşadıklarımızın tümü, kutsal asal betiği okumak için bir yapraktı. Yaşamı sınav görenlerin keyifsiz bakışı ile yaşamı düşsel görenlerin, tören, şölen ve eğlenceli yarışları arasına sıkıştık. Dengeyi bulamayınca bunlardaki güçlüye esir düştük.

Güçle başımız sıkıntıdan kurtulmadı.

Çağlar öncesinde, düşüncelerimizi anlatamadığımız, korku ile sindirildiğimiz dönemlerde ulaştığımız, yakaladığımız düşüncelerimizi yaşama geçiremedik. İyileştirme yapmadık değil ancak paylaşmıyoruz; birileri, evrene, kutsala emek vermeden büyük, daha büyük olmak istiyor. Kavimler yok oluyor, yerine yenileri geliyor. Size, gelecek, uzak geleceğe özeniyorum; sanırım, yok olmadan, yok etmeden yaşamayı öğrenmişsinizdir.

Düşüncelerimizi, Tanrıların bize verdiği, ancak açıklamamıza bile yol verilmeyen bilgilerimizi, sizin için yazıtlara kazıdık, kurganlara gömdük, bir yumuşumuz olacaksa çorbada bizim de tuzumuz olsun istedik.

Bizi anlamak isteyenlere sunmak üzere yaşananları saklama, koruma savaşı verdik. Binlerce on binlerce yıl ötesine, bizi anlamaları, köklerini anlamaları için bıraktık.

Çok eski doğrularda (Bu betiğin çok ileri doğrularda elinize geçeceğini umuyorum.) yaşanmış bu gerçekliklerin uydurma olduğunu sanacaksınız. Emme öyle değil, biz yaşadık. Biz sizden önce yaşadık, gerçeklikler birbirine benzer. Kodlanmamız, genlerimiz, ilk kişiden bize, bizden size. Biz siz gibiydik; sizin biz gibi olduğunuz biçimde. Bütün toplum **pintidir** (cimri), tüm kişiler **selektir** (cömert); değişik yer ve sürelerde, değişik ölçülerde bütün toplum sevmiş ve tiksiniştir, ötüngü (pişmanlık) yaşamıştır, değil mi? Üstün olmadığı gibi, kimse kusursuz değildir, yoksam gelişme olmazdı bilirsiniz. Yetkinliğe giden yolun, tak gün yarısını kat etseniz bile yol bitmeyecek, kimse kusursuz olamayacaktır. Ta ki Tanrı bizi bir çekdemir gibi çekene ve ona kavuşana, karışana kadar.

Sizin durumunuz binlerce yıl önce yaşamış olan bizlerin uzantısı. Sizin soyunuz olan biz neler çektik. Bizim soyumuz olan sizler neler çekiyorsunuz. Bizden ileri mi yoksa geri misiniz, aydınlandınız mı, özgür müsünüz, bilemeyiz. Ancak ilerlemiş

doğrulara size yakışan: Biliminiz öyle ilerlemiş, bolluğunuz öyle artmış, güç ve paylaşım sorununuz kalmamış, olmalı.

Tek üzüntüm buraları yeryüzünün neresindedir, belirte-medim. Hangi doğruda açıklayamadım. Yerin derinliklerine gömülen betiklerimizi, papirüslerimizi nasıl bulacaksınız. Uzak yörelerin savaşlarını hele hele var olan betiklerin yok edilmesini duyarız, onlar nerededir?

Dünyanın yuvarlak olduğunu bir alma gibi yuvarlak olduğunu bilsem de biz neresindeyiz? Ben kendimi ağaçtan bıraktığımda yere düşüyorum, onlar da yere düşüyorlar, onların da tepesinde gökkabbe, benim de tepemde gökkabbe. Gökkabbe'de başTanrı, Gök Tanrı var olduğuna göre, Tanrımız bir, öyleyse biz biriz. Yalvaç Oğuzla gelen Türkleriz. Neden olmasın, Başka başka yerlerde, kuşların kelebeklerin başka başka olduğu gibi değişmiş Oğuzlar, değişmiş Türkler, budunlar Neden olmasın? Başka başka gezegenlerde kuşların kelebeklerin başka başka olduğu gibi başka kavimler, alt düzeyde yolun başında, üst düzeyde yolun ilerisinde başka kültürlü kardeşlerimiz neden olmasın?

Tanrı elbette yalnızca bana, bize ait olamaz. Demek ki başka yurtlar var. Emme oralar neresidir, biz neredeyiz, nereden geldik? Bahsedilen papirüslerdeki yazı kimlerindi? Bizlerden önce kimler yaşamıştı? Oğuz dünya kuruluşundan bu güne kaç kez taşkın geçirdi, battı çıktı da; kaç kez dil ve anlamı aynı olan, damgası başka kültür geliştirdi. Eskiden çok gelişkin kavimler yaşamış, yok olmuşlar, gömülmüşler. Bugünkü günde, başka yerlerde çok gelişkin, bizden ileri budunlar var mı? Dili bile olmayan, ağaçlarla, otlarla beslenen bizden geri kavimler var mı? Onların başına neler geldi, kötü nemeler mi onları geri düşürdü, yoksa yaratıldıkları günden bu yana bu kadar mı ilerleyebildiler? Bir gün birbirimize kavuşabilecek miyiz? Gezginlerin atlı kızlar gördüğü budunlar elesimde, gözümün önüne geliyor.

Özlüyorum o budunları. Şu dağa, şu suya bir ad versem yerimi size belirtmiş olur muyum?

Şu gökkabbe boş mu? Gök Tanrı orada budunlara yurtlar yaratmadı mı, neden yarattı, diyemem, gücü; Gök Tanrı'nın gücü sonsuz. Başka budunlar olmalı, bu yeryüzünde bu gökkabbede başka Türkçe konuşan kavimler, gökden ilk insanla inen Türkçeyi korumuş, yalnızlığını azaltacak olan kavimler.

Yerimizi açıklayabilsem bulurlar mıydı bizi, soyumuzu?

Dağıttım konuyu. Üzgünüm, ne diyordum, yeryüzünün bu bölgesini tanıtamamaktan üzgünüm.

Umarız, sizler yerinizi tanımlayabilenlerden, gelişkin uygarlıklardan olmuştunuzdur.

Umarız yanınızdaki biriyle birdeyleşmekten kurtulmuşsunuzdur, umarız ki ektizlerin gizini bulmuşsunuzdur.

07.11.2013

Binlerce yıl önce yaşamış olan ben, bu betiğin yazarı olarak düşündüm ki bilgisizlik benim göksel bir özgürlüğüm oldu. Bana bilgi aktarmak için yalniklar arada olmayınca, sınırları olmayan bir eles gücüm oldu. Yaratıcı destanlar; ayakları başka, gözleri başka varlıklardan alınmış elgin yaratılmışlar. Yaz yaz bitmeyen kanatsız uçan, kanatlı uçamayan canlar, bitmez tükenmez denizler, sonsuz uzanan uzay... yaz da yaz. Bakımsızlığın bağımsızlığa, bilgisizliğin özgürlüğe yol verşi, değişmez kurallarla sınırlanmamış, büyüyen bir eles gücüdür. Bilgi ise gerçeklik, kanıtlanmış doğruluktur. Ve onun yardımıyla; kilitlenmemiş boşluğun içinden eleslerin hangisi gerçeğe yakın, hangileri yakışır ve uygulanır, hangileri bir üretim tansığının altyapısı olur, ayıklarız. Ki o boşluk kime ait biliriz.

Bilgisizlik boşluğunu doldururken hangileri es, eles, us ürünü, hangileri binlerce yıl öncesi çağlardan ve belki geldiğimiz yaratımdaki kaynaklardan gözelerimize sızarak gelmiş gerçekler,

hangileri fosiller, höyükler, tümülüslerin yayınlarıdır bilinmez emme onları bilgi ile seçer, duyumsayarak yakıştırırız. Yaşam çelişkiler bütünü. Kan ve Tun.

Büyük bir depremle sarsıldı yeryüzü, yerlerimizden oynadık, büyük patlamayla kırılan yeryüzü yukarılara savruldu, bir bölgeği öbür bölgeğine kapaklanırken biz bu çağı yaşayanlar, bu betiğin oyuncularını olarak, tıngır mıngır yuvarlanarak, döküldük bu romanın içine, siz bizi tanımaya çalışırken biz de sizi tanıyoruz. Bu durgunluğun niye?

15.12.2013

Daha uyumlu yaşam deneyimi arayışına görünüş olan bu uygarlık bu büyük depremle son bulduğunda, tak nen toprağın altına gömülerek, betiğin yanına gitti. Sağ kalanlar, bildikleriyle birlikte başka topraklara göç ettiler. Hangi sindeki yaşam sonlu değil ki! Oyun ve eğlence yeniden kuruldu.

23.06.2013

Eğer bu betiği okumuşsanız, sizi bulduğumuza çok mutlu olduk. Sevinç içindeyiz. Sizi özlüyor, binlerce ışık yılı ötesinde, kavuşma günümüzün sevinç özlemiyle, sizi hasretle bekliyoruz...

07.11.2013

-Anlamadım bu deprem niye girdi şimdi bu betiğe?

- Bu betiğin, halap ve halaplahların eşlik ettiği bir roman olduğu bilinsin diye...

21.01.2016

SÖZLÜK

Aba: kepenek, kaftan	Anca: o kadar, böylece, u biçimde, ancak
Abayla: dikkat, sak, sakın, abaylayıp sür, dikkatli sür	Ancak: ama fakat, ançıp, emme
Abaylamak: dikkat etmek	Anç: nal
Acun: tini ile tak yeryüzü, tini ile tak evren...	Anda: o zaman o konuda, onda, orada, oraya
Açıkrak: daha açık	Angeme: tanumak, sohbet, söyleşme
Açkı: anahtar	Angemeleşmek: sohbet etmek
Adalgı: terim	Angıt: şaşırmak aptallaşmak
Adalma: adlandırma	Anık: hazır, tam
Ağı: zehir, sem	Anıklamak: hazırlamak
Ahan: işte, orada, bu, hemen şurada. Yanık türkü	Anlak: us zeka, şırak
Ahtar: evirip çevirme	Annac: karşı
Akbut: Ural Han'ın atının adıdır	Annacında: huzurunda
Akkula: Manas Han'ın atıdır	Arda: nişan değneği, işaret olarak yere dikilen çubuk
Aktarmak: icra etmek	Ardaklı: saygıdeğer
Aktöre: ahlak	Arka: vasıta
Alaş: hayır dileme, selam, amin, esenlik, hoşcakal vb.	Arkalı: vasıtasıyla
Alaşga: niyet	Arva: afsun
Algır kuş: alıcı kuş	Asaba: celek, tuğ, sancak, bayrak
Alkış: dua	Aslım: sümbül
Amaç: maksat, urza	Aşküz: yemek

Atağ: ata	Bağır: karaciğer
Ataylayıp: kasten ataylap, bile durup	Baks: tıp
Atburçak: bakla	Bala: çocuk, çağa, uşak, kızan
Atçapan: jokey, çapkın: gönülçelen, şıpsevdi	Balakay: küçücüğüm, çocukçuğum
Atkarmak: icra etmek	Baldırgan: ergenlik yaşında çocuk
Aya: Saha'nın kan kardeşi	Balkır: şimşek
Ayant: plaza, alışveriş özeği, yüzey(ay: açık, aykırı, anık; ant: antı, bulantı, uzantı, baramtı: rehin, yuvantı: serseri)	Balun: hamur
Ayas: parlak.	Bar: var olan
Aydama: sürme	Baramtı: rehin
Aydamak: sürmek, ekin sürmek, ekin aydamak	Baran: damızlık erkek koyun, koç, koçgar, koçak
Aylana: bölge dışı, çevresi, çet yaka, taşra, tegerek, töverek	Barçın: toygon, doğan kuşu
Aymak: bölge, yöre, kesim	Basdayan: çevgen, baston, ucu kıvrık değnek
Ayn: sen ve beni ayırmayan, ikimiz bir, hepimiz bir. Ayn oluşturma, birdeyliğe yaklaşmak için ayın da denilen törenler yapılır. Sen ve ben sözcüklerini bir ve eşit kılan, sen ve ben aynı anlamında, aynı, bir	Bason: düğme, tuş, buton
Aytmak: söylemek	Baş kalkalamak: iltica etmek, sığınmak
Ayttıysa: söylediye, dediye	Başkarmak: yönetmek
Ayukı: hükümet	Başkoşturulmak: birleştirilmek
Aza: kötü neme, ceza	Başlaşmak: müsabaka
Azman: büyükbaş kuyruklulara katılan erkek koyun	Batır: alp, yiğit, er, erkek, asker
Bacaniş: idman, antrenman	Bay: zengin
Bacanmak: idman yapmak	Bayar: zengin, ulu
Bağat: ağaç tallarından tabut	Bayat: ezeli, öncesiz
Bağça: paket (uygur)	Baybiçe: baybike, ilk hanım
	Bayıtmak: zenginleştirmek
	Bayka: inceleme, dikkat, sağını solunu kontrol
	Baykamak: incelemek, dikkat
	Baylık: zenginlik
	Bayrı: eski, kadim
	Be: boş kağıt
	Bebek: büldürşin, üç dört yaşında çocuk
	Bediz: varlık heykeli
	Begüm: kadın yönetici.

Bekitmek: pekitmek, sıkılaştırmak,
 sağlamlaştırmak
 Belek: armağan, hediye
 Belen: tayyar, hazır, anık
 Belen: tepe
 Belenlemek: anıklamak, hazırla-
 mak
 Belgi: Bir şeyi benzerlerinden ayı-
 ran özellik, alamet, nişan
 Belirti: işaret
 Belsemli: gayretli, kararlı
 Belsenmek: hazırlanmak, kararlı-
 lıkla işe girişmek
 Bengü taş: anıt
 Bengü: sonsuz, ebedi
 Benzer: eşit, okşas, tendes
 Berk: bek, pek, sağlam
 Besitin: evrenin erkesi
 Bet: yaprak, sayfa, kanat
 Betik: kitap
 Betpin: betiklik, kütüphane, ki-
 taplık
 Beyrû: öncesiz, ezeli
 Bezek: donat, süs buyumları
 Bezemek: süslemek
 Biçin: hasat
 Bildiri: duyuru, ilan
 Bilerman: çok şeyi bilen
 Bilik: güçlü bir sezîş ve görgüden
 doğan ruh uyanıklığı ve tadınç
 olgunluğu. Akıl, us, hikmet,
 bilgi.
 Bir çıt: bir an
 Birdey: aynı
 Birdoğan: kardeş
 Birok: ama fakat, ançıp, emme
 Bitigci: haberleşme katibi

Bitöz: mücevher
 Biyçe: beyçe, kız bey.
 Biylemek: dans etmek
 Bocut: dobuç: sürahi
 Boşuğ: izin
 Botuk: deve yavrusu
 Bölçek: bölük, üzündü, parça
 Böpe: bir yaşına kadar çocuk
 Börü: kurt, kaskır
 Bu kezek: bu sıra
 Bu yolu: bu sefer, bu defa
 Bugünküdey: bugünkü gibi
 Bulunak: adres
 Bulunç: keşif
 Bunç: kriz, buhran
 Bundi: çam ağacı ya da topraktan
 yapılmış kulpsuz testi
 Bunlu: melankolik, efkarlı
 Bur: koku yaymak, kokmak, sert
 toprak
 Burak: koku
 Burama çivi: vida
 Burçak: bakla, fasulye türü bitkiler
 Burguç: burama, tornavida
 Burkam: cambaz, hokkabaz
 Burşun: ikiz atlar. Ak burşun ve
 kök burşun. Uçabilirler.
 Burul: Koblandı Han'ın atının
 adıdır.
 Buyan: aziz, cömert
 Buyruk: bakan
 Buyrutma: sipariş
 Buyum: yasalga, eşya
 Büke: ejderha...
 Büldürkön: böğürtlen
 Bürge: pire
 Bürküt: kartal

Bütüm: kişisel karar verme	Çıyırçık: sığırcık
Büyüm: yeminli büyü bilimi	Çiçi: çuçu, bebek
	Çimmek: suya dalmak
Cıpcık: küçük değnek	Çit: kaşa
Ciren: konuşan at. Kayçı ceren ve kamçı ceren en iyi bilinen iki tanesidir.	Çizge: grafik
Coşa: vecd, trans hali	Çizikçe: tire
	Çocuk: çağa, çaka, çakalak, uşak, bala
Çakır: açık mavi yeşil arası	Çoğut: san, nüsha.
Çakşı ba!: sevinç içinde söylenen; ey, hey, bire türünde esenlik di- leme; kötülükler, şeytan senden uzak olsun demek.	Çokmar: asa
Çal, abışka: karı kocanın birbirini çağırması	Çor: tasa, sayrılık, dert
Çalap: yaradan, kudretli	Çorkan: zebani
Çalgı: tırpan	Çoro: kolbaşından buyruk alma- dan davranan savaşçılar
Çalkuyruk: Töştük Han'ın atıdır.	Çöböre: çebere, torun çocuğu
Çap, çapmak: akın yapmak, at koşturmak, yağmalamak	Çöntek: yançuk, cep
Çapan: palto, ceket, ton...	Çörtlük: güzel kokulu ot, yabani kereviz
Çaşı: ajan	Çuçak: cüce
Çekdemir: mıknaş	Çukrulmuş: çukurlaşmak
Çekit: nokta	Çukumak: çukur açmak
Çem: zararlı otlarla dolu yer	Çümölmek: banyo yapmak
Çem: zararlı otlarla dolu çayır çimen	
Çepiş: keçi yavrusu, (oğlaktan büyük)	Damga: harf
Çeri: asker	Damgalık: alfabe
Çetük: kedi yavrusu	Davul: sorguç, köprüge
Çıbıra: torunun torunu	Dayanç: sabır, dayanma.
Çıçamuk: çıpalak, küçük parmak	Değnek: çokmar, çevgen, baston, asa, ucu kıvrık değnek
Çıkarma: eser	Den: tohum, dene, tane
Çıpcık kuşu: serçe	Denli: ölçülü, saygılı, terbiyeli; kadar anlamında, üstünlük belirtisi söz.
Çıt: an	Depreşme: nüksetme
	Der: diğer
	Derm: derlemenden biri (koleksiyon parçası)

Ders: savak, sabak
 -dey: -gibi
 Deyiş: aforizmaonoy: kolay
 Dikeley git: düzden, düz git
 Dikinti: inşaat
 Dilmaç: tercüman, çevirmen
 Dinç: huzur, barış
 Dinçalmak: dinçelmek, tatil yapmak
 Dinoy: ilahi (oy: düşünce)
 Dir: can
 Dir: canlı
 Dizem: ritim
 Dizme: liste
 Doğan: akraba
 Dokunca: zarar, kötülüğe yol açan,
 sağlığı bozan şey
 Donak: bezek, ziynet
 Doyut: hayvan yemi
 Dördük: kare
 Dulda: koruma, saklama, esirgeme
 (duldasına girdi)
 Duraç: menteşe
 Duyunç: vicdan
 Dübek: İçinde bir şey dövüp ufala-
 maya yarayan havan
 Düşünç: düşüngü erkesi, düşüngü
 gücü kuvveti, felsefe
 Düşüngü: sorunç, felsefe
 Düzyuvar: daire.

 Edin: adam
 Eğrin: kötü, fena
 Ek: koşumca
 Ekin: kültür
 Eksen: axis
 Ektiz- etkiz: tak iz, tak etki, tak

ekim, evrende kayıt altına alı-
 nır. Ektiz-etkiz bu kayıtlardır.
 Ektiz, bireysel kayıt.
 Eles: hayal
 Eleslemek: hayal etmek
 Elgin: gurbette yabancı, garip
 Em: ilaç
 Emci: sağaltan, sağaltıcı, sakaytıcı,
 atasagun, baskı, otacı
 Emerek: ev eşyası
 Emlemek: sağaltmak, sakaytmak
 Emme: em-me, buyur sana ilaç,
 amma
 Enser: çivi
 Erçe: kadın, dişi...
 Erece: kaide
 Erinç: huzur, rahat, dinç, dirlik
 Erke: enerji
 Ert: bereket
 Erti: sebze
 Es almak: dinç almak, tatil yapmak
 Es: akıl
 Esimde: aklımda
 Eskerme: uyarı, ikaz, unutmamak
 için kullanılan yırsöz ya da
 belekler
 Eskermek: akıldatutmak, unutmama-
 dan anımsayıp durmak
 Eslemek: anımsamak, hatırlamak
 Esli: akıllı, uslu
 Esrik: sarhoş
 Essiz: akılsız
 Estelik: sanatsal anıt, sanatsal
 heykel
 Eşlek: ekvator
 Etkiz: evrensel kayıt

Fiske: idare lambası, kandil

Gala: hapisane, kale

Geçenek: koridor

Geçirim sorarak: affınıza sığınarak

Gongaz: salyangoz

Göbel: yaramaz, kimsesiz çocuk

Gödek: çocuk, peşine takılan

Göğeri: bahçe

Gömet: ağaç tabut

Gönül gücü: moral

Görkes: yamay, perde

Görnüş: sahne

Gövel ördek: suna

Gözü: ayna

Guturrgan: uyuz

Guturrgan: uyuzlu

Gündizme: takvim

Halap: masal, (çuvaşca) matal

Halaplah: masaldan türeme, mitoloji

Hamam: çağ, ısıdam, tamazkal

Har: hor, gaz.

Har: tüketmek, boşaltmak, harcamak.

Haryuvar: havakatmanı, atmosfer, horyuvar

Hazır: belen

Hem de: bir de, bir yandan da

Hem: üstelik, bir yandan, üstüne üstlük, bilsen, bilsen ne, özellikle, çok iyi

Hemen: birden, çabucak, birdenbire, şimdi, aşağı yukarı, yalnız, çok

Heykel: bediz, hunkal, balbal, sın, estelik, bengü (anıt)

Holuz: holus, ağaç kasnağın tek yanına, birbirine dik şekilde birbirinin altından ve üstünden geçirilerek gerilmiş deri iplerle yapılmış eleme aracı.

Hor: buğ, buğu, buhar (uygur dili)

Horur: kam (şaman) törenlerinde dans eden, urunan genç kız. (Karaçay-Malkarlar Türkleri)

Hoşt: eski zamanlarda klanların, başkalarını ürkütmek, hiza-ya çekmek için kullandıkları sembol bez

Hou kya: üflemeli çalgı

Hov: heves, aşırı istek, hız, hınç, öç, öfke

Hovhar: lüks, aşırı fazla

Hu: selam

Hul: tin, ruh

Hulk: ruh etkisi, moral, maneviyat, girtlak, dir, can

Hur: pamuk ipliği, ceviz ağacında olan, mobilya yapmakta kullanılan kütüklerdeki sert yumrular.

İhmak: çökmek

İldam: hız

İldamlı: hızlı

İmı: muska

İmırkay: yeni doğan bebek

İra: karakter, yüz, çehre, valat

İşgılamak: işgalamak, ateş yakmak için odunları birbirine sürtmek

Işkalamak: bulaşık yıkarken berk
 biçimde ovalamak
 İkizleme: kopyalama, birdeyleme
 İl: devlet
 İlbirs: bars, pars
 İlgesük: düşünür, bilerman, oycul,
 oyçul, filozof
 İlteber: prens
 İmce: işmar, jest ve mimikle işaret
 İniraşı: akşam yemeği
 İрге: negiz, esas
 İssilik: sıtma
 İş taşlamak: grev
 İşenmek: inanmak
 İşmer: mahir maharetli, işbilir,
 işinin ehli
 İye: sahip
 İzlek: bir eserde işlenen konunun
 anlamca ortaya koyduğu ana
 yönelim, patika
 Kadak: ayakkabıların altına çakılan
 demir çivi, enser, şayka, nasır
 Kağan: devlet başkanı
 Kak: çir, kuru meyve
 Kaman: büyük tepsi, sini (dilek,
 istek)
 Kamay: mescit, tapınak
 Kan: suç, cinayet, ceza, cerime,
 diyet
 Kancar: katil
 Kara neme: kötü ruhsal nen, öcü,
 Karamak: bakmak, gözetmek
 Karandaş: yazaç, kalem, yazgıt
 Karaşmak: kütme, beklemek,
 gözlemek

Kargış: lanet, nalet,
 Karmaş: savaş, mücadele
 Kattam: bağıt, yönaliş, tutkan yol,
 rota
 Kay, küy: şarkı, türkü. Gırtlak
 şarkısı (kazak, altay, hakas, şor)
 Kaycı: şarkıcı
 Kayde: kayda erece, kaide
 Kayım: şarkı yarışması
 Kayırma: nakarat
 Kaylamak: şarkı söylemek
 Kayra: yeniden, tinsel tekrar
 Kayradan: tekrardan
 Kelepen: cüzzam
 Kelese: aptal, angıt
 Keleş: yakışıklı, gelişgen, yakımlı,
 yakşı, yakışıklı
 Kesmece: karpuz
 Kez: kere, defa
 Keze: kereye, defaya
 Kezek: sıra
 Kezleşmek: raslaşmak
 Kıbıra: torunun torununun çocuğu
 Kılğı: pratik
 Kırak: kenar, çet yaka
 Kırgıy: atmaca
 Kışlak: köy, kışın barınılan yer
 Kıyam: kaynatma, reçel
 Kıygı: zulüm, haksızlık
 Kıygın: mağdur
 Kıymılda: torunun torununun
 torunu
 Kızıklanma: merak, merak etme
 Kiçine: küçük
 Kilin: boynuzlu at
 Kirli: kirli çamaşır
 Kişilik: insanlık

Kolbas: hız ve kuvvet, şaman (kam)
 dansı...
 Kona: masa, mez
 Kona: masa
 Konay: amfi, kervansaray
 Konyol: konvoy, kafil
 Korunay: Hane
 Kotarmak: avdarmak, tercüme etmek
 Koyaş: güneş
 Könilik kurulu: adliye
 Könilik: adalet
 Körmöz: tinsel varlık, ölülerin tını
 Kösem: koç, teke, kösemen, başı çeken, çalıştıran
 Kuday: hüda, yaratıcı
 Kural: kavur, silah, kaide
 Kurallı güçler: silahlı kuvvetler
 Kurgan: mezar
 Kurkut: devlet
 Kursak: aşkazan, mide
 Kuşak: nesil
 Kut: kutman, uraz, orus, baht, talih, kismet, can, şans, uğur, talih
 Kutman tan: günaydın, iyi sabahlar
 Kül tör: kültür; bütün uzay-yaratılış yasalarını anlatır
 Kün: gün
 Küskü: taş delik açmaya yarayan demir
 Küy: ezgi, şarkı, melodi, türkü (Kafkas, Kumuk, Balkar, Karay, Özbek, Kazak)
 Küylemek: türkü söylemek
 Laçın: doğan, yırtıcı kuş.

Maktal: teşekkür
 Maktanmak: övünmek
 Mal: büyükbaş hayvan
 Malay: on yaşına kadar çocuk, bala, kızan, ösmür
 Matal: masal
 Matur: albenili, güzel, görkemli, sonun, sulıv, çıraylı, görklü, yakımlı, gökçek, göyçek, tatıkanay, tatına, kiçine, kiçinekey
 Maya: durdukça bozulmayan, güzel. Çok güzel bayan
 Mek: dizüstü diz çökmüş durumda
 Meldeş: bahis, maç, turnuva, yarış
 Melel: küçükbaş hayvan
 Melel: hayvan, davar
 Mezgıl: mevsim, zaman
 Modda: madde
 Mon: müzikte makam
 Morça: menekşe, hercai menekşe
 Narkı: öteki, diğer
 Nav: suyun uyumlu akmasını sağlayan oluk. Tulumda sesin uyumlu çıkmasını sağlayan düzenek.
 Nava: ahenk, melodi (Uygur), oluk (Kazak) melodi ahenk ney ve navdan geliyor uyum.
 Nay, nov, nav: oyuk (Kırgız, Azeri, Kerkük)
 Nebere: torun
 Neme: ruhsal şeyler
 Nemenen: sevilmeyen nen, kötü nen
 Nen: nerse, neme, şey
 Nerse: şey, nen

Nersedey: şey gibi

Neteg: sıfat

Nik: maşa

Nom'dan türemiş sözcükler

Nom: kutsal kitap, hak, kod, Gök

Tanrı'nın sahip olduğu sistemin gizi, giz. En büyük

Nomant: en büyükten gelen

Nomaş: nomdan gelen besin, akan ışık burgaçları

Nomay: nomdan gelen nomhunun başını içine alan ışık sini.

Nomayn: hipnoz, uyutum

Nombet: anlaşılamayan yazılı bölçekler, üzündüler. Gizemli yazılar

Nombil: inzivaya çekilme, kamların mağaralara çekilmesi

Nombon: en büyüğe kapılmış, karışmış kişi, meczup

Nombul: kamların kendinden geçmeye çekildiği mağara

Nomdur: göğe yükselinen yerde gelinen durak

Nomgan: mükemmel, şahane, tam, uyum içinde kişi

Nomgun: ilgisi en büyüğe yönelmiş, çağrı almış yolcu kimse

Nomha: veli, sahip, ermiş, eren, sözüne dikkat edilen

Nomhar: meditasyon

Nomhu: inzivaya çekilinen yer, göze, odacık

Nomhul: tap bir ağızdan kutsal metin okuma, sagu söyleme.

Nomhul olalım: kutsal metin

okuyalım. Evde meditasyon, ibadet köşesi

Nomhun: ezoterik bilimler okulu

Nomhun: koro

Nomkat: mertebe

Nomkay: dinsel koro, koro

Nomkon: göğün katları

Nomkur: dinleri reddeden, kuralsız

Nomkut: koroda çalışan, ilahi söyleyen, zevk içinde olma, tadınç

Nomol: itaat, biat, teslimiyet halindeki kişi, bireysel teslimiyet

Nomon: göğe yükselip dönmeyen kam, yardım eden tin, öz

Nompas: bilinçli kendinden geçmeyi başaramama dönemi

Nompus: göksel olanla iletişim durumunda titreme hali, kriz

Nomsol: bilinenin dışında yol izleyen

Nomsu: Tanrı'ya yakın bilinen, iyi

Nomşa: bireysel huşu

Nomu: yakarış öncesi alınan son gıda

Nomus: namus, büyük bilgi, yazılmamış dini betik, göksel giz, kişisel aktöre

Oben: beste

Odkona: şamdan

Oğan: rab, var eden, yaratan

Oğuş: aile

Oğuş: çekirdek aile, soykök, aile.

Okşamak: sağallamak, sıypamak

Okşan: benzeyen

Okşaş: benzer

Okunay: okulda amfi, salon
 Olam: resim
 Olat: tablo
 Olca: ganimet
 Olcay: tak neni yapabilen, gücü yeten
 Olça: portre.
 Olgaç: ressam
 Onam: şifa
 Ongun: mutlu, kutlu, uğurlu
 Ongunay: saray, nilüfer çiçeği, sutacı, lotus
 Or: rozet
 Oram: paket (kazak), bağça, yol
 Orçun: birinin ardından onun makamına geçen.
 Ordu: armayı, gizli saklıyı koruyan, or ve orgunu koruyan
 Ordunak: ordugah
 Orgun: gizli saklı, simge ile açıklanan.
 Orhan: şimdiki yönetici
 Ork: gizli anlamı olan simge çizim, dövme
 Orkam: birinden önceki makam sahibi
 Ormak: biçmek
 Orun: makam, mevki
 Orunak: üniversite yerleşkesi.
 Orunay: kurs, hunk eğitim yerleşkesi
 Orunç: unvan, mastır
 Orunlanmak: yerine getirilmek
 Orunluk: oturak, oturguç, çökü, seki, sekmen sandalye
 Orunluk: koltuk
 Otar: sömürge

Otarmak: melel otlatmak
 Otarmak: sömürgecilik etmek
 Oy: düşünme
 Oya salmak: düşünmeye yöneltmek
 Öbür: narkı, tıgil, bölek, böten, özge, öteki
 Öçürgüç: silgi
 Öğrenç: öğrenme erkesi, öğrenme gücü özeği
 Öğrenk: okulda sınıf, derslik, savak-sabak verilen yer
 Öküngü: pişman olma
 Öndürmek: üretmek
 Önüm: verim
 Öpke: akciğer
 Ör: yap, tohum, öz, kök
 Ör: manyetik alanın örgüsü, oluşturma, türetmesi ve görevlendirmesi, tör olarak okunur.
 Örgin: taht
 Örgün: türlü ve düzenli görevler yapan organlar
 Örken: hayvanları bağlamaya yarayan kalın ip ya da zincir
 Örme burçak: fasulye
 Ösümlük: bitki, ürün
 Ötünüç: rica etmek
 Ötür: penk, virgöl
 Öylesinelik: spontane, kendiliğinden
 Öz: yerli
 Özdek: madde
 Özek: şehir merkezi, orta, ortalık
 Özel: atayın, atayı, hususi
 Özge: yabancı

Par: bahçe, alıverişte üste verilen değerli metal parçası
 Parhan: peri tini, peri, işi, kam tini, nur
 Pavas: dokuma aracı konalarda, alt okun üzerine çakılan kalın ağaç bölçeği; pavaslama işaretlerinden çekit (nokta)
 Penk: sonu uçurumla biten düzlük, pavaslama belirtmelerinden virgül
 Pinti: elisiki, sımsır
 Pudak: bariyer
 Ruh: tın, kut, süne, özüt
 Sagu: hanlara, komutanlara, kahramanlara ağıt
 Sak olmak: dikkatli olmak
 Sakaymak: ayıkmak, sağalmak, yakışmak, iyileşmek
 Sakçı: polis
 Salgı: ifrazat
 Salgı-salma: vergi
 Salık verme: öğüt verme
 Salım: katkı
 Salıştırmak: kıyaslamak
 San: nüsha, çoğut
 Sanak: hesap
 Sarot: havuç
 Saş: gül biçimine dönecek
 Sava: selam, haber, müjde
 Savak: sabak, ders
 Saydırmak: sayıp sövmek
 Sayman: alet, edevat
 Sayrar: şakır (kuş)
 Sayrımak: hastalık hastası

Selek: eli açık, savurgan, tutumsuz.
 Semetey, kanıkay: manasın oğlu ve karısı
 Semirtici: semirtici, gübre
 Serpin: ambar
 Sevi: sevdâ
 Sılık: kaygan,
 Sımkıç: beşiğe konulan bebek dış-kısını tutan kap
 Sımsır: eli sıkı, cimri.
 Sın: silüet, görüntü, heykelcik
 Sıngı: televizyon
 Sınçı: heykelci
 Sındı: kayçı, makas
 Sındırmak: kırmak
 Sınık: kazaya uğramış, araba uçak parçası
 Sınıkçı: kırılan kemikleri el yordamıyla yeniden yerine getirip sağaltan
 Sınmar: heykeltıraş
 Sırkamak: ağrımak, hastalanmak
 Sıtara: sevimlilik, çekicilik, güzellik. Alınyazısı, şans, baht
 Sıylamak: hürmetlemek
 Sin: küre, kişinin erke alanı, gömüt yaşanılmış süre; evrende bize ait alan, küre; ölümden sonraya götürdüğümüz bize ait evrensel yapı, mezar; korku ile çökme, iç çekilme.
 Sinbil: pazıl, yapboz
 Singel: sessiz, uysal, gösterişsiz, yalın.
 Sinlengeç: saklambaç oyunu
 Sinmer: zincir, ardı sıra, peşi sıra, peşimer, betiğin satırları

Sinmerleme: zincirleme
 Sinsis: sinopsis, özetin özeti
 Siy aş: misafirlere verilen yemek, toplantı yemeği
 Sobol: soru, sual
 Sofra: saçak
 Soku: Dibekte, havanda tahıl dövmeğe yarayan tokmak, taş dibek
 Solunç: hava
 Somsak: yumruk ya da dirsekle vurma
 Sorunç: düşünç, felsefe, düşüncü
 Sorunmak: suranmak, dilemek
 Sorunmak: rica etmek
 Sozulma: uzama
 Sökel: ağırlı, hasta
 Sökel: hasta
 Sökellik: hastalık
 Sömürgeç: sünger, hopan
 Söylem: tümce, cümle
 Söylenbilim: mitoloji, söylence-bilim.
 Suçat: toysuz, hapishane, gala
 Sungulza: neşter
 Suvarmak: melekelerin (hayvanların) su içmesini sağlamak
 Suykaş: çorba
 Suyuk: sulu, sıvı +lk eki
 Sü: ordu
 Sübek: beşikteki sımka beşekle-
 rin çışını akıtan düzenek
 Süm: kemik
 Sür: enerji, can veren kutdaki enerji, istekteki, gövdedeki, genlerdeki (val) enerjisi
 Süyünce: müjde

Şad: hükümdarın büyük oğlu, veliahd.
 Şakırdan: çağlayandan dökülen debisi çok su, şelale.
 Şam: çam, çıra, mum, kandil
 Şanyu: han
 Şapırt: gammaz, müzevir, ispiyoncu, arabozan, söz taşıyan, dedikoducu...
 Şatafat: görkem
 Şırak: zeka
 Şişek: iki yaşında dişi koyun
 Şork: arızalı, işe yaramaz, bozuk, kullanılamaz.
 Şoşka: domuz; “evde çokça, ormanda domuz” (tonguz: yetişkin domuz, toropoy: domuz yavrusu)
 Şubar: Alpamış Han'ın atıdır
 Şuma: şerbet, mısır sapı
 Şumkar: şahin, av kuşu, algır
 Tadinç: zevk, toytut
 Tak: her, her bir, tam, anık, bir bütünün bölünebilen her bir parçası
 Tal: dal, talay: orman
 Tamgacı: katip, mühürdar, tag basan
 Tamu: cehennem
 Tanhu: devletin başında bulunan
 Tansık: mucize
 Tap: şimdi, birden, çabucak, hemen, derhal, tamamen, hep, doğru, eşit
 Taplama: doğru, hep, tamamen,

büsbütün, hep, buyur, kabul,
 büsbütün
 Taplamasına: tamamı
 Taplanır: kabul edilir
 Tapşırık: sipariş, görev, emanet
 etmek, Allah'a havale etmek
 Tapşıрма: sipariş, buyrutma, yu-
 muş koşma
 Tapşırmak: sipariş vermek, emanet
 etmek, teslim etmek
 Tapşırıcı: haber, program, ödev, ve-
 rilen buyruğu yerine getirme,
 bulmak, görev
 Tar: sal, ağ, çalgı, oturak, toprak
 küp, tünek, bıçak, bir çeşit
 yemek, insan eliyle yapılan her
 türlü nesne
 Tardus: sağ
 Tartışmak: çekişmek
 Tartmak: çekmek
 Tasım: iki yargıdan kıyasla üçün-
 cü bir yargıya ulaşmak. Ölçü,
 tahmin.
 Taskıl: kel
 Tasma: video
 Taş: dış
 Taşlantı: çöp
 Taşra: dışarı
 Tatıklı: layık
 Tekmer: patent
 Teneştirme: bir nesneyi öbürüyle
 bir tutmaya getirme
 Tepek: tepe
 Terit: saman üstü kepek konulan
 doyum
 Tersinir: geriye döner
 Tete: dede

Teyin: tıyn, sincap
 Tırkaz: kilit
 Tiginçe: prenses
 Tin: ruh, özüt, hul
 Toban: tahıl sapı
 Tokal: kuma
 Toklu: bir yaşına kadar kuzu
 Toktam: grup kararı
 Toktamay: karargah
 Tol: hal, aura, tinerke
 Tolam: uğur getiren küçük yontu-
 lar, tarkanların hakanların gök
 boyalı küçücük yontuları
 Toman: şalvar, bol pantolon.
 Tonguz: yetişkin domuz
 Torgay: turgay, tarancı, çıpçık,
 cımcık, kuşkaç, serçe
 Toropoy: domuz yavrusu
 Tot: kısa

Toy'dan türemiş sözcükler

Toy: yasama kurulu, meclis
 Toy: ziyafet şölen düğün, büyük
 şenlik
 Toya: para, değer
 Toyaç: tabak
 Toyak: rahat, sıkıntısız, güvenli
 Toyal: meyve, yerüstü meyvesi,
 alma, armut
 Toyam: şeker, gen
 Toyan: alan güvenli olan sınırlar içi
 alan, yer, toyzar alanı
 Toyant: emir toy ve kurkut, toy ve
 devlet bağlantılarında duyuru-
 lan yeni buyruklar
 Toyark: karar toy, toyzar toplantı-

- larında yayılması istenilen yeni kararlar, daha iyi koşullar
- Toyark:** toyda, kurulda alınan karar
- Toyaş:** konuğu ağırlama
- Toyat:** içki, alkollü içki
- Toyayn:** derin bilimler üzerine müzikli sohbet, mistik hipnoz
- Toyaz:** toyun olduğu sürem aralığı, sürem, mezigil, tarihler arası, gün ay yıl belirtme
- Toyba:** toyzarda, festivalde derece yapan kız
- Toybal:** toyda yenen tatlı, aşure
- Toyban:** lokanta, restoran, yaylak, otlak
- Toybar:** toyzarda, festivalde derece yapan erkek kahraman
- Toybark:** otel, bark
- Toybaş:** sponsor, patron, lider, toybarı üstlenen, ağa
- Toybaş:** sponsor, patron, lider, toybarı üstlenen, ağa
- Toyberk:** spor
- Toybil:** seminer
- Toybon:** sarhoş (bon: sarhoş)
- Toybu:** saat
- Toybul:** garson
- Toybun:** çekişme, dövüş, kavga
- Toyça:** tuvalet (lavabo)
- Toyçağ:** nüfus
- Toyçak:** lavabo (banyo)
- Toyçan:** gong, içinden sarkan tokmağının kenarlara vurmasıyla ses çıkaran madenden araç, başlangıç ve bitişi haber veren, taş üzerine sarkan ipe bağlı maden parçaları.
- Toygan:** mükemmel, şahane, tam, uyum içinde topluluk
- Toygun:** toya davetliler
- Toyha:** kalabalıkta gürültü patırtı, boş söz, tantana
- Toyhar:** masraf
- Toyhu:** baraka, eğreti yapı, güme.
- Toyhul:** ayn için toplanma, yağmur, bereket yakarışı için bir araya gelme, kozmik bilinçle aynı titreşime çıkma. **Nomhul:** hep bir ağızdan kutsal metin okuma.
- Toyhun:** ölüyü uğurlamaya, ölü aşı için gelenler
- Toyk:** isyan
- Toyka:** sandalye, oturak
- Toykam:** berjer, koltuk, taht
- Toykan:** galeyan, kaynama, coşku
- Toykap:** tencere, haranı
- Toykat:** kürsü, konuşmacıların önüne konulan yüksekçe yer
- Toykın:** kadeh
- Toykır:** bardak
- Toykoç:** market, büyük bakkal
- Toykon:** kervansaray, yol kenarlarında kişi ve hayvanların konakladığı yer
- Toykun:** kızıl et (kun: koyun)
- Toykur:** isyancı
- Toykurdak:** dik başlı, asi evlat, toplum dışı
- Toykurdamak:** ters yanıt vermek
- Toykut:** zevk (kut: mutluluk), tadınç
- Toyлак:** soytarı, palyaço
- Toyma:** pazar yeri
- Toyman:** kervan, katar

Toymar oldular (yerlerini almak,
 yerlerine çökmek, oturmak)
 Toyna: soru soran araştırmacı,
 anketör
 Toyo: saniye
 Toyok: buyum, eşya, yasalga
 Toyol: itaat, biat, teslimiyet halin-
 deki topluluk
 Toyol: itaat, biat, anık olmak, hazır
 olmak, belen olmak. Cümlede:
 toyol durumundaydı.
 Toyon: din adamı, büyük kam,
 şaman
 Toyon: cami, tapınak
 Toypa: yeşillik yer altı yeşillik ve
 meyvesi, soğan turp havuç,
 yerelması
 Toypar: ikram
 Toypay: sürahi
 Toypu: tente, güneşten korunmak
 için bez
 Toypus: toplumsal bunalım, buh-
 ran, kriz
 Toyrak: logo, ilmek, tanıtıcı
 Toyrum: heyecan, karın şişliği
 Toysa: hububat, tahıl
 Toysa: tahıl, çekirdek, uruk konu-
 lan ağzı bağlanan çuval, harar,
 büyük torba
 Toysan: toysa biriktirilen yer, am-
 bar, depo, sankabı
 Toysaş: demet, buket
 Toysol: parti, partizan, muhalefet
 Toysoy: şenlik, kutlama
 Toysöz: mecaz
 Toysu: harikulade, eşi görülmemiş,

şaşkınlık yaratıcı, olağanüstü,
 birinci, toplumca değer bulan
 Toysuz: hapishane, mapushane,
 cezaevi, suçat evi
 Toyşa: saygı ve imrenme dolu duy-
 gu. Huşu gibi. İştah
 Toyşad: derece, rütbe, paye, mevki,
 mertebe
 Toyşam: bakkal
 Toyşen: konfeti
 Toyşor: miting, bir konuya dikkat
 çekmek için yapılan toplantı.
 Toyşu: dakika
 Toyşuma: şerbet (şuma: şerbet,
 mısır sapı)
 Toyt: an, en küçük zaman birimi,
 (öyle bir toyt gelir ki...)
 Toyta: salise
 Toytar: toyda, toygunların oturdu-
 ğu sıralar, oturaklar
 Toytek: rakip
 Toyu: sıcak içecek, çay
 Toyuç: yemek öncesi teşekkür
 duası
 Toyuç: yemek öncesi teşekkür
 yakarışı
 Toyum: ağzı sıkı, ketum, acılarını
 paylaşmayan
 Toyun: sofra
 Toyus: toplum aktöresi, alımsatım
 aktöresi, ticari ahlak
 Toyvan: nakliyat
 Toyzar: festival, çeşitli eğlencele-
 ri, yarışmaları içine alan sin.
 Çadır
 Töles: sol
 Tör: masa başı, sofra başı, başköşe

Töribil: vicdan
 Töz: asıl, cevher, kök, temel, asal
 Tudun: vergi toplayan
 Tuğ: kurt başlı sancak
 Tulpar: uçan kutsal at
 Tun: saygı gösterilen, saygın
 Tunga: tong, tonga, kaplan
 Tur: din, nom, yaratılış dini, yaradanın dini, yaratanın yaratılışı doğaya, evrene yere göğe yazdığı negiz din. Gizi tinsel okunabilen din.
 Tura: en yüce yaratıcıdır. Soyut bir kavram, çatı, oldu, tamam
 Tuş olmak: dek gelmek, rasgelmek
 Tutulga: kriz geçirme
 Tümen: bölünebilenin sayılabile- nin bütünü
 Tümeni: bütünü, tamamı, hepsi
 Türe: könilik, adalet
 Türe: töre
 Tüs: renk
 Tüzlük: eşitlik
 Uçmağ: uçmag: cennet
 Uçur: zaman, toyaz
 Uçuraşmak: uçuramak, kezleşmek, tuşgelmek, rasgelmek
 Uçurunda: zamanında
 Uduk: adak
 Ukak: teze meyve suyu
 Ul: genç bekar erkek
 Ulak: haberci
 Ulça: genç, bekar kız
 Ulgamak: elle seyrek dikmek, eklemek.
 Ulgaymak: kartaymak, yaşlanmak

Uluğ-gün: kıyamet
 Uruk: talkan, çekirdek, tane, soy, kuşak, (tahıl, tohum)
 Urunmak: oynama, tepinme, dans etme (Kıpçak Türkçesi)
 Us: akıl, düşünme, anlama ve kavrama gücünü; sessiz, yavaş, yararlı ve üst düzeyde kullanma.
 Ushak: dedikodu
 Ussalman: profesyonel
 Utkuru: carlık, carıya, işitiri, kulaklandırma, anons
 Uyük: çorap
 Uyumlaştırmak: organize etmek
 Uzluk: iyilik
 Üflem: iklim
 Üleşim: paylaşım
 Üleşmek: paylaşmak
 Ülüg: kısmet
 Ün: ses
 Ünalgi: radyo
 Ürkün: soykırım
 Ütüg: ödül
 Üzmek: koparmak
 Üzük: üzündü, fragman, parça
 Üzündü: bölcek, bölük, parça, fragman
 Üzüt: kötü neme, sıska, hastalıklı, renksiz, ölüm döşeginde
 Val: gen, yazgıdan edinilen, taşınan, aktarılan.
 Vala: kromatin ağ, yazgı, ipekten dokunmuş ince, narin dokuma, ince telden yapılmış eleme aracı elek

Valat: kromozom, huy, karakter,
ıra... yazgının tek tek önümüze
koyduğu

Vereşen: eliaçık, cömert

Yağı: düşman

Yağış: kurban

Yakımlı: hoş

Yakın doğan: yakın akraba

Yalap: nur

Yalçuk: ay

Yalgın: şimşek

Yalman: dik, eğik

Yalnik: insan, kişi, hun

Yalniklık: insanlık

Yalvaç: peygamber

Yançuk: çönte, (cep)

Yangak: ceviz, koz

Yankı: yansı

Yaradan: yoktan var eden

Yargan: mahkeme başkanı

Yargu: yüksek devlet mahkemesi

Yarlıg: Tanrı adına verilen buyruk,
Tanrı'nın bağışlaması

Yarsıgu: tikslenme

Yasalga: buyum, emerek, eşya

Yasamak: yapmak (yasa, yasal,
yasama, yasak)

Yasavul: güvenlik görevlisi

Yaşıl: yeşil

Yay: parantez, kaşa

Yaylak: yayıt, otlak, örüş, örüm

Yazgan: kaderi tayin eden

Yazgı: alın yazısı, kader

Yazgıt: kalem, karandaş, yazaç

Yazık: yazuk, günah

Yazıksız: suçsuz, masum, günahsız

Yeğni: yengil, kolay, hafif

Yek adlı: iblis, şeytan

Yelbeğen: ejderha

Yelburgaç: hortum

Yelestik: yelpaze

Yemiş: meyve

Yemişsuyu: hoşaf

Yenilik: haber

Yenilikler: haberler

Yertinç: fiziksel yeryüzü

Yeşillik: göverti, yeşerti, yaşot,
göktat, sebze

Yılmaya: kanatlı at

Yıpar: mis, koku

Yırtgıç: yırtıcı

Yol kıymılı: trafik

Yolbaşcı: sürüyü uyumlaştıran,
organize eden

Yontu: heykel

Yu: su

Yubka: etek (giysi)

Yuğ: cenaze

Yumak: yıkamak

Yumuş: iş, vazife

Yumuşcu: işçi

Yunak: tamazkal, ısıdam, hamam

Yunt aba: kepenek, pelerin

Yuntevi: hara, kısrak, atsürüsü
tutulan yer.

Yuvantı: serseri

Yükünç: secde, namaz

Yükünmek: namaz, tapınmak,
sığınmak, yakarmak, ibadet
etmek

